Seria "Paul Féval - tatăl & fiul"

Proiect RI – Colecţia "Paul Féval – tatăl & fiul"

Seria "Fracurile Negre" II [ciclul englez] vol. 2:

Misterele Londrei vol. 1

Partea întâi — Gentilomii nopţii

Capitolul I - Prin ceaţă

Într-o seară de noiembrie — era duminică — bravul căpitan Paddy O'Chrane se afla instalat la o masă în faţa unui uriaş pahar cu grog, în salonul tavernei *The Crown's Arms*. Întrucât la Londra există vreo cincizeci de "bombe" cu aceeaşi denumire, *Armele Coroanei*, credem că nu-i inutil să precizăm că localul pomenit are cele patru ferestre ornate cu perdele roşii şi intrarea principală (precedată de o scară cu cinci trepte) în Water Street, cartierul Turnului. În ce-l priveşte pe căpitanul Paddy, personajul nostru era un irlandez deşirat, înalt de un metru optzeci şi trei, înveşmântat într-un frac albastru cu nasturi negri, pantaloni bufanţi, ciorapi lungi şi încălţat cu nişte pantofi largi, care nu mai simţiseră de mult peria de lustruit.

La capătul celălalt al salonului (the parlour[1]) se aşezase la o masă un bărbat de vreo patruzeci de ani, arborând un aer de om cumsecade şi liniştit. Purta un costum decent, lipsit de eleganţă, dar care nu te ducea cu gândul la sărăcie. Ochii lui imobili şi ieşiţi din orbite aveau privirea fixă a oamenilor care şi-au pierdut vederea. Obişnuia să treacă din când în când pe la tavernă, unde era cunoscut sub numele de Tyrrel Orbul.

Mrs. Burnett, patroana tavernei, care trona în chip de suverană absolută în spatele tejghelei, adresa din când în când câte-o amabilitate căpitanului Paddy, care, în mod vădit, era un client vechi al locandei.

În picioare, între cele două uşi, se afla o tânără slujnică a tavernei. Dacă ar fi trăit pe când pictorii erau nababi şi-şi plăteau modelele cu aur, această fată ar fi strâns avere

[1] O tavernă poate avea mai mult, dar niciodată mai puţin, de trei încăperi: *the parlour*, pentru gentlemeni; *the bar*, tejgheaua; şi *the tap*, sala comună în care beau oamenii de rând. (n.a.)

nefăcând nimic. Era nespus de frumoasă. Tipul semit îi domina trăsăturile, iar carnaţia ei n-avea nimic comun cu cea a unei englezoaice. Asupra fetei erau aţintiţi ochii fără văz ai orbului, care savura încet, sorbind puţin câte puţin, conţinutul unui pahar cu vin îndulcit, între înghiţituri, buzele i se mişcau uşor. Părea să întreţină una din acele convorbiri intime pe care oamenii lipsiţi de vedere le poartă adesea cu ei înşişi.

În sala comună năvăliseră laolaltă vreo douăzeci de indivizi, ale căror gioarse mototolite semănau cu ţoalele *watermenilor* (marinarilor) de pe Tamisa: şi acum ei stăteau în picioare, bând câte un păhărel de gin sec.

— Susannah! spuse căpitanul Paddy O'Chrane. Amestecă-mi, suflete, de doisprezece bănuţi, nişte gin cu apă rece, fără zahăr... Pune şi-o bucăţică de lămâie, Susannah!

Frumoasa fată căreia îi era adresată comandă nu-i dădu nici o atenţie şi nu se clinti din loc.

— Fir-aş al naibii să fiu, dacă-i pasă de mine! bombăni căpitanul. Mă văd silit să apelez la Mrs. Burnett!... Mrs. Burnett!

Regina neîncoronată a tavernei *Armele Coroanei* îşi făcu apariţia păşind maiestuos şi discret totodată. Era stacojie la faţă, bondoacă şi purta o bonetă înaltă de dantelă.

— Fir-aş să fiu afurisit, madam Burnett — continuă căpitanul — dacă n-am chemat-o mai întâi pe Suky... Dar poţi să tragi şi cu tunul lângă ea, lua-m-ar dracu, madam Burnett, şi tot nu s-ar mişca din loc!

— Suky! chirăi Mrs. Burnett, cu o voce stridentă.

Un tremur imperceptibil cuprinse pleoapele orbului. Tânăra nu se urni.

— Ai văzut? Ce-ţi ziceam eu, Mrs. Burnett?! spuse căpitanul. Pun rămăşag un şiling contra şase penny — zău dacă nu pun! — că n-ar răspunde nici de-ar veni lordul primar în persoană.

În timp ce căpitanului îi turuia gura, Mrs. Burnett se repezi la Susannah şi-o scutură de braţ.

— Ascultă, tu, nepricopsito, ce-i cu tine, de ce nu te mişti? se răţoi ea, mânioasă.

Frumoasa fată făcu un pas înapoi şi se înroşi toată. Şi o regină i-ar fi invidiat gestul involuntar cu care înfruntase atacul brutal al stăpânei sale. Gestul avea o prestanţă atât de spontană, o demnitate atât de verosimilă, încât patroana tavernei rămase cu gura căscată, nemaiputând articula nici un cuvânt. Orbul zâmbi şi-şi frecă mâinile, ca şi cum un gând frumos i-ar fi trecut pe neaşteptate prin minte. Dar Susannah îşi reluă numaidecât atitudinea de indiferenţă posomorâtă. Lumina frumoşilor ei ochi negri se stinse. Mrs. Burnett îşi recăpătă curajul.

— Să mai ai milă de-o nenorocită ca asta! spuse ea. Să mai dai adăpost unei cerşetoare goală-puşcă! Drept recunoştinţă, îţi întoarce spatele, te duce de râpă...

— Mrs. Burnett — o întrerupse de la distanţă căpitanul — fir-aş să fiu afurisit dacă mi-a trecut măcar prin cap c-o să se işte din cauza mea toată tevatura asta… Las-o în plata Domnului pe biata fată… şi ieşi cu grogul!

Patroana se supuse. Dar, jignită de tonul deşănţat pe care-l folosise faţă de ea căpitanul, vru să se răzbune şi, printr-un gest specific femeilor de condiţie proastă, o ameninţă pe Susannah cu pumnul strâns. Frumoasa fată zâmbi, dispreţuitoare. Orbul dădu pe gât dintr-o înghiţitură restul vinului său îndulcit.

— Scena asta merită o sută de lire! murmură el.

Orologiul tavernei bătu ora cinci. Indivizii care beau în *the tap* începură să se agite şi unul dintre ei, un găligan cu-o statură herculeană, scoase capul pe uşa salonului.

Căpitanul se ridică numaidecât.

— În regulă, Turnbull, haidem! Nefericita asta — bodogăni el, încheindu-şi cu un aer milităros nasturii fracului strâmt — Susannah!… Să vezi că iar nu m-aude, afurisita! Mrs. Burnett! Scumpă doamnă, dacă nu mă ia dracu; mă reîntorc astă-seară… Te rog să-mi pregăteşti grogul… S-aude? De şase penny gin amestecat cu apă de la gheaţă, fără zahăr… şi cu-o bucăţică de lămâie.

Căpitanul îşi luă bastonul şi coborî treptele tavernei. *Watermenii* i-o luaseră înainte. Se îndreptau cu toţii spre Lower Thames Street, singura stradă principală care-i despărţea de Tamisa. Mergeau în grupuri mici de câte trei-patru, prefăcându-se beţi şi cântând zgomotos. Paddy îi urmă la o distanţă de vreo douăzeci de paşi. Trecând prin faţa lui Custom-House, unde doi sau trei vameşi se învăluiau în smog, fumând trabucuri de contrabandă, Paddy îşi duse mâna la pălărie.

— Sunt afumaţi zdravăn, domnule Bittern — spuse el, arătând spre marinari.

— Da, chiar criţă, domnule O'Chrane! răspunse vameşul.

— Afurisită ceaţă! adăugă Paddy.

— Într-adevăr, o ceaţă blestemată, sir!

Paddy îi ajunse din urmă pe marinari pe o stradelă pustie care ducea spre Tamisa, la capătul lui Rotoph-Lane. Străbătură ulicioara într-o linişte desăvârşită şi ajunseră în dreptul unei scări într-o stare mizerabilă, motiv pentru care nu prea mai era folosită. Căpitanul aruncă în jurul lui o privire atentă. Se pare că nu observă nimic suspect, căci făcu un semn şi mateloţii începură să coboare tiptil treptele.

— Cine îmbracă mantaua astă-seară? întrebă Paddy.

Doi indivizi ieşiră din flanc.

— Saunie şi Patrick? continuă căpitanul. Aveţi grijă, copii… Iar noi, ăştilalţii, haidem în barcă.

Saunie şi Patrick rămaseră în capul scării, desfăcură nişte mantale grele de paznici pe care le purtau sub braţ, se înfăşurară în ele şi se culcară pe jos, nemişcaţi. Ceilalţi

marinari şi căpitanul Paddy O'Chrane se împărţiră în număr egal în trei bărci negre, lungi şi subţiri care se ridicau foarte puţin deasupra apei.

— Scoateţi vâslele! vorbi cu voce joasă Paddy, care comanda *vasul-amiral*. Daţi-i drumul!

Cele trei bărci părăsiră în linişte ţărmul, manevrând şi croindu-şi cu mare greutate drum printre ambarcaţiunile de tot soiul îngrămădite între cele două maluri ale canalului Tamisei. O ceaţă deasă, aproape palpabilă şi impregnată de trâmbe groase de fum de huilă acoperea fluviul cu un imens linţoliu. Abia dacă zăreai ici-colo câteva lumini îndepărtate, înroşite de refracţia ceţei. Aproape toate felinarele vaselor ancorate erau stinse. Cele trei ambarcaţiuni ale amiralului Paddy O'Chrane ajunseră în sfârşit pe canalul central şi începură să navigheze pe fluviu în sus.

— Frumoasă vreme! Tomy, băiete, dracu să mă ia dacă nu-i o vreme splendidă! spuse căpitanul când trecură pe sub una din arcadele lui New London Bridge.

— Într-adevăr, căpitane! răspunse vlăjganul Tom Turnbull. Dar fluxul o să ne facă figura...

— Iar la reflux o să se stârnească briza, — adăugă unul dintre vâslaşi al cărui corp voluminos ocupa aproape toată lăţimea bărcii — trebuie să ne grăbim. Ceaţa n-o să ţină mult.

— Să ne grăbim, Charlie-bufleo, să ne grăbim — spuse un puşti, o lichea precoce care răspundea la frumosul nume de Snail (melc). Ne şuieră vântul prin buzunare şi viaţa e afurisit de scumpă, cum ar zice meşterul Bob Lantern...

— Gura, hoţomanule, linişte, iubiţelule! comandă pe-un ton părintesc căpitanul. Cu cât pălăvrăgiţi mai puţin despre Înălţimea Sa, cu-atât e mai bine... Dar ce naiba s-a ales de ticălosul ăla, scumpul de Bob Lantern?

— S-a-nsurat — răspunse Charlie — s-a-nsurat la Saint Giles, cu-o lungană de unu optzeci şi trei, fără tocuri... Nu-l mai vede nici dracu, parcă l-a-nghiţit pământul...

— Vă rog! strigă micuţul Snail. Meşterul Bob e mai dat dracului ca noi. Lucrează pe cont propriu... Duminică seara se duce la biserică... Se lucrează ţeapăn şi pe-acolo! Ascultaţi-l pe băiatu', că ştie ce spune!

— Ţine-ţi clanţa, sământă de borfaş, iubiţelule! îl întrerupse din nou căpitanul. Am ajuns sub podul Blackfriars, unde roiesc sticleţii... Charlie! Trage, bufleo! Trage la babord, trage!...

Charlie se supuse. Barca ieşi din întunericul dens care domnea sub arcadă şi cele două maluri se iviră din nou.

— Ho! Ho! strigă Tom Turnbull. Trei lumini! Treaba-i ca şi făcută, nici n-or să ne-ajungă trei bărci în seara asta.

Luminile despre care vorbea Tom se distingeau perfect prin ceaţă: una din ele strălucea în dreptul podului Whitefriars; cea de-a doua se zărea pe malul fluviului, sub Temple Gardens; în sfârşit, a treia era în Southwarck, în stânga scării lui Old Barge-House. Toate trei lansau semnale verzi de o mare intensitate; cu toate acestea, printre luminile de tot soiul care străluceau în aer liber sau în spatele ferestrelor, cele trei trebuiau neapărat să treacă neobservate.

— E cazul să ne despărţim — spuse căpitanul. Eu mi-l aleg pe ticălosul ăla bătrân de Gruff, prietenul meu cel mai bun, cu hanul lui blestemat, *Regele George*, Dumnezeu să-l binecuvânteze. Tu, Gibby, iei în primire hanul *Fraţii Albi*... tu, Mitchell, Southwarck şi hotelul *Jartierei*... Nu uitaţi, jigodiilor, purtaţi-vă ca nişte buni creştini!

Conform dispoziţiilor, una din bărci se îndreptă spre Southwarck; cea de-a doua, tăind cursul Tamisei în sens invers, ajunse în Cetate. Cea a căpitanului continuă să urce pe fluviu.

— Nici un felinar galben, astăzi — spuse Turnbull. Curios, tocmai pe vremea asta, când cei de pe continent vin în bande.

— Să mor spânzurat, dacă nu mă bucur! răspunse Paddy. Nu-mi place să văd felinarul galben... Parc-aş auzi ultimul sughiţ al unui ticălos sugrumat... Da... E-o slăbiciune, dar când văd felinarul galben, schimb ginul de seară c-un *old-tom*[2], ca să mă mai înveselesc puţin... Râzi, Tomy, bestie fără maţe... Ei bine! Află că mă costă chestia asta un şiling în plus şi nu-mi convine.

— Un mort mai mult, un mort mai puţin — rosti Turnbull, cu nepăsare — nu mai contează atunci când lucrezi cu hurta.

— Câtuşi de puţin! adăugă râzând micuţul Snail.

— Şi pe urmă — continuă burduhănosul de Charlie — toată lumea trebuie să trăiască, meştere-căpitan. Dacă cei trei hangii ai noştri, nu şi-ar face din când în când meseria de ucigaşi, ce s-ar alege de Bishop şi compania?

— Mie-mi place felinarul galben! declară în încheiere micuţul Snail.

— La o vârstă atât de fragedă — murmură Paddy — copilaşul ăsta scump a şi ajuns cea mai veninoasă năpârca din câte am cunoscut vreodată... Bagă de seamă, Charlie!

Barca, lunecând acum singură, părăsise mijlocul fluviului, angrenându-se în labirintul de bărci amarate, de vapoare mari sau mici şi de *pleasureboats* care împânzeau malurile. Charlie manevră cu dibăcie vâslele, Turnbull puse mâna pe cârmă şi barca se strecură lin pe sub Temple Garden. Locul unde acostase era un fel de mic port, adăpostit de ieşitură unei clădiri înalte, construită parte pe nişte piloni, parte pe pământ. Aceasta era casa cu felinarul verde.

[2] Gin de calitate inferioară care te îmbată repede. (n.a.)

Paddy pipăi unul din imenşii stâlpi care, susţineau bolta şi găsi un fir de sârmă având la capăt un inel: sună trăgând de el. După câteva clipe se auzi un scârţâit chiar deasupra bărcii. Era zgomotul caracteristic al unei trape cu balamalele ruginite.

— *Who's there* (Cine-i acolo?) se auzi o voce înăbuşită.

— *Fellow*, dragul meu *fellow* (prieten), preacinstite şi respectabile Gruff — răspunse căpitanul — trăsni-m-ar Dumnezeu dacă nu mă bucur să-ţi pot spune bună-seara! Ce mai face respectabila dumitale consoartă?

Paddy fu întrerupt de izbitura zdravănă a unui balot care se legăna la capătul unei frânghii prinse de boltă.

— Bravo, Gruff, ticălos nemernic! mormăi el. Într-o noapte ceţoasă ca asta, puteai să te strecori şi singur prin gaura trapei tale.

Continuând să bodogănească, o luă din loc într-o clipă şi oamenii săi desprinseră balotul, aruncându-l în fundul bărcii. Frânghia fu trasă în sus.

— Miroase a mosc — spuse Tom — precis că-i un geamantan de gentleman... Charlie, ai grijă de supapă, să nu se umple cala.

— Supapa merge grozav, Tom, dar tare n-aş vrea să intru la apă în seara asta — răspunse burduhănosul vâslaş.

Un al doilea balot se legănă deasupra capetelor lor. Avu aceeaşi soartă ca şi primul. Funia urcă şi coborî din nou. Cinci baloturi fură astfel azvârlite în barcă.

— *Good night!* (Noapte bună!) strigă vocea de sus morocănoasă.

Frânghia dispăru. Trapa se închise.

— Dă-i drumul, Charlie, lebădă borţoasă! porunci căpitanul. Ceaţa pare că vrea să se ridice... *Good night*, Gruff, vampir bătrân, măcelar în beznă, ucigaş nemernic, noapte bună!... Iată-i pe cei doi de la Whitefriars... Hei!

— Hei! Şase baloturi, căpitane!

— În regulă! Daţi-i bătaie, copii! Zăresc barca damblagiului ăla de Mitchell, bunul nostru prieten... Hei!...

— Hei! Două pacheţele, căpitane!

— Două pacheţele! repetă Paddy, ridicând din umeri, nemulţumit.

Cele trei ambarcaţiuni se îndreptară în josul fluviului. Mareea mai ţinea cu ei. Înaintau cu repeziciune şi, în scurt timp, se treziră sub arcadele monumentale ale lui London Bridge.

Ceaţa se mai subţiase în urma unei brize puternice care se stârnise odată cu refluxul. Din toate părţile se înălţa acum o pădure de catarge zvelte şi aplecate înapoi, legate cu miile de iţe ale funiilor subţiri; apa fluviului începea să oglindească vag îndepărtatele sclipiri ale luminilor.

— Am sfeclit-o! spuse Turnbull. Lumina ne vine în plin, de pe pod. Putem fi uşor văzuţi...

— Vâsleşte, Charlie, matahala lui Cristos! porunci căpitanul. Încă o bătaie de vâslă şi ne putem ascunde în spatele celor trei catarge ale Companiei... Dacă binevoieşte Domnul Dumnezeu, ajungem cu bine, dacă nu...

Paddy se opri, scoase un oftat şi continuă:

— Copii, cred că apa-i tare rece, ca să ne-mbăiem!

Barca părăsi mijlocul canalului, unde întunericul începea să devină transparent, spre a intra în umbra celor trei catarge. Charlie încetă să vâslească. Erau la aproximativ o sută de metri de locul unde se îmbarcaseră. Celelalte două ambarcaţiuni sosiră şi ele şi imitară exemplul celei dintâi: se opriră pe loc.

— Miaună, Snail, cotoi afurisit! porunci căpitanul.

În aceeaşi clipă, un mieunat strident, cu modulaţii admirabile, ţâşni din fundul bărcii. După câteva secunde, un lătrat surd răsună dinspre mal.

— Ne-am ars! bodogăni Paddy. Am căzut în capcană! Dar, la urma urmei, diavolul ăsta de Saunie latră atât de bine, încât nu ştii niciodată dacă-i el sau vreo javră râioasă rătăcită pe străzi... Mai miaună o dată, Snail.

Miorlăitul pisicii fu imitat a doua oară. Îi răspunse un al doilea lătrat.

— Nu mai încape nici o-ndoială! murmură Turnbull. E Saunie... Şalupa vameşilor se află între noi şi debarcader.

— Hoţii de vameşi! se oţărî Paddy. De parcă noi ne-am îndeletnici cu contrabanda! ... Haideţi, copii! Trebuie s-o virăm şi să-ncercăm a debarca pe sub pod... Din fericire, briza s-a liniştit şi ceaţa revine... Daţi-i bătaie!

Cele trei ambarcaţiuni se puseră în mişcare în acelaşi timp. Dar în clipa când barca lui Paddy ieşea din beznă, o umbră se ivi în faţa celor trei catarge ale Companiei.

— Hei, voi cei din barcă! strigă o voce aspră.

— Virează, Tomy! Vâsleşte, Charlie! şuieră, în şoaptă căpitanul.

Luntrea răspunse eforturilor reunite ale celor doi mateloţi şi se desprinse de malul fluviului. Însă o cange solidă muşcă din bordul ei şi-o ţintui pe loc.

— Tăiaţi-o imediat, pe toţi dracii, drăgălaşii mei prieteni! ordonă căpitanul.

Tomy dădu cu furie o lovitură de topor.

— E-un lanţ — murmură el, înciudat.

— Hei, voi, cei din barcă! se auzi pentru a doua oară glasul cel aspru.

Nici un răspuns.

Lanţul de care era legată cangea se întinse şi barca fu smucită cu violenţă spre umbra cea neagră, care era o şalupă a vămii. Căpitanul îşi trase pălăria pe cap şi-şi puse bastonul la centură.

— Fiţi atenţi! spuse el. Dracu să mă ia, dac-aveam chef de-o baie în seara asta... Cară-te, Charlie, deschide supapa... Şterge-o, Tomy! Cine poate, să se salveze! Se produse o lovitură de teatru. Fundul bărcii se desfăcu brusc: oameni şi baloturi căzură laolaltă în apă. Cangea vameşilor nu mai aduse la mal decât o găoace goală şi găurită. Celelalte două bărci, profitând de învălmăşeală, ajunseră la debarcader aproape în acelaşi timp cu echipajul vasului-amiral.

— Apa-i ca gheaţa — bodogăni căpitanul, punând piciorul pe scară — rece ca gheaţa, lua-m-ar dracu să mă ia!

Nu-şi pierduse nici bastonul, nici pălăria. Snail se scutură ca o mâţă plouată, mieună şi se strecură sub mantaua lui Saunie, care începu să latre. Ceilalţi îşi încărcară baloturile pe umeri şi o luară pe străzile întunecate ale cartierului Turnului, având grijă, de data asta, să nu mai treacă prin faţa vămii. În ce-l priveşte pe eroul nostru, căpitanul Paddy O'Chrane, el se duse liniştit acasă, să-şi îmbrace un alt frac albastru şi o altă pereche de pantaloni gălbui, după care se îndreptă spre taverna *Armele Coroanei*.

Când intră în salon, o scenă violentă, asemănătoare aceleia pe care v-am povestit-o, avea loc între Mrs. Burnett şi slujnica ei Susannah. Aceasta din urmă opunea zgomotoaselor şi mânioaselor demonstraţii ale stăpânei sale un calm ce putea fi confundat cu dispreţul sau apatia. Mrs. Burnett nu fusese niciodată vestită pentru răbdarea ei; nemaiputân-du-se stăpâni ridică mâna şi lovi brutal obrazul livid al fetei.

"Drace! gândi Paddy. Acum o să-mi aştept mult şi bine grogul!"

În tot timpul aventurii nautice a eroilor noştri, orbul nu se mişcase de la masă, comandând o a doua carafă de vin îndulcit. Fără îndoială, auzise zgomotul scatoalcei, deoarece se ridică brusc. Chipul, lui, de obicei inexpresiv, purta amprenta unei curiozităţi surescitate la culme.

— Ce mai femeie zdravănă! gândi el cu glas tare. O femeie tare ţeapănă!

Susannah fu cuprinsă de un tremur îngrozitor. Trăsăturile i se schimonosiră. În fundul ochilor săi mocnea un foc întunecat. Firea-i robustă, revoltându-se instinctiv împotriva insultei, te puteai aştepta să sară deodată şi să lovească. Trupul ei zvelt şi musculos se încordă brusc, asemenea unei tinere şi graţioase pantere care-i gata să se năpustească asupra prăzii.

"Hait! îşi spuse căpitanul. Pun rămăşag un şiling contra şase penny că distinsa mea prietenă o să-şi primească papara... Şi, după părerea mea, n-ar fi tocmai rău..."

Mrs. Burnett era şi ea de aceeaşi părere, căci roşul aprins din obraji îi dispăru, dar tremura toată. Însă frumoasă fată, înfrângându-şi mânia clocotitoare, îşi încrucişă braţele pe piept şi aruncă o privire dispreţuitoare. Bătrânul răsuflă uşurat. Fără să scoată o vorbă, Susannah străbătu cu paşi înceţi salonul şi coborî scările tavernei. Tyrrel aruncă o coroană pe masă, nu mai aşteptă restul şi ieşi bâjbâind.

— Haida-de! spuse Paddy. Buna mea prietenă a scăpat uşor... Cât despre Suky, datorită acestui diavol de Tyrrel, o să aibă cel puţin unde dormi în seara asta... Dacă orbul n-o să-şi frângă gâtul.

Ajungând în josul scării, Tyrrel auzi un pas uşor îndreptându-se spre Thames Street, O porni numaidecât în aceeaşi direcţie.

Pasul Susannei era ferm şi-avea o cadenţă ritmică. Nu se grăbea deloc. În lumina şovăielnică a felinarelor, frumuseţea formelor ei atingea o perfecţiune aproape desăvârşită. Tyrrel o urmărea fără ezitări, ca şi cum un instinct misterios ar fi luminat noaptea lui profundă. Nu mai bâjbâia. Ieşind din Lower Thames Street, Susannah o luă pe acelaşi drum ca şi marinarii noştri şi intră pe poteca strâmtă ce ducea spre fluviu.

Tyrrel grăbi pasul şi-o ajunse.

— Încotro, fată dragă? întrebă el pe un ton binevoitor.

— Spre Tamisa! răspunse Susannah, fără să se oprească şi fără să iuţească pasul.

Erau primele cuvinte pe care Tyrrel le auzea din gura fetei. Vocea ei blândă şi gravă îi exprima fidel sentimentele. Era nespus de tristă.

— Spre Tamisa? Deci ai de gând să mori?

— Da — răspunse Susannah.

— De ce, fata mea? De ce?

— Pentru că n-am nici o speranţă de viitor şi nici un adăpost pentru clipa de faţă...

— Am să-ţi fac rost de-un adăpost şi-am să-ţi redau şi speranţele...

Susannah nu se opri din mers.

— Mi s-a vorbit adesea în felul acesta — spuse fata — voiau să mă cumpere... Fără îndoială, dumneata urmăreşti acelaşi scop... Dar nu sunt de vânzare.

— Nu-l mânia pe Dumnezeu, Susannah!

— Iubesc un bărbat — continuă ea — de aceea nu mă pot vinde.

Tyrrel se dădu înapoi, mirat.

— Numai din cauza asta? întrebă el.

— Da — răspunse cu un aer obosit frumoasă fată.

O mai despărţeau doar câţiva paşi de Tamisa, când Tyrrel o apucă de braţ şi îi spuse cu o emoţie ciudată:

— Deci nu ţi-ar fi ruşine să te vinzi, Susannah?

— Ruşine? repetă ea. Nu!

— Dar atunci ce te-a învăţat mama dumitale? strigă Tyrrel, stupefiat.

— Nimic... Sunt copila unei femei care-a fugit de lângă leagănul meu şi a unui om care-a fost spânzurat la Newgate fiindcă furase.

Susannah rosti aceste cuvinte pe un ton simplu şi fără efort.

— Deci nu ştii nimic? continuă Tyrrel.

— Nu — răspunse ea — ştiu să trăiesc.

Apoi, însufleţindu-se brusc, adăugă cu o voce vibrantă:

— Tatăl meu era foarte bogat înainte de-a fi spânzurat... Am învăţat să mă gătesc, să cânt, să dansez, să vorbesc limbi străine...

— Adevărat, Susannah, spui adevărul?! o întrerupse Tyrrel.

— De vreme ce voi muri! răspunse cu răceală tânăra fată.

Lumina rătăcită a unei lămpi aprinse într-o casă din apropiere lumina vag chipurile celor doi actori ai acestei scene. Trăsăturile minunate ale fetei îşi recăpătaseră imobilitatea posomorâtă; dimpotrivă, ochii lui Tyrrel străluceau în chip straniu.

— Şi dacă ţi s-ar reda viaţa pe care ai dus-o acasă la tatăl tău? întrebă el.

— Viaţa mea! Viaţa mea! murmură frumoasa fată. Viaţa mea de odinioară!...

— Ţi-o voi reda, crede-mă.

Susannah păru să ezite o clipă, apoi, desprinzându-se printr-o mişcare bruscă, străbătu distanţa care o despărţea de fluviu şi spuse:

— Nenumăraţi bărbaţi mi-au vorbit în acelaşi fel! Nu, inima şi trupul meu îi aparţin doar lui.

— Dar nu-ţi cer nici inima, nici trupul, copila mea — strigă Tyrrel — eu sunt orb!

Aceste cuvinte ajunseră la urechile fetei în clipa în care se pregătea să sară în apă. Se trase îndărăt.

— Nici inima, nici trupul! repetă ea. Orb!... Atunci, ce vrei de la mine?

— Voinţa ta!

Susannah îşi plecă privirile.

— Într-o zi — murmură ea — am căzut, moartă de oboseală şi de foame, la uşa femeii care m-a pălmuit adineauri... în schimbul libertăţii mele, mi-a dat o bucăţică de pâine, nimic altceva decât pâine. Aş mai putea fi slujnică.

— Aşadar, accepţi?! întrebă Tyrrel.

— Ce trebuie să fac?

Tyrrel scoase din buzunar o pungă mare cu bani şi-o strecură în mâna fetei.

— Să aştepţi — spuse el. Ascultă-mă cu atenţie: te cumpăr, nu pentru mine, care sunt un om slab, ci pentru o organizaţie teribilă şi puternică... Te cunosc mai bine decât te cunoşti tu însăţi şi ştiu ce poţi... Să nu sufli nimănui nici o vorbă despre întâlnirea noastră. Credinţă; supunere oarbă, iată îndatoririle tale... Astă-seară, dormi unde vrei... Mâine la prânz, bate la uşa casei de la această adresă (îi dădu un bilet), uşa ţi se va deschide, vei intra şi vei da porunci, căci această casă va fi a ta... Rămâi cu bine, Susannah! Ne vom revedea.

Capitolul II - O chetă la Temple Church

În timp ce căpitanul Paddy O'Chrane scăpa de urmărirea şalupei poliţiei fluviale, aruncându-se în apă, Stephen Mac-Nab, scoţian prin naştere, de profesiune medic, în vârstă de douăzeci şi patru de ani, îşi lua verişoarele de braţ pentru a le conduce la biserica Temple. Verişoarele lui Stephen Mac-Nab obişnuiau să meargă în prima duminică a fiecărei luni la Temple Church pentru a asculta predica reverendului John Butler şi a cânta psalmi laolaltă cu ceilalţi enoriaşi. Cea mare se numea Clary, cea mică Anna. Tatăl lor, judecător de pace în comitatul Dumfries, trăia la castelul din Crewe, lângă Lochmaben, şi se numea Angus Mac-Farlane.

Clary şi Anna erau două din cele mai frumoase domnişoare pe care le puteai întâlni pe străzile Londrei. Aspectul lor îţi reamintea, fără să vrei, de gravură în care Thompson a redat, într-o manieră cuceritoare, una din cele mai încântătoare creaţii ale marelui nostru romancier: Minna şi Brenda Troil. Totuşi nu aveau acea frumuseţe înceţoşată a fecioarelor din Nord; erau două fiice ale Scoţiei meridionale, graţioase, degajate, surâzătoare şi binecunoscute. Clary avea însă o privire mai mândră, o frunte mai semeaţă, un surâs mai melancolic: ea era Minna; Anna, dimpotrivă, timidă şi exuberantă totodată, îşi păstrase înfăţişarea de copil; nu vedea decât bucurie şi fericire în viitorul îndepărtat; nici un gând trist nu-i întunecase vreodată fruntea lipsită de griji; ochii ei mari, negri, care râdeau şi sclipeau sub genele lungi, castanii ale pleoapelor, nu cunoşteau decât lacrimile care curg fără amărăciune şi se usucă pe obraji fără a lăsa vreo urmă în suflet: ea era Brenda.

Mama lui Stephen Mac-Nab, mătuşa lor, la care locuiau, era şi dânsa scoţiană şi la fel de pioasă. Casa ei nu era frecventată decât de câteva evlavioase domnişoare caritabile, dar foarte puţin amuzante, şi de reverendul John Butler, care nutrea pentru cele două surori o afecţiune părintească.

În ce-l priveşte pe Stephen, acesta era un tânăr cumsecade care, după ce studiase timp de cinci ani medicină, o profesa la Londra, aşteptând ca *Royal College* să binevoiască a-l primi în rândurile savanţilor săi profesori. Voia să cunoască toate tainele vieţii. Juca destul de bine whist, purta cu eleganţă costume la modă şi nu manifesta pedanteria odioasă a medicilor. Îşi iubea mult verişoarele: pentru Clary nutrea o dragoste gingaşă sau ceva apropiat acestui sentiment, iar faţă de Anna o caldă

prietenie. Dar cele două simţăminte nu se deosebeau suficient în sufletul său, ca să-şi poată da seama cu exactitate de ele. Definindu-le, anticipăm în privinţa evoluţiei lor şi, dacă l-aţi fi întrebat pe Stephen, desigur că n-ar fi putut să vă spună nici atât.

Oricum, în duminica despre care-i vorba, doamna Mac-Nab fiind bolnavă, Stephen primise însărcinarea de-a le însoţi pe tinerele fete. Coborî bine dispus în Cheapside şi se simţi mândru să aibă la braţ două făpturi atât de fermecătoare. Clary şi Anna se sprijineau de braţele, lui, fiecare de-o parte. Clary era tăcută şi gânditoare, surâzând uneori involuntar sau din complezenţă la glumele vărului ei. Anna asculta foarte atentă şi nu-şi amintea să mai fi întâlnit un bărbat atât de spiritual.

Pe măsură ce se apropiau de biserică, Stephen se simţea tot mai puţin bine dispus. Cei cinci ani de universitate stinseseră flacăra devoţiunii pe care şi el o adusese din Scoţia. Rămăsese credincios, dar o rugăciune, urmată de câţiva psalmi constituia pentru el o perspectivă foarte puţin atrăgătoare.

— Dragele mele verişoare — spuse el deodată, tocmai când ieşeau din Fleet Street pentru a o lua pe Inner Temple — sunt un zăpăcit fără pereche!

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Anna.

Clary nu auzise nimic.

— Am uitat că trebuie să-mi vizitez unul dintre bolnavi.

Stephen rosti aceste cuvinte cu o oarecare emfază. Bolnavul pomenit era primul lui pacient.

— Ai să te duci mâine — spuse Anna.

— Mâine? Mâine s-ar putea să fie prea târziu.

Clary îl privi pe Stephen, surâzând, şi făcu un semn cu clipul. Credea că vărul ei glumise.

— Grozav! spuse ea.

Stephen o privi mirat.

— Ce găseşti atât de grozav în asta, Clary? strigă Anna. Stephen susţine că are de făcut o vizită importantă... O să rămânem singure.

— Ce importanţă are? După aceea va veni să ne ia.

— Desigur! se grăbi să afirme Stephen. N-o să dureze decât o clipă.

Ajunseră în dreptul bisericii. Anna se desprinse îmbufnată de braţul vărului ei şi intră; Clary o urmă; Stephen rămase în prag şi începu să reflecteze.

"Clary are idei năstruşnice — gândi el — am impresia că-i dispusă să renunţe foarte uşor la protecţia mea... Ce-ar fi să intru?"

Cu riscul de a-i forma cititorului o părere cu totul nefavorabilă despre Stephen Mac-Nab, care va ocupa în această povestire un rol important, suntem siliţi să mărturisim că n-avea de făcut nici o vizită pacientului său. Pur şi simplu, predica reverendului John

Butler îl înspăimântase. Foarte urât din partea lui — veţi spune, poate — dar unui medic de douăzeci şi patru de ani fără două luni, i se iartă multe. Deci, în loc să asculte predica, îşi propusese fie o şuetă la gura sobei, acasă la un prieten din apropiere, fie o partidă de biliard, fie altceva; dar felul cum primise Clary minciuna îl pusese pe gânduri. Trecu, la rândul lui, pragul bisericii şi, strecurându-se prin spatele corului, se stabili într-un loc de unde, fără să fie văzut, putea să spioneze în voie pe cele două surori. Nici asta nu era prea frumos din partea lui; dar cândva se rostiseră, anumite vorbe referitoare la o eventuală căsătorie între Stephen Mac-Nab şi una din verişoare, la alegerea lui: Stephen avea deci întrucâtva dreptul de-a se transforma în observator.

Temple Church fusese plină în tot cursul zilei. La ora aceea nu se mai afla în biserică decât micul grup devotat al reverendului John Butler, alcătuit aproape exclusiv din femei. Această neînsemnată congregaţie se ocupă, la slujba de seară, de cor; căci Temple Church, una din cele mai vechi relicve ale arhitecturii gotice din Londra, păstrează încă aparenţele şi rosturile unei biserici catolice.

La început, Stephen nu sesiză nimic. Cele două tinere fete, îngenunchiate în mijlocul unui şir de femei, erau absorbite de rugăciune. Reverendul John Butler în picioare, în micul amvon lipit de unul din pereţi, recita un psalm pe care asistenţa îl repeta în cor. Când preotul tăcu, se produse o linişte profundă în cursul căreia fiecare se reculegea, continuând mental oraţiunea. Apoi toată lumea se sculă în picioare.

Abia atunci reuşi Stephen să descopere chipul celor două surori. Înainte de a se aşeza să asculte predica, Anna adresă câteva zâmbete binevoitoare vecinelor ei. Clary nu procedă la fel, aruncând spre stâlpul în spatele căruia se afla Stephen o privire indiferentă şi distrată. În aceeaşi clipă tresări puternic; îşi lăsă capul în piept; o paloare subită luă locul nuanţelor vii din obrajii ei.

"Ce neîndemânatic sunt! îşi spuse Stephen. M-a recunoscut!"...

Cu o mişcare instinctivă, se ascunse în spatele coloanei. După câteva secunde scoase din nou capul în afară, cu băgare de seamă. Clary nu-şi schimbase poziţia. Deşi preotul rostise primele cuvinte ale predicii, ea nu se aşezase. Părea că o forţă misterioasă o imobilizase cu desăvârşire, iar privirea-i pătrunzătoare şi plină de pasiune nu se putea desprinde de coloană.

"Ciudat, foarte ciudat! gândi Stephen. Niciodată n-am văzut-o privind astfel."

Apoi, după ce repetase de două ori această manevră, îşi puse întrebarea pe care oricine altcineva în locul lui şi-ar fi pus-o probabil de la bun început.

"Dar oare la mine se uită?"

Pentru a se convinge, înconjură repede stâlpul şi se trezi faţă-n faţă cu un bărbat ce se sprijinea, ca şi el adineauri, de coloană. Individul avea ochii închişi şi un surâs vag pe buze. Stephen tresări, devenind, la rândul său, livid. Aruncă o privire rapidă spre Clary,

dar aceasta se întorsese cu spatele. Se aşezase pe bancă. Anna răspunse privirii sale printr-un semn cu ochiul care voia să spună:

"Salve! N-a durat prea mult vizita."

Stephen simţi atunci în suflet o nelinişte profundă şi adevărată, poate cea dintâi pe care o încercase vreodată. Conştiinţa lui, această carte pe care fiecare o poartă în străfundurile sufletului său şi n-o răsfoieşte decât atunci când vrea să se apere, se deschise şi-i arără un nume scris cu litere limpezi. Îşi pierdu brusc acel calm indiferent, generat de necunoaşterea propriilor sentimente. Clary, pe cure până atunci o iubise, ca să spunem aşa, când n-avea ceva mai bun de făcut, Clary îi apăru drept scopul vieţii, un lucru strict necesar fericirii sale. Nu mai avea nici o ezitare; nici măcar un gând pentru Anna, nici o îndoială că Anna ar fi putut vreodată să ia locul surorii ei. O iubea pe Clary; o ştia bine, nu-şi mai amintea de vremurile îndepărtate, care era de fapt clipa precedentă şi de care o prăpastie îl despărţea de-acum înainte, de timpul când nu-şi cunoştea încă pasiunea. Fruntea îi ardea, inima îi bătea violent în piept, ochii îi erau împăienjeniţi şi voiau să plângă.

De unde neaşteptata revelaţie a unei iubiri latente până atunci şi al cărei germene abia lua naştere?

Rămase timp de câteva minute ca buimăcit de această lovitură de trăsnet. Firea lui hotărâtă şi sigură de sine făcu un efort să-şi revină, dar nu izbuti. Aruncă o privire plină de ură individului pe care-l socotea rivalul său şi, în adâncul sufletului, îi declară un război pe viaţă şi pe moarte.

Acesta nu bănuia nimic. Ochii continuau să-i rămână închişi, gura îşi păstra surâsul. Stephen simţi un impuls violent de a-l apuca de braţ, a-l trage după el afară, a-l provoca şi-a termina cu el dintr-o singură lovitură. Dar ce motiv să invoce? De altfel, Stephen, deşi era ceea ce numim un om curajos şi avusese mai multe dueluri în decursul celor cinci ani de studii, păstra în firea lui trăsăturile caracteristice scoţianului. Socotea spada şi pistolul nişte mijloace întâmplătoare şi prea puţin sigure pentru rezolvarea unui conflict atât de important. Făcea parte dintre oamenii iniţiaţi şi logici în ura lor, care se bat bucuroşi pentru o privire piezişă, dar care consideră că, spre a repara o jignire gravă, duelul reprezintă o soluţie insuficientă şi adesea ridicolă. Raţionamentul lui era demn de un licenţiat de la Oxford: X... îmi pricinuieşte prejudicii morale; îl provoc la duel; mă ucide: sunt oare răzbunat?

În cazul de faţă, raţionamentul căpăta un argument în plus.

Individul rezemat de stâlp şi care, deocamdată, reprezenta necunoscută numărul unu a problemei, părea un model de supleţe şi vigoare musculară. Era un bărbat de vreo treizeci de ani, cel puţin în aparenţă, cu o talie înaltă, elegantă şi aristocratică. Ţinuta lui; de o simplitate perfectă, dar de un gust rafinat, semăna cu ţinuta sclavilor modei, aşa

cum tabloul unui maestru poate semăna cu copia palidă a unui meşteşugar lipsit de talent. Cât despre chipul lui, acesta reprezenta un remarcabil tip de frumuseţe masculină şi inteligenţă; fruntea înaltă, lată şi fără riduri, dar străbătută de o uşoară cicatrice aproape imperceptibilă când trăsăturile rămâneau nemişcate, era încadrată de un minunat păr negru. Nu i se vedeau ochii, dar, sub pleoapele lăsate, bănuiai forţa lor. Gura, întredeschisă acum într-un surâs, având deasupră-i o mustaţă neagră subţire, de tip spaniol, lăsa să se vadă un şirag de dinţi mici şi albi. Acest ansamblu de trăsături, poate prea delicate, era subliniat de două sprincene frumos arcuite şi desenate care-i atribuiau un aspect de fermitate şi măreţie. Rezemat de stâlp, într-o atitudine nepăsătoare, avea aerul că doarme şi urmăreşte un vis frumos; chipul său oglindea în treacăt un şirag de senzaţii fugitive dar plăcute.

Stephen îl privi mult timp cu ciudă. Tânărul medic se ştia frumos, dar nici nu-i trecea prin minte că s-ar fi putut stabili o paralelă între el şi acest străin superb. Gelozia i-l înfăţişa şi mai perfect decât era în realitate, în ochii lui, acest visător apatic căpăta proporţii extraordinare, fatale: era unul dintre acei bărbaţi cu profil magnetic care, în romane, apar înadins pentru a tulbura virtuţile cele mai inexpugnabile; întruchiparea lui don Juan.

Stephen nu-i putea reproşa nici măcar acea uşoară cicatrice care-i brăzda fruntea; nu o vedea, deşi ungherul bisericii în care se afla era învăluit într-o lumină foarte puternică. Într-adevăr, pentru ca această cicatrice să apară, albă şi reliefată, ar fi trebuit ca fruntea să se înroşească sub impulsul unei pasiuni stârnite brusc. Or, în clipa aceea, fruntea visătorului era palidă şi netedă ca a unui copil. În disperare de cauză, Stephen se agăţă de ochii lui închişi: şi-i imagină injectaţi, ieşiţi din orbite; apoi, îmboldit de-o speranţă bizară, îşi frecă mâinile aproape strigând:

— Poate că-i saşiu!

Această idee binefăcătoare îl linişti de-a binelea şi, întrucât slujba se apropia de sfârşit, se îndepărtă de frumosul visător spre a putea observa mai în voie comportamentul verişoarei Clary, în agitaţia care avea să se producă printre credincioşi. Abia ajunse la noul său post de observaţie şi asistenţă se sculă în picioare. Sufletul lui Stephen i se oglindea în priviri.

Ridicându-se, Clary aruncă iar o ocheadă spre acel stâlp. Şi de astă dată privirea-i fu îndelungată, pătrunzătoare şi plină de pasiune. Stephen şi-ar fi dat şase luni din viaţă pentru o privire asemănătoare. Vru să vadă cum răspundea la ea necunoscutul. Ciudat! Bărbatul continuă să viseze; nu-şi deschisese ochii; părea străin de tot ceea ce se întâmpla în jurul lui. Stephen se simţi profund umilit.

— Nici măcar nu se uită la Clary! murmură el, fremătând de furie. Ea e cea care iubeşte, nu el!... Necunoscutul m-a învins fără s-o ştie!

Deci problema nu era prea dificilă. Această concluzie implicită îl răni profund pe Stephen şi făcu să-i apară broboane de sudoare pe frunte. Îi invidie pe eroii teatrului Adelphi, care totdeauna au pumnale în buzunare pentru a se sinucide la nevoie.

Între timp, un suspin zvâcni în pieptul frumoasei Clary; care-şi întoarse cu părere de rău faţa spre altar. Preotul intonă un psalm, iar un cor de voci cristaline şi pure înăbuşi curând vocea sa tremurată.

Visătorul ciuli cu voluptate urechea, asemenea unui şarpe în apropierea căruia se cântă din flaut. Surâsul i se accentuă şi mai mult, întreaga sa figură exprimând o încântare nedesluşită, Stephen îl contemplă cu uimire. Pe măsură ce psalmul continua, trăsăturile necunoscutului deveneau mai moi şi mai senzuale; părea pradă unui extaz irezistibil.

— Pentru bolnavii noştri! spuse în acest moment o voce blândă în spatele lui Stephen.

Se întoarse şi o recunoscu pe Anna, care ţinea în mână "cutia milelor", după moda care începe să revină în unele congregaţii protestante. În tulburarea lui, Stephen consideră că-i cazul să procedeze ca un smintit; îşi scotoci buzunarele de la vestă şi, apucat de un acces incalificabil de grandomanie, zvârli cu zgomot, una după alta, două coroane în cutie. Anna îi mulţumi printr-un surâs graţios. După acest romantic act de generozitate, Stephen îşi reveni şi răsuflă zgomotos, apoi aruncă o privire triumfătoare misteriosului său rival.

"Măcar aici te voi depăşi, necunoscut vrednic de ură!"

— Pentru bolnavii noştri! spuse iar Anna, oprindu-se în faţa visătorului.

Acesta tresări şi deschise ochii pe jumătate. La vederea Annei, făcu un pas înapoi, ducând mâna la frunte, aşa cum procedezi atunci când ai impresia că eşti pradă unei iluzii; apoi rămase nemişcat, aţintindu-şi privirea asupra tinerei fete. Anna, ruşinată şi emoţionată, vru să se îndepărteze, dar visătorul o reţinu cu un gest plin de graţie şi, scoţând din buzunar un portofel voluminos, luă o bancnotă de zece lire pe care o depuse în cutie, cu o adâncă reverenţă.

Stephen îşi strânse nervos pumnii şi-şi muşcă buza până la sânge. Văzuse în colţul bancnotei, imprimat cu litere gotice cuvântul *ten* (zece).

— Zece lire!... Iar eu zece şilingi — mormăi el.

Necunoscutul o urmări câtva timp cu privirea pe Anna, în vreme ce aceasta continua să strângă chetă. Când ea se pierdu în mulţime, necunoscutul aruncă o privire în jurul lui. Indiferentă şi distrată, aceasta se opri asupra lui Stephen.

"Nu-i saşiu!" gândi mâhnit tânărul medic. Dar, revenindu-şi numaidecât, adăugă: "Unde naiba am mai văzut mutra asta?" Zadarnic scormoni prin amintirile sale. Fu nevoit să recunoască peste puţin timp că o vagă asemănare îl inducea, fără îndoială, în eroare.

Într-adevăr, necunoscutul nu era saşiu. Ochii săi mari, de un albastru întunecat, îi sporeau farmecul. Privirea îi era pătrunzătoare şi plină de strălucire.

Seara se lăsase de mult. O parte din templu, unde se ţinea slujba, era viu luminată, în timp ce naosul dispărea, cufundat într-o obscuritate absolută. Frumosul necunoscut, trezit din visul său, părăsi stâlpul de care se sprijinise şi se îndreptă încet spre partea cufundată în beznă.

Odată cu el se urni din loc un om prost îmbrăcat, cu un chip fioros, care holbase ochii la vederea bancnotei oferite Annei. Individul, în loc să-l urmeze pe visătorul nostru, se deplasă în partea opusă; astfel încât, în turul lor circular, urmau să se întâlnească în centrul naosului, adică în locul cel mai întunecos şi pustiu.

Stephen văzuse manevra şi un gând neaşteptat îi trecu prin minte. Bănui că se punea la cale un asasinat. Crima, în caz că bănuielile sale s-ar fi dovedit întemeiate, i-ar fi servit de minune interesele; dar Stephen, deşi nu avea caracteristicile unui erou de roman, era un om cinstit şi do onoare. Respingând deci sentimentul egoist, care-l făcuse mai întâi să se bucure, îşi părăsi, la rândul lui, locul şi se cufundă în umbra altarului, hotărât să dea, la nevoie, un ajutor loial necunoscutului.

Acesta mergea încet. Uneori se oprea, se întorcea, apoi îşi continua iar drumul ca şi cum ar fi căutat, ca un cunoscător, punctul cel mai favorabil pentru a asculta, învăluită şi pierdută în depărtare, sfânta muzică a psalmilor.

Stephen îl urmări multă vreme, dar naosul era cufundat într-o beznă atât de adâncă, încât, la zece paşi, obiectele dispăreau cu totul. Într-unul din capricioasele ocoluri pe care le întreprindea visătorul nostru, Stephen îl pierdu brusc din vedere şi, cu toate străduinţele sale, nu reuşi să-l regăsească. Atunci Stephen se îndreptă în partea cealaltă pentru a-l înhăţa pe mizerabilul căruia îi atribuia intenţii criminale. Omul cu hainele ponosite nu era de găsit.

Stephen fu măcinat de o bizară dilemă: era nevoie, pe baza unei simple bănuieli, care din capul locului putea să pară absurdă oricui, să întrerupă ceremonia religioasă şi să lumineze naosul? Sau trebuia să aştepte un ţipăt, un semn, care să-i arate încotro să alerge pentru a da ajutor? Primul mijloc era, fireşte, cel mai sigur şi cel mai bun. Stephen nu îndrăzni să-l folosească. Aşteptă, sub povara unei apăsări înfrigurate, părându-i-se că aude uneori strigătul răguşit şi icnit al unui om lovit de moarte.

Între timp, frumosul nostru visător, ignorând primejdia, poate imaginară, şi solicitudinea al cărei obiect era, îşi continua plimbarea, cuprins de vrajă. Îşi oferea fără rezerve inima acestei poezii, invoca amintiri din zilele tinereţii sale. Se odihnea, într-o fericire extatică, în urma oboselii unei vieţi poate foarte agitate, poate foarte vinovate. Căci aceasta era structura necunoscutului nostru.

Putea să devină uneori generos pentru a se bucura de fericirea pe care ţi-o dăruieşte o faptă bună. Era un om plămădit din senzaţii, care ştia să obţină satisfacţii din orice lucru şi orice întâmplare; un om capabil, în acelaşi timp, de bine şi de rău: caracter mărinimos, sincer, entuziast din fire, dar egoist alteori, rece din calcul şi dispus să vândă universul pentru câteva momente de plăcere. Iar energia pe care alţii o cheltuiesc pentru a se apropia de un ţel statornic, unic şi de mult râvnit, el o irosea spre a obţine o satisfacţie efemeră, pentru o fantezie, pentru; a-şi satisface un capriciu; iar capriciul, odată satisfăcut, ceda locul unei noi dorinţe, şi-atunci deveneau necesare alte eforturi, totdeauna încununate de succes, deoarece erau puternice, însă mereu urmate de o oboseală cumplită, căreia îi succeda o activitate mistuitoare.

Deşi viaţa lui nu fusese până atunci decât o lungă suită de pasiuni potolite şi de capricii satisfăcute, inima să îşi păstrase o sensibilitate neprihănită. Gusta iubirea în înghiţituri mici, aşa cum un cunoscător de vinuri îşi soarbe licoarea tacticos; ura sa, când se întâmpla să urască, îi era dragă; nu putea suferi acele brutale răzbunări adresate corpului şi săvârşite cu pumnalul. Dar era prea puternic ca să aibă deseori prilejul de a urî: cei care nu-l cunoşteau deloc îl admirau şi îl iubeau; cei care-l cunoşteau nu puteau să-i reziste şi-şi plecau fruntea în faţa voinţei lui de oţel.

În ziua aceea avea chef de visare şi se dăruia cu tot sufletul acestui sentiment. A doua zi ar fi zâmbit, dezgustat, dacă s-ar fi gândit la fericirea din ajun.

Congregaţionistele îşi intonaseră ultimul psalm. Visătorul nostru, simţind că i se va răpi cupa din dreptul buzelor, nu voia să lase în ea nici o picătură: se întinse pe-a bancă pentru a privi şi a asculta mai bine. Aşezându-se, i se păru că aude un zgomot uşor în spatele lui, căruia, de altfel, nu-i acordă nici o atenţie, dar e nevoie de foarte puţin ca să pui în mişcare axul nebulos al acestei sfârleze care se numeşte visarea. Pe nesimţite, fără ca el să-şi dea seama, în creierul necunoscutului nostru năvăliră alte gânduri. Imensa tindă, tenebroasă şi solitară, i se înfăţişă deodată sub un aspect lugubru. Ultimele acorduri ale muzicii divine i se păreau potrivite pentru înăbuşirea unui geamăt de agonie. Umbra era în stare să ascundă nişte răufăcători şi, în timp ce acolo jos se adresau rugi lui Dumnezeu. Satan veghea poate în noapte şi călăuzea hohotind paşii vicleni ai unui asasin.

Mintea îi era furată de aceste noi gânduri, când un strigăt, tot slab, dar mai apropiat, îi ajunse la ureche. Necunoscutul rămase imobil; dar visul îşi luă zborul şi spiritul său, readus brusc pe tărâmul realităţii, examină cu răceală situaţia. Cu o mişcare înceată, imperceptibilă, întoarse capul şi văzu o umbră venind spre el târâş.

"Caraghiosul ăsta mi-a tulburat gândurile — îşi spuse el — vrea să mă ucidă."

Continuă să stea nemişcat şi să aştepte; după câteva secunde, individul care se târa astfel — era omul cu haine ponosite! — se ridică brusc şi făcu un salt înainte; însă

cuţitul său, deşi bine mânuit, nu lovi decât spătarul unei bănci. Necunoscutul evitase la timp lovitura. Când asasinul încercă să se năpustească asupra lui, îşi simţi încheietura mâinii strânsa ca într-o menghină. Îşi apropie chipul de cel al necunoscutului. Ochii lor erau obişnuiţi cu întunericul. Se recunoscură în acelaşi timp.

— Bob Lantern! murmură frumosul nostru visător.

— Îndurare, Înălţimea Voastră! strigă asasinul, căzând în genunchi. Nu v-am recunoscut.

Înălţimea Sa slăbi din strânsoare braţul lui Bob Lantern. Acesta îşi împreună mâinile implorând.

— Preabunul meu stăpân — spuse el — preabunul meu Mr. Edward, în costumul ăsta aveţi o talie subţire ca de domnişoară… Cum era să vă recunosc?!…

— Şi ăsta-i un motiv să ucizi… în biserică?

— Mi-era foame, preabunul meu stăpân… Dumneavoastră nu prea plătiţi la timp şi viaţa e-al naibii de scumpă la Londra… Dacă era ca acolo, în Scoţia…

— Gura! rosti pe un ton poruncitor Mr. Edward. Ce fac camarazii tăi?

— Nu prea grozav… Viaţa e-al naibii de scumpă…

— Vino mâine şi ţi se va plăti! Dar să nu te mai prind cu lovituri din astea prosteşti, meştere Bob, că dai de dracu!

Mr. Edward se îndreptă spre locul unde se afla corul. Bob se ţinea după el, cu mâinile în buzunare, având înfăţişarea unui câine căruia stăpânul i-a aplicat o corecţie.

Plictisit, Stephen se întorsese lângă pristol, unde congregaţia se pregătea de plecare. Rămase uluit când îl văzu pe necunoscut, întorcându-se escortat de omul prost îmbrăcat. Odată primejdia trecută, toate gândurile sale de ciudă şi ură ieşiră din nou la iveală şi aproape-i păru rău că fusese îngrijorat. În clipa aceea, Mr. Edward nu mai merita epitetul de visător pe care i l-am dat de atâtea ori. Mergea, cu fruntea semeaţă şi talia cambrată, ca un om lipsit de orice preocupare. Se opri un moment în faţa congregaţionistelor. În timp ce-şi punea mănuşile, Mr. Edward o zări pe fermecătoarea domnişoară care venise cu cheta şi-i apăruse apoi la trezirea din visare, dar nu o băgă deloc în seamă pe Clary, a cărei privire nu-l părăsea nici o clipă, Stephen, dimpotrivă, nu o vedea decât pe Clary şi gelozia făcea să-i clocotească sângele. Înainte de a pleca, Md. Edward îşi duse lornionul la ochi.

— Hotărât lucru, e minunată! murmură el, făcându-i semn lui Bob să se apropie.

Când Bob ajunse lângă el, se aplecă la urechea lui şi-i spuse:

— O vezi pe fata aceea frumoasă de colo, de lângă amvon?

— Văd mai multe.

— Cea mai frumoasă.

— Depinde de gust.

— Cea care-şi închide acum cartea de rugăciuni.

— Aia cu chetă?

— Exact... S-o urmăreşti şi mâine să-mi furnizezi informaţiile despre ea.

Bob Lantern făcu un semn de încuviinţare, iar Mr. Edward se retrase. Trecu pe lângă Stephen, dar nu dădu atenţie privirii pline de ură a tânărului medic. Clary îl urmări din ochi până la uşă. Îndată după plecarea lui, Stephen se repezi la Bob Lantern.

— Vreau să ştiu numele acestui individ — spuse el.

— Care individ? întrebă Bob, în loc să răspundă.

— Individul cu care ai stat de vorbă.

— Nu-i un individ — spuse Bob cu emfază — e-un domn!

— Cum îl cheamă?

— Habar n-am!

Stephen îşi duse mâna la buzunar şi scoase o monedă pe care i-o strecură lui Bob Lantern.

— Atunci se schimbă chestia — spuse acesta din urmă, punând moneda de aur la loc sigur — vreţi să ştiţi numele lui?

— Da, dar mai repede.

— Habar n-am!...

Apoi, executând acea plecăciune care reprezintă, pretutindeni, modul de a mulţumi al cerşetorilor, adăugă:

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, tinere domn!

Şi se făcu nevăzut.

Capitolul III - Apariţia unui leu

În aceeaşi seară, la Trevor House, avea loc un bal. Lordul James Trevor, mare senior prin naştere şi avere, jucase un strălucit rol politic cu câţiva ani în urmă. De la venirea la putere a partidului *whig*, nu mai participa la viaţa politică, iar saloanele sale deveniseră locul de întâlnire al notabilităţilor partidului *tory*. Era văduv şi locuia împreună cu sora sa, Lady Campbell, care-şi luase de bună voie sarcina să se ocupe de educaţia tinerei Miss Mary Trevor, unica fiică a contelui.

Lady Campbell fusese fermecătoare în 1820. În 183..., epocă în care se petrece povestirea noastră, pierduse o parte însemnată din frumuseţe, dar nici o fărâmă din dorinţa de a place. Nu agita evantaiul mai mult decât era necesar pentru a-şi răcori chipul; nu arunca la orice vorbă priviri languroase şi surprinzătoare; nu-şi pedepsea intimii, osândindu-i s-o angreneze în vârtejul ameţitor al valsului. Cochetăria ei era de altă factură şi mult mai subtilă. Femeie de spirit şi cu gust, renunţase de bună voie la orice pretenţie exterioară de tinereţe. Într-un mod atât de inteligent încât, în locul învinuirii care se aduce în mod obişnuit femeilor de vârsta ei, erai ispitită să formulezi împotrivă-i o acuzaţie neverosimilă: — Lady Campbell se îmbătrâneşte singură!

Dar nu-i suficient să te îmbătrâneşti pentru a ţi se ierta că nu mai eşti tânăr. Se; iveşte o primejdie pe care trebuie neapărat s-o eviţi, dacă nu vrei să fii şi să rămâi bătrân cu adevărat. Lady Campbell îşi dăduse seama de această primejdie şi o evitase cu abilitate. Deşi se abţinea de la plăcerile tinereţii, le arăta înţelegere, le preamărea şi, la nevoie, ştia chiar să mărturisească, într-un chip fermecător, ceea ce numea regretele ei, în aşa fel încât lumea se întreba de ce se retrăsese atât de devreme: lucru rar şi măgulitor.

Lady Campbell era deci, în lumea în care trăia, o femeie aparte, a cărei vârsta rămânea în afara oricărei discuţii; ea trona în mijlocul unui cerc ales căruia îi devenise şi regină şi oracol. Cavalerii care roiau în jurul ei erau floarea tineretului la modă. Orice ar fi făcut, nu i se arăta respect, ci dragoste. Era un rezultat strălucit, dar poate că succesul nu se datora în întregime savantelor manevre ale Lady-ei Campbell. În afară de puterea ei de atracţie, avea lângă dânsa un magnet a cărui forţă nu trebuie dată uitării.

Miss Mary Trevor avea optsprezece ani; era frumoasă, de o frumuseţe suavă, dar firavă şi oarecum ştearsă, al cărei tip se găseşte reprodus adesea în pânzele lui Reynolds şi pe care-l poţi întrezări uneori în spatele storurilor unui cupeu blazonat sau sub bolta nobilă a Westminsterului. Era înaltă şi cu torsul uşor curbat înainte din pricina înălţimii. Tenul, de-un alb diafan şi sidefiu, era însufleţit uneori de o gingaşă nuanţă trandafirie care însă nu atingea niciodată acel colorit, strălucitor simptom de vigoare şi sănătate, căruia cunoscătorii îi spun *prospeţime*, iar francezii *frumuseţea diavolului*. Transparenţa tenului se putea observa mai cu seamă în jurul ochilor, unde căpăta un palid reflex azuriu, în mijlocul frunţii şi la tâmple unde se zăreau o mulţime de vinişoare albastre. Părul blond, nespus de mătăsos, cădea în bucle uşoare de-a lungul obrajilor. Ochii, de-un albastru cald, se închideau adesea pe jumătate şi păreau cufundaţi într-o umoare sclipitoare. Zâmbetu-i era cel al unui copil, dar, când devenea gravă, un rid tremurător şi subţire îi apărea în colţul buzelor, atribuind gurii o expresie de dispreţ.

Miss Mary era astfel de la natură; educaţia îi dăruise însă farmece noi. Ştia să vorbească şi să tacă; orice făcea, fiecare din mişcările ei dezvăluia o graţie discretă.

Timidă atât cât era necesar şi ignorând de altfel ceea ce femeile n-au nevoie să ştie, învăţase să pară nesigură de ea însăşi, ceea ce reprezintă modestia oamenilor orgolioşi; învăţase de asemenea să nu se îndoiască niciodată de valoarea altuia, să nu mintă decât în cazurile extreme şi să-şi prelungească zâmbetul mult timp după ce fusese uitat cuvântul care-i dăduse naştere.

Miss Mary era opera Lady-ei Campbell. Gingaşă la minte ca şi la trup, fusese în mâinile iscusitei ei mătuşi o argilă moale şi lesne de modelat. Lady Campbell era pe bună dreptate, mândră de opera ei şi orgolioasă peste măsură de despotica putere pe care o exercită asupra nepoatei sale.

Miss Mary era singură la părinţi. După câte se spunea tatăl ei avea o rentă de treizeci de mii de lire sterline, dar unii afirmau că cifra reală a rentei sale depăşea cu mult această sumă. Nu-i greu să ne închipuim că moştenitoarea acestei averi, care, chiar dacă ar fi fost săracă, ar fi putut fi iubită pentru ea însăşi, nu ducea lipsă de adoratori. Într-adevăr, cu doi ani înainte, când îşi făcuse pentru prima oară, intrarea în lume, fusese înconjurată de extrem de mulţi pretendenţi. La apariţia unui astru nou, fiecare, oricât de umil ar fi, începe să nutrească speranţe; s-au văzut doar atâtea miracole săvârşite de iubire. Dar, pe măsură ce astrul se ridică la orizont, lucrurile devin mai limpezi. Cei umili se recunosc singuri învinşi, în cazul când nu preferă să ofteze de la distanţă; nu mai rămân decât cei tari. Apoi, lupta se dă între cei puternici. Ar fi un spectacol frumos, dacă n-ar fi vorba de un lucru obişnuit, uşor de văzut în orice salon în care se află o moştenitoare.

Lupta dintre cei tari are un rezultat: tânăra alege sau familia alege pentru ea. Atunci, rândurile se formează din nou; ambiţiile învinse tac; cei umili şi cei puternici redevin egali; toţi au dreptul la razele astrului, căci astrul, pentru a deveni de-aci înainte proprietatea unuia singur, intră, de drept, în domeniul public.

Existenţa mondenă a domnişoarei Mary trecuse în mod normal prin aceste faze diverse. Cel mai tare dintre cei tari fusese un tânăr modest ca avere, dar cu o origine princiară, fiul cel mai mic al răposatului Lord conte Fife şi care purta numele de Frank Perceval. Miss Mary, sau mai degrabă Lady Campbell, îl remarcase şi toată lumea considerase bătălia încheiată, dar deodată îşi făcu apariţia un alt campion care redeschise competiţia, dându-i un nou avânt. Acest campion nu era altcineva decât Rio Santo în persoană.

Moda a făurit uneori legende bizare care au reuşit să amăgească vulgul. Astfel, ca să cităm un exemplu, Londra şi Parisul au crezut odinioară în existenţa acelui mit care se numea domnul de Montrond. Ziarele vorbeau despre el, mulţi oameni pretindeau că-l văzuseră, unii la Tuileries, alţii acasă la domnul de Metternich, alţii în saloanele ducelui de Wellington, în sfârşit, alţii în cine ştie ce cârciuma ordinară. Era în contact cu întreaga

diplomaţie europeană şi frecventa toţi cămătarii de pe glob. Totul nu era decât o născocire îndrăzneaţă şi nimic mai mult. Cei mai de seamă istorici pun la îndoială, de la o mie opt sute patruzeci şi trei, existenţa domnului de Montrond şi a fantasticului său valet, care era în acelaşi timp stăpânul său. Dar toată lumea l-a cunoscut, în 183..., pe marchizul de Rio Santo, uluitorul, incomparabilul marchiz. Toată lumea îşi aminteşte de magnificienţa lui orientală; mulţimea a putut afla că-n fiecare iarnă cheltuia cinci milioane, plus 500.000 franci pe lună şi că totuşi nu era deloc un nabab!

Într-unul din ani, luna decembrie nu l-a mai găsit instalat în palatul său din Pall Mall; trecu decembrie, apoi ianuarie. Jockey-Clubul s-a întristat, Hyde Park a purtat doliu, iar corpul de balet de la Queen's Theater a dansat un pas funebru în memoria lui. Murise? Era ruinat? Nimeni nu putea afirma nimic; nimeni n-a ştiut vreodată. Dar, la urma urmei, ce importanţă are? Oameni de soiul lui Rio Santo au nevoie să trăiască prea mult? Ei petrec o zi, un an într-un oraş, apoi pleacă; dar amintirea lor rămâne.

Cei mai mulţi cred că Rio Santo se va reîntoarce într-o bună zi. Nu suntem deloc în măsură, astăzi, să ne formulăm o părere în această privinţă.

Fapt este că în 183... Rio Santo sosise de la Paris, unde, timp de patru sau cinci ierni la rând, trecuse drept regele modei. El veni împreună cu armata sa de lachei, cu grajdurile din care ultimul cal făcea cât trei sau patru armăsari ai celebrului pseudonim, contele de Cambis, cu haitele sale regale de ogari şi cu mai multe duzini de baroane care mureau de plăcere visând la tenul palid şi la pătrunzătorii săi ochi albaştri.

De obicei, Londra nu se emoţionează decât atunci când e cazul. Prinţii străini, fiii de împărat trec pe acolo cu totul neobservaţi; Rio Santo nu era decât marchiz. Cu toate acestea, la trei zile după sosirea sa, era tema tuturor conversaţiilor. Palatele din West End vorbeau despre el, magazinele din Holborn şi de pe Strand înşăilau numeroase cancanuri în jurul persoanei sale, maghernitele din Bishop's Gate îi rosteau cu respect numele. Era subiectul discuţiilor de la Saint James, din Clare Market, Richmond şi cocioabele de la Smithfield. Şi totuşi nimeni nu sc putea lăuda că-l văzuse pe acest faimos marchiz de Rio Santo, despre care vorbea toată lumea. Primele trei sau patru zile după sosirea în Anglia şi le petrecu în singurătatea minunatei sale locuinţe din Belgrave-Square. Dar ce importanţă avea asta? În saloanele aristocratice, tineri seniori îi aduceau osanale pe toate tonurile, în reuniunile burgheze tineri adolescenţi se înclinau la auzul numelui respectat al ilustrului marchiz şi, până şi în taverne, între două ginuri, se pomenea acelaşi nume.

Fiecare şi-l înfăţişa pe misteriosul marchiz după înclinaţia firească a gândurilor sale. Bărbaţii însuraţi, induşi în oroare de numele şi reputaţia lui, se aşteptau să-l vadă purtând mantaua roşie a lui Fra Diavolo sau cel puţin pălăria cu pene a lui Don Juan. Femeile înzestrau chipul lui necunoscut, cu aerul fatal pe care romancierii de duzină îl

conferă amărâţilor lor de eroi diabolici. Fetele tinere îl vedeau în imaginaţia lor, cu privirea visătoare, fruntea frământată, un nas acvilin şi un surâs infernal dar divin.

Este lesne de înţeles că misterul şi incertitudinea înflăcărau şi mai mult dorinţa fiecăruia de a-l cunoaşte pe marchizul de Rio Santo. Totuşi această dorinţă nu depăşea o anumită sferă socială rămânând concentrată în lumea celor două aristocraţii rivale şi, într-o foarte mică măsură, în cea a comerţului de anvergură. Ca şi cum n-ar fi existat până atunci destule motive de rivalitate, politica intră şi ea în joc. Un zvon vag începu să circule în cluburile de obicei bine informate. Se spunea că marele marchiz era trimisul secret al unei puteri străine de prim rang. Se dădeau asigurări că misiunea sa era confidenţială şi extrem de importantă. În rest, nimeni nu putea preciza despre ce era vorba; dar, tocmai din această cauză, faptul fu considerat pozitiv şi materialmente dovedit. Întrebarea era căreia dintre personalităţile celor două partide — *whig* sau *tory* — îi va face prima vizită. Se încrucişară treizeci de invitaţii, semnate de nume ilustre, dintre care cel mai puţin celebru poseda un palat şi câteva milioane. Rio Santo nu se grăbi deloc să aleagă. Se lăsă mult timp aşteptat; apoi, într-o seară, după prima sa excursie la Richmond, acceptă să fie condus la Derby House.

Lady Ophelia Barnwood, contesă de Derby, era văduva unui cavaler al Ordinului Jartierei. Averea ei rivaliza cu cea a bancherilor de pe Thames Street; avea douăzeci şi cinci de ani şi trecea drept cea mai fermecătoare femeie de pe King's Road, care-i o stradă foarte întinsă şi plină de femei încântătoare. Când se anunţă sosirea lui Rio Santo, o emoţie mută străbătu cele două şiruri de femei care se aflau în saloanele contesei de Derby. Rio Santo îşi făcu apariţia. Toate îl considerară un bărbat, frumos, dar ici-colo se manifestară unele mici dezamăgiri, deoarece, în ansamblu, nu era suficient de romănesc. Mai întâi, stârni uimire faptul că marchizul, fără îndoială ireproşabil, dar neavând nimic extraordinar, izbutise să-i răpească, timp de trei ani, Lordului S... sceptrul sau mai bine spus cravaşa modei pariziene; lumea se aşteptase să poarte o cravată mai inefabilă, să aibă un mers mai poetic, o privire mai greu de definit. Pe scurt, prima impresie nu corespunse, întrutotul aşteptărilor. Dar Rio Santo începu să vorbească. Farmecul lui cuceri lumea cu atât mai uşor şi mai repede, cu cât împotriva seducţiilor sale anunţate exista un fel de reacţie preconcepută. Tinerele doamne îşi lăsară inimile purtate pe aripile verbului său electrizant, iar doamnele mai în vârstă regretară vremurile fericite când mai puteau fi electrizate.

Curând trebui să se recunoască faptul că Rio Santo avea o inteligenţă scăpărătoare; ştia nu numai să anime o conversaţie, ceea ce este un lucru rar, ci şi să vorbească. Inteligenţa lui, suplă şi puternică, te cucerea. Era un om grav şi strălucitor. Elocvenţa sa, deşi nu făcea nici un efort pentru a o evidenţia, putea să continue la nesfârşit şi totuşi poseda în cel mai înalt grad acea artă care le întrece pe toate: arta tăcerii. În acelaşi

timp, lumea rămase uluită de. fastul pe care-l etala nu ca un cămătar îmbogăţit, ci ca un autentic mare senior. Astfel încât, după câteva săptămâni, Rio Santo deveni la Londra ceea ce fusese la Paris: bărbatul prin excelenţă, regele, zeul.

În perioada sosirii sale în Anglia, câteva figuri noi pătrunseseră în înalta societate, toţi oameni de bună condiţie, purtând nume sonore şi ducând viaţa uşoară a nobilimii. Printre aceşti noi veniţi vom cita pe maiorul Borougham, Sir Paulus Waterfield, doctorul Müller, cavalerul Angelo Bembo. Aceşti domni îl cunoşteau cu toţii, mai mult sau mai puţin, pe marchiz, pe care-l văzuseră fie la Paris, fie aiurea, dar nici unul dintre ei nu părea să facă parte din cercul său intim.

Prima metresă a lui Rio Santo la Londra a fost, se spune, contesa de Derby. Până atunci, Lady Ophelia avusese o reputaţie de invidiat pentru o văduvă tânăra. După părerea tuturor, era o femeie cu mult bun-simţ, delicată, dar cu o inimă uscată; în sfârşit, o cochetă dintre cele mai periculoase şi mai temute. Altminteri, cum cochetăria nu exclude nimic când ştii să te slujeşti de ea, era o femeie cu principii alese, cu o minte ascuţită, evlavioasă atât cât trebuie şi purtând nepătat numele răposatului ei soţ, unul dintre cele mai nobile şi mai ilustre ale vechii nobili mi engleze. Într-o lume în care clevetirile se încrucişează cu calomniile, Lady Ophelia reuşise să rămână invulnerabilă; nici o pată, cât de mică, nu adumbrise imaginea imaculată a renumelui ei.

Bărbaţii o iubeau şi se temeau de ea, rivalele o inviţi iau şi-o urau. În viaţa ei apăru Rio Santo: existenţa contesei fu învăluită brusc într-un mister neobişnuit pe care gurile rele nu întârziară să-l considere suspect; ar fi putut Na se apere, adică să ridice vălul şi să se înfăţişeze ea altădată privirilor mulţimii. Dar era adevărat: îl iubea pe Rio Santo; îl iubea cu aceeaşi pasiune care îl inspira şi pe teribilul Don Juan: o dragoste fulgerătoare, tinerească, nechibzuită, lipsită de prudenţă...

În ce-l priveşte pe Rio Santo, el iubea pătimaş şi fulgerător. Pasiunea lui ardea prea iute ca să dăinuie. Aruncă la picioarele tinerei Lady Ophelia inima lui sinceră, geniul o clipă îmblânzit, întreaga lui fiinţă, mai mult decât întreaga lui fiinţă, căci îi făgădui viitorul. Dar Rio Santo, dacă nu minţea niciodată, se înşela, vai! adesea. Se dăruia fără rezerve iubirii, ca şi copiii care-şi dăruiesc jucăriile tovarăşilor de joacă, pentru ca apoi să le ia înapoi. Rio Santo lua astfel înapoi tot ceea ce dăruise iubirii. Şi, ca şi copiii de care am vorbit, nu avea nici o remuşcare, deoarece era întotdeauna de bună-credinţă. Cum ar spune unii poeţi, era o fire vrednică de ridicat în slăvi.

Dar să vă ferească Dumnezeu, domnişoarelor şi doamnelor, să vă iasă în cale Rio Santo!

Capitolul IV - Cum se iveşte dragostea în vis

Toate cercurile mondene ale Londrei comentară, timp de o săptămână, căsătoria lui Rio Santo cu Lady Ophelia Barnwood, contesă de Derby. Erau o pereche foarte potrivită. Totuşi căsătoria nu avu loc. Rio Santo declară răspicat că se-nşelase. Unii luară drept sinceră această declaraţie, alţii socotiră că, dimpotrivă, reuşise prea bine.

Rio Santo se aclimatizase în metropolă. Superioritatea fantastică pe care i-o conferise la început renumele trecu cu bine examenul. Era, fără îndoială, demn de gloria lui. Saloanele îl solicitau, cele două aristocraţii îşi disputau cu înverşunare favorurile lui. Erau acolo soţii fermecătoare de bancheri milionari care s-ar fi compromis, bucuroase, cu speranţa legitimă de a stârni gelozia trufaşelor castelane din Belgrave-Square. Rivalitatea dintre clici căpăta toate aspectele unei pasiuni. Marchizul trecea calm şi senin, nepăsător faţă de aceste duşmănii profunde. Frecvenţa West-End-ul, deoarece moravurile cartierului nobil măguleau înclinaţiile aristocratice ale firii sale, dar nu dispreţuia deloc City-ul şi nici — dintr-o raţiune mai puternică — recepţiile partidului *whig*. În felul acesta putea lucra întocmai ca o albină: să aleagă fără a exclude.

După contesa de Derby iubi, fără îndoială, şi alte femei. Dacă ni s-ar cere să întocmim bilanţul aventurilor sale, am fi puşi în mare încurcătură. Într-o bună zi, o întâlni pe Miss Mary Trevor şi găsi că această copilă palidă, ştearsă la chip, cu o frumuseţe aproape nebuloasă, n-avea nimic atrăgător în ea. Pesemne nici nu se gândise prea mult. Mary se simţea stingherită în prezenţa acestui bărbat al cărui renume bizar îi inspiră repulsie. Se întâlniră apoi a doua oară. Miss Mary începu să cânte. Vocea ei caldă, dar fără volum, ajunse la urechile lui Rio Santo ca un zgomot inutil. Rio Santo începu să vorbească. Timbrul lui vibrant şi grav afectă în chip dureros auzul domnişoarei Mary Trevor. De ce? Mary n-ar fi putut să răspundă la această întrebare. În sfârşit se întâlniră a treia oară la un concert dat în saloanele distinsei Lady Ophelia. Rio Santo era, în seara aceea, palid, taciturn şi arunca în jurul său priviri distrate. Miss Trevor, care şedea lângă Miss Diana Stewart, cea mai bună prietenă a ei, într-o sală încă neinvadată de mulţimea jucătorilor, discuta în şoaptă. Diana era verişoara şi prietena din copilărie a lui Frank Perceval, pe care o călătorie îl ţinea departe de Miss Trevor, logodnica sa. Cele două fete

— nu mai încape nici o îndoială — vorbeau despre el. Rio Santo, în picioare, sprijinit de o coloană, a cărei proeminenţă îl ascundea pe jumătate, ora ispitit să asculte, dar nu auzea nimic. Pe nesimţite, cele două tinere, care mai înainte vorbiseră foarte încet, încetară să se mai ferească, deoarece se credeau la adăpost de orice ascultător indiscret. Conversaţia lor ajunse ca un murmur la urechile lui Rio Santo. El nu-i dădu nici o atenţie şi continuă să viseze. Căci Rio Santo era un visător pasionat. Nemulţumit de satisfacţiile fără număr pe care i le dăruia realitatea, invoca adesea forţele bine tăinuite ale structurii sale poetice şi legănat de nălucile evocate, se lăsa purtat pe aripile vreunei reverii încântătoare.

În momentul despre care vorbim, Rio Santo avea un vis de dragoste. În îndepărtatul miraj pe care extazul îl Înfăţişează ochilor sufletului şi care seamănă cu un decor de teatru, zărea o copilă blondă ce ridica spre el o privire angelică, încrezătoare, tandră, timidă. Orchestra acompania o melodie brodată pe unul din acele motive simple şi emoţionante pe care barzii inspiraţi ai nesfârşitelor întinderi verzi ale Irlandei le găsesc în ţinuturile sălbatice. S-ar fi putut spune că această arie avea o legătură directă şi reală cu tânăra fată din vis şi, fiind vorba de o amintire, lucrul era posibil. Chipul lui Rio Santo exprima un soi de încântare amestecată cu melancolie.

— Mary — murmură el — blajina mea Mary!...

— Sărmană Mary! strigă în aceeaşi clipă Miss Diana Stewart, tânăra cu care se întreţinea Miss Trevor. Apoi adăugă cu un surâs uşor: Aşadar, îl iubeşti?

La auzul numelui de Mary, Rio Santo deschise ochii şi privirea lui căzu asupra profilului graţios al domnişoarei Trevor. Rio Santo o mai văzuse pe Miss Trevor, şi totuşi i se păru că o vede atunci pentru prima oară. Probabil că delicatul şi graţiosul surâs al sfioasei Miss Trevor îşi găsise locul în visul care-l subjuga pe Rio Santo în clipa aceea; poate vreo asemănare îndepărtată venise în ajutorul acestui nume de Mary spre a purta pe culmi iluzia marchizului. Din această cauză sau din altele, el îşi simţi inima tresărind şi luându-şi zborul spre fermecătoarea fată imaginată de fantezia sa. O privi ca pe o pradă viitoare şi, ştiindu-se răsfăţat de succes, nici nu se gândi la mijloacele pe care le va folosi spre a-i intra în graţii.

Miss Trevor ezitase o clipă înainte de a răspunde la întrebarea Dianei.

— De când a plecat, sunt tristă şi aştept cu nerăbdare întoarcerea lui — spuse ea, în cele din urmă.

Rio Santo era fascinat de armonia vocii pe care-o dispreţuise în ajun. Îi admiră căldura, delicateţea timbrului îl fermeca deoarece, într-un colţ întunecat al memoriei sale, atingea o coardă ce nu mai răsuna de ani de zile, făcând să vibreze o notă uitată. Se mişcă involuntar. Miss Trevor întoarse capul şi obrazul palid i se îmbujoră; fata îşi dădu seama că răspunsul ei fusese auzit. Apoi, stăpânită iarăşi de sentimentul de

teroare care-o dominase la vederea marchizului, tremură din cap până în picioare şi strânse braţul Dianei.

— Să mergem — spuse ea, îndemnându-şi prietena uimită să se îndrepte spre salonul în care se desfăşura concertul.

— Ai zărit vreun şarpe în spatele fotoliului tău? întrebă pe un ton vesel Miss Stewart.

— Am zărit un bărbat... — şopti Mary.

Diana se întoarse brusc şi observă privirea înflăcărată a lui Rio Santo care o urmărea pe prietena ei. Îşi luă un aer serios.

— Cum te mai soarbe din ochi! spuse ea cu invidie. Privirea-i parcă aruncă săgeţi de foc spre tine.

Mary tremură mai cumplit.

Rio Santo părăsi coloana şi merse să ia loc în fotoliul ocupat mai înainte de Miss Trevor. Zăbovi acolo multă vreme şi nu se reîntoarse în salonul de concert decât atunci când mulţimea jucătorilor năvăli în sală.

— Sărmana Mary! murmură el, ridicându-se. De-atunci, n-am mai iubit niciodată ca acum...

Câteva zile după aceea, Rio Santo fu prezentat Lady-ei Campbell şi Lordului Trevor. Lady Campbell era omul cel mai potrivit să aprecieze toate calităţile frumosului marchiz; fu măgulită de iniţiativa pe care o luase apelând la ea şi-şi dădu seama că importanţa ei mondenă avea să sporească în mod considerabil. Într-adevăr, Trevor House deveni dintr-o dată locul de întâlnire al cercurilor mondene. Toată lumea voia să se afişeze acolo, iar tinerii gentilomi care veniseră la Londra aproape în acelaşi timp cu Rio Santo solicitară printre cei dintâi această onoare. Hotărât lucru, maiorul Borougham, doctorul Muller, Sir Pauluis Waterfield şi frumosul cavaler Angelo Bembo nu găseau nicăieri uşi închise.

Abia introduşi în cercul Lordului Trevor, se grăbiră s-o copleşească cu atenţii pe Lady Campbell şi să-i facă o curte asiduă. Cei patru gentilomi întreţineau relaţiile superficiale şi ocazionale care se încheagă atât de uşor în înalta societate, dar aparent nu-i lega nici o intimitate. Totuşi ai fi zis că se înţeleseseră să sprijine, pe lângă Lady Campbell, interesele lui Rio Santo. Probabil o simplă coincidenţă...

De altfel, Rio Santo n-avea deloc nevoie de ajutor. Cu cât o femeie era mai spirituală, cu atât avea mai puţine şanse să scape de seducţiile spiritului său; or, credem c-am mai spus-o, Lady Campbell, având o inteligenţă delicată şi aleasă, era neîntrecută în această privinţă. Fu curând cu totul subjugată: După câteva zile, îl privea pe Rio Santo ca pe un prieten al familiei; după o lună, nu mai vedea decât prin ochii lui. Lady Campbell, fiind de fapt capul familiei fratelui ei, toată lumea suferi, mai mult sau mai puţin, influenţa marchizului; toată lumea, chiar şi Miss Trevor.

Trebuie să spunem totuşi că Rio Santo nu acţiona direct asupra domnişoarei Mary Trevor. Lady Campbell era cea care-şi luă, în locul lui, misiunea de a solicita inima maleabilă a nepoatei sale. Într-adevăr, această femeie îndatoritoare, copleşită de calităţile marchizului nu se putea abţine. Îl prezentă pe Rio Santo nepoatei sale ca pe un obiect de studiu, de analiză, un ultim personaj care, odată cunoscut, avea să-i completeze cunoştinţele despre lume. Şi încă multe altele. Astfel încât Miss Trevor se ruşină şi regretă spaimă din trecut. Începu să nutrească faţă de Rio Santo un fel de admiraţie în care se mai amesteca o teamă nelămurită, dar în nici un caz repulsia de odinioară. Simţea că Rio Santo o iubeşte. Când o femeie simte acest lucru şi când de la aversiune trece la ceva mai mult decât indiferenţa, poţi pune rămăşag, după părerea comună a cincizeci la sută dintre observatori, că va iubi la rândul ei. E chestiune de timp.

La un moment dat, se răspândi la Londra un zvon extravagant şi lipsit de orice aparenţă de adevăr. Se vorbea că Rio Santo intenţiona să se căsătorească! Să se însoare ca cel mai simplu muritor, să pună punctul final, să renunţe la sceptru, să treacă de la poezie la proză, să-şi pună o bonetă de bumbac peste coroană. O născocire stângace ridicolă, imposibilă. Şi totuşi era adevărat.

Când se răspândise acest zvon, Rio Santo ceruse mâna domnişoarei Mary Trevor. Contrar aşteptărilor sale, întâlnise mai multe obstacole, dintre care nici cel mai mic nu era de neglijat. Mai întâi, Lady Campbell, carp eră loialitatea întruchipată, refuză, în ciuda dorinţei ei, să-l ajute pe marchiz. Dragostea dintre Frank Perceval şi nepoata ei era întrucâtva propria-i operă; pregătise cu trudă unirea lor. Să abandoneze interesele lui Frank, absent, ar fi însemnat o adevărata trădare, or Lady Campbell era incapabilă de aşa ceva. În al doilea rând, Lord James Trevor, vechi gentleman cu principii generoase, îşi dăduse cuvântul lui Frank. În sfârşit, în al treilea rând, Miss Trevor îl iubea pe Frank Perceval. Astfel, marchizul trebui să îndure un refuz triplu motivat. În adâncul sufletului său nu se simţi prea afectat, deoarece obişnuinţa îndelungată cu succesul nu-i îngăduia să deznădăjduiască; dar îşi luă un aer de profundă tristeţe, sărută descurajat mâna Lady-ei Campbell şi se retrase grăbit, ca un om care se teme să arate nevolnic în faţa nenorocirii. Ajungând acasă, ticlui în minte cel mai uluitor dar de nuntă pe care imaginaţia surescitată a unei tinere cochete l-a visat vreodată.

Lady Campbell era dezolată. Se căia amarnic că-i dăduse cuvântul lui Frank, care, desigur, era un bărbat foarte distins, dar, în comparaţie cu Rio Santo, nu reprezenta nimic. Lady Campbell, care era disperată, putea, fireşte, să creadă că Mary suferea la rândul ei. Ceea ce nu era tocmai exact, dar totuşi posibil. Odată recunoscută durerea domnişoarei Trevor, această mâhnire putea fi interpretată în mai multe feluri: avea voie să aleagă: Lady Campbell alese. Îşi spuse că nepoată-sa îl iubea pe Rio Santo şi că refuzul suferit de acesta constituia pricina tristeţii tinerei fete. Îşi spuse acest lucru de

mai multe ori, fără să-l creadă, apoi, în cele din urmă, îl crezu. Dându-i crezare, avea în mod incontestabil dreptul de n-şi împărtăşi părerea altcuiva; or, cui să-i comunice impresiile ei dacă nu nepoatei dragi, fiicei adoptive?

La prima confidenţă, Mary avu senzaţia că pică din cor. Dar Lady Campbell era de bună-credinţă şi posedă atâta elocvenţă! Mary, fire slabă, neobişnuită să-şi analizeze cu atenţie adâncul sufletului, era obişnuită, dimpotrivă, să-şi însuşească, fără să le judece, toate ideile mătuşii ei. Şi Mary se lăsă convinsă.

Faptul poate să pară ciudat, dar se întâmpla în mod curent. De-aci înainte, Lady Campbell se simţi la largul ei. Îşi recăpătă întreaga seninătate. Trebuie să recunoaştem că situaţia se schimbase. Nu mai era vorba de ea, ci de nepoata ei. Nu poţi, cu una cu două, să sacrifici fericirea unei tinere fete. Ceea ce îi păruse o slăbiciune, deveni pentru dânsa o datorie indiscutabilă. Îşi mărturisi că, în aceste împrejurări, nu te poţi opri la jumătatea drumului. Pentru ea devenea o datorie să-l sprijine pe Rio Santo din toate puterile.

La drept vorbind, Miss Trevor trăia pe atunci într-un fel de ameţeală continuă care o obosea şi plictisea în acelaşi timp. Rio Santo produsese asupra ei o impresie stranie pe care nu putea deloc s-o definească. Lady Campbell numea asta dragoste; probabil că era. Şi totuşi imaginea lui Frank Perceval rămăsese adânc gravată în inima fetei. Copleşită de forţa infaibilă a mătuşă-si, Lady Campbell sfătuită şi de indolenţa slăbiciune a caracterului ei, se complăcea în această îndoială stranie, aproape fantastică. Suferea în tăcere, fără să caute o soluţie.

Rămânea de învins obstacolul pe care Lord Trevor, neclintit ca o stâncă şi amintindu-şi de cuvântul dat, avea desigur să-l înlăture în faţa acestui nou proiect. La o înfruntare făţişă nici nu se puteau gândi, deşi — între noi fie vorba — lucrul acesta era cel mai uşor cu putinţă. Când ai reuşit să te înşeli pe tine însuţi, să înăbuşi conştiinţa unei tinere fete şi să-ţi păstrezi totuşi liniştea sufletească, poţi, pe bună dreptate, să speri a suci capul unui bătrân gentilom ale cărui cizme călcaseră mai, mult pe câmpurile de luptă decât pe covoarele discrete ale oficinelor diplomatice.

Lui Rio Santo i se îngădui să-şi declare sentimentele faţă de Miss Mary Trevor, care, în tot cursul nopţii următoare, îl visă pe Frank Perceval.

Trebuie să recunoaştem că tânărul nobil îşi alesese cam prost momentul pentru călătorie. Aşa se întâmpla de obicei la vârsta lui, când părinţii, spre a dovedi tuturor înţelepciunea lor superioară, amina o căsătorie dorită, sub pretextul că nu-i încă timpul.

Sărmană înţelepciune! Biet pretext! Există un singur moment când poţi fi fericit. Dacă-l laşi să treacă, spunând: *nu-i încă timpul* sau orice altă nerozie, diavolul se amuză şi-şi vâră coada. Frank Perceval, acceptat de întreaga familie Trevor, era logodnicul aproape oficial al blândei Mary, dar aceasta nu avea încă vârsta potrivită! "Peste un an",

i se spuse. Frank se întrebă cum va putea aştepta trei sute şaizeci şi cinci de zile, fără să moară de şapte sute treizeci de ori. Unul dintre prietenii lui — căci atunci când un om trebuie să-şi frângă gâtul, se găseşte întotdeauna un prieten care să-l ajute — unul dintre prietenii lui îl sfătui să ia poştalionul şi să viziteze Elveţia. Frank plecă în Elveţia. Rămase acolo un an, nici mai mult nici mai puţin. În clipa când intră pe uşă, îngrijitoarea casei îi dădu o scrisoare datată cu opt zile în urmă, prin — care era invitat să-şi petreacă seara acasă la Lord James Trevor. Frank îşi schimbă în grabă costumul. Balul de la Trevor House avea loc în aceeaşi seară.

Capitolul V - Balul

Trevor House, edificiu seniorial situat în Norfolk Street şi unul dintre puţinele paiaţe particulare londoneze pe care echerul inginerului constructor nu le-a nivelat în chip jignitor, îşi înălţă, între grilaj şi grădină, ansamblul corpului său de case flancat de două aripi ieşite în afară. Faţada principală dă spre nişte boschete minunate, dincolo de care se întinde o peluză înconjurată de-a pădure deasă de arbuşti, destinată să ascundă zidul ce desparte grădina de Park Lane; această grădină, foarte întinsă, pare şi mai vastă datorită planului ei savant întocmit.

În seara aceea, ferestrele înalte ale faţadei erau inundate de lumină, iar bietele santinele însărcinate să păzească statuia colosală a lui Ahile ridicată în cinstea ducelui de Wellington puteau zări, printre crengile despuiate ale copacilor, luminile lustrelor atenuate de apărătoarea diafană a draperiilor.

Ora când se vine la bal sunase, saloanele se umpleau încetul cu încetul, iar orchestra condusă de Angelini, acest rege al cadrilului, îşi încerca instrumentele în acorduri nehotărâte şi timide. Dansul nu începuse încă, dar fotoliile plasate în saloane îşi primeau treptat oaspeţii; îndeosebi salonul principal, unde se afla Lady Campbell, avea un aspect fermecător şi părea un coşuleţ aproape plin, care mai aştepta doar câteva flori. Lumea înfiripa dialoguri. Lady Campbell şi Miss Trevor, înconjurate de un grup numeros care se înnoia necontenit, salutau, primeau omagii, răspundeau, salutau iar şi-o luau iar de la capăt.

— Vă rog să-mi faceţi onoarea de a-mi permite, doamnă... — spuse tânărul viconte de Lantures-Luces, ridicând mâna graţioasei Lady Campbell până la o jumătate ţie deget de buzele sale şi sărutând-o. Domnişoară, vă rog să-mi faceţi onoarea de a-mi permite... Aveţi, vorbesc foarte serios, un evantai minunat!

— Viconte — spuse Lady Campbell, surâzând — este pentru a şaptea oară că evantaiul nepoatei mele te farmecă.

Grupul care le înconjura pe cele două doamne în acest moment se amuză mult, deoarece remarca avea pretenţia unei ironii. Vicontele de Lantures-Luces râse mai tare şi mai mult decât ceilalţi.

— Adorabilă! graseiă el. De şapte ori... fermecător? De şapte ori fermecător.

Dar la această remarcă grupul nu râse deloc, ceea ce-l surprinse nespus pe vicontele de Lantures-Luces, care, decepţionat, bolborosi cu nasul în jaboul cămăşii:

— Vorbesc foarte serios!

Lady Campbell se înclină de trei sau patru ori la dreapta şi la stânga pentru a fi la zi cu contul ei curent de saluturi; dădu mâna cu Lady Ophelia Barnwood, contesă de Derby, care intră, iar Mary o sărută pe Diana Stewart, a cărei mamă tocmai era anunţată.

— Sir Paulus — se adresă Lady Campbell unuia din. cei care sosiseră — n-aveţi să ne povestiţi nici o noutate?

— Circulă zvonul — răspunse Sir Paulus Waterfield — că marchizul de Rio Santo îşi schimbă atelajele şi mobilierul din casă.

— Vorbeşti serios? întrebă vicontele. Nu sunt nici trei luni de când şi-a reînnoit casa.

— Marchizul are motive să procedeze astfel.

— Scumpul meu Rio Santo nu mi-a spus nimic! murmură vicontele de Lantures-Luces a cărui marotă era să treacă drept un Pilade al marchizului.

— Ce fel de motive? începu Lady Campbell.

— O căsătorie — răspunse maiorul Borougham. Marea noutate a zilei.

Mary îşi pierdu surâsul de circumstanţă pe care şi-l fixase pentru totdeauna pe buze. Simţi brusc o fierbinţeală şi mâinile i se răciră. Lady Campbell îi aruncă o privire.

"Cât de mult îl iubeşte!"... gândi ea.

Miss Trevor se gândea la Frank Perceval, pe care nu-l mai iubea de vreme ce se stabilise astfel, dar care, de dimineaţă până seara, îi frământa gândurile, la concurenţă cu Rio Santo; căci Mary ajunsese să-i dăruiască marchizului jumătate din gânduri, dacă nu jumătate din inima ei. Rio Santo făcuse asupra ei o impresie care în nici un caz nu era dragoste, dar care, adesea, prezenta simptomele iubirii. Astfel încât, cu ajutorul sfaturilor primite din partea Lady-ei Campbell, Mary, necunoscând bine şi neizbutind să definească sentimentul pe care i-l inspira marchizul, putea să se îndoiască, putea să considere chiar şi să ia drept dragoste preocuparea ei de fiecare clipă. Dar, cum e de

presupus, această credinţă uşurelnică nu atingea decât gândurile tinerei fete, neinfluenţându-i inima, care, neutră în aceste dezbateri mistice, îşi păstra, ascunsă şi latentă, tandreţea dintâi. Între inima şi gândurile nepoatei sale, Lady Campbell îşi aşternuse cuvântul ca un văl. Inima, orbită, se cufundase într-un somn apatic. Mary nu mai trăia decât prin gândurile ei, care în acest sens aparţineau mătuşii, adică lui Rio Santo. Iar gândurile, prevenite astfel, rămâneau ostile inimii; erau tăcute, dar influenţate de o amintire. Mary, obsedată de confuzia chinuitoare care sălăşluia în ea, era iritată de memoria-i prea fidelă şi respingea imaginea lui Frank, ca pe o obsesie supărătoare, atunci când n-o întâmpina cu mângâiere şi visare. În felul acesta, sufletul ei rătăcea nehotărât, într-un fel de haos unde numai ea singură ar fi putut să descurce firul Ariadnei, dar Lady Campbell veghea, aruncându-şi necontenit vălul şi împovărându-o pe Mary.

Deci, cum spuneam, Lady Campbell încercase un sentiment de sinceră bucurie sesizând tulburarea sfioasei Mary, care îşi dădea de gol toată intensitatea simţămintelor ei de afecţiune. Cel puţin aşa îşi imagina Lady Campbell. Se înşela. Tulburarea fetei nu scotea nimic la iveală, era doar o criză a suferinţei ei confuze şi neîntrerupte, înţelesese semnificaţia zvonului pus în circulaţie pe seama marchizului; înţelesese că momentul când va trebui să acţioneze şi să ia o decizie se apropia şi firea ei şovăitoare nu rezistase şocului, resimţind însutit indispoziţia pe care-o încearcă orice fată tânără în clipa când trebuie să-l accepte definitiv pe bărbatul ce urmează să-i fie soţ.

Lady Campbell se simţi înduioşată şi nu întrebă care era numele logodnicei lui Rio Santo.

— Marchizul e cu totul alt om — reluă cavalerul Angelo Bembo.

— Să nu-l mai recunoşti! adăugă maiorul Borougham.

Sir Paulus Waterfield spuse ceva asemănător, iar doctorul Muller emise un mormăit gutural, specific gâtlejurilor germanice când îşi exprimă aprobarea.

— Ce găsiţi schimbat la scumpul nostru marchiz? întrebă vicontele de Lantures-Luces.

— E îndrăgostit! răspunseră în cor cei patru gentlemeni ale căror nume nu l-am amintit.

— Pentru trei zile — adăugă vicontele, trecându-şi jobenul sub braţul stâng.

— Pentru toată viaţa — rosti pe un ton grav maiorul Borougham.

Miss Mary Trevor avu o tresărire de orgoliu, dar simţi şi un fior de nelinişte; orgoliul aparţinea fiicei Evei, şi poate că-n toată Londra n-ai fi găsit o singură femeie care să nu accepte un asemenea bărbat, văzându-l pe Rio Santo la picioarele ei; neliniştea reprezenta un vag protest al inimii, o semitrezire, un strigăt înăbuşit al conştiinţei.

Vicontele de Lantures-Luces plecă hohotind zgomotos şi prelungit, atât cât îngăduia locul în care se afla.

— Delicios! strigă el. Vorbesc foarte serios.

Se anunţă deschiderea balului. Cavalerul Angelo Bembo o luă pe Miss Trevor de mână pentru a o conduce la cadril, în saloane se stârni o forfotă generală; grupurile se amestecară; Lady Campbell, fără a-şi pierde suita masculină, se trezi înconjurată de un cerc de doamne, alcătuit din acele femei care constituie un mijloc de legătură; o tranziţie între partea activă şi cea pasivă a unui bal, în sfârşit, din acele doamne cărora convenienţa mondenă nu le interzice încă riguros dansul, dar care nu îndrăznesc să danseze tot timpul. Printre aceste doamne există făpturi încântătoare şi una dinte ele i-a furnizat lui Balzac tipul femeii la treizeci de ani.

Conversaţia continua cu accente frivole, clevetitoare, spirituale. Lady Campbell lansa vorbe de duh, vicontele de Lantures-Luces exclamaţii de satisfacţie, iar doctorul Muller note răguşite şi germanisme neînfrânate.

— Sinceră să fiu, când lipseşte marchizul nostru — spuse Lady Campbell, cu o imperceptibilă ironie — domnul de Lantures-Luces reprezintă providenţa reuniunilor noastre.

— De ce să-l trecem pe viconte pe planul al doilea? întrebă o baroană.

— Sunt sigură — adăugă o foarte distinsă doamnă — că marchizul ar putea fi mândru de această comparaţie.

— Ah, doamnele mele! Ah!... Miladies!... bolborosi Lantures-Luces. Vă rog... Vă cer iertare. Sunt prea strâns legat de acest scump marchiz pentru a pretinde...

— Fără modestie, viconte!... Dumneavoastră aveţi totdeauna de povestit o istorioară spirituală...

— Câte o anecdotă picantă...

— O bârfă de bun gust...

— Vai, miladies!... Vai, miladies! Mă flataţi!... Vorbesc serios.

Vicontele se evapora într-o bucurie vanitoasă. Nu mai putea rezista; se simţea în al şaptelea cer.

— Hai, viconte — continuă Lady Campbell — modestia îţi şade foarte bine, dar nimic nu trebuie exagerat, nici chiar virtuţile... Parie? că, în această clipă chiar, ai să ne spui o istorioară.

— Să auzim, să auzim! răsună din toate părţile.

Vicontele se lăsă rugat trei sferturi de minut.

— N-aş fi vrut să v-o spun — începu el în cele din urmă — vorbesc foarte serios... Deoarece istorioara se referă la scumpul nostru Rio Santo...

— Marchizul?!... Povestiţi, vă rugăm! Hai povestiţi mai repede!

Aceste cuvinte erau rostite de un cor de voci feminine.

— Este o poveste veche — reluă vicontele — dar n-am aflat-o decât astăzi de la un cunoscut de-al meu, un parizian... E destul de nostimă, s-ar putea spune chiar foarte nostimă...

— Dar povestiţi-o odată!

— Imaginaţi-vă, frumoase doamne, că-n timpul şederii lui Rio Santo la Paris, contesa de L... şi contesa de P... erau foarte îndrăgostite de marchiz... s-ar putea spune chiar că erau nebune după el... Într-o bună zi, paznicul din Bois de Boulogne auzi două focuri de armă în desişul pădurii. Alergă într-acolo şi... şi... Mă prind că aţi ghicit ce se întâmplase.

— O crimă?

— Nu.

— O sinucidere?

— Şi mai puţin... Un duel, doamnele mele... Un duel între contesa de P... şi contesa de L...

— Fermecător! exclamă corul, izbucnind în râs.

— Un duel între două contese — spuse Sir Paulus Waterfield — numai Rio Santo ar fi fost în stare să-l provoace!

— Un duel între două contese! repetă doctorul Muller.

— Staţi puţin! Partea cea mai nostimă e motivul duelului... închipuiţi-vă, frumoase doamne, contesa de P... şi contesa de L... încheiaseră între ele un acord: de îndată ce una dintre ele avea să-l cucerească pe marchiz, cealaltă trebuia să cedeze locul şi să renunţe la orice pretenţii.

— S-a întors lumea pe dos — interveni Lady Campbell. Oare nu era vorba de două rivale?... Aceste două femei îşi dezonorează sexul.

— Şi, în acelaşi timp, dezonorează nobilimea! adăugă baroană.

— Nu, nu, doamnele mele! strigă Lantures-Luces. Întâmplător e vorba, pur şi simplu, de două contese ale imperiului.

— Minunat!

— Cele două doamne încheiaseră deci un pact — continuă francezul. După opt zile, soarta bătăliei părea hotărâtă: trăsura doamnei de L... staţionase timp de două ceasuri în faţa casei lui Rio Santo. Doamna de P... se perpeli o zi întreagă; a doua zi culese informaţii şi dobândi certitudinea că rivala ei procedase tocmai ca sceleraţii regenţei, care compromiteau o femei, trimiţând trăsura goală în faţa locuinţei acesteia... Doamna de L... îl compromisese pe Rio Santo.

— Delicios! intonă corul.

— Vă daţi seama, frumoase doamne — continuă Lantures-Luces — contesa de P... deveni furioasă. Când îşi întâlni prima oară duşmanca în saloanele de dincolo de Canal, îi spuse: "Doamnă, eşti o înfumurată!"

— Această contesă de P... nu era lipsită de inteligenţă — observă Lady Campbell.

— Contesa de L..., ca o veritabilă rafinată a Imperiului, îi răspunsese printr-o lovitură de evantai peste obraz. "Destul! ripostă doamna de P... Fără scandal... Ce armă alegi?" "Pistolul." "La ce oră?" "La amiază..." "Pe mâine, la poarta Maillot, fără martori, luptă până la moarte!" Îşi strânseră mâinile şi asta a fost tot.

— Ce diavoliţe!

— Acest Rio Santo — spuse Sir Paulus — transformă mieluşeii în tigri.

— Digri şi bandere! adăugă neamţul...

Cadrilul luând sfârşit, cavalerul Angelo Bembo o conduse pe Miss Trevor la locul ei. Abia se aşezase lângă mătuşă-sa, când vocea sonoră a majordomului, dominând brusc vacarmul petrecerii, anunţă în saloane numele onorabilului domn Frank Perceval.

Miss Trevor îşi pierdu imediat nuanţele delicate cu care dansul îi îmbujorase obrajii; deveni mai palidă decât un chip cioplit în marmură şi-şi duse mâna la inima care abia mai bătea. Lady Campbell se aplecă spre ea şi-i şopti la ureche:

— Curaj, fata mea! Bietul Frank îşi închipuie că are drepturi; întrevederea va fi penibilă... Dar era atât de tânără! Inima ta se înşelase... De altfel, cine ştie dacă Mr. Frank însuşi nu şi-a schimbat părerea?...

Acest ultim cuvânt, care voia să însemne o consolare, aduse o lacrimă în ochii sărmanei Miss Mary Trevor.

— Nu-ţi arăta slăbiciunea! continuă Lady Campbell. Dacă un bărbat vede o femeie plângând, totdeauna crede că i s-a păstrat un rest de afecţiune... Iar tu nu-l mai iubeşti, nu-i aşa? adăugă ea, plină de autentică solicitudine, Mary nu răspunse. Cum ai putea să-l mai iubeşti? continuă Lady Campbell. Sărmanul Frank! Venirea la Londra a irezistibilului nostru marchiz a reprezentat pentru el o lovitură cumplită, o culme a nenorocului...

Spirituală femeie tăcu şi porni să cugete că, fără sprijinul ei, nepoată-sa ar fi interpretat eronat strigătul inimii, ar fi luptat zadarnic, în tăcere, împotriva iubirii ei pentru marchiz şi că, din timiditate, s-ar fi căsătorit cu Frank Perceval şi ar fi fost nefericită...

Imaginaţia este un lucru sublim!

Lady Campbell nu fusese niciodată atât de mulţumită de sine. În ce-o priveşte pe Miss Trevor, nu suferise nicicând atât de crâncen.

Frank Perceval fu întâmpinat de Lord Trevor cu o sinceră şi vie prietenie. Bătrânul lord se deranjă personal să-l prezinte fiicei sale; dar aici atmosfera se schimbă. Mary îşi întâmpină logodnicul cu o oarecare răceală, care devenea cu atât mai evidentă, cu cât

inima ei trezită brusc se avânta spre el şi mai puternic. Simpla rostire a numelui lui Frank o smulsese violent din toropeală şi sfâşiase o parte din vălul diabolic în care-i fusese înfăşurată hotărârea ei deliberată. Apariţia lui Frank puse capăt diabolicului tratament metafizic. Cataracta care acoperise ochii gingaşei Mary — ochii inimii — căzu deodată: fata începu să vadă, fu uimită, înspăimântată de faptul că vedea atât de limpede în străfundurile sufletului ei. Apoi, printr-o reacţie necesară şi spontană, se răzvrăti împotriva mâinii despotice care-o orbise. Dar era slabă, fusese subjugată; sclavul nu se. răzvrăteşte decât noaptea, în pădure, unde nu-i urmărit de privirea temută a stăpânului: Lady Campbell se află lângă Mary.

Mary se supuse din nou. Ochii abia deschişi se închiseră la loc. Ea reacţionă asemenea sclavului când întunericul se risipeşte şi aude biciul vătafului; îşi înăbuşi dorinţa de a se plânge; redeveni pasivă.

Cerul e martor că Lady Campbell n-avea deloc intenţii rele. Dacă cineva i-ar fi arătat cu degetul rana sângerânda pe care-o întreţinea în inima unei fiinţe dragi, faptul acesta nu numai că ar fi uimit-o, dar ar fi făcut-o să se simtă descumpănită. Cine însă ar fi putut să bănuiască un lucru atât de neverosimil? Miss Trevor era una din cele mai strălucite fete şi, hotărât lucru, în toată mulţimea aceea elegantă care umplea saloanele tatălui ei, nu existau decât foarte puţini observatori în stare să înţeleagă sau să bănuiască situaţia ei paradoxală şi dramatică.

Mary plecă ochii sub privirea lui Frank şi nu răspunse la complimentul lui, şoptit cu o voce emoţionată, decât îngăimând câteva cuvinte lipsite de sens. Frank se simţi învăluit de o teamă cumplită. Vru să mai spună ceva, dar Lady Campbell îi atinse uşor braţul cu evantaiul:

— Ai călătorit bine?

Apoi, schimbând brusc tonul, se aplecă la urechea lui şi-i strecură aceste cuvinte:

— Te conjur nu astă-seară; toată lumea-i cu privirea aţintită asupra ei, asupra noastră!...

Frank nu înţelegea ce voia să-i spună.

— Mâine — continuă Lady Campbell, cu o voce în care era prea multă milă, pentru ca Frank să se mai lase înşelat — mâine am să-ţi explic totul... Consideră-mă prietena dumitale, dragă Frank... biata copilă a rezistat mult... a suferit mult...

— Ce spuneţi, milady! strigă Frank. Trebuie să cred că?...

— Te rog, Mr Perceval, să aşteptăm până mâine.

În acelaşi timp, Lady Campbell luă mâna lui Frank pe care o strânse cu o sinceritate nesimulată. Frank salută şi se îndepărtă, cu inima zdrobită.

— Miss Trevor mi-a făcut onoarea să-mi accepte mâna pentru acest cadril — spuse maiorul Borougham, la primele acorduri ale orchestrei care atacă un preludiu.

Mary rămase nemişcată, buimăcită.

— Vă rog s-o scuzaţi pe nepoata mea, domnule maior — răspunse Lady Campbell, căreia nu-i scăpa nimic — către sfârşitul balului îşi va respecta promisiunea şi va dansa cu dumneavoastră.

Un surâs bizar se ivi sub mustaţa maiorului Borougham.

— Rio Santo cam întârzie! spuse el la urechea doctorului Muller.

Doctorul Muller răspunse cu glas înăbuşit, dar în engleza cea mai pură, dacă nu cea mai aleasă, fără nici un accent german:

— Se bizuie pe amabila Lady Campbell, şi-al naibii să fiu dacă n-are motive... Fără ea, n-aş pune mâna în foc pentru micuţa...

— Mititica bâjbâie... nu prea ştie ce-i cu ea... Cred că-l iubeşte pe celălalt.

— Aş! Poate că are o inimă... dar ochi?

— De altfel, are grijă mătuşa!

Mătuşa îi spuse nepoată-si:

— Copila mea, ce-a fost mai greu a trecut... Acum, restul mă priveşte pe mine. Ah! Dacă n-ar fi fost pentru tine, Mary, m-aş fi lipsit de misiunea asta... Bietul Frank!... Dar e vorba de fericirea voastră; mă voi jertfi pentru ea, draga mea.

Depuse un sărut pe fruntea rece şi transpirată a domnişoarei Trevor.

— Nu te simţi bine, dragostea mea? întrebă ea, grijulie.

— Nu ştiu — răspunse Mary — simt o durere... Cred...

— Ce crezi, fata mea?

— Cred că ne-nşelăm amândouă... Când l-am văzut pe Frank...

— De asta era vorba? o întrerupse Lady Campbell, care-şi recăpătă de îndată seninătatea. Lasă totul în seama mea, dragă Mary, mă pricep în problemele astea... Ah! Ferice de tine c-am ştiut să citesc în adâncul inimii tale!

Frank rătăcea prin saloane, încercând să se elibereze de teama dureroasă care-i chinuia gândurile; voia să mai spere. La urma urmei, primirea manifestată de Lordul Trevor fusese la fel de cordială ca în trecut, iar cuvintele Lady-ei Campbell puteau fi interpretate în mai multe sensuri. Dar Mary?! Era oare posibil să se înşele asupra acelei răceli de gheaţă care urmase brusc căldurii de odinioară? Avea dreptul să se mai îndoiască? Frank se străduia din răsputeri să lupte, dar evidenţa îi reducea la zero toate eforturile. Ici-colo prietenii săi îl opreau să-i strângă mâna şi să-i ureze bun-venit.

— Ce noutăţi ai, bătrâne? îl întrebă unul dintre aceştia.

— Să nu uiţi să-mi arăţi albumul, Frank — îi spuse altul.

— Ce trist arăţi! strigă un al treilea. Ai şi aflat?

Frank îl opri burse.

— Ce să aflu? întrebă el, neliniştit.

— Bietul băiat! murmură prietenul. Dar încă nu-i nimic oficial... Simple zvonuri... Se spune că... poate că-s minciuni... Se spune că Miss Trevor se va căsători cu Rio Santo.

Frank îşi duse mâna la frunte.

— Cine e Rio Santo? întrebă el.

Prietenul îl privi stupefiat:

— Încă n-ai auzit vorbindu-se despre Rio Santo, Frank?!... Dar atunci despre cine se vorbeşte acolo, în Elveţia?... Rio Santo e un marchiz, un marchiz cum nu mai există altul, un marchiz... La revedere, Perceval, sărmane prieten! Îl zăresc colo pe Sir Paulus, care-mi face. semn că-i lipseşte al patrulea la whist.

Frank rămase singur, buimăcit de nouă lovitură...

— Hei, bună scumpule! strigă o voce dogită la urechile lui. Nu te-am văzut de-un secol şi tocmai îi spuneam ieri... Cui naiba îi spuneam? Ah, da, marchizul... îi spuneam: "E-un secol de când nu l-am mai văzut pe Frank, cu siguranţă că-şi face de cap în Elveţia"... Vorbesc serios, aşa i-am spus... Dar ai un aer tare amărât, dragul meu... înţeleg. Mi s-a spus că Rio Santo...

— Deci e adevărat! şopti Frank.

— Dragul meu, eu nu ştiu nimic, dar diavolul ăsta de Rio Santo e grozav de întreprinzător!... Şi-apoi, dragul meu, are mai multe milioane decât ai tu sute de lire rentă... Ah! E-un tip teribil!...

Spunând acestea, vicontele de Lantures-Luces piruetă pe călcâie şi plecă să trăncănească aiurea.

Frank mergea fără să vadă şi se clătina ca un om beat; simţi un braţ de femeie strecurându-i-se sub al său.

— Mr. Frank Perceval — îi spuse contesa de Derby — eşti nefericit, tare nefericit! Te plâng... Desigur ai aflat...

— Cred că ştiu totul, milady.

— Tot?... Nu, Mr. Perceval, nu ştii totul. Ascultă-mă!... Şi eu sufăr; aş vrea să-ţi alin durerea şi poate că...

În adâncul inimii oricărui bărbat există un demon al înfumurării neroade. În ciuda descurajării, Frank înţelese greşit şi o privi pe Lady Ophelia, cu un aer plin de uimire.

Aceasta schiţă un zâmbet trist.

— Poate că-ţi voi pune la dispoziţie mijloacele necesare pentru a lupta împotriva lui Rio Santo — continuă ea — căci pe Rio nu-l poţi învinge cu armele obişnuite...

"Iar Rio Santo!" gândi Frank, care simţea cuibărindu-i-se în inimă o ură mânioasă şi fără margini.

— Vino mâine pe la mine — urmă contesa de Derby — lucrurile pe care trebuie să ţi le spun se rostesc în şoaptă şi cu uşile închise, într-o cameră în care nu se află decât

două persoane... şi chiar atunci cel ce vorbeşte este în primejdie, ca şi cel care-l ascultă... Pe mâine, domnule Frank Perceval.

Ea se înclină, graţioasă şi surâzătoare, ca după o discuţie frivolă. Frank însă nu avea atâta putere. Durerea i se citea în fiecare trăsătură; îşi continuă mersul, căutând un perete de care să se sprijine, un fotoliu în care să se prăbuşească.

Miss Diana Stewart, verişoara lui, îl zări şi-l strigă:

— Stai aici lângă mine, Frank, am o mulţime de lucruri să-ţi spun... Oh, ştiam că lovitura te va zdrobi.

— Eşti prietena ei — murmură Frank, care abia mai putea vorbi — tu trebuie să cunoşti ce-i în inima dragei mele Mary... spune-mi...

— Îţi voi spune tot ce ştiu, bietul meu verişor; dar fă un efort şi nu te pierde cu firea.

— Diana, vorbeşte-mi despre Mary; aştept.

— Suferă ca şi tine, Frank, crede-mă... Se petrece cu ea ceva ce nu-nţeleg, dar inima nu i s-a schimbat deloc... Mary Trevor continuă să te iubească.

Un suflu imens de fericire străbătu inima adânc mâhnită a lui Frank.

— Dar căsătoria?! spuse el.

— Se vorbeşte despre ea; Lady Campbell o doreşte... iar Mary nu se opune.

— Nu se opune! repetă automat Frank.

— Rio Santo le-a vrăjit!...

— Iar Rio Santo!... Diana... îl cunoşti pe-acest Rio Santo?...

— Îl cunosc — răspunse Miss Stewart, plecând ochii şi roşind.

— Arată-mi-l... Spune-mi cine-i...

— Un bărbat căruia nimic nu-i rezistă — rosti în şoaptă tânăra fată — un bărbat frumos, nobil, puternic, care nu seamănă decât foarte vag cu ceilalţi bărbaţi... Vai de rivalii lui, Frank!...

— Mai degrabă vai de el! o opri Perceval, care se înfierbântă într-o clipă de exaltare teribilă. Arată-mi-l!... Ah! Trebuie să-l văd la faţă pe acest om, trebuie!...

Vocea monotonă şi sonoră a majordomului îl întrerupse pe Frank, anunţând cu emfază:

— Don José-Maria-Tellès de Alarcaon, marchiz de Rio Santo...

Numele de Rio Santo, lansat astfel în chip pompos, în saloane, îi ţiui în urechi lui Frank Perceval, stârnind un fel de zgomot violent şi năprasnic. Tocmai în clipa când îl invocă pe rivalul necunoscut dar detestat, soarta i-l scotea în faţă. Tremurând de furie şi neînsufleţit de bucuria sălbatică pe care o resimt oamenii curajoşi la apropierea duşmanului, îşi scutură deodată toropeala şi dădu la o parte, cu un pas grăbit, mulţimea. Instinctiv se instală la jumătatea drumului dintre uşa de la intrare şi locul ocupat de Lady Campbell şi Miss Travor. Bănuia că Rio Santo va trece mai întâi pe acolo.

Într-adevăr, Rio Santo se ivi aproape numaidecât. Era un bărbat înalt şi cu prestanţă. Chipul avea trăsături fine, delicate şi o expresie de calm olimpian. Era frumos, frumos precum un zeu. Ovalul pur al obrazului nu-i era brăzdat de acea barbă romantică a cărei modă pătrundea pe-atunci chiar şi-n cele mai aristocratice saloane. Purta doar o mustaţă subţire, neagră ca pana corbului şi răsucită ca la spanioli şi portughezi. Păru-i cârlionţat n-avea o tăietură precisă şi grupa la întâmplare şuviţele graţios buclate, dezvăluind o frunte lată, plină de francheţă şi mândrie. Ochii săi fermecau şi dominau sub arcul îndrăzneţ desenat al unor sprincene întunecate. Mersul lui Rio Santo era plin de măreţie, dar lipsit de ostentaţie şi avea o graţie inimitabilă. Purta un costum sobru în eleganţa lui ireproşabilă. Trei distincţii imperiale îi străluceau pe piept.

Rostirea numelui Rio Santo stârni un murmur înăbuşit printre cei prezenţi. Câteva doamne greşiră paşii cadrilului; altele uitară să răspundă unei banale întrebări adresată de partenerul lor. Murmurul se risipi curând, dar emoţia rămase. Petrecerea obţinea un element în plus şi fiecare femeie îşi simţea stimulat instinctul cochetăriei.

Frank Perceval nu putea fi comparat cu strălucitorul marchiz, sub raportul însuşirilor exterioare. Era şi el frumos, dar frumuseţea lui nu consta atât în trăsăturile regulate cât în nobilul reflex de inteligenţă şi generozitate care-i lumina fruntea. Avea în el ceva cavaleresc; timiditatea lui era trufaşă dar curtenitoare. Pe scurt, dacă Rio Santo n-ar fi existat, el ar fi fost regele acestui tineret elegant şi distins.

Frank era mult mai tânăr decât marchizul, deşi Rio Santo aparţinea acelei categorii de bărbaţi asupra cărora vârsta nu lasă urme şi pe care timpul pare să-i fi uitat în drumul său. N-ai fi putut spune cu exactitate câţi ani apăsau fruntea lui Rio Santo. Însă marchizul nu mai poseda acea floare a tinereţii pe care o păstrau trăsăturile lui Frank. Acesta îşi privi stăruitor şi îndelung rivalul, căruia i se pusese de-a curmezişul în drumul îngust deschis de mulţime. La prima vedere, i se păru că acest chip îi mai şocase cândva privirea, dar impresia fu scurtă şi fugitivă; ceea ce văzu Frank, cu pătimaşă gelozie, fu extraordinara frumuseţe a lui Rio Santo. Ura îi spori pe măsura spaimei ce-i încrâncena sufletul. Căci, în asemenea clipe de chin sentimental, când neliniştea paralizează raţiunea, frumuseţea se dovedeşte drept armă unică şi suverană: Frank se simţi învins, strivit de frumuseţea rivalului. Continua să-l privească şi să stea neclintit în calea lui. Rio Santo încetini mai întâi pasul, apoi se opri, căutându-le din priviri pe Lady Campbell şi pe nepoata ei. Nici măcar nu-l observase pe Frank.

— Acolo, marchize, acolo! strigă curtenitorul viconte de Lantures-Luces, arătând spre colţul salonului unde se afla Lady Campbell. Doamnele se plâng de întârzierea dumneavoastră… Ei bine, Perceval, scumpul meu, fii bun şi fă-ne loc, marchizului şi mie.

Frank nu se urni din loc, având în ochii aţintiţi mereu asupra marchizului expresia unui dispreţ provocator. Rio Santo îşi îndreptă spre el privirea-i senină şi nu răspunse la sfidarea mută a lui Frank decât printr-un salut plin de curtenie:

— Voi încerca să obţin onoarea de-a fi prezentat domnului Frank Perceval! spuse el simplu.

Şi înainte ca Lantures-Luces să fi înrăutăţit situaţia prin graba lui intempestivă, marchizul făcu un semn imperceptibil cu capul, semn căruia îi răspunse un personaj care tocmai intră în sală, lumea dându-se la o parte din calea lui, manifestând condescendenţa făţişă şi de prost gust aflată la temelia curtoaziei engleze. Acest personaj cunoscut nouă, căruia elegantul costum de bal nu putea să-i răpească aspectul insignifiant şi burghez dăruit de natură, mergea cu capul sus şi cu ochii larg deschişi, fără să se abată din drumul său: era orbul de la tavernă *Armele Coroanei*.

La gestul lui Rio Santo, schimbă direcţia şi se aşeză în faţa lui Frank, silindu-l astfel pe acesta să-l piardă din vedere pe marchiz.

— Daţi-vă la o parte, domnule! spuse Frank, mânios.

Orbul se întoarse spre el, aţintindu-şi asupră-i ochii ficşi şi lipsiţi de viaţă.

— Cu mine vorbiţi? întrebă el, cu blândeţe.

— Cu dumneavoastră, domnule, şi găsesc ciudat faptul...

— Hei, hei, scumpule — strigă Lantures-Luces, izbucnind în râs. Nu prea eşti în apele tale astă-seară! Sper că n-ai de gând să-i cauţi gâlceava lui Sir Edmund Makensie, care-i orb?

— Vă cer iertare — murmură Frank, muşcându-şi buzele, şi continuă să-l caute din ochi pe Rio Santo în timp ce orbul rosti blajin:

— Eu sunt cel care vă cer scuze, domnule.

Rio Santo dispăruse în mulţime.

— Să fie oare un laş?... se întrebă Frank.

Parcurse saloanele cu privirea. Găsea ciudat faptul că marchizul acceptase să profite de primul prilej oferit de hazard pentru a se eschiva.

— Să fie oare un laş? repetă el. Ah!... Tare aş vrea să fie curajos!...

— Îl vei avea aşa cum doreşti, tinere gentleman! şopti o voce batjocoritoare la urechea sa.

Frank se întoarse brusc. Lângă el nu se mai afla decât un tip înalt, cu figură exotică, ce-şi ştergea grijuliu lentilele unor ochelari uriaşi.

— Ce-aţi spus? întrebă tânărul, cu trufie.

— Eu nu spus nimic — răspunse flegmatic lunganul care nu era altul decât doctorul Muller.

— Mi-aţi adresat cuvântul, domnule.

— Eu nu atresat cuvânt la tumneta — declară neamţul, întorcându-i spatele.

Frank socoti că se înşelase; îi vâjâiau urechile; febra îi făcuse să audă cuvinte pe care nimeni nu le pronunţase. De altfel, avea alte lucruri la care trebuia să gândească.

Rio Santo se duse lângă Lady Campbell şi nepoata ei. Colţul în care se aşezaseră deveni deodată punctul de atracţie al balului. Toate privirile erau îndreptate într-acolo şi suita Lady-ei Campbell deveni numaidecât de două ori mai mare. Spirituală femeie constatase probabil mai de mult acest efect inevitabil al prezenţei lui Rio Santo, iar rezultatul contribuia oarecum la afecţiunea pe care i-o purta frumosului marchiz. Îl întâmpină aşa cum o!mamă îşi întâmpină fiul — un fiu iubit şi admirat.

— Mary începuse să se întristeze... — spuse ea în timp ce Rio Santo săruta mâna fetei.

— Oare numai absenţa mea să fi pricinuit tristeţea domnişoarei Trevor? întrebă Rio Santo, surâzând.

Miss Mary încercă şi ea să zâmbească, dar nu izbuti. Indispoziţia ei devenea şi mai confuză în prezenţa marchizului, care nu-şi pierduse deloc forţa nefastă exercitată de la bun început asupra tinerei fete. În prezenţa lui Rio Santo; sub privirile lui, Mary nu mai ştia realmente ce se petrece cu ea. Dacă, în clipele acelea, ar fi avut curajul să înlăture dominaţia morală a mătuşă-si, nu ştim ce-ar mai fi răspuns la această întrebare pusă pe neaşteptate: pe cine iubeşti?

Astfel încât eroarea Lady-ei Campbell era riguros scuzabilă. Şi ea se afla sub influenţa farmecului emanat de marchiz. Putea să-i reproşeze cineva greşeala în care cădea uneori Miss Trevor însăşi?

În seara aceea, Rio Santo fu mai prevenitor, mai tandru şi mai convingător decât de obicei. Miss Mary, căreia o voce lăuntrică îi sugeră să fie atentă şi să nu uite, se lăsa purtată, fără voia ei, pe aripile farmecelor acestui bărbat pe care nu-l iubea, dându-l uitării pe iubitul ei Frank. Era mai mult decât o fascinaţie şi Miss Diana Stewart folosise cuvântul potrivit: Mary era vrăjită.

Lady Campbell îl asculta pe Rio Santo, îi dădea replica cât mai spiritual cu putinţă şi mai găsea timp să se şi extazieze de fericirea nepoatei. Asistenţa strecura câte un cuvânt de admiraţie, vicontele de Lantures-Luces se topea de entuziasm la fiecare vorbă rostită de ilustrul său model şi-şi făgăduia să-l repete cu primul prilej.

Frank stătea într-un colţ al salonului. Era prea departe ca să audă ceva, dar vedea tot şi golea cu o lăcomie cumplită cupa amară a geloziei. Privea cu sufletul la gura, interpretând fiecare gest, dând fiecărei mişcări o semnificaţie care-i atâta frenezia şi-i sporea suferinţa. Când Rio Santo se apleca spre Mary şi-o învăluia cu toată magia privirii sale, Frank era convins că citeşte în ea o dragoste sfioasă dar elocventă prin tăcerea ei, şi atunci mânia să deveni agonie. Stătea acolo nemişcat, trecând de la mânie la martiraj;

nu voia să plece, pentru că bărbatului care iubeşte cu pasiune îi place să se tortureze singur.

Orele treceau. Un singur amănunt întrerupse obsedantul spionaj al lui Frank. În momentul când conversaţia grupului prezidat de Lady Campbell atinse cel mai înalt grad de însufleţire, Rio Santo, aprins fără îndoială de căldura discuţiei, îşi încruntă o clipă sprâncenele. Lumina unui candelabru căzu puternic asupra chipului său. Frank, care-l privea, tresări şi se întrebă, pentru a doua oară, unde-l mai văzuse pe acest om. Dar trăsăturile lui Rio Santo îşi recăpătară poziţia normală şi Frank se îndoi din nou. Amintirea care-i străbătuse mintea era legată de un eveniment îngrozitor; pe temeiul unei asemănări reale sau fanteziste, memoria îi evocase o imagine atât de odioasă, încât ura însăşi sau, şi mai rău, gelozia nu şi puteau găsi locul acolo, pe senina şi nobilă figură a lui Rio Santo. Frank consideră că se înşelase. Fu cu atât mai convins, cu cât avusese nebunia să bănuiască contrariul. O năpastă cumplită se abătuse asupra lui, odinioară, în împrejurări ciudate. Omul care jucase rolul principal în drama aceea înspăimântătoare — va trebui s-o istorisim cândva cititorului — omul acela şi Rio Santo se asemănau, aşa cum un cerşetor poate semăna cu un prinţ. Frank alungă orice bănuială. Avea suficiente motive recente să urască, fără a mai fi nevoie să-şi lege aversiunea de ipoteze incerte, clădite pe ultraje îndepărtate. Şi astfel îşi puse tot sufletul în mânia actuală. Furia lui nu se înşela deloc; era concentrată asupra marchizului, lăsând-o. la o parte pe Mary, despre care ştia că are un caracter slab şi influenţabil.

În sfârşit, Rio Santo se ridică pentru a se plimba prin saloane şi a prezenta omagiile sale doamnelor. Frank, care aşteptase cu nerăbdare această clipă, îşi părăsi postul de observaţie şi-i adresă cuvântul:

— Domnule — rosti el cu acel calm afectat, specific omului de lume care ştie totdeauna să-şi stăpânească emoţiile cele mai puternice — v-aţi manifestat adineauri dorinţa de a-mi fi prezentat.

Rio Santo nu-l recunoscu de la prima vedere. Când îşi dădu seama cu cine are de-a face, îi zâmbi şi-i întinse mâna.

— Mr. Perceval?... spuse el. Într-adevăr, era firească dorinţa mea de a cunoaşte pe omul despre care Lady Campbell mi-a vorbit adesea cu o afecţiune maternă şi pe care Miss Trevor îl iubeşte ca pe-un frate drag...

Frank luă mâna lui Rio Santo şi-o strânse puternic.

— Aţi şi început deci să iubiţi tot ceea ce iubeşte ea? întrebă el, cu un surâs amar. Domnule, dumneavoastră deţineţi cel mai frumos rol; în timp ce eu, fără să vreau, am devenit personajul acela ridicol al iubitului uitat care stinghereşte şi pe care toată lumea îl dispreţuieşte sau compătimeşte... O iubesc pe Miss Trevor, domnule!

Rio Santo nu-şi retrase mâna.

— Ştiam acest lucru declară el pe un ton mai rece — Lady Campbell mă pusese la curent... speram... cu toţii nădăjduiam că absenţa...

— În numele cui vorbiţi, domnule? îl întrerupse Frank.

— Vorbesc în numele meu, al Lady-ei Campbell...

— Destul, domnule, destul! îl întrerupse iarăşi Frank, cu o voce poruncitoare. Dacă mai pronunţaţi un singur nume, vă declar mincinos.

— ...Şi în numele domnişoarei Mary Trevor — rosti încet Rio Santo. În acelaşi timp, îşi retrase mâna şi duse un deget la buze. Privirea lui îşi păstra calmul, nici o cută nu-i tulbura fruntea. Mr. Perceval — continuă el, cu blândeţe — nu cred să fi răspuns provocării dumneavoastră. Aş fi dorit să fim prieteni, dar întrucât aţi hotărât altfel, fie...

Frank roşi de plăcere.

— Pe mâine deci, domnule — spuse el. Doresc ca unul din noi să moară şi mulţumesc lui Dumnezeu c-am găsit în dumneavoastră un gentilom... Pe mâine!...

Rio Santo îşi continuă plimbarea prin saloane, depuse omagiile sale doamnelor, apoi se aşeză din, nou lângă Mary.

— V-am văzut stând de vorbă cu Frank Perceval — îi spuse în şoaptă, pe-un ton neliniştit, Lady Campbell.

— E-un tânăr foarte simpatic — răspunse Rio Santo.

Capitolul VI - Fiica spânzuratului

Bileţelul oferit de Tyrrel Orbul frumoasei fete din tavernă, Susannah, în seara precedentă, pe malul Tamisei, purta următoarea adresă: Wimpole Street, 9.

La amiază, Susannah, punctuală la întâlnire, trecu de poarta deschisă, urcă treptele de piatră ale, peronului şi sună la uşa cu numărul 9 de pe Wimpole Street. Era o casă deosebit de frumoasă. Susannah nu trebui să sune a doua oară. Uşa se deschise imediat. Un servitor într-o livrea strălucitoare o întâmpina şi, fără să scoată un cuvânt, i-o luă înainte, conducând-o în prima cameră de la parter, unde o subretă, pe care puteai uşor s-o iei drept o lady, şedea pe scaun şi părea că aşteaptă. Când Susannah intră pe uşă, fata se ridică grăbită şi făcu o reverenţă la fel de graţioasă, la fel de prelungă, în sfârşit, la fel de perfectă ca aceea pe care ar fi putut-o executa o subretă de teatru.

— O voi anunţa pe doamnă ducesă de sosirea Înălţimii Voastre — spuse ea apoi în franţuzeşte. Rog pe Înălţimea Voastră să binevoiască a intra în salon... dacă Înălţimea Voastră nu preferă să urce în apartamentul domniei sale... Înălţimea Voastră se află acasă...

— Ştiu — confirmă Susannah.

Intră într-un salon splendid, luxos mobilat în stilul numit *rococo* de cealaltă parte a Canalului. Se trânti într-un fotoliu. Servitoarea ieşi de-a-ndăratelea, făcând reverenţe graţioase.

Frumoasa slujnică din tavernă acceptase titlul de prinţesă şi dovezile de respect, fără să manifeste cea mai mică uimire. Îşi lepădase veşmintele din ajun ca să îmbrace o toaletă elegantă, dar bizară şi aproape teatrală. O rochie de catifea neagră îi desena formele minunate; în loc de pălărie, avea pe cap un văl de dantelă, aruncat parcă la întâmplare şi ale cărui cute lăsau să se întrezărească, sclipind prin păr, reflexele unei diademe de jais negru. La lumina zilei, ca şi la cea a lămpilor, arăta nespuşi de frumoasă, însă acum se observa clar o oarecare oboseală pe chipul ei; îţi dădeai seama că numai neliniştea, o nelinişte crudă şi îndelungată, înfruntată cu curaj, putuse să adumbrească flacăra înnăscută a ochilor ei mari, negri.

În sfârşit, ziua, exista mai puţină vigoare şi mai puţină îndrăzneală în înfăţişarea şi atitudinea acestei minunate făpturi. Dispreţul din ajun căpătase aspectul suferinţei; era în avantajul farmecelor ei; prea multă forţă surprinde şi respinge; bărbatul care ar fi văzut-o astfel ar fi simţit un soi de bucurie egoistă, bănuind slăbiciunea femeii îndărătul acestor perfecţiuni trufaşe.

O uşă a salonului se deschise încet, în timp ce draperia care o ascundea luneca de-a lungul unei vergele de metal daurit. În prag îşi făcu apariţia o bătrână care se pierdea aproape cu totul într-o multitudine exuberantă de panglici şi dantele. În centrul acestei figuri ale cărei trăsături ofilite luptau încă împotriva "ireparabilului ultraj al anilor", doi ochi vioi, peste măsură de mobili, pătrunzători şi curioşi, străluceau sub pleoapele agitate de-un tremur nervos. Era multă viclenie răutăcioasă în aceşti ochi, dar şi mai multă în trăsăturile din jurul lor. Exista, de asemenea, o bunătate prefăcută şi o oarecare voioşie nelipsită de distincţie. Era o femeie mărunţică şi plăpândă, înfăşurată într-un capot matlasat, larg, de satin. Se opri în prag şi-şi aţinti privirea asupra tinerei fete. Se uită la ea timp îndelungat. Era privirea unei femei experte, cunoscătoare. După acest examen, schiţă un zâmbet şi un gest de satisfacţie.

— Perfect! murmură ea. Perfect!... Numai un orb e-n stare să scoată la iveală femei atât de frumoase!

Tuşi şi închise uşa. Susannah se întoarse încet.

— Scumpa mea copilă — spuse bătrâna — eu sunt văduva ducesă de Gêvres, iar mata eşti văduva nefericitului meu nepot, mort în floarea vârstei, pe care-l voi regreta în veci, prinţul Philippe de Longueville... îmbrăţişează-mă, scumpa mea nepoată.

Bătrâna franţuzoaică se aplecă şi-o sărută pe frunte pe Susannah, care nu se împotrivi.

— Prinţesă — continuă ea — sper că vei ţine minte numele soţului tău pe care-l deplângi de şase luni. Philippe de Longueville, frumoasa mea scumpă, Philippe de Longueville... Ne-am înţeles?

Susannah ridică ochii ei mari, plini de nepăsare, asupra noii mătuşi.

— Philippe de Longueville! repetă ea. Fie şi aşa.

— Pfui! Susanne!... Te numeşti Susanne; scoatem terminaţia ebraică... Pfui, copila mea... Măcar din respect pentru numele descendenţilor lui Dunois!... Suntem bastarzi de sânge regal, scumpa mea, şi-o sută de poeţi l-au slăvit, mai mult sau mai puţin inspirat, pe ilustrul nostru strămoş!

Bătrâna franţuzoaică declama această tiradă cu o emfază pe jumătate serioasă, pe jumătate ironică.

— Prinţesă — continuă ea, apropiind un fotoliu în care-şi cufundă brusc micuţa-i persoană — eşti nepoata mea, sunt mătuşa ta, trebuie să ne iubim mult... Legea naturii e categorică în această privinţă... Eşti într-adevăr cea mai frumoasă fată pe care am întâlnit-o în cursul celor şaizeci de ani de când mă aflu pe pământ!... Dar, desigur, ţi s-a mai spus!... Apropo, iată armele fale, scumpa mea nepoată: de azi înainte această pecete îţi aparţine. Puse în degetul Susannei un inel mare cu briliante, în interiorul căruia era gravat ecusonul Franţei cu însemnele casei Orleans şi contraînsemnele atestând bastardul regal. Şi-acum, să ne ocupăm de afaceri — continuă ea. Mai întâi, binevoieşte să citeşti această scrisoare care îţi este adresată.

Susannah luă scrisoarea şi o deschise. Iată conţinutul ei:

"După ce te-ai despărţit de omul care ţi-a salvat viaţa ieri seară, te-ai dus în Goodman's-Fields, cartierul evreiesc. Acolo te-ai învârtit mult timp în jurul ruinelor unei case demolate..."

— Casa tatălui meu! exclamă Susannah.

"Te-ai întors apoi prin Leadenhall Street, te-ai urcat într-o trăsură la capătul lui Cornhill, lângă Bancă, şi te-ai dus la Warren's

Hotel, Regent's Street, unde ţi-ai petrecut noaptea. Azi-dimineaţă, ai plecat cu noaptea în cap, pe jos, ţi-ai cumpărat rochia aceea pe care va trebui s-o schimbi cu una mai decentă, apoi ţi-ai petrecut două ore aşteptând, în colţul lui Clifford Street, o persoană care n-a venit..."

— Care n-a venit! repetă cu tristeţe Susannah.

"Totuşi doreai mult s-o vezi! continua scrisoarea care părea să răspundă gândurilor Susannei. Ai părăsit Clifford Street, apoi te-ai întors, te-ai îndepărtat din nou că să vii iar.

Nu poţi ascunde nimic privirii care-ţi urmăreşte de-aci înainte acţiunile.

Aşteaptă. Fii pregătită pentru misiunea care ţi se va încredinţa; păstrează tăcere după ce-o vei fi îndeplinit!"

Nici o iscălitură.

Susannah aruncă scrisoarea şi-o privi pe bătrână drept în faţă.

— Am fost urmărită spuse ea. În ce scop?... Aceşti oameni susţin că sunt puternici; ce mă priveşte asta pe mine?... Mă ameninţă: e-o nebunie să ameninţi o femeie pe care ai întâlnit-o pe drumul morţii.

Sub privirea pătrunzătoare a Susannei, văduva ducesă de Gêvres îşi plecă ochii, aşa cum coarnele unui melc se retrag la atingerea neaşteptată, a unui corp străin. Se simţi brusc dominată şi rămase multă vreme tăcută după ce vocea fermă şi gravă a Susannei încetase să vibreze în urechile ei.

— Să mă ierte Dumnezeu, copila mea — spuse ea, în sfârşit, pe un ton supus şi total lipsit de nuanţa sarcastică întrezărită în primele ei cuvinte — mergi mult prea departe. Posibil să fi fost urmărită... înclin s-o cred, dar asta nu arată decât o grijă deosebită. Ei susţin că sunt puternici: sunt, într-adevăr, fata mea; sunt chiar într-o asemenea măsură, încât nici nu-ţi poţi da seama... Cât despre ameninţări, fii liniştită, te-asigur că te-nşeli... Nu-i vorba de nici o ameninţare!... Vei fi folosită la realizarea unui proiect... a mai multor proiecte... ce ştiu eu? Dar, în schimb, vei trăi înconjurată de lux, de plăceri, vei fi fericită...

— Fericită!... murmură frumoasă fată, a cărei privire îşi pierduse fixitatea mohorâtă. Nu mă iubeşte!

— Cine ar putea să nu te iubească pe tine, fata mea?

— Nici nu mă cunoaşte!

— Cu-atât mai bine!... Îţi dai seama câte noi puncte de atracţie ai dobândit de ieri?... Ieri nu erai decât frumoasă; astăzi eşti bogată, eşti prinţesă... Ascultă-mă şi crede-mă, Susanne... De-aci înainte ai la dispoziţia ta o putere aproape supranaturală... Cu cât vei servi mai devotat această forţă misterioasă despre care vorbeam adineauri, cu-atât mai bine te va servi şi ea. Începând de astăzi, eşti unul din miile de atomi care-o alcătuiesc; vei mări puterea ei irezistibilă şi această putere îţi va aparţine... Tot ce vei dori ţi se va îndeplini; ceea ce ţi se părea un vis nebunesc va deveni realitate...

Susannah se ridicase pe jumătate. Frumosu-i chip îşi pierdea treptat expresia de nepăsare posomorâtă. Privirea ci scânteia din când în când sub arcul violent încordat al sprincenelor negre. Nările îi palpitau, pieptul i se înfiora; un fel de curent magnetic părea să injecteze viaţa în valuri în fiecare din arterele ei. Nu mai era frumoasă, era sublimă.

Franţuzoaica, uluită de această strălucire spontană, o privea amuţită.

— Tot ce voi dori, mi se va împlini... — repetă Susannah, cu efort. Ceea ce mi se părea un vis va deveni realitate...

Ridică ochii spre cer şi două lacrimi i se prelinseră uşor de-a lungul obrajilor.

— Oh, ceea ce doresc? continuă ea, împreunându-şi mâinile. Visul meu e să am dragostea lui!... Sunt ei destul de puternici ca să-mi dăruiască iubirea lui?

Franţuzoaica zâmbi şi îi apucă amândouă mâinile.

— Ei pot orice — răspunse ea, dând vocii stăpânite o emfază misterioasă. Ai plâns mult, nu-i aşa?

— Oh, nespus de mult! răspunse Susannah.

— Vei uita ce-nseamnă lacrimile... Spune-mi... Omul pe care-l iubeşti, fără îndoială, e puternic şi bogat, nu-i aşa?

— Cred că-i sărac... Venea adesea să se împrumute de la tatăl meu, pe vremea când exista aur în casa dărâmată. acum, la Goodman's-Fields.

— Cum îl cheamă?

— Brian de Lancester — răspunse frumoasă fată, cu un aer orgolios.

— Brian de Lancester! repetă franţuzoaica, care nu-şi putu reţine o grimasă de dispreţ. Fratele sărac al bogatului conte de White-Manor!... Dumnezeule! Fata mea... Pentru Mr. de Lancester, sărăntocul, ai plâns atât de mult?...

Susannah îşi retrase brusc mâinile şi privirea ei aspră stăvili cuvintele în gâtlejul ducesei de Gêvres.

— Îl iubesc — spuse ea, ridicându-şi capul cu o privire de regină — şi sunt mândră că-l iubesc.

— Ai dreptate, frumoasa mea — replică timid bătrâna — sunt franţuzoaică şi-mi place să glumesc: nu trebuie să te superi niciodată pe mine... La urma urmei, Brian de Lancester va moşteni poate într-o bună zi White-Manor şi demnitatea de pair... Pe el îl aşteptai în Clifford Street?

Susannah făcu un semn afirmativ cu capul.

— Sărmana mea copilă! strigă ducesă. Dar chiar dacă ar fi trecut prin faţa ta, nu te-ar fi observat; dacă te-ar fi observat, nu te-ar fi luat în seamă, iar dacă te-ar fi luat în seamă, ai fi fost pierdută! Nu holba aşa frumoşii tăi ochi uimiţi, draga mea... pierdută, ţi-o repet!... Doamne Dumnezeule! Crezi că Brian de Lancester, oricât ar fi el de original şi nebun... te rog să mă ierţi, s-ar lăsa copleşit de pasiune pentru o domnişoară pe care ar întâlni-o întâmplător la un colţ de stradă?

— E adevărat! murmură Susannah, îngălbenindu-se, ca şi cum ar fi scăpat de-o mare primejdie.

— Nu aşa trebuie să faci cunoştinţă cu el, prinţesă... ci la o petrecere din West End... la Almack... în parc, în trăsura cu blazon...

— E adevărat — spuse din nou Susannah, — luxul, bogăţia... el mă făcuse să uit toate astea... Ieri mi s-a făgăduit luxul...

Se ridică şi, ca şi cum ochii i s-ar fi deschis deodată, îşi plimbă privirea prin salon. Ceea ce văzu o făcu să zâmbească, bucuroasă; bucuria îi era nobilă şi frumoasă, la fel că durerea.

— N-am nimic de zis — continuă ea — oamenii s-au ţinut de cuvânt. Totul aici e-aproape la fel de strălucitor ca în locuinţa din Goodman's-Fields, acum dărâmată, înainte de spânzurarea tatălui meu... Oh, da, voi trăi aici, ca odinioară... Voi picta flori frumoase şi ţi le voi dărui dumitale, doamnă... voi cânta, apoi am să-l întâlnesc. Când îl voi vedea?

Susannah rostise primele cuvinte pe un ton visător; această ultimă întrebare o puse brusc, cu o voce pasionată. Bătrâna rămase o clipă pe gânduri, încrucişându-şi mâinile mici şi zbârcite pe genunchi şi mijindu-şi ochii:

— Îl vei vedea astă-seară — spuse ea în cele din urmă.

— Astă seară?! strigă Susannah, sărind ca o ciută tânără, cuprinsă parcă de un fel de delir. Astă-seară!...

Apoi, reluându-şi atitudinea graţioasă şi semeaţă, întinse mâna franţuzoaicei şi-i spuse cu o expresie de recunoştinţă nemărginită:

— Îţi mulţumesc, simt c-am să te ador.

Bătrâna clătină încet din cap.

— Sărmana mea copilă, mult îl mai iubeşti, prea mult!... O asemenea dragoste e primejdioasă, deoarece alungă prudenţa... Vei şti să păstrezi secrete faţă de el?

— Nu — răspunse Susannah — îi voi spune totul.

— Te vei nenoroci, fata mea!...

— Ce importanţă are?

— Iar pe el îl vei ucide.

Susannah îşi pierdu surâsul şi-şi încruntă sprâncenele.

— Nu ameninţ pe nimeni, copila mea — continuă franţuzoaica — n-are rost să te mânii; îţi spun doar care-i situaţia... Ascultă-mă: cunosc, ca de altfel toată lumea, caracterul excentric şi îndrăzneţ al onorabilului Brian de Lancester. Dacă-i vei spune un cuvânt, vă înţelege totul, va bănui, va voi să lupte... Or, a lupta împotriva lor, înseamnă a muri. El este unul singur; organizaţia are atâţia membrii, încât nici nu le mai ştie numărul. El este mezinul familiei, un simplu gentilom sărac; printre noi se găsesc lorzi şi oameni a căror bogăţie a devenit proverbială... La prima lovitură, va fi strivit ca o muscă.

— Voi şti să tac — o întrerupse Susannah.

— Te cred; vei tăcea, fiica mea — zise ducesa, aruncând nepoatei ei improvizate o privire profundă şi scrutătoare — vei tăcea, deoarece ţi-ai dat seama că-n jurul tău există ochi şi urechi la pândă... Va trebui să-ţi savurezi fericirea prezentă şi să nu te angajezi într-o luptă fără noimă... Eşti prinţesa de Longueville; ce secrete îţi poate cere el să-i dezvălui? Îi vei dărui dragostea ta; oare nu-i de ajuns pentru un gentilom sărac, dragostea; unei prinţese văduve de douăzeci de ani, mai frumoasă decât un înger şi mai bogată decât o regină?

— Nu, vai! Nu, nu-i de ajuns — spuse Susannah — regină să fi fost şi nu era de ajuns, căci Brian e mai preţ, sus de orice; dar nu voi scoate un cuvânt... Spui că-l voi vedea astă-seară?

— Am să mă ţin de cuvânt, fata mea.

Franţuzoaica se ridică şi sună. Servitoarea îşi făcu apariţia şi, primind poruncă, aduse cele trebuincioase pentru scris.

— Este ora trei — murmură ducesa în timp ce aşternu câteva cuvinte pe hârtie — mai avem trei ore; mai mult decât, ne trebuie... Mariette, dă-i biletul ăsta lui Joe şi spune-i să-l ducă în pas alergător doctorului... Pe-acesta i-l dai lui Dick; maiorul trebuie să-l primească şi într-o jumătate de ceas... Ai grijă ca Ned să pregătească pentru orele şase şi jumătate trăsura Înălţimii Sale prinţesa... Du-te!

Servitoarea ieşi.

— Scumpa mea nepoată — continuă ducesă, — astă-seară are loc un spectacol german la teatrul din Hay Market... În mod excepţional, lumea mondenă va părăsi astăzi, *King's Theatre*. Pregăteşte-ţi toaleta, frumoasa mea dragă...

— Şi Brian?
— Brian de Lancester va fi acolo.
— De unde ştii?...
— Va fi acolo, fata mea.

Capitolul VII - Edward and Company

Exista pe atunci, în apropiere de unghiul format de Finch Lane şi Cornhill, o străduţă îngustă, pavată cu macadam, la capătul căreia nu se zărea decât o fâşie subţire de cer abia luminat. Această stradelă se întindea de-a lungul uneia din laturile imensei clădiri dreptunghiulare care, de cealaltă parte, dădea în Finch Lane şi în Cornhill, unde se afla faţada să impunătoare.

Pe vremea aceea, Finch Lane era şi mai noroios, şi mai sumbru decât astăzi. Stradela era în bună măsură răspunzătoare de reputaţia proastă a cartierului. Nu întâlneai pe acolo decât umbre de samsari care-şi plimbau în jurul lui *Royal Exchange* mizeria famelică şi orgolioasă. Asta, în timpul zilei. Noaptea, lumini roşietice apăreau în fundul străzii. Ţipete prelungi răbufneau din tavernele sordide. Se auzea sunetul fascinant al aurului, vocea provocatoare a curtezanelor şi blestemele stridente răcnite în cursul încăierărilor. Nici una din condiţiile necesare celor ce se îndeletniceau cu tâlhăria la drumul mare nu lipsea acestui loc de elită.

Parterul impunătoarei clădiri care dădea în Cornhill era ocupat de două elegante magazine gemene. Primul înfăţişa, dincolo de geamurile vitrinei, un minunat sortiment de bijuterii; celălalt cuprindea diverse obiecte necesare ambelor sexe, de la pantofi de lac, ciorapi şi dantele, până la fracuri gata confecţionate şi caşmire indiene. Aceste două magazine, cu o bogată clientelă, făceau minuni. Pe firmă bijutierului se putea citi numele Falkstone; pe cea a magazinului de galanterie, Bertram.

În Finch Lane răspundea, aflându-se în aceeaşi clădire, prăvălia unui zaraf; dar aici aspectul era total diferit. Finch Lane, stradă strâmtă şi sufocată, constituia un fel de fundătură între marea arteră şi aleea întunecată despre care am vorbit. Aici, lumina zilei era mai cernită, ceea ce, adăugat la aşezarea specială, a perdelelor şi a grilajelor interioare, dădea oficiului de schimb o fizionomie aproape misterioasă. Cu toate acestea

trebuie să credem că aici nu se petrecea nimic extraordinar, deoarece, cât era ziua de mare, se schimbau bancnote pe aur şi aur pe bancnote.

Lângă zaraf era un negustor de lucruri de ocazie. Aici, întunericul avea o intensitate ceva mai mare. Negustorul aprindea lumina cu douăzeci de minute înaintea zarafului. Zaraful se numea Mr. Walter; negustorul, Peter Practice.

În sfârşit, în spatele clădirii, în aleea strâmtă, dădeau opt sau zece ferestre cu gratii, ale căror geamuri, spoite cu var, nu permiteau privirilor indiscrete să răzbată în interior. Acolo se aflau instalate birourile casei de comerţ Edward and Co.

Ce comerţ făcea această casă? Nimeni n-ar fi putut spune exact, şi acest mister frământa foarte mult pe micile negustorese din Finch Lane, ca şi pe marile comerciante din Cornhll. Se vorbea, în termeni foarte vagi, fără să se ştie ceva precis, că Edward and Co. ar fi nişte angrosişti de mărfuri străine. Dar ce fel de mărfuri?

Deseori erau văzuţi venind acolo oameni încărcaţi cu pachete; uneori, apăreau căruţe care se opreau în faţa uşii. Baloturi şi pachete intrau în clădire; dar niciodată, absolut niciodată, nu se vedea ceva ieşind.

Trebuie să recunoaştem că era nespus de straniu. Dar mai existau şi alte lucruri bizare. De ce, bunăoară, nu puteai vedea niciodată în această casă extraordinară vreun funcţionar sau vreun patron? Cei care pătrunseseră în birouri, fie sub pretextul de a schimba vreun act bancar fără cont, fie sub orice alt pretext uzitat în comerţ, văzuseră gratii; iar în spatele acestor gratii, perdele verzi de nepătruns, atâta tot. Un valet înveşmântat într-o livrea roşie, care se afla în dreptul uşii de la intrare, era singura fiinţă vie ce-şi arăta chipul în acest straniu birou. De ce, apoi — şi acest lucru atâta îndeosebi curiozitatea negustorilor din apropiere — de ce patronul magazinului de galanterie, bijutierul, negustorul de vechituri şi zaraful se stabiliseră acolo toţi patru. În acelaşi timp şi exact în perioada în care birourile casei Edward and Co. se instalau pe străduţa fără nume?

Poate că — mulţi gândiseră astfel la început, — Edward and Co. erau comanditarii celor patru negustori subalterni, pe care de altfel nimeni nu-i cunoştea în oraş; dar atunci de ce nu se frecventau deloc între ei şi, mai ales, de ce nu aveau nici o legătură, măcar de simplă vecinătate, cu birourile Edward and Co.?

Iată atâtea întrebări grave, dificile, imposibil de lămurit.

Din când în când, cam o dată pe lună, se vedeau deschizându-se ferestrele largi de la primul etaj, care dădea în spre Cornhill. Un bărbat frumos, un gentleman impunător apărea atunci îndărătul faldurilor mătăsoase ale perdelelor. Cine era acest gentleman? Patronul casei Edward and Co.?

Ceea ce se ştia era faptul că Edward and Co., negustorul de vechituri, zaraful, patronul magazinului de galanterie şi bijutierul se aflau acolo de un an, că, după toate

aparenţele, făceau afaceri foarte bune şi, că, nu se putea spune absolut nimic despre creditul lor.

Odată, vecinele curioase crezuseră c-au găsit cheia enigmei. Văzuseră vreo treizeci de bărbaţi vânjoşi şi sărăcăcios îmbrăcaţi trecând pragul lui Edward and Co. Evident, oamenii erau marinari; evident, veniseră să caute de lucru; evident, Edward and Co. erau mijlocitori de angajamente.

O meserie bună, bănoasă şi cinstită!

Excelent raţionament!

Numai că, după o lună, aceiaşi oameni au fost văzuţi venind din nou. Se angajau cam des marinarii! După o altă lună veniră iar, apoi din nou, la capătul celei de-a treia luni. Nu puteau fi marinari.

Dar atunci ce erau?

Se merse până acolo încât se vorbi despre lucruri nemaiauzite: asociaţii tenebroase, negoţuri criminale, hoţii!... în sfârşit, prostii de care nişte oameni cu judecată nu s-ar fi încumetat să se ocupe.

Oricum, a doua zi după balul de la Trover House, era tocmai ziua aleasă de pretinşii marinari pentru a vizita birourile casei de comerţ Edward and Co. Pe la orele unsprezece dimineaţa, fură văzuţi sosind în ceaţă şi trecând pragul clădirii dreptunghiulare care dădea în stradelă. Valetul în livreaua roşie îi recunoscu, îi salută şi-i lăsă să intre. Erau treizeci şi şase. Când trecu şi cel de-al treizeci şi şaselea, valetul încuie uşa de două ori şi se retrase.

Cei treizeci şi şase de nou-veniţi erau aproape toţi nişte vlăjgani mătăhăloşi cu mutre deocheate. Unii purtau pe chip trăsăturile acelea josnice pe care le lasă desfrâul; alţii aveau pe obraz răni rezultate din recente înfruntări pugilistice; în sfârşit, alţii prezentau o faţă netedă şi: plină, cu favoriţi bogaţi. Aceştia n-aveau aerul, c-au bătut multă vreme străzile Londrei, dar nu ţi-ar fi făcut plăcere să-i întâlneşti noaptea pe un drum pustiu. Aveau cu adevărat chipuri de oameni certaţi cu legea. Cei mai mulţi dintre ei au şi trecut prin faţa ochilor noştri şi cititorul a recunoscut, desigur, în această distinsă adunătură pe câţiva dintre navigatorii nocturni de pe Tamisa.

Astfel, se afla acolo vigurosul Tom Turnbull, care, la lumina zilei — trebuie s-o spunem spre cinstea lui — avea aerul unui pungaş remarcabil, burduhănosul Charlie, vâslaş al vasului-amiral comandat noaptea trecută de căpitanul Paddy O'Chrane, Patrik, Saunie-lătrătorul, Snail-miorlăitorul şi alţii ale căror nume nu le-am pomenit. Nu mai lipsea din tacâm decât însuşi bravul căpitan, fracul său albastru cu nasturi negri, pantalonul bufant şi i bastonul salvat de la naufragiu.

Biroul în care se găseau adunaţi era o încăpere mare, despărţită în două de un grilaj de care era lipită o perdea verde opacă. Grilajul avea nişte mici ferestruici. Deasupra uneia din ele, se putea citi cuvântul: CASSA.

Cei treizeci şi şase de gealaţi ai noştri ştiau să citească destui de bine pentru a descifra acest cuvânt magic. Se i instalaseră tăcuţi pe o bancă de lemn, dispusă ca un divan în jurul camerei. Numai ultimul sosit, nemaigăsind loc pe bancă, stătea în picioare, într-o *ambrazură*, şi-şi lipea nasul de geamurile a căror transparenţă era ascunsă sub un strat gros de var.

La prima vedere, ai fi zis că încerca să privească prin: această barieră opacă; dar, dacă te uitai mai bine la el, îţi puteai da seama că o treabă mai puţin materială îi frământa gândurile. Degetul arătător de la mâna dreaptă parcurgea rapid, unul după altul, degetele de la mâna stingă: calcula, aduna. Omul nostru era un calculator în zdrenţe. În zdrenţe nu este totuşi cuvântul cel mai potrivit. Diversele părţi componente ale costumului său abia se mai ţineau una de alta. Avea o haină trei sferturi, scurtă şi strâmtă, cum poartă *lightermenii* (lampagiii), peste o cămaşă albastră, nişte pantaloni de postav negru, despicaţi deasupra gleznei, care lăsau să se vadă o pereche de ciorapi cârpiţi peste măsură. Pe cap purta o pălărie de fetru veche, cu boruri microscopice, iar în picioare nişte pantofi cu o talpă groasă de două degete. În ciuda înălţimii obţinute prin aceste formidabile încălţări, omul nostru era foarte scund, iar membrele sale, dizgraţios îmbinate, ofereau un ansamblu lipsit de orice simetrie. În schimb, fiecare din membre, luate în parte, avea o particularitate foarte viguroasă. Iar chipul, său nu se putea spune că avea o expresie comună. Fruntea era lată de cel mult trei degete. De la această frunte pornea, fără nici o punte de trecere, un nas acvilin, subţire, palid, ale cărui nări înguste abia reuşeau să inhaleze cantitatea de aer indispensabilă respiraţiei. N-avea barbă, ci doar, ici-colo, câţiva ţepi roşcaţi care-i denivelau pielea amărâtă a obrazului. O gură subţire şi teşită, în colţurile căreia un surâs din obişnuinţă săpase două cute destul de voioase. O privire pătrunzătoare, uneori vicleană, alteori neruşinată, sub nişte sprâncene roşcate şi stufoase.

Aşa arăta omul nostru când stătea nemişcat. Când începea să meargă, întreaga lui persoană căpăta o notă în plus de urâţenie. Lipsa de graţie a mişcărilor atingea ridicolul, iar ridurile în mişcare ale gurii, învălmăşindu-se într-un chip bizar, dădeau figurii sale o expresie de îndrăzneală nemiloasă şi umilă ipocrizie. Înainte de a-i pomeni numele, cunoscut cititorului, vom adăuga o ultimă trăsătură care-şi avea originalitatea ei: peste tot, la pantaloni, la haină, la vestă şi la cămaşă, avea buzunare. Numai la haină număra cinci. Buzunarul principal, plasat într-un loc neobişnuit, cobora de la centură în dreptul şoldurilor prin faţă şi era căptuşit solid cu piele. Celelalte, largi şi bine cusute, erau cât se poate de bine ascunse.

Acest om era Bob Lantern, asasinul de la Temple Church.

Cei treizeci şi cinci de asociaţi ai lui Bob Lantern sosiseră cu toţi în păr de câteva minute, când dindărătul perdelelor verzi se auzi o voce:

— Sunteţi aici?

— Suntem cu toţii, Mr. Smith — răspunse Tom Turnbull, vlăjganul care părea să exercite o oarecare influenţă asupra restului trupei.

— Suntem aici! repetă, cu o voce dogită, micuţul Snail.

Prin spatele perdelei se auzi zgomotul strident şi sec al unei broaşte cu combinaţie secretă.

— Tii, ce zăpăcit sunt! exclamă în aceeaşi clipă invizibilul Mr. Smith. Am uitat să pregătesc mărunţişul... Nicholas!

Şi cum acesta nu răspunse destul de repede la chemarea lui, scutură cu violenţă un clopoţel. Nicholas, valetul cu livreaua roşie, intră numaidecât printr-o uşă interioară în colţişorul unde se afla Mr. Smith. Acesta îi puse în braţe un teanc de bancnote.

— Monede! spuse el. Haide, mai repede!

Nicholas ieşi.

— Aţi auzit, gagiilor? îngăimă Tom Turnbull, cu glas înăbuşit. Monezi!...

— Ei, da, Tomy, micuţule — răspunse buflea de Charlie, proiectându-şi saliva înnegrită de tutun în mijlocul unui pătrat alb — s-a dus să ne-aducă monezi.

— Charlie are dreptate — îi sări în ajutor Snail, puştiul pe jumătate gol, ale cărui trăsături, de pe acum ofilite, oglindeau, în faşă, toate apucăturile rele.

— Ţine-ţi fleanca, Snail, gâlma nefericită! continuă aspru Charlie. Toţi ştiu c-am dreptate, puşlama afurisită!

— Da, Charlie — mormăi puştiul — se ştie, Charlie.

Tom Turnbull se ridicase. Apoi, fără să spună un cuvânt, se urcase pe bancă spre a privi pe deasupra grilajului.

— Ce naiba mitocoseşti acolo, Tomy? întrebă Charlie.

— Chiar aşa, Tomy, ce-nvârţi acolo? răsună vocea piţigăiată a micuţului Snail.

Tomy coborî în mijlocul tovarăşilor săi şi duse un deget la buze.

— Gura! şuieră el încet printre dinţi.

— Gura! îl imită Snail, recomandând prin gesturi tăcere.

Charlie îl trase de urechi.

— Într-o bună zi, am să te strivesc, lepădătură afurisită — murmură el — iar tu, Tomy, ce-ai de spus?

Snail mieună pe-un ton plângăreţ. Tomy adună toată bandă în jurul lui.

— Aici, dincolo, la doi paşi de noi — spuse el întrerupându-şi brusc fraza — e-o casă de bani, o casă deschisă.

— Ei şi, ce-i cu asta?

— În casa de bani, nu-i nici o piţulă…

— Cu-atât mai rău!

— Nici o fărâmă de roşeaţă, canci aur!

— Nu mai spune!

— Pentru numele lui Belzebuth, legaţi-vă odată cleanţa! strigă Tom Turnbull. — Primul care mai vorbeşte moare de mâna mea.

Snail se retrase prudent în ultimul rând.

— Canci aur! repetă Turnbull. Şi ştiţi de ce nu-i pic de aur?…

— Nu, Tomy, spune-ne tu.

— Fiindcă nu mai e loc! Fiindcă, de sus şi până jos, e burduşită cu bancnote…

Toţi ochii scânteiară; se auzi un murmur surd.

— Asta înseamnă că aici, la doi paşi de noi, sunt destui bani, să ne facă pe toţi milionari…

Murmurul deveni mai puternic. O aviditate pătimaşă se aşternu pe feţele lor. Toate privirile atacară grilajul.

— Aveţi răbdare, prieteni, răbdare! spuse Mr. Smith, care lua asta drept un semn de nelinişte.

Mr. Smith şedea la biroul său şi citea liniştit coloanele lungi şi înghesuite ale ziarului *Times*.

E cu neputinţă să vă schiţăm portretul lui. Poate că era un bărbat foarte frumos, dar nişte ochelari imenşi, verzi şi o vizieră de o dimensiune neobişnuită îi acopereau aproape în întregime faţa.

— Milionari! murmură micuţul Snail. E grozav să fii milionar!

— Milionari! repetă burduhănosul *waterman* Charlie.

— Dragii mei — rosti o voce care nu mai fusese auzită — trebuie să dovedim mai multă băgare de seamă.

— Bob Lantern! se auzi din toate părţile. De unde dracu ai mai apărut şi tu, Bob Lantern?

Bob Lantern părăsise pe nesimţite locul de lângă fereastră pentru a se alătura grupului care făcea roată în jurul lui Tom Turnbull. Toată lumea se întorsese spre el. Printr-un semn cu mâna, ceru să se facă linişte, clipi din ochi şi spuse în şoaptă:

— Eu niciodată nu fac mai mult zgomot decât trebuie, dragii mei. Sunt aici de când sunteţi şi voi… A, da! V-am căutat azi-dimineaţă, din partea Înălţimii Sale, dar dac-aş fi ştiut c-o să vă purtaţi atât de urât…

— Caiafă nenorocită! spuse Tomy. Ai să fii primul care-o să ne ajute!… Acolo sunt mormane de bancnote!…

— Al naibii de ispititor! ripostă Bob Lantern, lingându-şi buzele. Dac-am putea lucra fără scandal... nu zic că... Măcar ştim precis că nu vine căpitanul Paddy?

— Nu vine — răspunse Charlie.

— Al naibii de ispititor! — repetă Bob, dus pe gânduri.

Se strecură până la grilaj şi-l scutură cu precauţie.

— Răbdare, prieteni, răbdare! spuse Mr. Smith care continua să-şi citească ziarul.

— E tare — murmură Bob Lantern.

— Tare! repetă Tom Turnbull, ridicând din umeri. Ascultaţi, gagiilor, sunteţi bărbaţi sau muieri?

— Da, trăsni-m-ar Dumnezeu! răspunse micuţul Snail.

— Ce trebuie să facem? întrebară ceilalţi.

Tom nu răspunse, dar sări înainte şi lovi zdravăn cu piciorul în scândurile care susţineau grilajul. Grilajul se clătină, dar nu căzu.

— Ce-i asta! strigă Mr. Smith, cu glas tulburat şi mânios.

Tom vru să lovească din nou. Bob Lantern îl opri.

— Faci prea mult zgomot, puştiule! spuse el. Întotdeauna trebuie să lucrezi astfel, încât să nu fie nevoie a lovi decât o singură dată.

Şi, fără să-şi ia avânt, fără să facă, în aparenţă, mari eforturi, lovi broasca grilajului atât de violent eu călcâiul său de fier, încât aceasta zbură numaidecât. Apoi, se dădu deoparte, lăsând mulţimea să năvălească în biroul casieriei.

— N-am lovit decât o singură dată — murmură cu satisfacţie — dar lovitură, nu glumă!

Când cei treizeci şi şase de invadatori se repeziră în incinta rezervată, Mr. Smith, prevenit de prima izbitură a lui Tom Turnbull, încerca tocmai să se pună în gardă, împinsese biroul între uşă şi casa de bani şi acum se străduia să încuie seiful, dar, din cauza tulburării, nu izbutea. O pulpană a redingotei sale prinsă înăuntru făcea zadarnice toate eforturile.

— Nu te obosi chiar atât de mult, Mr. Smith — spuse aspru Tom Turnbull — treaba-i făcută, şi dacă eşti drăguţ, te lăsăm pe dumneata să-mparţi.

— Tâlharilor! strigă Mr. Smith, a cărui vizieră lăsa să i se vadă partea de jos a obrazului, mai palidă decât a unui mort. Ca să vă atingeţi de-această casă de bani, trebuie mai întâi să mă ucideţi pe loc.

— Dacă asta ţi-e dorinţa, te putem servi! răspunse rece Tom Turnbull.

Un imens hohot de râs îi sublinie replica.

— Te putem servi! repetă micuţul Snail. Să mă trăsnească Dumnezeu! Te putem servi!

Bob Lantern îşi întinse gâtul în spatele uşii aruncă o privire vicleană şi sclipind de inteligenţă până în adâncul seifului.

— Lovitura promite, asta-i sigur — murmură el — dar la viaţa mea am văzut multe asemenea chichiţe ieşind pe dos...

Interiorul biroului ocupa aproape jumătate din încăpere. Era mobilat ca toate birourile. În dreapta, o uşă făcea legătura cu uriaşele magazine ce slujeau întreprinderea Edward and Co., în stânga, o scară în spirală urca la primul etaj.

Invadatorii noştri nu se gândiseră să observe toate acestea. Aveau altceva de făcut. În timp ce Tom, Charlie şi alţi câţiva dădeau la o parte masa pe care Mr. Smith o împinsese ca un baraj în faţa seifului, un altul, mai agil sau mai grăbit, sări pe masă şi începu să strige:

— Mie mi se cuvine prima porţie la împărţeală!

— Bravo, Saunie! rosti mulţimea.

Mr. Smith renunţă la orice efort pentru închiderea casei de bani.

— Ţie ţi se cuvine prima porţie! repetă el, ducând rapid mâna la piept, de unde scoase un pistol.

Trase. Saunie se clătină. Asediatorii dădură îndărăt.

— Aha! Va să zică aşa stă treaba! spuse Bob Lantern, retrăgându-se până aproape de uşa de la intrare.

Dar ceilalţi nu făcură la fel. Tom Turnbull şi Charlie, avântându-se în acelaşi timp, îl puseră jos pe Mr. Smith. Turnbull îşi căută cuţitul, să i-l înfigă în beregată. În acest moment, se petrecu ceva straniu. Toţi invadatorii, cu excepţia lui Turnbull şi-a lui Charlie, cuprinşi subit de-o spaimă cumplită, urmară exemplul lui Bob Lantern şi se retraseră în grabă în spatele grilajului, lăsând cadavrul lui Saunie întins pe masă. Cu toţii se ascunseră cât putură mai bine, cu capetele plecate şi cu înfăţişarea unor copii prinşi în greşeală de un profesor sever.

Iată ce pricinuise această spaimă. Auzind zgomotul stârnit de focul de pistol, care trebuie să fi răsunat foarte puternic în interiorul clădirii dreptunghiulare, un om cu mască neagră apăruse în capul scării spiralate şi-şi aruncase privirile în jos. Apoi, fără să scoată vreun cuvânt, coborâse una câte una treptele scării. Toţi îl observaseră, în afară de Charlie şi Tom, care-şi vedeau mai departe de treabă. Adresându-se casierului, omul mascat îi spuse cu calm:

— Ce-i zgomotul ăsta, Mr. Smith? Am nevoie de odihnă... Să fie linişte...

Auzind această voce, Turnbull şi Charlie lăsară pradă din mână şi ridicară capul; apoi se dădură cu câţiva paşi îndărăt, tremurând din toate mădularele.

— Înălţimea Sa!... spuse Tom.

Charlie luă o atitudine umilă.

— Au dat de dracu! murmură Bob Lantern în colţul său. Ziceam eu că afurisita asta de scară trebuie să ducă undeva...

Înălţimea Sa se întoarse cu paşi mărunţi pe drumul pe care venise. Charlie şi Tom se alăturară spăşiţi camarazilor lor. Mr. Smith se ridică şi aşeză biroul la loc.

— Să dispară de aici — zise el cu răceală, arătând cadavrul lui Saunie.

— Da, Mr. Smith — răspunse respectuos Turnbull.

Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, Mr. Smith deschise *Times*-ul şi-şi continuă lectura de-acolo de unde o întrerupsese, aşteptând că Nicholas să-i aducă mărunţişul.

Capitolul VIII - Cele două laturi ale străzii

Cei treizeci şi cinci de indivizi care asediaseră casieria întreprinderii Edward and Co. rămaseră un minut sau două sub impresia apariţiei ce pusese capăt răzmeriţei lor. Această impresie fusese, fără îndoială, foarte vie şi profundă, căci nu mai îndrăzneau să sufle o vorbă. Cei mai turbulenţi deveniseră acum cei mai sfioşi. Turnbull se ascundea în spatele lui Charlie, care încerca zadarnic să-şi pună osânza în umbra ciolanelor sfrijite ale micuţului Snail. Nimeni nu se putea ascunde în spatele lui Bob Lantern, deoarece onorabilul, ca să zicem aşa, se încrustase în perete.

Afară, câteva negustorese, mari şi mici, emiseră părerea că parcă se auzise un foc de pistol. Se discută mult şi toate îndoielile se înecară în câţiva decalitri de ceai.

După trei minute, Snail, căruia nu-i plăcea niciodată să stea locului, făcu o mişcare; Charlie se îndreptă din şale; Tom Turnbull tuşi discret. Gheaţa era spartă.

— Bietul Saunie!... murmură Tom Turnbull.

— Bietul Saunie!... repetă micuţul Snail, prefăcându-se că plânge. Lătra atât de frumos!

Micuţul Snail era o sămânţă de bandit destul de ciudată. Părea să aibă maximum treisprezece ani; dar chipul lui livid, ofilit, gălbejit, zbârcit semăna cu-al unui bătrân. Trăsăturile sale aveau o expresie dublă: când înfăţişau o abrutizare totală, când erau fulgerate de-o undă de răutate într-adevăr drăcească.

— De ce nu ne-a spus Mr. Smith de la început că Înălţimea Sa e sus? mormăi Charlie, aruncând casierului o privire puţin binevoitoare. Am fi stat liniştiţi.

— Lucrurile se aranjau — spuse în şoaptă Bob Lantern — dacă nu s-ar fi făcut zgomot... Cât despre Înălţimea Sa, trebuie să fii Dumnezeu ca să ştii unde-o să apară şi unde nu...

— Tu îl cunoşti, Bob? interveni Tom Turnbull, cu o curiozitate înfocată.

— Eu!... Dragii mei, viaţa e-al naibii de scumpă şi-mi văd de trebşoarele mele... Fapt e că Mr. Smith l-a aranjat zdravăn pe Saunie... Nu poţi spune nu.

— Bietul Saunie! exclamară câteva voci.

Iar micuţul Snail repetă văicărindu-se:

— Lătra atât de frumos!

Bob îşi părăsi colţul şi se apropie de cadavru, pe care-l pipăi o clipă, cu aerul unui cunoscător.

— Era ţeapăn tipul — conchise el. Cine m-ajută să-l car?

— Nimeni nu mişcă! strigă Turnbull. Corpul ăsta e-al meu.

— De ce, Tom?

— Pentru că — răspunse Turnbull, ştergându-şi o lacrimă — Saunie era prietenul meu... Măcar să profit de sărmanul lui trup!

Acest argument sentimental fu acceptat de toată lumea şi corpul lui Saunie intră în posesia lui Turnbull, cel mai bun prieten al său, pentru ca zisul Turnbull să-l vândă pe o guinee, la morgă, pentru disecţii. Bob se îndepărtă de cadavru, cu un aer ciudat.

În clipa aceea, Nicholas, valetul cu livreaua roşie, intră în birou, fără să bănuiască nenorocirile pe care întârzierea lui era cât pe-aci să le provoace. Văzând corpul lui Saunie şi grilajul rupt, nu se arătă de fel surprins, ceea ce lăsa să se înţeleagă că era adeseori martorul unor lucruri ciudate în birourile lui Edward and Co: îi înmână un săculeţ bine burduşit lui Mr. Smith, iar acesta îl goli pe biroul său, care se acoperi într-o clipă cu aur.

Mr. Smith întocmi treizeci şi şase de fişicuri a câte cinci guinee fiecare. Apoi scoase dintr-un sertar un tabel pe care erau înscrise treizeci şi şase de nume şi făcu apelul. De fiecare dată când rostea un nume, un om se apropia şi primea cinci guinee. Când fu strigat numele lui Saunie, Turnbull şi Bob Lantern se apropiară în acelaşi timp.

— Am fost cel mai bun prieten al lui! spuse Turnbull, cu emfază.

— Tu i-ai luat şi cadavrul, ripostă Bob, care întinse mâna să înhaţe aurul.

Turnbull îşi strânse pumnii.

— Jos laba — strigă el — sau te ucid!

Bob îşi strecură mâna sub cămaşă şi mângâie lama cuţitului de care nu se despărţea niciodată. În acelaşi timp se proţăpi zdravăn pe picioare; ochii săi aruncau o lumină înspăimântătoare. Turnbull îngălbeni, având aerul i că simte pumnalul rece între coaste. Dar Bob Lantern se răzgândi şi, păşind tacticos, îşi reluă locul în colţul său: îl

văzuse pe Mr. Smith luând înapoi cele cinci guinee şi aruncându-le în grămada de aur de la celălalt capăt al biroului. Turnbull îl văzu şi el. Primul îndemn fu să se repeadă la Mr. Smith. Dar nu se clinti.

— Dacă nu m-aş teme de Înălţimea Sa, care-i diavolul în persoană şi ceva în plus — mormăi el, înghiţindu-şi furia — ţi-aş vârî ochelarii verzi în fundul capului, slugoi nenorocit!

Poate că Mr. Smith auzise. Dar tăcu mâlc.

Ultimul fişic cu cinci guinee fu ridicat în clipa când se rosti ultimul nume de pe listă.

— Acum spuse Mr. Smith, arătând cadavrul lui Saunie — scăpaţi-mă de rămăşiţele astea de pungaş şi altă dată băgaţi-vă minţile în cap.

— Ne-ar trebui un sac, Mr. Smith — replică Turnbull — şi nişte paie ca să-l împachetăm… bietul băiat!

Mr. Smith îl sună pe Nicholas, care aduse un sac şi puie. În doi timpi şi trei mişcări, nefericitul Saunie, împachetat grijuliu, semăna ca două picături de apă cu un balot. Tom Turnbull îl încărcă pe umerii săi robuşti.

În birou nu mai rămăseseră decât Mr. Smith, Nicholas şi Bob Lantern.

— Ce mai vrei? îl întrebă Mr. Smith.

— Aştept — răspunse Bob. Înălţimea sa va fi fericită să mă vadă.

— Pe tine?!

Bob îşi aruncă, manifestând o neruşinare plină de candoare, privirea în jurul camerei.

— Nu mai sunt decât eu aici, stimabile Mr. Smith — replică el.

— Şi ce treabă poate să aibă Înălţimea Sa cu tine?

— Depinde, onorabile Mr. Smith… Poate să mă întrebe ce-mi mai face familia… Oricum, precis că m-aşteaptă.

— Nicholas — spuse Mr. Smith — du-te şi întreabă pe Înălţimea Sa dacă vrea să-l primească pe caraghiosul ăsta.

— Nu! strigă Bob. Eu sunt un om cuviincios şi nu-mi plac fasoanele… întreabă pe Înălţimea Sa dacă vrea să stea de vorbă, doar o clipă, cu sărmanul Bob Lantern.

O clipă mai târziu, Bob urca scara spiralată, care ducea la primul etaj, şi călca cu ghetele lui pline de noroi pe covorul unui elegant salon. Străbătu salonul, precedat de Nicholas, apoi, trecu prin două sau trei odăi somptuos mobilate, unde avu prilejul să facă să dispară o jumătate de duzină de obiecte în adâncurile vastului său buzunar de piele.

"Asta-i pentru Temperance!" gândea el, de fiecare dată când şterpelea ceva.

Ultima odaie în care intră era un fel de budoar cu vederea spre Cornhill. Lângă una din ferestre, ale cărei perdele groase ridicate lăsau să pătrundă soarele palid al dimineţilor de decembrie, frumosul nostru visător de la Temple Church, pe jumătate

culcat într-un jilţ de catifea, trăgea dintr-o pipă orientală, cu o ţeavă lungă de ambră. Era palid, toropit, iar atitudinea lui indica acea indolenţă nefirească, rezultat al unei nopţi nedormite. Sub ochii mari albaştri, avea cearcăne foarte vizibile. Totul, până la albul aproape diafan al mâinii, te făcea să gândeşti la o oboseală bolnăvicioasă.

În faţa lui, un negru mititel — pupitru viu — ţinea o carte deschisă pe paginile căreia Mr. Edward îşi arunca din când în când privirea distrată. Lângă el, pe un fotoliu, se găseau o mască neagră şi un pistolet cu patru gloanţe. Masca am văzut-o; cât despre pistol, dacă năvălitorii ar fi încercat să opună rezistenţă atunci când *Înălţimea Sa* coborâse scara în spirală, l-am fi auzit, fără îndoială, spunându-şi cuvântul în cadrul discuţiei. Distingând zgomotul paşilor lui Bob Lantern, Mr. Edward luă instinctiv masca şi, cu un gest rapid, îşi acoperi faţa, dar apoi o scoase punând-o lângă el.

Bob înainta încet, salutând cu stângăcie la fiecare pas şi dându-se îndărăt ori de câte ori întâlnea un ornament al covorului pe care nu îndrăznea să pună piciorul. Mr. Edward făcu un semn cu capul şi micuţul negru dispăru.

— Ce vrei? spuse el, adresându-se lui Bob.

Acesta făcu să înflorească pe buzele sale subţiri şi arse un zâmbet linguşitor.

— Am venit, dacă Înălţimea Voastră n-are nimic împotrivă, să dau bună ziua şi, totodată, să vorbesc despre chestiunea pe care Înălţimea Voastră o cunoaşte prea bine.

Rostind aceste ultime cuvinte, Bob clipi şiret din ochi.

— Nu ştiu nimic — răspunse Mr. Edward. Încearcă să te explici cât mai repede şi mai limpede.

— O să-ncerc, Înălţimea Voastră... Cum! Aţi şi uitat de Temple Church şi de micuţa aceea?... Pe sufletul şi pe cinstea mea, straşnică bucăţică...

Într-adevăr, Edward uitase sau poate gândurile lui rătăceau în altă parte; dar puţinele cuvinte au fost de ajuns să-i readucă în minte scena din ajun. Senzaţiile pe care le încercase la Temple Church fuseseră atât de plăcute şi, în acelaşi timp, atât de vii, încât le resimţi ca un gust amar în adâncul sufletului. Îşi acoperi ochii cu mâna, să recheme în gând acele imagini fugare.

— Da — spuse el după un minut sau două de tăcere — e-o copilă minunată! Câtă patimă sfânta în atitudinea ei! Câtă nevinovăţie în privire! Câtă modestie în glas! Şi câtă dragoste în toate astea!

— Da, bineînţeles — vorbi apăsat Bob Lantern — se poate spune că-i o miss cumsecade!

Edward lăsă mâna în jos şi privi la Bob Lantern.

— Îţi dădusem o misiune — zise el.

— Exact! Tocmai de-aceea am profitat de cinstea de-a veni să vă salut, Înălţimea Voastră... Am urmărit-o pe domnişoară... pe domnişoare, căci sunt două, şi erau însoţite de-un soi de boboc, ceea ce face trei... Până una alta, m-a întrebat cum vă cheamă.

— Cine?

— Bobocul... Mi-a lăsat o frumoasă amintire pentru oboseala mea.

— I-ai spus?

— Nimic, Înălţimea Voastră, nici gând de-aşa ceva...

— Şi unde locuieşte tânăra?

— Ah! În privinţa asta, Înălţimea Voastră, nu trebuie să luaţi un *cab* ca să-i faceţi o vizită, şi mi-am zis imediat: "Ce bine s-a brodit"!

— Unde locuieşte? îl întrerupse Edward, nerăbdător.

Bob Lantern îşi întări zâmbetul slugarnic.

— La doi paşi — răspunse el — în faţa dumneavoastră, pe cealaltă parte a străzii.

Printr-o mişcare instinctivă, Edward întoarse repede capul şi urmări gestul lui Bob, care arăta ferestrele de peste drum, de la etajul al doilea. Mişcarea fu atât de rapidă, încât chipul fermecător al unei fete, care se arătase pe jumătate dindărătul unei perdele ridicate, n-avu timp să se ascundă. Tânăra se înroşi, ochii se plecară şi perdeaua căzu.

— Ea e — spuse Edward — n-am, putut să-i văd părul; dar ea e, sunt sigur... De unde ştii că locuieşte la etajul acela?

— Păi să vă povestesc — răspunse Bob. Eu nu pot să bat la uşile oamenilor din pricina uniformei mele, care nu prea inspiră respect... Când cele două domnişoare şi bobocul lor au intrat acolo, am rămas în stradă, cam plouat. Dar pe urmă mi-a venit o idee. Am privit în sus: toate ferestrele erau luminate, în afară de cele de la etajul al doilea, unde lumina s-a aprins după trei minute... taman cât a ţinut până ce-au ajuns sus.

Mr. Edward găsi, fără îndoială, bună ideea, căci o aprobă făcând un semn cu capul.

— Foarte bine — spuse el — roagă-l pe Mr. Smith să te plătească.

— Aş prefera, dacă nu vă supăraţi — răspunse Bob Lantern, încurcat — să primesc din mâna Înălţimii Voastre.

— De ce?

— Viaţa e-al naibii de scumpă şi...

— Şi?...

— Mr. Smith o să-mi spună că m-a mai plătit o dată.

Mr. Edward îi aruncă două monede şi-l alungă cu un gest. Bob Lantern sărută monedele de aur, aşa cum fac cerşetorii cu pomana pe care o primesc.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, Înălţimea Voastră! spuse el. Retrăgându-se, adăugă în şoaptă: Patruzeci de şilingi amărâţi, când dă bancnote de zece lire uneia care

face cheta în biserică! Nu-i drept. Poate că bobocul o să fie mai mărinimos!... Sunt tare curios s-o văd şi pe-asta...

Mr. Edward rămăsese în jilţul său şi continua să privească fereastra de geamul căreia se lipeau acum faldurile discrete ale unei perdele. Se strădui să-şi reamintească de Temple Church şi încercă să reconstituie în gând palatul acela frumos, plin de poezie magică, în care aţipise atât de uşor în ajun. Uneori, idei nedorite se suprapuneau în visul lui, dar le respingea şi savură cu nesaţ cele câteva picături de poezie mistică lăsate pe fundul cupei. Auzea din nou, poate chiar mai bine decât în realitate, melodia sacră a imnurilor pioase; revedea, mai angelic şi mai suav, strălucitorul păr castaniu, chipul acelei frumoase fete a cărei apariţie pusese capăt reveriei sale, când, sprijinit de o coloană a bisericii Temple, îşi dăruia tot sufletul unor amintiri de dragoste nevinovată...

Era atât de cufundat în plăcerea visării, încât nu observă perdeaua de la fereastra de peste drum ridicându-se iarăşi şi frumoasa frunte a Claryei Mac-Farlane arătându-şi pentru a două oară jumătate din linia ei graţioasă. Tânăra coborî spre el una din acele priviri lungi şi pătrunzătoare pe care Stephen Mac-Nab le socotise atât de stranii în ajun, în seara de la Temple Church. Privirea ei, înfocată şi tristă, învăluia frumosul chip al lui Edward şi părea să nu se mai poată desprinde de el. Clary era şi mai palidă decât în ajun. Pleoapele suferinde purtau urme de lacrimi, iar obrazul mărturisea o lungă noapte de iarnă fără somn. Totuşi, pe măsură ce-l privea pe Edward, întreaga ei figură se însenina treptat; tristeţea lăsa loc melancoliei, care se transforma de la sine într-o fericire austeră şi spirituală.

Clary era nespus de frumoasă şi, în asemenea clipe, sufletu-i neprihănit dar pasionat strălucea prin focul privirilor sale. Clary îl iubea pe Edward; nutrea pentru el dragostea profundă, exaltată, nebunească, pe care-o stârnesc singurătatea şi puritatea cvasiclaus-trală a moravurilor la firile generoase şi pătimaşe. Trăind departe de lume şi ducând o viaţă monotonă, n-avea nici un prilej să-şi cheltuiască preaplinul vigoarei născute din exuberanta sevă a tinereţii ei. Această vigoare adunată creştea necontenit odată cu ea însăşi şi se cerea cheltuită.

Clary şi sora ei mai mică, Anna, îşi petrecuseră copilăria la Lochmaben, unde Mr. Mac-Farlane, tatăl lor, era principalul magistrat. La vârsta la care orice fată simte nemărginita nevoie a mângâierilor şi sfaturilor unei mame, Clary şi Anna şi-o pierduseră pe-a lor. Mr. Mac-Farlane se ocupă de ele timp de doi sau trei ani. Apoi, deodată — Clary era pe atunci foarte tânără, dar totuşi îşi amintea vag — purtarea lui Mr. Mac-Farlane se schimbă, învăluindu-se într-un mister neobişnuit. Oameni necunoscuţi începură să-i frecventeze casa; ţinea adeseori cu ei conferinţe lungi, făcea tot felul de călătorii secrete, în direcţii şi cu scopuri necunoscute de nimeni.

În perioada aceea, o rugă pe sora lui, Mrs. Mac-Nab, pe care legături de familie o reţineau la Londra, să aibă grijă de cele două fiice ale sale. Când se gândea la acest moment din viaţa ei, Clary era aproape convinsă că tatăl său dorea să scape de sarcina supravegherii lor şi că avea motive tainice să creeze astfel un vid în jurul lui.

Când i se făcuse această propunere, mama lui Stephen era văduvă de curând şi trăia, copleşită încă de povara nenorocirii îngrozitoare care-i răpise soţul: Mr. Mac-Nab murise asasinat. Ea îşi întâmpină nepoatele cu blândeţe, dar fără entuziasm. Totuşi, pe măsură ce durerea i se potolea, preţuia din ce în ce mai mult farmecul natural al celor două nepoate. Clary şi Anna nu semănau deloc, dar amândouă erau drăguţe şi bune. Mrs. Mac-Nab începu să nutrească pentru ele o afecţiune maternă.

De câte ori Mr. Mac-Farlane venea la Londra — şi trebuie să spunem că vizitele lui nu erau prea frecvente — doamna Mac-Nab tremura ca nu cumva să-i treacă prin gând ideea de a-şi lua acasă cele două fiice. Se înşela amarnic; Mr. Mac-Farlane n-avea de gând să-şi ia fetele înapoi. Scurtul răstimp al şederii sale acolo şi-l petrecea făcând diverse drumuri, în mare grabă, pe care le explica în bloc prin acel cuvânt care răspunde la orice: *afaceri*, cuvânt admirabil şi special inventat pentru a dejuca orice tentativă de curiozitate. La fiecare nouă călătorie, Clary şi Anna constatau cu amărăciune schimbarea rapidă petrecută în comportamentul tatălui lor. Îmbătrânea înainte de vreme; la cincizeci de ani, nu mai avea nici un fir de păr. Cele două biete fete ar fi dorit să ogoiască durerea ascunsă ale cărei efecte se arătau atât de palpabil, dar lui Mr. Mac-Farlane nu-i plăceau deloc: întrebările. Clary şi Anna, respinse fără ocolişuri, nu mai stăruiau şi se mărgineau să-şi deplângă în tăcere tatăl.

Stephen Mac-Nab nutrea aceleaşi sentimente ca şi mama lui. Îşi iubea foarte mult verişoarele. Moartea tatălui său, la care fusese martor din întâmplare, îl şocase violent la început. Dar pe atunci era încă un copil şi, cu trecerea anilor, îşi recăpătase echilibrul. Numai că amintirea tatălui său mort şi cea a asasinului îi rămăseseră gravate cu sânge în memorie. Asasinul, pe care nu-l văzuse decât în clipa când îi căzuse masca ce-i acoperea faţa, nu i se înfăţişa ca o imagine bine definită; dar împrejurarea rămânea, vie şi precisă, în amintirea sa: era un bărbat înalt, robust, suplu; în clipa când căderea măştii îi descoperise trăsăturile, lovea; lovind, sprâncenele sale negre se încruntau şi desenau în alb, pe fruntea înroşită, linia tremurată a unei prelungi cicatrice. Stephen avea tot timpul înaintea ochilor această cicatrice. O vedea şi fremăta de-o nestăpânită dorinţă de răzbunare.

Crescut la Londra, acest mare centru al lumii materiale, petrecându-şi zece ani din viaţă la liceu şi la Oxford, printre oamenii aceia ambiţioşi, savanţi, sceptici, care studiază cum să răzbată în viaţă — studiul învăţându-i de la început să respingă orice credinţă

poetică — Stephen nu putea să colinde pe cărările pierdute, unde imaginaţia îi poartă uneori pe tineri. De altfel, era scoţian, adică prudent, chibzuit şi puternic.

Părăsind Oxfordul, devenise ceea ce trebuia să ajungă, adică un tânăr medic înzestrat cu o cultură aleasă, dotat cu un spirit pozitiv şi demn de stimă, cu o inimă susceptibilă să iubească profund, dar la adăpost de acele pasiuni teribile ce uzează sau sfarmă o viaţă şi, de asemenea, incapabil de sentimentalismele dulcegi cântate de poeţii moderni şi care nouă, în atmosfera apăsătoare de proză în care respirăm gâfâit, ne par o himeră imposibilă şi fermecătoare.

În cursul primilor ani petrecuţi la universitate, legase o prietenie mai serioasă: această legătură, rezistând despărţirii care urmează aproape întotdeauna între tinerii de condiţii diferite, odată cu prima lor apariţie în lume, se transformase într-o caldă şi trainică prietenie. Stephen şi fostul său tovarăş din copilărie ţineau foarte mult unul la altul, deşi totul la ei era diferit, aproape opus: într-adevăr, unul era fiu de burghez, în timp ce celălalt aparţinea celei mai înalte aristocraţii din Anglia. Gentilomul mândru, energic, visător şi mizând tot viitorul pe o dragoste dusă până la cult, contrasta cu *physicianul*, al cărui caracter nu era lipsit de fermitate, a cărui inimă poseda acea bravură comună tuturor gentilomilor, dar care nu împingea lucrurile până la limită şi nu putea să aibă nici un fel de pretenţie la titlul de erou.

Prietenul lui Stephen Mac-Nab era Frank Perceval.

Ziua precedentă fusese o zi mare pentru Stephen. Îşi fixase alegerea asupra uneia din cele două verişoare, faţă de care crezuse până atunci că nutrea o afecţiune egală. Iubirea lui, din lipsă de obstacole rămânând într-o stare latentă, ieşirea la iveală cu o oarecare violenţă. Această dragoste, brusc recunoscută, îi schimba întrucâtva felul de-a fi. De la scena din Temple Church, Stephen devenise visător. Oftase toată noaptea ca un june-prim romantic; trecea, în sfârşit, prin acea stare de melancolie pe care prima iubire o strecoară în sufletul cel mai puţin suspect de sensibilitate. Şi-apoi era gelos, sentiment care îmblânzeşte şi pe cei mai fanfaroni!

Se întoarse acasă într-o stare de adâncă tristeţe. În seara aceea era invitat la un bal din societatea înaltă, la balul dat de Lord James Trevor. Hotărât lucru, un mare bal este ceva atrăgător pentru un bărbat de vârsta lui Stephen, mai cu seamă când acest bal urmează să-i faciliteze intrarea într-o lume nouă, necunoscută. Acesta era cazul tânărului nostru medic. Născut în comitatul Dumfries, la frontiera Scoţiei, unde Lord Trevor poseda întinse proprietăţi, se bucura de moştenirea stimei care-l înconjurase odinioară pe tatăl lui. Într-adevăr, Lord Trevor, căruia îi fusese prezentat de puţină vreme, îl întâmpinase ca pe fiul unui prieten şi se alăturase bucuros viitorilor pacienţi ai tânărului doctor. Această clientelă, pe lângă faptul că-l măgulea, ai deschidea lui Stephen toate uşile. Invitaţia îl frământase timp de opt zile. Totuşi, când se apropie ora

la care trebuia să-şi îmbrace fracul, Stephen se trântise, bosumflat, în fotoliul său, în faţa focului aproape stins.

La orele zece, Mrs. Mac-Nab bătu încet la uşa lui.

— Ce-i cu tine, dragul meu — spuse ea — nu pleci?

— Aş fi plătit fiecare privire cu şase luni din viaţa mea! răspunse Stephen, cu căldură...

Acest răspuns ne îngăduie să înţelegem îndeajuns care erau gândurile lui Stephen. Se gândea la Clary şi la acel necunoscut detestat de la Temple Church, atât de frumos, de bogat şi trufaş!...

— N-ai de gând să mergi la bal? întrebă iar bătrâna doamnă.

— La ce bun?! răspunse Stephen. Ce să caut printre nobilii aceia orgolioşi care vor râde de mine sau nu mă vor lua în seamă!... Detest aristocraţii, mamă! Şi adăugă pentru el: Cu siguranţă, vanitosul acela de risipitor de bancnote trebuie să fie cel puţin conte!

— Ah, Stephen — spuse Mrs. Mac-Nab, pe un ton de reproş — uiţi că bietul taică-tău se bucura de stimă tuturor gentilomilor din comitatul nostru... de stima şi prietenia lor?! continuă ea, cu un uşor accent de orgoliu. Familia noastră nu aparţine nobilimii, dar valorează mal mult decât burghezia Londrei, căci clanul lui Mac-Nab...

— Ei, ce importanţă are asta, mamă?! o întrerupse Stephen, iritat.

Mrs. Mac-Nab îl privi uimită.

— Cum îmi vorbeşti în seara asta, dragul meu! spuse ea. S-a întâmplat ceva cu tine?... Cât despre bal, n-ai decât să faci ce vrei. Nu venisem numai pentru a sta de vorbă cu tine. Poftim o, scrisoare...

— De la Frank! strigă Stephen, a cărui frunte se însenină.

— M-am străduit să-i recunosc scrisul, dragul meu, fiindcă ştiu că scrisorile te bucură.

Stephen îşi sărută mama, având aerul că-şi cerea iertare pentru proasta lui dispoziţie.

— Soseşte astăzi! spuse el după ce citi primele rânduri. Trebuie să fi şi sosit!... Bietul Frank! Şi el va fi nefericit!...

— Şi el?! repetă Mrs. Mac-Nab. Deci tu eşti nefericit, Stephen?

Acesta se sili să zâmbească, iar mama, liniştită, îşi părăsi fiul şi se duse la culcare. Abia ieşise, când două bătăi uşoare se auziră în uşă şi o voce duioasă de fată, răzbătând de-afară, aduse aceste cuvinte rostite cu timiditate:

— Mulţumesc, verişorule!

Apoi se auzi un pas de gazelă urcând sprinten treptele scării care ducea la etajele superioare.

Trebuie să spunem că frumoasa Anna folosise, de opt zile încoace, întreaga ei putere de convingere pentru a-l determina pe Stephen să nu se ducă la balul de la Trevor House. Avea şi ea gelozia ei naivă. Bănuia vag seducţiile irezistibile ale unei femei mondene; instinctul ei de femeie ghicea tulburarea care pune stăpânire pe tânărul ce pătrunde în saloanele acelea unde zâmbetele se încrucişează într-o atmosferă înmiresmată, unde privirile se caută, se provoacă, se întreabă, îşi răspund... şi biata copilă era tare speriată, căci îl iubea din tot sufletul pe Stephen.

Acesta ciuli brusc urechea.

— Vocea Annei! murmură el după o tăcere. Pasul Annei. Biata fată!... Ah! Clary, ea nu va veni. Ce-i pasă oi dacă mă duc sau nu la bal?!

Îşi luă capul în mâini.

— Doamne, ce frumoasă era — continuă el — şi cât de mândru m-a făcut privirea aceea! Oh, o iubesc, o iubesc de când mă tem că nu-s iubit... Dar cine o fi omul acela? — adăugă el cu o violenţă spontană. Unde-a putut să-l cunoască?... Oare la el se uita? Dar atunci, cum de s-a uitat la un străin care nu ne-a călcat niciodată pragul casei, în care nu te poţi încrede?...

Capitolul IX - Prins în păienjeniş

Stephen Mac-Nab era ca buimac din pricina gândului care-i. trecuse prin minte. Făcea parte dintre oamenii la care bănuiala se prinde foarte uşor şi, odată înfiripată, nu-i mai părăseşte cu una cu două. Dar, în seara aceea, dragostea care-l frământa imprima un alt curs ideilor sale. Suspina... Or, suspinele — fapt bine cunoscut — topesc bănuielile, aşa cum primele zefiruri topesc promoroaca preriilor.

— Sunt nebun! — continuă el după câteva minute de tăcere. E neprihănită, întocmai ca îngerii a căror frumuseţe o-ntrupează... Ah, cât sufăr!... Trebuie să-l văd pe bietul Frank. Vom jeli împreună şi ne vom consola reciproc.

Trecuse mai bine de-un an de când Stephen nu-l văzuse pe Frank. Iar ultima oară când se întâlniseră, avuseseră o întrevedere scurtă, o discuţie frivolă. Pe vremea aceea erau amândoi fericiţi şi lipsiţi de griji. De curând, Stephen aflase întâmplător o parte din zvonurile care circulau pe seama lui Mary Trevor. Ştia că, în unele cercuri, de obicei bine

informate, se vorbea despre apropiata ei căsătorie cu faimosul marchiz de Rio Santo, ca de un lucru sigur şi aproape îndeplinit. La această împrejurare făcuse aluzie în convorbirea lui cu Mrs. Mac-Nab.

Amândoi erau de aci înainte în situaţia aceea care face prietenia de două ori mai preţioasă, iar mărturisirile reciproce devin o nevoie imperioasă. Astfel că Stephen aştepta nerăbdător ziua următoare. Bucuria pe care o încerca la gândul că-l va revedea pe Frank îi înăbuşea oarecum vocea suferinţei.

Nu se duse la balul de la Trevor House. A doua zi se sculă, încă îndurerat, dar mai calm. Stephen avusese o noapte destul de agitată, prima lui noapte de martir al dragostei; nu voia s-o ia de la capăt şi-şi făgăduise cu hotărâre să închidă brusc acest capitol de incertitudini şi bănuieli, cerând o explicaţie Claryei Mac-Farlane. Cu alte cuvinte, voia să meargă drept la ţintă.

La micul dejun, Clary părea distrată şi oarecum absorbită de gânduri tiranice. Stephen observă numaidecât acest lucru, dar se stăpâni şi hotărî să aştepte părerea lui Frank înainte de a pune lucrurile la punct. Anna, dimpotrivă, arăta veselă şi adresa vărului ei, care n-o lua în seamă, elanurile naive ale recunoştinţei sale. Biata copilă era ferm convinsă că Stephen se lipsise de plăcerea balului de dragul ei şi nu ştia să-şi ascundă mulţumirea.

Îndată după gustarea de dimineaţă, în timp ce aburul ceaiului plutea încă deasupra mesei, Clary se ridică şi plecă. Ştim unde. În spatele perdelei care, ridicată pe jumătate, îngăduia privirii ei să pătrundă în salonul de la primul etaj al clădirii dreptunghiulare de pe Cornhill. Clary stătea acolo în fiecare zi. Adesea în zadar, deoarece apariţiile lui Edward în birourile sale erau scurte şi rare. Dar ea nu contenea să privească. În ziua aceea găsi ceea ce căuta.

Nu vom încerca să redăm impresiile profunde şi multiple care se succedau în mintea tinerei fete, în răstimpul cât dura contemplarea ei mută. În locul acela îl văzuse pentru prima oară pe Edward; în locul acela îl aştepta în fiecare zi; în locul acela suferea, era fericită, învăţase să iubească... Stătea acolo, vrăjită, fără să-şi dea seama de scurgerea orelor. Când Edward, călăuzit de gestul lui Bob Lantern, îşi aruncă privirea spre ea, inima îi fu cuprinsă de-o emoţie caldă şi sfâşietoare totodată. I se făcu frig; simţi că i se taie picioarele, apoi un val de sânge fierbinte năvăli în vinele ei până ce obrajii i se îmbujorară. Dădu drumul perdelei. Rămase astfel multă vreme, ruşinată, emoţionată până la disperare, fericită până la visare, în spatele firavei apărătoare de muselină care o proteja împotriva fascinaţiei. Dorea nespus să ridice iarăşi draperia, dar avea şi remuşcări că la-nceput o ridicase.

Biata fată!

Clary întinse timid mâna ei albă şi mlădioasă, apoi o retrase, în sfârşit o întinse iar. Perdeaua se ridică din nou, dar atât de puţin!... Era de ajuns. Izbuti să-l vadă pe cel al cărui gând îi umplea viaţa. Privirea lui Edward, distrată, plutind în gol, nu mai căuta fereastra ei. Atunci Clary se temu mai puţin şi-şi reluă poziţia iniţială. După câteva minute, ceea ce prevăzuse, ceea ce dorea poate, se întâmplă. Starea de reverie a lui Mr. Edward luă sfârşit şi privirea lui mângâie din nou fereastra. Clary ar fi vrut să se ascundă iar. Trase brusc muselina, dar aceasta se agăţă; un obstacol neprevăzut, probabil un ac uitat, o împiedică să cadă şi tânăra rămase descoperită în faţa frumosului visător, care o contemplă cu pasiune.

— Clary! strigă doamna Mac-Nab din interior.

Clary n-o auzi. Privirea lui Edward era însoţită de cuvinte ameţitoare. Fără să rostească vreo vorbă, spunea: "te iubesc", cu mai multă căldură decât ar fi putut-o face vocea lui.

— Clary! strigă Stephen la rândul său.

Clary nu auzea. Era năucită; inima ei se avânta spre Edward, care o rugă acum prin gesturi şi părea să ceară îndurare. Două lacrimi picurară pe genele ei şi i se prelinseră aprinse pe obraz.

— Doamne, mă iubeşte! murmură ea.

Edward, care îşi dădea seama de victoria sa, duse două degete la gură şi-i trimise un sărut. De data aceasta, acul nu mai reuşi să reţină perdeaua. Clary se simţea jignită. Perdeaua căzu. În aceeaşi clipă, două uşi ale camerei în care se afla ea se deschiseră brusc.

— Clary! Clary! strigară într-un glas Mrs. Mac-Nab şi Stephen, intrând în acelaşi timp.

Clary se înfioră.

— Ce faci aici, copila mea? întrebă Mrs. Mac-Nab, cu duioşie. De cinci minute te tot strig!

— Trebuie să fi fost ceva foarte interesant, miss — spuse pe-un ton aspru Stephen — dacă n-ai auzit nici vocea mea, nici pe-a mamei?...

Tânăra se fâstâci şi nu ştiu ce să răspundă. Stephen, care continua să fie frământat de gelozie, se îndreptă spre fereastră şi se prefăcu că vrea să ridice perdeaua. Clary încercă să-l oprească cu un gest rugător, dar Stephen nu ţinu seama de această rugă mută şi draperia lunecă scârţâind pe vergeaua metalică. Clary, Stephen şi Mrs Mac-Nab îşi aruncară deodată privirile afară. Nu mai era nimeni la ferestrele de la primul etaj al clădirii dreptunghiulare, unde se vedeau, trase, draperiile duble ale perdelelor de mătase. Clary oftă adânc, iar Stephen îşi stăpâni o exclamaţie de ciudă. În ce-o priveşte

pe Mrs. Mac-Nab, ar fi trebuit să se întâmple ceva mult mai grav pentru, ca; eterna ei linişte sufletească să se simtă tulburată.

Edward îşi părăsise, locul în clipa în care Clary se ascunsese din nou după perdea. Se ridică, cu aerul unui om pe care jocul începe să-l plictisească, şi sună. Negrul mititel apăru numaidecât.

— Bate gongul în salonul din mijloc — spuse el.

— De câte ori, stăpâne?

— De cinci ori.

Micuţul negru ieşi pe-o altă uşă decât cea prin care intrase Bob Lantern. Câteva secunde mai târziu se auziră cinci lovituri înăbuşite şi prelungi zbârnâind din direcţia indicată micuţului negru. Mr. Edward ieşi din budoar. Pătrunse într-un salon rotund care, după cât puteai să-ţi dai seama, ocupa exact mijlocul clădirii dreptunghiulare. Salonul n-avea nici o fereastră şi, deşi era amiază, un policandru îl scălda în lumină. În schimb, avea şase uşi, din care cinci dădeau spre nişte scări în spirală. Mr. Edward intrase printr-a şasea. La sosirea lui, vibraţiile profunde şi unduioase ale gongului răsunau încă de-a lungul pereţilor. Salonul era pustiu. Cinci scaune şi un fotoliu se aflau rânduite în jurul unei vaste sobe de tuci ale cărei guri deschise încălzeau salonul cu răsuflarea lor de jar.

Mr. Edward se trânti nepăsător în fotoliu. Aproape în aceeaşi clipă, cele cinci uşi se deschiseră. Prin primele două, venind dinspre Cornhill, îşi făcură apariţia o doamnă împopoţonată şi un gentleman foarte modern îmbrăcat. Prin a treia, care dădea în Finch Lane, intră un domn cu aer cumsecade, îmbrăcat ca un negustor de primă mână. Prin cea de-a patra uşă se introduse un omuleţ gălbejit şi slăbănog, al cărui costum jerpelit abia i se mai ţinea pe trup. În sfârşit, prin cea de-a cincea uşă intră Mr. Smith, mascat de ochelarii săi verzi şi de uriaşa-i vizieră.

Frumoasa doamnă venea din somptuoasele magazine de galanterie din Cornhill, pe care le conducea în calitate de patroană sub numele de Mrs. Bertram. Gentlemanul, Mr. Falkstone, era vecinul ei, bijutierul. Domnul cu aer cumsecade ţinea biroul de schimb din Finch Lane. Era Mr. Walter. În sfârşit, al patrulea, nu era altul decât bătrânul Peter Practice, fost *attorney* (procuror), care, după ce-şi pierduse averea, patrona prăfuita şi întunecoasa prăvălie a negustorului de haine vechi, situată de asemenea pe Finch Lane, după *exchange-office*.

Dintre aceste cinci personaje, Mrs. Bertram şi Peter Practice erau singurele care-şi arătau chipurile aşa cum le făcuse natura. Faptul era în dezavantajul bătrânului procuror, care avea o mutră respingătoare de cămătar dubios şi neruşinat, dar o avantaja pe Mrs. Bertram, încă frumoasă, deşi depăşise de multă vreme limitele primei tinereţi. Celelalte trei personaje purtau măştile permise de civilizaţia noastră. Astfel, Mr. Smith avea viziera lui pentru ochi; Mr. Walter, zaraful, se bucura de protecţia unor

ochelari verzi, la care adăuga o perucă neagră în contrast cu rarele fire cărunte de pe obraz, cruţate de tăişul briciului; Mr. Falkstone, strălucitul bijutier, avea dimpotrivă obraji bătând în albastru, nişte frumoase mustăţi blonde şi un păr de aceeaşi culoare, admirabil pieptănat. Oricum, cei cinci nou-veniţi înaintară sfioşi spre Mr. Edward şi-l salutară în chip respectuos.

Edward atinse mâna doamnei Bertram, iar celorlalţi le făcu uri semn protector cu capul. Mrs. Bertram luă loc. Cei patru bărbaţi rămaseră în picioare, aşteptând ea, printr-un gest, Edward să le acorde permisiunea de a se aşeza pe scaune. Urmară o tăcere de câteva minute. Mr. Edward se răsturnase în fotoliu şi părea că uitase de prezenţa partenerilor săi. Aceştia tăceau şi aşteptau. În cele din urmă, Mr. Edward duse mâna la buzunăraşul de la vestă, de unde scoase un splendid ceas împodobit cu diamante.

— Douăsprezece şi jumătate! murmură el. Merge bine, Falkstone?

— Perfect, domnule.

Peter Practice scoase un ceas de argint, mare şi gros pe care-l potrivi după ora lui Mr. Edward.

— Dacă merge bine — continuă acesta din urmă — n-am prea mult timp să vă ofer... Să trecem direct la fapte: am nevoie de zece mii de lire.

— Zece mii de lire?! repetă Peter Practice, strângând agitat în mână ceasul masiv de argint.

— Zece mii de lire?! repetară în cor zaraful, bijutierul, Mr. Smith şi Mrs. Bertram.

— Până diseară — adăugă rece Mr. Edward.

Toate capetele se plecară deodată.

— Mr. Walter — continuă Edward — ai putea să mi le numeri pe loc?

— Aş putea, domnule, dar...

— Dar ce?

— În moneda pe care o ştiţi.

— Nu vreau... Dar dumneata, Falkstone?

— Afacerile merg prost, domnule...

— Dar dumneata, Fanny? îl întrerupse Edward, nerăbdător, adresându-se doamnei Bertram.

— Casieria mea stă la dispoziţia dumneavoastră, domnule — răspunse frumoasa negustoreasă — dar îi mai lipseşte mult până la această sumă.

— Voi lua cât se află, Fanny... Eşti o fată bună şi drăguţă... Dar dumneata, maestre Practice?

— Voi spune Înălţimii Voastre — răspunse fostul *attorney* — îi voi spune limpede şi fără ocolişuri, îi voi spune ceea ce i-a spus onorabilul meu vecin, domnul Falkstone: afacerile merg prost, foarte prost; aş adăuga chiar că nu merg deloc.

— Şi, în concluzie, maestre Practice?

Fostul procuror deschise de trei ori gura înainte de a rosti răspunsul următor:

— Casieria mea, aşa cum este, şi Dumnezeu ştie că nu-i prea îmbelşugată, dar, în sfârşit, aşa cum e, stă la dispoziţia Înălţimii Voastre.

Mr. Edward reflectă timp de un minut.

— Iar dumneata, Smith — spuse el apoi — ştiu ce bani ai... Formidabil, domnilor, cu toţii trândăviţi, pe cuvântul meu! De câte ori vă cer o nimica toată de...

— Zece mii de lire! oftă Peter Practice.

— Vă văicăriţi ca nişte muieri — continuă Edward. Este intolerabil!... Sunteţi lăsaţi fără marfă? N-aveţi o parte rezonabilă din câştig? Vă tulbură poliţia? Lumea elegantă din Londra nu vă frecventează magazinele? Şi, mă rog, cui datoraţi toate acestea? Mărfuri, siguranţă, vogă? Eu vă dau totul, şi voi mai şovăiţi să-mi satisfaceţi cerinţele?

— Ne-ar bate Dumnezeu! spuse Falkstone.

— Ştiţi bine, domnule, că sunt. Întotdeauna la dispoziţia dumneavoastră — murmură Mrs. Bertram.

— Pe dumneata, Fanny, te cred şi-ţi mulţumesc... Dar aceşti domni...

— Suntem la dispoziţia dumneavoastră! îl opri Falkstone.

— Vă stau la dispoziţie! confirmă Peter Practice, oarecum şovăind.

— Perfect — continuă Edward, ridicându-se. Mă bizui pe voi pentru astă-seară... Bizuiţi-vă şi voi pe mine şi nu vă temeţi de nimic. Vă sunt alături, la necaz şi la primejdie. La revedere, Fanny!

Mrs. Bertram se retrase pe uşa care ducea la magazinul de galanterie, tot aşa cum celelalte trei duceau spre fiecare din prăvăliile de la parter, cea de-a cincea comunicând cu birourile Edward and Co.

— Ai ceva să-mi spui, Falkstone? întrebă Edward.

— Problema dumneavoastră din noaptea asta... — răspunse bijutierul, surâzând.

— Ca de obicei, Falkstone, ca de obicei... nu ne va mai dă bătaie de cap multă vreme!

— Cu-atât mai bine!... Cui să remit contribuţia mea?

— Ca de obicei, doamnei Bertram.

Falkstone salută şi ieşi.

— Veşti proaste, domnule, — spuse zaraful Walter de îndată ce rămase singur cu Smith şi Edward. Ieri mi s-au refuzat trei bancnote şi în City au început să circule zvonuri îngrijorătoare.

— Ce se spune?

— Nu se spune nimic precis, dar fiecare e circumspect; nu se mai acceptă nici o amărâtă de bancnotă de zece lire, fără să fie întoarsă de douăzeci de ori pe toate feţele.

— Nu te teme, Walter, prietene — spuse Edward, surâzând — în curând îţi voi remite nişte bancnote pe care nimeni nu ţi le va refuza... du-te.

Zaraful străbătu salonul cu paşi număraţi şi dispăru pe uşa care ducea spre scara prăvăliei sale.

Smith dădu tiptil o raită în jurul salonului şi întredeschise toate uşile pentru a se convinge că nu mai rămăsese nici un ascultător indiscret. Apoi se întoarse spre Edward.

— Prietene Smith — i se adresă acesta din urmă — pe viitor trebuie să fii prudent şi să nu te mai joci cu pistolul decât atunci când este absolută nevoie. E-o armă flecară şi nu ne mai aflăm în paradisul terestru de la Teviot Dale... Dar să nu mai vorbim despre asta; am văzut cu ochii mei c-ai fost strâns cu uşa... Sper că n-am ajuns până acolo, încât şi oamenii noştri să ne refuze bancnotele?

— Depinde — răspunse Mr. Smith — furnizorii noştri — şi apăsă pe acest cuvânt, surâzând — iau orice fără nici o bănuială, dar foştii dumneavoastră *paznici personali*, din regiunea pe care tocmai aţi pomenit-o, nu vor decât aur... Sunt nişte netrebnici cu care nu se poate sta de vorbă!

— Îmi plac aşa cum sunt... Spune-mi... dar cum merge afacerea din Prince's Street?

— Am fost acolo azi-dimineaţă. Paddy îşi îmboldeşte cât poate uriaşul de la spate. Îl îndoapă cu carne, îl satură ţie gin şi uriaşul munceşte mai mult decât zece zdrahoni laolaltă: dar se istoveşte...

— E mult de lucru! spuse Edward, oftând înciudat.

— Prince's Street are o lăţime de patruzeci de picioare! replică Smith — şi elefantul nostru sapă la o adâncime de douăzeci... încă opt zile şi uriaşul o să crape ca un bou, dar drumul va fi gata.

— Să te-audă Dumnezeu, dragă Smith! Atunci seiful tău va deveni o realitate...

Mr. Edward dădu la o parte fotoliul şi-şi vârî mâinile albe într-o pereche de mănuşi parfumate.

— La revedere — spuse el — ai grijă ca bătrânul Peter Practice să aducă banii diseară... Ori de câte ori i se cere o mie de guinee sau ceva în genul ăsta, îl doare inima.

Mr. Edward o luă pe scara care ducea la bijutierul Falkstone şi rămase acolo câteva minute, prefăcându-se că vrea să aleagă şi să cumpere nişte obiecte de valoare; apoi, ieşind ca un client ce şi-a făcut târguielile, se urcă într-o trăsură minunată, la care erau înhămaţi patru cai, cărora nu li se găsea pereche în toată Londra; nici măcar în grajdurile fără rival ale marchizului de Rio Santo. Abia se instalase pe perne, şi trăsura porni în goană, îndreptându-se spre elegantul cartier West End.

Capitolul X - Din isprăvile lui Bob Lantern

Ieşind de la Edward and Co., Bob Lantern îşi croi drum, dând din coate, pe trotuarul noroios din Cheapside şi o luă în jos spre cartierul Saint Giles. Preacinstitul şi demnul cetăţean îmbrâncea copiii şi-şi vâra coatele noduroase în pieptul femeilor; dar dacă vreun gentleman îi ieşea în cale, se grăbea să-l ocolească sau să se piardă în mulţime. Acesta-i cavalerismul oamenilor cumsecade din Londra. Bob Lantern se strecura pe lângă case; prin ceaţă, cu o agilitate neobişnuită pentru formele-i dizgraţioase şi încetineala mişcărilor sale. Curând ajunse în spaţiul ce desparte Cornhill de labirintul înecat în noroi, căruia i se spune Saint Giles, şi o luă pe o stradelă strâmtă şi întortocheată unde aerul devenea apăsător, iar ceaţa era atât de groasă, încât nu vedeai la doi paşi, deşi nu trecuse de amiază. Împinse o uşă de lemn, ale cărei scânduri mâncate de cari şi prăfuite erau prinse cu nişte scoabe de fier ruginit.

Casa în care intra nu avea, ca aproape toate locuinţele din acest cartier dezgustător, decât un etaj. Bob Lantern nu locuia nici la parter, nici la primul etaj: bârlogul lui era în pivniţă. Pe măsură ce cobora scara, se simţea învăluit de o atmosferă caldă şi greoaie. Miasme fetide îi umpleau pieptul. Un altul s-ar fi sufocat poate; dar Bob Lantern întâmpina duhoarea, aşa cum un cal întâmpina mirosul grajdului. Scoase un grohăit de satisfacţie, îşi pipăi buzunarul, să se convingă că agoniseala rezistase primejdiilor din timpul călătoriei, apăsă pe clanţa unei uşi cu boltă în semicerc prin care intrai într-un fel de cămară încălzită de-o sobă de tuci umplută cu cărbuni aprinşi.

— Dumnezeu să mă ierte, Temperance — spuse el, trecând pragul — dar te prăjeşti ca o babornită blestemată ce-mi eşti.

Nu răspunse nimeni. Soba, înroşită, duduia ca un cuptor încins.

— Temperance! continuă Bob Lantern. Temperance! Nu-mi răspunzi?

Un glas pus pe sfadă rosti câteva cuvinte, bâiguind ca un om mahmur:

— Înc-un pahar, Mrs. Goose; ginu-i bun şi bătrânul Bob plăteşte.

Lantern sări ca un tigru spre locul din pivniţă de unde se făcuse auzită vocea. O clipă dispăru în bezna atotcuprinzătoare, unde nu răzbătea lumină roşietică răspândită de gura sobei, apoi se întoarse cărând după el un obiect neînsufleţit, un fel de pachet greoi şi voluminos. Ajuns lângă sobă, îi dădu drumul. Pachetul rămase nemişcat.

— E beată-turtă! strigă el, mânios. Temperance! Cotoroanţă blestemată! Temperance!

Temperance — acesta era numele pachetului — nu se clinti.

— Lua-m-ar dracu să mă ia! continuă Bob. Nu poate să rămână aici... Poate reuşesc s-o trezesc.

Puse mâna pe vătraiul încins şi-l apropie de nările nepăsătoarei Temperance. Aceasta tresări violent şi se ridică, clătinându-se, pe picioare. Era o femeie înaltă şi voinică de vreo patruzeci de ani, al cărei obraz aprins şi-ai cărei ochi înroşiţi îi trădau viciul.

— Mi-e sete! spuse ea, cu glas răguşit, aţintind asupra lui Bob privirea-i năucă.

— Aha! Ţi-e sete, burete afurisit! ripostă el, ridicând vătraiul. Ţi-e sete, ai?!... Eu muncesc toată ziua, să câştig câţiva penny nenorociţi, şi ţie ţi-e sete, tu bei şi te-mbeţi... Să mă trăznească Dumnezeu, Temperance, dacă într-o bună zi n-o să-ţi crăp capul de pereţi.

În ciuda brutalităţii acestor ameninţări, în vocea lui Bob era o oarecare duioşie.

— Ei, şi tu acum, Bob-frumuşelule! îşi dădu drumul vlăjgana. Ce contează un păhărel mai mult sau unul mai puţin?!... Îmi arde gâtlejul...

— Burdihanul plin de gin, soba îndesată cu cărbuni... Drept cine mă iei, femeie, crezi că-s milionar?

Temperance dăduse lin ocol maşinal sobei şi se apropiase de-o masă pe care se afla un pahar şi o sticlă de rachiu, ambele goale.

— Nici o picătură! mormăi ea, înciudată. Bob-frumuşelule, n-ai cumva prin buzunări vreo jumătate de coroană, să-i faci o plăcere piţipoancei tale scumpe?

— O jumătate de coroană, nenorocito?!... O jumătate de coroană?! Asta-i câştigul unui om pentru o zi întreagă de muncă... O să m-aduci la sapă de lemn...

— Mi-e sete! îl întrerupse Temperance, care se ghemuise în spatele sobei şi începuse iar să cucăiască.

— Trebuie totuşi s-o scot de aici! murmură Bob. Dac-ar şti... Femeie — adăugă el, cu glas puternic — să mă ia dracu dacă pot să-ţi refuz ceva... Na, ia şase penny... du-te să-i bei.

— Şase penny!... Bob-frumuşelule, încă şase!

Lantern îşi încruntă sprâncenele roşcovane şi ridică vătraiul, ameninţător. Temperan-ce, căreia ideea de-a sorbi două sau trei pahare de gin îi dădea aripi, o luă din loc şi urcă scara cântând.

Lantern o urmări tiptil până la uşa din stradă, pe care o închise în urma ei. După aceea se întoarse în bârlogul lui, încuind uşa cu grijă.

— O muiere valoroasă ca asta ar trebui să aibă pretenţii pe măsura ei — murmură el, aprinzând o lampă la focul sobei. Un metru optzeci şi doi şi şase degete!... Să cutreieri mahalalele Saint Giles şi Holborn, ei drace şi Cheapside, zău aşa... şi Cornhill, şi White-Chapel, şi nu-i găseşti pereche!... Arză-m-ar focul dacă nu-s o mulţime de lorzi

care ar vrea s-o aibă de nevastă... Fiindcă, pomenii de lord, cursa mea de ieri seară ar putea să slujească două scopuri... Contele-i un mare cunoscător, şi fetişcana aia micuţă, cu cheta, e-o făptură grozavă... nu, pentru mine: mie-mi plac femeile zdravene; dar pentru gentlemenii care se dau în vânt să-şi plimbe ibovnicile năpârstoace... de-un metru cincizeci şi doi!...

Lantern ridică din umeri şi se îndreaptă spre unul din ungherele pivniţei.

— Aşa că — urmă el — contele de White-Manor o să-nhaţe zdravăn momeala... Una peste alta, vreo cincizeci de guinee tot o să-mi aducă porumbiţa aia metodistă... poate chiar mai mult... O să-mi pice bine! Viaţa-i afurisit de scumpă şi Temperance ar bea şi Tamisa... Trebuie să recunosc că are unele calităţi...

Pipăi una din pietrele zidului, care cedă sub presiunea degetelor sale. Piatra se clătină şi căzu, lăsând descoperită o gaură mare şi adâncă. Lantern îşi aruncă privirea înăuntru. Nu mai vorbea. O bucurie lacomă şi pătimaşă făcea să-i scânteieze ochii. Puse jos lampa aprinsă şi se duse să asculte la uşă. Apoi, din două salturi, ajunse din nou lângă gaură şi-şi vârî în ea amândouă mâinile, întinse şi tremurătoare. Un freamăt îi străbătu tot corpul când auzi zgomotul aurului zornăitor. Chipul lui Lantern, luminat de jos de lampa lăsată pe podea, reflecta sclipirile unei bucurii ajunse la paroxism. Mai întâi, mişcă încet aurul şi-l mângâie ca pe-o femeie iubită, apoi mâinile i se preschimbară în gheare; murmură cuvinte ciudate; parcă-şi, frământa comoara cu degetele.

N-am şti să spunem exact câte lire conţinea originala casă de bani, dar văgăuna era încăpătoare şi uneori braţele lui Lantern dispăreau până la coate în grămada de aur. Din când în când scotea afară mâinile pline cu aur, le ridică deasupra capului, azvârlind apoi monedele cu zgomot în ascunzătoare. După ce se ameţi zdravăn la vederea şi atingerea comorii sale, scoase din buzunar cele şapte monede pe care le recoltase la casa de comerţ Edward and Co. şi le aruncă lângă celelalte.

— Drăgălaşele mele scumpe! oftă el. Aţi avut culcuş călduţ în buzunarul meu!... Nu vă fie teamă, am să mai vin să vă văd şi-am să v-aduc şi altele să vă ţină de urât, dac-o vrea Dumnezeu!

Privi din nou, le mângâie încă o dată. Bob suferea că trebuia să se despartă de scumpă lui agoniseală. În sfârşit, după ce şovăi îndelung, puse la loc piatra şi-o înţepeni atât de bine, încât nici ochiul cel mai ager n-ar fi izbutit s-o deosebească de pietrele învecinate.

— Când nu-i beată-cui, Temperance are mirosul gingaş, — spuse el — dar e-ntotdeauna matoală şi băiatul are mirosul şi mai subţire!... De altfel — adăugă Bob, dând jos baricadele interioare ale uşii — pentru cine muncesc eu, dacă nu pentru draga mea scumpă?

Câteva minute mai târziu, Bob Lantern călca pe ultima treaptă a scării şi revedea lumina zilei, adică ceaţa deasă care umplea ulicioara. La câţiva paşi de casa lui, într-o tavernă înecată în fum, o zări pe Temperance, dormind cu capul pe o masă.

— Ce păcat! mormăi el, cu părere de rău. O femeie de-un metru optzeci şi doi şi şase degete!

O porni din nou în pas alergător, trecând pe lângă clădiri cu iuţeala unei locomotive. Era aproape două după-amiază. Odată ieşit din cartierul Saint Giles, Bob Lantern se îndreaptă spre Oxford Street şi, renunţând la trotuare, stropi cu noroi trăsurile galopând în mocirlă. Ajunse în Portman Square, în dreptul unei clădiri înalte, cu aspect opulent, a cărei faţadă, conform obiceiului, era apărată de un grilaj. Între grilaj şi clădire, de ambele părţi ale peronului, numeroşi groomi şi valeţi trândavi stăteau la palavre şi râdeau.

Bob Lantern puse piciorul pe prima treaptă a scării.

— Ce vrea caraghiosul ăsta? strigă un jocheu-învăţăcel în greutate de cincizeci de kilograme.

— Stimate Mr. Tulipp — răspunse Bob — nu vă mai amintiţi de mine?

— Mda, cerşetorul!...

— Pfui! strigă Bob, dispreţuitor.

Şi adăugă în şoaptă:

— Nu cerşesc niciodată decât seara, m-auzi, mă, sfert de om!...

— Prea stimate domn — continuă el, cu glas tare — mi-s sluga dumitale, Bob Lantern.

— Într-adevăr — strigară doi sau trei groomi — e Bob Lantern, bărbatul lui Mrs. Temperance...

— La dispoziţia dumneavoastră, stimaţi domni!

— Şi ce cauţi aici?

— Am venit să vă depun omagiile mele... şi, dacă se poate, să-l văd pe intendentul lordului.

— Domnul intendent este ocupat.

— Fireşte... nu-i nimic... Nu că mă laud, dar Mr. Paterson şi cu mine suntem cunoştinţe vechi; sunt sigur c-o să-i facă plăcere să-mi vadă mutra.

— Oh! Oh! Mr. Bob făgăduieşte c-o să ne ai în grijă... Tulipp, du-te şi anunţă-l pe Mr. Bob...

— Faceţi loc lui Mr. Bob!

— Lui Mr. Bob Lantern!...

— Soţul doamnei Temperance, al cărei nume i se potriveşte de minune.

— La dispoziţia dumneavoastră, domnii mei, la dispoziţia dumneavoastră, — murmură Bob, care trecu cu capul descoperit tei fără să-şi piardă zâmbetul, la auzul glumelor de prost-gust ale slugilor.

Bob Lantern era un om grijuliu. Băiatul de grajd Tulipp binevoi să coboare în funcţia de groom şi-o luă înaintea lui Bob pe scara care ducea spre etajele superioare.

— O s-aştepţi cam multişor, onorabile Bob — spuse el, rânjind — căci e-o droaie de lume în anticamera lui Mr. Paterson.

— Ce să-i faci, stimate Mr. Tulipp! răspunse Bob. Viaţa e-al naibii de scumpă şi trebuie să muncesc ca să-mi câştig o amărâtă de pâine, dar, dacă trebuie, voi aştepta.

În anticamera intendentului se afla, într-adevăr, o mulţime de oameni. Cinci sau şase arendaşi de-ai lordului care veniseră să-şi reînnoiască învoielile, furnizori şi o jumătate de duzină de geambaşi. Tulipp întredeschise uşa biroului lui Mr. Paterson şi pronunţă numele Lantern. Bieţii nefericiţi, care aşteptau acolo poate de mai multe ceasuri, aruncară o privire lacomă prin deschizătura uşii, să vadă cine era nesimţitul a cărui vizită prelungită peste măsură îi împiedica, fără milă, să calce pragul domnului intendent. Se uitară foarte atent, dar nu văzură pe nimeni altcineva în afară de Mr. Paterson, care, tolănit într-un fotoliu cu spătar jos, îşi sprijinea picioarele greoaie de grătarul şemineului şi-şi curăţa dinţii cu foarte multă grijă. Furnizorii, fermierii şi geambaşii îşi închipuiră că nu vedeau totul.

— Lantern! repetă Mr. Paterson, fără să se uite la Tulipp. Ah, drace! Lantern, zici... Cine mai e şi Lantern ăsta?

— Eu sunt, dacă nu-i cu supărare Înălţimii Voastre — răspunse Bob, care vru să înainteze.

— După noi, stimabile, după noi! rostiră în cor fermierii, furnizorii şi geambaşii.

— Vocea mi se pare cunoscută — murmură Paterson. Ah, da, mi-am adus aminte! Lantern ăsta-i un ticălos de prima mână... spune-i să intre!

Printre fermieri, furnizori şi geambaşi se iscă un murmur. Parcă ar fi vrut să-i bareze drumul.

— Stimaţii mei domni... — începu Bob, cu umilinţa lui obişnuită când se adresă unuia mai puternic decât el.

Dar n-avu nevoie să facă uz de elocvenţa sa. Tulipp, care ţinea în mână o perie lungă, udă, se precipită curajos şi distribui o ploaie de apă negricioasă în stânga şi-n dreapta; geambaşii, furnizorii şi fermierii se dădură înapoi bombănind. Bob se grăbi să profite de drumul croit astfel şi trecu, salutând printr-o mişcare circulară.

— Închide uşa! îi porunci Mr. Paterson, fără să se întoarcă spre el. Bob închise uşa. Vino-ncoace — mai spuse intendentul.

Bob înaintă.

Mr. Paterson era un om de statură mijlocie, cam dolofan, al cărui păr rar şi spălăcit încadra un chip palid. În mijlocul acestui chip strălucea un nas cărnos de culoarea focului. Era un nas prodigios. Nu se îngălbenise decât de două sau de trei ori în cursul celor cincizeci de ani pe care Mr. Paterson îi petrecuse pe pământ; dar, şi-n aceste ocazii, printr-o reacţie inexplicabilă, obrajii săi, gălbejiţi de obicei, deveniseră purpurii. Pe scurt, fizionomia lui Paterson exprima un calm apatic, aproape brutal. Ochii săi nu spuneau nimic. Gura turtită şi înţepată vorbea prin schimonoseli şi salturi bruşte, ca şi cum cuvintele i-ar fi zgâriat gâtlejul. Intrând, Bob procedă că ţi cei din anticameră; privi în jurul lui, dar nu văzu pe nimeni. Mr. Paterson n-avea alte motive Să nu primească lumea în audienţă decât bunul său plac şi curăţirea dinţilor. După aproximativ un minut, ridică ochii spre Bob şi dădu din umeri.

— Ai ceva de vânzare? spuse el, căutând o glumă pe care n-o găsea. Ce anume? Ei, fir-ar să fie! Ceva care... mă-nţelegi, caraghios afurisit!

Bob începu să râdă domol.

— Înălţimea Voastră, îmi stârniţi o bucurie nespusă — murmură el — într-adevăr, am de vânzare ceva de felul ăsta...

— Ai picat prost; marfa ta e-n scădere aici... Milord nu mai vrea.

— Păcat — continuă Bob, cu răceală — păcat pentru Senioria Sa, căci, pentru mine, vedeţi dumneavoastră, Mr. Paterson, pentru mine nu există primejdia de-a rămâne multă vreme cu marfa, cum ziceţi dumneavoastră, în prăvălie.

— Deci e foarte frumoasă? întrebă intendentul.

— Un înger!... Şi pun rămăşag că nu-s mulţi îngeri ca ea.

Mr. Paterson ridică pentru a doua oară din umeri.

— Toţi geambaşii îşi laudă caii — spuse el, sentenţios.

— Înălţimea Voastră se poate încredinţa şi singur, venind s-o vadă.

— La ce bun?... Milord a devenit un om blazat, sărmane Jack Lantern.

— Bob Lantern, nu vă fie cu supărare... Ah, ziceţi că milord a devenit... n-am înţeles prea bine cum...

— Blazat!... Nu pricepi?... E-un cuvânt care ne vine din Franţa, ca vinurile falsificate îşi cuţitaşele de doi penny... înseamnă... ei, fir-ar să fie, e greu de explicat, cinstite Jack...

— Bob, nu vă fie cu supărare.

— Cinstite Bob... e dificil... Spune-mi, tu ai mâncat vreodată mai multe fripturi de vită la grătar decât puteau să încapă în burdihan?

— Rareori, Înălţimea Voastră, viaţa e-al naibii de scumpă!...

— În sfârşit, n-are importanţă dacă ţi s-a întâmplat o dată sau de o sută de ori... Ei bine! În ziua aceea te blazaseşi de viaţă.

— Adică mi-era lehamite.

— Exact... milord nu mai râmneşte la îngeri.

— Fiindcă s-a lăcomit prea mult... Acum înţeleg... Dar dac-o luăm aşa, nevastă-mea, Temperance, ar trebui să fie de mult blazată de gin... În ce-l priveşte pe milord, mure necaz a dat peste Senioria Sa... Îmi pare rău că v-am deranjat degeaba, Înălţimea Voastră.

Lantern salută până la pământ şi se îndreptă spre uşă. În clipa când atingea pragul, glasul lui Mr. Paterson îl opri.

— Ce vârstă are? întrebă acesta, cu un aer ce voia să pară nepăsător.

— Cam în jur de şapteşpe ani... poate optşpe... Ah! Înălţimea Voastră, e fragedă ca o cireaşă, mlădioasă ca o sălcie, e nurlie, drăguţă, blondă, modestă...

— Ta, ta, ta, ta! îl întrerupse intendentul. Unde locuieşte?

— Asta depinde de ce mi se cumpără — răspunse Lantern, c-un surâs neruşinat — strada şi numărul sunt jumătate din marfă... şi, de altfel, milord a devenit... nu-mi mai aduc aminte cuvântul, dar ştiu că Senioria Sa se simte ca mine după ce-am mâncat prea multă friptură de vită... i s-a cam aplecat.

— Ascultă, cinstite John... — continuă Paterson.

— Bob, nu vă fie cu supărare.

— Jack, Job sau John, nu mă supăr, băiete, dar nu mă mai întrerupe... am putea face o ultimă încercare... Dacă e-atât de frumoasă cum spui...

— De-o mie de ori mai frumoasă!

— Poate că milord se va îndrăgosti de ea când o va vedea.

— Să mă trăznească Dumnezeu, dacă n-o să se întâmple chiar aşa, Înălţimea Voastră.

— Trebuie să-ncercăm.

— Asta-i şi părerea mea.

— Cu-atât mai mult cu cât, de când milord şi-a schimbat felul de viaţă, creditul mi-a scăzut. Ţi-ar veni să crezi, cinstite Jack, că Senioria Sa mi-a cerut deunăzi unele explicaţii în legătură cu afacerile sale?

Bob îşi luă un aer adânc uluit:

— Nu se poa'!...

— Da, da, ăsta-i adevărul... a venit vremea să-l readuc pe făgaş. Am să văd fata.

— Minunat!

— Am s-o văd chiar mâine.

— Când doreşte Înălţimea Voastră.

— Cât ceri?

Bob se întoarse spre cămin şi-şi puse cotul pe tăblia şemineului.

— Eu vă spun numele, vă dau adresa, iar dumneavoastră îmi număraţi treizeci de monede de aur — răspunse el.

— Eşti nebun, onorabile John! strigă intendentul. Treizeci de galbeni pentru o adresă?

— Şi-un nume... numele şi adresă celei mai frumoase miss din Londra. Ce vreţi mai mult? Înălţimea Voastră n-are atâţia bani, încât să ducă treaba până la capăt?

— Da, dar treizeci de monede!...

— Un fleac... După ce-o s-o vedeţi, o să spuneţi: săracu' Bob Lantern s-a tâmpit de tot! Merită o sută de guinee.

— Oricine altul ar fi putut s-o-ntâlnească pe tânăra miss.

— Londra-i mare Dacă Înălţimea Voastră vrea s-o caute, n-am nimic împotrivă.

Mr. Paterson rămase o clipă pe gânduri, apoi se ridică fără să scoată un cuvânt şi se îndreptă spre biroul său. Bob îl urmări cu o privire lacomă. Intendentul deschise unul din sertare şi numără încet treizeci de monede de aur.

— E scump — şopti el — dar caraghiosul ăsta nu m-a păcălit niciodată. În treburi de-astea, e cel mai fin copoi din Londra... Şi-apoi, în definitiv, milord plăteşte... Apropie-te — continuă el cu voce tare — bagă de seamă, dacă mă tragi pe sfoară!...

— Vai, se poa'! îl opri Bob. Înălţimea Voastră glumeşte, cum aş putea să-mi îngădui, pentru atât de puţin, să pierd un asemenea client!

— Ţine banii!

Bob nu aşteptă să i se spună a doua oară. Înhăţă aurul şi-l făcu să dispară, ca prin vrajă, într-unui din vastele sale buzunare.

— Anna Mac-Farlane — spuse el apoi, cu glas înăbuşit, în timp ce Paterson scria, la dictarea lui — 52, Cornhill, peste drum de Finch Lane; două surori, o mătuşă sau mamă bătrâna... un boboc care trebuie să le fie frate său văr.

— Nu-mi place figura cu bobocul! mormăi intendentul.

— E drept că-ncurcă treaba, dar... la nevoie... mă ocup şi de-afaceri de soiul ăsta.

Lantern schiţă un gest cumplit, a cărui semnificaţie nu lăsa loc nici unui dubiu. Mr. Paterson îl privi drept în ochi şi începu să râdă.

— Măi, tu trebuie să câştigi milioane! rosti el după u clipă de tăcere.

— Eu?!... Viaţa e-atât de-afurisit de scumpă. Înălţimea Voastră! N-am nici o lăscaie în afara celor treizeci de monede pe care le-am căpătat adineauri... Să trăiţi, Înălţimea Voastră, şi vă mulţumesc! Mai trec pe aici peste două săptămâni, să văd dacă mai e nevoie de mine... Dacă nu cumva bobocul vă plictiseşte din cale-afară.

— Revino mâine — spuse Paterson.

Bob făcu un semn afirmativ şi ieşi. Fermierii, furnizorii şi geambaşii îl priviră cu o invidie ciudoasă. Ieşi; salutându-i respectuos. După ce plecă, se auzi soneria

Intendentului şi un valet veni să-i anunţe pe răbdătorii solicitanţi din anticameră că Înălţimea Sa nu mai primea pe nimeni până a doua zi. Bob îşi reluă cu înfrigurare cursa, dar, întrucât era ora patru după-amiază şi noaptea Londrei se apropia, avu grijă să-şi ţină mâna în buzunarul care ascundea cele treizeci de monede.

"Am făcut o afacere bună! îşi spuse el. Am să-i dau şase penny Temperancei."

Un domn elegant îi aţinu calea în clipa când se îndrepta spre Finch Lane; Bob încercă s-o ia la dreapta sau la stingă, dar domnul îl opri printr-un gest şi, c-un foarte pronunţat accent franţuzesc, îi zise:

— Prietene, spune-mi, te rog, unde se află biserica Saint-Paul?

— Frumoasă biserică — răspunse rece Lantern.

— Mi-ai putea arăta cum s-ajung acolo?

— Păi!... Păi!... spuse Bob. Nu-i treabă uşoară, dar pentru doi şilingi aş face-o.

— Doi şilingi?! strigă francezul. Pentru un singur cuvânt?!...

— În sfârşit, fie şi-un şiling, domnule, fiindcă sunteţi francez...

Bob întinse mâna. Străinul îi dădu un şiling, mormăind câteva cuvinte puţin măgulitoare cu privire la ospitalitatea engleză.

— S-a făcut! zise Bob... Ei bine, milord, mergeţi drept înainte şi, după o sută ele paşi, veţi da de Saint-Paul.

— Deci mă îndreptam într-acolo? întrebă francezul.

— Exact şi întocmai, milord.

Bob făcu un pas într-o parte şi se-amestecă în mulţime, lăsându-l pe francez, uimit şi înciudat.

"Ei, şi-acum — îşi spuse Bob — să mă duc la boboc să-i vând numele lui Mr. Edward? ... Nu. Las lucrurile în voia lor. Asta i-ar putea trezi bănuielile şi-ar împiedica afacerea să se desfăşoare cum trebuie... Ah, ah, ah! Ce afacere straşnică a făcut Mr. Paterson! Mr. Edward o să-i sufle puicuţa înainte de-a apuca să zică pis! Treaba lui."

Drept urmare, Bob nu-şi continuă drumul spre Finch Lane. Cum nu era încă vremea de culcare, ţinea să folosească restul zilei.

"Astă-seară — îşi spuse el — mă duc să-mi văd prietenii de la disecţii...Munca lor e tare neplăcută şi prost plătită... Dar fiecare trebuie să-şi câştige pâinea... Fir-aş al dracului, dacă-n seara asta nu-i o vreme grozavă pentru cerşit. Ceaţa-i caldă şi baborniţele ies din găoace... Atenţie la sticleţi!"

Sfârşind aceste cuvinte, Bob făcu o mişcare ce-i dislocă în întregime torsul, dându-i cel mai jalnic aspect pe care şi-l poate dori un cerşetor. Unul din umeri se înălţa pe când celălalt dispărea aproape cu totul; braţul stâng, răsucit şi întors pe dos, simula de minune paralizia. Piciorul stâng, scurtat de bună voie, şchiopăta şi dădea întregului corp o mişcare de tangaj care-ţi inspira milă. Aruncă în jurul său o privire circulară şi vicleană

pentru a se asigura că nu se afla nici un sticlete prin apropiere... O a doua privire alese din mulţime o doamnă bătrână, cu o uriaşă pălărie neagră, care trebuia să fie cel puţin văduva unui patron de bancă sau a vreunui grangure decedat în serviciul statului. Bob se târî spre ea, clătinându-se ca o barcă surprinsă de furtună.

— Respectabilă doamnă — murmură Bob în spatele ei — n-am mâncat de cinci zile şi jumătate.

Doamna grăbi pasul.

— O, milostivă doamnă! continuă Bob. Fie-vă milă de un marinar nenorocit... Rana căpătată în vestita bătălie de la Trafalgar, sub ochii preaslăvitului amiral Nelson, mă-mpiedică să muncesc şi mă sileşte să mă-n-deletnicesc cu trista meserie de cerşetor.

— N-am nici un ban, omule — declară doamna.

— Vai de mine! spuse Bob. Am să-ntind şi-astăzi degeaba mâna care-a atins-o pe cea a marelui Nelson...

Doamna privi la mâna lui Bob. Numele lui Nelson impresionează întotdeauna puternic o ureche engleză.

— Îndurare, milostivă doamnă! De nu, am să-mi dau duhul la picioarele dumneavoastră, aici, pe stradă.

Doamna scotoci în imensa poşetă şi scoase o coroană care, fără îndoială, urma să-i servească, în seara aceea, că miză la partida de whist. Bob sărută moneda şi făgădui doamnei binecuvântarea lui Dumnezeu.

— Milady! strigă el, luându-se după o a doua victimă. Nu lăsaţi să piară de foame un brav soldat al sfântului nostru, Excelenţa Sa ducele de Wellington... Am cincizeci şi trei de răni, nobilă lady, şi Napoleon — Napoleon în persoană, jur pe sănătatea mea — mi-a zdrobit piciorul cu o lovitură de cizmă...

Milady îi dădu un şiling, să scape de el. Bob continuă acest joc timp de-aproape o oră, cu diverse şanse de succes. Agonisi astfel un anumit număr de monede, dar şi o porţie zdravănă de bruftuluieli şi o jumătate de duzină de lovituri de baston administrate de un membru al parlamentului pe care-l luase drept fermier galez.

În clipa în care tocmai avea de gând să se lase păgubaş, zări o doamnă tare bătrână, al cărei aspect îl ispiti nespus. Bob nu prea putea rezista ispitelor de acest soi. Se apropie de străvechea doamnă şi-ncepu o relatare poetică a bătăliei de la Trafalgar. În mijlocul povestirii simţi o mână grea pe umăr. Bob nu se mai osteni a-şi întoarce privirea. Cunoştea mâna poliţiştilor. Printr-o mişcare rapidă ca fulgerul, torsul lui îşi recăpătă forma obişnuită şi, lăsându-se brusc în jos, scăpă de braţul poliţistului: înainte ca acesta să fi luat o poziţia de apărare, pumnii lui Bob îi loviră pieptul, ce răsună ca o tobă. Poliţistul căzu în noroi spre marea satisfacţie a cockneylor[3]. Bob o şterse, cu inima

[3] Londonez din East-End (expresie dialectală). (n.t.)

împăcată. Se lăsase întunericul. Mai avea multe "îndeletniciri" pe care le exercită în orele libere, dar, în seara aceea, se simţea stăpânit de gânduri pline de afecţiune faţă de Temperance, ale cărei farmece nu-i păruseră niciodată atât de atrăgătoare.

— Am să merg altă dată la cei de la morgă — îşi spuse el. N-a fost o zi rea şi mă simt tare obosit. Bishop o să mă găzduiască o noapte, pentru o guinee... Nu-i puţin o guinee!... Dar Temperance mă aşteaptă, sărăcuţa de ea... Trăsni-m-ar Dumnezeu, de n-aş da şi zece şilingi, dacă s-ar îmbăta numai de şase ori pe săptămâna!

Bob o luă deci spre Saint Giles spre Holborn; păşea acum cu fruntea sus şi mâinile în buzunare, ca orice om cinstit care se simte cu conştiinţa împăcată şi căruia i s-a răsplătit o muncă demnă.

Capitolul XI - Mors ferro nostra mors

Mr. Frank Perceval nu poseda nici un titlu, dar era un gentilom în adevăratul sens al cuvântului. Fratele său mai mare, contele Fife, moştenise aproape întreaga avere a tatălui lor, conform prevederilor jurisdicţiei engleze. În ciuda acestei împărţiri inegale, contele nu era destul de bogat ca să-i ofere o pensie fratelui dezmoştenit. De altfel, era un tip monden şi ducea o viaţă de mare senior.

Frank era deci silit la o existenţă modestă, în comparaţie cu modul de viaţă princiar afişat odinioară de strămoşii săi. Trăia din anemicele lui rezerve şi-o parte din averea mamei sale, care trăia în Scoţia împreună cu ultima din fiicele ei, în vârstă de doisprezece ani. Văduva contesă Fife îl iubea pe Frank cu pasiune. Era copilul ei preferat atât pentru calităţile lui, cât şi pentru faptul că, prin caracter, vârsta şi fizionomie, îi amintea de fiica cea mai mare, răposată cu câţiva ani înainte. Această soră, Miss Harriett Perceval, şi Frank erau gemeni.

Frank locuia la Londra, în Dudley House, proprietatea mamei sale, situată în Castle Street, lângă Cavendish Square. Avea un singur servitor, în afară de menajeră, şi nu poseda nici trăsură, nici cai.

Când Stephen Mac-Nab păşi pragul lui Dudley House, primele ore ale dimineţii trecuseră de mult. Fu întâmpinat de bătrânul servitor al lui Frank.

— Bună, bătrâne Jack — spuse tânărul medic — stăpânul tău nu s-a sculat încă?

Jack era un servitor demn, discret, cinstit, credincios şi devotat. Sărăcia lui, destul de relativă, ar fi însemnat pentru mulţi alţii bunăstare. De asemenea, Jack avea o ţinută respectabilă: livreaua lui, foarte îngrijită, nu părea deloc uzată, iar chipul său afişa un aer de prosperitate care alungă orice idee de strâmtorare. Îşi iubea pătimaş stăpânul şi nu-i găsea alt defect decât că nu se numea cel puţin Sir Francis Perceval, el care era fiu de conte şi a cărui mamă, Miss Dudley, cobora din dinastia Stuart. Jack şi-ar fi dat simbria pe trei ani, să-l determine pe stăpânu-său să-şi ia un titlu care să-l scutească pe el, Jack, a i se adresa mereu cu: Înălţimea Sa. Îl ştia pe Stephen de când era copil şi cunoştea prietenia pe care-o nutrea faţă de Frank; din aceste pricini îi ierta oarecum tânărului medic faptul că nu era nobil.

— Înălţimea Sa se va bucura de prezenţa Înălţimii Voastre — spuse el, cu o cordialitate respectuoasă, continuând să-şi vadă de treabă. Înălţimea Sa pomenea

adesea despre Înălţimea Voastră în timpul călătoriei noastre... Înălţimea Sa a ieşit azi-dimineaţă foarte devreme; dacă Înălţimea Voastră doreşte să-l aştepte, voi deschide biroul Înălţimii Sale...

După cum se vede, Jack avea oarecare dreptate să-i dorească stăpânului său un titlu. Asta l-ar fi scutit de nenumărate repetări. Persoana a treia cere, în mod. imperios, nişte distincţii; nu e posibilă egalitatea în faţa persoanei a treia.

Stephen fu poftit în biroul lui Frank. Era o încăpere a cărei descriere n-ar prezenta nici un interes pentru cititor. Multe cărţi, câteva obiecte de artă, două sau trei portrete de familie şi un mare ecuson alcătuiau decoraţia camerei. Stephen se aşeză lângă foc.

— Totul e neschimbat aici — spuse el, surâzând — iată autorii pe care-i îndrăgeam amândoi, iată portretul sărmanei domnişoare Harriett. Fruntea lui Jack era adumbrită de tristeţe... Iată — continuă Stephen — statueta ducesei Berry... Frank a rămas acelaşi cavaler rătăcitor?

— Aş vrea să fie măcar cavaler — răspunse Jack.

— Stăpânul tău şi-a luat deci armele cu el? continuă Stephen.

— Desigur, Înălţimea Sa şi-a luat pistoalele de voiaj...

— Nu-i mai văd spadă...

— Înălţimea Voastră se înşală, dacă mi-e îngăduit să mă exprim astfel.

— Nici valiza cu armele de luptă nu mai e la locul ei — continuă Stephen.

Jack păli şi începu să tremure.

— Adevărat — bâigui el — Înălţimea Voastră are dreptate... Dumnezeu să ne ocrotească!

— Ce vrei să spui? strigă Stephen, sculându-se în picioare.

— Înălţimea Sa a plecat cu noaptea în cap — răspunse Jack, cu voce sugrumată — atât de devreme, încât eram încă în pat... Nu l-am văzut... Şi-a luat cu el spada... valiza cu armele de luptă...

— Un duel!... îl opri Stephen.

— Şi Înălţimea Sa nu s-a întors încă! spuse bătrânul valet, căzând moleşit pe un fotoliu.

Stephen începu să străbată camera cu paşi mari.

— Un duel! repeta el, agitat. Abia a venit ieri!... Un duel în dimineaţa asta!... Foarte ciudat!... Dar poate nu-i vorba decât de o ceartă fără importanţă, care nu va avea urmări...

Jack clătină încet din capul său cărunt.

— Tot ce-i legat de onoarea numelui Perceval are importanţă — spuse el — şi stăpânul meu nu-i dintre aceia care-şi iau armele, fără a se folosi de ele... în curând va fi douăsprezece!... Şi-a plecat de la şapte!...

Îşi cuprinse fruntea în mâini.

— Doamne! Doamne! murmură el. Ai milă de bătrânul Jack, să nu vadă aşa ceva!

— Dragul meu Jack — continuă Stephen, care încerca să se liniştească singur — ne alarmăm degeaba. Frank nu putea să aibă chiar de ieri vreo ceartă serioasă.

— Înălţimea Sa nu s-a întâlnit cu nimeni şi n-a ieşit decât pentru a se duce la balul Lordului Trevor...

— Lordul Trevor! strigă Stephen, fulgerat de-o lumină. Apoi adăugă copleşit: Marchizul de Rio Santo!

Jack se uita la el, fără să înţeleagă.

— Marchizul — repetă slujitorul, cu dispreţ — marchizul de Rio Santo! Toţi străinii ăştia sunt cel puţin marchizi; se cred dezonoraţi când nu-s decât baroni. Înălţimea Sa nu-l cunoaşte pe-acest marchiz, Înălţimea Voastră.

— Rio Santo! spuse iar Stephen. Probabil că s-au trezit faţă-n faţă... Doamne, de unde să iau informaţii? Unde să aflu adevărul?

— Unde trebuie să alerg? întrebă Jack. Fie-vă milă, Înălţimea Voastră, înduraţi-vă de-un biet bătrân. Nu v-am înţeles vorbele, dar acum cred c-am ghicit... Oh, dacă ştiţi unde se află stăpânul meu, spuneţi-mi. Am s-alerg, chiar de-ar trebui să mor pe drum; am să-ncerc să-l ajut... Stăpânul meu! continuă el, împreunându-şi mâinile şi având lacrimi în ochi. Micul meu Francis, pe care l-am ţinut în braţe, pe care l-am legănat, pe care-l iubesc!...

Stephen, a cărui nelinişte creştea în faţa deznădejdii bătrânului Jack, se apropie de fereastră şi ridică maşinal perdeaua. În clipa aceea, o trăsură dădea colţul în Regent Street.

— Vai! continuă Jack. Parcă-i urmăreşte o fatalitate... Aproape toţi Percevalii au murit în duel, din tată-n fiu... Iar deviza care înconjoară scutul lor pare o veşnică şi sângeroasa ameninţare...

Stephen întoarse capul să citească deviza.

— *Mors ferro nostra mors!* şopti el (Moartea prin arme este moartea noastră.)

Sunt momente în care sufletul, bolnav, acceptă cele mai superstiţioase presimţiri fără să le combată. Stephen întoarse cu groază ochii de la deviză. I se părea că vede sânge pe emailul strălucitor al marelui ecuson; vedea parcă picurând lacrimi din ochii nobililor lorzi austeri ale căror portrete ornamentau încăperea.

— *Mors ferro nostra mors!* repetă rar bătrânul Jack. Ultima oară când am auzit aceste cuvinte latineşti, a fost din gura tatălui Înălţimii Sale, răposatul conte Fife. Dumnezeu să-l odihnească în pace! Le rostea în timp ce-nsoţea sicriul fiului său cel mai mare, mort într-o luptă stranie.

Stephen n-auzea nimic. Trăsura se opri în dreptul lui Dudley House. Doi oameni necunoscuţi coborâră şi, ajutaţi de vizitiu, ridicară un obiect inert întins pe una din banchetele trăsurii.

Stephen scoase un ţipăt sfâşietor.

— Frank! Bietul meu Frank! strigă el, alergând afară.

Bătrânul Jack se repezi la fereastră şi-aruncă o privire jos, în stradă.

— Înălţimea Sa! murmură el, prăbuşindu-se pe spate: *Mors ferro nostra mors.*

Leşinase. Când îşi veni în fire, zăcea în acelaşi loc. Nimeni nu se gândise să-l ridice. Înconjură odaia cu o privire mohorâtă şi buimacă. Încăperea era pustie. Amintirea celor întâmplate se învârtea confuz în memoria sa şi nu voia să se fixeze. Îşi dădea vag seama că se întâmplase o nenorocire groaznică, dar nu era în stare sau, poate, nu voia să-şi limpezească aceste bănuieli. În timp ce evită astfel orice explicaţie cu el însuşi, privirea îi căzu asupra ecusonului înconjurat cu deviza latinească a Percevalilor. Simţi o lovitură de cuţit în inimă.

— Înălţimea Sa! izbucni el într-un strigăt sfâşietor. Un duel... sânge!... Am văzut cadavrul lui Frank Perceval!...

— Gura! se auzi o voce necunoscută în dreptul uşii, care se întredeschise. Dacă ţii la viaţa ta, nu suflă o vorbă!

Uşa se închise la loc. Jack se târî în genunchi până în pragul uşii.

— Nu se-aude nimic... — şopti el, lipindu-şi urechea de uşă — nimic!... Ce se petrece, Dumnezeule?! Trăieşte?... Sau?...

Jack nu avu tăria să-şi termine gândul. Un zgomot slab se auzi din camera vecină. Era ca scârţiitul a două bucăţi de oţel frecate uşor una de alta. Jack se ridică niţel şi-şi apropie ochiul de gaura cheii. Văzu în mijlocul camerei patul stăpânului său, care fusese mutat din loc, să aibă mai multă lumină. Pe pat, Frank Perceval se afla întins, nemişcat, cu ochii închişi, cu chipul livid ca al unui cadavru. Ici-colo, pe jos, împrăştiate, rufe pătate de sânge. Lingă fereastră, Stephen Mac-Nab, aşezat pe un scaun, palid şi cu capul aplecat, îşi acoperea faţa cu amândouă mâinile. Lângă pat, în picioare, doi necunoscuţi, fiecare într-o parte: unul, îmbrăcat în negru, cu faţa ca de marmură, nepăsătoare şi mohorâtă, ţinea mâna lui Frank; celălalt îşi suflecase mânecile. Mâinile lui pline de sânge ţineau un instrument lung de oţel, al cărui capăt dispăruse sub cămaşa înroşită a sărmanului Frank. Acest al doilea personaj nu era mai puţin indiferent decât primul. El deschisese uşa şi ceruse să se păstreze linişte.

Jack încetă să mai respire. Toată viaţa îi era concentrată în facultatea de a vedea. Omul îmbrăcat în negru, care era fără îndoială medic, continua să ia pulsul lui Frank. Celălalt necunoscut, după toate aparenţele, asistentul celui dintâi, introducea o sondă,

palpa, pipăia şi dădea din cap, nesigur. Rosti câteva cuvinte pe care Jack nu izbuti să le audă. Omul în negru răspunse printr-o ridicare din umeri, însoţită de-un surâs ciudat.

— Ce-o fi spus? se întrebă bietul Jack. Şi ce-nseamnă zâmbetul ăla?... E-un semn că va fi salvat?...

În clipa aceea, asistentul scoase sonda plină de sânge şi măsură rece adâncimea rănii. Jack nu mai putea suporta. Apăsă încet pe clanţă. Uşa se întredeschise. Cei doi necunoscuţi nu observară. Jack putea să audă, dar nu mai putea să vadă.

Capitolul XII - Fiola

Cel dintâi vorbi asistentul:

— O jumătate de linie în plus şi artera bronhială ar fi fost atinsă.

— O jumătate de linie! repetă omul în negru, pe acelaşi ton. Eşti sigur, Rowley, că artera n-a fost atinsă?

— Absolut, domnule; e vorba de-o jumătate de linie.

O clipă de tăcere urmă acestor cuvinte. Jack, care nu mai auzea nimic, voia să vadă din nou şi-şi lipi iar ochiul de gaura cheii. Asistentul dăduse şefului său sonda plină de sânge. Mâna dreaptă îi era vârâtă sub reverul costumului. În cealaltă ţinea un pachet cu vată.

"Vată! gândi sărmanul Jack, din al cărui piept apăsat răzbătu un lung suspin. Deci trag nădejde să-l salveze!"

Nu înţelesese nimic din discuţia tehnică a celor doi, dar simţul lui drept şi sănătos îi spunea că un remediu aplicat constituie deja chezăşia unei speranţe: doar cei vii sunt îngrijiţi. Continuă să privească.

Înainte de a-şi scoate mâna ascunsă sub reverele largi ale costumului, asistentul chirurgului aruncă o privire vicleană spre Stephen Mac-Nab, care continua să stea nemişcat, parcă în nesimţire. Cu un semn al capului, îi atrase medicului atenţia asupra acestuia. Doctorul îşi duse mâna la ochi ca o vizieră pentru a-l examina cu atenţie pe Stephen.

Bătrânul Jack rămase uimit de manevrele lor. De unde această bănuială? De ce atâtea precauţiuni?...

Doctorul lăsă mâna în jos şi deschise gura să vorbească. Jack puse iar urechea în dreptul crăpăturii uşii.

— Tânărul nu vede nimic — spuse doctorul în şoaptă — fă ce ţi-am poruncit.

O nouă tăcere.

Când Jack, din ce în ce mai intrigat, încercă din nou să privească prin gaura cheii, îl văzu pe asistent scoţând din sân o fiolă micuţă căreia îi învârti iute dopul de cristal. O apropie de vată, dar înainte s-o îmbibe, aruncă iar o privire către Stephen. Era o privire atât de grăitoare, încât inima lui Jack începu să-i salte în piept. Stephen nu se clinti. Doctorul făcu un gest de poruncă imperioasă. Rowley vărsă o picătură din conţinutul fiolei pe vată. În clipa aceea, Stephen se mişcă. Rowley tremură şi păli. În loc să aplice vata pe rană, o aruncă jos şi puse piciorul pe ea.

Teribila bănuială, care, de câteva secunde, lua proporţii în creierul lui Jack, izbucni deodată devenind certitudine. Căută din ochi o armă şi, zărind un pistol scoţian atârnat pe perete, îl înşfăcă, împinse uşa şi năvăli în camera unde zăcea stăpânul său:

— Înălţimea Voastră! Domnule Stephen! strigă el. Nu vedeţi ce se petrece aici?!

— Tăcere! ceru Rowley prin gesturi, arătând spre rănit.

— Tu să taci! răspunse Jack. Asasin blestemat!... Am stat acolo, — şi arătă uşa — am văzut tot!

Rowley făcu instinctiv un pas spre uşă.

— Omul ăsta-i nebun? întrebă doctorul, adresându-se lui Stephen. Scoate-l afară, domnule, sau nu mai răspund de viaţa lui Mr. Frank Perceval.

Stephen se ridicase. Se uită rând pe rând la Jack şi la Rowley, care reuşise să-şi recapete sângele rece.

— Taci, Jack! spuse el în cele din urmă. Iar dumneata, doctore, pentru numele lui Dumnezeu, isprăveşte odată cu pansamentul acela, care mă tem c-a şi durat prea mult.

Jack se interpuse între stăpânul lui şi doctor.

— Înălţimea Voastră — spuse el pe un ton respectuos dar ferm, adresându-se lui Stephen, — respect ordinele dumneavoastră, pentru că sunteţi prietenul lui Perceval, dar acest om n-o să-l mai atingă pe stăpânul meu, jur pe blazonul casei noastre!

— Valetul ăsta-i nebun — repetă medicul, cu răceală. Întârziind îngrijirile noastre, îl ucide pe preaonorabilul gentleman, la fel de sigur cum ar face-o înfigându-i în inimă pumnalul pe care-l ţine în mână.

Jack tremura din cap până în picioare. O sudoare rece îi apăru pe frunte, dar nu se mişcă.

— Am văzut — vorbi el, cu o voce înăbuşită şi profundă — să nu vă-ndoiţi de spusele mele, Mr. Mac-Nab, căci jur pe amintirea tatălui meu mort şi n-am minţit niciodată... S-a încercat un asasinat... aici... adineauri... în prezenţa dumneavoastră... un

asasinat asupra unui om în agonie... Oh, am văzut, credeţi-mă! Aceşti oameni au vrut să-l ucidă pe Perceval!

Stephen aţinti asupra doctorului Moore o privire adâncă şi scrutătoare.

— Acest servitor este cel mai cinstit om pe care-l cunosc, domnule, — spuse el — pe de altă parte, ştiu că doctorul Moore este unul dintre cei mai iluştri membri ai lui *Royal College* şi mă înclin în faţa vastelor sale cunoştinţe... dar pacientul mi-e cel mai bun prieten... iertaţi-mi deci bizarele îndoieli şi îngăduiţi-mi să vă slujesc drept asistent la operaţia de pansare pe care-o veţi continua: sunt licenţiat al universităţii din Oxford, domnule.

Stephen îşi suflecă repede manşetele.

— Înălţimea Voastră — spuse Jack — luaţi seama!...

Se apropie în grabă de tânăr şi-i şopti câteva cuvinte la ureche. În timp ce ei discutau astfel în şoaptă, Rowley se aplecă încet şi puse mâna pe vata care se afla sub piciorul său. Apoi aruncă o privire spre doctor. Acesta făcu un semn imperceptibil cu ochiul. Rowley înţelese şi se dădu la o parte.

— Imposibil! spuse Stephen, răspunzând confidenţei bătrânului valet.

— Spuneţi că nu-i cu putinţă, Înălţimea Voastră?... Ei bine! Chiar de-ar fi să-l scotocesc pe individ până la piele, tot am să găsesc fiola...

Se întoarse spre Rowley; Stephen făcu la fel. Abia atunci îşi dădură seama că fugise.

— Ei bine, Înălţimea Voastră — strigă Jack — acum mă credeţi?

Stephen aruncă doctorului o privire pătrunzătoare şi aspră. Doctorul Moore îşi încrucişase braţele pe piept şi stătea nemişcat, urmărind întreaga scenă cu un aer liniştit şi dispreţuitor. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, înalt şi solid. Avea o frunte lată şi inteligentă. Ochii săi scrutători şi adânci aveau o privire demnă şi hotărâtă, dar uneori scânteiau vicleni şi perfizi. În general, figura sa nu era dintre acelea care cuceresc inima şi inspiră încredere. Doctorul Moore era unul dintre cei mai influenţi şi stimaţi membri ai lui *Royal College*. Reputaţia sa îl situa în afara oricărei bănuieli.

Ceea ce, aici, s-a povestit în multe rânduri, s-a petrecut în foarte puţine minute; când Rowley, alungat, trecu din nou pragul lui Dudley House, nu se scursese decât a opta parte dintr-o oră de la plecarea lui. Deci, în total, o întârziere de zece minute în pansarea lui Frank Perceval.

— Domnule doctor — spuse Stephen a cărui stăpânire de sine reuşea să-i înfrâneze indignarea — acest cinstit servitor nu-i nebun... A văzut bine, domnule... fuga mizerabilului este grăitoare.

— Încerci să mă acuzi, domnule?

— Vă rog, să nu pierdem vremea cu vorbe deşarte... Nu vreau decât să vă determin a porni imediat la pansarea lui Frank Perceval... Imediat, mă-nţelegeţi!...

— Imediat?! repetă Mr. Moore. Asta sună a ordin, domnule.

— Aşa şi este — rosti Stephen ferm.

Sprâncenele doctorului se încruntară. Se dădu un pas înapoi. Mâinile i se afundară instinctiv în vastele buzunare ale costumului său negru. Întreaga lui înfăţişare lua un aspect ameninţător. Apoi, deodată, fruntea i se însenină în timp ce un zâmbet amar îi coborî pe buze.

— Domnule licenţiat de la Oxford — spuse el, cu o veselie forţată — pregătiţi feşele şi vată... Sunt gata să-l pansez pe acest gentleman.

Operaţia începu numaidecât. Era un pansament ciudat. Mr. Moore, dominat necontenit de privirea expertă a tânărului confrate, făcu apel la toate resursele experienţei sale chirurgicale care contribuise atât de mult la renumele său faţă de reputaţiile rivale. Opera rapid, sigur, punând o oarecare ostentaţie în a nu omite niciunul din detaliile prescrise de clinică în asemenea împrejurări.

Executându-i dispoziţiile cu o punctualitate minuţioasă, Stephen îi urmărea în acelaşi timp fiecare gest plin de solicitudine, în vreme ce doctorul încerca să se răzbune, păstrându-şi surâsul batjocoritor şi amar. În spatele lui se afla Jack. Bătrânul valet continua să fie neliniştit. Ţinea în mână pumnalul şi privirea lui interoga necontenit chipul lui Stephen. Aştepta, gata să lovească fără milă, la cel mai mic semn al tânărului medic. Nu te puteai aştepta la nici un fel de îndurare din partea lui.

Doctorul era întors cu spatele, dar vedea perfect imaginea slujitorului reflectată într-o oglindă. Poate că această ameninţare vie contribuia la precizia matematică a mişcărilor sale. Totuşi, pe măsură ce operaţia avansa, inima bătrânului Jack se muia în chip evident. Îşi păstra aparenţa înfricoşătoare, dar, în fundul sufletului, redevenea el însuşi. Când Frank Perceval deschise pentru întâia oară ochii, sprâncenele lui Jack se destinseră; lumina ochilor îi fu umbrită de-o lacrimă. Mâna lui strângea acum fără furie prăselele pumnalului. Nu mai vedea în Mr. Moore un asasin, ci salvatorul.

Îl iubea atât de mult pe stăpânul său!

Odată pansamentul terminat, o nuanţă rumenă apăru pentru o clipă pe buzele livide ale rănitului. Jack începu să râdă printre lacrimi şi pumnalul îi căzu din mână.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze! şopti el în spatele doctorului Moore. Şi Dumnezeu să mă ierte, dacă m-am înşelat adineauri, acuzându-vă.

Doctorul nu se osteni nici să se întoarcă, nici să-i răspundă.

— Gentlemanul este salvat — îi spuse el lui Stephen, încăpută pe mâini neexperimentate, rana ar fi putut deveni mortală, dar acum e în afară de orice pericol... Răspund pentru viaţa lui.

Stephen se înclină şi scoase din portofel o bancnotă de cinci lire pe care i-o oferi doctorului. Mr. Moore respinse fără afectare onorariul.

— Nu mai este nevoie de mine aici — spuse el, luându-şi bastonul şi mănuşile. Presupun, domnule, că nu vreţi să mă mai reţineţi?

— Sunteţi liber, domnule — răspunse Stephen.

— Foarte bine! replică Mr. Moore, îndreptându-se spre uşă.

În clipa în care era pe punctul de-a trece pragul, se opri, îşi vârî din nou mâinile în buzunarele largi ale costumului său negru şi se întoarse.

— Acum că m-ai proclamat *liber* — continuă el, apăsând pe acest cuvânt — ţin să te informez, tinere maestre, c-am fost tot timpul liber... În profesiunea noastră, ai să afli asta mai târziu, eşti adesea expus unor capcane periculoase. Prudenţa cea mai elementară obligă să nu te laşi niciodată luat prin surprindere.

Doctorul scoase din buzunare amândouă mâinile, având în fiecare câte un pistol.

— Acestea — continuă el — sunt argumente care nu se predau la Oxford, ci se învaţă la Londra, tinere maestre. Nu cunosc altele mai convingătoare... După cum vezi, aveam din plin cu ce să te silesc a nu-mi sta în cale şi nu mă puteam teme cine ştie ce de cuţitaşul ruginit al bătrânului dumitale scoţian... Dar n-am vrut să ies de aici fără a opune unei bănuieli nesăbuite o dovadă concretă a loialităţii mele... L-am salvat pe acest gentleman fiindcă aşa am vrut. Îşi puse pistoalele la locul lor. Şi acum, adio, tinere maestre! Ţi-ai făcut astăzi din mine un duşman de moarte... în viaţa mea n-am uitat nimic, n-am iertat nimic, niciodată... şi-n-totdeauna m-am răzbunat.

Uşa se deschise, apoi se închise în urma doctorului Moore.

Stephen ascultase cu răceală prima parte a discursului medicului. La ameninţarea cuprinsă în ultimele sale cuvinte, nu răspunse decât printr-un salut calm şi tăcut.

Jack nu dăduse nici o atenţie acestui incident. Îngenunchease lângă patul stăpânului său şi îi săruta mâinile reci plângând. Stephen se apropie şi el de patul lui Frank Perceval.

— Ce să mai cred? murmură el. Să fi fost vorba de-o încercare de asasinat?... În ce scop?... Şi mai cu seamă, când asasinul se numeşte Dr. Moore!... Jack, eşti sigur că ai văzut ceva?...

— Cum vă văd, Înălţimea Voastră — răspunse Jack, ridicându-se — ticălosul avea într-o mână fiola, în cealaltă vată... La un semn al doctorului — care, la urma urmei, poate că-i un om cumsecade — blestematul de spiţer a muiat vată. Atunci dumneavoastră v-aţi mişcat; spiţerul a ascuns fiola... dracu ştie unde... şi-a aruncat jos vata, peste care a pus piciorul... Staţi! Trebuie să mai fie acolo...

Jack înconjură patul. Stephen îl urmă.

— Nu — reluă bătrânul valet — vata a pierit, dar se mai vede urma...

— Urma?... îl întrerupse Stephen. Unde-i?

Jack îi arătă o pată mare cât un şiling, produsă de apăsarea piciorului lui Rowley peste vata muiată.

Stephen îngenunche iute, să examineze urma. Aplecându-se, zări sub pat o fiolă microscopică şi puse mâna pe ea.

— Iat-o! Iată fiola! strigă bătrânul Jack.

Stephen o destupă şi-o apropie de nări. Se dădu brusc îndărăt; fiola conţinea otravă.

Capitolul XIII - Sculare de dimineaţă

Lady Ophelia Barnwood, contesă de Derby, se trezi, în ziua următoare balului de la Trevor-House, cu mult după-amiază. Trăsăturile-i delicate purtau amprenta oboselii din ajun; ochii nu voiau deloc să se deschidă, iar amintirile petrecerii se-nvălmăşeau haotic în gândurile ei amorţite. În cameră era frig, în ciuda unui foc bine întreţinut care înroşea cu lumina lui puternică dormitorul. În loc să se scoale, Lady Ophelia se afundă tremurând sub plapumă, încercând să adoarmă din nou.

Dar vine o oră când somnul te oboseşte, când contactul cu aşternutul te irită, o oră când trebuie să te ridici, să te mişti, să trăieşti. Această oră sunase de mult. În locul somnului chemat, îşi făcură apariţia gânduri nedorite, amintiri, regrete, remuşcări...

Îşi văzu, trecându-i prin faţa ochilor, ca un tablou în mişcare, viaţa exuberantă de adolescentă. Frumuseţea ei, neprihănită ca şi sufletul, eclipsa toate frumuseţile rivale; fremătă de bucurie la gândul acelor dulci triumfuri ale cochetăriei copilăroase, care semănau flori în calea tinerei şi frumoasei miss ce-şi făcea intrarea în lume; zâmbi primelor ei iubiri, atât de gingaşe, visătoare, timide şi-atât de iute risipite! Se văzu apoi aşezându-se pentru prima oară pe pernele mătăsoase ale trăsurii conjugale. Era lady, era contesă. Faimoasa deviză: *Honni soit qui mal y pense* îi înconjura blazonul; avea egale, dar niciodată superioare în rang. Apoi îşi aminti primele luni de văduvie, acea văduvie care adaugă o perlă la coroana oricărei femei tinere. Cât era de invidiată, adulată, detestată!... Cât era de fericită! Mai departe, se văzu slabă, înfiorată, învinsă şi de o mie de ori mai fericită decât înainte. Iubea. Iubea, pentru prima oară, la douăzeci şi cinci de ani, vârsta la care dragostea uneşte energia cu blândeţea, vârsta când mai suspini, dar suspinele ard, vârsta înfocată şi puternică la care sufletul şi trupul rivalizează prin plenitudinea vigoarei lor... Se văzu pasionată, geloasă, subjugată, şi un vag sentiment de fericire trecută făcu inima să-i bată nebuneşte. Ce repede se prefirau

ceasurile de voluptate discretă! Ce deplină era singurătatea împărtăşită! Ce armonioasă şi dulce era tăcerea sfâşiată doar de-o voce prietenă!

Vai! Acum orele se scurgeau triste şi apăsătoare, singurătatea era pustie, iar liniştea de moarte. Singurătatea şi tăcerea îi apăsau sufletul ca o greutate de plumb. Fericirea se risipise. Totul era acum mohorât, posomorât, plicticos. Plictiseală, acest hidos coşmar, plutea în atmosferă...

Lady Ophelia dădu brusc la o parte plapumă, sări din pat şi-şi vârî picioarele în papucii de satin. Cuprinsă deodată de frig, îmbrăcă în grabă halatul de dimineaţă şi se refugie într-un vast fotoliu care-şi deschidea braţele primitoare în ungherul şemineului.

Altă amintire. Odinioară, în această clipă, se auzea o bătaie discretă la uşa exterioară a lui Barnwood-House. Camerista îşi făcea apariţia şi anunţa "Milord aşteaptă în salon". Milord era bărbatul iubit, bărbatul regretat acum cu amărăciune şi deznădejde: marchizul de Rio Santo.

Ophelia întinse mâna spre sonerie. În clipa în care degetul atinse cordonul, se auzi o lovitură puternică la uşa de afară; Ophelia se încordă deodată. O lumină i se ivi în ochi; o rază de speranţă îi însenina fruntea.

"Dacă-i el?!" gândi ea.

Dar această speranţă se stinse repede. Ophelia îşi aminti deodată de evenimentele din ajun. Se întristă din nou.

"Trebuie să fie tânărul Mr. Frank Perceval — îşi spuse ea — vine la întâlnirea pe care i-am dat-o ca să-l informez... Doamne, nu vreau să dezvălui, această taină îngrozitoare! ... Nu! Nu vreau!"

O cameristă întredeschise încet uşa.

— Milady s-a sculat?! spuse ea, cu uimire. Un gentleman solicită favoarea de a-şi prezenta omagiile doamnei contese... Iată cartea lui de vizită.

— Nu-i Mr. Perceval! murmură Ophelia, aruncând o privire pe cartea de vizită pe care era scris numele lui Stephen Mac-Nab. Nu pot să-l primesc, Jane... Aşteaptă!... Ridică storurile; văd ceva scris cu creionul.

Jane trase storurile şi o lumină puternică inundă camera.

— Din partea lui Frank Perceval — citi Ophelia. Ce-nseamnă asta?... Jane, pofteşte-l pe gentleman în salon şi vino să-mi ajuţi să mă-mbrac... grăbeşte-te.

— Ce înseamnă asta? repetă Lady Ophelia când camerista ieşi. Din partea lui Frank Perceval! Cu siguranţă, tânărul a comis o prostie din disperare. Jane se întoarse şi Lady Ophelia îi porunci să-i încheie rochia şi s-o pieptene. Dar nu-i lăsă timpul necesar pentru îndeplinirea celor de mai sus. Ajunge, ajunge! spuse ea. Lasă, Jane!

Păşi grăbită spre uşa dormitorului.

Stephen aştepta în salon. Tânărul medic nu era obişnuit să stea de vorbă, în fiecare zi, între patru ochi, cu văduva unui cavaler al Ordinului Jartierei, dar abia plecase de lângă patul în care zăcea cel mai bun prieten al său şi emoţia nu-i îngăduia acea suferinţă neînsemnată a amorului-propriu care se cheamă stinghereală. O salută destul de degajat pe contesă.

— Doamnă — spuse el — vă rog să scuzaţi venirea mea aici. N-am avut încă onoarea de a vă fi prezentat, dar îndeplinesc o datorie, aducându-vă un mesaj din partea lui Frank Perceval.

Contesa se înclină şi-l invită să ia loc pe scaun.

— Mr. Frank Perceval n-a putut veni personal? întrebă ea.

— Nu, milady — răspunse Stephen cu tristeţe — şi numai o situaţie independentă de voinţa lui l-a împiedicat să vină.

— Dar ce i s-a întâmplat, domnule?

— Frank a fost rănit într-un duel, doamnă.

— Într-un duel?! repetă contesa.

— Grav rănit.

— Şi de către cine, domnule?

— Nu mi-a spus numele adversarului.

— Şi n-aveţi nici o bănuială?...

— Ba da, milady, bănuielile mele sunt aproape o certitudine... dar am venit la dumneavoastră în numele lui Frank şi trebuie să procedez ca el: să uit de acest duel şi să mă ocup de un lucru mai important...

— Mai important, domnule! murmură contesa, manifestând o oarecare indispoziţie.

— Nu sunt nici două ore — continuă Stephen Mac-Nab — de când Frank a fost adus la Dudley-House, leşinat, trăgând să moară... O împrejurare teribilă, despre care nu vă pot vorbi, a întârzia primele ajutoare şi puţin a lipsit că nefericitul meu prieten să-şi dea duhul sub ochii mei, victimă a unui asasinat...

— Mă înspăimântaţi, domnule! spuse contesa. O crimă asupra unui rănit!...

— O tentativă de otrăvire, milady.

— Şi... bănuiţi... e posibil să bănuiţi că adversarul lui Mr Perceval... ar fi oribil, domnule... e-amestecat în vreun fel în această maşinaţie laşă?

Stephen nu răspunse numaidecât; nu-şi pusese încă această întrebare şi o vagă bănuială îi trecu prin minte. Dar cum nimic nu justifica bănuiala, răspunse:

— Nu pot s-o cred, doamnă.

Lady Ophelia respiră uşurată.

— Oricum — continuă Stephen — primejdia a fost evitată. Când Frank şi-a recăpătat graiul — e vreo jumătate de oră de-atunci — primul cuvânt pe care l-a rostit a fost numele unei persoane dragi...

— Miss Trevor?...

Stephen făcu semn afirmativ şi continuă:

— Al doilea a fost numele dumneavoastră, doamnă.

Stinghereala contesei deveni şi mai mare.

— Numele meu? spuse ea. Da... Cred că ştiu de ce... Ieri, la balul de la Trevor-House, îl rugasem pe Mr. Frank Perceval... Sunt realmente dezolată că rana îl împiedică...

— M-a trimis pe mine în locul lui, doamnă — spuse Stephen.

— Pe dumneavoastră, domnule?!... Cum ar putea să-şi închipuie Mr. Perceval că... Ceea ce aveam să-i spun era absolut confidenţial...

— Sunt cel mai bun prieten al lui.

— Nu mă îndoiesc, domnule, dar nu pot...

— Frank suferă mult, doamnă şi-aşteaptă! o întrerupse Stephen.

— Mă puneţi într-o situaţie delicată, domnule!... O clipă, vă rog...

Contesa se opri deodată şi ascultă cu atenţie. Se auzea slab soneria de la poartă.

— El e — şopti ea — el e!

Indispoziţia i se transformă într-o agitaţie febrilă.

— Domnule — continuă ea — această întrevedere trebuie să ia sfârşit numaidecât. Refuz să v-accept drept intermediar între mine şi Mr. Perceval... Nu mă judecaţi greşit, domnule, căci motivele mele sunt foarte grave şi vă rog să nu vă simţiţi jignit, deoarece aceste motive n-au nimic comun cu dumneavoastră personal...

Stephen se ridicase.

— Nădăjduiam să-i pot aduce o consolare bietului Frank... — începu el.

— Spuneţi-i — declară contesa — spuneţi-i că va afla totul; spuneţi-i...

— Milord!... îi întrerupse camerista, care întredeschise uşa salonului.

— Nu-i spuneţi nimic, domnule, am să mă mai gândesc... Pofteşte-l pe milord în budoar, Jane... Rugaţi-l pe Mr. Perceval să mă ierte, domnule... transmiteţi-i regretele mele pentru accident şi... vă rog să mă iertaţi că-ntrerup atât de brusc această întrevedere...

Stephen salută cu răceală şi ieşi. Contesa căzu epuizată în fotoliu.

— Nu! murmură ea. Oh, nu!... Nu pot să-i dezvălui secretul... ar însemna să-l pierd... Sfătuieşte-mă, Doamne!

Coborând scara, Stephen se ciocni de un bărbat a cărui pălărie cu borul lăsat îi ascundea, în parte, faţa. Necunoscutul îi aruncă o privire piezişă şi tresări uşor.

Jane îl introduse aproape numaidecât în salon, anunţând:

— Milady, milord marchizul!

Rio Santo duse respectuos la buze mâna contesei şi rămase în picioare în faţa ei. Pe faţa lui frumoasă era ceva ce semăna cu devotamentul, cu tandreţea, cu pasiunea chiar, dar acel ceva reprezenta o mască pe care un observator atent ar fi putut-o descoperi — în ciuda perfecţiunii ei. Contesa ştia să observe, dar în prezenţa lui Rio Santo îşi pierdea această facultate. Îl privi o clipă în tăcere. Ochii ei trişti începură să strălucească treptat, până ajunseră să exprime un fel de linişte sufletească.

Marchizul zâmbi blând şi se sprijini pe spătarul fotoliului.

— Ai fost foarte frumoasă ieri, Ophelia, — murmură el la urechea contesei.

Aceasta se întoarse şi fruntea ei atinse aproape gura lui Rio Santo. Lăsă capul în jos ruşinată.

— Mă duşmăneşti — continuă el — şi pe bună dreptate, doamnă, căci este un mare păcat să ţi se pricinuiască durere, chiar fără voie... Totuşi, îmi cunoşti taina, ştii absolut totul!... Nu-i o dovadă de dragoste faptul de a te destăinui cuiva fără rezerve?...

— De cincisprezece zile n-ai mai dat pe aici — spuse cu voce stinsă contesa, având lacrimi în ochi.

— Dar am venit, astăzi, Ophelia, am venit fără să ţin seama de primejdie, fiindcă absenţa ta mă făcea să sufăr nespus... Crede-mă, regret că şi tine, poate chiar mai mult decât tine, zilele acelea când eram fericiţi şi nu ne păsa de nimic... Mai mult decât tine, blestem fatalitatea care mă împinge mereu înainte. Nimeni nu se poate sustrage soartei sale. Trebuie să-mi ating ţelul, sau să mor!

Rio Santo se dezvăluise. Chipul său nobil luase o expresie de mândrie hotărâtă, inflexibilă, fără margini. Lacly Ophelia îl contemplă câteva secunde şi-şi împreună mâinile pe piept.

— Oh, te iubesc! murmură ea. Dumnezeu n-are milă de mine!... Te iubesc mai mult ca niciodată!... Te voi iubi întotdeauna!

— Îţi mulţumesc, doamnă, îţi mulţumesc! spuse Rio Santo, căzând în genunchi. De-ai şti câtă forţă îmi strecoară în inimă un cuvânt de-al tău, câte gânduri îmi însufleţeşte... Eşti geniul şi nădejdea mea... Te iubesc! Şi te voi iubi totdeauna!

Se aşeză pe o pernă, la picioarele contesei, care-şi trecu mâinile prin buclele strălucitoare ale părului său negru.

— Adevărat? murmură ea. Nu mă minţi?... Doamne! Dragostea pe care mi-o dăruieşti, această dragoste, ascunsă şi ruşinoasă, care-i doar partea refuzată de rivala mea, eu ţin la ea, ţin la ea mai mult decât la viaţă... mai mult decât la onoare!... Ah, e vina mea că nu-s decât o biată femeie şi n-am posibilitatea să-ţi ofer puterea ce ţi se cuvine... Greşesc sperând şi crezând că tu, Rio Santo, vei coborî până la mine.

— Copil ce eşti, copila mea! o întrerupse marchizul, acoperind cu sărutări mână albă a Opheliei.

Aceasta tăcu. Ochii umeziţi i se uscară şi începură să ardă. În privirea înfocată a lui Rio Santo sclipea acum dragostea, dragostea adevărată. Omul cu reacţii spontane ceda emoţiei momentului. Venise să joace o comedie şi, întocmai că actorii care-şi iau în serios rolul învăţat, simţea într-adevăr un sentiment puternic: iubea. Lady Ophelia savură această clipă de fericire şi se agăţă de ea, ca şi cum s-ar fi temut să nu-şi vadă iluzia pierind.

— Oh, nu… nu! spuse ea în cele din urmă, fără să-şi dea seama că-şi dezvăluise gândul. Nu-l voi trăda… Ce-mi pasă de oamenii aceia, ori de suferinţele lor?!… Acum mă iubeşte… nu voi spune nimic… nimic!

Ochii închişi pe jumătate nu mai vedeau. Gândurile ei pluteau vag într-un vis. Dar Rio Santo prinse din zbor fiecare cuvânt. Îşi încruntase sprâncenele, lăsând să-i apară în mijlocul frunţii înroşite linia lungă, albă, a unei cicatrice perpendiculare. Buzele îi tremurau, fără să scoată vreun sunet, şi un freamăt de mânie îi agita întreaga făptură. Luă mâna contesei şi-o strânse atât de tare, încât biata femeie deschise ochii, scoţând un strigăt de durere. Văzând aerul ameninţător şi trăsăturile tulburate ale marchizului păli.

— Ce-i cu tine, don Jose? întreba ea.

— Doamnă — vorbi el cu voce aspră şi stăpânită trebuie să-mi răspunzi, mă auzi!… Să-mi răspunzi limpede şi fără ezitări… Pe cine voiai să trădezi şi cine era bărbatul pe care l-am întâlnit adineauri în calea mea?

Capitolul XIV - Între patru ochi

Lady Ophelia, trezită brusc din visul ei, îl privea înspăimântată pe marchiz.

— Aştept, doamnă — spuse el cu răceală.

— Ce vrei de la mine, milord?

— Ai pomenit de trădare; ai avut acest gând, doamnă, poate un plan şi-am zărit un bărbat ieşind de la tine. Acest om e prietenul lui Frank Perceval.

— E-adevărat… Venea din partea lui.

— Din partea lui! repetă Rio Santo cu amărăciune. Te-am văzut ieri stând de vorbă cu Perceval, doamnă; am surprins între voi priviri semnificative... Nu ştii că nu-mi scapă nimic şi că, atunci când ochii mei dorm său nu văd, o sută de priviri veghează în locul lor?

— Ştiu că eşti puternic, milord — răspunse contesa, ridicându-şi capul cu o mândrie calmă — puternic în slujba răului, ca îngerul alungat din ceruri... Dar nu mi-e teamă de tine.

— Nu ţi-e teamă de mine! repetă Rio Santo, a cărui voce izbucni înăbuşit şi se umplu de ameninţări.

— Te iubesc, vai, te iubesc! spuse contesa, după o tăcere, cu o expresie neaşteptată de dezamăgire.

Un surâs triumfător flutură pe buzele lui Rio Santo, care reluă cu un glas lipsit de mânie:

— Ophelia, trebuie să-mi ierţi aceste ieşiri nesăbuite prin care suferinţa mea tainică se descătuşează... Sunt nefericit, o ştii prea bine... în sufletul meu se înfruntă două pasiuni care mă ucid... dragostea mea pentru tine...

Contesa îşi ridică frumoşii ochi albaştri spre cer.

— Dragostea mea pentru tine — continuă hotărât Rio Santo — şi ambiţia mea nemărginită... Omul acesta, Frank Perceval, mi-a ieşit în cale; l-am ocolit. Pe onoarea mea, milady, mi-a fost milă de acest copilandru care, la urma urmei, nu era ieri decât un obstacol fără importanţă... dar copilandrul acesta m-a insultat şi trebuia să-l pedepsesc...

— Deci tu erai! exclamă contesa.

— Ai fost informată?... Ah, milady, dragostea ta prezintă uneori toate aspectele urii! ... Da, eu am fost... dar chiar pedepsindu-l, mi-a fost milă de el... în loc să-l ucid fără milă, cum aveam dreptul şi interesul să procedez, l-am scos doar din luptă.

— Iată un gest frumos, milord, şi generos! spuse contesa cu căldură. Vai, mai ai în tine sentimente nobile şi asta-i pierzania mea!...

— La ce mi-a servit clemenţa? continuă Rio Santo. I-ai dat întâlnire ieri... Spera să găsească aici armele cu care să mă distrugă... Să nu spui că nu-i aşa, doamnă... Şi primul lui gând, după ce ţi-a recăpătat viaţa pe care mi-o datorează, a fost să trimită în grabă un emisar. Dar oare ce te frământa să mă distrugi, Ophelia? Vrei să te răzbuni... Sunt mai nefericit decât tine!

— Nu, milord, nu — răspunse contesa — nu vreau deloc să mă răzbun... Nimic nu mă determină să. te distrug... Întâmplarea... sau mai degrabă mânia ta nemiloasă... m-a făcut posesoarea unui secret teribil... Nu mă pot gândi la scena aceea îngrozitoare, fără

să nu mă simt tulburată... şi, uneori, într-adevăr, misterul acela pătat de sânge îmi apasă conştiinţa...

— N-ai fost niciodată geloasă, milady? întrebă Rio Santo, insinuant şi tandru.

— Sunt, milord.

— Ei bine! Nu-nţelegi Un acces de gelozie?...

— Nici un cuvânt mai mult! îl întrerupse contesa. Vai, milord!

Rio Santo îşi plecă fruntea sub acest reproş. Încercase minciuna şi minciuna îi stârnea ruşine şi dezgust, lui, omul căruia crima nu-i inspira, poate, repulsie. Între el şi contesă existau nu numai nenumărate secrete de dragoste, ci şi o mare taină de altă natură. Dacă ar fi fost dezvăluită, această taină l-ar fi împiedicat pe Rio Santo să-şi atingă ţelurile cele mai scumpe şi i-ar fi pus viaţa în pericol. Or, dobândise certitudinea că Lady Ophelia — fie din răzbunare, gelozie sau alt motiv — avusese de gând să-l trădeze.

Încă din ajun, bănuielile lui în această privinţă se amplificaseră. Acesta era motivul vizitei sale. Acum, cunoscând primejdia, trebuia s-o înlăture. Avea o situaţie proastă şi o poziţie dificilă. O părăsise brusc pe contesă, păstrând, de ochii lumii, acele raporturi de curtoazie pe care un gentleman e nevoit să le ia în consideraţie. Insistenţele sale faţă de Miss Trevor erau vădite şi publice. Din cauza lui, contesa îşi compromisese reputaţia şi-şi pierduse liniştea şi fericirea. Dan contesa îl iubea, ceea ce compensa toate acestea.

Marchizul, bizuindu-se pe avantajul lui, aruncă în luptă toate resursele şi câştigă partida, sau cel puţin îşi imagina c-o câştigase. Când crezi în tine eşti puternic. Rio Santo credea. În timpul acestei discuţii între patru ochi, trecu prin toate stările nuanţate care despart mânia de dragoste.

Contesa asculta vrăjită; se cufunda mulţumită în această fericire, pe care o crezuse pierdută; contesa trăia din nou, îşi regăsise tinereţea, speranţa şi iubirea. Oricine i ar fi cerut atunci să dezvăluie secretul lui Rio Santo ar fi fost refuzat categoric!

— În aceste momente — continuă el — ezit şi sufăr mult... ştiu că renunţarea la proiectele mele ar însemna moartea, dar mă-ntreb dacă n-ar fi mai bine să mor împreună cu tine, Ophelia, decât să trăiesc fără dragostea ta.

— Deci nu o iubeşti? întrebă contesa.

— Pe Mary?... Biata fată!... Cine ar putea să n-o iubească! spuse Rio Santo, prefăcându-se milos. Aş vrea s-o iubesc aşa cum merită, dar între mine şi ea se află imaginea ta...

— De-aş putea crede că mă iubeşti, don Jose!... murmură contesa, arborând o expresie ciudată.

— Fii convinsă, Ophelia! exclamă marchizul cuprins de o pasiune spontană şi adevărată. Dacă ţelul meu, ţelul care mă domină şi mă ucide, ar dispărea într-o bună zi...

— Ai fi iar ceea ce ai fost pentru mine, don Jose?

— Oare m-am schimbat, doamnă?... Ce trebuie să-ţi spun pentru a te convinge?... Mă reîntorc la picioarele tale... Cine ştie?... Poate vindecat de patima ambiţiei care mă mistuie.

— Poate?!... repetă contesa, care începu să viseze. Şi vei fi numai al meu?

— Numai al tău!...

Discuţia continuă cu aceleaşi accente tandre şi mângâietoare; orele treceau. Cine, în locul lui Rio Santo, n-ar fi crezut că dobândise o victorie totală? Totuşi, încă din clipa aceea, contesa se gândea la altceva; un gând tainic, speranţă sau teamă, părea s-o preocupe.

— Astă-seară, mă duc la Covent Garden — spuse ea, în sfârşit. Milord, vrei să mă-nsoţeşti?

— Te voi conduce, Ophelia! Dar am un loc în loja Lady-ei Campbell.

— Deşi invitaţia pe care mi-o faci, milord, nu-i tocmai ce speram, o accept... Te rog să m-aştepţi o clipă.

Sună. Jane îşi făcu apariţia şi primi porunca să pregătească toaleta stăpânei sale.

Rio Santo rămase singur în salon. Se trânti pe o sofa şi căzu pe nesimţite într-una din acele obişnuite reverii dragi lui. Dar de data aceasta visarea nu-i rătăcea la întâmplare, ci era stimulată de un frumos tablou al Lady-ei Ophelia, în picioare, care decora salonul. Acest portret, izbitor prin asemănare, o înfăţişa pe contesă la vârsta de douăzeci de ani. Se schimbase foarte puţin de atunci şi nu se putea spune că nu era la fel de frumoasă. Numai că acum, sub ochii ei, se desenase un uşor semicerc albăstrui.

Între ea şi Miss Trevor existau, desigur, unele asemănări vagi în ceea ce priveşte manierele şi educaţia; aveau amândouă acea frumuseţe britanică, suavă, inefabilă, dar, dincolo de diferenţa de vârstă, exista o mare deosebire între ele. Mary întruchipa slăbiciunea, Ophelia forţa îmblânzită; Miss Trevor, blajina şi sărmana copilă, se încovoia înainte de a fi luptat; Lady Derby, învinsă, îşi păstra mândria înnăscută şi ştia să se ridice din nou la luptă.

De altfel, nici una, nici cealaltă n-aveau un caracter care să poată fi definit cu precizie sau zugrăvit dintr-o singură trăsătură. Erau capabile să se transforme sau să se lase purtate de avânturile capricioase care aduc calmul său furtună în atmosfera parfumată a saloanelor. Deşi slabă, Mary putea fi uneori puternică, iar Ophelia dovedise şi momente de slăbiciune.

Ne-a îndemnat la această comparaţie faptul că Rio Santo o făcea mental în timp ce contempla portretul Lady-ei Ophelia. Se afla încă sub vraja recentei întrevederi, dar nu într-atât, încât să nu gândească deloc la Miss Mary Trevor.

Cititorul s-ar amăgi singur dacă ar lua ad-litteram cuvintele rostite de marchiz în febra discuţiei între patru ochi. Rio Santo se înşelase el însuşi când afirmase în faţa Lady-ei Ophelia că numai ambiţia îl apropia de Miss Trevor. O iubea pe Mary; o iubea poate mai mult decât o iubise pe Lady Ophelia. În privinţa a ceea ce numea ambiţia lui, aceasta era — am mai spus-o — un sentiment viguros, de nebiruit, dar care merita poate alt nume. Rio Santo avea un ţel uriaş; ţintea sus de tot; braţul său era în stare să atingă culmile spre care năzuia, iar inima îi era şi mai robustă decât braţul. Ce se afla în adâncul sufletului său, nimeni nu ştia. Mergea cu pas ferm şi sigur pe cărări întunecate. Mijloacele pe care le folosea erau stranii, ca să nu spunem mai mult. În ceea ce priveşte întrebarea, dacă scopul poate să scuze mijloacele, rămâne ca cititorul să judece singur.

După cele arătate până acum, aproape nu mai e nevoie să adăugăm că marchizul mersese mult prea departe atunci când îi spusese contesei: *Îmi cunoşti toate secretele*. Biata femeie surprinsese întâmplător una din verigile unui lung lanţ de mistere, atâta tot. Acest secret izolat avea prin el însuşi o semnificaţie teribilă, dar nu oferea nici o posibilitate pentru descoperirea întregului. Contesa nu-i cunoştea deloc proiectele. El justifica totul prin acest cuvânt "ambiţie", care nu scuză nimic, dar explică multe. Ophelia credea că înţelege, regreta şi suferea.

În timp ce Rio Santo oscila între două imagini fermecătoare care-i solicitau deodată sau rând pe rând memoria, Lady Ophelia se pregătea, agitată, zorindu-şi camerista.

— Îţi mulţumesc, Jane! spuse, în sfârşit, cu acel aer care înseamnă textual: "Gata!"

— Milady nu-şi aranjează coafura?

— Nu, Jane.

— Milady nu-şi pune nici măcar câteva flori în minunatul ei păr?...

— Nu, Jane... Lasă-mă!... Stai, aşteaptă... dă-mi, te rog, cele necesare pentru scris...

— Milady uită că milord...

Ophelia o opri printr-un gest de nerăbdare nervoasă şi Jane se grăbi a-şi dovedi supunerea.

— Du-te! spuse Ophelia, după ce camerista îi aduse cele cerute.

Jane ieşi din cameră, aruncând stăpânei o privire de uimire prefăcută.

— Trebuie!... Trebuie!... murmură contesa, muindu-şi până în călimară. Doar mi-a spus că, dacă ar da greş...

Se opri, lăsând pana din mână.

— Doamne! continuă ea după o tăcere. Nu ştiu ce să fac... nu ştiu...

Îşi cuprinse capul în mâini şi se gândi puţin, apoi luă din nou până şi aşternu în grabă câteva rânduri.

— Îi voi cere să-mi dea cuvântul — spuse ea — cuvântul lui de gentilom!... Frank e-un om loial... îl voi sili să făgăduiască... Ah, trebuie! Nu mai pot trăi aşa, speranţa asta mă scoate din minţi...

Împături scrisoarea pe plicul căreia menţionă: *Mr. Frank Perceval* etc. O lăsă pe măsuţa de toaletă şi se întoarse în salon.

— Te rog să duci numaidecât la poştă scrisoarea care se află pe măsuţa mea de toaletă, Jane — spuse ea înainte de a pleca.

O clipă după aceea, eleganta trăsură a lui Rio Santo se îndrepta în goană spre *Covent Garden*. În momentul în care Rio Santo cobora în faţa teatrului şi-i oferea contesei mâna, un om îi atinse braţul, îi strecură un bilet şi dispăru numaidecât în mulţime. În timp ce urca scările, Rio Santo desfăcu biletul şi citi pe furiş:

"În stânga, nr. 5. Prinţesa de Longueville".

— Un prilej unic! murmură el, aruncând o privire fugară contesei. Prinţesa îşi va face intrarea în lume, aşa cum se cuvine.

Capitolul XV - The Pipe and Pot

Teatrul *Covent Garden* se află situat în Bow Street şi dă, la nord, în Harte Street. Este o clădire imensă, dar nu prea atrăgătoare.

În seara aceea, teatrul *Covent Garden* oferea o reprezentaţie germană. Actorii săi permanenţi se odihneau, cedând locul unui ansamblu de artişti nemţi care urma să câte *Freischütz* de Carl Weber. O operă străină interpretată de străini.

Încă de la cinci şi jumătate, se strânsese în jurul teatrului o mulţime de lume. Localurile vecine, aprinzându-şi luminile, îngăduiau priveliştea interioarelor. pline de clienţi, iar poliţiştii începeau să-şi arate căştile de piele şi bastoanele plumbuite. La Londra, când se ivesc poliţiştii, înseamnă că hoţii sunt prin apropiere. Ai fi ispitit să crezi că aceştia din urmă îi urmăresc pe cei dintâi. Cel puţin un lucru e sigur: poliţiştii nu-i urmăresc pe hoţi. Chiar în faţa teatrului, pe-o ulicioară, îşi avea cartierul general o

adunătură de vagabonzi. Aceştia erau în zdrenţe, iar aleea cufundată în beznă unde se adăposteau se potrivea de minune cu aspectul lor murdar, jalnic.

Unele fete ale căror toalete contrastau cu mizeria cartierului, rătăceau până în Before Lane, găsind şi acolo cabarete, căci cabaretele nu lipsesc nicăieri în împrejurimile teatrului din Londra, dar, Doamne, ce taverne înfiorătoare! Unul din aceste localuri, situat la distanţă egală între Bow Street şi Drury Lane, avea un aspect ceva mai răsărit şi părea să ducă dorul unor zile mai bune. Afară, o firmă ponosită atârna de o vergea de fier ruginit; înăuntru, tejgheaua număra vreo duzină de pahare, din caro cel puţin şase erau sparte, şi dacă salonul nu mai dispunea de draperii, poseda în schimb o tapiţerie completă din pânză de păianjen. Cât despre *tap*, era un morman de moloz provenit de la prăbuşirea unui tavan; nimeni nu intra niciodată în *tap*. Această tavernă, cea mai frumoasă de pe alee, se numea *The Pipe and Pot*.[4]

În clipa aceea, adică cu aproximativ o jumătate de oră înainte de deschiderea teatrului, în local nu se aflau decât doi sau trei muşterii cu mutre triste care beau şi fumau. Apoi, pe măsură ce se apropia ora spectacolului, alţi clienţi veneau şi consumau câte un pahar de gin la tejghea.

— Intraţi, Mich, cumnate — se auzi de afară o voce piţigăiată şi dogită — intraţi voi întâi. Doar sunt bărbat, ce naiba, şi ştiu ce-nseamnă politeţea.

Peste câteva clipe, două perechi trecură pe lângă tejghea şi intrară în salon. Erau două perechi foarte ciudate. Prima se alcătuia dintr-o fetiţă de vreo treisprezece ani, care-şi oferă braţul unui bărbat solid de vreo patruzeci. Fetiţa întruchipa prostituata minoră care constituie cea mai hidoasă ruşine a Londrei. Era slabă, sfrijită şi extrem de palidă. Un fard strident şi grosolan aplicat încerca fără succes; să ascundă această paloare. Statura, oprită înainte de vreme din evoluţia ei firească prin excese de tot soiul, avea, în mic, caracteristicile unei staturi de femeie formată. Figura, obosită, lăsa să se întrevadă o frumuseţe pângărită în floarea vârstei, dar atât de hain pângărită şi denaturată, încât nu mai rămăseseră decât urme abia vizibile. Ochii ei, cu pleoape înroşite, aruncau priviri îndrăzneţe care n-au cunoscut niciodată pudoarea; gura i se deschidea spasmodic, lăsând să răzbată strigătele răguşite ale unei voci sparte şi gâfâitoare. Se numea Loo-Ofticoasa.

Cavalerul ei, pe nume Mich, n-avea nimic deosebit ca aspect şi comportament. Era pur şi simplu un vagabond al Londrei, bine hrănit, cu părul roşcovan şi faţa rumenă. Remarcabil nu era el, ci contrastul dintre persoana lui şi cea care-l însoţea. Într-adevăr, Loo, orice-ar fi făcut, atârna literalmente de braţul individului, de care mâna ei micuţă se agăţa din răsputeri.

---

[4] Luleaua şi oala. (n.t.)

A doua pereche era exact contrariul celei dinainte. Se compunea dintr-o femeie înaltă, cu aer aspru, insolent, posomorât, şi dintr-un băieţandru. Femeia era îmbrăcată ca vânzătoarele la mare, adică avea o pălărie feminină, o redingotă masculină şi nişte cizme lungi. Toate diversele părţi componente ale acestei ciudate uniforme încă nu erau în totală descompunere, dar nici mult nu mai aveau. Se numea Madge, trecuse de patruzeci de ani şi pufăia ca o şerpoaică dintr-o lulea scurtă. Cavalerul ei nu era altul decât micuţul Snail, fratele sărmanei Loo-Ofticioasa.

Deşi acest cuartet nu era din cale afară de strălucitor. Intrarea lui stârni o adevărată panică în rândurile personalului de la *Luleaua şi Oala*. Patroana tavernei, Peg Witch, o bătrână oribilă cum nu poţi găsi decât în mocirla Londrei, o strigă pe ajutoarea ei Assy şi alergă în grabă spre separeul pe care noii soliţi îl aleseseră.

— Bună, cotoroanţă Peg — spuse Snail, cu un aer de gentleman — bună, Assy-Roşcovano! Salutaţi-o pe nevastă-mea Madge şi pe sor-mea Loo, ce dracu! Salutaţi-l pe cumnatu-meu Mich... Aduceţi gin şi bere!... Şi tot ce se mai găseşte pe-aici, în spelunca voastră împuţită, afurisitelor!... Băiatu' plăteşte!

— Bine, micuţule Mr. Snail — răspunse Peg, făcând temeneli în dreapta şi-n stânga.

— Nu sunt micuţ, cotoroanţo! ţipă Snail, mânios, lovind cu pumnul lui anemic în masa şchioapă. Sunt mai înalt decât sor-mea Loo, care-i nevasta lui Mich... Şi Mich are cinci picioare şi şase degete înălţime. Adu gin, lele de călău!

Peg Witch se ploconi din nou, zâmbi şi plecă s-aducă de băut. De obicei, reginele tavernelor nu fac asemenea concesii şi rămân ca nişte stane de piatră în spatele tejghelei; dar eticheta era un lucru necunoscut la *Luleaua şi Oala* şi Peg Witch nu semăna cu Mrs. Burnett de la *Armele Coroanei*, să facă fasoane.

— Ţi-e sete, Loo? întrebă Snail.

— Mie mi-e totdeauna sete — răspunse Loo — dă-mi nişte tutun, Mich... Să fiu a naibii dacă mai am un pic în tabacheră!...

— Vezi tu, Mich — continuă Snail — vreau să mă ocup de viitorul tău, fiindcă te-ai încurcat cu soră-mea, pentru care sunt ca un tată fiindcă al nostru-i un afurisit om de treabă.

— Lasă-l în pace pe tata, Snail! interveni Loo, pe-a cărei frunte se ivi o cută. E un om cumsecade... Dă-mi nişte tutun, Mich!

— Bine, Loo, bine!... Tata e-aşa cum e... însă pe Mich, nu mă las până nu-i fac rost de ceva... Madge, frumoaso, uite c-a venit ginul: bea un pahar în sănătatea lu' bărbatu-tău!

Madge îşi scoase pipa din gură:

— Bărbăţelul meu?... repetă ea, uimită.

— Ce glas dulce are pitulicea asta de Madge! exclamă Snail, mângâind bărbia lunganei. A-i zice că-i fagotul gărzilor călare... Eu ţi-s bărbatul tău, drăguţo! Ei, drăcie! Nu-i aşa?

— Aşa-i! spuse Madge, vârându-şi iar pipa în gură.

— Şi cam ce fel de slujbă vrei să-mi dai, micuţule Snail? întrebă Mich.

— Dacă-mi mai spui micuţule Snail, îţi frâng şalele, cumnăţele... Ne-am înţeles?... Vreau să-ţi fac rost de-o slujbă... Ştii să latri, Mich?

— Să latru?

— Da... eu mă pricep să miaun... Ascultă!

Snail se strecură numaidecât sub masă, de unde se auzi un miorlăit ascuţit, prelung. Huiduma de Madge sări în sus ca arsă, într-atât de desăvârşită era imitaţia; Mich se uită sub masă, ceea ce-i oferi lui Loo prilejul de a goli dintr-o singură sorbitură paharul iubitului ei. Mai mult decât atât, Peg Witch şi Assy-Roşcovana se repeziră înarmate cu cozi de mătură să alunge pretinsul motan care mieuna atât de jalnic.

Triumful lui Snail era absolut.

— Mai adu gin, cotoroanţă Peg — comandă el — păstrează-ţi măturile pentru noaptea vrăjitoarelor... Surioara mea Loo moare de sete, iar frumuşica de Madge are gâtlejul uscat ca... în sfârşit, n-are importanţă... Să vină ginul!

— Dă-mi puţin tutun, Mich! spuse Loo, simţindu-şi capul greu ca plumbul din pricina băuturii.

— Ai văzut cum ştiu să miaun, cumnate?! strigă Snail. Dar tu ştii să latri?

— Asta nu-i o meserie — răspunse vlăjganul, dând din umeri.

— Zău! Nu mai spune! Nu-i o meserie!... Dar cât câştigi tu, Mich, cu descărcatul sacilor în port?

— Trei şilingi, ce dracu, doar se ştie!

— Trei şilingi... bine! Şi cât scoţi cu meseria de pungaş?

— Vorbeşte mai încet, aşchimodie mică...

— Nu-s mic, lua-te-ar dracu să te ia de pungaş!... Cât câştigi?...

— Depinde... nu cine ştie ce.

— Dă-mi să beau, Mich! Spuse Loo. Şi niţel tutun.

— Nu cine ştie ce — repetă Snail, vârându-şi mâna în buzunăraşul de la vestă şi scoţând guineele încasate de la Edward and Co. Ei bine! Cască ochii la ce câştig eu, cumnate, başca ce mai pică!

— Cu mieunatul?... întrebă Mich, ai cărui ochi holbaţi exprimau stupefacţia.

— Cu mieunatul, cumnate, mieunând ca un motan în martie... Uite, Madge, frumuşico, îţi dau o guinee... Ia-o!

Madge luă două, fără să mulţumească.

— Şi mie? întrebă Loo.

— Ţie-ţi dau de băut...Ei, ce părere ai, Mich!

— Aş da mult să pot lătra, Snail.

— Trebuie să-nveţi... Vezi tu, Mich, în loc s-o cotonogeşti pe biata Loo când nu-ţi aduce seara o coroană, ai să poţi şi tu să dai un pahar cu grog fierbinte, pentru pieptul care-o ucide, sărmănică de ea!

În aceste cuvinte ale micuţului Snail răsuna o nuanţă de sensibilitate adevărată. Continuă să se laude:

— Când ai să ştii să latri, cumnate, datorită protecţiei mele, o să capeţi locul lui Saunie-scoţianul. Îl ştii pe Saunie, primul gagic al lui Loo, care s-a prăpădit azi... într-un accident?

— A murit? repetă Loo, cu glas răguşit. Nu mai e gin!

— Mai adu gin, cotoroanţă Peg! Sor-mi Loo i-e sete şi trebuie să-şi înmoaie pieptul... Deci ne-am înţeles, Mich?

— S-a făcut!... Iau locul lui Saunie.

Se aduse gin. Cei patru băură, fumară şi iar băură timp de-aproape un sfert de ceas. După acest răstimp se stârni agitaţie în stradă.

— Uvertura! anunţă Snail, ridicându-se. Vii, Mich?

— Haide, Loo! strigă Mich. Scoală-te, leneşo, scoală-te, să mergem la treabă!

Loo îşi deschise ochii fără viaţă, apoi îi închise la loc şi-şi lăsă capul de masă.

— Mă arde, aici, înăuntru! îngână ea, arătându-şi pieptul şi gâfâind.

— Sărmănică Loo! spuse Snail, compătimitor. Îţi plătesc seara ei cu doi şilingi, Mich... Las-o aici!... Cotoroanţă Peg, dă-le lui Madge şi Loo cât gin ţi-or cere... şi Scaraoţchi să te aibă-n pază, cotoroanţă Peg!

Snail ieşi grăbit împreună cu Mich şi-o luă în pas alergător pe Before Lane. Cei doi *cumnaţi* se treziră curând în faţa sălii *Covent Garden*, ale cărei porţi se deschideau chiar în clipa aceea.

Capitolul XVI - Inventariere de buzunare

Când Snail şi Mich, *cumnatul* său, ajunseră în faţa teatrului, priveliştea se schimbase cu desăvârşire. Întreaga lume a tavernelor, diverselor grupuri risipite până atunci în Long Acre, Harte Street, Russel şi Before Lane se îndreptase în acelaşi timp spre faţada teatrului. Era o aglomeraţie artificială, o mulţime din care abia jumătate dacă reprezenta numărul spectatorilor adevăraţi. Cealaltă jumătate era alcătuită din hoţi şi agenţi de poliţie, primii *lucrând*, ceilalţi privind cu acel calm imperturbabil care se potriveşte atât de bine poliţiştilor Londrei.

Era o zăpăceală, o dezordine ciudată, cum n-ai crede c-ar putea să existe într-un oraş civilizat. Pungaşii îşi vedeau de treabă, cu o abilitate meritorie, dar mai ales c-un aplomb de domeniul miraculosului. Eşarfele treceau, ca prin minune, dintr-un buzunar într-altul. Banii cădeau din buzunare tăiate în mâini întinse anume în acest scop; ceasornicele dispăreau laolaltă cu lanţul de siguranţă şi brelocul, până şi cu cheile lor.

În clipa când se deschid porţile, năvăleşte mulţimea, *publicul* despre care, de altfel, se spune că-i format din oameni de nimic. Sub peristil, nu vezi decât negustori cinstiţi cu jumătăţile lor. În mijlocul mulţimii se strecoară un individ. Ai spune că-i un şarpe care se târăşte pe un gard viu. Mâinile necunoscutului operează cu o rapiditate uluitoare. Unde dispar, Doamne, toate obiectele pe care şi le însuşeşte? Nu refuză nimic: eşarfe, batiste de bumbac, ceasuri, pulpane de frac pe care le taie fără ca proprietarii lor să-şi dea seama; totul e bun pentru el. Găseşte loc pentru tot: mâinile i se umplu necontenit şi sunt mereu goale. Atenţie! Apare un poliţist în toane rele care-l prinde asupra faptului — *flagrante delicto*. Omul nostru se întoarce şi-i adresează un surâs mieros.

— Încântat să vă-ntâlnesc, Mr. Handcuffs — îi spune el, amabil. Nădăjduiesc că Mr. Handcuffs se simte bine, ceea ce îi şi doresc... Sunt opt zile de când vă caut pentru a vă înmâna un mic dar.

Poliţistul zâmbeşte la rândul său, întinde mâna şi primeşte o monedă pe care o vira în buzunar cu îndemânarea ce te face să-l simţi de la o poştă pe fostul pungaş.

— Bună seara! continuă omul nostru. Vă rog să transmiteţi respectele mele sincere doamnei...

Apoi îşi vede netulburat de treaba întreruptă. Abilul necunoscut nu-i nimeni altul decât prietenul nostru Bob-Lantern. Posedă cinci buzunare la haină, patru la pantaloni, trei la vestă şi nu se mai ştie câte la cămaşă! Viaţa e-al naibii de scumpă şi Bob n-are reprezentaţii cu ansambluri germane în fiecare seară.

Ici-colo îşi fac apariţia şi câţiva dintre răsculaţii de la Edward and Co.; însă cei mai mulţi dintre ei, gătiţi în ţoale de sărbătoare şi având la braţ însoţitoare trupeşe, dar groaznic de afanisite, beau în tavernele din apropiere guineele lui Mr. Smith.

Nicăieri nu veţi vedea umerii largi şi talia înaltă a frumoasei Temperance. Temperance, model desăvârşit de fidelitate conjugală, comparabilă Penelopei şi Creusei,

superioară Lucreţiei, nu se-mbulzeşte cu mulţimea, ci bea de una singură o cantitate incredibilă de gin, în atmosfera înfierbântată a pivniţei din Saint Giles. Virtuoasa nevastă bea, asta-i singura şi nevinovată ei pasiune. Nici cu preţul unui tron regal nu i-aţi putea obţine favorurile... Dar, cu ajutorul unei sticle de *old-tom*, cu siguranţă veţi reuşi să puneţi în pericol căsnicia lui Bob Lantern.

Să trecem de la pungaşi la *public*.

Iată, în mijlocul mulţimii, un cap subţire şi lung care le depăşeşte pe toate celelalte cu cel puţin patru degete; e grav, susţinut de-un guler de blană şi înghesuit între doi umeri înveşmântaţi într-un frac albastru; Capul aparţine bravului nostru prieten, căpitanul Paddy O'Chrane. Căpitanul şi-a luat liber astă-seară. A băut un pahar zdravăn de *cold-without*, preparat pe cinste de mâinile fetei care a înlocuit-o pe Susannah la *Armele Coroanei*. Poartă cel mai frumos frac albastru cu nasturi negri şi cei mai galbeni pantaloni; şi se află într-o companie grozavă. O are la braţ pe însăşi Mrs. Dorothy Burnett.

Între timp, lumea pătrunde în teatrul *Covent Garden*, dar încet, iar hoţii au tot timpul să recolteze în voie.

— Răbdare, scumpa mea Mrs. Burnett! Răbdare, Dorothy! spune bravul căpitan. Încă un sfertuleţ de oră şi-o să ne lăfăim în cele două locuri de la galerie pe care le-am cumpărat. Să fiu al dracului, Dorothy, dacă n-am dat pe fiecare din ele şase şilingi.

— Ohh! Paddy! Oh, Mr. O'Chrane! şopteşte Mrs. Burnett. Simt că mă-năbuş... aş da şase penny pentru oleacă de aer!

Căpitanul, a cărui scăfârlie primeşte în plin adierea serii, dar care nu ajunge până la nefericita sa însoţitoare cufundată în gloată, răsuflă prelung şi satisfăcut.

— De unde dracu ai mai scos-o şi p-asta că nu-i aer aici, Dorothy? întrebă el. Ah, ticălos afurisit, pun eu mâna pe tine!

Ultimele cuvinte sunt adresate unui personaj a cărui mână fusese prinsă de căpitan chiar în buzunarul său. O ţine ferm, dar nu se poate întoarce din pricina înghesuielii.

— Domnilor — se adresează căpitanul Paddy vecinilor din spate — purtaţi-vă ca nişte adevăraţi englezi, ce Dumnezeu!... Puneţi mâna pe ticălosul ăsta afurisit, care nici nu-şi cunoaşte ca lumea meseria, dracu să mă ia!

Nimeni nu răspunde la acest apel — şi pe bună dreptate. La Londra, maxima: *Fiecare pentru el* se aplică cu o rigoare de neclintit.

— Dorothy! ţipă O'Chrane, a cărui strânsoare începe să slăbească. Mişcă-ţi braţul, trăsni-te-ar Dumnezeu, şi ajută-mă să-l reţin pe banditul ăsta!

Mrs. Burnett dă să se-ntoarcă, dar nu izbuteşte decât să şuiere ca o maşină cu aburi.

Între timp, pungaşul, slăbind printr-o presiune continuă strânsoarea lui Paddy, izbuteşte în cele din urmă să se elibereze şi să spele putina. Căpitanul îşi scotoceşte agitat buzunarul.

— Caraghiosul ăsta nu se dezminte! mormăie el. Numai ticălosul de Bob poate să dovedească asemenea sânge rece... tocmai când aveam de gând să vorbesc cu el... Iubirea mea, mi s-a furat eşarfa.

— Mr. O'Chrane — îi răspunde patroana tavernei — mă sufoc!

— Ce dracu ai... adică, iubiţico, te plâng sincer... Eşarfa mă costase o jumătate de coroană în Field Lane, dragostea mea!

— Ştii ce, Mr. O'Chrane, părerea mea-i că te-a pedepsit Dumnezeu... Toate eşarfele care se vând în Field Lane îs de furat... Mă sufoc, domnule!... Dacă ţi-ai cumpăra batistele de la magazine cinstite, bunăoară de la verişoara mea Mrs. Crubb sau de la...

— De la dracu, coană Dorothy!

— Mă sufoc, domnule!

Căpitanul Paddy O'Chrane şi partenera lui puneau în momentul acela piciorului pe ultima treaptă a scării de la intrare. Supliciul roşcovanei patroane se apropia de sfârşit. În curând avea să respire în voie aerul îmbâcsit şi cald care, într-o sală de spectacol plină, se înalţă de la parter şi asfixiază galeria. Această perspectivă o alina de pe acum, aşa cum vederea ţărmului suprimă, după câte se spune, răul de mare.

Ajuns la capătul scării, căpitanul Paddy se îndreptă din şale şi aruncă o privire circulară asupra mulţimii. Fără îndoială, nu văzuse ceea ce căuta, căci bodogăni, îşi ridică gulerul de la blană şi se înălţă în vârful picioarelor. Privirea lui rătăci multă vreme prin învălmăşeală, fără să obţină însă mai mult succes decât prima oară.

— Să te cruceşti, nu alta, pe cuvântul meu! mormăi el, lăsându-se greoi pe călcâie. Trăsni-m-ar Dumnezeu dacă nu-i ceva nemaipomenit!... Nici unul din ticăloşii ăia dedulciţi la rele nu se află în gloată... Şi cui dracu să m-adresez dacă nu băieţaşilor ălora scumpi!

— Simt puţin aer, Mr. O'Chrane.

— Bine, Dorothy, foarte bine... Iar eu simt din nou o mână în buzunarul meu; dar, să mă ia dracu, dacă-mi scapă şi ăsta.

Într-adevăr, căpitanul înhăţase mâna unui al doilea pungaş şi o strângea s-o frângă. Un miorlăit în care durerea se amesteca cu ironia se auzi în spatele lui şi, aproape în acelaşi timp, doi dinţi ascuţiţi şi tăioşi că dinţii de ştiucă se-nfiripseră în carnea degetelor sale.

— Snail, cotoi înpuţit! strigă Paddy, făcând eforturi să se întoarcă. Îţi rup gâtul dacă nu-mi dai drumul la mână.

— Ptiu, căpitane, ptiu! replică Snail după ce-l mai muşcă o dată. Nu ţi-e ruşine să vii la spectacol fără eşarfă!... Fă-te-ncoa să-ţi vrăjesc ceva la ascultătoare.

— Zău dacă năpârca asta afurisită nu mi-a muşcat mâna pân' la sânge! bombăni Paddy, care totuşi îşi plecă urechea. Ce vrei să-mi spui, Snail?

— Trebuie să-ţi spun, căpitane... Ia te uită! Mrs. Burnett de la *Armele Coroanei!*... N-ai gust rău, Mr. O'Chrane! Trebuie să-ţi spun... Doamne, ce s-a-nroşit Mrs. Burnett!

— Mă-năbuş! spuse biata patroană, pe care un nou val de mulţime o readuse în starea iniţială.

— Se-năbuşa, căpitane — repetă Snail — persoanele care se-năbuşă au nevoie de câţiva pumni în spate... Ăsta-i lucru ştiut!

Snail o lovi zdravăn între umeri pe voluminoasa hangiţă.

— Oh, Mr. O'Chrane! Oh!... horcăi ea, sufocată din pricina lipsei de aer şi-a furiei.

Mulţimea din jur chicoti.

— Ai văzut! spuse Snail. Respectabila cucoană se simte mai bine şi-mi datorează cel puţin un pahar de gin... în ce te priveşte, căpitane — adăugă el în şoaptă — trebuie să-ţi spun c-o să fie *fun*[5] în seara asta, cu siguranţă!

— De unde ştii, meştere *scamp* (nemernic)?

— Ştiu, ce-ţi pasă... Şi mai ştiu o mulţime de lucruri, căpitane... Cât despre *lark*[6]-ul de astă-seară, o să fie mare tevatură!... Toţi prietenaşii noştri se ţin de gagici şi de băutură în *flash houses*[7] din Drury Lane şi Bow Street. Turnbull rage ca o vită în *spirit shop*[8], lângă *station house*[9]. Bea ca un porc în sănătatea răposatului Saunie... S-a făcut o convocare în stil mare, căpitane, şi pun rămăşag, Madge contra Mrs. Burnett, c-o să dănţuim tontoroiul la balul *larkers*-ilor din seara asta.

Paddy şi femeia visurilor sale ajunseseră aproape de intrarea teatrului.

— Bine, băleguţă, bine, scump şi drag copilaş — spuse căpitanul printre dinţi. S-ar putea să ai dreptate şi-al dracului să fiu dacă doamnei Burnett nu i-ar sta mai bine la tejgheaua ei decât aici... În sfârşit, n-are importanţă! Dacă-i bal, bal să fie!

— Pe curând, căpitane! continuă Snail. Să ştii că nu-ţi port pică pentru eşarfa pe care-ai uitat-o acasă... respectele mele doamnei Burnett!

— Şi unde te duci acum? întrebă Paddy.

---

[5] Distracţie. (n.t.)

[6] *Fun şi lark*, în argou, au aceeaşi semnificaţie; dar *lark*, care propriu-zis înseamnă ciocârlie este mult mai des folosit de gentlemenii din înalta societate. (n.a.)

[7] *Flash house* — cabaret în care se găsesc femei de moravuri uşoare.

[8] *Spirit shop* — debit de rom, vin şi whisky. (n.a.)

[9] *Station house* — secţie de poliţie. (n.a.)

— La *The Pipe and Pot*, căpitane; dacă ai nevoie de mine, vino. Ai să-i mai găseşte acolo pe Madge, nevastă-mea, pe sor-mea Loo, pe Mich şi pe-alţii.

— Bine, Snail, lua-te-ar dracu, fiule!... Hai Dorothy, iubiţico, să intrăm, te rog.

Dorothy nici nu voia altceva. Părăsi o clipă braţul căpitanului şi trecu pragul. Paddy tocmai se pregătea s-o urmeze, dar era scris ca seara asta să fie presărată cu tot felul de incidente bizare. În clipa când voia să treacă pragul, două mâini îl înhăţară zdravăn de umeri şi-o voce necunoscută îi suflă la ureche:

— Nu te-ntoarce! Îţi interzic să mă vezi, *gentleman of the night!*

Paddy rămase nemişcat. Mulţimea care continua să intre îl despărţi de Mrs. Burnett şi-l făcu s-o piardă din vedere.

— O cunoşti pe Lady B..., amanta ducelui de York?

— Da, milord.

— Dacă apare la primul act în loja Excelenţei Sale, vei coborî în foaier, imediat după lăsarea cortinei. Acolo cineva se va apropia de dumneata şi va rosti parola. Vei executa tot ce-ţi va spune.

— În regulă, milord!

— Dacă nu vine după primul act, îl vei aştepta după al doilea; dacă nici atunci nu se-nfăţişează, vei continua totuşi s-aştepţi...

— S-a făcut, milord!... Şi care va fi misiunea mea?

Mâinile nu se mai sprijineau pe umerii largi ai lui Paddy.

— Nici un răspuns! bodogăni el. Să fiu afurisit dacă n-aş da un şiling sau doi, să văd moaca nemernicului ăstuia misterios pe care sunt silit să-l respect, cum îmi dictează datoria!... Mereu secrete! Nu-s curios din fire, dar dacă n-aş şti că milorzii nopţii sunt mai puternici decât trebuie ca să mă spânzure, aş găsi eu un mijloc să mă dumiresc în toată tărăşenia asta.

— Paddy! Mr. O'Chrane! strigă o voce jalnică sub peristilul interior al teatrului.

— Bine, Dorothy, iubirea mea, fântâna nesecată de gin! răspunse căpitanul. Batămă Dumnezeu! Dar vezi-ţi odată de treabă!

Bravul Paddy intră în sală, neîndrăznind să-şi întoarcă privirea pentru a-l zări pe posesorul vocii misterioase care-i vorbise la ureche.

Capitolul XVII - Şirul de trăsuri

Mulţimea intrase în sală. O ploaie fină şi nespus de rece începuse să cearnă. În faţa teatrului nu mai erau decât câţiva poliţişti. Pungaşii se reîntorseseră în cabarete, unde negociau acum obiectele furate, fie între ei, fie cu samsari atraşi în mod firesc de acest bâlci respingător.

Bob Lantern vându eşarfa căpitanului cu doi şilingi, iar Snail obţinu trei coroane pe agrafa doamnei Burnett pe care i-o subtilizase cu abilitate în timpul conversaţiei cu Paddy.

La aproape toate teatrele englezeşti există trei momente de intrare foarte distincte. Primul, cel al *publicului*, are loc odată cu deschiderea birourilor; cel de-al doilea se produce cu o jumătate de oră mai târziu; *gentle people* vine cu trăsura: aşa că se formează un şir de trăsuri, întocmai cum adineauri se formase un şir de pietoni.

Aici, rapacitatea hoţilor de buzunare e pusă la grea, încercare, căci cea mai mică pleaşcă e grasă şi merită mai degrabă să scotoceşti printr-un singur buzunăraş nobil, decât să umbli prin douăzeci de buzunare burgheze; dar dificultăţile sunt mari şi majoritatea hoţilor nici nu părăsesc localurile până ce nu aud zgomotul trăsurilor.

Mai întâi de toate, nu există o mulţime propriu-zisă; nimeni nu se grăbeşte, nimeni nu se îmbulzeşte. Apoi, însoţitorii trăsurilor, *groomii*, au nişte bastoane lungi şi flexibile care pot măsura cu o uşurinţă miraculoasă spinarea unui individ suspect; şi-n afară de asta, poliţiştii, atât de molii şi indolenţi când e vorba de public, se trezesc oarecum din apatia lor când e vorba să-i protejeze pe milorzi şi pe miladies.

Cu toate acestea, unii hoţi, majoritatea tineri, îndrăzneţi, cumplit de îndemânatici, pe care experienţa dobândită în cursul a două sau trei detenţii de câte cinci ani, la Newgate, nu i-a lecuit încă de maxima: "O biruinţă fără primejdie înseamnă un triumf lipsit de glorie", câţiva pungaşi de vârstă fragedă se strecoară printre trăsuri, se apropie de gentlemeni sub un pretext oarecare, avertizează cucoanele că au pierdut ceva etc., şi izbutesc uneori să sustragă o cutie cu parfumuri, o batistă brodată, un ceas, totul asezonat cu un număr suportabil de lovituri de baston.

Se înţelege de la sine că Snail ocupa un loc de seamă printre tinerii aventurieri din această specie.

În sfârşit, al treilea moment, când se intră cu jumătate de preţ, este un privilegiu acordat ultimelor clase. Are loc de la nouă la zece şi vom reveni asupra lui mai târziu.

Una din primele trăsuri care se opri în faţa peristilului de la *Covent Garden* fu cea a Lady-ei Campbell. Miss Mary Travor şi mătuşa ei coborâră fără dificultate şi urcară treptele peronului.

— Înaintează, vizitiu! Ţine-ţi rândul...

— Ţine-ţi rândul, ticălosule! strigă din altă trăsură o voce subţire şi melodioasă care graseia. Frumoasa mea, vorbesc foarte serios, caraghiosul ăsta e-n stare să-ngăduie amărâtei ăleia de trăsuri de piaţă să ne-o ia înainte!

Scăriţa trăsurii căzu, portiera se deschise şi domnul viconte de Lantures-Luces coborî precaut. Întinse mâna.

— Viconte, nu-mi găsesc sticluţa de parfum — se auzi o voce fandosită din interiorul trăsurii.

— O clipă, scumpa mea, o clipă!...

Vicontele sări, se urcă din nou în trăsură şi găsi sticluţa. Apoi coborî iar şi întinse mâna.

— Sunt sigură, viconte — spuse vocea fandosită — că mi-ai rătăcit evantaiul!

Vicontele urcă din nou scăriţa şi se arătă destul de fericit când găsi evantaiul!

— Să mergem, *diva mia!* spuse el. Dă-mi mâna, te rog!

— S-a întâmplat un lucru îngrozitor, viconte! se auzi iarăşi. Mi-a dispărut batista.

Cu o răbdare demnă de admirat, Lantures-Luces urcă pentru a treia oară în trăsură şi aduse batista doamnei instalate pe bancheta din fund. Şi nenorocirea e uneori bună la ceva. Dacă n-ar fi întreprins această mişcare, brelocurile i-ar fi trecut în buzunarul micuţului Snail, care se pregătea să le înşface.

— Scumpa mea — spuse vicontele, coborând iar — vrei să-mi faci onoarea de a-mi oferi frumoasa-ţi mână?

— Daţi-i drumul, *by god!* strigă birjarul *cab*-ului care aştepta ca persoanele din faţă să termine odată cu fasoanele şi să-ţi poată descărca "marfa".

"Marfa", pare-se, nu era mai puţin nerăbdătoare decât vizitiul. Îi smulse acestuia biciul din mâna şi-i şfichiui, zdravăn, în cruciş, pe cei doi cai ai lui Lantures-Luces, dovedind un adevărat braţ de sportiv. Caii se repeziră înainte şi vicontele nu-i putu împiedica, lăsând astfel drumul liber. Doamna emise o serie de ţipete, stridente.

— Ce-i cu tine, draga mea, ce-i cu tine, *cara mia?* strigă Lantures-Luces. Domnule, eşti o brută! Vorbesc foarte serios. Poftim cartea mea de vizită, domnule!

Şi-şi zvârli cartea de vizită în *cab*-ul atacantului.

— Nu-ţi fie teamă, frumoasa mea scumpă... şi, te rog, fă-mi onoarea de a-mi oferi frumoasa-ţi mână!

De data aceasta, doamna îndeplini rugămintea francezului, îi oferi mâna înmănuşată şi, călcând apăsat pe scăriţă, făcu să se zdruncine trăsura şi se trezi dintr-un salt la trei paşi dincolo de Lantures-Luces, pe una din ultimele trepte ale peronului.

Câţiva filfizoni adunaţi acolo, sub peristil, începură să aplaude strigând:

— Brava! Brava! La Briotta!

— Scumpa mea! şopti Lantures-Luces, ameţit. Pe cuvântul meu de onoare, scumpa mea!... Vorbesc foarte serios.

Snail, schimbând tactica, trase uşurel şnurul de mătase de care era prins lornionul vicontelui. Lornionul ieşi pe jumătate din buzunăraşul de la vestă.

Între timp, gentlemanul din *cab* coborâse şi-i număra liniştit vizitiului banii.

La Briotta, fată uşurică şi aiurită, îşi luă un nou avânt i se trezi în mijlocul grupului de filfizoni.

— Drace! spuse Lantures-Luces, căruia Snail îi furase lornionul, fără ca francezul să simtă ceva, preocupat exclusiv de *diva* lui.

În clipa aceea, Snail, în posesia prăzii, încercă fireşte să se volatilizeze, dar un policeman, cu bastonul ridicat, îi aţinu calea. De cealaltă parte, gentlemanul din *cab* înainta grav spre Lantures-Luces, fără îndoială spre a-i cere socoteală pentru jignirea adusă. Poliţistul, iritat de manevrele lui Snail, care încerca să scape aruncându-se când în dreapta, când în stânga, dădu să lovească în cele din urmă cu bastonul plumbuit. Snail îl evită mieunând, iar bastonul lovi umărul gentlemanului.

— Doamne! îngăimă prosteşte agentul de poliţie.

Gentlemanul făcu un pas înapoi, îşi încheie rapid fracul elegant şi luă poziţie de box, ducându-şi pumnii în dreptul ochilor. Poliţistul părea dispus să susţină lupta, dar când felinarul unei trăsuri lumină întâmplător chipul adversarului, o luă la goană de parcă l-ar fi fugărit diavolul.

— Ia te uită! strigă Lantures-Luces. Bravul nostru Brian de Lancester... Ah, ah, bunule Dumnezeu! Domnilor, aţi văzut ceva mai caraghios? Cum şi-a luat poliţistul tălpăşiţa... Dragul meu, tare aş vrea să ştiu a boxa, ca tine pentru a-l pedepsi pe netrebnicul care mi-a biciuit adineauri caii, punând în pericol viaţa scumpei noastre Briotta la Diva!

— Eu eram — spuse Brian, netezindu-şi grijuliu reverele fracului.

— Atunci să nu mai vorbim de asta, dragul meu! spuse Lantures-Luces. Ce naiba! Doar mi-eşti prieten, aşa că-ţi poţi permite...

Vicontele făcu o piruetă.

— Bună seara, Brian! strigă italianca, părăsind grupul de filfizoni pentru a se repezi la Lancester. Eşti singurul lucru amuzant din Londra, prietene...

— Nu-i prea măgulitor! şopti Lantures-Luces. Nu!... Zău că nu-i deloc măgulitor!

— Ai venit să mă vezi dansând? continuă italiancă, strângând bărbăteşte mâna lui Lancester.

— Am venit pentru mine, doamnă — răspunse Brian.

"Nu-i deloc politicos! gândi vicontele. Nu!... Zău că nu-i deloc politicos!"

Filfizonii îl ovaţionară pe Brian de Lancester. Abandonându-l pe viconte, dansatoarea se agăţă nepoftită de braţul noului venit care, deşi folosea trăsuri de piaţă, părea să ocupe, în ierarhia mondenă, o poziţie de invidiat. Era un bărbat la vreo treizeci şi cinci de ani, slab dar bine făcut, înalt peste media obişnuită, cu umeri laţi. Trăsăturile sale, admirabil modelate, cu contururi ce păreau sculptate cu dalta, aveau aspectul acela foarte rece, îngheţat al chipurilor englezeşti pursânge; dar în privirea gravă a ochilor săi verzi ca marea exista o îndrăzneală aproape neruşinată şi un aer rece, batjocoritor, în contrast cu expresia obişnuită a britanicului. O frunte înaltă, lată şi frumos desenată îi punea în valoare faţa îndulcită de un fermecător păr blond, moale, cârlionţat. În ochii multora, Brian de Lancester nu trecea drept un bărbat frumos, dar unele femei îl considerau fermecător, iar altele, silite de poziţia lor în societate să păstreze discreţie, rosteau în şoaptă ceea ce primele susţineau cu voce tare. Dar pentru toată lumea era — ceea ce, de altfel, se vedea pe chipul său — un om energic şi curajos. În plus, în ciuda aspectului exterior care-l făcea să pară un om rece, era un bărbat iute, aprig până la pasiune, dar numai când şi când, după toane. Era, de asemenea, un original: un *eccentric man*.

Lantures-Luces, Brian şi filfizonii intrară toţi o dată. Dansatoarea se îndreptă spre intrarea rezervată artiştilor.

În clipa aceea, trăsura Lady-ei Ophelia opri în faţa peristilului. Omul care vorbise în spatele căpitanului Paddy şi părea să aştepte sosirea cuiva, ascuns după colţul unei case, scrise în grabă câteva cuvinte cu creionul pe o bucăţică de hârtie, i-o dădu, împreună cu un şiling, unuia dintre aventurierii care treceau pe acolo şi i-l arătă pe Rio Santo coborând din trăsură.

Prinţesa de Longueville şi mătuşa ei, ducesa de Gêvres, veniseră de câteva minute.

Primul act era pe sfârşite, iar *Covent Garden*-ul avea în seara aceea un aspect deosebit de atrăgător. Toate lojile, de obicei goale sau neocupate în întregime, străluceau de podoabe minunate şi chiar la galerie puteai observa lume elegantă.

În prima lojă, în stânga, nu se afla nimeni. Această lojă îşi aştepta proprietarul, pe Alteţa Sa Regală ducele de York; loja vecină era ocupată de Lady Campbell şi nepoata ei, următoarea de prinţesa de Longueville şi mătuşa ei. În cealaltă parte a teatrului puteau fi văzuţi, în prima lojă, Lady Ophelia şi Rio Santo; în cea de-a doua un vast paravan stăvilea vederea persoanelor care se puteau găsi acolo; a treia era ocupată de nişte doamne, în lojile din faţă, foarte puţine chipuri cunoscute nouă. Dar domnul acela palid, întunecat, plictisit, obosit, posomorât, care pare să privească foarte atent la plafonul lojii sale şi nu-l interesează nimic altceva, e contele de White-Manor, fratele mai mare al lui Brian de Lancester şi stăpânul lui Paterson, intendentul care întreţine legături de afaceri cu Bob Lantern.

La parter, în stânga, sub loja ducelui de York, se afla un imens benoar alcătuit din două loji. Acolo se agitau vicontele de Lantures-Luces, în mijlocul filfizonilor pe care i-am întâlnit sub peristil. În sfârşit, la galerie, bravul căpitan Paddy O'Chrane, drept şi ţeapăn, îşi expunea capul cu mult deasupra roşcovanei Mrs. Burnett, a cărei rochie desprinsă, graţie lui Snail care-i furase agrafa, permitea formelor ei să se înfăţişeze în toată înfiorătoarea lor exuberanţă.

În timp ce răspundea, aşa cum sade bine unui irlandez galant şi bine educat, la întrebările doamnei Burnett privitoare la spectacol şi la actori, Paddy nu scăpa nici o clipă din ochi loja ducelui de York. Această lojă continua să rămână goală, iar bravul căpitan îşi închipui un moment că antractul următor va însemna pentru el prilejul unei agreabile conversaţii intime cu hangiţa iubită. Dar în clipa când cortina căzu, uşa lojii se deschise zgomotos şi Lady B... apăru, acoperită de diamante, sub focurile încrucişate a sute de binocluri aţintite asupra persoanei Senioriei Sale.

Paddy scoase un oftat prelung.

— Iubiţico — spuse el — scumpă Mrs. Burnett, ce dracu, n-ai vrea să mănânci o portocală?

— Păi ai aşa ceva, Mr. O'Chrane?

— Mă duc să fac rost, doamnă, ei, drăcia dracului!

Căpitanul îşi părăsi în grabă locul, lăsându-şi prietena uluită de o grabă atât de neobişnuită.

"E-un băiat de zahăr Mr. O'Chrane ăsta — gândi ea, — dar aş fi preferat un pahar cu rom."

În loc să meargă după portocale, Paddy coborî direct în foaier. Nu făcuse nici trei paşi, când un bărbat necunoscut îi aţinu calea şi-l măsură din cap până-n picioare.

— Căpitanul Paddy?... murmură necunoscutul. Apoi îi atinse uşor pieptul cu degetul întins, şoptind: *Gentleman of the night*.

Paddy se înclină respectuos. Necunoscutul îl luă deoparte într-o nişă. Discutară vreo zece minute.

— *Oameni de-ai familiei* sunt prin toate localurile din împrejurimi — spuse căpitanul la sfârşitul convorbirii — am să vă găsesc omul de care aveţi nevoie.

— Un om dibaci!...

— Un ţipar!... Fiţi fără grijă, milord.

Necunoscutul duse un deget la gură şi se retrase. Paddy oftă din nou.

— Al naibii să fiu dacă Mrs. Burnett nu s-ar potrivi mai bine la tejghea decât aici — şopti el. Dar pe cine să aleg acum, între năpârca aia veninoasă de Bob Lantern, bietul meu prieten, şi scumpul copilaş, micuţul Snail... lepădătura aia scârboasă!... Pe care să-l iau?

Capitolul XVIII - Un antract

La căderea cortinei, se stârni o agitaţie generală în sală, în vreme ce o rumoare crescânda se răspândea din toate părţile. Parterul începu să discute; la galerie se încinseră conversaţii zgomotoase; lojile începură să-şi facă vizite reciproce. Din toată sala numai biata Mrs. Burnett nu putea comunica nimănui impresiile produse asupra ei de muzica germană şi talentul interpreţilor. Dar trăia cu speranţa că galantul căpitan Paddy O'Chrane se va întoarce curând cu nişte portocale.

Cea mai zgomotoasă lojă era, fără îndoială, marele benoar în care se aflau Lantures-Luces şi filfizonii. Din această lojă îşi luau zborul, din clipă în clipă, exclamaţii care se străduiau să fie originale şi spirituale, epigrame piperate şi tot soiul de rămăşaguri extravagante. Lantures-Luces nu prea lua parte la conversaţie. Îi lipseau două lucruri: signora Briotta, cu care încerca mereu să se afişeze, dar îi scăpa printre degete la fiecare atingere, şi lornionul său drag a cărui pierdere o resimţea în chip dureros.

Rio Santo, care se dusese în loja ocupată de Lady Campbell, unde avea un loc rezervat, se întoarse, după terminarea vizitelor, la contesă. Se sprijini de spătarul fotoliului şi-şi plimbă lornionul, cu un aer indiferent prin sală.

— Nu, nu m-am înşelat! spuse el deodată, cu un aer de veselă uimire. E chiar prinţesa de Longueville!

— Unde? întrebă contesa.

— Acolo jos, lângă Miss... alături de Lady Campbell... Îmi permiţi să mă duc să-i prezint omagiile mele. Am cunoscut-o la Paris.

— Ce frumoasă-i! rosti involuntar Ophelia.

— Trecea drept cea mai frumoasă femeie din Faubourg Saint-Germain, cartierul protipendadei, renumit pentru femeile sale superbe — răspunse Rio Santo, salutând şi retrăgându-se.

Contesa îl urmări o clipă cu privirea, apoi îşi aruncă ochii spre Susannah. Era într-adevăr tulburătoare. Purta o rochie de catifea bleu-foncé. Această culoare mată şi întunecată îi evidenţia carnaţia catifelată a umerilor şi-i reliefa contururile minunate ale gâtului pe jumătate gol, pe care o splendidă agrafă de diamante răspândea din când în

când scânteieri orbitoare. Minunatul ei păr negru se revărsa în şuviţe simetrice, de o abundenţă luxuriantă. Ici-colo, sub o buclă răvăşită sau printre cosiţele înfăşurate de câte patru ori pe pieptenele de aur, sclipeau reflexele unui diamant. Aerul de disperare sau apatie dispăruse fără a lăsa vreo urmă. Frumoasa statuie de odinioară devenise o fiinţă vie. În jurul frunţii de regină strălucea o aureolă de bucurie intimă şi vagă. Privirea îi ardea sub genele lungi, mătăsoase. Atitudinea ei avea o graţie imobilă, simboliza o adevărată trezire: Galateea se înfiorase însă înainte de a primi sărutul lui Pygmalion. Nu fusese necesară decât o licărire de speranţă, pentru ca surâsul acela divin să înflorească din nou, iar focul care-i mocnea în suflet şi-i lumină privirea să se reaprindă.

Susannah aştepta. Nu-i zărise încă pe Brian, care asculta, distrat şi nepăsător, chiar sub loja ei, neroziile lui Lantures-Luces şi prinsorile stupide ale însoţitorilor săi, dar ştia că avea să-l vadă, să-i vorbească. În ce fel? Susannah nu-şi punea această întrebare. Era în stare să rivalizeze, în ce priveşte perspicacitatea, cu un diplomat, dar uneori putea şi să creadă orbeşte că un copil. Aceasta se datora într-o oarecare măsură firii ei şi, în mare parte, era rezultatul şcolii ciudate în care-şi petrecuse, graţie hazardului, copilăria.

Vom afla mai târziu povestea Suzannei.

Contesa nu izbutea să-şi desprindă privirea de chipul ei.

— Doamne, ce frumoasă-i!... Ce frumoasă! şopti ea din nou.

Sărmana Ophelia lega totul de unicul ei gând. Fiecare femeie reprezenta o rivală pentru ea. Frumuseţea acestei nou-venite îi strecură în suflet o spaimă descumpănitoare şi, în acelaşi timp, un soi de gelozie retroactivă.

"A cunoscut-o — gândea ea. Ce grăbit era s-o revadă!"

Loja prinţesei de Longueville se deschise şi Rio Santo îşi făcu apariţia. Susannah îi aruncă o privire indiferentă. Nu pe el îl aştepta. Rio Santo răspunse privirii ei cu una pătrunzătoare, rece, iscoditoare. Frumoasă fată, obişnuită să nu se mire de nimic, se simţi stânjenită în faţa acestei priviri puternice şi bizare care o examina stăruitor. Simţi o greutate ce-i apăsa genele; pleoapele-i căzură sub povara unei tulburări de neînvins. Simţi un fel de teamă şi de respect în faţa acestui bărbat, pe care totuşi nu-l văzuse niciodată şi al cărui nume nu-l cunoştea. În clipa în care-şi plecă ochii, pe fruntea semeaţă a lui Rio Santo trecu un nor. Părea să caute printre numeroasele sale amintiri vreo asemănare îndepărtată, poate...

În timpul acesta, bătrâna franţuzoaică se agită şi făcea tot felul de semne. Rio Santo o salută într-un mod echivoc, care contrasta ciudat cu distincţia obişnuită şi exemplară a manierelor sale. Apoi se apropie de Susannah, care îşi ridică timid ochii ei mari, negri. Îi sărută mâna.

— Doamna prinţesă — spuse el — îmi permite să-i prezint respectuoasele mele omagii?

— Marchizul de Rio Santo, draga mea — adăugă ducesa de Gêvres în chip de prezentare.

Susannah se înclină şi spuse cu glas înăbuşit:

— Mi s-au povestit multe lucruri, domnule... De unele îmi amintesc, pe celelalte le voi afla...

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, doamnă — o întrerupse surâzând Rio Santo. Am venit să vorbim despre Paris. Ce mai e nou în Franţa?

— Marchizul nu ştie nimic, îngeraşul meu! şopti ducesa la urechea Susannei.

— Credeam că-i stăpânul pe care trebuie să-l slujesc — bâigui frumoasă fată, roşind.

Ducesa făcu un gest de energică negaţie, iar Susannah îşi plecă din nou ochii, dar nu destul de repede pentru a nu se putea citi în ei expresia unei îndoieli.

Rio Santo o contemplă iar timp de un minut.

— Doamnă — spuse el apoi franţuzoaicei, pe care o luase deoparte, în fundul lojii — găseşte imediat un pretext să te retragi... S-a găsesc singură când mă voi întoarce în lojă.

Spunând aceasta, o salută pe Susannah şi ieşi.

Ducesa de Gêvres se simţise poate uşor jignită de brusca eliminare, dar nu-şi trădă sentimentele.

— Scumpa mea copilă — rosti ea — aş fi vrut să rămân lângă tine să te călăuzesc şi să te sprijin, dar mă simt extrem de prost şi, la vârsta mea, omul trebuie să fie prudent... Te las singură, Susannah; nu uita instrucţiunile mele... Ascultă orbeşte pe oricine îţi va şopti la ureche cuvintele pe care ţi le-am spus... fie el şi cerşetor de pe stradă. Nu uita că vii din Franţa şi că eşti văduva prinţului Philippe de Longueville, nefericitul meu nepot... Cât despre marchiz, fata mea, fereşte-te de indiscreţii, te implor!... Marchizul nu-i de-al nostru şi...

— Doamnă — o întrerupse Susannah — cât mai trebuie să aştept până ce am să-l văd pe Brian de Lancester?

Bătrâna franţuzoaică începu să zâmbească.

— Răbdare, frumoasa mea, răbdare! răspunse ea. Ai să-l vezi în curând, ai să-l vezi multă vreme... La revedere, fata mea... curaj!... şi petrecere frumoasă cu Brian de Lancester!

Ducesa se înfăşură în mantoul ei de mătase. Susannah rămase singură.

Rio Santo se reîntoarse la Lady Ophelia. Se aşeză lângă ea şi vru să-i vorbească, dar — lucru foarte ciudat, căci Rio Santo nu se intimida atât de uşor — şovăi şi păru să-şi caute cuvintele. Ceea ce voia să-i ceară Rio Santo era un lucru menit să afecteze mândria ei de englezoaică şi de lady. Simţind, ca să spunem aşa, pământul fugindu-i de

sub picioare, marchizul ezita şi nu scotea o vorbă. Femeile care iubesc ghicesc. Contesa îi veni în ajutor.

— Vrei să-mi spui ceva, milord? îl întrebă ea.

— Da, milady — răspunse Rio Santo, a cărui stinghereală era întrucâtva micşorată de acest sprijin — vreau să-ţi cer o favoare... un serviciu, aparent un fleac care, în orice altă ţară, ar fi lucrul cel mai simplu cu putinţă, dar aici ţinând seamă de moravurile englezeşti...

— Nu ştii, milord, că nu-ţi pot refuza nimic?

Rio Santo trebuia să se aştepte la acest răspuns; totuşi încercă o senzaţie penibilă.

— Fireşte, doamnă, cred în bunătatea dumitale nemărginită. Îţi voi cere fără teamă un serviciu important; sunt totuşi nimicuri care... Cred c-am lungit destul vorba... Prinţesa de Langueville, a cărei ospitalitate mi-a folosit adesea, la Paris, se află aici singură cu mătuşa ei, ducesa de Gêvres, a cărei bunăvoinţă e zădărnicită de starea proastă a sănătăţii sale... Iat-o! Se află acum singură în loja ei şi aş putea paria că ducesa a fost silită să se retragă... Aş fi fericit, milady, dacă ai consimţi să m-ajuţi să-mi achit faţă de prinţesă datoria de curtoazie... Voi avea cinstea să ţi-o prezint...

— Aici, milord? îl opri Ophelia.

— Dacă-mi dai voie, milady.

— Nu, milord... aşa ceva nu-i posibil... eticheta...

— Mă refuzi deci! spuse Rio Santo, cu un accent de reproş.

Contesa se ridică.

— Milord — spuse ea — dă-mi te rog braţul; ca să-ţi achiţi datoria cum trebuie, se cuvine ca străina să fie scutită de a, face primii paşi... Mă vei prezenta prinţesei de Longueville şi voi avea onoarea să-i ofer loja mea, milord.

Rio Santo sărută recunoscător mâna Opheliei şi contesa se socoti prea răsplătită prin dragostea mângâietoare din privirea lui.

Câteva clipe mai târziu, contesa şi Rio Santo intrau în loja Susannei. Aceasta se ridică şi, spre marea uimire a marchizului, care o socotise timidă şi stingherită, îşi îndeplini onorurile de gazdă cu o graţie simplă dar perfectă. Răspunse cum se cuvine invitaţiei contesei, susţinând cu cinste vechea reputaţie a acelei nobilimi a Franţei — considerată, pe drept sau pe nedrept, cea mai curtenitoare din lume — pe care era silită s-o reprezinte. Dacă marchizul de Rio Santo avusese vreun interes să deschidă Susannei porţile ferecate ale aristocraţiei britanice, trebuia să se felicite călduros. Rezultatul depăşise orice aşteptare. Două doamne — o prinţesă şi o contesă — prezentate una alteia de către un bărbat, la Londra!

Era un adevărat miracol!

Totul fusese spus. Odată primul pas făcut, nu mai exista nici un obstacol. La braţul contesei de Derby, Susannah putea să pătrundă peste tot, căci purta titlul de prinţesă; de asemenea, putea să triumfe pretutindeni, căci era frumoasă între frumoase. Dar, fără Lady Ophelia, titlul ei de prinţesă ar fi fost ca şi cheiţele de aur care nu se potrivesc la nici un lacăt. Trebuie să te prezinte cineva. Aceasta e regulă, axiomă, pivotul rigid, etern, greu de urnit, în jurul căruia se învârteşte necontenit întregul eşafodaj al etichetei engleze.

Dar, repetăm, totul fusese spus. Susannah, fiica spânzuratului, intra de-a dreptul în acel palat al aristocraţiei, de pragul căruia se împiedică, fără să-l poată trece vreodată, atâţia plebei milionari.

După ce le conduse pe cele două doamne în loja contesei, Rio Santo îşi luă rămas bun. Susannah se aşeză. Numaidecât, cele cincisprezece sau douăzeci de lornioane din marea lojă de la parter se aţintiră impetuos asupra ei; se auziră tot felul de exclamaţii admirative, alăturate unor propuneri de rămăşaguri: că era italiancă, că nu avea douăzeci de ani, că posedă mai mulţi cai decât Briotta, că agrafa ei valora două mii de lire etc.

Brian de Lancester se afla în umbră, în fundul lojii, de unde privea entuziasmat.

— L-a văzut careva din dumneavoastră pe fratele meu, milordul? întrebă el.

— Nu mai am lornionul — declară Lantures-Luces.

Ceilalţi răspunseră negativ, iar unul dintre ei adăugă:

— Vrei să-i plăteşti poliţa în seara asta, Lancester?

— Pentru asta am venit, domnilor.

Se ridică şi se aplecă peste balustrada lojii.

— Admirabilă femeie! spuse el, zărind-o pe Susannah.

— Într-adevăr! strigă vicontele. Acum aş putea să jur că-i fermecătoare... Am o încredere oarbă în dragul meu Brian.

— La revedere, domnilor — spuse acesta — mă duc să-l caut pe fratele meu.

— Bietul conte! continuă dandy-ul după plecarea lui Brian. Vă mărturisesc, domnilor, dacă aş fi în locul lordului de White-Manor, diavolul ăsta de Brian m-ar scoate din minţi!

— Ar avea şi de ce.

— Brian îl joacă bine pe degete — spuse un altul — şi pe bună dreptate.

În continuare se discută despre sport, dansatoare, ladies, şampanie, cai etc.

Susannah şi contesa rămaseră singure. Ophelia avea desigur multe motive să se arate rezervată faţă de această femeie care-i fusese impusă pe neaşteptate, pe care Rio Santo o cunoscuse şi ţinea atât de mult s-o servească. Contesa se simţi, din primul moment, atrasă în mod irezistibil spre Susannah; se simpatizau tacit înainte de a fi

schimbat alte cuvinte decât banalităţile obişnuite ale unei prezentări. Apoi, când începură să vorbească, îşi dădură seama, în acelaşi timp, că se plăceau. Discutau deci fără să ţină seamă de atenţia pe care întreaga sală o arăta noii venite şi fără să fie neliniştite de exclamaţiile felurite pornite din loja de la parter, când Brian de Lancester se aplecă s-o privească pe Susannah. Frumoasă fată îl zări şi se opri la mijlocul unei fraze. Întreaga fiinţă îi fu deodată imobilizată. Privirea lui Brian îi izbi inima, tot corpul, întocmai că şocul electric al unui peşte-torpilă când atinge sub apă trupul gol al unui înotător.

Contesa resimţi şi ea o parte din şoc, într-atât de violent şi de neaşteptat se produsese; observă că Susannah devenise palidă şi, urmărindu-i curioasă privirea, îl văzuse pe Brian ieşind din lojă.

"Îl iubesc" gândi ea.

Contesa păstră o tăcere discretă şi întoarse capul, lăsându-şi prietena să se izoleze şi să-şi deguste emoţiile. De altfel, se poate afirma că bănuiala îi spori simpatia prin însuşi faptul că-l scotea din cauză pe Rio Santo, înlăturând astfel singurul motiv de răceală care s-ar fi putut opune bunăvoinţei ce se născuse în sufletul contesei.

Susannah se aştepta să-l vadă pe Brian de Lancester intrând în loja ei. De aceea rămase uimită şi întristată zărindu-l instalat lângă Lady Campbell. Lăsă capul în jos şi se întristă...

— Va veni — îi şopti o voce la ureche — în curând!...

Susannah se întoarse. În spatele ei nu se afla nimeni, dar vastul paravan care acoperea loja vecină începu să freamăte şi Susannah avu impresia că-l zărise, prin deschizătura produsă de clătinarea acestuia, pe Tyrrel Orbul. Când se aplecă să vadă mai bine, paravanul stătea imobil.

* * *

Între timp, bravul căpitan Paddy O'Chrane, în loc să cumpere portocalele făgăduite roşcovanei şi preacredulei hangiţe de la *Armele Coroanei*, coborî cu paşi măsuraţi marea scară a teatrului şi ajunse în dreptul peristilului. Căpitanul traversă Bow Street, prin faţa teatrului, şi se opri în colţul lui Before Lane.

— Îndemânatic om! murmură el. Să fiu al dracului dacă la ora asta nu dă târcoale prin preajma lui *Covent Garden!*... Unde sunt vremurile — o, Doamne! — când aveam şi eu aceeaşi îndemânare... Dar eram om de nădejde... Cu ticălosul ăla, altfel stau lucrurile. Hahalera de Bob, vechiul meu prieten, ar fura şi limba unei palavragioaice mai înainte de a apuca să spună: "Doamne sfinte!"... Zău, pe cinstea mea dacă nu-i adevărat!... Dar cere-i să-ţi înapoieze ce-a şterpelit!... E ca şi cum i-aş cere să-mi dea înapoi eşarfa!

Amintindu-şi de eşarfă, căpitanul dădu trist din cap.

— Iar broasca aia râioasă de Snail, drăgălaşul de el, precis că nu poţi găsi o bestie mai făţarnică şi mai pusă pe rele... O s-ajungă departe, capul mi-l pun zălog, canalia aia afurisită! Deocamdată însă-i prea crud să lucreze-n mulţime, la lumina felinarelor... Trăsni-m-ar Dumnezeu, dar parcă-i un făcut! Nu-i seară s-o-nsoţesc pe Mrs. Burnett la teatru, fără să nu se-ntâmple ceva...

Căpitanul nu-şi termină ideea. Fără îndoială, isprăvise cu nehotărârile sale, căci o luă pe Before Lane cu paşi grăbiţi. Deschise cu piciorul uşa care abia se ţinea în ţâţâni a bombei *The Pipe and Pot* şi intră.

Localul lui Peg With avea un aspect mult mai animat ca altădată, iar Assy-Roşcovana alerga împleticindu-se de la o masă la alta, neştiind pe cine să asculte mai întâi. Madge, nepăsătoare, cu luleaua în gură, cu pălăria pe cap, fuma, bea şi tăcea mâlc. Mich îşi ţinea coatele pe masă. Era cu capul gol. Avea o rană sângerânda deasupra tâmplei şi, din când în când, câte o picătură de sânge albicios i se prelingea de-a lungul părului scăldat de sudoare şi-i picura pe umăr. Snail bea, mieuna, cânta, o bruftuluia pe cotoroanţa de Peg, o pupa pe Madge pe bărbia-i nesimţitoare şi zvârlea băutura de pe fundul paharului în capul: sărmanei Assy-Roşcovana. Într-un colţ, Loo, hăbăuca de băutură, dansa şi cânta un refren searbăd, înăbuşit. Nimeni nu se uita la ea. Biata fată, istovită din pricina efortului nesăbuit, horcăia şi năduşea din belşug. Abia mai răsufla. Două pete stacojii i se aprinseseră în pometţii obrajilor ei palizi. Din când în când, se apropia de masă şi cerea de băut. Snail îi umplea paharul cu rom. Îl sorbea şi o lua de la-nceput cu dănţuiala, învârtindu-se pe loc într-un spaţiu strâmt, plin de rămăşiţe şi cioburi. În alt ungher, Bob Lantern, aşezat la masă în faţa unei bucăţele de brânză mucegăită, tocmai isprăvea o cină foarte frugală pe care o stropea cu bere.

Apariţia unui personaj atât de important ca Paddy O'Chrane nu putea să nu stârnească senzaţie. Peg se ridică, respectuoasă, pe jumătate, Assy-Roşcovana sparse un pahar, Snail miorlăi ca un cotoi îndrăgostit, Madge salută milităreşte, Loo ceru de băut, iar Bob Lantern făcu să dispară cu o iuţeală magică o anumită eşarfă cu care tocmai avea de gând să-şi şteargă nasul. Numai Mich nu se clinti.

— Bună seara, Peg, matracucă ciumată — spuse căpitanul — bună seara, scumpa mea prietenă!... Serveşte-mi un pahar de rom, Assy dragă, împuţiciunea lumii, sufleţelul meu scump!

Făcu câţiva paşi înainte şi se pomeni între Snail şi Bob. Nehotărârea lui reapăru şi mai abitir.

— Bună seara, căpitane, trăsni-m-ar Dumnezeu! spuse Snail.

— Stimabile Mr. O'Chrane — rosti Bob — vă salut cu plecăciune!

— Pe cinstea mea! murmură Paddy. Cu năpârca asta afurisită de Snail, bietul copilaş, ar mai fi ce-ar mai fi. Banditul de Bob e-un băiat vrednic de stimă, dar mă băga-n sperieţi!

— Vom avea onoarea să bem cu dumneata, căpitane? întreabă Snail.

— Da, fir-ai să fii, vedea-te-aş tras pe roată, fiule, am să beau cu tine... şi cu matahala de Mich, munte de prostie, cumsecade băiat... şi cu frumuşica Madge, cum îi spui tu, deşi... Dar ce mă priveşte pe mine?... Şi chiar cu Loo, sărmana fată!... Al naibii să fiu, dragule, dacă se poate bea cu-o şleahtă mai ticăloasă... În sănătatea voastră!

— În sănătatea dumitale, Mr. O'Chrane! spuse din spate Bob Lantern, care trase o duşcă de bere.

— Bine, diliu împuţit, bine, Bob prietene! Nu mai e nevoie să spun ce-ţi urez... Acum, Snail, tinere prietene, lua-te-ar dracu, să stăm serios de vorbă, dacă-i cu putinţă.

Snail izbucni în râs.

— Îl auzi, frumuşică Madge! strigă el. Loo, l-auzi?... Să stăm serios de vorbă într-o zi de simbrie, într-o seară de *fun!*... Las-o baltă, căpitane!

— O să-ţi pară rău, Snail.

— Iar eu ţin să-ţi spun — strigă copilandrul, care avea şi el în cap mai mult rachiu de ienupăr decât putea să suporte prăpăditul lui creier — ţin să-ţi spun, căpitane, că vreau să mă distrez.

— Foarte bine, sămânţă de bandit, ai să te distrezi, fiule, însă mai târziu, după...

— Poate n-ai habar c-a avut loc un *regular row*[10] la *spirit shop*-ul din Bow Street...

— Şi ce-mi pasă mie, odrasla lui Scaraoţchi?

— Ah! Nu-ţi pasă?... Uită-te la urechea lui Mich, cumnatu-meu... Loo e criţă, sărmănică, i-a pierit tot cheful!... Mich şi Turnbull s-au certat şi s-au bătut ca chiorii... Dar au apărut sticleţii... Aşa că Mich şi Tom şi-au dat întâlnire aici, pentru astă-seară... O să fie un *fun* grozav şi n-am chef să mă mişc de aici...

— Bine, mă, lepădătură afurisită — strigă căpitanul, indignat — copilaşul meu scump, dar e vorba...

— Ascultă-mă! îl opri Snail, venindu-şi deodată în fire. Mich e-un băiat de treabă, deşi o ciomăgeşte cam des pe biata Loo... dacă merg cu dumneata, îi dai lui Mich postul lui Saunie-lătrătorul?

— Fac tot ce vrei, copil blestemat!

— Nu mă duci?...

— Nu.

— Ai auzit, Mich? Caută să scapi cu viaţă în seara asta, cumnate... Să mergem, căpitane!

---

[10] Bătaie cruntă, cu ghearele şi cu dinţii. (n.t.)

Loo, frântă de oboseală, gâfâind, continua să danseze şi să cânte.

Paddy se grăbi să plece pentru ca Snail să nu se răzgândească. Amândoi ieşiră în străduţă.

Bob se ridică alene de la masă şi porni pe urmele lor...

Capitolul XIX - În timp ce se cânta

Căpitanul Paddy îl atrase pe Snail într-una din fundăturile întunecate care abundă pe toată lungimea acelei străduţe noroioase, mohorâte, închisă între ziduri înalte şi botezată de hoţi şi de femeile de moravuri uşoare Before Lane. Înainte de-a deschide gura, se uită cu atenţie jur împrejur. Nu văzu pe nimeni şi începu.

— Dragul meu băieţaş — grăi el, cu voce gravă — deşi se poate spune că, la tine, stricăciunea a luat-o înaintea vârstei şi-ai un suflet mai negru decât văgăuna cea mai întunecată de pe străduţa asta blestemată, totuşi până acum n-ai îndeplinit nici o misiune însemnată... miorlăitul nu-i o meserie, ce dracu! adăugă Paddy, pe care elocvenţa îl îndemna să folosească formulele obişnuite. Nu poţi, mârşav *scamp*, drăguţule, ce Dumnezeu, să miorlăi toată viaţa! Trebuie să-ţi faci o situaţie, un destin, sau dracu să mă ia!... Casele de economii *(saving's banks)* nu-s făcute doar pentru javre... Spuneam, aşadar, trăsni-m-ar fulgerele!... Hm!... Hm!... Ziceam, măi sămânţa de ocnaş afurisit, scumpul meu băieţaş... sunt sigur, spuneam... fir-ar al dracului, spuneam... Dar, de fapt, ce spuneam, Snail?

— Habar n-am, căpitane — răspunse Snail.

— Habar n-ai, Snail! Nu ştii ce ziceam... nici eu, dar o să-mi amintesc altă dată... Vrei să câştigi zece guinee?

— Mi-e totuna, căpitane.

— Cum, vierme nenorocit?! Cum, fiule?!... E vorba de zece guinee... cu care poţi bea o grămadă de pahare cu gin, ticălos mic; cu care, viperă năpârlită, poţi să-i cumperi o groază de tutun frumuşicăi tale Madge, cea mai scârboasa făptură de pe pământ!... Dar să nu vorbim despre asta.

De câteva clipe, Snail întorsese capul pe jumătate şi nu mai asculta. Altminteri, fără îndoială, ar fi judecat cu severitate ieşirea nepoliticoasă a căpitanului faţă de frumoasa

lui Madge. Snail nu mai asculta fiindcă era foarte ocupat cu urmărirea unei umbre negre şi tulburi ce se strecura pe lângă ziduri, de-a lungul caselor din vecinătatea lui *The Pipe and Pot*. Năluca înainta încet, dar neîncetat, spre fundătura în care avea loc importanta întrevedere dintre Snail şi căpitanul Paddy.

— Ei bine, gâlmă afurisită! continuă acesta din urmă. Ce zici?

— E Bob! şopti Snail. Curios mai e şi candriul ăsta de Bob!

— Puştiu-i beat sau s-a smintit — gândi cu glas tare Paddy. Snail, fiule, ce tot îndrugi acolo despre Bob Lantern, cerşetorul ăla hâd, drăguţul nostru prietenaş?...

— Uite-l colo! răspunse Snail.

— Unde? întrebă Paddy, tresărind.

Snail arătă cu degetul la mogâldeaţa întunecată care continua să se furişeze lin.

— Da, e Bob! murmură căpitanul. Se poate spune că, atât ziua cât şi noaptea, drăgălaşul băieţaş seamănă cu o târnă de noroi!... Cât despre tine, Snail, năpârstocule, comoara mea, nu cunosc pe nimeni care să-ţi semene... Să mă ia dracu dac-am zărit ceva; eu care, totuşi, am ochi destul de buni... Să vorbim în şoaptă... şi să-l lăsăm pe scumpul nostru prietenaş să se-apropie: am o datorie faţă de el; fă-te că nu vezi nimic... Ziceam deci că ţi-ar place, micuţule Snail, să câştigi zece guinee.

— Mi-ar fi şi mai pe plac cinşpe, căpitane.

— Atunci fie cinşpe guinee, lipitoare, nu mă tocmesc... Treaba-i simplă şi uşoară. Mergi la un negustor de haine vechi şi cumpără-ţi un costum de gentleman. Îţi vâri în ţoalele astea ciolanele-ţi prăpădite, te duci la teatru şi te proţăpeşti în foaier... S-a făcut?

— S-a făcut... Bob e la vreo treizeci de paşi.

Căpitanul se ghemui şi mai mult în colţul unde se ascundea.

— Lasă-l să se-apropie, copilaşule... în foaier ai s-aştepţi... ai s-aştepţi până ce un gentleman o să vină să-ţi atingă mâna aşa.

Şi îi atinse degetele într-un anumit fel.

— Dar — spuse Snail — cum mă va recunoaşte gentlemanul ăla?

— Ai dreptate, am uitat! strigă Paddy. Să mă ia dracu dacă n-am început să-mbătrânesc, sământa de ocnaş, scumpul meu fiu!... O să-ţi pui la butonieră o bucăţică de panglică galbenă.

— În regulă... Bob e lângă noi, la vreo douăzeci de paşi.

— Lasă-l se se-apropie, fiule!... Gentlemanul îţi va spune ce-ai de făcut şi-i vei da ascultare... Na, ţine cinci guinee pentru straiele de om cumsecade şi cinci guinee, odrasla iadului, ca să ai curaj. Restul ai să-l capeţi după.

— S-a făcut, căpitane... Bob a ajuns la zece paşi.

— Aha, a ajuns la zece paşi — mormăi Paddy. Drăguţul de el!...

Şi, schimbând brusc tonul, adăugă în aşa fel, încât să fie auzit de la un capăt la celălalt al străzii:

— Ăsta-i adevărul, Snail, pe Dumnezeul meu, ticălos mic!... Bărbaţii cei mai de treabă sunt cei mai încornoraţi... Uite, bunăoară, licheaua aia împuţită de Bob, bunul nostru prietenaş, pe care-l preţuim cu toţii aşa cum merită!... Ei bine, Snail, fiule, năpârca veninoasă, Bob e-ncornorat, încornorat cu neruşinare de Temperance aia după care-i înnebunit, bietul diavol!

Bob rămăsese locului. Snail râdea pe înfundate. Căpitanul strânse cu putere măciulia bastonului.

— Să mă trăsnească Dumnezeu, dacă nu-i păcat! continuă el. Bob o fi el ticăloşia întruchipată, un munte de bălegar; dar, lua-l-ar dracu, e totuşi un prieten vrednic de cinste, la urma urmei... Şi când te gândeşti că muierea lui îl părăseşte pentru matahala aia caraghioasă de Tom Turnbull...

— Turnbull! horcăi Bob, furios.

— A vorbit cineva! strigă Paddy, ieşind din ascunzătoare. Cineva a vorbit de moarte, sânge, blestem!... Cine-a vorbit?... E cineva pe-aici!... Cineva care-ascultă!

Căpitanul apucă bastonul cu amândouă mâinile şi-l lovi pe Bob din toate puterile. Lantern o luă la goană, urlând. Snail stătea deoparte.

— Să se-nveţe minte să-mi mai fure eşarfele! şopti Paddy, triumfător.

Dar răzbunarea mersese mult mai departe decât îşi închipuia. Bob nu simţea loviturile de baston, rănile lui erau în suflet. Înainte de-a se întoarce la *The Pipe and Pot*, se sprijini, clătinându-se, de zid, şi-şi strânse chinuit pieptul cu amândouă mâinile.

— Temperance! gemu el. Ah!... Temperance!... Şi Turnbull strânse pumnii şi făcu un gest de ameninţare cumplită. Ah! Turnbull!... repetă el.

Când intră în local, se duse să-şi reia locul lângă Mich.

Căpitanul Paddy, mulţumit de succesul farsei sale, îl părăsi pe Snail şi se reîntorsese la teatrul *Covent Garden*. Uitase, fir-ar să fie, să cumpere portocale pentru Mrs. Burnett, care nu-i iertă niciodată acest *lapsus* de galanterie.

Snail se duse la un negustor de haine vechi pentru a-şi cumpăra costumul de gentleman. În clipa când ne reîntoarcem în sală pe urmele bravului căpitan, al doilea act din Freischütz era pe sfârşite. Se aştepta deci baletul. Weber era doar pretextul; picioarele signorei Briotta constituiau adevăratul scop.

Între timp, vizitele continuau; fiecare lojă ocupată de doamne se deschidea din minut în minut, oferind adăpost câte unui gentleman care venea să-şi prezinte omagiile. Pe la mijlocul actului, Brian de Lancester părăsi loja în care se afla Lady Campbell. Inima Suzannei bătea să-i sară din piept. Aşteptă, numărând fiecare pas pe care-l putea face

Brian pe coridorul circular. Îl simţea apropiindu-se. Aşteptarea dură un minut. După aceea, se auzi un ciocănit uşor în uşa lojii.

— A venit! şopti vocea misterioasă la urechea Suzannei. Bucură-te, dar fii prudentă! ...

Uşa se deschise. Brian de Lancester intră. O salută respectuos pe Lady Ophelia şi se prezentă prinţesei de Longueville. În timp ce Brian vorbea cu contesa, Susanna îl sorbea din ochi, dar nu pe furiş cum obişnuiesc fetele, ci cu fruntea sus şi fără să încerce a ascunde puternica atracţie pe care acesta o exercită asupra ei. Poate că Brian observase acest lucru; oricum, se comporta ca şi cum n-ar fi remarcat nimic.

— Ieri n-aţi fost la balul de la Trevor House — spuse contesa.

— Nu, doamnă — răspunse Brian — în ciuda atracţiei unui mare bal, a trebuit să-mi văd de treburile mele şi să vând toată seara chibrituri la uşa fratelui meu, lordul.

Declară acestea pe un ton foarte simplu, părând că vorbeşte serios.

Contesa nu-şi putu reţine zâmbetul:

— Bietul conte!... Sunteţi nemilos cu el!... Dar cred că n-aţi vândut chibrituri toată noaptea?

— Nu, doamnă, numai până la unsprezece seara... La unsprezece s-a petrecut un mic incident pe care mi-ar face plăcere să-l povestesc Senioriei Voastre... Stăteam liniştit pe prima treaptă a scării locuinţei sale, anunţând cu voce tare că am de vânzare chibrituri, când intendentul fratelui meu — un mizerabil pe nume Paterson, milady — m-a şomat din capul scării să plec de acolo. Fireşte, l-am întrebat dacă voia să cumpere o cutie de chibrituri de doi penny... Drept răspuns, ticălosul a asmuţit asupră-mi un groom care m-a gratificat cu o duzină de lovituri de ciomag.

— Vorbiţi serios, domnule?! exclamă contesa.

Susannah se înroşi.

— Pe cuvântul meu de onoare, Senioria Voastră, lovituri zdravene de ciomag — continuă Lancester.

— Şi dumneata ce-ai făcut?

— Din nefericire, nu sunt un om prea bogat, milady am scos portofelul şi i-am dat groomului doar o biată bancnotă de cinci lire.

— Cinci lire pentru nişte lovituri de ciomag, domnule!

— Le-aş fi plătit din toată inima cu o sută de guinee, stimată doamnă, dacă mijloacele mi-ar fi permis... Oh, vedeţi dumneavoastră, fratele meu, lordul, trebuie să fi petrecut o noapte îngrozitoare!... Aveam alături de mine câţiva prieteni buni care mi-au servit drept martori şi am depus plângere în faţa magistratului... Vor urma pledoarii, scandaluri, milady!... Un frate lovit de valetul fratelui său!... Sper că avocatul meu va izbuti să facă auditoriul să plângă cu lacrimi fierbinţi... Există motive, nu găsiţi?... Dar, vă

rog, fiţi atât de; amabilă, milady, şi spuneţi-mi dacă nu cumva l-aţi zărit în sală pe contele de White-Manor.

— Fiţi convins, dacă l-aş fi văzut, tot nu v-aş fi spus — răspunse contesa — mi-e tare milă de bietul lord.

— Mulţumesc, doamnă! replică Brian, cu oarecare emfază. Nu-i puţin lucru ca, atunci când eşti cel mai slab, să reuşeşti a scăpa de compasiunea lumii pentru a o expedia, copleşitoare şi batjocoritoare, asupra adversarului tău!

Rostind aceste ultime cuvinte, Brian de Lancester se ridică; ochii îi străluceau; toată înfăţişarea lui radia o energie gravă care contrasta puternic cu aparenţa frivolă a vorbelor sale.

Susannah înţelesese foarte puţin din această conversaţie. Luând de bune cele afirmate de Brian, presupunea că era nefericit. Inima îi fremăta de indignare la gândul jignirii aduse bărbatului pe care-l situa cu mult deasupra celorlalţi bărbaţi. Ar fi vrut să-l consoleze şi să acopere cu dragostea ei, ca un balsam, rana aceea pe care o vedea sângerând în sufletul lui Lancester. Vizita acestuia părea terminată; Susannah încercă un sentiment de teamă, căci avea să plece aşa cum venise, fără a fi devenit pentru el — ea care-l iubea atât — mai mult decât fusese înainte Când avea să-l revadă?

Uşa lojii se deschise şi un vizitator îşi făcu apariţia Brian, care o salutase pe contesă şi se îndreptase spre uşă, se răzgândi brusc-şi luă loc lângă Susannah. Contesa stătea acum de vorbă or noul venit. Părea să fie o discuţie între patru ochi.

Brian tăcu câteva secunde înainte de a începe să vorbească. O învălui pe Susannah cu o privire stranie, fixă, stăruitoare. Biata fată tremura sub această privire care-i copleşea firea viguroasă, o îmblânzea, transformând-o în sclavă. Puzderie de gânduri confuze se învălmăşea în creierul ei, iar inima îi bătea surd în piept, de parcă s-ar fi umflat deodată şi nu mai avea spaţiu şi aer.

— Sunteţi foarte frumoasă, doamnă — spuse în sfârşit Brian, cu o voce gravă şi tristă. Ar fi fost mai bine să nu vă fi văzut…

Se opri şi luă mâna Susannei, pe care ea nu încercă s-o retragă.

— Nu mă tem de ridicol — continuă el — puţin mă interesează c-am fost înşelat şi-apoi batjocorit… îmi va fi de-ajuns iertarea dumneavoastră, pe care-o implor dinainte… Mi s-a spus că mă iubiţi, doamnă.

— E-adevărat — răspunse Susannah.

Brian de Lancester rămase uluit de acest răspuns neaşteptat. Involuntar, îşi lăsă ochii în pământ. Când îi ridică din nou, două lacrimi se rostogoleau încet pe obrazul palid al frumoasei fete. Brian de Lancester era englez în toată puterea cuvântului. Nu cunoştea emoţia. Tocmai de aceea, când, prin imposibil, emoţia îşi croia drum spre inima

lui, atunci o lua cu asalt, ca să spunem aşa. Era tulburat, profund mişcat, şi mantia de răceală în care se înfăşură de obicei dispăru ca prin farmec.

— Mă iubiţi! repetă el, cu glas pătimaş. Vai, doamnă, mă cunoaşteţi?... Ştiţi ce viaţă fără rost duc?... Eu nu vă iubesc, doamnă, nu vreau să vă iubesc... ar însemna din partemi cruzime, perfidie, milă!...

Susannah îl privi şi un zâmbet îi lumină pleoapele pe care lacrimile se zvântaseră.

— Mă vei iubi — spuse ea. Da, mă vei iubi!... O simt, o ştiu... vocea dumitale mi-o spune, în ciuda cuvintelor.

Brian nu răspunse numaidecât; admiră o clipă fiinţa aceea admirabilă care putea săi aparţină printr-un singur cuvânt; sorbi cu nesaţ pasiunea din ochii pe jumătate închişi ai Suzannei; era înfrânt.

— Da, vă voi iubi — rosti el în cele din urmă, cu glas înăbuşit şi profund. Am să vă dăruiesc tot ce am mai bun în mine, doamnă... Mulţi oameni cu scaun la cap mă consideră smintit, şi chiar eu însumi, uneori, nu ştiu ce să mai cred... O clipă!

Brian rosti acest cuvânt pe un ton sec. Privirea lui, care până atunci fusese legată pătimaş de frumosul chip al Suzannei, aruncă spre fundul sălii o licărire plină de amărăciune şi de furie. Zărise într-o lojă din faţa lui figura somnolentă şi plictisită a fratelui său, contele de White-Manor.

— Doamnă — continuă el, străduindu-se să-şi reia masca de răceală — dacă mă veţi iubi şi peste zece minute, am să vă iubesc toată viaţa.

Se ridică şi ieşi în grabă, lăsând-o pe Susannah, uluită.

Lady Ophelia nu observase acest incident, având atenţia concentrată asupra finalului celui de-al doilea act, care se cântă în clipa aceea.

Între timp, Mr. de Lancester coborî scările, câte patru deodată, şi nu se opri decât când ajunse în stradă.

— Johnny! strigă el.

Trăsura de piaţă care-l adusese staţiona la mică distanţă. Un om coborî din ea.

— Cutia şi vesta, Johnny! continuă Brian, care-şi dezbrăcă repede elegantul frac negru.

Johnny scoase o vestă de chelner de tavernă şi un şorţ alb, aşa cum poartă oamenii de serviciu din foaierele teatrelor. Brian de Lancester îmbrăcă vesta, îşi puse şorţul, luă sub braţ cutia plată şi pătrată pe care i-o întinse Johnny şi urcă din nou, tot alergând, scările de la *Covent Garden*.

Capitolul XX - Un eccentric man

Brian de Lancester, al doilea fiu al răposatului Hugh de Lancester, conte de White-Manor, se găsise încă de la început în acea situaţie falsă, aproape intolerabilă, pe care o au în Anglia mezinii nobili. Crescut într-o opulenţă aproape regească, se trezise deodată, la moartea tatălui său, redus la nişte mijloace de trai dintre cele mai precare. Datorită rigorilor legilor britanice, fratele său moştenea în acelaşi timp demnitatea de pair şi nouăzeci la sută din avere; fratele său devenea mare senior; el, dimpotrivă, cobora la o situaţie învecinată cu sărăcia.

Brian dusese până atunci o viaţă plină de neprevăzut şi nechibzuinţă. Viitorul nu-l preocupase niciodată; refuzase să se supună îndemnurilor familiei sale, care voia să-l împingă spre cler, adică spre tot ce poate fi mai rău pentru mezinii înstăriţi; refuzase deoarece cunoştea prea bine clerul din Anglia, atât de puternic, atât de bogat, atât de trândav, atât de absolut inutil, şarlatan şi vrednic de dispreţ! La moartea tatălui său, încă nu era prea târziu să intre în rândul clericilor, dar refuză din nou. Toate milioanele pe care episcopii şi beneficiarii veniturilor bisericeşti le storc din sudoarea săracului îi inspirau oroare şi dezgust. S-ar fi socotit pe veci pângărit, punând doar piciorul pe prima treaptă a ierarhiei protestante, atât de monstruoasă prin organizarea ei, atât de deşartă prin rezultatele dobândite. Continua să trăiască singuratic, dar nu mai era nepăsător. O mânie surdă îi clocotea în suflet împotriva supremei nedreptăţi a legii, care se interpune între fiii aceluiaşi părinte, îmbogăţind pe unul în detrimentul celorlalţi.

Fiind unul din prinţii vieţii mondene a Londrei şi membru foarte influent al cluburilor tinerei aristocraţii, nu se ridică împotriva dreptului celui mai mare copil, pentru că ura adevăratului saxon nu se traduce prin cuvinte goale, ca la francezi sau irlandezi, dar acumula în el ura şi se gândea mereu la mijloacele de a declara acestei legi, care-l jefuia, un război pe viaţă şi pe moarte, un război englezesc, răbdător, legal, implacabil. Între timp, îşi consumă cu decenţă micul avut şi-şi consolida din ce în ce mai mult poziţia de bărbat monden, adăugind celorlalte merite ale sale o nuanţă foarte vie de *eccentricity*.

După cum nu este greu de închipuit, glumele pe care le făcea spre a stârni mânia fratelui său îl costau scump pe Brian, care constată la un moment dat că modesta lui moştenire era pe sfârşite. Ruina totală fu grăbită de un incident: bogatul conte de White-Manor, sau mai bine zis intendentul acestuia, îi intentă lui Brian un proces pe care sărmanul *eccentric* îl pierdu din pricina neglijenţei şi a lipsei de bani.

Cei doi fraţi nu prea se iubiseră niciodată, iar de la moartea bătrânului conte, Brian, care se considera spoliat pe nedrept, nutrea faţă de fratele său mai mare o ură înăbuşită. Pierderea procesului determină pe neaşteptate izbucnirea ei. Brian făcu legământ să lupte împotriva celui care-l nedreptăţise, până la moarte. Şi se ţinu de cuvânt. Armele pe care le alese erau stranii; dar le mânuia teribil şi lovea necontenit, astfel încât rana provocată continua să sângereze mereu, fără a se putea închide vreodată.

Contele se căi că-l împinsese atât de departe pe Brian, pe care simpatia societăţii îl făcea puternic şi care, fără să depăşească anumite limite, aparent în joacă, arunca asupra vieţii lui o amărăciune cumplită; dar era prea târziu. Contele se răzgândi. Îi propuse o rentă mică, apoi una mai mare, apoi mii de lire; Brian îi ceru jumătate din imensa avere; contele refuză. Şi astfel, continua războiul dintre ei, războiul miraculos al celui mai slab împotriva celui mai tare, în care cel slab avea toate avantajele; un război în care unul dintre combatanţi, înarmat doar cu un ac, înţepa, înţepa necontenit un adversar redus cu desăvârşire la inerţie... Cu cât loviturile de floretă date de Brian în acest soi de duel erau mai strălucite şi mai bizare, cu-atât nobilimea aplauda mai tare. Întregul West End se prăpădea de plăcere când citea în coloanele lui *Times* vreo ştire ca aceasta:

"Ieri, nobilul conte de Wh... M..., vrând să facă o plimbare pe Tamisa, a recunoscut într-unui din marinarii care trăgeau la vâslele bărcii pe Br... de L..., fratele său. Se spune că Senioria Sa a întors capul pentru a nu da ochi cu celălalt fiu al tatălui său şi a poruncit să i se tragă barca la ţărm.

Ciudate vremuri mai trăim!... etc."

Sau:

"În noaptea atât de friguroasă şi de umedă de duminică trecută, câţiva trecători au recunoscut, culcat pe dalele scării de la locuinţa nobilului conte de Wh... M..., pe Br... de Lan... r, fratele Senioriei Sale. Se spune — şi trebuie s-o credem, deoarece martorii care atestă faptul sunt oameni serioşi, şi demni de

încredere — că Senioria Sa şi-a alungat, prin valeţii săi, nefericitul frate"... etc.

Lumea râdea în hohote pentru că toţi cunoşteau secretul farsei. Singurul care nu râdea era însuşi Brian, care-şi îndeplinea misiunea cu seriozitatea unui englez ce săvârşeşte o glumă atroce, iar nefericitul conte, care nu mai avea chef nici de băutură, nici de mâncare, se usca, îngălbenea, se *blaza*, cum spunea ticălosul intendent Paterson, chiar atunci când se ivea prilejul *mărfii* oferită de preacinstitul Bob Lantern.

Puternicul lord nu mai îndrăznea să se arate în nici un salon. Îşi plimba timid plictiseala prin locuri unde spera să nu-şi întâlnească niciodată călăul; dar Brian părea să aibă o armată întreagă de urmăritori la ordinele sale. Oriunde se ascundea, contele întâlnea totdeauna în calea sa chipul glacial şi batjocoritor al lui Brian. El, Brian, dimpotrivă, era din ce în ce mai sărbătorit. Acest duel prelungit era considerat de toţi cunoscătorii drept o nemaipomenită *eccentricity*. Brian era solicitat în toate părţile, ar fi fost desigur *leul*, dacă n-ar fi existat marchizul de Rio Santo, care purta cu mai multă strălucire coroana model.

Cortina căzuse pentru a doua oară când Brian de Lancester intră în sală, în costum de chelner de tavernă. Îşi deschisese cutia şi-o ţinea atârnată de gât cu o panglică. Mai întâi făcu înconjurul parterului.

— Domnilor — strigă el — cumpăraţi, vă rog, drajeurile mele şi oferiţi bomboane cucoanelor dumneavoastră... Aşa-i moda în Franţa... La Paris, nu poţi urmări un spectacol, fără să nu mănânci ceva dulce.

Foarte puţini cumpărară. Nu era un lucru obişnuit, or la Londra nimeni nu-şi permite decât cu greu să facă un lucru pe care nu şi-a permis să-l mai facă măcar o dată. Când Brian ajunse în dreptul lojii în care se aflau filfizonii, izbucniră zgomotoase strigăte de bravo şi entuziaste aplauze. Brian îşi repetă pe un ton grav anunţul. Toţi se-nghesuiră să cumpere drajeuri şi cutia *eccentric*-ului s-ar fi golit într-o clipită, dacă el n-ar fi închis-o spunând:

— Ajunge, domnilor, ajunge! Trebuie să mai rămână şi pentru cei de sus.

Rostind aceste cuvinte, ridicase ochii spre loja în care contele de White-Manor stătea nemişcat şi plictisit de la începutul reprezentaţiei. Contele nu era deloc emoţionat şi nu părea să se aştepte la furtuna ce se stârnise asupra capului său.

— Îţi mărturisesc, dragul meu — strigă Lantures-Luces — că ideea-i grozavă, pe cuvântul meu, o idee de zile mari!... Numai că la noi, la Paris, se vând acadele *aux qrisettes*... Vorbesc foarte serios... Dar cum naiba, scumpule, să fac să te văd când vei ajunge acolo sus?... Nu mai am lornionul... Ca să reviu la ideea dumitale, pe cinstea mea, nu glumesc, o găsesc minunată.

Brian era departe când francezul continua să sporovăiască. Se urcă la galerie şi-şi plimbă din lojă în lojă cutia şi drajeurile. Pretutindeni era întâmpinat cu hohote de râs. Până şi doamnele găseau ideea excelentă. De îndată ce trecea, ocupanţii lojelor se aplecau în afară şi-l urmăreau cu priviri curioase şi încurajatoare. Astfel, când ajunse în faţa lojii contelui de White-Manor, patru sau cinci sute de lornioane erau aţintite asupra celor doi fraţi.

Lumea aştepta, cuprinsă de o nerăbdare febrilă. Brian de Lancester se oprise în faţa lojii contelui de White-Manor. Rămase câteva clipe nemişcat, gândind că singură prezenţa lui va atrage atenţia fratelui său; dar se înşela. Lordul, cufundat într-un fel de somnolenţă întristată, întorsese spatele sălii şi privea fix, absorbit, peretele lojii dinaintea lui. Plictisindu-se să tot aştepte în zadar, Brian îşi ridică cutia şi lovi uşor în balustrada lojii. Contele de White-Manor se întoarse. Când privirea lui căzu asupra lui Brian, se cutremură din cap până în picioare, suferind un adevărat şoc. Se făcu verde la faţă, ochii săi lipsiţi de viaţă se aprinseră, iar buzele începură să-i tremure, fără să scoată vreun sunet.

Toată sala urmărea scena în tăcere.

— Milord, fratele meu — spuse Brian, cu o voce limpede şi gravă, care pătrunse în colţul cel mai îndepărtat al celei mai îndepărtate loji — ia o cutie de drajeuri de la fiul tatălui tău, ca să aibă cu ce să-şi cumpere o bucată de pâine.

Loja filfizonilor aplaudă. Parterul, fără să ştie de ce, aplaudă şi el; galeria, imitând parterul, strigă bravo, iar Paddy însuşi, în nevinovăţia sufletului său bun, emise un "Trăsni-m-ar Dumnezeu!" aprobativ. Lojile în care se aflau doamne se manifestară mai puţin zgomotos, dar câteva chipuri frumoase se ascunseră îndărătul evantaielor ca să surâdă, iar Lady Campbell declară că Brian de Lancester era un glumeţ răutăcios dar adorabil.

În timpul acesta, contele de White-Manor, obiectul jignitoarei curiozităţi generale, rămase ca lovit de trăsnet.

— Ei bine, milord, fratele meu? întrebă necruţătorul Brian.

Contele deschise gura, lăsând impresia că vrea să vorbească. Tăcerea se restabili ca prin farmec. Dar nu se auzi decât vocea piţigăită a vicontelui de Lantures-Luces care spunea:

— Vă jur, dragii mei, c-aş da trei napoleoni să am lornionul la mine... Vorbesc foarte serios!... Nu văd absolut nimic!

Contele, incapabil să pronunţe un singur cuvânt, aruncase fratelui său o privire cruntă şi, printr-un ultim efort, trăsese perdeaua lojii. Nu mai putea fi văzut.

În momentul acela, de la galerie şi de la parter se auzi un vacarm infernal. O mulţime nouă se năpusti asupra spectatorilor care ocupau locuri pe scaune. Oamenii se

ocărau, se băteau, locurile neocupate erau luate cu asalt. Era nouă şi jumătate; momentul intrării celor cu *bilete la jumătate de preţ*: privilegiu foarte drag populaţiei Londrei, de care se abuzează în chipul cel mai grosolan cu putinţă.

Brian profită de învălmăşeală şi se strecură afară. Johnny îşi luă înapoi cutia cu drajeuri şi-i dădu în schimb costumul elegant.

În timpul acesta, în sală se petrecea o scenă ciudată, în clipă când tumultul intrării celor cu bilete reduse începea să se calmeze, într-una din lojile avanscenei răsună un ţipăt de femeie, un ţipăt de durere şi spaimă. Ţipătul provenea din loja lipită de scenă şi în cărei Lady B... aştepta singură sosirea ilustrului ei protector.

Toate privirile, care mai înainte se îndreptaseră spre fundul sălii, pentru a se bucura de disperarea contelui de White-Manor, erau aţintite acum spre scenă. Lady B..., palidă, cu trăsăturile răvăşite, fu văzută repezindu-se spre culoar strigând după ajutor, iar aproape numaidecât, în faţa lojii sale, se arătă chipul inert al lui Tyrrel Orbul, pe care lumea îl cunoştea sub numele de Sir Edmund Makensie.

Capitolul XXI - Loja neagră

Snail lucrase conştiincios. Cheltuise cele cinci guinee la un negustor de haine vechi din Long Acre şi ieşise de acolo îmbrăcat ca un gentleman, din cap până în picioare. Nimic nu lipsea: nici pantofii de lac, nici ciorapii de mătase, nici mănuşile albe. Înainte de-a intra în teatru, se înapoiase în Before Lane şi-şi ascunsese hainele, din care făcuse un pachet, în aceeaşi fundătură unde avusese loc întrevederea lui cu bravul căpitan Paddy O'Chrane. Tare ar fi avut chef. să se arate în toată splendoarea lui şi să-i lase cu gura căscată pe cei de la *The Pipe and Pot*, ale cărei ferestre reflectau o lumină roşie şi sumbră la numai cincizeci de paşi, dar izbuti să reziste ispitei şi-o luă înspre *Covent Garden*.

Cel de-al doilea act din *Freischütz* se apropia de sfârşit. În foaier nu erau decât vreo şase din acei spectatori ultrablazaţi care nu-şi fac apariţia în sală decât în timpul antractului şi-o iau la goană de îndată ce se ridică cortina. Doamnele cu virtute îndoielnică plecaseră să-şi afişeze în altă parte surâsurile provocatoare şi goliciunea exagerată a toaletelor decoltate. Snail se plimba de colo până colo, umflându-şi din

toate puterile pieptul slăbănog, îndreptându-şi şalele şi mestecând între dinţi o scobitoare pe care şi-o cumpărase anume pentru a-şi desăvârşi ţinuta de gentleman. Se uita cu atenţie la toţi cei pe care-i întâlnea în cale, tuşea, scuipă, se ştergea la nas, dar degeaba. Nimeni nu-i dădea nici o atenţie.

Cu toate acestea, arborase pe piept o fundă de satin galben care nu semăna cu nici o decoraţie cunoscută. Îşi bătuse oare joc de el? Snail începu să se teamă. Regretă amarnic scaunele şchioape de la *Pipe and Pot*, bărbia ţepoasă a frumoasei Madge şi chiar privirea stupidă a lui Mich, cumnatu-său. Se plictisea. Să n-ai nici măcar posibilitatea de a mieuna, ca să-ţi mai treacă timpul! În disperare de cauză, se apropie de bufet şi ceru un pahar cu bere. I se servi o îngheţată. Snail nu mâncase niciodată îngheţată. Probabil că şi-ar fi exprimat nemulţumirea într-un mod cu totul neplăcut pentru nimfa din foaier, dacă n-ar fi intervenit un domn să-i tempereze furia. Acesta îi puse degetul pe piept, acolo unde se lăfăia faimoasa fundă de satin galben.

— Urmează-mă — spuse el în şoaptă.

— Cum adică, urmează-mă?! replică Snail, îndreptându-şi mândru talia pitică. Faci pe glumeţul cu mine?

Necunoscutul îşi încruntă sprâncenele, dar Snail nu era omul să se sperie doar de atât.

— Urmează-mă!... repetă el. Uite ce-i, eu nu merg decât cu oameni pe care-i cunosc. Iar pe dumneata nu te-am cunoscut nici de la Eva, nici de la Adam, fir-ar să fie, cum zice bravul meu prieten, căpitanul O'Chrane.

Necunoscutul îl privi o clipă, surâzând.

— E-ncăpăţânat, nu glumă, caraghiosul ăsta mic — murmură el. Apoi, luându-i deodată mâna, îi făcu o cruce cu degetul arătător în palmă şi adăugă: *Gentleman of the night!*

— Asta-i altceva! spuse Snail, dându-şi importanţă. Aşa mai merge... Dar vă daţi seama, milord, având o misiune de mare încredere, nu pot da ascultare primului aiurit care-mi spune: "Urmează-mă!"

— Ai dreptate... Cum te cheamă?

— Snail, milord... Dar pe dumneavoastră?

— Pe mine?... Numele meu contează mai puţin, tinere prieten Snail, şi timpul ne zoreşte... Vino cu mine.

Părăsiră amândoi foaierul în clipa când mulţimea răbufnea prin toate ieşirile din sală, după căderea cortinei. Izbutiră cu mare greutate să-şi croiască drum spre coridoarele aglomerate pe neaşteptate şi se opriră la doi paşi de loja în care se aflau contesa Ophelia şi prinţesa de Longueville. Domnul bătu de trei ori la uşa lojii vecine. Uşa se deschise şi Snail, înhăţat brusc de umeri şi împins, — se trezi într-o întunecime

deplină. Locul în care se afla era evident, o lojă, însă mascată de un paravan, dar atât de bine, atât de ermetic închis, încât nici o rază din miile de lumini răspândite pretutindeni în sală nu putea pătrunde acolo. O tăcere profundă domni timp de un minut. Snail auzea doar zgomotul câtorva respiraţii reţinute. Simţi un fior de teamă.

— Te simt cum tremuri, copil al familiei — spuse o voce înăbuşită, prefăcându-şi timbrul. Dacă eşti un fricos, şterge-o!

— Să mă bată Dumnezeu, milord — răspunse Snail — mi-s bărbat în toată firea!... Numai că-mi place şi mie să văd limpede ce-i în faţa mea... La urma urmei, ce trebuie să fac?

— Să taci!

În aceeaşi clipă, Snail se simţi apucat de braţ. Fu tras până la marginea lojii. O mână atinse paravanul, în mijlocul căruia apăru numaidecât un punct luminos.

— Uită-te prin gaura asta — i se porunci.

Snail se supuse. Vederea lui, obişnuită cu bezna din lojă, fu orbită de valurile de lumină ce coborau din candelabre şi urcau dinspre rampă. Omul care-i vorbise îşi dădea seama de aceasta şi aşteptă câteva secunde înainte de a lua din nou cuvântul.

— Uită-te drept în faţa ta; în prima lojă — adăugă el apoi. Ce vezi?

— O lady, ce naiba, cu-o rochie de mătase şi nişte fluturaşi de aur care strălucesc pretutindeni.

— Îi vezi mâna acestei lady?

— Văd doar una din ele.

— Care?

— O clipă, să-mi dau seama, milord... Mâna dreaptă... Ba nu! E stânga, care-i sprijinită pe balustradă dinafară a lojii... Ah! Sfinte Sisoie, ce inele mişto! Frumuşica de Madge ar fi în culmea fericirii să aibă două sau trei din astea!

— Gura... Aşadar, foarte bine, mâna stingă... în inelarul mâinii se vede un inel care străluceşte mai tare decât celelalte...

— Cred că l-am văzut, milord, cred că da... Ai zice că-i o bucăţică de soare...

— Pleacă de-acolo!

Gaura fu astupată la loc. Snail se trezi din nou în plină beznă.

— Mâna stângă şi degetul inelar — i se repetă strângându-i-se cu putere braţul. Ai să ţii minte?

— Da, milord.

— Acum, apropie-te aici.

Fu împins în partea dreaptă a lojii. Paravanul fu ridicat foarte puţin şi o rază puternică lumină loja; dar două mâini îl prinseră de cap pe Snail, care nu se putea întoarce să vadă cine-i erau însoţitorii.

— Priveşte! i se spuse iar. Dar de data asta în jos. Ce vezi?

— Umerii unei femei... Arde-m-ar flăcările iadului, milord, dacă nu-s cei mai frumoşi umeri...

— Gura!... Nu-i vezi faţa?

— Nu, milord.

— Aşteaptă niţel.

Capul lui Snail fu ţinut mai departe nemişcat până ce pungaşul spuse:

— Acum o văd, milord! îi văd faţa... Ei, dar... am mai văzut chipul ăsta undeva...

— Gura!

Paravanul atinse din nou peretele lojii. Se făcu din nou întuneric beznă.

"Unde naiba am mai văzut-o eu pe frumoasa asta?... se întrebă el. Apoi, deodată, izbit de o amintire, adăugă: Mare nătărău mai sunt!... Seamănă cu Susannah, fata de la *Armele Coroanei*... Dacă ar vedea-o căpitanul, s-ar strâmba de râs... "

— Acum trebuie să pleci — spuse în acest moment vocea. Întoarce-te spre uşă şi nu privi îndărăt.

Uşa se deschise; Snail fu împins afară, tot aşa cum fusese împins înăuntru. Chiar de-ar fi avut intenţia să nu se supună ordinului pe care-l conţineau ultimele cuvinte ale vocii misterioase, n-ar fi putut-o face, căci uşa se închise imediat în urma lui. Se trezi din nou pe coridor, lângă omul care-l acostase în foaier. Lumina îi readuse curajul şi aerul lăudăros.

— Ei bine, milord — spuse el — sunt sluga preaplecată a senioriilor lor şi a dumneavoastră; dar mi se pare ciudat cum îşi petrec dânşii vremea! Aceşti preacinstiţi gentlemani, care se află acolo înăuntru, n-ar fi trebuit decât să coboare în pivniţa locuinţelor lor, fără a se mai obosi să vină la teatru... Pe legea mea, ar fi văzut tot atâta... în ce mă priveşte, sunt foarte mulţumit de purtările lor şi-aş fi vrut să-i văd niţel la chip.

— Linişteşte-te, puştiule, linişteşte-te!

— Milord, mi-s bărbat în toată firea. Nevastă-mea Madge şi Mich pot să vă încredinţeze... Vă rog numai un singur cuvânt: Înălţimea Sa se afla în loja diavolului?

— Pe cine numeşti Înălţimea Sa?

— Pe patronul din Finch Lane, ce dracu!... Cel care plăteşte... Domnul Edward.

— Nu.

— Aşa! făcu Snail. Atunci nu-mi mai pare atât de rău că n-am avut un muc de lumânare... Cu înălţimea Să aş fi vrut să dau ochii.

— Sunt unii care l-au văzut împotriva voinţei sale, tinere — spuse domnul din foaier, cu voce gravă şi înceată. Dar acum au devenit foarte discreţi...

— Li s-a închis gura?...

Domnul făcu un semn afirmativ.

— Cu bani? continuă Snail.

Domnul scoase de la piept un pumnal micuţ cu lama scobită, minunat lucrat.

— Nu... nu cu bani — spuse el.

Snail tăcu mâlc şi urmări cu privirea temătoare mâna gentlemanului care-şi strecură micuţul pumnal sub reverele de satin ale vestei.

— Ei, şi-acum — continuă acesta — îţi aminteşti bine tot ce-ai văzut?

— Perfect, milord. În faţă, o lady, o mână şi-un inel; alături, o altă lady şi umerii ei... frumoşi umeri, milord!

— Ascultă!

Necunoscutul îl luă de mână şi-i vorbi timp de aproximativ zece minute, repetând de mai multe ori aceleaşi fraze, procedând, într-un cuvânt, ca profesorii care încearcă să vâre în capul nereceptiv al unui elev o lecţie dificilă.

— Bine, milord, bine! strigă în cele din urmă Snail, care nu mai avea răbdare. Dacă o să mă bateţi atâta la cap, fir-ar să fie, n-o să mai înţeleg nimic... Gata, am priceput, ştiu tot... ta treabă!

— Ia seama! îl întrerupse personajul, care probabil n-avea în Snail o încredere prea mare. Nu-i vorba de-un fleac.

— Chiar de-ar fi vorba de cinci sute de lire, şi-un prăpădit de inel nu poate preţui atâta, şi tot aş fi sigur de mine, milord.

— Mai cu seamă nu uita: când ai să ieşi din loja aceea (o arătă pe-a contesei Ophelia), o iei pe uşa de la capătul coridorului. Scară din spate te va duce în culise; voi fi acolo şi-ţi voi arăta pe unde să ieşi în stradă.

Snail şi însoţitorul lui făcură înconjurul sălii prin coridorul de serviciu şi se îndreptară în direcţia lojii ocupate de Lady B...

Un bărbat ieşi tiptil din loja misterioasă şi-i urmări la o distanţă de douăzeci de paşi. Era Tyrrel Orbul. Lăsa în urma lui, în lojă, patru gentlemeni care, cu ochii lipiţi de patru găuri făcute în paravan, asemănătoare acelei prin care se uitase Snail, priveau lacomi loja Alteţei Sale Regale ducele de York.

Din cealaltă parte a teatrului, nu se putea bănui uneltirea. Paravanul se vedea foarte puţin şi numai acolo unde se încrucişau perdelele lojii. Totuşi, loja ermetic închisă stârnise o clipă bănuielile comisarului însărcinat cu supravegherea teatrului. El dădu unui agent misiunea de a supraveghea loja respectivă. Agentul, urmând exemplul confraţilor săi, ascultă, înţelese şi se abţinu de la orice acţiune.

Era tocmai momentul când Brian de Lancester acaparase atenţia sălii întregi. După cum spuneam, câteva minute mai târziu se produse invazia celor cu bilete la jumătate

preţ. Snail şi însoţitorul său se aflau atunci la dreapta scenei, în spatele lojii ocupate de Lady B.

— Atenţiune! spuse în şoaptă călăuza lui Snail. Apoi, aproape imediat, chiar în clipa când tumultul ajunsese la culme, adăugă: La treabă!

Şi dispăru.

Tyrrel Orbul îşi ocupă locul.

Snail bătu hotărât la uşa lojii ducelui de York. Ţinea în mână un bileţel.

— Milady — spuse el, salutând respectuos — ducele mă trimite la Senioria Voastră cu porunca de-a vă înmâna acest mesaj.

Întinse scrisoarea. Lady B. vru s-o ia. Dar, în clipa când degetele ei atingeau hârtia, Snail i le înşfăcă violent şi, cu un sânge rece nemaiîntâlnit, îi smulse inelul.

Văzuse bine, ascultase bine; nu făcu nici o greşeală.

Lady B..., înspăimântată de ciudatul atac, rămase la început năucită, neputând nici măcar să articuleze un ţipăt. Când, în sfârşit, îşi recăpătă glasul, să strige după ajutor, Snail, biruitor, trecea pragul lojii şi dispărea cu inelul. Lady B..., înnebunită, se avântă pe urmele lui, dar chiar în prag se izbi de Tyrrel Orbul, sau mai bine spus de nefericitul Sir Edmund Makensie.

— Dă-mi voie să trec, domnule, dă-mi voie! Prindeţi hoţul!...

Bietul orb se strădui din răsputeri să-i facă loc, dar interveni fatalitatea. Când Lady B... se precipită spre dreapta, Sir Edmund o imită; când o lua la stânga îl găsea pe acest om realmente demn de milă în calea ei.

— Nu-i al meu! ţipa ea, gâfâind ca o nebună. Alteţa Sa Regală mi l-a împrumutat, mi l-a încredinţat! Este un diamant al coroanei, Doamne Dumnezeule!... Un diamant care valorează douăzeci de mii de lire!... Opriţi-l!... Ajutor!

În sfârşit, găsind forţă în disperarea ei, apucă ambele braţe ale lui Sir Edmund Makensie, împingându-l cu violenţă în lojă. Apoi ieşi, înnebunită, pe coridor.

Sir Edmund, care nu văzuse nimic, nu înţelese nimic; bietul om, se sprijini cu mâinile de balustrada lojii şi-şi aruncă în sală privirea-i lipsită de vedere. Lumina voalată a ochilor săi se îndreptă, fără îndoiala întâmplător, spre loja închisă şi făcu un semn imperceptibil cu capul. Paravanul coborî pe jumătate.

Între timp, Snail, profitând de avansul lui, făcuse liniştit înconjurul sălii şi străbătu pentru a doua oară coridorul de serviciu; nimeni nu se gândea încă să-l urmărească. Intră în loja contesei Ophelia. Contesa, aplecată în afara lojii, încerca să vadă ce se întâmpla de cealaltă parte, de unde răzbăteau ţipetele Lady-ei B... Susannah, dimpotrivă, privea, gânditoare, locul pe care abia îl părăsise Brian, în fundul sălii, sub loja contelui de White-Manor. Snail atinse cu degetul, din spate, pielea catifelată a umărului ei gol şi rosti în şoaptă:

— *Gentlewoman of the night*[11]!

Frumoasă fată se întoarse tresărind.

— Iertaţi-mă, Înălţimea Voastră — spuse Snail, surâzând — puneţi asta la sânul dumneavoastră. Senioriile Lor vi-l încredinţează spre păstrare.

Susannah luă ceea ce îi înmâna Snail, iar acesta dispăru numaidecât prin uşiţa din fund ce dădea spre scenă. Susannah ascunse în sân obiectul ce-i fusese încredinţat şi care era învelit în hârtie. Era tocmai momentul când Lady B..., izbutind în cele din urmă să treacă peste obstacolul reprezentat de Tyrrel Orbul, fugise pe coridor. O agitaţie frenetică cuprinse întreaga sală. Era vorba de un diamant al coroanei, spunea lumea, împrumutat în mod imprudent Lady-ei B..., o bijuterie valorând o jumătate de milion.

Tot ce se chema poliţie, înăuntru şi-afară, începu să se agite. Se făcură cercetări. Nenumăraţi oameni cumsecade, purtând veşmântul nevinovăţiei, fură reţinuţi provizoriu. Apoi comisarul avu o inspiraţie subită. Îşi duse mâna la frunte şi spuse:

— Am găsit chichiţa!

Sărmana Lady B... începu să nutrească speranţe.

Iuţind pasul, comisarul, urmat de-un batalion de poliţişti, se îndreptă spre loja misterioasă unde Snail primise instrucţiunile. Îşi dispuse oamenii jumătate la dreapta, jumătate la stânga.

— Sunt indivizi periculoşi — anunţă el — băgaţi de seamă!... Sunteţi gata?

— Da, să trăiţi! răspunseră poliţiştii, strângându-şi rândurile în aşa fel încât să nu poată trece nici măcar un şoarece printre ei.

— Atenţiune!!! comandă iar comisarul.

În aceeaşi secundă deschise loja.

Nu ieşi nimeni.

Poliţiştii ţineau în mâini bastoanele de cauciuc, pregătite să doboare pe primul ieşit. Dar nu ieşi nimeni.

În ciuda faptului că uşa era deschisă, interiorul lojii era suficient de întunecat, pentru ca cineva să se poată ascunde acolo. Comisarul, care, întâmplător, era un om curajos, intră şi dădu la o parte paravanul.

Valuri de lumină inundară loja. Era goală!

[11] Aristocratele nopţii. (n.t.)

Capitolul XXII - Baletul

Emoţia străbătu întreaga sală, de la locurile ocupate de lumea elegantă până la galerie şi lojile de sus. Toţi vorbeau despre Lady B..., despre Alteţa Sa Regală şi despre diamantul coroanei.

— Douăzeci de mii de lire! rosti voluminoasa Dorothy Burnett. — Vai! Mr. O'Chrane, douăzeci de mii de lire!...

— Nici mai mult, nici mai puţin, Dorothy, sufleţelule, după cât se pare; trăsni-m-ar Dumnezeu!... Straşnică afacere!

— Straşnică afacere, domnule!... E un furt care merită ştreangul.

— Să mă bată Dumnezeu, Dorothy, dacă n-ai dreptate, ştreangul, că bine zici!... Da, da, ştreangul, sufleţelule, fir-ar să fie!

— Azi e ziua furturilor! strigă francezul Lantures-Luces, năvălind în loja ocupată de Lady Campbell. Îmi daţi voie, milady?... Miss, îmi daţi voie?... În toată Londra n-ai putea găsi, vorbesc foarte serios, un evantai mai minunat.

— A fost prins hoţul, viconte? întrebă Lady Campbell.

— Hoţul, doamnă?... Iertaţi-mă, vorbiţi despre hoţul meu sau despre cel care a prădat-o pe Lady B..., despre lornionul meu sau despre inelul dânsei?

— Ei, viconte, se spune că diamantul valorează douăzeci de mii de lire.

— Doamnă, Alteţa Sa Regală e bogată, iar eu nu sunt decât un biet gentilom... lornionul m-a costat două guinee la Paris, pe Rue Richelieu's Street, doamnă!... Dar asta nu-i cea mai tristă veste de azi, doamnă, vorbesc foarte serios, cunosc una care v-ar interesa mai mult... Ah, iată-l pe scumpul nostru marchiz... nu te-am recunoscut... Ce mai faci, scumpe marchiz?

— Mă nelinişteşti, domnule — spuse Lady Campbell. Despre ce veste vorbeşti?

— Uitasem... dar poate o ştiţi, de vreme ce dragul nostru marchiz... nu?... Ei bine, voi fi primul care v-o aduce la cunoştinţă... E vorba de sărmanul Frank... Frank Perceval, doamnă.

Încă de la începutul spectacolului, ba chiar de la balul din ajun, Miss Mary Trevor stătuse adâncită într-un fel de apatie care-o făcea insensibilă. În tot cursul serii păstrase o tăcere posacă, iar prezenţa lui Rio Santo se dovedi de astă dată neputincioasă să-i

alunge toropeală. Lady Campbell credea că-i bolnavă şi-o înconjura cu mii de atenţii pe care Miss Trevor nici nu le lua în seamă.

Văzând cele ce se petreceau de câteva luni la Trevor House, un observator atent nu s-ar fi putut învoi cu părerea exprimată de Lady Campbell. El ar fi ghicit în seara asta, dacă nu chiar şi mai înainte, că o povară prea grea apăsa inima bietei fete, o greutate care avea s-o strivească până la urmă dacă nu era luată şi îndepărtată la timp. Ar fi ghicit că o suferinţă ascunsă o mistuia pe palida Mary, a cărei voinţă slabă nu ştia să respingă otravă ce i se oferea drept leac. Observatorul ar fi fost profund impresionat, căci frumuseţea blajină a domnişoarei Trevor stârnea interes, tot astfel cum distincţia ei minunată inspira respectul pe care orice englez îl are faţă de adevărata nobleţe.

Or, marchizul de Rio Santo era un observator şi, în mod cert, un observator puţin obişnuit; de altfel, ştia mai bine decât oricine ce se petrecea la Trevor House de câteva luni. Astfel încât ghicea toate cele afirmate adineauri; mai mult de-atât, ghicea pricina acelei suferinţe ascunse; o *ştia*. Ştia că povară cumplită sub care gemea inima blândei Mary era incertitudinea, îndoiala, întunericul. Incertitudine provocată de altcineva, îndoială artificială, întuneric bine întreţinut în jurul ei. Îşi dădea seama că, dacă într-o bună zi ar fi fost lăsată să gândească singură, doar o zi, ar fi alergat într-acolo unde o chema adevărata voce a sufletului ei, acea voce care-i fusese înăbuşită, falsificată, vocea care trecea sub tăcere numele iubit, rostind silită un alt nume învăţat în lacrimi; dar ştia că această zi nu va veni, nu putea să vină. Lady Campbell veghea, ca o santinelă atentă; iluzia, oricât de ucigătoare putea deveni, avea să fie întreţinută cu grijă, fără răgaz; fără milă...

Asta deoarece Lady Campbell, ajunsă pe culmea unui munte de sofisme, înălţat cu o prodigioasă risipă de spirit, era ferm convinsă de misiunea ei. Cu atât mai mult, cu cât convingerea izvora din ea însăşi, spiritul o impusese inimii şi, pentru un creier ajuns la un asemenea grad de autosofisticare (dacă ne e permis să întrebuinţăm un termen atât de înspăimântător), evidenţa nu mai este decât un paradox.

Într-adevăr, există oare pe lume oameni mai riguros convinşi decât şarlatanii de bună-credinţă?

Rio Santo îşi dădea seama de toate acestea. O iubea deci îndeajuns pe Miss Trevor pentru a se considera complicele clarvăzător al cruzimii oarbe manifestate de Lady Campbell? Iubirea-i era oare dintr-acelea care răstoarnă toate barierele şi, pentru a depăşi un obstacol, strivesc totul în cale? Nu. Dragostea lui era reală; dar, în comparaţie cu celălalt sentiment din sufletul său, iubirea lui cobora pe un plan inferior. Era un simţământ secundar, sacrificat, un pretext poate. Sentimentul pentru care ar fi zdrobit toate barierele, pentru care ar fi călcat în picioare lucruri sfinte, prietenia, inima unei iubite, spre a se avânta şi mai departe, nu era dragoste... Era ceea ce ei numea ambiţie,

ceea ce un artist ar fi numit idee, iar un cuceritor politică. Era un gând uriaş, o dorinţă nestăvilită, o pasiune mistuitoare. Era contemplarea unui scop, privit mai întâi, odinioară, ca o luminiţă îndepărtată şi care, treptat, sporise atât de mult, încât devenise un soare ce-i ardea imaginaţia, dogorind-o cu raze prea fierbinţi. Între el şi ţelul propus, Mary era doar o etapă.

Dar cititorul nu trebuie să înţeleagă greşit şi să-l aprecieze pe Rio Santo, cu măsura acelor burghezi care fac din dragoste o undiţă de pescuit averi; să nu-l compare nici chiar cu don juanii diplomatici care *parvin prin femei*, cum se spune, pentru a exprima în cuvinte acceptabile o idee josnică. Rio Santo nu era nici una, nici alta, deoarece pasiunea sa dominantă se situa deasupra oricărui interes personal.

Prin urmare, nu numai dragostea îl împingea spre Miss Trevor. Dragostea îşi trăise clipă, ziua; o plăcuse într-o seară la bal; i-ar fi cucerit, poate, favorurile, aşa cum procedase cu-atâtea alte femei, dacă un gând mai serios şi mai măreţ nu s-ar fi interpus în imaginaţia sa. Voia să se căsătorească cu Miss Trevor şi o respecta.

Când vicontele de Lantures-Luces rosti, în loja ocupată de Lady Campbell, numele lui Frak Perceval, pesemne că francezul a rămas uimit de efectul produs. Rio Santo tresări ca un leu somnoros înţepat de-o viespe; Lady Campbell îşi pierdu zâmbetul şi-şi încruntă sprâncenele; Miss Trevor îşi ridică deodată chipul frumos şi se întoarse spre viconte, cu o privire lacomă şi întrebătoare.

Lantures-Luces nu era deloc obişnuit cu asemenea succese. Se opri pentru a se face şi mai dorit.

— Continuaţi, domnule! spuse Miss Mary.

Rio Santo îşi părăsi locul pe care-l ocupa în spatele fetei şi se strecură lângă Lantures-Luces.

— Vorbesc foarte serios — spuse acesta din urmă — urâtă treabă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule!... începu Mary, a cărei disperare inspira milă.

— N-ai de gând să vorbeşti? interveni sec Lady Campbell.

— Ba da, doamnă... Bietul Frank s-a bătut în duel.

— În duel?! repetă Mary, gâfâind.

— Şi-a fost rănit...

— Uşor, domnule, nu-i aşa? interveni iar Lady Campbell, cu un semn din cap care cerea imperios un răspuns afirmativ.

— Vă cer iertare — răspunse Lantures-Luces — foarte grav, doamnă... foarte grav.

— Frank!... Rănit!... murmură cu glas stins Mary, care-şi duse mâna la fruntea-i palidă şi închise ochii.

— În ce priveşte numele adversarului său... — continuă Lantures-Luces.

Se opri deodată: marchizul îi strânsese puternic braţul.

— Bine, dragul meu, am înţeles — continuă el — dar strânge mai uşor… Cred că discreţia mea-i bine cunoscută… şi, de altfel, nu cunosc numele celui care l-a rănit pe bietul Frank.

Lady Campbell şi Rio Santo schimbară o privire; era vorba de o întrebare; de cealaltă, de o mărturisire.

Miss Trevor lăsă mâna să-i alunece de-a lungul corpului şi-şi deschise iar ochii.

— N-am auzit bine sau cineva a spus că Frank Perceval e rănit? şopti ea. Rănit grav, Doamne Dumnezeule!

Lady Campbell vru să o ia de mână, dar Mary se clătină în fotoliu şi căzu într-o parte, pierzându-şi cunoştinţa.

Lantures-Luces se retrase, să povestească incidentul filfizonilor şi s-o vadă mai de aproape şi mai de jos pe signora Briotta, care intra în scenă.

— Sărmana copilă! spuse Lady Campbell, punând sticluţa cu săruri sub nările nepoatei sale. Ah, milord ce-ai făcut!

— Mă insultase, doamnă, şi-apoi este rivalul meu!

— Nefericit rival, domnule! Leşinul acesta dovedeşte că Mary nu şi-a uitat prietenul din tinereţe… Bietul Frank!… Eu însămi, domnule, sunt dezolată… Fii bun, milord, şi cheamă-mi trăsura, văd că Mary îşi revine.

— Un singur cuvânt, doamnă! spuse marchizul pe un ton rugător. Oare nu mă mai bucur de sprijinul dumneavoastră, deoarece am făcut ceea ce orice gentleman ar fi făcut în locul meu?

— Nu ştiu, milord… Nu mai ştiu… Dacă Mary nu te-ar fi iubit, cred că… Iată că-şi revine!

Rio Santo sărută mâna distinsei Lady Campbell şi se îndreaptă grăbit spre intrarea teatrului:

— Mâine totul trebuie să se termine! murmură el. Acest eveniment trebuie să grăbească deznodământul şi, cu orice preţ, voi fi soţul lui Mary Trevor.

— Bietul Frank! repetă în timpul acesta Lady Campbell. Pesemne că-i tare nefericit! … Dar tremur la gândul că această rană ar fi putut s-o aibă marchizul… Ce lovitură îngrozitoare ar fi însemnat pentru biata copilă!

Susannah şi contesa de Derby se găseau singure în loja acesteia din urmă. Vizitele luaseră sfârşit. Contesa vorbea despre Brian, iar Susannah o asculta fericită. Când Lady Ophelia tăcu, Susannah îi mulţumi cu naivitate, mărturisindu-i astfel taina şi divulgându-şi cu un cuvânt dragostea, ca şi cum n-ar fi ştiut că dragostea-i un lucru pe care trebuie să-l ascunzi de lume.

Contesa îi luă mâna şi zâmbi.

— Aş vrea să vă fiu prietenă — rosti Susannah.

— Îţi sunt, draga mea — răspunse Ophelia — când vei fi fericită, ca în astă-seară, să vii la mine; văzându-ţi fericirea, mă voi simţi consolată; când vei suferi, să vii tot la mine, să vii neapărat: suferinţa împărtăşită e mai uşor de îndurat.

Susannah o privi uimită.

— Dumneavoastră, care sunteţi atât de strălucitoare, atât de frumoasă, vorbiţi despre suferinţă!

— Ferească Dumnezeu, draga mea — spuse Ophelia, încercând din nou să zâmbească — ca dumneata, care eşti şi mai strălucitoare, şi mai frumoasă, să afli că nobleţea şi frumuseţea nu ne pot apăra de anumite suferinţe.

Susannah strânse încet mâna contesei.

— N-am iubit niciodată pe nimeni, aşa cum îl iubesc pe el şi pe dumneavoastră — gândi ea cu voce tare — femeile care au surori sunt fericite...

Se despărţiră abia după spectacol, în faţa teatrului.

— Trăsura prinţesei de Longueville! strigă un groom într-o livrea strălucitoare.

Susannah aproape că-şi uitase nobilul nume. Contesa îşi luă rămas bun, urcându-se în trăsura ei.

Susannah abia se aşezase în trăsură, când o mână de bărbat îi închise portiera.

— Prinţesă — spuse în acelaşi timp vocea lui Tyrrel Orbul, care se afla alături de ea — ce părere ai, ne desparte mult timp de seară de ieri şi de Tamisa, nu găseşti?... Dă-mi obiectul ce ţi-a fost încredinţat.

Fără să răspundă, Susannah scoase de la piept inelul înfăşurat în hârtia cu care-l învelise Snail şi-l întinse orbului.

— Bine — spuse el. Mâine vei avea de lucru, doamnă. Va trebui să îngrijeşti un bolnav şi să săruţi fruntea unui bărbat care nu-i onorabilul Brian... Dar e tot un gentilom, iar Perceval face cât Lancester...

Capitolul XXIII - Noaptea celor două tinere

Cam în aceeaşi vreme, contele de White-Manor se întorcea la el acasă. Coborî din trăsură, fără să scoată un Cuvânt, urcă încet scările locuinţei şi se închise în bibliotecă. Era mai palid ca un mort şi ochii săi aveau privirea aceea vagă, nehotărâtă, uimită a oamenilor pe care-i ameninţă demenţa. Se prăbuşi într-un fotoliu, îşi aruncă pălăria şi-şi luă capul în mâini. Emoţia era un lucru ciudat şi surprinzător la acest om, de obicei atât de rece, atât de bine ferecat împotriva oricărei lovituri, atât de închistat în egoismul său britanic şi aristocratic. Deznădejdea găsise o fisură în cămaşa sa de zale; i se cuibărise, ca un pumnal otrăvit, până în fundul sufletului, unde o mână nemiloasă îl răsucea necontenit.

Contele suferea cumplit. Suferea cu-atât mai mult, cu cât rana lui nu se putea trata cu metodele obişnuite. Duşmanul său, un soi de fantomă neînduplecată, n-avea cum să fie înfruntat făţiş. Loviturile lui, aplicate cu perfidie, nu puteau fi răzbunate nici prin legi, nici prin dispreţul lumii. Dimpotrivă, de fiecare dată când lovea, lumea zâmbea şi aplauda. În auzul contelui răsuna încă ecoul odios al râsetelor mulţimii. I se părea că vede în faţa ochilor surâsul jignitor al bărbaţilor şi strădania, şi mai jignitoare, a femeilor de a-şi păstra aerul de seriozitate. Evantaiurile acelea insolente, în spatele cărora se ascunseseră pentru a chicoti, scânteiau în faţa ochilor săi uluiţi. N-avea la îndemână nici un mijloc de-a lovi la rândul său, de-a răspunde prin lovitură la lovitură, de a provoca rană pentru rană!

Contele de White-Manor era un om de vreo cincizeci de ani. Chipul său avea unele trăsături foarte vag asemănătoare cu cele ale fratelui, dar expresia era cu totul alta. O apatie melancolică, învălmăşită cu simptomele colerice care iau naştere şi se întipăresc, odată cu vârsta, pe figura anumitor oameni cu temperament sanguin. În ochii săi, acum stinşi, pesemne că arsese cândva pasiunea, o pasiune brutală, neînfrânată. Se puteau ghici goliciunea, plictiseala, dezgustul care urmează potolirii depline şi monotone a tuturor dorinţelor; dar în plictiseală aceea pe care mulţi o socotesc un rău imaginar exista şi suferinţă adevărată: furia sa lupta cu apatia, plictiseala dispărea sub muşcătura neliniştii.

Fusese multă vreme unul dintre cei mai desfrânaţi cheflii din Londra.

După ce petrecu zece minute într-o stare de imobilitate totală, Lordul de White-Manor se ridică brusc. Faţa lui, mai înainte atât de palidă, căpătase acum o vineţeală apoplectică. Trase atât de violent de cordonul soneriei, încât acesta, rupt, îi rămase în mână.

— Paterson!... Gilbert Paterson!... Ticălosul de Gilbert Paterson! spuse el valetului care-şi făcu apariţia. Să vină aici... numaidecât!

"Iar i-a făcut-o Brian!"... gândi groomul, îndreptându-se spre apartamentul intendentului.

Acesta avea inima uşoară şi conştiinţa împăcată. Îşi cheltuise după-amiaza aşa cum se cuvine, spre folosul stăpânului său. Nu-şi pierduse vremea, se prezentase acasă la Mrs. Mac-Nab, sub un pretext oarecare — indivizi de teapa lui Gilbert Paterson neducând niciodată lipsă de pretexte — şi o văzuse pe Anna Mac-Farlane. Fusese uluit de frumuseţea ei. Dar asta era treaba contelui. Bob nu minţise. Dulcea copilă, atât de fermecătoare, atât de pură şi angelică, l-ar fi sedus şi pe diavol, presupunând că diavolul are răgaz să se plictisească, întocmai ca un simplu pair al regatului-unit al Marii Britanii.

Paterson coborî în grabă şi se înfăţişă înaintea lordului, cu zâmbetul pe buze. Contele era încă în picioare. Avea gura deschisă, privirea fixă şi-i revenise paloarea. Îl lăsă pe Paterson să înainteze până în apropierea sa. Intendentul salută foarte respectuos, dar, spre ghinionul lui, nu se învrednici să examineze fizionomia stăpânului său, pe care ar fi citit, anunţată foarte limpede, furtuna ce-l ameninţa.

— Milord — începu el — îmi pare bine că...

Nenorocitul n-apucă să termine. O lovitură de pumn, un pumn de lord, îl atinse la stomac şi-l expedie până în celălalt capăt al încăperii. Contele practicase odinioară, cu oarecare succes, nobila artă a boxului. Şi părea să n-o fi uitat... Gilbert Paterson se ridică sufocat.

— Piei din faţa mea! spuse contele. Numai tu eşti de vină, mizerabile!... Cine ţi-a dat voie, ticălosule, să porunceşti biciuirea fratelui unui conte?... Acum se răzbună!... Se răzbună pe mine!

Contele se trânti din nou în fotoliu.

— Să vedeţi, milord... — încercă să se apere, umil, Paterson.

— Taci, slugă trădătoare ce eşti! strigă contele de White-Manor. Piei din faţa mea... imediat! Nu mai vreau să-ţi ai culcuşul în casa mea... Mâine îţi iei toate calabalâcurile, plus ce mi-ai furat... Până la noapte, mai poţi rămâne aici... dar nu vei mai dormi sub acoperişul meu. Contele îşi sprijini capul îngreuiat pe mână. Din cauza ta o să mă ucidă! murmură el, cu glas înăbuşit. O să mă ucidă!... Pleacă!

Gilbert Paterson se încumetă a nu da ascultare acestui ordin categoric. Îşi luă pardesiul şi ieşi grăbit din casă. Timpul era rece, ceţos şi jilav. Paterson hoinărea la

întâmplare pe străzi, absorbit de amintirea recentă a alungării sale, nemaiputându-se gândi la altceva.

— Izgonit! îngână el. Tocmai când trudeam din greu pentru dânsul... Ah, milord, milord!... într-un fel sau altul, ai să mi-o plăteşti! Izgonit!... Dar ce-şi închipuie, că un om de afaceri pleacă aşa dintr-o casă, doar cu câteva amărâte de mii de lire în portofel?!... Mi-ar mai fi trebuit cinci ani, să mă căpătuiesc în chip onorabil... Cinci ani! Făcusem socoteala... fir-ar să fie! Îmi furi cinci ani, milord! Cinci ani care fac pe puţin zece mii de lire! Nu pot, cu bună-ştiinţă, să ţi-i fac cadou!...

Străbătuse, fără să-şi dea seama, o bună parte din West End, şi acum mergea, gesticulând şi vorbind de unul singur, pe trotuarele largi ale lui High Holborn.

— Izgonit! repeta el. Să vedem! Să nu ne pierdem firea!... Am trecut şi prin clipe mai grele... Să vedem ce-i de făcut!

Continua să meargă în tăcere pe Holborn, apoi pe Cheapside. În cele din urmă ajunse în Cornhill. Bătuse cale lungă. Fără să se mai gândească, supunându-se instinctiv unei nevoi imperioase de odihnă, se aşeză pe-o piatră în dreptul colţului format de cunoscută noastră clădire dreptunghiulară pe Finch Lane şi Cornhill. Acolo, îşi continuă meditaţiile.

În partea cealaltă a Cornhillului, în faţa prăvăliei bijutierului Falkstone, la etajul al doilea al unei căsuţe noi şi albe, se vedea strălucind o lumină prin perdelele străvezii de muselină. Era casa doamnei Mac-Nab, iar lumina ardea În odaia care slujea de refugiu comun celor două fiice ale lui Angus Mac-Farlane.

Era aproape de miezul nopţii. Clary dormea. Capul i se sprijinea de braţul neted şi alb, pe care tulburarea unui vis îl scosese, în ciuda frigului, de sub plapumă. Avea respiraţia inegală şi adeseori suspină. Anna şedea pe marginea patului. Îşi terminase de mult toaleta de noapte, îşi ridicase părul, legase fileul, pusese pe umeri capotul alb, al cărui material dantelat lăsa să i se ghicească vag gingăşia tinerească a formelor. Cu toate acestea, nu suflase încă în lumânare pentru a aprinde lampa de noapte. Nu se refugiase, împotriva frigului muşcător, în adăpostul îmbietor al plapumei. Ochii îi străluceau şi nu dădeau semne de somn, deşi, de obicei, la ora asta dormea demult. Stătea de veghe şi părea să aştepte, neliniştită, venirea cuiva. De îndată ce se auzea un zgomot pe stradă, ciulea urechile şi, din când în când, îşi împreună mâinile micuţe ca şi cum s-ar fi rugat.

Ce se întâmplase? De dimineaţă, Stephen Mac-Nab nu mai dăduse pe acasă. N-aveau nici o veste despre el; era miezul nopţii şi Anna nu ştia ce să creadă. Se uita din când în când la sora ei Clary, ca şi cum i-ar fi invidiat somnul, sau ar fi vrut s-o trezească, să stea de vorbă, să-i împărtăşească îngrijorarea ei, să nu mai poarte singură pe suflet povară care o copleşea.

Clary continua să doarmă. Murmură în somn cuvinte nedesluşite, şi atunci când lumina albă a luminării îi cădea pe chip, se puteau vedea câteva broboane de sudoare prelingându-se, iar apoi uscându-i-se pe fruntea înfierbântată.

"Sărăcuţa de ea! gândea Anna. De câteva nopţi suferă... Doamne, nu se mai întoarce odată!... Doamne, fă să se-ntoarcă!"

O lovitură puternică şi repetată răsună la uşa dinspre stradă. Anna sări din pat. Uşa care dădea spre scară era lăsată deschisă. Tremurând de frig şi ruşinată de graba ei, se aplecă deasupra balustradei, să audă şi să vadă.

Mrs. Mac-Nab apăru curând pe scară. Şi ea veghea: dragostea unei mame nu aţipeşte mai lesne decât afecţiunea unei iubite. În clipa în care slujnica deschidea uşa din stradă, îl întâmpină pe Stephen, copleşindu-l cu mângâieri şi întrebări. Stephen era foarte abătut. Anna nu putu să-l vadă decât o clipă, în timp ce urca prima treaptă a scării; dar îi era de ajuns. Se simţea liniştită şi dezolată în acelaşi timp: liniştită pentru gelozia-i vagă, dezolată pentru mâhnirea vărului ei. Trase cu urechea.

Stephen intrase în camera mamei sale. Anna nu reuşi să audă decât numele lui Frank Perceval rostit de Stephen, cu o dureroasă emoţie, şi câteva exclamaţii de uimire ale doamnei Mac-Nab. Fata tremura sub veşmântul uşor de noapte pe care un vând de gheaţă îl flutura tot timpul, dar continua să rămână la postul ei. Discuţia se termină repede. Stephen reapăru pe scară şi, în loc să urce în camera sa, ca de obicei, se îndreptă spre uşa de la ieşire.

"Unde s-o fi ducând?" se întrebă Anna.

Nu avea să capete răspuns la această întrebare. Nu mai auzi nimic, în afară de un nume pe care Stephen îl rosti atunci când îşi sărută mama.

Era numele Claryei. Anna simţi o lacrimă ivindu-i-se pe gene.

— Clary! repetă ea cu tristeţe. Dar eu?

Uşa dinspre stradă se închise. Mrs. Mac-Nab urcă din nou murmurând:

— Bietul băiat!... Stephen e-un copil bun şi generos! Bietul Mr. Frank!...

Anna se reîntoarse în cameră, închizând încet uşa. Avea i o greutate şi mai mare pe suflet. Clary continua să doarmă. În clipa când Anna se strecură în pat, sora ei se zbuciumă violent în somn. Gâfâia sub apăsarea unui vis urât. Voia să vorbească, dar nu putea din cauza coşmarului.

— Clary! Clary! spuse Anna.

Această voce prietenoasă rupse în parte vraja.

— Stephen! Oh! Stephen! murmură Clary. Scapă-mă!

Anna îşi acoperi obrazul cu mâinile, şi lacrimile începură să-i picure printre degete.

— Şi ea!... murmură Anna.

Apoi îşi trezi sora cu un sărut.

Clary se ridică brusc, îngrozită, şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului Annei, care se silea să zâmbească.

— Tu eşti! îngână ea. Oh! îţi mulţumesc!... Doamne, ce vis!... Cât de mult te iubesc, Anna, şi ce bine mă simt acum că m-am trezit cu chipul tău în faţă! Am avut un vis îngrozitor, surioară dragă...

Se opri şi adăugă suspinând:

— Groaznic şi dulce totodată... El era acolo... mă strângea în braţe... Nu mă puteam împotrivi... Mă lua cu el...

— Cine? întrebă Anna, ale cărei sprâncene fine se încruntară. Stephen?

Clary clătină din cap.

— Nu — răspunse ea — Stephen încerca să mă apere de el.

— De cine? întrebă iar Anna.

Clary o privi şi expresia chipului i se schimbă deodată.

— Nu ştiu — murmură ea. Ce spuneam?... Am vorbit ca-n vis...

— Ai vorbit despre Stephen, draga mea.

— Da... adevărat... Ascultă, Anna...

O trase lângă pieptul ei şi-i acoperi faţa cu sărutări.

— Ţi-am ghicit secretul — continuă ea — îl iubeşti... cu-atât mai bine! Ultima scrisoare a tatălui nostru anunţă grabnica lui sosire... Îl vom vedea în curând, poate mâine... Am să-i vorbesc, Anna; ai să fii fericită.

— Aşadar, tu nu-l iubeşti pe Stephen? spuse Anna, plângând şi râzând în acelaşi timp.

— Eu?... Nu iubesc pe nimeni, Anna — răspunse cu vioiciune Clary — pe nimeni, m-auzi?... Pe cine-aş putea iubi?

— Credeam...

— Vai ce rece eşti, surioară!... Culcă-te la loc! Culcă-te repede... Biată Anna!... Ce fericită aş fi să te ştiu soţia vărului nostru, care-i atât de nobil, şi-atât de bun... Aş vrea ca tata să fie acum la Londra!

Cele două surori se îmbrăţişară din nou, apoi Anna se duse în patul ei. Rolurile se schimbară. După câteva minute, se putea auzi respiraţia egală şi liniştită a Annei, care adormise. Clary, dimpotrivă, stătea acum de veghe; veghea, vai, în noaptea aceasta, ca-n toate nopţile celelalte, când visele nu se iveau să-i potolească tulburarea unicului şi chinuitorului ei gând...

Între timp, Gilbert Paterson avusese răgazul să reflecteze, dar nu găsise nici o soluţie potrivită şi stătea de-o oră pironit acolo, îngheţat de frig, prost dispus şi neştiind ce hotărâre să ia.

În sfârşit, zgomotul uşii închise de Stephen îl smulse brusc din noianul preocupărilor sale sumbre. Se sculă şi-şi dezmorţi picioarele înţepenite de jilăveala nopţii.

— Unde naiba mă aflu?... Totuşi nu pot dormi în stradă... Ia să vedem!

Se orientă şi recunoscu Cornhillul. Apoi, privirea sa, ridicată întâmplător, întâlni lumina care strălucea la etajul al doilea al locuinţei doamnei Mac-Nab. Priveliştea îi alungă deodată întunericul din gând. Se lovi peste frunte şi zâmbi fericit.

— La naiba! exclamă el. Ia te uită, afacerea mea!... Am să-ncerc chiar mâine... Cât despre mijloacele de acţiune, sunt mai multe, dar de ce să mă expun eu?... Am destule parale ca să-i plătesc pe alţii.

O luă de îndată pe Cheapside şi se urcă într-o trăsură în faţa bisericii Saint Paul.

— Încotro, milord? întrebă vizitiul.

Gilbert Paterson rămase o clipă nehotărât.

— Before Lane — spuse el, în sfârşit. Apoi adăugă pentru sine: Ar fi culmea, ca printre clienţii lui Peggy să nu găsesc ce-mi trebuie!

Capitolul XXIV - The tap

Niciodată, dar absolut niciodată, Bob Lantern nu fusese văzut ocupându-se atât de activ de-un lucru care nu-l privea deloc. Loviturile de baston ale bravului căpitan O'Chrane îi transmiseseră parcă un elan extraordinar, şi când Snail, întors din expediţia lui, reveni la *The Pipe and Pot*, Bob muncea de zor la curăţirea *tap*-ului spre a-i face plăcere, spunea el, prietenului Mich.

În ungherul unde se afla, Mich nu părea deloc însufleţit de-o recunoştinţă prea fierbinte. Îşi ţinea coatele pe masă şi capul în mâini. Rana lui luase proporţii şi avea firicele de sânge sub şuviţele umezite ale părului său des şi roşcat.

Bob se oprea din când în când din lucrul său, la care, de altfel, era ajutat de trei sau patru vagabonzi cu mutre sinistre, şi se ducea să se aşeze lângă Mich.

— Mai trage o duşcă, băiete — îi spunea el — dar nu bea prea mult. Când eşti băut, faci scandal şi s-a dus dracului treaba... Te-am văzut uneori lovind destul de zdravăn sub London Bridge; dar astă-seară ai de-a face c-un ticălos vânjos... Din fericire, Mich, dragul

meu Mich, Tom Turnbull e-o brută care loveşte orbeşte şi dacă nu erai băut, bătrâne, nu te lăsai otânjit la tâmplă...

— Tom n-are să vină — răspundea Mich, exprimându-şi, fără să vrea, speranţele. E-un laş!

— Da, Mich, e-un laş, un adevărat laş, dar are să vină... Să mă trăznească Dumnezeu, dacă nu m-aş duce după el în cazul când n-ar veni... spre binele tău, Mich, băiete!

Dacă cineva ar fi văzut chipul lui Bob Lantern în timp ce şuşotea astfel la urechea lui Mich, s-ar fi dat înapoi de scârbă şi groază. Năduşeala i se prelingea sub părul aspru, ochii îi scânteiau vicleni. Din când în când, un spasm îi încorda muşchii obrajilor şi, la fiecare colţ al gurii, avea câte un clăbuc de spumă pe care-l ştergea necontenit, dar care, tot necontenit, se ivea din nou. Căci, de două ore, clocotea în el o ură furibundă împotriva lui Tom Turnbull şi nu îndrăznea să-l atace direct. Se temea de Tom.

Când îl părăsea pe Mich, luptătorul său, pentru o clipă, o făcea pentru pregătirea *tap*-ului pe care-l socotise un loc foarte potrivit în vederea luptei anunţate.

Snail îşi îmbrăcase iar ţoalele obişnuite şi purta sub braţ hainele de împrumut strânse într-un pachet. Îşi reluă locul, faţă în faţă cu Mich şi-alături de Madge. Lipsise vreme de două ceasuri. Madge nu se clintise; nici măcar nu deschisese gura decât pentru a trage din când în când o duşcă de gin. Tutunul, ginul, romul n-avuseseră nici măcar cel mai mic efect asupra ei.

Dimpotrivă, micuţa Loo, zdrobită de băutură şi oboseală, căzuse ca o cârpă în timpul dansului ei extravagant. Era întinsă pe jos, chiar în colţul unde dansase. Formele plăpânde i se desenau sub stofa rochiei leoarcă de bere şi năduşeală. Avea capul lăsat pe spate şi admirabilul păr blond, singurul vestigiu al unei frumuseţi prihănite în germene, strălucea pe jos, răspândit în jurul ei. Dormea.

Bob Lantern îi aruncă pe furiş lui Snail o privire încărcată de ură şi se ridică fără să scoată un cuvânt pentru a da ajutor la debarasarea *tap*-ului.

— Hei! strigă Snail. Toată lumea doarme?... Frumuşica de Madge nici nu-mi zice bună-seara; cumnatu-meu Mich arată ca un bou dus la tăiere; Bob, prefăcutul ăsta bătrân, după ce se uită la mine, mă lasă baltă... iar Loo... unde dracu-i Loo, frumuşică Madge?

Madge întinse alene mâna spre ungherul unde zăcea sărmana fetiţă.

— Eşti un mare ticălos, Mich — exclamă Snail — dacă ţi-ai putut lăsa în halul ăsta nevasta... Ce-i trebuie lui Loo?... Niţel gin, fir-ar să fie, şi-şi revine numaidecât. Ocoli masa şi se apropie de soră-sa. Sărmănică de Loo! spuse el. Arde ca un vătrai încins!... Se înăbuşă aşa, cu capul în jos... Loo! Loo!

O scutură şi fetiţa se ridică pe jumătate, căzând apoi la loc, ca un sac.

— Loo! Loo! repetă Snail, încercând s-o ridice.

Loo îşi duse amândouă mâinile la piept.

— Oh, oh! gemu ea, cu glas stins. Mă arde... mă arde înlăuntrul pieptului...

— Dă-mi paharul tău, Madge! strigă Snail.

Madge îi dădu paharul plin cu rom pe care Snail îl apropie de buzele surorii sale. Aceasta îl goli dintr-o înghiţitură. Apoi deschise ochii, se ridică şi începu să râdă.

— Vax! spuse ea. Am tras şi eu un puişor de somn straşnic, zău aşa!... Cine dansează cu mine?

Romul îi potolise pentru o clipă suferinţa şi biata fată se credea întremată. Încercă să-l scoale pe Mich, care bodogăni şi o respinse mârlăneşte; apoi se duse la frumuseţea de Madge, care, într-adevăr, îi putea servi de minune drept cavaler; în sfârşit, se duse să danseze singură în colţul ei. Paharul cu rom o încălzise. Pletele-i lungi, blonde îi cădeau pe obraji. Râdea şi se scălâmbăia ca un copil.

Ţi se încrâncenă inima de durere văzând această victimă timpurie a viciului întreţinându-şi, ca să spunem aşa, agonia şi găsind în băutură forţa pentru a-şi risipi ultima picătură de vlagă.

— Atenţie, Mich, băiete — spuse Bob, venind să se-aşeze lângă lampagiu — aud gălăgie în stradă. Ei trebuie să fie.

Mich se îndreptă de şale şi ascultă cu luare-aminte. Privirea-i năucă se lăsă în jos, cuprinsă parcă brusc de teroare.

— Uite-i că vin! strigă Snail. Mich, ce Dumnezeu! Scoală-te! Scoală-te, ca un băiat cuminte... Pare-mi-se că ţi-i frică... Madge, nu-i aşa că l-a apucat frica?

— Nu, Snail, nu, nici gând să-i fie frică... Mich e-un bărbat curajos... Nu-i aşa, Mich?

Bob era cel care vorbea astfel şi, în timp ce trăncănea, cerceta cu lăcomie figura înspăimântata a lampagiului!

— Al dracului să fiu, dacă nu tremură ca o frunză! mormăi el. Totuşi ticălosul de Tom trebuie să-şi primească porţia!... Ah!... Temperance! Temperance!...

Bob scrâşnea din dinţi şi-şi strângea nervos pumnii.

— Stimată Mrs. With — rosti el şoptit — ai pus la-ncălzit ce ţi-am spus?

— O cană de rom, domnule Bob, două de gin, un sfert de cană de vin franţuzesc, o jumătate uncie de scorţişoară şi-un pahar de sherry.

— Bravo, stimată doamnă!... E cald?

— Clocoteşte, domnule Bob... Vi-l servesc îndată.

Peg Witch dispăru într-o clipită şi se întoarse aproape numaidecât, cu un *bowl* din care ieşeau aburi, tuşind din pricina mirosului tare.

— Haide, Mich! Un păhărel de grog, fiule! strigă vesel Bob. O să-ţi dea curaj, băiete... Ştiu prea bine că-l ai, ce naiba, dar niciodată nu-i destul!

Bob turnă amestecul fierbinte în mai multe pahare. Mich şi-l bău pe-al său dintr-o înghiţitură; Madge, la fel; Snail se strâmba şi zvârli grogul, pe care-l socoti nesuferit.

— Adevăru-i — spuse Madge, profitând de clipa când îşi scosese luleaua din gură pentru a bea — adevăru-i că nu-i îndeajuns de tare.

— Înc-un pahar, Mich! zise iar Bob.

Mich îl goli şi pe-al doilea. Când era pe sfârşite, o lovitură violentă de picior bufni uşa înăuntru.

— Nu vă spuneam eu că ei sunt?! strigă Snail. Uite-i! Acum o să-nceapă *fun*-ul, trăiască *fun*-ul! *The fun for ever*[12]*!*

În timp ce vorbea, se sculase în picioare. Bob turnă un al treilea pahar lui Mich, care, tulburat, îl sorbi până la ultima picătură. Bob îl privi drept în faţă. Chipul amorţit al lui Mich se însufleţea pe nesimţite. Pleoapele îi tremurau; vinele frunţii i se umflau. Văzând rezultatul, Bob înşfacă vasul, încă plin pe jumătate, şi-l sparse, azvârlindu-l pe jos în mijlocul încăperii.

— Ajunge! şopti el. Turnbull nu trebuie să guste nici o picătură.

Între timp, Snail se dusese în întâmpinarea noilor sosiţi. Erau Turnbull, buflea de Charlie, Mitchell şi încă doi — trei mateloţi de-ai bravului căpitan Paddy. Toţi erau beţi; numai că Turnbull arăta mult mai cherchelit decât ceilalţi. Intrară cântând şi, în loc de bună ziua, o împroşcară pe Peg Witch cu ocări. Li se făcu loc în jurul unei mese.

— Sunt aici — le spuse Snail — cu nevastă-mea Madge, dragii mei prietenaşi, dar nu vă pot cinsti cu băutură, pentru că Mich mi-i cumnat şi bea cu mine... începem dansul?

— Ah! Mich ţi-i cumnat! răspunse Turnbull. Foarte bine! Am să-l omor.

Bob îl urmărise tiptil pe Snail. Strânse puternic mâna lui Tom Turnbull.

— Lasă, lasă, bătrâne Tom — spuse el — Mich e băiat bun şi-o să fie de-al nostru... N-am putea aranja lucrurile?

Deşi era beat criţă, Tom privi la Bob, bănuitor.

— Fiindcă te bagi ca musca-n lapte — spuse el, cu o mutră întunecată — în seara asta crăp o ţeastă mai mult... Ce vrei de la sufletul meu?

— Să vă potolesc pe-amândoi, dragă prietene — continuă Bob, strecurând în glas o nouă porţie de miere.

— Vrei să ne-ntărâţi... foarte bine... cară-te!

Bob se duse lângă Mich. Nu mai era acelaşi om. Torsul robust i se îndreptase. Avea în priviri o flacără sălbatică. Grogul infernal al lui Bob îşi făcea efectul.

— Băiete — spuse acesta din urmă — Aghiuţă ăsta de Tom nu vrea s-audă nimic!

— Care Tom? întrebă Mich, al cărui creier năuc se tulbură şi mai abitir, pe măsură ce sângele i se înfierbântă în vine.

---

[12] Formulă englezească, un fel de vivat: *petrecere veşnică!* (n.a.)

Bob apăsă cu degetul rană pe care găliganul o avea deasupra urechii.

— Ăla care ţi-a făcut asta — şopti el — ticălosul de Tom Turnbull.

Auzind numele, Mich tresări furios şi lovi cu pumnul în masă, făcând să sară paharele şi cănile.

— Unde-i? Unde-i? strigă el. Ah! De data asta-l omor!

"Măcar de-ai face-o!" gândi Bob.

Snail bătea din palme şi repetă pe toate tonurile că-ncepe balul. Nu se înşela. Turnbull auzise ameninţarea lui Mich; se ridică şi-l strigă pe nume. O clipă mai târziu, *tap*-ul prezenta aspectul unui ring. Toţi muşteriii de la *The Pipe and Pot* erau instalaţi în jurul careului marcat prin grija lui Bob Lantern. În spatele bărbaţilor, se urcaseră, pe nişte bănci aduse special, Peg Witch, Assy-Roşcovana şi Loo, care cânta mereu cu glas răguşit şi monoton. Madge îşi avea, bineînţeles, locul rezervat printre bărbaţi. Pălăria, vesta, ghetele, pipa şi bărbia îi dădeau un drept incontestabil la această cinste. Peg Witch şi ajutoarea ei Assy încuiaseră uşa de la stradă a tavernei. Trecuse de miezul nopţii.

Mich şi Turnbull se aflau faţă în faţă. Turnbull, asistat de Charlie-buflea, iar Mich de Bob Lantern, noul său prieten, Snail şi Mitchell ţineau în mână, unul leacul pentru răni (adică salvie muiată în vin), celălalt o cană cu alifie contra vânătăilor. Aceste două balsamuri proveneau din farmacopeea doamnei Peg Witch, a cărei speluncă era adesea teatrul unor astfel de încăierări.

Cei doi luptători începură să se măsoare din priviri, în timp ce Bob şi Charlie discutau condiţiile înfruntării.

În clipa aceea se auzi un ciocănit uşor în uşa dinspre stradă.

— Nu deschide, Peg — strigă Mitchell — sau te strâng de gât. Au venit sticleţii...

Hangiţa se dusese la uşă, să tragă cu urechea.

— Deschide, Peggy, draga mea — răsună o voce afară. Un vechi prieten vrea să te vadă şi n-o să-ţi pară rău dacă-i dai drumul înăuntru.

— Doamne iartă-mă! murmură Peg. E glasul lui Gilbert Paterson, pe care nu l-am mai văzut de zece ani şi care, zice-se, ar fi acum omul de afaceri al bogatului conte de White-Manor... Doamne, e totuşi ultimul bărbat pe care l-am iubit.

— Peggy! Scumpa mea prietenă! Peggy!...

— Afurisită să fiu dacă nu-i deschid! spuse hangiţa, punând capăt nehotărârii ei. Oricum, Gilbert Paterson era şi el un ticălos; are dreptul să intre aici.

Scoase barele uşii şi intendentul contelui pătrunse în tavernă. Era înfăşurat într-o mantie largă. Pălăria îi cădea pe ochi.

— Bună seara, Peggy — spuse el, schimbând brusc tonul — bună seara!

— Doamne Dumnezeule, Gilbert, vai cum te-ai mai îngrăşat... ai îmbătrânit, ai încărunţit, dragule!

— Lasă asta, Peg!... Astă-seară e-o bătaie la voi? Aştept până se termină.

— De ce?

— Am nevoie de-o canalie fără frică şi fără inimă, Peg.

— Nici o grijă, Gilbert, ai de unde alege... Ajută-mă, te rog, să-nchid uşa.

Barele grele fură repuse la locul lor. Paterson, care arăta foarte preocupat şi abătut, se aşeză singur la o masă. Peg se urcă din nou pe banca ei.

Se iscă o întreagă tevatură în jurul problemei dacă lupta se va desfăşura în cadrul unor anumite limite de timp, sau până ce unul din combatanţi îşi va da duhul. Turnbull înclina pentru prima soluţie, dar Mich, aţâţat de Bob şi mai cu seamă de faimosul grog, nu voia să audă de nici o înţelegere.

Snail nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Din când în când, în timp ce zgomotul discuţiei înceta, se distingea vocea răguşită şi monotonă a sărmanei Loo, care cânta.

Se auzi un nou ciocănit în uşa de la stradă.

— Peg! Blestemato! se rosti cu asprime de-afară. Deschide sau îţi dau foc şandramalei!

Peg recunoscuse desigur vocea, căci se grăbi să scoată drugii de la uşă. Un bărbat spătos, având o înălţime peste cea mijlocie şi o înfăţişare herculeană îşi făcu apariţia; ca şi Paterson, era înveşmântat într-o mantie largă a cărei glugă îi ţinea loc de pălărie.

— Bob e-aici? întrebă el.

— Lupta e-n toi — răspunse Peg.

— Foarte bine.

Noul venit se îndreptă spre *tap*.

— Până la moarte! urla Mich în momentul acela. Vreau să ucid sau să fiu ucis! O mie de draci!

— Două mii de draci, dragul meu, că bine zici — declară necunoscutul cu mantaua care, dând lumea la o parte, în dreapta şi în stânga, înaintă până lângă cei. doi combatanţi. Moartea... merită osteneala pentru amândoi; cumpăr dinainte, cu două guinee, trupul celui învins... Vă convine târgul?

Spunând acestea, îşi aruncă gluga pe spate.

— Bishop!... Bishop-Hoitarul! murmură asistenţa, înfiorată de teamă.

Capitolul XXV - Noroi şi sânge

Thomas Bishop, vânzătorul de hoituri, era un bărbat încă tânăr. Părea în stare să-i bată pe Turnbull şi pe Mich laolaltă. De umerii lui, într-adevăr formidabil de largi, atârnau două braţe lungi, musculoase, umflate sub coate. Capul, îndesat şi buhăit, amintea de mutra unui buldog. Avea un nas rotund, în vânt şi cu nările larg căscate; o gură neobişnuit de mare şi nişte ochi pătrunzători, sub o frunte îngustă, ascunsă în bună parte de o pădure de păr creţ. Toate acestea exprimau o brutalitate făţişă, cinică, imperturbabilă. Străbătu cu privirea mulţimea şi-i făcu un semn cu capul lui Bob Lantern.

— Adu-mi un scaun şi nişte rom, Peg! spuse el apoi. Nu-mi place să stau în picioare... Haideţi, băieţi, nu vă simţiţi stingheriţi din pricina mea. Omorâţi-vă ca nişte băieţi de treabă... Am să beau în sănătatea voastră.

Sosirea acestui teribil personaj mai domolise oarecum *fun*-ul. *Balul* îşi pierduse accentul de veselie. Snail nu mai ţipa. Loo, al cărei leşin periodic o apucase iar, lupta pe bancă împotriva somnului. Turnbull şi Mich păreau dispuşi să-şi amâne partida.

Dar asta nu intra în socotelile lui Bob. Văzându-l pe omul pe care-l socotea rivalul său, pe omul acuzat de-a fi sedus-o pe Temperance, simţea că nu-şi mai poate stăpâni mânia. Îi şopti lui Mich la ureche:

— Ştiu o lovitură, băieţaş, care l-ar ucide şi pe dracu; la nevoie, ai încredere în Bob, am să ţi-o arăt.

— Ei, ce faceţi? Daţi-i drumul! spuse Bishop-Hoitarul, aruncând două guinee jos, la picioarele boxerilor. Haideţi, nu-ncepeţi, dragii mei?... Grăbiţi-vă: am nevoie de Bob... Premiul e de patruzeci şi doi de şilingi. Cine câştigă încasează banii; cine pierde... La naiba! Pe cel ce pierde îl iau cu mine, că tot n-o să mai aibă nevoie de grog!

— Domnule Bob — spuse Peg Witch, izbutind să-şi facă drum prin mulţime — dincolo se află un gentleman care ar vrea să-ţi vorbească... E vorba de-un câştig gras.

— Un gentleman — repetă Bob — la ora asta?!... Şi-un câştig gras?! Peggy, scumpă doamnă... spune-i s-aştepte; se face numaidecât... Haide, Mich!... *En garde*, fiule!... Aranjează-i ochiul, cum ţi-a aranjat el ţie tâmpla...

— Că bine zici! strigă acesta, strângând pumnii. Haide, Tom, apropie-te să te pocesc şi să te curăţ pentru totdeauna!

Tom se puse în gardă.

Bishop-Hoitarul, instalat în primul rând al *galeriei*, în faţa tuturor celorlalţi spectatori, ţinea într-o mână paharul cu rom, iar în cealaltă ceasul.

Arta boxului e mai puţin răspândită în Anglia decât se crede îndeobşte pe continent. Totuşi nu se poate contesta faptul că *ringul* a devenit, până la un anumit punct, un spectacol popular. De altfel, trebuie să recunoaştem, *Londonner*-ul pursânge posedă din naştere ştiinţa loviturii cu pumnul. În încăierările lor, până şi vagabonzii se străduiesc să imite regulile oficiale stabilite de pugiliştii profesionişti. Şi Dumnezeu ştie că nu-i o plăcere; căci aceste reguli, mai ales cele care constau din a înmulţi atacurile, micşorându-le durată, sunt o autentică barbarie rafinată.

— Eu am să cronometrez — anunţă Bishop. Un minut de lovitură e destul! Daţi-i drumul!

— Daţi-i drumul! repetară Bob şi Charlie.

Cei doi se studiară timp de o secundă. Mich lovi primul. Odată gheaţa spartă, loviturile se înteţiră ca grindină.

— Bine, Tom! Curaj, Mich, cumnate! strigă Snail, în culmea bucuriei. Adu gin, cotoroanţă Peg, pentru băieţii ăştia curajoşi… Haide Loo, adu de băut lui bărbatu-tău!

Mich îi zdrobise nasul lui Tom cu o lovitură de pumn ucigător, iar Turnbull, ca să nu rămână mai prejos, îi învineţise ochiul drept într-un chip groaznic. Începeau să se încălzească; erau aproape unul de altul şi loviturile plouau cu nemiluita!

— *Draw!* (trageţi) strigă Bishop. Minutul a trecut.

Bob şi Charlie se avântară, fiecare apucându-şi boxerul de şale şi trăgându-l violent înapoi.

Peg şi Loo aduseră gin, Peg un pahar întreg, Loo un pahar din care băuse jumătate pe drum. Mich înghiţi restul, iar Bob îl frecă la ochi cu alifie pentru vânătăi.

— Oh, straşnică lovitură! spunea Snail. Uită-te, Loo, uită-te la ochiul lui bărbatu-tău, surioară! Peste zece minute se va umfla cât o gogoaşă… Eu, care mi-s bărbat, mă pricep la de-alde-astea!… Are să se umfle cât un măr de noiembrie!… Hai că-ncepe bine!… Trăiască Mich! Trăiască Turnbull!… *The fun for ever!*

— Ce *scamp* dezgustător! mormăi Bishop. Snail, libarcă împuţită, mai tacă-ţi gura, dacă nu vrei să-ţi vând pielea doctorului Moore, pentru şase penny.

— S-a făcut, Mr. Bishop — murmură Snail, privind timid faţa de buldog a vânzătorului de hoituri. Dumneavoastră sunteţi mai tare ca mine, ce naiba, dar şase penny nu-i un preţ pentru-un bărbat!

— Vi se pare că treaba merge prea încet? îl întrebă Bob pe Bishop.

— Încet, dar bine, ticălosule! răspunse Hoitarul. Dar avem tot timpul… Voi, ăştilalţi, la treabă!

— Haideţi! spuseră Bob Lantern şi Charlie.

Alifia îi ardea ochiul lui Mich; pomada, aplicată grosolan de Mitchell, adusese nasul lui Tom într-o stare jalnică. Se repeziră unul la altul, înfuriaţi, şi se ciocniră ca doi berbeci. Mich fu pus jos de la prima lovitură; se ridică; o a doua lovitură îl azvârli în praf; se sculă iar. Se poate spune că al doilea minut fu folosit în chip eroic. Foarte puţin versaţi în arta boxului, cei doi campioni se străduiau mai mult să lovească, decât să se apere, ceea ce dădea luptei un caracter atroce. Amândoi aveau feţele însângerate şi, sub acest fond roşu, pete livide marcau ici-colo locul celor mai recente lovituri. Loveau în tăcere. Numai că Mich, care era evident mai slab, gâfâia, sufla din greu şi începuse să horcăie.

Asistenţa nu scotea nici un cuvânt. Nu se auzea decât zgomotul înăbuşit al pumnilor lovind carnea, sau sunetul înfundat al piepturilor izbite. Loo nu mai cânta fiindcă pe tejghea era un vas plin cu rom. Nimeni nu o împiedica pe Loo să bea, căci intendentul Paterson, înfăşurat în mantia sa şi întorcând spatele luminii, nu părea dispus să se ocupe de treburile altora.

— *Draw!* rosti iar Bishop-Hoitarul.

Cei doi combatanţi fură despărţiţi a doua oară. Snail fremăta de bucurie.

— Oho! Oho! Oho!... exclamă el, învârtindu-se în loc. Straşnic bal! Minunat *fun!* Ai văzut, frumuşică Madge? Turnbull are doi dinţi sparţi... doi, zău! Iar Mich, cumnatu-meu, e cu devia plină de cucuie. Rom, Loo!... Peg, rom pentru marele Tom şi pentru cumnatu-meu, bravul Mich, pe care-n curând o să-l vedem lat!

Auzindu-l pe Snail, Loo veni lângă el. Se apropie clătinându-se şi-l privi pe Mich cu ochi buimaci.

— Chiar o să-l dea gata? întrebă ea.

— Da, Loo! Da, zău aşa! Ai să vezi, surioară.

— Atunci — spuse Loo — să-i beau romul.

Bău şi-şi duse mâna la ochi.

— Bietul Mich — murmură ea încet — ce mă mai chelfănea!... Ia-i tutunul din buzunar, Snail!.. De multe ori am crezut că n-o să scap vie din mâinile lui... Oh, de m-ar fi omorât!...

Îşi puse mâinile pe piept şi gemu înăbuşit.

— Mă arde! continuă ea. Mă arde, aici, înăuntru!

— Daţi-i drumul! spuse Hoitarul.

— Daţi-i drumul! repetară cei doi secunzi.

Tom şi Mich, turbaţi de durere, se loviră din nou, scrâşnind din dinţi. Asaltul fu scurt de data aceasta: printr-un rafinament de cruzime, Bishop nu lăsă să se scurgă lot minutul; dar şi-aşa durase prea mult. Când cei doi combatanţi fură despărţiţi, arătau atât de hidos, încât era cu neputinţă să-i priveşti.

O jumătate de oră mai târziu, în Before Lane domnea o linişte profundă. Scândurile putrede şi prost închegate, care alcătuiau împrejmuirea tavernei *The Pipe and Pot*, nu mai lăsau să treacă decât o lumină mohorâtă şi nesigură. În interior, toate zgomotele încetaseră.

Snail plecase, târât de frumuşica de Madge, nevastă-sa, care se declară mulţumită de seara petrecută şi-o trăgea după ea pe nefericita Loo, sufocată de ceaţa nopţii. Ceilalţi muşterii urmaseră exemplul lui Snail, după ce avuseseră totuşi grijă să aştearnă cu pioşenie câteva bucăţi de pânză deasupra trupurilor, moarte sau vii, ale celor doi curajoşi pugilişti.

Cu toate acestea mai era lume la *The Pipe and Pot*.

— Hai Peg! spuse Bishop-Hoitarul. Scuteşte-ne de prezenţa ta, bătrânico... Hai Assy, la culcare!... Şi cât mai repede!... Avem de discutat!

Peg Witch şi Assy-Roşcovana, care încercau să facă puţină ordine printre rămăşiţele de tot soiul care alcătuiau mobilierul localului, nu aşteptară să li se spună de două ori şi-o luară la goană, murmurând câteva cuvinte de supunere.

Bishop rămase singur în prima cameră. Bob se strecurase în salon.

— Înălţimea Voastră — îl întrebă el pe Paterson, căruia nu-i vedea faţa — are ceva să-mi poruncească?

— Am rugat-o pe Peg Witch să-mi facă rost de-un ticălos fără teamă şi probleme de conştiinţă — începu Paterson. Ah, tu erai, Bob?!... Pe legea mea, Peg ştie s-aleagă...

— Haidem, Bob! Vino aici, ticălosule! strigă Bishop.

— Rog pe Înălţimea Voastră să mă ierte — continuă Lantern — se pare că mă cunoaşte... Mă-ntorc numaidecât... Dincolo e-un tip al naibii de năbădăios... Face urât când îşi pierde răbdarea, Înălţimea Voastră.

— Bob, ticălos împuţit! răcni iar Bishop. Vino aici!

— Te-aştept — murmură intendentul contelui de White-Manor.

Bob se grăbi să intre în salonul din faţă.

— Iată-mă, stimate Mr. Bishop — spuse el — am dincolo, un gentleman care m-aşteaptă, dar vă dau întâietate dumneavoastră, cum se şi cuvine.

— Cum se şi cuvine — repetă Bishop. Ceea ce nu mi se dă îmi iau singur, dragă Bob, dar tu eşti un om prevăzător. În ce-l priveşte pe *gentilomul* care frecventează spelunca vrăjitoarei Peg, trebuie să fie un virtuos supus al regelui... Du-te şi-nchide uşa, Bob, să n-audă ce-am să-ţi spun.

Bob se supuse.

— Ceea ce am să-ţi spun — continuă Hoitarul, oarecum încurcat — afurisit să fiu dacă aş spune-o altcuiva... N-am făcut niciodată o treabă ca asta... Dar, Bob, tu n-ai nimic sfânt pe lumea asta, şi dacă omul te plăteşte bine...

— Mă veţi plăti bine, Mr. Bishop? îl întrerupse Bob ai cărui ochi începură să strălucească. Cât?

— E vorba de răpirea unei fete... Ceva drăcesc, pe cuvântul meu!... Să răpeşti o fată vie pentru experienţele doctorului... Dar nu-i nevoie să cunoşti numele doctorului.

— Şi cât se plăteşte? repetă Bob.

— O fată de optşpe ani, cel mult douăzeci, cel puţin şapteşpe... bine făcută, corp frumos, fără defecte, cum se spune... în sfârşit, o fată frumoasă, ce mai calea-valea, lua-m-ar dracu!

— Se face treaba — spuse Bob — dar, cât se plăteşte?

— Nu mă-ndoiesc c-ai s-o faci, ticălos nenorocit... Eu n-aş putea... Vânzător de hoituri da, mai merge, dar s-aduci o biată fată, o fată frumoasă, vie, vampirului ăluia de doctor Moore!...

— Ah! E vorba de doctorul Moore! spuse Bob. Cât plăteşte?

— O sută de lire... ceva drăcesc, pe cinstea mea!

— S-a făcut, Mr. Bishop! Bate palma!

Hoitarul făcu un pas îndărăt, dezgustat.

— Mă rog, dacă nu vrei, n-o bate; viaţa e-al naibii de scumpă. Fiecare-şi câştiga bucăţica de pâine cum poate... Ai la dumneata cloroform?

Bishop îi întinse o sticluţă pe care Bob o vârî în buzunar.

— S-a făcut — continuă acesta din urmă. Nu-ţi cer nici o arvună... Mâine seară, copila va fi la dumneata acasă, Mr. Bishop.

— Dumnezeu să-ţi ia piuitul! spuse Hoitarul, punând mâna pe clanţă.

— O sută de lire! mormăi Bob, rămas singur. Nu se câştiga prea des atâta dintr-o singură lovitură... Am să i-o dăruiesc pe micuţa eu cheta de la Temple Church, zău aşa! ... Fata asta-i o comoară pentru mine!... O să intre pe mâini bune. Doctorul are s-o ucidă eu blândeţe, fără durere... Dar cum s-o atrag în cursă?... Haida de! Ştiu că-i fiica moşierului Angus Mac-Farlane: e rost de scos ceva din asta!... Acum să văd de celălalt!

Bob deschise uşa salonului.

— Suntem singuri? întrebă intendentul.

— Da, Înălţimea Voastră; gentlemanul cu care-am discutat adineauri s-a dus să-şi vadă de treburi.

Intendentul îşi scoase mantaua.

— Mr. Paterson! spuse Bob. Ia te uită, ia te uită! S-a întâmplat ceva?

— Din păcate da, fir-ar să fie! răspunse Paterson, oftând. Meştere Bob, într-o bună zi va trebui să ne scapi de afurisitul ăla de Brian!...

— Când doriţi, Înălţimea Voastră; dar o să vă coste al dracului de scump... Preaonorabilul nu-i dus de prea multe ori la biserică şi nu se prea lasă tras pe sfoară cu

una cu două... Fiindcă veni vorba, îmi pare rău că l-am lăsat să plece pe gentlemanul cu care-am stat de vorbă... e sectorul lui...

— Ah!... exclamă Paterson, înfricoşat.

— Da... Mr. Bishop... îl cunoaşteţi?... Mr. Bishop-Hoitarul, cum i se mai zice.

Intendentul se înfioră la gândul că se aflase atât de aproape de omul care, numai când i se rostea numele, făcea să tremure toată Londra.

— Nu vă fie teamă — continuă Bob, surâzând — Mr. Bishop nu mai e dincolo... şi, de altfel, nu-i om rău... Ca să ne-ntoarcem la oile noastre, vedeţi dumneavoastră, eu lucrez în sectorul ăsta doar întâmplător şi numai atunci când n-am alt mijloc de a-mi câştiga bucăţica de pâine... Ah, Înălţimea Voastră, al naibii de scumpă mai e şi viaţa în vremurile astea!

Bob îşi lepădase de-a binelea mutra feroce pentru a deveni mierosul linguşitor pe care-l cunoaştem. Fiecare lucru la timpul său. Ceasul răzbunării trecuse; acum era vorba de afaceri.

— Să-l lăsăm deocamdată în pace pe Brian de Lancester — spuse brusc Mr. Paterson — o să-i vie şi lui rândul şi, pe Dumnezeul meu, o să-i plătesc datoria... Ascultă-mă bine, Job...

— Bob, dacă nu-i cu supărare Înălţimii Voastre.

— Fie şi Bob!... Nu ştiu ce naiba i-a făcut afurisitul de Brian contelui, dar aseară acesta s-a întors de la spectacol furios că dracu... Am deschis gura — spre ghinionul meu — să-i strecor două cuvinte despre afacerea noastră... Ştii, micuţa miss din Cornhill...

— Anna Mac-Farlane?... Da, îmi amintesc. Înălţimea Voastră... tocmai îi vorbeam gentlemanului de adineauri, acum un minut, despre ea.

— E-o grozăvie, pe cinstea mea! exclamă intendentul. Am văzut-o... Ce ochi, domnule John! Ce ten! Ce gură!...

— Ah! Înălţimea Voastră, adevăru-i că nu-ntâlneşti aşa ceva în fiecare zi... Senioria Sa a muşcat din momeală?

— Contele?!... M-a blestemat Dumnezeu, Jack...

— Bob, dacă nu vă e...

— Să, te ia dracu!... Senioria Sa nici n-a vrut să m-asculte. M-a făcut nemernic...

— Cum e cu putinţă aşa ceva?! murmură Bob, mieros.

— M-a bătut!

— V-a bătut?! Doamne Dumnezeule!

— M-a alungat!

— V-a alungat, Înălţimea Voastră?!

— Da, da, aşa cum auzi, prietene John... sau Bob!...

— Ah! făcu Bob, renunţând la surâsul lui linguşitor. Nu mai sunteţi intendentul contelui?

Paterson înţelese.

— Am ceva economii — răspunse el — nu-ţi fie teamă. Doar mă ocup de cinşpe ani de afacerile lui White-Manor.

— Adevărat — murmură Bob, înclinându-se umil. Şi ce doreşte de la mine Înălţimea Voastră?

— Am nevoie de ajutor, Bob, de tot sprijinul tău. Aici trebuie folosite alte mijloace decât cele obişnuite... Sunt sigur că micuţa l-ar fermecă pe milord de-ndată ce-ar da ochii cu el. Am nevoie de ea.

— Treabă cam grea, Înălţimea Voastră — spuse Bob, scărpinându-şi urechea — al naibii de grea... Nu văd cum...

— Am neapărată nevoie de ea!... Părăsesc casa abia poimâine: aşa că mâine seară trebuie...

— Dar cum vă-nchipuiţi?

— Gura!... Nu mă tocmesc; nu te obosi să-mi arăţi ce grozav eşti... Dacă mi-o aduci mâine seară, primeşti două sute de lire.

— Două sute de lire! repetă Bob, fremătând.

— Două sute de lire... Dacă nu eşti în stare, spune-mi... am să caut pe altcineva.

— Nu-i rău!

— Ei, ce zici?

— Cincizeci de lire arvună, Înălţimea Voastră, şi, pe cuvântul lui Bob, mititica va fi la dumneavoastră acasă mâine, înainte de orele zece seara.

Paterson îşi scoase portofelul şi trase afară cinci bancnote de câte zece lire pe care i le înmână lui Bob.

— Servitorul meu va sta de veghe la uşa din stradă până la orele zece — continuă el — vei urca împreună cu fata... Nu cumva să mă tragi pe sfoară!

— Pregătiţi-mi cele o sută cincizeci de lire, Înălţimea Voastră.

Paterson se înfăşură în mantaua sa şi se îndreptă spre uşă. O deschise. În loc să coboare scările, fluieră şi îndată se auzi zgomotul unei trăsuri.

— Ăsta mai face şi pe boierul! mormăi Bob, coborând şi el în stradă. Răbdare! Când o să fiu şi eu un gentleman şi lumea o să-i spună drăguţei Temperance milady...

Se opri deodată.

— Temperance! repetă el, cu glas posomorât în locul ăsta am auzit!... Ah, ticălosul de Turnbull! Las-că-i fac eu cel din urmă cadou...

Urcă iar în grabă scara de la *The Pipe and Pot* şi pătrunse în *tap*-ul cufundat în întuneric. Se îndreptă bâjbâind printre băncile răsturnate spre locul luptei. Se izbi de

corpul unuia care moţăia. Era Mich. Sforăia zgomotos, gemând şi mormăind din când în când... Bob pipăi prin praf lângă Mich şi găsi repede cele două guinee ale lui Bishop, pe care le puse la loc sigur.

— Bivolul ăla de Turnbull nu se-aude deloc — murmură el — o fi dat ortul popii? Ia să vedem... Parcă-i simt scăfârlia sub pânză... Turnbull! Tom Turnbull!

Turnbull nu răspunse.

— Îl fac eu să vorbească — spuse Bob.

Trase o lovitură zdravănă cu călcâiul în fruntea nefericitului diavol, prin linţoliul cu care era acoperit.

Turnbull gemu uşor.

— E-n stare să-şi vină în fire! continuă Bob, căutându-şi cuţitul sub zdrenţe. Vai de păcatele mele, n-aş îndrăzni să ucid un om aici... prea-i întuneric.

O clipă mai târziu, o lua pe Before Lane, îndreptându-se spre Bow Street. Mergea nepăsător prin bezna înspăimântătoare, în care un om cinstit n-ar fi făcut un pas fără să tremure. În timp ce mergea, medita profund.

"Ei, drăcia dracului! îşi spunea el. Mare încurcătură: o sută de lire de la Bishop, două sute de la intendent, frumuşică treabă!... Dar mititica nu poate fi în acelaşi timp *material* pentru doctorul Moore şi jucărie pentru conte. Trebuie să recunoaştem: nu-i cu putinţă... Şi totuşi i-am făgăduit-o şi lui Bishop, şi lipitorii ăleia de Paterson... Dacă nu mă ţin de cuvânt faţă de Bishop, înseamnă să-mi pun pielea în saramură... dacă-l trag pe sfoară pe Paterson, înseamnă să pierd o sută cincizeci de lire... Ei, drăcia dracului!"

Sărmanul Bob îşi chinuia zadarnic creierul să iasă din încurcătură. Deodată se opri, străfulgerat de o idee salvatoare.

— Mare nătărău mai sunt! strigă el. Există două fete... Două, bietele fătuţe, dragele de ele!... Mititică, aceea cu cheta, pentru milord; soră-sa, pentru doctorul Moore... Amândoi or să fie mulţumiţi, iar eu îmi voi fi respectat angajamentele, ca un băiat cinstit şi cumsecade... Iată o familie cu-adevărat fericită!...

Capitolul XXVI - O aventură ciudată

Lady B... nu izbuti să închidă ochii toată noaptea. Când se sculă a doua zi, primi două scrisori deodată. Prima avea următorul conţinut:

"Doamnă,

Vă trimit douăzeci de mii de lire în bancnote emise de banca Angliei. Ştiu că, încă în dimineaţa asta, veţi avea ocazia de a răscumpăra cu ele diamantul; folosiţi, vă rog, orice posibilitate.

Majestatea Sa, fratele meu, regele, nu poate ierta anumite slăbiciuni. Prefer să pierd aur decât stima lui preţioasă.

Ştiu, scumpă lady, că nu sunteţi vinovată, ci aţi avut ghinion. Consideraţi-mă, mai mult ea oricând, al dumneavoastră supus servitor.

Frédérick."

Scrisoarea aparţinea Alteţei Sale Regale Frédérick de Brunswick, duce de York şi de Albany, conte de Ulster, episcop de Osnaburg etc.

Lady Jane B..., femeie frumoasă, în vârstă de treizeci de ani, sau ceva mai mult, împături prima scrisoare suspinând şi o deschise pe cea de-a doua, care conţinea următoarele cuvinte:

"Milady,

Ţinând seama de caracterul demn de stimă al Alteţei Sale Regale, de poziţia sa deosebită şi de demersul pe care l-am făcut pe lângă domnia-sa, avem tot dreptul să credem că veţi primi, în dimineaţa aceasta, douăzeci de mii de lire în bancnote emise de banca Angliei.

Senioria Voastră este rugată să depună această sumă într-o trăsură care se află chiar în acest moment în faţa grilajului locuinţei dumneavoastră. Cereţi să vă ducă, singură, până în faţa bisericii Saint Paul. Dacă întârziaţi cu o oră, diamantul va pleca spre Brighton şi ne va fi foarte neplăcut să-l readucem din Franţa, oricât de mult am dori să fim agreabili Senioriei Voastre."

Nici o semnătură.

Lady Jane B... scutură violent cordonul soneriei.

— Betty — spuse ea cameristei — du-te şi vezi ce se află pe stradă în faţa porţii casei noastre... Du-te!

— Ce să fie, milady?...

— Du-te, când îţi spun!

Betty ieşi şi se întoarse după câteva minute, gâfâind.

— Milady — anunţă ea — nu-i nimic.

— Nimic, Betty?... Eşti sigură?

— Sigură, milady... Nimic altceva decât o trăsură al cărei vizitiu s-a uitat la mine!...

— O trăsură! repetă Lady B..., cu glas sugrumat. Ieşi afară, Betty!

Lady Jane B... începu să străbată cu paşi mari încăperea.

— Ce-i de făcut? murmură ea, agitată. Cum să te-ncrezi în nişte oameni de teapa lor? Cine ştie dacă cele douăzeci de mii de lire nu vor avea soarta inelului?... Dar scrisoarea Alteţei Sale Regale este categorică: aşteaptă de la mine să acţionez, deci are motive să fie încrezător... şi, dacă întârzii, s-ar putea ca totul să fie pierdut!

Sună din nou şi se îmbrăcă în grabă.

— Odată cu scrisoarea aceasta n-a mai venit nimic? întrebă ea.

— Ba da, milady... V-am pus pe măsuţa de toaletă o lădiţă de palisandru...

— Dă-mi-o!

Betty aduse lădiţa. Lady Jane o deschise: era plină de bancnote; o închise la loc cu cheiţa.

— Du asta în trăsură — spuse ea.

— În trăsură, milady?

Lady Jane bătu din picior, mânioasă.

— În care trăsură? continuă Betty... Ah, vă rog să mă iertaţi, milady! În trăsura care...

— Du-te!...

După ce Betty plecă, Lady B... îşi aruncă pe umeri un şal de caşmir şi o luă pe urmele servitoarei, deoarece se gândise că trăsura putea dispare cu lădiţa. Se urcă în trăsură şi închise portiera în nasul cameristei, care şi-ar fi dat leafa pe trei luni să cunoască ce se afla în spatele acestei plecări misterioase. De îndată ce Lady B... se instală în trăsură, vizitiul îşi biciui caii şi o porni fără să întrebe încotro trebuia să meargă.

Nu se poate spune că Lady B... acţionase pripit sau imprudent. N-avea de ales: împrejurările o împinseseră în chip violent şi irezistibil de la spate. Când Se trezi singură în trăsura aceea care se îndrepta spre o destinaţie necunoscută şi al cărei vizitiu nu-i aşteptase poruncile, se simţi cuprinsă iar de toate îndoielile şi temerile ei. Se ducea singură, având o comoară, pentru a se întâlni cu nişte hoţi. N-avea dreptul să se teamă? Dar cum să mai dea înapoi? Nu era prea târziu? Iar vizitiul n-ar fi refuzat oare să-i dea ascultare?

Trăsura străbătuse West End şi ajunsese în Fleet Street, îşi continuă drumul prin Ludgate Hill şi se opri în Church Yard (curtea bisericii) în stânga bazilicii Saint Paul. Nu departe de locul unde se oprise, se afla o strălucitoare caleaşcă ale cărei portiere închise purtau drept blazon armele lui Dunois. În momentul când trăsura se opri, vizitiul caleştii se dădu jos şi deschise portiera. Ieşi o bătrânică scundă, împopoţonată cu un mantou de mătase, matlasat şi tivit cu blană, şi care se feri de noroiul de pe pavaj, sărind cu o sprinteneală de pisică.

Bătrânica se îndreptă spre trăsură. Vizitiul acesteia coborî, la rândul său, şi-i deschise portiera. Micuţa femeie execută trei reverenţe în faţa Lady-ei Jane şi rosti cu un accent italienesc absolut extravagant:

— Io sono, l'umilissima servanta a Altessei Vostre şi, dacă Vostre Altesse me permete, voi îndrăzni să iau loc lângă Ilustrissima ei persona.

Lady Jane B... aruncă o privire uimită acelei caricaturi vii. Se aştepta la o tragedie şi aventură începea ca o farsă grotescă. În anumite stări sufleteşti, orice diversiune te uşurează. Lady B... îşi simţi inima oarecum mai puţin împovărată. Între timp, micuţa femeie urcă sprintenă scăriţa trăsurii şi se instală în faţa Lady-ei B..., făcând nenumărate temeneli.

— Io sono — spuse ea — dacă Vostre Rispettabile Eccelenze binevoieşte sa ma asculte, contesa Pantazino, văduva unui văr primar al Sanctităţii Sale Padre Nostre di Roma… Vostre Eminentissime Eccellenze pote sa abia tuta incredere in mine e să fie convinsă che inima mia nutreşte pentru dânsa una afecţione materna.

— Unde mă duceţi? întrebă Lady B…

— Signora si!… Dumnezeu martor la mine este che io aruncare în fuoco per facere una picoolissima piacere a la Vostre Altesse Illustrissime.

— Vă întreb, doamnă, unde mă duceţi? repetă Lady B…

— Signora si! Martore mi sono la mama di Dumnezeu e San Pietro di Roma, preafericitul padrone al răposatului mio bărbat, contele Pantazino, che la Vostre Altesse are în mine cea mai devotata delle sclave.

Spunând acestea, bătrânica luă mâna Lady-ei B… şi o duse brusc la buze. Lady Jane tresări şi se uită la ea, înspăimântată. Nu îndrăzni să mai repete întrebarea, convinsă că însoţitoarea sau îşi bătea joc cu cruzime de ea, sau era nebună. Se simţi cuprinsă iarăşi de spaimă şi, involuntar, ochii i se îndreptară spre una dintre portiere, ca şi cum ar fi vrut să strige după ajutor. Trăsura o luase înapoi şi mergea acum pe Lincoln's inn Fields. Lady B… recunoscu perfect scuarul şi împrejurimile lui. Dar în clipa când îşi făcuse o idee despre locul unde se afla, bătrânica scoase din manşon o mână albă, tremurândă şi uscăţivă şi coborî peste geamul portierei o perdea roşie care nu mai îngăduia să pătrundă lumina de afară. Instinctiv, Lady Jane B… îşi îndreptă privirea spre cealaltă portieră. Abia putu zări colţul lui Gate Street. Degetele agile ale micuţei femei prevăzuse şi acest lucru, şi-o a doua perdea, la fel de opacă, puse o nouă stavilă în calea vederii.

Lady Jane B… era îngrozită. Se trezi deodată despărţită de lumea vie şi însorită, supravegheată şi proteguită de lege; se văzu la discreţia acelei lumi oculte şi tenebroase despre care auzise adesea vorbindu-se, dar în a cărei existenţă refuzase să creadă, a acelei lumi opuse legii şi tuturor factorilor ocrotiţi de aceasta. Apoi, din pricina spaimei, prinse curaj, îşi veni în fire, îşi recăpătă calmul şi vru să ridice una din perdeluţe. Degetele bătrânei, reci şi aspre ca nişte degete de fildeş, se încrustară în carnea braţului ei.

— Vostre Altesse nu trebuie să-şi dea atâta osteneală — spuse micuţa femeie — non e decento că îl publico să pote vedea în această modestă trăsură trăsăturile nobile de la Vostre Eccellenze.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Lady Jane. Unde mă duceţi?

— Signora, si!… Foarte nobilele trăsături ale chipului radios de la Vostre Illustrissime Altesse. A spus ceva Vostre Altesse? Ar fi trebuit s-o pun la curent, de la început, că Dumnezeu mi-a răpit auzul.

— Surdă! şopti Lady B..., pierzându-şi pare-se orice speranţă de a o îndupleca sau a obţine un răspuns.

— Signora, si! continuă bătrâna. Al meu nobil soţ, contele Pantazino, spunea... Dar ce importanţă are ce spunea?... Dacă Vostre Serenissime Eccellenze doreşte să coboare, nu o reţin... numai că îl va mânia pe Dumnezeu... iar Vostre Altesse va pleca cu mâna goală...

Lady B... pipăi bancheta în locul unde pusese lădiţa Aceasta dispăruse.

— Doamne Dumnezeule! murmură ea.

— Dacă, dimpotrivă, Vostre Eccellenze doreşte să rămână, va trebui să binevoiască a nu se mai atinge de perdeluţele care au fost montate special pentru domnia sa.

Lady B., care începea să se acomodeze cu lumina palidă ce domnea în interiorul trăsurii, îşi aţinti privirea asupra ciudatei însoţitoare. Bătrânică era atât de cufundată în mătase şi blănuri, încât nu i se zăreau decât ochii şi fruntea. Ochii zâmbeau şi iradiau un soi de lumină proprie, ca ochii patrupedelor din rasa felinelor. Lady B... se înfioră şi-şi coborî pleoapele, să nu mai vadă cele două pupile care străluceau diabolic în beznă.

Micuţa femeie tăcu. Drumul continua în linişte. Lady B... ascultă cu un fel de deznădejde toate zgomotele de-afară, viaţa aceea obişnuită ale cărei avantaje nu le preţuise niciodată şi pe care acum ar fi plătit-o cu orice preţ. Tăcea, strivită de forţa aceea misterioasă care o împiedica să ridice capul. Îşi dădea seama că de-aci înainte orice plângere ar fi fost inutilă şi nu îndrăznea să acţioneze.

Cursa continua. Trăsura alerga printre zgomotele de tot felul care umplu, de dimineaţa până seara, străzile Londrei. Aceasta durǎ multă vreme. Apoi zgomotele slăbiră şi, la un moment dat, încetară brusc. Roţile nu mai zdrăngăneau pe pavaj, ci lunecau lin într-un noroi cleios şi tenace.

— Ne apropiem! spuse bătrânica.

Puţin după aceea, trăsura se opri şi portiera se deschise.

— Poftiţi!... Alteţa Voastră poate să privească acum cât doreşte — spuse micuţa femeie, zâmbind amabil — o rog să m-aştepte un minut.

Vizitiul o luă de braţ; contesa Pantazino, coborî şi ţopăi prin noroi până la casa din apropiere. Era o casă ciudată. Nici un fel de uşă. Părea că nu se poate pătrunde înăuntru decât prin escaladare, şi nici aşa nu erai sigur de reuşită, deoarece toate ferestrele, închise cu obloane puternice, înfăţişau şi ele un meterez de lemn uniform şi inexpugnabil.

Lady B..., grăbită să profite de permisiunea acordată, se aplecase în afara portierei, aruncând în jur priviri lacome. Locul îi era cu desăvârşire necunoscut. În faţa ei se află casă despre care am vorbit, o clădire înaltă şi lată, într-o stare jalnică, arătând de-a dreptul lugubru. În stânga şi în dreapta se găseau câteva cocioabe în care evident nu se

putea locui; în faţă, nişte ziduri înalte, deasupra cărora se împleteau crengi lungi de copaci despuiaţi de frunze.

Ceaţa începea să coboare. Cele două capete ale străzii erau astupate de o perdea pâcloasă. În disperare de cauză, Lady B... îşi aţinti privirea asupra tovarăşei de drum! Aceasta executa nişte mişcări foarte ciudate. Înălţându-se în vârfurile picioarelor, încerca să ajungă până la un mic orificiu din oblonul uneia dintre ferestrele de la parter, dar nu izbutea. În sfârşit, îl chemă pe vizitiu, care, luând-o de mijloc, o săltă până la locul dorit. Îşi lipi buzele de orificiu şi mormăi ceva.

— *Who's there?* (cine-i acolo?) întrebă o voce groasă din spatele oblonului.

— *Donna della notte*, *carissimo mio*[13] — răspunse bătrânica.

Glasul dinăuntru tăcu.

Lady B... nu putea distinge cuvintele rostite. Avea senzaţia că toate acestea atingeau limitele cele mai bizare ale imposibilului. Se socotea pradă unui vis fantastic şi lipsit de sens.

— Ei, ce faceţi acolo? continuă bătrânica, pe un ton mânios.

— Vorbiţi-le englezeşte, la naiba! spuse vizitiul. Mulţi din băieţi nu cunosc franceza dumneavoastră blestemată!

— *Gentlewoman of the night!* rosti bătrânica, destul de binevoitoare.

Apoi adăugă printre dinţi:

— Pe cinstea mea! Trebuie să vorbesc atâtea limbi, încât, până la urmă, mă-ncurc în ele.

— *Well!* i se răspunse dinăuntru. *Take care!* (Fii atentă!)

Vizitiul şi bătrânica se dădură la o parte. Această măsură nu era inutilă. Cele două obloane se deschiseră brusc, iar stâlpul de susţinere al ferestrei care era din lemn pictat, astfel încât să sugereze piatra, lăsându-se în aceeaşi clipă, ca scara unei trăsuri, oferi o deschidere largă şi comodă.

Capitolul XXVII - Purgatoriul

[13] Doamna nopţii, scumpul meu. (în limba italiană în text).

Când casa aceea stranie, care părea pustie datorită ferestrelor ermetic închise şi zidului roşiatic fără urme de uşi, se trezi deodată la viaţă şi-şi deschise pântecele, ca să zicem aşa, spre a îngădui intrarea oaspeţilor, Lady B... fu şi mai convinsă că visează. Dar bătrânica îşi luă sarcina de a-i demonstra că tot ceea ce văzuse era realitate.

— Întoarce, Joe — spuse ea vizitiului — şi aşteaptă-ne în faţa grilajului!

Apoi, înaintând spre trăsură, îi întinse mâna albă şi zbârcită Lady-ei B...

— Vostre Altesse să binevoiască a se grăbi — adăugă ea, făcând o plecăciune până la pământ — deoarece această intrare nu rămâne niciodată mult timp deschisă.

Lady Jane coborî şi bătrânica îi dădu lădiţa de palisandru pe care o ascunsese cu abilitate sub mantou. Iată lădiţa de la Vostre Serenissime Eccellenze — spuse ea. Am vrut să vă scutesc de oboseala supravegherii ei în timpul călătoriei.

Cum Lady Jane şovăia să se avânte în întunericul dens şi pustiu care domnea dincolo de uşa improvizată, bătrânica execută o reverenţă ceremonioasă şi continuă:

— Rog pe Vostre Altesse să binevoiască a păşi prima şi să-mi permită a face onorurile de gazdă... io sono de-a casei

Biruindu-şi temerile, Lady Jane trecu pragul. Bătrânica o urmă de aproape şi deodată un zgomot de scânduri izbite violent una de alta răsună în spatele ei. Lady Jane se întoarse. Uşa dispăruse; zidul era din nou întreg. Din toate părţile, în stânga, în dreapta, înainte, îndărăt, un întuneric opac, desăvârşit dăinuia în jurul ei.

— Unde mă aflu? rosti ea încet, cu voce tremurândă.

— La stânga, luaţi-o la stânga, milady! spuse vocea groasă care răspunsese dindărătul obloanelor la parolă contesei Pantazino. Dacă faceţi un pas la dreapta, al naibii să fiu de nu vă frângeţi gâtul!

— Ei, ce faceţi! Vostre Altesse s-a prefăcut în statuie? întrebă de departe bătrânica.

— Unde sunteţi, doamnă, unde sunteţi? strigă Lady Jane. Nu ştiu pe unde s-o iau.

Năucită, făcu câţiva paşi la întâmplare; un braţ vânjos o apucă deodată din umbră.

— Chiar într-acolo se ducea, pe legea mea, drept în văgăună! vorbi vocea groasă, cu un râs brutal. Ţi-am spus doar, milady afurisită, s-o iei la stânga dacă nu vrei să faci un mic salt de vreo doisprezece metri... Haide, cârmeşte-o la stânga!

Lady Jane păşi maşinal în noua direcţie, cu calmul acela nefiresc pe care ţi-l dă uneori spaima ajunsă la limită. Auzi, la vreo zece-doisprezece paşi în faţa ei, deschizându-se o uşă. În aceeaşi clipă se ivi o lumină roşietică şi un ecou alcătuit din mii de zgomote confuze îi ajunse la urechi. Uşa se deschidea în capul unei scări cu trei trepte. Bătrâna se afla în picioare pe ultima din ele.

— Vostre Eccellenze Serenissime nu trebuie să se mire ţie nimic — spuse ea — vom străbate un loc care nu este din cele mai plăcute la vedere, dar totul nu va dura decât o clipă şi io mă angajez să fac rispettar la Vostre Forte Illustre Altesse.

Lady Jane urcă cele trei trepte şi trecu pragul. De îndată ce ajunse în coridorul îngust care urmă, zgomotele se înteţiră. Era un talmeş-balmeş de voci care cântau, vorbeau, ţipau, blestemau. În acelaşi timp, atmosfera îşi schimbă brusc temperatura. În locul umidităţii glaciale care domnea în prima odaie, un aer cald, plin de aburi groşi şi neplăcuţi, răbufnea în valuri sufocante. Atmosfera greţoasă acţionă numaidecât asupra firii delicate şi deja greu încercate a sărmanei Lady Jane. Se opri, nemaifiind în stare să facă un pas.

— Ce s-a întâmplat? strigă bătrâna, — la Vostre Eccellenze se simte rău?... *Un piccolo disgusto*[14]*!* Nu-i nimic... Acest miros, care nu este tocmai îmbietor, *io sono obligata* să recunosc, vine de la bucătăria acestor bieţi oameni... Şi ei trebuie să mănânce. Vostre Altesse nu poate pretinde a fi lăsaţi să moară de foame.

În timp ce vorbea, ţinea o sticluţă la nasul Lady-ei Jane.

— *Un poco di* curaj! continuă ea. Ce-a fost mai greu pentru la Vostre Eccellenze a trecut.

Lady Jane începu iar să meargă, fără a rosti un cuvânt. Era de o paloare înspăimântătoare, dar nu-i tremurau picioarele şi nu se clătina. Starea de atonie morală în care se afla o ajuta oarecum să biruie descurajarea pe care ar fi încercat-o în aceeaşi împrejurare orice femeie de rangul ei.

Zgomotul creştea din ce în ce, atingând limitele celei mai revoltătoare discordanţe. Era un vacarm de nedescris. atenuat doar de interpunerea unei uşi cu un aspect destul de jalnic.

Bătrâna deschise uşa. Lady Jane îşi astupă numaidecât urechile, apoi îşi luă mâinile de la urechi pentru a-şi apăra nările de mirosul îngrozitor care o sufocase pe loc. Ochii i se închiseseră instinctiv.

— *Un pochissimo di* curaj! repetă bătrânică.

Lady Jane îşi ridică anevoios pleoapele. Ce văzu, ce auzi, ce simţi nu se poate descrie exact. Dacă ne-am îngădui o descriere cât de cât fidelă, cititorul ar lăsa cartea din mână.

Există nuanţe pe care trebuie să ştii a le îndulci.

Locul în care intrase Lady B... era o uriaşă sală pătrată, fără nici o mobilă. De jur împrejur, lângă perete, un fel de aşternut de paie murdare, ferfeniţite, obosite de pe urma unei prea îndelungi folosiri şi ale căror rămăşiţe se amestecau ici-colo cu praful gros ce acoperea peste tot duşumeaua. Pe aceste paie stăteau tolăniţi nenumăraţi

[14] O mică neplăcere. (în limba italiană în text). (n.t.)

oameni jegoşi, închirciţi zdrenţăroşi, de ambele sexe şi de toate vârstele. Erau acolo femei tinere ale căror trăsături, corect desenate de mâna creatorului, căpătaseră, datorită vreunui viciu, o expresie respingătoare; erau fete croite pe calapodul sărmanei Loo care cântau, pe jumătate despuiate, culcate pe mormanul lor de paie, lângă un vas conţinând mai mult ca sigur vreo băutură ameţitoare; în sfârşit, se mai găseau şi femei bătrâne al căror aspect dezgustător nu s-ar putea descrie cu vreunul din termenii cunoscuţi.

Bărbaţii erau în număr mai mic şi poate mai puţin hidoşi, deoarece degradarea bărbatului are limite mai restrânse decât decăderea femeii, sau poate fiindcă decăderea unei femei ne apare întotdeauna mai profundă, în virtutea respectului idolatru pe care ni l-a inspirat prima femeie iubită, acel înger străluminat de candoarea dragostei, tandrei consolări, în colţul cel mai drag şi scump al memoriei noastre; mai cu seamă în virtutea aureolei sfinte pe care amintirile pioase o pun în jurul frunţii respectate a mamei noastre... Dar, deşi mai puţin hidoşi, bărbaţii aveau cu toţii pe chipurile lor afurisenia, scrisă cu litere uşor de citit: priviri false şi lacome, mişcări viclene, atitudini de un cinism neruşinat. Toţi laolaltă, bărbaţi, femei, copii, se tăvăleau în noroi, ţipând, blestemând, văicărindu-se, cântând sau strecurând în talmeş-balmeşul general câte o licărire de veselie lugubră.

Când Lady B... şi însoţitoarea ei îşi făcură apariţia, se stârni un vacarm înspăimântător în toată sala. O duzină de femei aproape goale se repeziră la ele, urlând şi strângându-se în jurul lor într-un cerc cu adevărat satanic.

— Dragii mei! Dragii mei! spunea bătrâna. Potoliţi-vă, potoliţi-vă!... O să vă căiţi pentru neobrăzarea voastră.

Un imens cor de rânjete răspundea acestor sfaturi zadarnice.

Lady Jane, împietrită, continua să se ţină — nu se ştie prin ce miracol — pe picioare; ochii ei nu mai vedeau nimic. Toată agitaţia, tot vacarmul, pe scurt, tot acel sabbat infernal se învârtea confuz în jurul ei, fără să-i trezească în minte vreo impresie de care să fie conştientă. Simţea în cap doar o durere intensă şi înăbuşită, excesul martiriului scutind-o de înspăimântătoarele amănunte.

În clipa când tumultul ajunsese la culme, iar bătrânica nu mai izbutea s-o apere pe însoţitoarea ei, care, în mod cert, era incapabilă să se apere singură, se auzi un urlet formidabil ce părea să ţâşnească dintr-unul din pereţii sălii.

— Linişte! Turmă de lepădături! Linişte, dragii mei copilaşi! spuse vocea care umplea sala, ea sunetul unei orgi. Afurisiţilor, dacă nu staţi cuminţi, v-aţi lins pe boţ de gin în seara asta!

Ameninţarea avu un efect magic. Bărbaţii tăcură, femeile se întoarseră în culcuşul lor de paie. Deşi nimeni nu mai scotea o vorbă, ecoul vocii tot mai stăruia de-a lungul pereţilor.

În ciuda stării de insensibilitate, Lady Jane suferise un fel de şoc moral la auzul acelei voci care n-avea nimic omenesc în ea. Instinctiv, îşi aţinti privirea spre peretele din care părea să ţâşnească şi zări gura căscată a unui tub acustic.

Bătrânica îşi veni în fire şi zise cu un aer victorios.

— Ştiam eu c-o să-i silesc să tacă — spuse ea. Dacă la Vostre Eccelenze are puţina răbdare, aventurile se apropie de sfârşit. Su, *figliuola del Diavolo*[15], vino-ncoa'!

La această chemare, o femeie lungă şi slabă se ridică din aşternutul ei de paie şi se apropie. Italianca îi spuse câteva cuvinte şi Su, făcându-i acelaşi serviciu pe care i-l făcuse adineauri vizitiul, o ridică până în dreptul gurii de metal a tubului acustic.

— *Hearken!* (ascultaţi) ţipă ea.

— *We hearken!* (ascultăm) i se răspunse.

— Bine! spuse bătrânica. Eu sunt contesa Pantazino, şi-aş vrea să vorbesc cu cineva de acolo de sus.

— Cu cine?

— Cu un simplu gentleman, căci aduc cu mine o lady, iar Senioriile Lor nu trebuie să se-arate.

— Foarte bine.

Trecu aproximativ un minut care i se păru bietei Lady Jane un secol. Stătea în picioare, nemişcată şi aparent redusă la o stare de insensibilitate absolută.

O uşiţă ce se afla chiar sub tubul acustic se deschise şi un groom în livrea apăru în prag. Contesa Pantazino o luă pe Lady Jane de braţ şi o introduse într-un coridor pe care trei uşi situate la numai un metru una de alta şi zdravăn ferecate cu drugi de fier îl despărţeau de cloaca infernală abia părăsită. A treia uşă, deschisă, lăsa să pătrundă lumina zilei.

Lady Jane scoase un lung oftat de uşurare şi-şi împreună mâinile.

— Am crezut că voi muri acolo! şopti ea.

Trase cu nesaţ în piept aerul care circulă liber în largă şi frumoasa galerie unde se afla acum.

— Doamnă — întrebă ea apoi, cu o expresie de groază în privire — va trebui să mai trec o dată prin acel infern?

— Vostre Altesse să fie liniştita — răspunse bătrâna, uitând de surzenia ei — la întoarcere vom merge pe-un drum mai agreabil... La drept vorbind, la Vostre Eccellenze, nu-i un infern, ci pur şi simplu purgatoriul hoţilor din Londra.

---

[15] Fiică a diavolului (în limba italiană în text). (n.t.)

Lady Jane îşi duse mâna la frunte şi, tremurând din cap până în picioare când îşi aminti prin ce trecuse, şopti:

— Oh, oribil!... Oribil!...

— Adevărat — spuse bătrânica — nu-i un loc prea plăcut... Dar pe străinii care binevoiesc să ne onoreze cu vizita lor îi introducem întotdeauna pe-acolo... Obiceiul casei, la Vostre Eccellenze, şi în acelaşi timp o măsură de precauţie.

— Oribil! repetă involuntar Lady Jane, ai cărei nervi se refăceau cu greu după şocul resimţit.

La capătul galeriei se afla o scară largă. Bătrânica urcă cu pas sprinten treptele, urmată de Lady Jane, şi amândouă se treziră curând într-o anticameră unde se găseau doi groomi în livrea.

— Anunţaţi pe Eccellenza Sa serenissimă şi ilustrissimă, la signora Jane B... — spuse bătrânica — şi pe umilissima servanta, la contessa Pantazino, baronessa di Famagosta în Cipria, signora del Arcipelago ed altri luoghi... Anunţaţi!

Unul din servitori întredeschise uşa şi se strădui din răsputeri să debiteze cât mai bine pomelnicul de nume.

— Tacă-ţi fleanca, Tim, neghiobule! Gura, drăgălaşule, ce naiba! întrerupse o voce care avea evidente legături cu teribilele coarde vocale ce răcniseră prin tubul acustic în *Purgatoriu*, reduse acum la proporţii umane, aproape burgheze. Nu poţi s-o aduci încoa' pe ticăloasa aia de Maudlin, fără atâtea fasoane, ce dracu?!

— Omul ăsta-i de-o brutalitate insuportabilă! murmură bătrânică. La Vostre Eccellen-ze să binevoiască a intra.

Lady Jane se trezi introdusă într-un salon destul de mare, mobilat cu oarecare lux. În mijlocul încăperii, o masă rotundă, acoperită cu un şal indian în loc de faţă de masă, avea pe ea nişte registre şi hârtii, iar jur împrejur, orânduite cu grijă, câteva fotolii somptuoase şi confortabile.

În cameră nu exista decât un singur personaj. Acest personaj, înveşmântat într-un frac albastru cu nasturi negri, pantaloni galbeni bufanţi şi încălţat cu nişte pantofi largi, nu era altul decât bravul şi preabunul nostru prieten, căpitanul Paddy O'Chrane, irlandez şi iubit fericit al frumoasei hangiţe de la *Armele Coroanei*.

— Bună, Maudlin — spuse el, adresându-se bătrânei — bună, saltimbancă vicleană, scumpa mea prietenă!... Milady, omagiile mele, ce naiba!... Adică... Iertaţi-mă, doamnă, lua-m-ar dracu să mă ia!

Bravul căpitan nu prea avea pretenţii la titlul de dandy, dar care bărbat nu înclină să creadă că posedă maniere alese? Paddy vru să-şi dea, în această împrejurare, aere de gentleman şi începu să învârtească bastonul într-un mod care dovedea, în mod cert, multă degajare mondenă.

— Vai, domnule! strigă bătrânica. Nu poţi păstra decenţa cuvenită în faţa unor doamne?!...

— Fie, Maudlin, ce naiba! Mâţă vicleană, draga mea — spuse căpitanul — ne cunoaştem îndatoririle, vrăjitoare afurisită!... Milady, vă rog să mă iertaţi, pe toţi dracii!

Împinse un scaun, îndoindu-şi exact din mijloc talia ţeapănă şi lungă.

— Luaţi loc, scumpă lady — continuă el. Trăzni-m-ar Dumnezeu, luaţi loc... Am avut de-a face, să mă mângâie dracu dacă mint, cu mai multe ducese şi contese pe legea mea! — decât pot să-ncapă în salonul ăsta, şi ştiu cum trebuie să te porţi cu femeile bine... Ia loc şi tu. Maudlin, paiaţă împăiată, dacă-ţi face plăcere... acolo!... Şi acum, ce dracu — să-mi cadă tavanu-n cap! — să vorbim despre afaceri: Ce doriţi?

Capitolul XXVIII - La pândă

Lady Jane B... luase loc. Simţea într-adevăr nevoia să stea jos după emoţiile prin care trecuse. Contesa Pantazino luă cuvântul. Bătrânica, profund jignită de modul nepermis în care bravul căpitan îşi îngăduia s-o trateze, profită de ocazie ca să-l pună la punct.

— Domnule O'Chrane — spuse ea din vârful buzelor — e vorba de ceva foarte simplu şi dinainte stabilit între Senioriile Lor şi mine. Rolul dumitale, domnule O'Chrane, trebuie să se mărginească la numărarea unor bancnote... Şi, poate, ar fi cazul să-ţi aminteşti mai bine cine eşti atunci când ţi se întâmplă să ai de-a face cu anumite persoane.

Căpitanul privi la bătrânică uimit.

— Cu tine, Maudlin? strigă el. Despre tine vorbeşti, paparudă vicleană, fir-ai să fii?...

— Te rog, domnule O'Chrane, păstrează respectul cuvenit!...

— Respect! Vedea-m-aş friptură pe grătar!... Respect, Maudlin, sac de minciuni, vechea şi scumpa mea prietenă... respect?!... Dar, la urma urmei, la naiba, draga mea nemernică amărâtă, n-am nici un motiv să-ţi refuz respectul... Dacă ai fi contesa Kent-Mac-Ushem, pe dracu, sau ducesa de...

— Taci, domnule!

— Sau Mrs. Belzebuth, ce mai tura-vura! Marchiză a celor şapte păcate, trăsni-m-ar să mă trăsnească, nu văd nici o piedică, Maudlin, babornişă păcătoasă, prietena mea vrednică de stimă... Dar să lăsăm goangele... Mă faci să blestem ca un lampagiu beat, draga mea fiică a lui Satan, şi-acum trebuie să cer din nou scuze milady-ei, trăsni-m-ar Dumnezeu!... Pentru a doua oară vă-ntreb: ce doriţi?

— Să explice la Vostre Altesse — rosti bătrânica înciudată, eu nu mai stau de vorbă cu individul ăsta mocofan!

— Mocofan! Mii de trăsnete!... Mocofan! Maudlin, vagaboando, paiaţo, maimuţoi împăiat!... Mocofan, ai zis?!... Ei bine, Maudlin, draga mea, n-ai decât s-o spui şi s-o repeţi, dacă-ţi face plăcere. Sunt mocofan cu de-alde teapa ta, dar ştiu să mă port cu doamnele... Milady, fir-ar să fie, hai să stăm de vorbă amândoi ca nişte buni prieteni... Aţi venit după un fleac de inel...

— Un fleac de jumătate de milion! murmură bătrâna.

— N-am vorbit cu tine, Maudlin, flecară neruşinată!...Aţi venit, milady, după un inel care v-a fost împrumutat, ei, drăcia dracului, la teatrul *Covent Garden*... Ticălosul ăla mititel care a dat lovitura e-un copil mizerabil, vrednic de toată stima noastră, pe cinstea mea!... Cât despre inel, e-aici, în buzunarul meu, să mă fiarbă Satana-n cazanul cu smoală dacă vă mint.

Lady Jane B... întinse căpitanului lădiţa de palisandru.

— Îl răscumpăr cu ceea ce-i aici, domnule — spuse ea, cu glas timid.

— Ai văzut, Maudlin? strigă căpitanul. Uite-o adevărată lady, care ştie să vorbească, paiaţă afurisită!... Mulţumesc, Milady, mulţumesc, ce dracu, scumpă doamnă... cutiuţa e foarte drăguţă şi cunosc pe cineva care se va bucura nespus s-o aibă... Cât e-năuntru, vă rog?

— Douăzeci de mii de lire, domnule.

— Ai auzit, Maudlin, cum lady mi se adresează cu domnule, fir-ar să fie, la fiece vorbă... Să mă arză focul, dacă nu-i întotdeauna o plăcere să stai de vorbă cu persoane din lumea mare.

Căpitanul deschise lădiţa, îşi puse pe nasul subţire, uscat şi coroiat o pereche de ochelari scoasă dintr-o cutiuţă veche de piele şi începu să numere cu de-a măruntul bancnotele. În timp ce îndeplinea această operaţie, se auzi un vuiet surd care crescu vertiginos, devenind un muget asurzitor. Zgomotul venea printr-o gură de metal asemănătoare celei din *Purgatoriu*.

— Patruzeci, patruzeci şi cinci... — mormăi căpitanul — Maudlin, te rog, spune-le nenorociţilor ălora blestemaţi să steie liniştiţi... cincizeci şi cinci, şaizeci...

Micuţa femeie încercă să se supună, dar înălţimea ei o trădă încă o dată; nu reuşi să ajungă până la tubul acustic.

— Şaizeci şi cinci — continuă căpitanul — urcă-te pe-un scaun, Maudlin, pentru numele lui Dumnezeu!... Şaptezeci... Milady, bancnota asta de zece lire nu prea e-n regulă.

Între timp vacarmul se înteţea. Se auzeau vociferări ameninţătoare şi jeluiri oribile. Căpitanul nu se clinti din loc. Examină atent hârtia suspectă, o pipăi, o ţinu în lumină şi clătină din cap, cu un aer nemulţumit.

— Al dracului să fiu, dacă bancnota asta-i bună!

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule — spuse Lady Jane, înspăimântată de zbieretele atroce pe care le revărsa tubul acustic în torente de vibraţii — ce se întâmplă aici?

— Nu-i nimic, milady, absolut nimic, lua-m-ar dracu!... Doi ticăloşi care, probabil, îşi taie beregata... Nu luaţi în seamă!...

— Şi dumneavoastră nu-i puteţi împiedica, domnule?

— Ba da, milady, pe legea mea, dacă zgomotul ăsta vă deranjează... dar căutaţi în poşetă dacă n-aveţi cumva altă bancnotă.

Paddy se ridică, îşi puse ochelarii pe masă, o dădu la o parte, fără prea multe fasoane, pe contesa Pantazino, care se afla în drumul lui, şi ţipă în tub:

— Dacă nu tăceţi, lepădăturilor de la Newgate, vă reduc tainul la jumătate pe opt zile.

Nu se mai auzi nimic.

— A fost omorât careva? strigă din nou căpitanul.

— Jock şi Billy — răspunse vocea din *Purgatoriu*.

— Doi! mormăi Paddy. Să-i ia dracu!

Se întoarse spre masă, unde Lady Jane, tremurând şi din nou copleşită de temerile ei în urmă acestui incident funebru, îi întinse o bancnotă de zece lire pe care o scosese din poşetă.

Căpitanul îşi continuă numărătoarea, drept, ţeapăn, grav şi cu ochelarii pe nas. După ce examină şi întoarse pe ambele feţe ultima bancnotă, îşi scoase ochelarii şi puse banii în lădiţă.

— Douăzeci de mii! mormăi el. Sunt toţi, pe legea mea... Lepădătura aia de Snail îşi merită cele zece lire... Milady, iată inelul dumneavoastră...

— Îmi daţi voie! spuse bătrânica, repezindu-se şi apucând inelul în clipa în care Lady Jane întindea mâna să-l ia. I-l voi da eu Eccellenzei Sale.

— Ce vreţi să faceţi? întrebă Lady Jane, neliniştită.

— La Vostre Altesse să n-aibă nici o teamă... Este un zălog pe care-l iau până în clipa când voi avea onoarea să mă despart de dumneavoastră...

— Nu mă mai priveşte chestia asta — spuse căpitanul. Aranjaţi-vă cum vreţi, trăsni-m-ar Dumnezeu... Milady, ce naiba, sper că voi avea plăcerea s-o revăd pe Senioria Voastră!... Bună-seara, Maudlin, vagaboandă neruşinată, scumpa mea!...

Fără să răspundă acestui salut ireverenţios, bătrânica se îndreptă spre uşă împreună cu Lady Jane. Ajunsă în anticameră se opri.

— Aş dori — spuse ea — să cer o favoare Vostrei Eccellenze.

— Ce favoare, doamnă?

— La Vostre Altesse va fi atât de îngăduitoare încât să-mi permită a-i lega acest văl peste ochi?

Lady Jane nu răspunse.

— E-o formalitate neînsemnată, dar absolut indispensabilă — continuă contesa — iar dacă la Vostre Eccellenze găseşte de cuviinţă să refuze, vom fi nevoite să aşteptăm până se înnoptează pentru a ieşi de aici.

— Până se înnoptează! repetă Lady Jane, îngrozită. O noapte aici, Dumnezeule!... Faceţi, doamnă, ce vreţi şi să plecăm numaidecât!

Bătrâna desfăcu un văl de dantelă a cărui ţesătură, devenită opacă prin broderiile care o supraîncărcau, avea o dublură de mătase şi îl prinse cu îndemânare sub pălăria Lady-ei Jane.

— Acum — spuse ea — sunt la dispoziţia Eccellenzei Vostre... putem pleca!

Coborâră treptele unei scări. Prin vălul care-i acoperea faţa, Lady Jane zărea vag lumina zilei, dar nu putea să distingă deloc obiectele; ajunsă în josul scării, doar vântul răcoros care o, izbi în obraz o făcu să-şi dea seama că părăsea casa. Câteva minute mai târziu, se afla instalată în trăsură, ale cărei perdeluţe roşii continuau să fie lăsate în jos. Bătrâna o ajută cu gentileţe să-şi desprindă vălul.

— Rog pe Vostre Altesse să ierte toate aceste mici precauţiuni. Nu pentru că n-am avea în domnia sa cea mai deplină încredere, dar întâmplarea ar fi putut face... Or, cum la Vostre Eccellenze n-a avut posibilitatea să vadă împrejurimile căsuţei noastre, nu va putea săvârşi indiscreţii involuntare.

Trăsura merse timp de aproape o oră. Micuţa femeie vorbi sau tăcu, ceea ce pentru Lady Jane era totuna. Aceasta trăia, într-adevăr, un coşmar ce părea să nu se mai sfârşească. Tot ceea ce văzuse se învârtea ameţitor în imaginaţia ei tulburată. Vedea hidoasele figuri ale *Purgatoriului* agitându-se; vocea care mugise o asurzea; apoi auzea cealaltă voce misterioasă care urca din străfunduri necunoscute, aducând numele celor doi oameni morţi. În sfârşit, trăsura se opri; cele două perdeluţe fură ridicate. Deşi se afla în faţa locuinţei sale, Lady Jane stătea nemişcată şi părea să nu vadă nimic.

— Dacă la Vostre Eccellenze binevoieşte să coboare — spuse bătrânica, înclinându-se respectuos — iată, aţi ajuns acasă.

Lady Jane nu făcu nici o mişcare. Contesa Pantazino îşi îngădui să-i ia mâna şi s-o apese uşor.

— Iată diamantul Altesei Vostre molto ilustre — continuă ea.

Lady Jane aruncă spre inel o privire mohorâtă. Dar de îndată ce-l zări, îşi recăpătă brusc memoria. Puse mâna pe el cu o lăcomie nesăbuită, sări din trăsură fără sprijinul vizitiului, care-i oferea mâna, şi urcă în grabă treptele casei sale, în uşa căreia bătu de mai multe ori până ce i se deschise. Înainte de a intra, aruncă în urma ei o privire de teroare indescriptibilă.

— Addio, la Vostre Eccellenze, addio! strigă înăbuşit contesa Pantazino. Apoi, adresân-du-se vizitiului, adăugă: Wimpole Street, Joe! Dă-i bătaie! Am întârziat.

Joe biciui zdravăn caii: trăsura sărea în salturi pe pavaj, înspăimântând trecătorii, şi se opri în cele din urmă în faţa numărului 9 de pe Wimpole Street.

— Trăsura să fie gata de plecare — spuse micuţa femeie groomului care-i deschise. Unde-i nepoata mea?

— Înălţimea Sa prinţesa se află în budoarul dânsei cu un gentleman — răspunse camerista.

— Ah!... Dar milord?

— Milord e sus, doamnă ducesă; a venit abia adineauri... Să anunţ pe Excelenţa Voastră Înălţimii Sale prinţesa?

— Nu... urcă în camera mea: vin îndată să mă schimb.

Contesa Pantazino, care era micuţa ducesă de Gêvres, ceea ce n-o împiedica să fie şi Maudlin, cum îi spunea bravul căpitan Paddy O'Chrane, urcă la etajul unde locuia nepoata ei, văduva răposatului şi regretatului prinţ Philippe de Longueville. Ajunsă acolo, în loc să intre pe uşa principală a apartamentului, se duse spre un fel de nişă laterală care se deschidea chiar pe treptele scării şi intră într-un coridor îngust, la capătul căruia se afla un dulap negru. Vizavi de uşa acestui dulap, se vedea doar o lumină slabă produsă de câteva mici orificii în sticla înnegrită cu lac a unei mici ferestruici.

Micuţa franţuzoaică îşi lipi ochiul de unul din aceste orificii şi văzu; la trei paşi de ea, în camera învecinată, pe Brian de Lancester şi pe prinţesă, aşezaţi unul lângă altul pe o canapea.

— Aşa-i mai bine! şopti ea.

— Sst! făcu o voce din umbră.

— Ah! Erai aici, milord?... Ce spun turturelele?

— Se privesc — răspunse lordul.

— Foarte spiritual! replică micuţa franţuzoaică, chicotind.

Lordul spunea adevărul. Susannah şi Brian se priveau. Mr. de Lancester venise de multă vreme, dar abia dacă schimbaseră câteva cuvinte. Brian nu mai era omul din ajun,

distrat, preocupat de o idee fixă şi dispus să joace în faţa unei săli pline îndrăzneaţa comedie a răzbunării. Era grav, îşi adună gândurile; pasiunea care-l domina victorioasă şi căreia i se dăruia cu teamă şi îndoială era scrisă cu litere de foc în privirile lui vrăjite. Se temea să nu se îndrăgostească prea tare şi avea motiv să se teamă, deoarece nu se afla în faţa uneia din acele femei, burgheze sau aristocrate, pe care le iubeşti în timpul liber, puţin său mult, după împrejurări, le idolatrizezi când eşti bine dispus, le bruftuluieşti când eşti plictisit, le îndrăgeşti din nou, le părăseşti iar, şi care te ajută să-ţi omori câteva ceasuri.

Susannah era o femeie care trebuia luată în serios, una din acele femei ce-ţi năvălesc în viaţă şi-şi croiesc un loc atât de mare în inima ta, încât toate celelalte lucruri importante sau neînsemnate se şterg, se dau uitării.

La rândul ei, Susannah îl privea pe Brian cu nesaţ de parcă s-ar fi temut să nu piardă nici o părticică din fericirea pe care i-o dădea prezenţa lui. Nu se schimbase deloc faţă de seara precedentă. Bucuria-i sinceră nu era acoperită de nici un văl de cochetărie prefăcută. Îşi dezgolea în faţa lui sufletul, în care sălăşluia atâta dragoste, încât cuvintele erau inutile şi n-ar fi făcut decât să pună într-o lumină mai slabă ceea ce mărturisea privirea ei.

Aceasta era situaţia: Brian se temea, se îngrozea de povârnişul pe care-l târa pasiunea născută în ajun, pasiune ce-i copleşea voinţa; Susannah, încrezătoare, fericită, dădea uitării lunile nesfârşite de suferinţă, în extazul acestei prime zile de bucurie.

— M-ai văzut ieri — rosti, în sfârşit, Brian. Ţi-ai dat seama cine sunt şi tot mai vrei să mă iubeşti?

— Dacă vreau! murmură Susannah. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că n-a făcut din dumneata un criminal.

Mâinile lor se întâlniră. Brian puse mâna Susannei pe inima lui.

— Dacă ai fi fost rege sau cerşetor, sfânt sau criminal, tot ar fi trebuit să te iubesc, Brian continuă ea — iar dacă nu mă iubeşti, am să mor.

— Te iubesc! Oh, cât de mult te iubesc! exclamă Brian, cu o înflăcărare ce contrasta cu nepăsarea lui obişnuită. De-aci înainte nu pot spune decât ca dumneata: trebuie să te iubesc!... Nu voiam... În viaţa mea, dragostea nu se poate bucura de-un loc călduţ... Sunt sărac şi puţinul pe care-l am îmi provine dintr-o sursă ciudată, precară, necunoscută... Sunt angrenat într-o luptă nesăbuită care într-o bună zi mă va ucide. Însăşi victoria ar fi umbrită de tristeţe... în sfârşit, nu fac parte dintre cei ce sunt iubiţi şi iubesc...

— Oare nu eşti frumos şi nobil, Brian, cel mai nobil şi cel mai frumos?

Mr. de Lancester zâmbi trist.

— Drăguţ! spuse în şoaptă micuţa franţuzoaică.

— Dar ţine cam mult — replică lordul.

— Nu-ţi mai aduci aminte de anii tinereţii, Tyrrel?

— La naiba, Maudlin!... Adevărul e că-i o fată admirabilă!... Sst! Bătăiosul cavaler s-a transformat într-o turturică inofensivă!

— Vom fi nefericiţi, Susannah — spuse Brian — şi mă-ngrozesc la gândul că te voi vedea nefericită!... Dar acum, acest gând îmi pare preferabil celui de-a nu te vedea deloc... Ascultă-mă... ştii care-i viaţa mea şi cunoşti armele pe care, profitând de bunăvoinţa smintită a lumii, le folosesc împotriva duşmanului, fratele meu... Nu-mi mai rămâne decât să-ţi destăinuiesc secretul meu... singurul meu secret.

Susannah se ghemui, recunoscătoare, la pieptul lui. Tyrrel şi micuţa franţuzoaică ciulira urechile.

Capitolul XXIX - Comedie

Tyrrel Orbul şi franţuzoaica ascultau.

— Sunt ruinat — continuă Brian de Lancester — într-atât de ruinat, încât resursele mele personale abia dacă se apropie de cele ale unui cerşetor.

— Eu însă cred că sunt bogată — îl opri cu timiditate Susannah.

— Cu toate acestea — continuă Brian — duc aceeaşi viaţă ca şi cei de rangul meu; afişez un oarecare lux... Nu mai pot face datorii. Nimeni nu mi-ar împrumuta... De unde crezi că-mi procur mijloacele de existenţă?

— Nu ştiu — răspunse Susannah, care ar fi vrut să se reîntoarcă mai degrabă la cuvintele de dragoste.

— Îţi voi spune... Eşti singura care o va afla... O mână misterioasă îmi aruncă în fiecare lună o pomană...

— Ăsta era marele lui secret! mormăi Tyrell. La naiba! Era deci întemeiată dorinţa mea de a afla câte ceva...

— Ascultă, milord... — spuse bătrânica.

— În fiecare lună — continuă Brian — primesc, pe căi diverse şi întotdeauna ascunse, o sută de lire sterline.

— O sută de lire azvârlite în vânt, preaonorabile nebun! mormăi iar Tyrell. Dar aşa vrea Stăpânul şi eu mă spăl pe mâini.

— Ascultă, milord... repetă ducesa de Gêvres, contesă Pantazino etc.

— Aceste daruri sunt periodice — urmă Brian — îmi sosesc regulat şi fără nici o întârziere. Lucru straniu! Prima oară mi-au parvenit chiar în ziua când ruina mea era completă şi mă întrebam tocmai ce voi face.

Brian rosti aceste vorbe cu voce stinsă şi întristată.

— Cu alte cuvinte, şi dumneata te-ai aflat în pragul morţii? murmură Susannah, ai cărei ochi mari, negri erau înlăcrimaţi.

— Nu ştiu — spuse Brian atât de încet, încât Susannah fu silită să se aplece spre el ca să audă — nu ştiu... Inima mi-era plină de ură şi se ştie doar că disperarea nu-i un sfetnic bun... Dar, în definitiv, e fratele meu şi Dumnezeu s-ar fi îndurat fără îndoială de mine, dacă m-ar fi luat la el înainte de-a apuca să lovesc... Da, vreau s-o cred! Şi dumneata trebuie s-o crezi... eram aproape de moarte, nu de crimă!

Brian pălise. Ochii săi ficşi aveau o privire rătăcită şi mână-i rece tremura în mâinile Susannei.

— Brian — spuse ea pe un ton blând de rugă — nu fi trist lângă mine, căci nu te pot vedea suferind. Ai fost nefericit, o, Doamne!... dar cine are dreptul să se plângă... Oh, de ce oare nu-ţi poţi dărui viaţa pentru fericirea celor pe care-i iubeşti?!... N-ai mai suferi.

La rândul ei, luă mâinile lui Brian şi i le strânse cu pasiune la piept.

— Ah! continuă ea. Cum aş putea să te consolez?... N-am altceva să-ţi ofer decât dragostea mea, Brian, dar îţi aparţine cu totul! Dacă aş păstra o fărâmă din ea, aş face-o doar ca s-o pun în această mâna discretă şi prietenă care...

— Să nu vorbim despre asta! o întrerupse Lancester, încruntându-şi sprâncenele. Ţi-am destăinuit secretul meu... păstrează-l, chiar şi faţă de mine!... Ştii ce-nseamnă pentru un gentilom să accepte o pomană?

— Nu — spuse Susannah, plecându-şi sfioasă ochii în jos sub privirea mândra a lui Brian. Te-am jignit?... Zâmbeşti... Îţi mulţumesc, oh, îţi mulţumesc! Ieri eram puternică... Astăzi, Brian, ai putea să mă ucizi cu un cuvânt.

— Cum vezi — continuă Brian după o tăcere, ducându-şi mâna la frunte, pe care străluceau câteva picături de sudoare — vom fi nefericiţi.

— Nu!... Ascultă-mă! strigă deodată Susannah, al cărei chip minunat strălucea. Nu va mai fi nevoie să primeşti... Eu sunt puternică... uitasem!... Brian, ce bine-mi pare că sunt bogată!... Mi-ai destăinuit secretul dumitale, să ţi-l spun şi eu pe al meu: Ascultă! Ascultă!...

— Aleargă! Aleargă, madam! murmură Tyrrel, împingând-o pe bătrânică. Nu trebuie să rostească o vorbă mai mult.

În acelaşi timp, luă cu amândouă mâinile un scaun şi-l trânti violent de parchet. Scaunul se făcu ţăndări, iar Susannah, speriată de acest zgomot, se ridică odată cu Brian. Convorbirea era întreruptă.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Lancester, bănuitor.

Înainte ca Susannah să apuce a-i răspunde, uşa se deschise şi numele ducesei de Gêvres fu anunţat în salon. Bătrâna, călcând pe urmele numelui ei, intră ţopăind, surâzând şi salutând.

— Scumpa mea copilă — spuse ea — trăsura e la scară; te-aştept.

Susannah aruncă o privire plină de regret spre Brian, care se înclină şi-şi luă rămas bun.

— Ştii ce-ai de făcut, frumoasa mea scumpă? continuă micuţa văduvă când Brian ieşi. Un lucru foarte simplu... un fleac!... Dacă refuzi cumva, vei pierde protecţia celor ce te ocrotesc, iar onorabilul Brian...

— Ce amestec are el în chestiunea aceasta, doamnă? o întrerupse mândra Susannah.

— Să nu ne certăm, scumpa mea... Onorabilul Brian, cum spuneam, şi-ar pierde cele o sută de lire sterline...

— Cum?! strigă Susannah, pălind. Ştiai?

— E-ngrozitor, draga mea, cât de multe ştiu! spuse bătrânica pe un ton jumătate serios, jumătate glumeţ.

Aruncă un şal pe umerii Suzannei, o pieptănă în grabă şi o trase după ea până la poarta în faţa căreia staţiona trăsura strălucitoare cu blazon. Se urcară amândouă. Caii o porniră în galop şi nu se mai opriră până în Castle Street, în faţa lui Dudley House, locuinţa lui Frank Perceval. Ducesă de Gêvres scoase capul pe fereastra portierei.

— Întoarce caii pe Regent's Street — îi porunci ea vizitiului.

Acesta se supuse.

— Frumoasa mea scumpă — continuă bătrânica, adresându-se Suzannei, după ce-şi consultă ceasul, — avem un avans de douăzeci de minute... Nu-i prea mult, căci oamenii pe care-i aşteptam nu pot; fi trimişi la oră fixă... Poate vor veni peste zece minute... poate peste două ore... dar vor veni cu siguranţă!

În cursul acestei dimineţi se petrecuseră o mulţime de lucruri.

Marchizul de Rio Santo nu părăsise Trevor House. Între el şi Lady Campbell avusese loc o discuţie aprinsă. Spirituală femeie, lăsându-l singur pe marchiz, în mai multe rânduri, în budoarul ei, făcuse diverse drumuri, fie în apartamentul nepoatei ei Mary, fie în cel al lordului James Trevor, fratele ei.

Evident, se ajunsese la un moment de criză. Ora atacului sunase. Se urmărea cucerirea redutei cu forţa. Marchizul impusese, autoritar, tăcere poeziei, veleităţilor sale

cavalereşti. Voinţa sa hotărâse ca în această zi să aibă lor, logodna lui oficială cu Miss Trevor. Acţiunea trebuia îndeplinită, indiferent prin ce mijloace şi în ciuda tuturor obstacolelor. Dar de data aceasta nu mai era vorba despre Mary. Biata fată, bolnavă şi cu inima slăbită, nehotărâtă şi înşelată, răspunse cererii formale a mătuşii ei cu nişte lacrimi cărora Lady Campbell nu putea scăpa prilejul de-a le atribui o semnificaţie fericită.

De data aceasta, cum spuneam, era vorba de Lord James Trevor. Loialul senior primise în cursul dimineţii o scrisoare despre care nu suflase nimănui nici o vorbă şi după citirea căreia se afla într-o stare de groaznică indispoziţie.

— Biata Mary! murmură el, străbătând aleile părculeţului său. Nu aş fi crezut vreodată că ticălosul de Frank ar fi în stare de-aşa ceva!... Dar, de fapt, de ce să-i dau crezare?... Ce reprezintă o scrisoare anonimă?...

Totuşi, Lord Trevor lua mereu scrisoarea şi o citea cu atenţie. Apoi o mototolea cu mânie şi-şi reluă monologul.

— Adevărul este — spunea el — că Frank avea ieri un aer preocupat, distrat... Mi-aduc foarte bine aminte... Biata Mary!... Dar, în definitiv, ce importanţă are o scrisoare anonimă?!... Şi, în fond, de ce n-ar avea Frank dreptul să afişeze aerul care-i place?

Lord Trevor blestema cu-atât mai vârtos, cu cât se credea obligat să caute motive pentru a nu blestema deloc.

Lady Campbell i se adresă într-unui din aceste momente şi nu întârzie să pronunţe cuvântul *căsătorie*, care, în mintea lui, era atunci cuvântul cel mai însemnat.

— Nu-mi vorbi despre mizerabilul acela de Frank, milady! strigă Lord Trevor, care se gândea că mariajul şi Frank nu puteau consona unul fără altul când era vorba de fiica lui. Purtarea lui este şocantă în ultimul grad... Şocantă şi de neiertat, milady!

— Cum aşa?

— Cum aşa?!... Uite aşa, foarte bine! Ai cumva de gând să-l aperi? Nu vreau să mai aud nimic de el, milady... Sunt indignat, absolut indignat.

— Bine, milord, dar...

— Nu!... Sunt indignat.

— Bine, milord, dar...

— Este un fapt care întrece orice închipuire, milady, să te-ncăpăţânezi să-l aperi pe Frank Perceval...

— Dar nu-l apăr, milord.

— Ah!... Foarte bine!... Atunci ce vrei să-mi vorbeşti despre căsătorie, milady?

Lady Campbell şovăi o clipă. Desigur nu putuse spera un început atât de fericit. Fratele ei îi ieşise în întâmpinare, străbătuse jumătate din drum, dar trecerea era

riscantă, iar Lady Campbell cunoştea prea bine bunătatea fratelui ei pentru a se bizui pe această supărare trecătoare, oricare i-ar fi fost pricina.

— Milord — răspunse ea, cu un aer misterios — e vorba de o mare taină.

— Nu prea îmi plac tainele, milady.

— Asta o să-ţi placă... Pun rămăşag.

— N-am nevoie... La urma urmei, bietul Frank...

— Vai, milord, dar te contrazici singur... Eu îl iubesc pe Frank Perceval, îl stimez...

— Nu ştii ce ştiu eu!

— Se poate — replică Lady Campbell, surâzând — dar ştiu ce nu ştii... Marchizul de Rio Santo cere mâna fiicei tale, milord.

— Foarte bine, milady... Refuz mâna fiicei mele marchizului de Rio Santo.

— Sper că nu vorbeşti serios, dragă frate...

— Ba da!

— Cel puţin mai gândeşte-te...

— Ar fi timp pierdut, milady.

— ...şi sfătuieşte-te cu fiica ta — continuă Lady Campbell.

— La ce bun? întrebă bătrânul, încruntându-şi sprâncenele.

— Eticheta o cere — continuă Lady Campbell. S-ar putea într-adevăr ca totuşi să aibă loc.

— Nu te-nţeleg.

— În sfârşit, milord — strigă Lady Campbell — ce-ai spune dacă-ai afla că nepoata mea îl iubeşte pe marchizul de Rio Santo?

Lord James Trevor făcu un pas înapoi. Vinele frunţii i se umflară. Nu mai era fleacul de mânie de adineauri împotriva lui Frank Perceval, era o furie uriaşă care putea provoca o apoplexie.

— Nepoata ta! repetă el, bâlbâindu-se. Fiica mea!... Miss Mary Trevor... E cu neputinţă!

— Totuşi, aşa-i, milord.

— Doamne!... În cazul ăsta... îl voi provoca la duel pe Rio Santo! Asta-voi face!

Lord James Trevor nu credea o iotă din această dragoste subită a fiicei sale pentru un străin. Femeile inteligente sunt sortite să treacă uneori drept nebune; Lord Trevor o gratifică din plin pe sora sa cu acest epitet. Între timp, Lady Campbell se întoarse la Rio Santo să-i raporteze rezultatul nesatisfăcător al misiunii. Aflând această ştire, Rio Santo păru foarte descurajat.

— Nu-mi mai rămâne decât să mă retrag, doamnă — spuse ei. Am făcut tot ce putea face un gentilom.

— Bine, marchize — răspunse Lady Campbell — dar nu trebuie să vă descurajaţi... cu timpul...

— Să mai aştept! spuse marchizul, cu amărăciune. Nu pot, doamnă. Am oferit domnişoarei Trevor dragostea şi mâna mea. O dragoste serioasă şi o mână fără pată, milady! Am fost respins.

— Fratele meu îşi va da seama de greşeala lui... şi, dacă nu pentru mine, măcar puţină răbdare pentru Mary, care vă iubeşte!

— Ah, de-aş fi sigur! suspină Rio Santo.

— Ce-aţi face, milord?

— Ce-aş face, doamnă?! exclamă marchizul, însufleţindu-se deodată. Aş trece peste toate obstacolele, aş călca în picioare un scrupul zadarnic... V-aş spune... Dar trebuie să chibzuiesc! Nu sunt singur în cauză. Înainte de toate, Miss Trevor trebuie să fie fericită... Soţul care-i va fi hărăzit trebuie să fie demn de ea...

Lady Campbell îşi mişcă fotoliul mai aproape de-al lui.

— Pentru ea, numai pentru ea, Dumnezeu mi-e martor, şi nu pentru mine vorbesc — continuă marchizul. Nu vă gândiţi, doamnă, c-ar fi îngrozitor pentru Miss Trevor să-mpartă cu o rivală inima soţului ei?

— Mai întrebi, milord!...

— Onorabilul Frank Perceval are o iubită, doamnă, o iubită frumoasă pe care-o iubeşte, nu una dintre acelea pe care le iei într-o dimineaţă, le părăseşti seara şi le uiţi a doua zi... Iubita lui Frank Perceval este cea mai frumoasă făptură pe care am văzut-o în viaţa mea, doamnă.

— Desigur, marchize — bolborosi Lady Campbell, încurcată — faptul e foarte grav... Dar...

— Iertaţi-mă că v-am intuit gândul... Care bărbat n-a avut iubite în viaţa lui, nu-i aşa?.... Eu însumi...

Rio Santo se opri şi-şi aţinti asupra Lady-ei Campbell privirea gravă şi tristă.

— Doamnă — continuă el, cu o voce groasă dar ferm accentuată — recunosc că am avut iubite înainte de a o iubi pe Miss Trevor. Dar de când o iubesc, nu mai am. Iar Mr. Perceval?!... După ce a iubit-o pe Mary şi s-a întors în mod special ca să-şi revendice un cuvânt dat...

— Adevărat! îl opri Lady Campbell, care nu voia nimic altceva decât să fie convinsă.

— Ca să se însoare cu Mary, doamnă! Tocmai atunci şi-a adus din Franţa o altă femeie.

— A adus-o din Franţa, marchize?

— Aţi văzut-o şi dumneavoastră, doamnă. Mr. Perceval a sosit alaltăieri; prinţesa de Longueville a apărut ieri pentru prima dată.

— Adevărat! încuviinţă Lady Campbell. E vorba de femeia aceea tânără şi frumoasă pe care mi-aţi arătat-o ieri?

— Ea e, doamnă.

— Oh! Frank! Frank!... Nu l-aş fi crezut niciodată în stare de-aşa ceva... Dar n-are rost să ne jelim, trebuie să acţionăm... În numele nepoatei mele, milord, îţi mulţumesc... Încă nu-i nimic pierdut! Am să mă duc... am să-i spun... aşteptaţi-mă, vă implor; de data aceasta n-o să mai întâmpinăm un refuz.

Lord James Trevor continua să se plimbe pe aleile părculeţului când un groom alergă spre el, cu răsuflarea tăiată, anunţând că Miss Mary, bolnavă, dorea să vorbească tatălui ei. Lord Trevor se grăbi spre casă. Îşi găsi fiica într-un fotoliu, având faţa acoperită cu mâinile. Plângea în hohote. Neliniştită, căindu-se poate, Lady Campbell se agita-n jurul ei.

— Ai văzut, milord, ai văzut — spuse ea — iată opera nenorocitului acela de Frank... a făcut un lucru nedemn... Are o iubită.

— Ştiu — răspunse rece Lord James Trevor, mototolind ultima rămăşiţă a scrisorii anonime primite în cursul dimineţii.

— Sărmana copilă nu-l mai iubeşte... — continuă Lady Campbell.

— Cine spune asta? strigă Mary, descoperindu-şi deodată obrajii de o paloare îngrozitoare.

Nu mai plângea. Ochii, încă înroşiţi de lacrimi, erau ficşi şi aprinşi.

— Tată — spuse ea, cu o voce ciudată, contrastând cu obişnuita ei voce, blândă şi stinsă — îl iubesc... multe zile am fost ca scoasă din minţi... nu mai ştiam pe ce lume trăiesc... eram nebună şi nefericită, tată dragă!

— Biata copilă! murmură Lady Campbell, cu convingere. — Delirează.

Lord Trevor făcu un gest prin care-i cerea să tacă.

— Acum e victima unei calomnii! continuă Mary. Se spune că iubeşte pe altcineva... Ah, e-ngrozitor, tată, să calomniezi un om rănit, poate chiar muribund!...

— Un muribund?! repetă Lord Trevor. Ce-nseamnă toate astea, doamnă?

— Frank Perceval s-a bătut în duel — răspunse Lady Campbell, încurcată.

— Vreau să-l văd, tată — continuă Mary — du-mă la el... O să aflăm ce preţ au toate aceste acuzaţii mincinoase... Frank! Nobilul meu Frank!... Ah, cât am suferit!...

Lord Trevor sună.

— Înhamă caii la trăsură — porunci el — imediat!... Linişteşte-te, Mary — urmă apoi. N-am ştiut nimic... Mă duc acasă la Perceval.

— Şi eu, tată?

— Tu?

Lord Trevor aruncă o privire surorii sale.

— E ceva foarte neclar aici — murmură el printre dinţi. Ei bine! Ai să mergi şi tu cu mine. Pregăteşte-te!

Mary sărută fericită mâna tatălui său. Lady Campbell ridică din umeri şi ieşi rostind încet cuvântul *shocking*[16] jignirea supremă a persoanelor care nu ştiu să folosească alte cuvinte mai tăioase. Plecă, descurajată, să-i povestească lui Rio Santo noul eşec, dar, de data aceasta, marchizul nu părea deloc să împărtăşească durerea ei.

— Voi aştepta să se întoarcă Lord Trevor — spuse el — vreau să văd până unde poate ajunge nenorocirea mea.

În momentul acela se auzi zgomotul roţilor trăsurii pe pavajul străzii. Rio Santo se uită la ceas pe furiş şi un surâs triumfător îi înflori în colţul buzelor.

— Partida se joacă aşa cum am prevăzut — murmură el. O voi câştiga oare?...

Capitolul XXX - Dramă

Lord James Trevor şi fiica sa parcurseră o parte din drum fără să scoată o vorbă. Într-un acces de adevărată pasiune, Mary sfâşiase reţeaua de sofisme care se ţesuse ca un văl tenebros între ea şi dragostea ei. Era din nou stăpână pe conştiinţa sa; sclavia-i morală încetase brusc De asemenea, nu mai avea nici o îndoială, nici o incertitudine. O singură imagine domnea, despotică, în adâncul gândurilor ei. Nici o amintire pentru Rio Santo, bărbatul atât de frumos, atât de seducător, atât de superior celorlalţi, semizeul care-i fusese arătat atâta amar de vreme, cu degetul, spunându-i-se: "Admiră-l Adoră-l!"... Nici un gând pentru el! Totul pentru Frank, totul pentru bietul rănit, căruia nimeni nu-i lua apărarea, care nu avea decât duşmani!

Mary renăştea deci din slăbiciunea ei de moarte. Toate instinctele generoase ale femeii se trezeau deodată în ea. După un timp, o umbră îi întunecă fruntea. Luă mâna tatălui ei şi-l privi drept în faţă, cu un aer rugător.

— Milord — spuse ea — amintirile-mi sunt destul de confuze, cuvintele nemiloase ale mătuşii îmi răsună doar că acele şoapte pe care le auzi în vis... însă mi-amintesc perfect că atunci când Frank a fost acuzat că are o iubită ai spus: "Ştiu". E-adevărat?

Lord Trevor încercă să zâmbească.

[16] Scandalos. (n.t.)

— Oh, răspunde-mi tată! îl imploră Mary. Nu m-am înşelat, nu-i aşa?

— Copilării! mormăi brusc Lord Trevor.

— Nu! Oh, nu, tată... îl iubesc atât de mult!... Îl iubesc atât de mult, încât, dacă m-a uitat pentru o altă femeie, nu l-aş putea ierta.

Mary rosti aceste cuvinte cu glas hotărât, iar privirea-i înflăcărată interogă din nou chipul tatălui ei. Acesta încercă iar să zâmbească, apoi îşi încruntă sprâncenele, după care, în sfârşit, blestemă. Mary îi lăsă mâna şi-şi plecă într-o parte capul. Resimţea din nou slăbiciunea de altădată, de pe urma rănilor pe care i le provoca îndoiala.

Trăsura o coti pe Regent's Street. Cealaltă caretă, cu blazon, se afla tot în faţa lui Dudley-House, iar ducesa de Gêvres continua să aştepte lângă portieră.

— Să mergem, frumoasa mea! Să mergem! strigă ea de îndată ce zări trăsura lui Trevor. Acum e momentul.

Deschise personal portiera şi o împinse pe Susannah, care nu ezită să-şi ascundă sila.

— Urcă scara, urcă repede! continuă pe un ton poruncitor micuţa franţuzoaică. Bate la uşă! Odată ajunsă înăuntru, ţi se va spune ce ai de făcut.

Susannah urcă treptele. Ducesa de Gêvres făcu un semn vizitiului, care apucă hăţurile şi mâna caii la galop în direcţia, Tottenham Court Road.

În aceeaşi clipă, trăsura lui Lord Trevor se opri în faţa lui Dudley House. Mary nu pierduse nici cel mai mic amănunt din scena pe care abia am relatat-o. Strânse puternic braţul tatălui ei, care nu văzuse nimic, în afară de o trăsură ai cărei foarte frumoşi cai o târau în goana galopului.

— Milord — spuse ea, cu glas schimbat — femeia aceea!

— Care femeie?

Mary arătă cu mâna spre Susannah, care, chiar atunci, trecea pragul casei.

— Drace!... murmură Lord James. Femeia aceea spui, Mary?... Pe onoarea mea că n-o cunosc!

— Însă eu da! rosti în şoaptă Miss Mary, redevenind palidă.

Un fior i se strecură în inimă, şi ea prinse să tremure din tot corpul. Abia mai putea să respire. Lord Trevor regreta c-o luase cu el. Încă de la începutul drumului îşi reproşase amar imprudenţa, dar răul nu mai avea leac.

— Curaj, ce Dumnezeu! spuse el, ascunzându-şi propria-i emoţie.

Apoi adăugă în sinea lui:

"Ah! Ticălosul de Frank! Ticălosul de Frank!"

— Sunt curajoasă! răspunse Mary cu greu. Dar ce mai aşteptăm, milord?... Am venit să-l vedem pe Frank Perceval şi iată c-am ajuns în faţa casei lui.

Lord Trevor rămase o clipă pe gânduri.

— Draga mea — zise el pe un ton afectuos dar ferm care nu admitea nici un fel de replică — cred că ne-am pripit. N-ar fi trebuit să te afli aici... Oricum, n-am să împing imprudenţa atât de departe, încât să te expun şi mai mult... Vei rămâne aici, Mary... Mă duc singur să-l văd pe Frank Perceval.

— Te-am ascultat întotdeauna, tată — replică Mary, a cărei deznădejde sporea cu fiece clipă. Mă supun voinţei dumitale... Dar, pentru numele lui Dumnezeu, făgăduieşte-mi că-mi vei spune totul!... Sunt tare, du-te, tată... Promite-mi că-mi vei spune dacă femeia aceea...

Se opri şi-şi duse mâna în dreptul inimii, pe care o simţea cum se sfârşeşte.

— Dacă femeia aceea — continuă ea — are dreptul să stea între mine şi Frank Perceval.

— Îţi promit — răspunse Lord Trevor, după o clipă de şovăire.

Trecuse aproximativ o jumătate de oră de când nefericitul orb, Sir Edmund Makensie, se afla la căpătâiul lui Frank Perceval. Stephen Mac-Nab, care-şi petrecuse toată noaptea şi o mare parte din zi lângă prietenul său, profita de prezenţa binevoitorului Sir Edmund şi de oferta îndatoritoare a acestuia de a-l aştepta până la întoarcere, îngăduindu-i astfel să meargă până la ai săi, în Cornhill, să-i linişte ască.

Nu le mai văzuse din seara precedentă pe mama sa şi pe Clary, la care se gândise în tot timpul veghei din noaptea trecută. Din moment ce Sir Edmund se afla acolo, nu mai avea nici un motiv de îngrijorare, căci atât Frank cât şi mama lui îl cunoşteau de mult, ca de altfel toată lumea. Cine nu-l ştia, cine nu-l iubea la Londra pe bunul Sir Edmund Makensie.

Frank se purtase oarecum aspru cu el la balul de la Trevor House, dar Stephen nu ştia acest lucru şi, de altfel, bietul orb nu era ranchiunos.

Frank avusese febră toată noaptea. Acum dormea. Bătrânul Jack se afla în odaia de la parter. El îi deschise Susannei.

— Aci locuieşte onorabilul Frank Perceval? întrebă ea.

— Da, milady — răspunse Jack — dar nu-l puteţi vedea.

— E bolnav — continuă Susannah — repetând mecanic lecţia pe care o învăţase — ştiu. Tocmai de aceea am venit. Stephen Mac-Nab a socotit imprudent faptul de a-şi lăsa prietenul singur cu un om lipsit de vedere.

— Săracu' domnul Stephen! murmură bătrânul Jack. Ce om minunat! Se gândeşte la toate... Îl puteţi vedea, doamnă, dacă intraţi în cabinetul Înălţimii Sale... Înălţimea Sa doarme; dar cât mai multă prevedere nu strică... Dacă mi-ar fi îngăduit să fac o presupunere, aş spune doamnei că, probabil, dânsa-i una din verişoarele domnului Stephen... Una din domnişoarele Mac-Farlane... Un nume vechi şi respectat, de moşier

scoţian... îl cunosc foarte bine...! Urcaţi, doamnă, urcaţi... şi Dumnezeu să vă binecuvânteze, ca pe toţi cei ce sunt alături de Perceval!

Susannah se grăbi să profite de invitaţie.

— Ce mare s-a făcut! murmură bătrânul valet. Am văzut-o zbenguindu-se pe gazonul din Greenwich... era cât un degeţel!... Frumoasă miss, pe cuvântul meu!... Trebuie să fie micuţa Anna, cred, dacă nu cumva o fi cea mică... cum îi zicea? Mă lasă ţinerea de minte!... A, da, micuţa Clary... Am să-l întreb pe domnul Stephen dacă-i micuţa Clary sau Anna.

Intrând în camera bolnavului, Susannah se trezi faţă-n faţă cu Tyrrel Orbul. Îi vedea pentru prima oară chipul ia lumina zilei. Totuşi îl recunoscu într-o clipă.

Tyrrel îşi aţinti asupră-i ochii mari, stinşi şi mohorâţi.

— Cine-i acolo? întrebă el, cu glas înăbuşit.

— Cea pe care o aştepţi — răspunse Susannah.

Tyrrel înaintă spre ea, îi căută mâna şi o găsi.

— Draga mea — continuă el, cu voce înfundată, dar rostind fiecare cuvânt cu emfază — ştii ce ai de făcut... Să nu şovăi nici o clipă, căci altfel eşti pierdută!...

— Mereu ameninţări! îi reproşă Susannah.

— Acum că eşti fericită, draga mea, poţi suporta ameninţările — zise orbul, surâzând blajin. Ah, îţi repet: suntem departe de Tamisa... iar prea onorabilul Brian reprezintă un preţios zălog pentru supunerea ta... Azi era cât pe-aci să te dai de gol, prin urmare, să-l pierzi.

— Cum?!... strigă Susannah. De unde ştii?...

— Ştiu tot... Ia seama!... Dar în viitor să fii prudentă, dacă nu pentru tine, măcar de dragul lui... Ascultă!

Se auzi soneria de la uşa din stradă.

Tyrrel o trase pe Susannah spre pat şi o sili să se aplece la căpătâiul bolnavului.

— Îndată va intra în cameră un bărbat, un bătrân. În clipa în care va călca pragul, vei face ce ţi s-a poruncit... Fără întrebări! adăugă el, pe un ton de comandă. Ai semnat un pact, trebuie să-l respecţi.

Lord Trevor urcă scara, răspunzând de departe bătrânului Jack.

— Grav rănit, bietul băiat! spunea acesta. Dar, în definitiv, s-ar putea să mă-nşel.

Călcă pragul şi o zări pe Susannah. Se opri.

— Haide! şopti Tyrrel.

Susannah păli şi rămase nemişcată.

— Dă-i drumul odată, femeie, ce naiba!... Răzbunarea va cădea asupra capului lui Lancester!

O lacrimă de mânie şi durere se prelinse pe faţa înfierbântată a Suzannei. În acelaşi timp, se apleca şi-l sărută pe Frank Perceval pe frunte. Lord Trevor lăsă să-i scape o exclamaţie dureroasă.

— Cine-i acolo? întrebă orbul.

În loc de răspuns, Lord Trevor coborî în grabă scara.

— Acum poţi să pleci — îi şopti Tyrrel la ureche Suzannei — mulţumesc!

Trecând pe lângă bătrânul Jack, Lord James Trevor îi adresă câteva cuvinte aspre şi urcă din nou în trăsură, plecând numaidecât.

Susannah, ruşinată, adânc mâhnită şi simţind vag că jucase un rol funest, împinsă de nişte mâini perfide, plecă fără să-i răspundă bătrânului Jack, care o întrebă dacă era Miss Anna sau. Miss Clary Mac-Farlane.

Între timp, Frank se trezise tresărind în clipa când buzele Suzannei îi atinseseră fruntea. Văzuse că în vis figura severă a Lordului Trevor, în prag, şi chipul fermecător al frumoasei fete aplecat deasupra frunţii sale. Închisese ochii la loc, scoţând un geamăt uşor. După câteva secunde, îşi ridică iar pleoapele şi nu-l mai văzu decât pe bunul Sir Edmund Makensie, stând liniştit la căpătâiul lui.

— Am avut o viziune ciudată — murmură el — l-am văzut pe Lord Trevor… şi o femeie… Dar nu numai c-am văzut-o… simt şi-acum pe frunte atingerea buzelor ei reci ca gheaţa… Nu era Mary!

— Dragul meu Sir Frank — spuse Edmund, oftând destul de tare — nu-ţi pot spune dacă ai visat sau un… Am auzit paşi în cameră, dar, îţi dai seama, ochii mei…

— Sună-l pe Jack, domnule! îl întrerupse Frank. Spui c-ai auzit paşi?

Jack apăru numaidecât.

— Cine a fost aici? întrebă Frank, agitat.

— Nu ştiţi, Înălţimea Voastră?… Îmi spuneam eu să probabil nu l-aţi recunoscut pe Lord Trevor, dacă l-aţi supărat atât de tare.

— Lord Trevor?! repetă Frank.

— A plecat adineauri, Înălţimea Voastră, jurând pe Dumnezeu şi pe Diavol că nu va mai da niciodată ochii cu dumneavoastră.

— Ah! exclamă Frank, ridicându-se în capul oaselor.

— De altfel, se pare că şi pe micuţa miss aţi supărat-o îndeajuns de mult… Frumoasă domnişoară, totuşi!… A fugit ca o…

— Ce tot îndrugi acolo? Ce fată… Ce domnişoară?… strigă Frank, simţind că-şi pierde minţile.

— Verişoara domnului Stephen, ce naiba! Miss Anna… sau Miss Clary… — Mac-Farlane.

— Ah!… exclamă iar Frank, de data aceasta cuprins de-un sentiment de uşurare.

— Poftim! Iată c-a venit domnul Stephen, care-o să ne spună...

Într-adevăr, Stephen intrase pe uşă; abia se despărţise de cele două verişoare ale sale. Deci nu putea fi vorba nici de Clary, nici de Anna.

— Doamne! Doamne! murmură Frank. Deci am văzut bine!... Lord Trevor... tatăl scumpei mele Mary... a fost aici... O femeie aplecată asupra frunţii mele... el a văzut-o... şi şi-a spus...

Frank se opri. Căzu iar pe spate şi-şi pierdu cunoştinţa.

— Dar cine o fi fost femeia... sau demonul acela? murmură bătrânul Jack, care începea să înţeleagă. Sir Edmund... e orb, la naiba! N-a văzut nimic!

Stephen înţelegea şi el. În timp ce dădea, cu obişnuitul său sânge rece, toate îngrijirile necesare lui Frank, se gândea. Dar gândurile lui rătăceau într-un labirint de ipoteze imaginare, singurele admisibile în această împrejurare extraordinară, şi asupra cărora spiritul lui pozitiv nu se putea opri decât anevoie.

Cine era femeia aceea? Cine-o adusese acolo?... Era oare actul al doilea al tragediei din care doctorul Moore şi asistentul său Rowley jucaseră primele scene?...

Uitând de cecitatea bietului Sir Edmund Makensie, Stephen se întoarse de douăzeci de ori spre el să-l interogheze, să-i ceară amănunte, dar privirea mohorâtă a nefericitului orb îi oprea cuvintele pe buze.

— Sir Edmund — spuse el în cele din urmă — Frank îşi va reveni şi trebuie să stau de vorbă cu el între patru ochi... fiţi amabil şi scuzaţi-ne...

— Nu-i nimic, eu plec, Mr. Mac-Nab — răspunse orbul. Venisem să dau o mână de ajutor — adăugă el, cu o tristeţe atât de verosimilă, încât Stephen se simţi mişcat — dar astăzi, ca şi în multe alte dăţi, prezenţa mea, în loc să fie de folos, mai mult a stricat... Dumnezeu să vă ferească de nenorocirea care s-a abătut asupra mea, domnule Mac-Nab!

Stephen îi strânse mâna în tăcere. Sir Edmund ieşi însoţit de bătrânul Jack, care-i călăuzi paşii nesiguri până în pragul uşii de la stradă şi chemă pentru el o trăsură de piaţă.

Când Frank îşi reveni, lângă el se aflau Stephen şi Lady Ophelia, contesa de Derby, care părea că vrea să plece, dar Stephen o imploră să rămână. Frank nu-şi mai aminti la început ce se petrecuse.

— Prietene — îi spuse Stephen, luându-i pulsul — eşti încă prea slăbit ca să suporţi emoţiile ce ţi se pregătesc şi de care eu, ca medic, ar trebui să te feresc. Dar fericirea ta e-n primejdie. Ascultă-mă: ai fost lovit cu cruzime...

— Îmi aduc aminte — spuse Frank, jalnic. Oh, deci n-a fost un vis?

— Nu — răspunse Stephen, hotărât. Ceea ce ai văzut s-a petrecut în realitate. Între tine şi Miss Mary Trevor e-acum o prăpastie...

— Tatăl ei… ultima mea nădejde! murmură Perceval.

— Curaj, prietene!… Dacă-ţi vorbesc astfel în starea în care te găseşti, îţi dai seama că am o soluţie pentru problema ta. Adună-ţi forţele… s-a ivit o altă speranţă în locul aceleia care ţi-a fost răpită… Contesa de Derby s-a ţinut de cuvânt şi-a venit la întâlnire… îţi va vorbi…

— Nu, domnule, nu! exclamă Lady Ophelia, care se simţi slabă în faţa clipei supreme. Nu… Secretul nu-mi aparţine… Vă rog… daţi-mi voie să plec… Stephen îi adresă o privire de reproş. Nu, domnule! repetă contesa. Nu se poate!

— Aţi venit oare, doamnă — rosti cu amărăciune tânărul medic — doar ca să-i contemplaţi agonia?

Contesa, care se retrăsese în spatele patului lui Frank, veni din nou la căpătâiul lui. Dojana îşi arătă roadele.

— Vreau să vorbesc cu Frank Perceval, şi nu cu dumneata, domnule — spuse ea, pe un ton orgolios după un moment de tăcere. Te rog, lasă-ne singuri…

Stephen îi dădu lui Frank un întăritor, o salută respectuos, pe contesă şi părăsi numaidecât încăperea. După plecarea lui Stephen, contesa de Derby şovăi multă vreme înainte de a începe să vorbească. Când, în sfârşit, se hotărî, istorisi, în fraze întretăiate, vorbind abia inteligibil, o poveste în care numele lui Rio Santo revenea destul de des. Frank asculta cu gura căscată şi ochii holbaţi. Concentrarea lui era vie şi interesul povestirii îi dădea forţe noi.

— Şi acest om se va căsători cu Mary?! strigă el când contesa tăcu.

Ea îi luă mâna. Avea ochii scăldaţi în lacrimi.

— Este un om pe care nici eu, nici dumneata nu-l putem judeca, domnule — vorbi contesa, cu glas înăbuşit… Ceea ce ai auzit îţi oferă un avantaj asupra lui… Dar nu abuza… Nu uita că mi-ai jurat… şi că-l iubesc!

Contesa rosti anevoios ultimele cuvinte; fruntea i se înroşise iar Frank simţea cum îi tremură mâna. Înainte ca el să poată răspunde, Ophelia se. ridică şi ieşi în grabă.

— Stephen! Stephen! strigă Frank, pe care febra îl întărea, dându-i forţe neaşteptate. Cerneală! Hârtie!… Cheamă-l pe Jack, Stephen! Ah, încă nu-i totul pierdut! … Stephen, femeia asta-i nefericită, sărmana de ea!… Îmi voi juca ultima şansă şi ceva îmi spune că astăzi omul acesta nu mă va mai birui ca ieri!…

Jack băgă capul pe uşă şi curând după aceea aduse stăpânului său cele necesare pentru scris.

— Îmi dictezi mie, Frank? întrebă Stephen.

— Nu, nu, prietene! răspunse acesta, cu căldură. Ţi-am spus doar că-i ultima mea şansă, ultima mea speranţă!…

— Ultima lui speranţă! repetă bătrânul Jack, al cărui chip nevinovat exprima o curiozitate dureroasă.

— Am să-mi încerc singur norocul! continuă Frank, încălzindu-se din ce în ce mai mult. Dacă nu reuşesc... ah, dacă nu reuşesc, Stephen, m-aşteaptă moartea...

Stephen nu răspunse nimic, Bătrânul Jack îşi scutură capul, mohorât, şi ridică spre cer ochii scăldaţi de lacrimi, între timp, Frank scria cu o rapiditate febrilă. Când termină, îi întinse scrisoarea lui Jack.

— Pentru Lord Trevor — spuse el. Să nu te-ntorci înainte de-a i-o fi înmânat personal... m-ai înţeles?

— Am înţeles, Înălţimea Voastră.

— Chiar dacă va trebui să dai buzna în salonul lui, să forţezi uşa!...

— Nu mă voi întoarce decât după ce Lord Trevor va fi primit scrisoarea Înălţimii Voastre — spuse simplu bătrânul Jack. Înălţimea Voastră a poruncit, nu mai trebuie să adauge nimic.

Lord James Trevor se urcase în trăsură furios. La început, refuzase cu încăpăţânare să răspundă întrebărilor fiicei sale, dar, în cele din urmă, Mary îl somase să-şi ţină cuvântul de gentilom şi bătrânul vorbise.

— L-am văzut! spuse el, mânios. L-am văzut cu ochii mei! Frank te-a uitat, fata mea!

Mary aştepta de câteva minute lovitura şi totuşi n-o putu suporta. Îşi lăsă capul într-o parte şi nu mai scoase o vorbă. Tatăl ei încercă s-o trezească din această stare de apatie care-l înfricoşa. Dar totul fu zadarnic. Mary continua să stea nemişcată, ţeapănă, fără să plângă, dând impresia că nici nu suferă. La coborârea din trăsură se agăţă de braţul tatălui său şi amândoi intrară în salon. Acolo se aflau Lady Campbell şi marchizul de Rio Santo. Acesta o salută pe Mary, arborând un aer de resemnare demnă şi îndurerată; apoi se înclină rece în faţa Lordului Trevor. Lady Campbell cercetă cu privirea fruntea preocupată a fratelui ei, apoi chipul împietrit al nepoatei sale. Ghici totul.

— Milord — spuse Lord James lui Rio Santo, pe un ton brusc şi trist — azi-dimineaţă am refuzat să ţi-o dau pe fiica mea, pentru că o făgăduisem altcuiva. Acest om, pe care l-aş fi dorit de ginere mai mult decât pe dumneata, milord, mi-a restituit cuvântul dat... aşa încât...!

Lord James Trevor şovăi.

— Ce-ţi spuneam, scumpe marchize?! exclamă Lady Campbell. Fratele meu e-un vechi soldat ale cărui complimente au uneori o formă cam ciudată, dar, în definitiv, vezi bine că-ţi acordă...

— Dă-mi voie, te rog! N-am terminat... Miss Trevor e liberă... să-şi aleagă soţul, şi Dumnezeu s-o binecuvânteze!

Intrând în salon, Mary se dusese lângă mătuşa ei.

— Ei, ce zici, scumpa mea copilă? întrebă aceasta.

Mary o privi mai întâi, fără să înţeleagă, apoi, deodată, simţi în tot corpul o tresărire dureroasă şi izbucni în lacrimi.

— Aşa sunt toate fetele — murmură Lady Campbell, surâzând. S-ar zice că apropierea fericirii le scoate din minţi.

— Doamne, cât de mult îl iubeam! spuse Miss Trevor printre lacrimi. Ah, mătuşă — continuă ea, luând mâna mătuşii şi punându-şi-o pe fruntea fierbinte — convinge-mă, spune-mi că nu-l mai iubesc!

Lady Campbell se simţea vădit încurcată. Lui Rio Santo i se strângea inima.

— Mary — şopti el, aplecându-se la urechea ei — deci e adevărat! Nu mă iubeşti!

Miss Trevor ridică spre el ochii-i încărcaţi de lacrimi şi-i întinse mâna, pe care Rio Santo o duse cu pasiune la buze.

— Nu mai există trecut pentru mine — spuse ea cu un fel de violenţă. Vreau să te iubesc, milord... numai pe dumneata... Vreau!

— În sfârşit! suspină Lady Campbell, sărutându-şi nepoata pe frunte.

Lord Trevor întinse marchizului mâna:

— Fiica mea a ales, milord: ai consimţământul meu.

Mary epuizase destul de repede energia trecătoare a acelui moment de rătăcire. Paloarea îi revenise; organismul ei debil, supus atâtor lovituri, se prăbuşea. Nu era chiar leşinată, dar ochii ei, pe jumătate închişi, şi urechile invadate de-un zumzet surd, nu mai transmiteau creierului decât senzaţii vagi şi nesigure.

În clipa aceea se auzi un zgomot puternic venind din odaia vecină. Era zgomotul unei dispute, se părea că valeţii Lordului Trevor apărau uşa de un intrus care încerca să intre cu forţa.

— Dă-mi mie scrisoarea — spunea un groom — i-o dau eu lui milord.

— Trebuie să i-o dau persoana! răspundea un glas gâfâit.

În sfârşit, uşa se deschide brusc şi bătrânul Jack, scăldat de sudoare şi cu hainele în dezordine, năvăli în apartament, urmat de doi groomi furioşi.

Lord Trevor îl recunoscu numaidecât şi întoarse capul.

— O scrisoare pentru Senioria Voastră — spune bătrânul Jack — din partea Înălţimii Sale. Lord Trevor respinse scrisoarea. Vă implor s-o luaţi, milord! strigă Jack. Pentru numele lui Dumnezeu, luaţi-o!... Stăpânul meu e pe moarte!...

— Pleacă — răspunse aspru Trevor — nu mai vreau s-aud de Frank Perceval.

Rio Santo pălise uşor la vederea bătrânului valet. Auzind spusele Lordului Trevor, îşi regăsi seninătatea.

— Fie-vă milă, milord!... încercă să-l înduplece credinciosul Jack.

Lord Trevor luă scrisoarea şi o rupse fără să citească.

Jack se dădu îndărăt, ca şi cum ar fi fost lovit în obraz. Ochii îi străluceau; trupul lui încovoiat se îndreptă. Apoi aruncă bătrânului lord o privire jalnică de reproş.

— Era ultima lui speranţă!... murmură el încet, cu o durere de nedescris. Sărmanul meu Frank nu-i mai rămâne altceva de făcut decât să moară!...

Capitolul XXXI - Capcana

Aproape în tot cursul zilei, un om îmbrăcat într-un. costum scoţian — pălărie cu pene, ghete şi tocuri înalte — fusese văzut dând târcoale prin Finch Lane şi Cornhill. Scoţianul îşi concentrase atenţia asupra clădirii pătrate, pe care o urmărea de la colţul străzii. Putea fi luat drept un singuratic, un afurisit de străin rătăcit în imensitatea Londrei. Faţa îi era ascunsă aproape în întregime de un păr lung şi decolorat. Nu i se vedeau decât ochii, mici şi strălucitori. Aceşti ochi păreau dornici să stimuleze indiferenţa, dar ei nu-şi puteau pierde acea mobilitate ciudată care le era proprie, asemenea expresiei de iscodire continuă şi vicleană, comună spionilor şi hoţilor.

Când i se părea că nimeni nu-i acordă nici o atenţie, scoţianul îşi întorcea deodată privirile spre casa mamei lui Stephen. Pe măsură ce veghea lui se prelungea, părea tot mai neliniştit şi trist. Se agită, lovea cu piciorul, aşteptarea îl scotea din sărite.

Pe la vreo trei după-amiază, Stephen Mac-Nab, profitând, cum spuneam, de prezenţa nefericitului Sir Edmund Makensie la căpătâiul lui Frank Perceval, veni să-şi liniştească mama. Zărindu-l, scoţianul se ascunse în Finch Lane.

— Numai ăsta mai lipsea — mormăi el, prost dispus. Iată-l şi pe boboc... îndată se-ntunecă şi-anevoie o să-mi mai câştig bucăţica de pâine...

După ce Stephen intră în casă, scoţianul se întoarse la postul lui de observaţie.

Trecu aproape o oră. Uşa casei Mac-Nab se deschide. Stephen ieşi, ţinând-o de braţ pe mama lui, pe care o conducea la reverendul John Butler înainte de a se întoarce la Frank Perceval.

Ochii scoţianului începură să râdă. Îşi aranjă părul şi-şi frecă bucuros mâinile. Aşteptă că Stephen şi mama lui să se piardă în mulţimea ce se îmbulzeşte mai totdeauna pe trotuarele din Cornhill. Când nu-i mai văzu trecu strada şi sună la locuinţa doamnei Mac-Nab.

— Ce doreşti? îl întrebă fata din casă, care veni să-i deschidă.

Bob, pe care cititorii l-au recunoscut, desigur, îşi scoase pălăria pe jumătate şi spuse, exagerând accentul fornăit al ţăranilor de la frontiera Scoţiei...

— Înălţimea Sa m-a trimis să las o vorbă domnişoarelor.

— Care Înălţimea Sa?

— Înălţimea Sa, trăsni-m-ar Dumnezeu! continuă Bob, ridicând glasul şi fornăind mai tare. Înălţimea Sa... stăpânul, la naiba!... Da, stăpânul moşiei, Angus Mac-Farlane, de la castelul din Crewe, pe cinstea mea!

Se întâmplă ceea ce Bob sperase. Cele două tinere, atrase de vocea lui, se aplecaseră peste balustrada scării...

— Tata! exclamă Clary. A venit un om trimis de tată... Bess, adu-l sus pe omul acela!

— Vai, Doamne, Doamne! exclamă Bob, cu glasul plin de bucurie, când se trezi în faţa celor două fete. Oh, ce mari s-au făcut!... Biata Effie, nevastă-mea, nu le-ar mai recunoaşte, deşi le-a fost amândurora doică!...

— Effie! exclamă Anna. Draga de ea, Effie, măicuţa noastră!... Sunteţi fermierul Duncan de Leed, nu-i aşa?...

— Bărbatul dragei noastre Effie! adăugă Clary, luându-l de mână...

— Da, frumoaselor — replică Bob, cu bonomie — Effie... grăsana Effie, care vă cânta cântecul pescuitorilor de somoni, pe legea mea!... Îl mai ţineţi minte?

— Dacă-l mai ţinem minte! grăi Anna, cu lacrimi în ochi. N-am uitat nimic, nici cântecul, nici pe Effie, nimic din ce ne-a fost drag în scumpa noastră Scoţie!

— Dar ce mult te-ai schimbat, Duncan! continuă Clary, cu uimire.

Bob îşi şterse ochii, care, bineînţeles, erau perfect uscaţi.

— Ce bine-mi pare că vă văd! oftă el, în loc să răspundă. Ah, o să am ce-i povesti bătrânicii mele.

— Dar faţa dumitale, Elspeth, ce mai face, Duncan? întrebă Anna.

— Elspeth! repetă Bob, cu un admirabil gest de durere paternă. Biata de ea!... În curând se împlinesc şase luni de când o jelim!... Dar n-am venit aici să vă vorbesc despre necazurile mele... Înălţimea Sa vă aşteaptă.

— Tata?! îl întrerupse Clary. Se află deci la Londra?...

Anna îşi şterse o lacrimă pe care i-o storsese amintirea bietei Elspeth, prietena ei din copilărie, şi începu să zâmbească.

— Tata! exclamă la rândul ei. Deci o să-l putem vedea!

— Cât de repede doriţi, micuţele mele domnişoare — spuse Bob. Ah! Ce fericit o să fie Înălţimea Sa!... De cât timp nu v-a văzut?

— De-un an — răspunse Anna.

— Un an! Pe legea mea, aşa-i... Un an! Sigur că da, doar eu l-am condus până la graniţă... Ascultaţi!... Nu ne-aude nimeni aici?

Bob se uită în toată părţile, arborând o înfăţişare misterioasă.

— Dar de ce toate aceste precauţiuni? întrebă Clary.

— Ah! De ce? Mă uit în jurul meu, pentru că Înălţimea Sa mi-a spus: "Ia seama!"...

Bob se opri, apoi continuă cu un aer nevinovat:

— Iar eu sunt cu băgare de seamă... Atâta tot.

— Dar tatăl nostru... Unde-i tata? întrebară în acelaşi timp cele două fete.

— Aha! Vă-nţeleg — spuse Bob, maimuţărindu-se — vreţi să-l vedeţi pe tăticu... să-l mângâiaţi... să-l sărutaţi... Ei, da! Eu vă-nţeleg, frumoaselor... Părintele dumneavoastră e-un om foarte sever... dar, oricum, om tare cumsecade...

— Când o să-l vedem? îl întrerupse Clary.

— Uite ce-i! spuse Bob, coborându-şi brusc vocea.

Luă mâinile celor două fete şi le atrase spre el, ca atunci când ai de dezvăluit un mare secret.

— Domnul Mac-Farlane a venit la oraş cu treburi... Se-ascunde... nu vă pot spune de ce... V-aşteaptă... Trebuie însă să păstraţi cel mai mare secret căci e în joc libertatea lui... poate chiar viaţa!

Cele două surori scoaseră un strigăt de spaimă.

— Sst! continuă Bob. Zgomotul atrage urechi străine... Vă spuneam deci că domnul Angus v-aşteaptă la hanul *Regele George* lângă Temple-Gardens... Pregătiţi-vă, frumoaselor. Peste un sfert de ceas vă trimit o trăsură... Nu uitaţi, fiţi cu băgare de seamă!

— E-n joc viaţa lui, spuneai? exclamă Clary, recăpătându-şi în sfârşit graiul.

— Da! Da!... spuse Bob. Poate c-am mers prea departe, dar treburile lui sunt tare încurcate, bietul om!... În orice caz, micuţele mele, o să-l vedeţi şi, dacă dânsul va socoti de cuviinţă, veţi afla mai multe decât mine, care nu prea ştiu mare lucru... La revedere, Miss Anna!... Ah, ce fericită ar fi durdulia de Effie, dacă le-ar vedea pe-aceste două copile!

Se îndreptă spre uşă.

— Peste zece minute veţi avea o trăsură — continuă el — să nu vorbiţi cu nimeni, copii!... Nu-i de glumă... Nu suflaţi nimănui nici un cuvânt!

Bob deschise uşa şi duse cu solemnitate un deget la gură; apoi, schimbându-şi brusc înfăţişarea, făcu un semn prietenos cu capul celor două surori şi dispăru.

După plecarea lui, Anna şi Clary se uitară una la alta.

— Ce schimbat e! spuse Clary după câteva minute. Nu l-aş fi recunoscut!

— A trecut atâta timp! zise Anna.

— Pe vremuri nu era atât de gras şi era mai înalt.

— Pare mai puţin înalt pentru că-i mai gras — spuse încrezătoarea Anna. Ce fericire, Clary, să-l revedem pe tata!

— Da — îngână Clary — pe vremuri n-avea privirea asta ciudată...

— Sărmana Elspeth! o întrerupse Anna. Să moară atât de tânără!

— Da... sărmana Elspeth! rosti maşinal Clary. Oare omul ăsta să fie Duncan de Leed? adăugă ea deodată.

Anna izbucni în râs.

— Să ne grăbim, surioară, trăsura o să vină îndată şi-astfel evităm întrebările mătuşii, pe care n-am putea-o minţi. Clary nu se clintea. Anna veni lângă ea şi-şi sprijini capul pe umărul surorii ei, care nu se mişca din loc. Clary — zise ea, cu voce blândă — tata ne-aşteaptă... ţi-aduci aminte, surioară... ieri mi-ai spus că vei sta de vorbă cu el...

Surâsul Annei fu molipsitor. Clary încetă să se gândească şi renunţă la aerul ei grav. Se întoarse spre sora ei mai mică şi-i sărută fruntea albă şi imaculată.

— Sunt nebună! murmură ea, suspinând uşor. Văd primejdii peste tot... Mi-a fost frică, Anna... Acum am devenit mai rezonabilă. Acest brav Duncan de Leed ar fi foarte surprins dacă ar şti că l-am bănuit o clipă că este...

— Că este ce, surioară? întrebă Anna, văzând ezitarea Claryei.

— O prostie! spuse aceasta pe un ton vesel. Să mergem! O să vorbim cu tata despre Stephen, nu-i aşa?... Vei îi fericită, Anna, foarte fericită!... Căci Stephen te va iubi... Te iubeşte... Dar cine ar putea să se uite la tine şi să nu te iubească? adăugă ea, strângând capul feţei la piept. Pe tine, care eşti atât de bună şi frumoasă, surioara mea scumpă!... Numai pentru tine mă rog lui Dumnezeu, acum când în privinţa mea nu mai sper nimic...

Clary lăsă fraza neterminată. Anna devenise la rândul ei serioasă şi-şi îndreptase spre sora ei o privire tristă şi curioasă în acelaşi timp.

— Nu mai speri? întrebă ea. Dar ce-mi ascunzi, Clary?... Eu mi-am deschis totdeauna sufletul în faţa ta!...

— Prostuţă mică! răspunse Clary, încercând să zâmbească. Doar cei ce iubesc au secrete... iar eu nu iubesc pe nimeni... Oh, nu!

Erau gata de plecare. Clary luă sub braţ o splendidă pereche de mănuşi de vânătoare pe care o brodase pentru tatăl ei, iar Anna punga de tutun, din perle, pe care o confecţionase în acelaşi scop. Apoi amândouă plecară în clipa când fata-n casă, prinsă cu treburi, nu le observă.

Un sfert de ceas mai târziu, trăsura le lăsa în Temple Lane, în faţa hanului lui Mr. Gruff, cu care cititorul a făcut cunoştinţă în primul capitol al acestei povestiri, cu prilejul aventurii nautice a bravului căpitan Paddy O'Chrane.

Meşterul Gruff şi soţia sa, Mrs. Gruff, erau evident făcuţi unul pentru altul, dacă acceptăm faptul că sublima teorie a contrastelor stă la baza legii care cârmuieşte lumea. Meşterul Gruff era un grăsun îndesat, roşcovan, ursuz, cu o pereche de favoriţi galbeni, înspăimântători la vedere, şi blestemat să poarte un pântece peste măsură de mare.

Mrs. Gruff era o femeie înaltă, uscată, negricioasă, a cărei figură surâzătoare depăşea limitele cunoscute ale amabilităţii şi blândeţii.

Hanul lor nu prea avea muşterii; totuşi, după spusele vecinilor, scoteau bani frumoşi, iar meşterul Gruff trecea drept posesorul câtorva bune mii de lire. Explicaţia pare să fi fost situaţia specială a hanului său, care, susţinut în parte de piloţi de consolidare pe fundul apei, dădea într-o parte spre Tamisa şi avea o trapă prin care am văzut scurgându-se misterioasele baloturi ce constituiau încărcătura căpitanului Paddy, în seara aceea de duminică când, fără să vrea, a făcut o baie în fluviu...

Mr. şi Mrs. Gruff erau pregătiţi să le primească pe cele două tinere fete, ceea ce o linişti oarecum pe Clary, ale cărei îndoieli renăscuseră în timpul drumului.

— Sunteţi, desigur, fiicele domnului Angus Mac-Farlane, nu-i aşa? întrebă brusc hangiul. Poftiţi, poftiţi, domnişoarelor; vă vom arăta numaidecât camera tatălui dumneavoastră.

— E un tată într-adevăr fericit — adăugă Mrs. Gruff, politicoasă — cel care are nişte feţe atât de fermecătoare. Intraţi, frumoasejor! Am să vă conduc eu însămi în apartamentul domnului Mac-Farlane.

Cele două surori o urmară pe Mrs. Gruff, fără nici o umbră de bănuială. Ea le introduse într-o cameră destul de mare de la primul etaj, ale cărei ferestre dădeau spre Tamisa. În mijlocul camerei se afla o masă pe care erau aşezate trei tacâmuri.

— Înălţimea Sa, tatăl dumneavoastră, frumoase domnişoare — spuse Mrs. Gruff, cu un surâs plin de amabilitate — trebuia să se fi întors până acum... Dar are atâtea treburi când vine la Londra!... Nu vă pierdeţi răbdarea: aş putea pune rămăşag că peste zece minute va fi aici.

— Îl vom aştepta — spuse Clary.

Anna, fără să-şi dea seama de ce, privea cu spaimă pereţii înalţi, jilavi şi ferestrele ale căror geamuri deveniseră opace datorită prafului dinăuntru şi ceţei dense de afară.

Mrs. Gruff se retrase făcând o plecăciune. În salonul de la parter, îl găsi pe soţul ei stând de vorbă cu Bob Lantern. Acesta, îşi lepădase costumul scoţian.

— Scumpă doamnă — spuse el — vă-ncredinţez aceşti doi îngeraşi... s-aveţi mare. grijă de ei.

— Avem grijă de toţi cei care vin aici — mormăi meşterul Gruff, cu o grosolană intenţie de sarcasm.

— Dragul meu — spuse încet Mrs. Gruff — fără multă vorbărie!... Cât despre cele două porumbiţe, domnule Bob, lasă-le în seama noastră... Ai sticluţa?

Bob scoase dintr-unul din buzunare sticluţa pe care i-o dăduse Bishop-Hoitarul, în ajun la *The Pipe and Pot*, şi o întinse hangiţei.

— Trei picături, scumpă doamnă — murmură el, surâzând — nici mai mult, nici mai puţin, ştiţi, nu?

— Da ştiu, domnule Bob.

— La orele trei voi fi sub trapă cu o barcă — continuă Bob Lantern — ai grijă să nu le vatămi când mi le expediezi, meştere Gruff... Marfă, cum îi spune ticălosul ăla de Paterson, trebuie livrată în bună stare şi fără stricăciuni...

Partea a doua — Fiica spânzuratului

Capitolul I - Hanul "Regele George"

Ne-am despărţit de cititori în clipa în care Miss Mary Trevor, înşelată, ca şi tatăl ei, de scena mută jucată de Susannah la căpătâiul lui Frank Perceval, consimţea să-şi ofere mâna marchizului de Rio Santo. După această scenă, am părăsit brusc saloanele de la Trevor House pentru modesta cămăruţă a celor două domnişoare Mac-Farlane, pe care Bob Lantern, scumpul băieţaş, cum îl numea bravul căpitan Paddy O'Chrane, le condusese şi le lăsase într-o odaie a hanului *Regele George*, construit pe piloţi, pe malul Tamisei.

Trecuse aproape o oră de când Anna şi Clary sosiseră la hanul *Regele George*. Stăteau la masa pregătită pentru cină şi aşteptau cu nerăbdare sosirea tatălui lor. Din când în când se auzeau paşi pe coridor şi un foşnet de rochie în dreptul uşii, ca şi cum cineva s-ar fi apropiat de gaura cheii, să vadă şi să asculte. La început, Anna şi Clary vorbiseră fericite despre tatăl lor, puţin despre Stephen şi despre cele două castele pe care tinerele fete se pricep atât de bine să le clădească pe nisipul mişcător al viitorului; apoi, încetul cu încetul, datorită în parte şi singurătăţii, se întristaseră pe nesimţite. O greutate le apăsa inimile.

Camera în care se aflau era încăpătoare. Un pat înalt cu baldachin şi perdelele trase constituia, împreună cu scaunele, masa şi un scrin în stil antic, tot mobilierul odăii care, graţie acestei goliciuni, părea şi mai mare.

Noaptea era întunecoasă şi o singură lumânare îşi risipea lumina tremurândă în tenebrele încăperii.

Gravă şi îngândurată, Clary privea fereastră unde apa rea, la lungi intervale, lumina rapidă a câte unui vas în plină viteză. Anna, speriată de-a binelea, dar neîndrăznind să se plângă, îşi prinsese capul în palme şi încerca să-şi închipuie că se află în casa mătuşii ei, sub protecţia lui Stephen Mac-Nab.

— Clary! rosti ea, în cele din urmă, cu glas înăbuşit şi fără să-şi descopere faţa.

Clary îşi îndreptă spre ea privirea-i tristă dar liniştită.

— Nu ţi-e teamă deloc? continuă Anna. Vai ce sumbră şi rece-i camera asta, surioară!... Trebuie să fie târziu... Dacă mă gândesc bine, omul acela... care ne-a adus aici nu semăna cu Duncan de Leed!

— Parcă-l recunoscuseşi imediat! rosti Clary, surâzând.

— Nu ştiu ce să mai spun... Duncan n-are privirea; aceea sălbatică, zâmbetul furiş... Aş vrea să plec de-aici, Clary!

— Şi ce-o să spună tata, prostuţă mică!... Haide, linişteşte-te! De ce să te temi, la ora asta, în mijlocul Londrei, care-i încă trează?

— Nu ştiu — spuse iar Anna, cu o voce tremurată — mi-e frică... Niciodată nu mi-a fost aşa de frică!

Când rosti aceste cuvinte, se auzi un zgomot la uşă şi biata copilă se ghemui înfiorată lângă sora ei, a cărei frunte semeaţă nu-şi pierduse seninătatea. Uşa se deschise. Mrs. Gruff îşi făcu apariţia înarmată cu cel mai drăgălaş i surâs şi însoţită de Mr. Gruff, al cărui chip posac părea îmbogăţit de-un nou val de proastă dispoziţie. Mrs. Gruff ducea un castron; Mr. Gruff ţinea în mână un urcior cu *scotch ale* (bere scoţiană).

— Frumoasele mele domnişoare — spuse Mrs. Gruff, făcând o plecăciune — văd că domnul Mac-Farlane întârzie astă-seară. Spunea că se reîntoarce cel mai târziu la şase... Foarte curios...

— Foarte curios! mormăi Mr. Gruff, uitându-se cu ochii lui bulbucaţi şi injectaţi la Anna.

— Dragul meu — spuse cu blândeţe Mrs. Gruff — iasă vorba... pune urciorul pe masă... şi şterge-o! Grăsanul execută numaidecât ordinul. Haideţi, haideţi, dragele mele — continuă voioasă hangiţa de îndată ce soţul ei ieşi pe uşă — domnul Mac-Farlane n-o să mai întârzie mult... Mâncaţi şi beţi până atunci, zău aşa.

Clary făcu un gest de refuz.

— Bere scoţiană, copila mea! exclamă Mrs. Gruff, umplând paharele celor două surori. Adevărată bere din Saint Dunstan, pe cuvântul meu!... Trebuie să gustaţi, dragele mele... Sau poate preferaţi un degeţel de whisky?

— Îl aşteptăm pe tata — spuse Clary pe un ton sec, menit să pună capăt invitaţiilor.

Mrs. Gruff primi aceste cuvinte reci, cu un surâs angelic care-i descoperi un şir de dinţi înnegriţi.

— Frumoasă domnişoară — răspunse ea — fireşte, dumneavoastră faceţi cum doriţi... dar berea-i bună, pe sănătatea mea!...

Mrs. Gruff salută şi coborî din nou scara.

— Mr. Gruff — strigă ea în momentul când intră în salonul de la parter. — Dumnezeu să mi te păstreze drept pedeapsă... Nu-mi puteai sări în ajutor, să le conving pe gâştele alea?...

— Mi-ai spus să tac din gură...

— Asta ţi-o spun şi-acum! Ah! Mr. Gruff, aş da nu ştiu cât ăluia care mi-ar spune la ce eşti bun pe lumea asta!... Pe cuvântul meu c-aş face-o!... Ştii ce-o să se întâmple?... N-or să pună gura pe băutură... Or să steie treze, ca nişte pisici în luna aprilie... M-auzi?

— Draga mea...

— Taci, domnule, dacă nu ştii să torni decât prostii!... Ah, Dumnezeule! Am ajuns de plânsul lumii... Ce-o să spună meşterul Bob, care ne-a plătit înainte?... O să-i dăm înapoi cele douăzeci de lire? Răspunde!

— Să-i dăm înapoi cele douăzeci de lire, Baby!...

— Te-ntreb, Mr. Gruff.

— Zău, Baby, eu cred...

— Nu ţi-am zis să taci? strigă drăgălaşa hangiţă. Pentru numele lui Dumnezeu! Cruţă-mă un pic... Ah, de-aş fi avut un alt bărbat!... Dar acum nu se mai poate schimba nimic.

Într-adevăr, faptul era consumat de douăzeci de ani.

Mr. Gruff îşi plecă, timid, privirea lui teribilă şi nu mai îndrăzni să rostească un singur cuvânt. Nevastă-sa se uită la el timp de un minut, cu un dispreţ suveran, apoi, plictisită, desigur, de faptul că nu mai avea cu cine vorbi, urcă încet seara care ducea la odaia celor două tinere. Ajunsă pe palier, îşi lipi discret ochiul de gaura cheii. Mrs. Gruff purta o rochie de mătase închisă până la bărbie, ca orice metodistă virtuoasă care se respectă. Aceasta explică foşnetul care se auzea uneori din cameră. Vedea perfect, dar nu putea să audă, împrejurare cu atât mai deplorabilă, cu cât cele două surori discutau tocmai despre ea.

— De ce ai repezit-o pe hangiţă? spuse în cele din urmă Anna. Pare o femeie cumsecade şi politicoasă!... Nu mai mi-e teamă... Acum aş putea s-aştept până la miezul nopţii, fără să mai tremur.

— Până la miezul nopţii! repetă Clary, ale cărei sprâncene se încruntară uşor. Să dea Dumnezeu să vină tata!... Te-ai uitat bine la femeia asta, surioară?

— Desigur, Clary, îmi venea chiar s-o sărut... Teama începuse să mă sugrume.

— Nu găseşti — continuă Clary, ca şi cum ar fi gândit cu voce tare — c-are ceva ciudat în privire?

— Ciudat?... Nu, zău că nu... Poate vrei să spui ceva plăcut...

— Zâmbetul ei m-a indispus — spuse Clary în şoaptă.

— Mie mi-a făcut foarte bine, surioară. Vai, dar ce palidă eşti... şi ce gravă... ce tristă! Te temi de ceva, Clary?

Rostind cuvântul teamă, fricoasa copilă îşi pierdu aerul de veselie şi se ghemui din nou lângă sora ei. Clary nu răspunse.

— Răutăcioaso! spuse Anna. Tocmai când mă liniştisem şi eu puţin, tu mă sperii iar!

Clary o privi cu un aer nehotărât şi-i luă mâinile, silindu-se să zâmbească.

— Las-că vine tata — grăi ea.

— Oh, da, dragul de el! exclamă Anna. O să-l revedem... poate ne va lua cu el în scumpa noastră Scoţie, împreună cu...

— Cu Stephen? completă Clary, râzând încet.

Anna se îmbujoră.

— Cu mătuşa — murmură ea... — şi vărul nostru, dacă... dacă o să-i facă plăcere...

— Fireşte c-o să-i facă plăcere, surioară dragă... Dar tata întârzie tare mult!

Clary rosti aceste cuvinte eu o nelinişte atât de profundă, încât Anna începu să tremure fără voia ei. Întârzierea tatălui ei i se părea inexplicabilă; mai întâi se temea pentru el; dar se temea şi pentru sora ei, căci îşi amintea de îndoielile recente asupra pretinsului Duncan de Leed, şi aceste îndoieli, pe măsură ce chibzuia mai mult, se materializau în închipuirea ei într-atât, încât aduceau aproape cu-o certitudine. Pe vremea aceea se vorbea mult despre răpiri misterioase şi atentate nelegiuite, iar teribilul renume al asasinilor furnizori de cadavre şi al altor speculanţi ai morţii tulbura adesea somnul fetelor tinere.

Clary avea deci motive să se teamă în situaţia în care se afla, părăsită, împreună cu sora ei, într-un han necunoscut unde fusese condusă de un individ suspect; dar teama nu putea să subjuge multă vreme firea-i dârză şi Clary îşi reveni curând. Biata Anna, zdrobită de spaima tulbure ce-o cuprinsese, îşi lăsase capul pe mână şi părea gata-gata să-şi piardă cunoştinţa.

Clary îi luă mâna rece şi-o mângâie.

— La urma urmei, nu putem spune că ne aflăm în bârlogul unei bande de hoţi! murmură ea. Am vrut doar să văd dacă eşti mai curajoasă că altădată, Anna… Linişteşte-te… aici suntem păzite la fel de bine ca şi la noi acasă… Ah, ce-ar mai râde Stephen, fricoasă mică, dacă te-ar vedea cum tremuri!

Anna ridică fruntea şi avu senzaţia că Clary nu se mai temea, ceea ce-o făcu să-şi regăsească curajul.

— Eşti cam rece — continuă Clary. Nu vrei să mâncăm?

— Ţi-e foame, Clary? întrebă Anna, cu admiraţie. — Eu simt încă o greutate pe inimă… Aş bea puţină apă.

Obrajii ei palizi se însufleţiră şi gura-i micuţă căpătă o expresie veselă.

— Dar de ce apă?! exclamă ea, apucând paharul înalt în care berea îşi pierduse spuma groasă. Asta o să mă învioreze, Clary; să bem în sănătatea tatălui nostru!

Trase o înghiţitură zdravănă. Un zgomot uşor se auzi din direcţia uşii.

— E straşnică — urmă Anna. Effie de Leed n-a făcut-o niciodată mai bună… Nu te mai simţi scoţiană, Clary?… Te somez să bei în sănătatea mea.

Clary, fericită că-şi vedea surioara foarte bine dispusă, luă, la rândul ei, paharul şi bău. De dată aceasta, se auzi foarte clar un zgomot de paşi care se îndepărtau pe coridor pentru a se pierde curând pe treptele scării. Paşii erau ai blândei Mrs. Gruff, a cărei privire discretă nu părăsise gaura cheii în tot timpul scenei pe care am povestit-o adineauri.

— Au băut! Au băut, porumbiţele! strigă ea, îndreptându-se în grabă spre salonul de jos, unde Mr. Gruff sforăia lângă foc în aşteptarea ei. Au băut amândouă, ca nişte brave fiice ale Soţiei!

Mr. Gruff se trezi din somn, tresărind.

— Ce s-a-ntâmplat, scumpa mea, ce s-a-ntâmplat? întrebă soţul legitim.

— S-a-ntâmplat, Mr. Gruff, bortos inutil şi stupid! S-a-ntâmplat, trântor neruşinat! Cele două fete ale moşierului au băut licoarea domnului Bob.

— Într-adevăr, au băut-o, scumpa mea?

— Au băut-o, şi să fiu a naibii dacă n-or aştepta acum liniştite sosirea moşierului, care vânează cocoşi în bălăriile de la Teviot Dale.

— E cam târziu pentru vânatul cocoşilor — murmură Mr. Gruff.

— Devreme sau târziu, n-are importanţă! i-o reteză cu asprime hangiţa. Ceea ce-i sigur e că moşierul se află la două sute de mile de hanul nostru şi că…

În timp ce Mrs. Gruff mai vorbea, uşa de la stradă se deschise brusc şi un bărbat înfăşurat într-o mantă scoţiană îşi făcu apariţia în salonul de la parterul hanului. Mrs. Gruff nu mai apucă să-şi termine fraza începută; rămase ca lovită de trăsnet pe scaunul din faţa soţului ei.

— Moşierul! şopti îngrozită. Dracu l-a adus!

Capitolul II - Doi îngeri pe marginea unei prăpăstii

Bărbatul care intrase în salonul de la parterul hanului *Regele George* putea să aibă vreo cincizeci de ani, dar părea mult mai bătrân. Când îşi scoase mantaua şi pălăria, apăru una din acele figuri sanguine pe care paloarea nu-şi poate găsi loc decât după ani îndelungaţi de suferinţă. Totuşi, chipul său era palid. Pe fiecare trăsătură stătea întipărit cu litere vizibile un întreg şir de suferinţe fără leac, de nehotărâri dureroase, de nelinişti, de aspiraţii şi de lupte cumplite purtate în adâncul sufletului, cu energia sălbatică a unor pasiuni nedomesticite.

Mincinoşii iscusiţi au grijă să se apropie cât mai mult de adevăr în născocirile lor. Ei dobândesc astfel un fel de *culoare locală*, cu care oamenii de bună-credinţă sunt lesne traşi pe sfoară. Bob Lantern, care era un mincinos de prima mână, avusese grijă să nu uite acest principiu elementar al meseriei. Dintre toate hanurile suspecte în care ar fi putut la fel de uşor să-şi pună în aplicare planurile diabolice, îl alesese tocmai pe cel al lui Mr. Gruff, deoarece Angus Mac-Farlane obişnuia să tragă acolo ori de câte ori venea la Londra.

Omul care abia intrase, era într-adevăr moşierul Angus Mac-Farlane de la castelul din Crewe.

Cum spuneam, sosirea lui, într-un asemenea moment, fu o adevărată lovitură de trăsnet pentru cei doi proprietari. Mrs. Gruff căzu pe un scaun fără spătar, în vreme ce soţul ei holbă ochii prosteşte şi începu să răsucească nervos părul aspru al favoriţilor săi roşcaţi.

Angus nu dădu nici o importanţă emoţiei lor. Îşi apropie de foc veşmintele udate de ploaie şi aruncă pe masă pălăria sa garnisită cu o ramură de tisă.

— Sunt foarte obosit — spuse el — pregătiţi-mi camera.

— Camera dumneavoastră! repetă Gruff, mormăind. Camera dumneavoastră, domnule Mac-Farlane!... Afurisit să fiu, dacă m-aşteptam să vă văd în seara asta... Da, domnule Mac-Farlane... sau Înălţimea Voastră, cum vi se spune acum, pe legea mea! Dracu să mă ia, dacă v-aşteptam!

— A luat altcineva camera mea? întrebă moşierul.

— Dacă a luat-o?... Slavă Domnului, *Regele George* are destule... cât despre a dumneavoastră...

— Mai puţină vorbă, prietene! îl întrerupse blând hangiţa, care avusese timp să-şi revină şi al cărei zâmbet strălucea din nou. Ah! Înălţimea Voastră a vrut să ne facă o surpriză... Cum se simte Înălţimea Voastră?... Ce veşti ne-aduceţi din ţară?

Întrebările fuseseră puse cu nespusă volubilitate şi cu un aer care voia să fie prietenos şi vesel.

— Mă simt prost — răspunse rece moşierul — şi n-am nici o veste... Nu vreţi să-mi pregătiţi camera?

Mr. Gruff voia tocmai să ia cuvântul, dar nevastă-sa îi închise gura printr-un semn al mâinii.

— Fiecare îşi câştigă pâinea cum poate, Înălţimea Voastră — spuse ea pe un ton insinuant în care se simţea totuşi o uşoară nuanţă de ironie — nu toată lumea a primit ca dumneavoastră drept moştenire un castel frumos care aduce mai multe lire decât şilingii ce-i câştigam noi. Camera dumneavoastră ne slujeşte la un mic comerţ pe Tamisa şi chiar în clipa asta avem acolo câteva baloturi...

— Scoateţi-le de acolo! spuse Mac-Farlane, nerăbdător.

— Dar avem şi alte camere, ce naiba! — mormăi Gruff, prost dispus.

— Dragul meu — interveni Mrs. Gruff — mai ţine-ţi gura... Cred că înălţimea Sa are tot dreptul să-şi aleagă camera care-i place... Vă rog, puţină răbdare, Mr. Mac-Farlane... în maximum jumătate de oră totul va fi pregătit. Să vă servesc între timp cina?

— Am să mănânc în camera mea — spuse moşierul — zoreşte-ţi oamenii, doamnă!

— Toată casa mea se află la dispoziţia Înălţimii Voastre — replică Mrs. Gruff, căreia nimic nu putea să-i tulbure blândeţea inalterabilă — alerg şi mă-ntorc numaidecât. Mr. Mac-Farlane... totul n-o să dureze mai mult de un sfert de oră...

Se ridică şi ciupi zdravăn, în treacăt, braţul soţului ei, care-şi înăbuşi un ţipăt de durere.

— Încearcă să-l ţii de vorbă — îi strecură ea la ureche — şi când ai să m-auzi tuşind puteţi urca.

Mr. Gruff făcu un semn de supunere.

Angus Mac-Farlane se aşeză pe scaunul pe care-l părăsise hangiţa şi-l apropie de foc.

— Azi e-un frig al naibii, domnule Mac-Farlane — începu brusc Mr. Gruff, căruia îi stătea pe inimă porunca suveranei lui de a-l ţine de vorbă pe moşier — un frig afurisit!... Brrr!... O să-mi spuneţi că e firesc în anotimpul ăsta... Dar există frig şi frig... Brrr!... Brr!

... Am apucat zile de iarnă în care vântul era blând ca... foarte blând, zău aşa, asta ştie oricine... Vreţi să luaţi puţin *irish snuţf*[17], domnule Mac-Farlane?

Mr. Gruff îi întinse cutia deschisă şi-abia atunci îşi dădu seama că moşierul nu-l asculta. Scoase un lung oftat de uşurare.

— E cufundat în gânduri! îşi spuse el în şoaptă. Acum ai putea să-i furi şi mâna dreaptă, fără ca stânga să simtă ceva... Îi e totuna! Tare aş vrea să ştiu că treaba s-a făcut acolo sus...

Moşierul îşi încrucişase mâinile pe genunchi. Capul îi era aplecat înainte. Privirea-i mohorâtă şi fixă părea să urmărească fumul gros şi verzui ce ieşea din grătarul sobei în care Mrs. Gruff aruncase praf de cărbune înainte de a părăsi camera, dar, în realitate, ochii moşierului nu vedeau nici fumul, nici grătarul, nici altceva. Era absorbit în gândurile lui şi chipul său căpătase o expresie şi mai întunecată decât înainte. Sprâncenele i se încruntaseră; avea o respiraţie gâfâită.

— Mac-Nab! Mac-Nab! murmură el, în sfârşit, cu glas stins. Bietul meu frate!... Visurile mi-au spus-o: sângele meu trebuie să te răzbune... sângele meu trebuie să-l pedepsească!...

Se opri şi răsuflă din greu.

— Încă nu cutez să lovesc — urmă el mai încet — aştept să capăt curaj... De ce oare Dumnezeu îngăduie să-i iubim pe cei pe care ar trebui să-i urâm?

Între timp, hangiţa urcase scana cu paşi de lup şi-şi reluase locul de pândă, lângă uşa camerei ocupate de cele două surori. Îndărătul uşii se petrecea o scenă ciudată, menită să impresioneze şi pe spectatorul cel mai nepăsător. Dar Mrs. Gruff era de multă vreme întărită împotriva milei. Îşi lipise iar ochiul de gaura cheii şi-i părea tare rău că nu putea să audă cuvintele rostite, asistând numai la o pantomimă.

Într-adevăr, pierdea jumătate din plăcere.

Iată ce se petrecea dincolo de uşă.

Berea turnată de Mrs. Gruff, berea aceea straşnică de Saint Dunstan, conţinea, într-o doză destul de puternică, lichidul pe care Bob Lantern îl căpătase de la Bishop-Hoitarul la *The Pipe and Pot*. Lichidul nu era altceva decât narcoticul puternic folosit de ucigaşii furnizorii de cadavre, pentru adormirea victimelor lor. Cele două surori nu băuseră decât foarte puţin *scotch ale*, dar efectele narcoticului începură să se facă simţite. Încercau o senzaţie de beatitudine şi un fel de reconfortare subită. Anna începu să cânte, în vreme ce Clary dădu frâu liber gândurilor ei şi, pentru prima oară după multe zile, o licărire de speranţă îi lumină sufletul. Apoi amândouă simţiră scândurile încăperii unduind sub paşii lor. Erau purtate de unduirile moi şi lente, asemănătoare legăturii unei corăbii pe o mare liniştită.

---

[17] Tutun irlandez renumit pentru tăria şi mirosul lui diabolic. (n.a.)

Anna închise ochii surâzând, Clary deveni deodată lividă şi se strădui să-şi recapete echilibrul. O vagă bănuială a adevărului îi străbătu mintea. Starea celor două surori înfăţişa simptome cu totul opuse. Pe lângă deosebirea dintre temperamentele lor, exista acum între ele o prăpastie: Anna, biata copilă, dormea fericită, în timp ce Clary întrezărea nedesluşit situaţia îngrozitoare. Întâmplător, privirea Claryei căzu asupra Annei, a cărei faţă su-râzătoare se sprijinea de spătarul fotoliului. Văzând-o astfel, Clary avu un şoc. Se prăbuşi fără vlagă în fotoliul ei şi două lacrimi i se prelinseră pe obraz.

— Surioara mea! Sărmana Anna! şopti ea, cu glas tânguitor.

Anna auzi; buzele i se întredeschiseră.

— Îl iubesc de mult — spuse ea, cu vocea bucuroasă şi liniştită a oamenilor care au suferit şi întrezăresc fericirea — de foarte multă vreme, Clary! Ieri am crezut că-l iubeşti şi tu... Vai, surioară, cât am mai plâns în timp ce dormeai!...

Clary îşi frecă fruntea cu mâinile crispate.

— Tată! Tată! strigă ea, cu violenţă. De ce nu vii să-ţi salvezi copila?!... Oh, Doamne, jertfeşte-mă pe mine, dar salveaz-o pe ea!

În clipa aceasta, Mrs. Gruff, părăsind salonul de la parter, îşi reluă locul de pândă, în spatele uşii. Văzându-le pe cele două surori nemişcate, crezu că totul se sfârşise şi voia tocmai să apese pe clanţă, când o mişcare a Annei o opri. Într-adevăr, cea mai mică dintre surori se răsuci în fotoliu şi întinse mâna în gol unui personaj imaginar.

— Mulţumesc, mulţumesc, tată, — spuse ea — fericirea mea îţi va fi răsplata... Stephen mă iubeşte atât de mult!... adăugă ea, ruşinată. Iar eu... vai, eu... Mâine e cununia... N-am să mai scot o vorbă până mâine.

Clary nu mai era în stare să plângă. Nelinişte ei atingea delirul. Fiecare cuvânt al Annei îi sfredelea inima. Uneori voia să mai spere şi-şi spunea că bănuielile i se întemeiau doar pe timiditatea de adolescentă. Dar efectul narcoticului era atât de vădit asupra Annei, încât îndoiala devenea imposibilă. Dar oare asupra ei, fiind mai puţin vizibil, efectul nu era într-un fel mai îngrozitor? Ea rezista, dar era învinsă, învinsă în cunoştinţă de cauză; era o luptă adevărată; duşmanul, mai tare ca ea, întindea o mână de plumb asupra ei şi o îmblânzea.

Totuşi încă nu cedase cu desăvârşire deoarece, în ciuda puterii narcoticului, cantitatea înghiţită de fiecare dintre surori fusese prea mică pentru a avea un rezumat imediat şi hotărâtor. Mrs. Gruff dădea semne de nerăbdare şi blestema în spatele uşii, temându-se tot timpul că nu cumva moşierului să-i dea prin gând să urce scara.

"Dacă ar mai bea puţin, drăgălaşele de ele!" îşi spunea ea.

În clipa aceea, Anna, trezită iar sau poate începând să viseze, continuă să cânte cu voce slabă. Primul sunet al acestei voci dragi o făcu pe Clary să tresară şi să-şi recapete

oarecum forţele. Se ridică, spre marea mirare a doamnei Gruff, care răsuci repede cheia în broască şi se îndepărtă de uşă.

— Ne-au închis aici! murmură ea cu răceală, ca şi cum s-ar fi aşteptat la acest lucru.

Abia se ţinea pe picioare şi-şi simţea capul ca de plumb. Străbătu din nou odaia, clătinându-se, şi se apropie de fereastră. Această fereastră, ca aproape toate ferestrele din Londra, era alcătuită din două rame suprapuse, destinate să alunece, una peste cealaltă, de jos în sus. Clary încercă să ridice rama de jos, gândindu-se desigur să ceară ajutor, dar lemnăria era foarte grea şi lipsită de contragreutăţile care de obicei permit manevrarea cu uşurinţă a acestor neplăcute şi incomode ferestre. După două sau trei eforturi neîncununate de succes, Clary îşi lăsă braţele de-a lungul corpului şi-şi plecă resemnată capul.

"Încearcă, turturico; străduieşte-te, porumbiţo! îşi spunea în gând Mrs. Gruff. Cu cât ai să munceşti mai mult, cu-atât ai, s-adormi mai repede... Slavă Domnului, la asta mă pricep!"

— Ce mulţumită e Clary de fericirea mea! spuse în acest moment Anna, care se ridică puţin, dar fără să deschidă ochii. Draga mea! Ah, tare aş vrea ca şi ea să iubească un bărbat, aşa cum îl iubesc eu pe Stephen al meu, căci, fără îndoială, ar fi şi ea iubită... E-atât de frumoasă Clary!...

Auzind aceste cuvinte, sora cea mare rămase în picioare, dreaptă şi ţeapănă, ca şi cum sângele i s-ar fi închegat deodată în vine. Un gând nou îi trecuse prin minte, un gând copleşitor.

— Doamne! Doamne! spuse ea, căzând în genunchi. N-am să-l mai văd niciodată... şi mă iubea!

Ideea morţii, căci Clary nu mai aştepta decât moartea, nu o torturase până acum decât în legătură cu sora ei, uitându-se pe sine. Acum, disperarea ei creştea din pricina propriei nenorociri: dragostea ei, înfocată, spontană, absolută, fără limite, arunca pe planul al doilea dragostea de soră. Ultimele aspiraţii aveau să se îndrepte de aci înainte spre el, speranţa ei, zeul ei. Nu mai putea fi vorba de calm, de resemnare, de regrete, de lacrimi, de durere nesfârşită. Biata fată se agită, neputincioasă, suferind cumplit. Anna continua să surâdă în vis şi, din când în când, şoptea cuvinte de fericire extatică.

Între timp, Mrs. Gruff, înfricoşată de gemetele Claryei, care puteau să ajungă până la urechile moşierului, coborî în grabă scara şi, din pragul uşii, îi făcu semn soţului ei să se apropie de îndată.

— Ia-ţi vioara! porunci ea.

— Vioară, scumpa mea?! repetă Gruff, uimit.

— Gura!... Ia-ţi vioara ţi-am spus!

De sus, din capul scării, se auzi un ţipăt prelung. Mr. Gruff înţelese. Luă o vioară prăfuită care atârna de fereastră şi căreia îi lipsea o coardă şi frecă arcuşul cu sacâz.

— Parcă am auzit un ţipăt — spuse Angus Mac-Farlane, ieşind din întunecată lui visare.

— Încă puţină răbdare, Înălţimea Voastră — răspunse hangiţa — peste cinci minute camera dumneavoastră va fi gata.

În aceeaşi clipă, arcuşul scârţii pe coardele viorii, scoţând un sunet diabolic. Mac-Farlane îşi scoase din buzunar o bonetă şi şi-o trase peste urechi, în timp ce Gruff zdrăngănea asurzitor o arie de operă.

Astfel, ultimele gemete ale sărmanei Clary se amestecară cu sunetele caraghioase ale muzicii. Vocea ei se stinse curând sub povara unui somn invincibil.

— Edward! murmură ea în cele din urmă, într-un ultim hohot de plâns. Edward!... Te-am iubit... Te iubesc!... Oh, nici măcar nu vei şti c-am murit cu chipul tău în gând!

Încercă să se târască până la sora ei, care, întinsă în fotoliu, dormea cu un surâs de înger pe buze.

"Vor veni să ne ia — gândea ea căci nu mai putea vorbi — vor veni!... Din somn vom trece în abisul morţii... Biata mea surioară!.... Nu va avea mormânt unde Stephen să poată veni s-o plângă!... Iar eu!... Cine-i va duce ultimul meu suspin lui Edward?..."

Se prăbuşi, paralizată, lângă sora sa, îşi puse capul pe pieptul ei şi gemu:

— Ce rău am făcut, Doamne, ca să avem parte de-o asemenea moarte?

Nu se mai mişcă deloc.

— Stephen! Dragul meu Stephen! îngână Anna, încolăcind cu braţele ei albe şi frumoase gâtul surorii adormite. Ce bun e Dumnezeu şi ce fericiţi suntem împreună!

Capitolul III - Felinarul galben

Când Mrs. Gruff le văzu, prin gaura cheii, pe cele două fete, nemişcate şi îmbrăţişate, răsuci uşor cheia în broască şi împinse uşa. După părerea ei, întârziaseră cam mult şi imobilitatea lor putea să nu însemne încă somnul. De aceea Mrs. Gruff, care era o femeie prudentă, le trecu de mai multe ori lumânarea prin faţa ochilor, să se asigure că dormeau. Această manevră, la care se adăugau sunetele

îngrozitoare trimise de jos, de vioară prăpădită a lui Mr. Gruff, prin uşa deschisă, ar fi trezit şi un mort. Totuşi cele două surori rămaseră nemişcate. Starea de letargie începuse. Mrs. Gruff se afla în faţa a două statui minunate, incapabile nu numai s-o înfrunte, dar şi să înţeleagă primejdia.

— Douăzeci de lire! şopti ea, examinându-le pe cele două sărmane fete, cu un ochi de specialist. Meşterul Lantern o să facă o afacere grozavă dacă le vinde... Douăzeci de lire!... Putea să ne dea şi nouă ceva mai mult...

Mrs. Gruff se opri gânditoare. Poate că, o clipă, îi trecuse prin cap ideea de a-l trage pe sfoară pe Bob, furându-i *marfa*, dar amintindu-şi de Angus Mac-Farlane, a cărui prezenţă constituia o ameninţare teribilă, îşi schimbă cursul gândurilor. Se îndepărtă de cele două surori, ajunse în dreptul scării şi tuşi cu înţeles, chemându-şi astfel complicele. Era semnalul stabilit. Vioara lui Mr. Gruff îşi încetă subit cântecul şi hangiul apăru numaidecât în dreptul scării.

— S-a făcut? întrebă el în şoaptă.

— Gura! răspunse Mrs. Gruff din obişnuinţă. Ce face moşierul?

— Nici un pericol, draga mea. Aiurează. Vorbeşte singur vrute şi nevrute... Vai! exclamă Mr. Gruff, oprindu-se în faţa celor două surori, şi cu o milă sinceră zise: Ce fetiţe drăguţe!

Mrs. Gruff ridică din umeri.

— Ce păcat! continuă hangiul, a cărui voce înduioşată contrasta cu aspectul lui înfiorător. Ce păcat să faci rău unor asemenea îngeri nevinovaţi!

— Tacă-ţi gura! replică pe un ton tăios Mrs. Gruff. Pune felinarul.

Hangiul se îndepărtă oftând.

— Doamne, cum e cu putinţă — murmură hangiţa, cu un aer melancolic — ca o femeie de talia mea să aibă un asemenea bărbat!... L-a apucat mila de soarta porumbiţelor!... Douăzeci de lire sunt douăzeci de line, m-auzi, nenorocitule! Dacă meşterul Bob îşi face meseria cum trebuie... ăsta bărbat, pe legea mea!... Nu înseamnă că trebuie să oftezi ca un bivol dus la tăiere!... Să nu-mi spui nimic, degeaba: sunt o păcătoasă şi Dumnezeu m-a pedepsit să-mi port crucea.

Mr. Gruff nici n-avea de gând să răspundă. Douăzeci de ani de experienţă însemnau ceva şi el cunoştea primejdia discuţiilor. Cu braţul lui vânjos ridică fereastra, pe care sărmana Clary nu izbutise s-o mişte din loc, şi luă un felinar ce se afla agăţat pe peretele de afară. Mrs. Gruff îi întinse o lumânare cu care aprinse fitilul din interiorul felinarului.

În cealaltă pante a ferestrei se găsea un al doilea felinar, pe care Mr. Gruff nu-l aprinse; dar lumina răspândită de primul îngăduia să se observe că acesta din urmă avea un geamlâc verde.

L-am şi văzut strălucind, într-o seară de duminică, pe Tamisa, pe o vreme ceţoasă, iar cu ajutorul lui se semnaliza flotilei bravului căpitan Paddy, care venise să încarce rodul *micului comerţ* al soţilor Gruff. Cât despre felinarul galben, şi el constituia un semnal, dar acesta era adresat speculanţilor morţii. Nu vestea jafuri, ci cadavre.

Meşterul Gruff dădu drumul ramei de jos a ferestrei, care lunecă de-a lungul şinei umede şi căzu; zgomotos la loc.

— Mi se pare c-am zărit barca lui Bob lângă Whitefriars, — spuse hangiul, cu aerul lui trist şi ursuz — copoiul îşi adulmecă prada... În trei minute va fi aici.

— E om de cuvânt — ripostă arţăgoasă hangiţa, aruncând soţului o privire dispreţuitoare — dac-ai avea destulă minte, să-ţi dai seama cât eşti de idiot, Mr. Gruff, ai căuta să iei lecţii de la el... Dar Dumnezeu te-a făcut aşa cum eşti, numai ca să mă pedepsească pentru păcatele mele...

Meşterul Gruff nu auzise această drăgălăşenie. Fără să vrea, se apropiase de cele două surori şi le privea cu milă.

— Am făcut multe rele-n viaţa mea — şopti el — dar al naibii să fiu dacă nu-i mare păcat să dai pe mâna măcelarului ăluia de Bob două feţe atât de drăguţe...

— Ce-ai spus? strigă hangiţa, al cărei obraz gălbejit se înroşi de furie. De când ai început să gândeşti?... Sunt frumoase, e drept, dar ce ne pasă nouă?... Trăim din rente ca să ne putem îngădui a boci nenorocirea altora?... Du-te jos şi vezi dacă moşierul nu şi-a pierdut răbdarea şi adu-mi un pahar cu whisky!... Haide! Mişcă mai repede!

În clipa în care se pregătea să plece, moşierul se afla tot la gura focului, pierdut în gândurile sale înceţoşate. Se auzi soneria.

— A venit meşterul Bob — spuse hangiţa — hai la treabă!

Puseră amândoi mâna, să ridice masa, pe care o mutară într-un colţ al camerei, apoi Gruff, apucând cu ajutorul unui cârlig o funie încolăcită în jurul unui scripete prins de o bârnă din tavan, o coborî până la pământ. În timpul acesta, hangiţa le despărţea, fără să-şi mai bată capul cine ştie cât, pe cele două surori înlănţuite. Îşi dădea seama că nu se mai pot trezi. Întinseră două cearşafuri pe jos. Gruff şi nevastă-sa înfăşurară într-unul din ele pe Clary, instalând-o apoi într-un fel de hamac fixat la capătul funiei. De obicei, hamacul nu slujea la transportarea un Or fiinţe vii.

Meşterul Gruff apucă un inel de fieri fixat în duşumea, chiar în locul unde se aflase înainte masa; printr-un efort al braţului, ridică trapa grea, care gemu din ţâţâni, descoperind o văgăună neagră şi largă.

— *Who's there?* întrebă el în şoaptă.

— *Fellow*[18]*!* răspunse din fundul văgăunii vocea lui Bob Lantern.

[18] Om bun, tovarăş. (n.t.)

Scripetele începu să se învârtească şi balotul alb în care se afla biata Clary dispăru în adânc.

— Mai încet! Mai încet! spuse Bob Lantern, îngrijorat. Să nu-mi vătămaţi marfa! Care din ele-i?

— Al naibii să fiu dacă mi-a dat prin cap că trebuie să-i lipesc o etichetă pe spate! răspunse Gruff, pe un ton morocănos. E prima care mi-a căzut în mână... Ai prins-o?

— Atenţie!... Fără imprudenţe!... E gingaşă, meştere... Aşa! Am prins-o... Trimite-o pe cealaltă!

Funia urcă din nou. În timpul primei operaţii, Mrs. Gruff avusese timp s-o înfăşoare pe Anna, care era, la rândul ei, pregătită de drum. Dar în clipa când cei doi soţi o instalau în hamac, se auzi un zgomot de paşi în dreptul uşii. Chipul întunecat al moşierului Angus Mac-Farlane apăru în prag.

Îngrozită, Mrs, Gruff lăsă din mână balotul şi astfel capul Annei ieşi afară din hamac, desfăcând în cădere un colţ al cearşafului care o acoperea. Părul ei lung, despletit se împrăştie până la podea.

Moşierul nu urcase scară ca urmare a vreunei bănuieli sau împins de curiozitate. Venise fără să se gândească, deoarece, de obicei, aceasta era camera pe care o ocupa.

— Ieşiţi afară! spuse el, intrând. Vreau să rămân singur.

În ciuda agitaţiei care-o cuprinsese, Mrs. Gruff avusese prezenţa de spirit de a se interpune în grabă între el şi Anna.

— Mai avem un balot de coborât, Înălţimea Voastră — spuse ea, etalând cel mai amabil din zâmbete — şi vă eliberăm odaia.

Moşierul înaintă încet. Privirea lui fixă şi posacă dovedea, de altfel, că nu vedea nimic din ceea ce se petrecea în jurul său.

— Dă-i drumul, nenorocitule, dă-i drumul! murmură Mrs. Gruff, întorcându-se pe jumătate spre soţul ei, care rămăsese împietrit.

— Chemaţi o trăsură — spuse moşierul, ale cărui gânduri păreau să se întoarcă la lucrurile pământeşti — vreau să mă duc în Cornhill, să-mi văd fetele.

— Ce plăcere o să le faceţi domnişoarelor! îndrăzni să spună hangiţa, care, întorcându-se spre soţul ei, adăugă: Dă odată drumul scripetelui, mizerabile!

Dar hangiul, înmărmurit, nu se clintea din loc. Era, în mod cert, un scelerat ajuns în pragul disperării; el nu se ridica nici pe departe la înălţimea soţiei sale, iar prezenţa acelui părinte în apropierea celor două fiice sacrificate îl îngheţa de groază şi de teamă totodată.

Între timp, moşierul ajunsese în mijlocul odăii, iar Mrs. Gruff se află între el şi fiica lui atârnata deasupra trapei deschise.

Hangiţa era o femeie cu cap. În faţa crizei iminente care se anunţa, îşi recăpătase tot sângele rece. Analiză dintr-o privire situaţia, fără să mai ţină seama de soţul ei, pe al cărui sprijin nu se mai putea bizui.

Camera era luminată de o singură lumânare aflată pe masă, a cărei flacără cădea de departe, cu putere, pe frumosul chip al Annei. Dacă ar mai fi făcut un singur pas, moşierul s-ar fi trezit faţă în faţă cu fiica sa.

Gruff era livid ca un mort. În momentul acela hotărâtor, hangiţa apucă brusc cordonul soneriei şi trase cu toată puterea. Soneria zbârnâi. Printr-o mişcare firească, moşierul întoarse capul, să vadă de unde venea zgomotul; în timpul acesta, Mrs. Gruff făcu un salt şi stinse lumânarea. O beznă desăvârşita domni în cameră, dar un ţipăt îngrozitor al moşierului dovedi că lumânarea, cu toată repeziciunea manevrei doamnei Gruff, luminase suficient, în clipa când dispărea ultima licărire, Angus apucase să distingă chipul fiicei sale. Totul se petrecuse în mai puţin de o secundă, dar el îl văzuse, palid, înconjurat de părul despletit şi aplecat deasupra trapei deschise.

Simţi în inimă o durere atât de ascuţită, încât i se muiară picioarele şi era cât pe-aci să cadă pe spate. Pupilele i se dilatară, ca şi cum s-ar fi străduit să mai vadă. Apoi, purtat pe panta obişnuită, care-i ducea aproape tot timpul ideile pe tărâmuri imaginare, se întrebă dacă ceea ce văzuse nu fusese decât o nălucire.

Ce semnificaţie avea viziunea aceea? Fără îndoială, anunţa o primejdie îngrozitoare...

Făcu un pas, nu spre biata Anna, ci spre uşă pentru a alerga în Cornhill şi a se interpune între fiicele sale şi pericolul imaginar.

Buimăcită la început de ţipătul moşierului care vestea zădărnicia stratagemei ei, Mrs. Gruff îşi recăpătă curajul, văzându-l că nu făcea nici o mişcare. Se întoarse înspre trapă, smulse funia din mâinile soţului ei şi dădu drumul scripetelui. Anna căzu ca un balot în fundul bărcii.

— Mii de fulgere! mormăi Bob, care stătuse liniştit, bănuind că acolo sus se petrecea ceva neobişnuit. Ticălosul de Gruff o aruncă, de parcă ar fi un balot de bumbac...

— Cară-te! îi strigă hangiţa.

Trapa se închise zgomotos. Tocmai acest zgomot îl făcu pe Angus Mac-Farlane să tresară violent şi-l readuse la realitate.

— Fata mea! strigă el, repezindu-se spre locul unde-o zărise pe Anna. Am văzut-o pe fiică-mea!

— Fiica dumneavoastră! repetă hangiţa, încercând să râdă în hohote. Ai auzit, meştere Gruff, domnul Mac-Farlane şi-a văzut fata.

— Domnul Mac-Farlane a văzut-o pe fiica sa — îngăimă automat meşterul Gruff.

Mac-Farlane pipăia în întuneric, dar nu găsea nicăieri altceva decât scândurile duşumelei.

— Lumină! continuă el, poruncitor. Să mi se aducă numaidecât o lumânare!

— Cu plăcere, Înălţimea Voastră, cu plăcere. Nu-i nevoie să vă supăraţi pentru atâta lucru.

Mrs. Gruff aprinse iarăşi lumânarea, de la feştila care lumina scara. Moşierul aruncă în juriul său priviri neliniştite şi-şi apăsă fruntea cu amândouă mâinile.

Mrs. Gruff începu să zâmbească şi spuse cu blândeţe:

— Înălţimea Voastră a adormit în faţa locului, jos; nu cumva aţi visat urât?

— Am văzut-o! murmură Angus, deznădăjduit. Am văzut-o foarte bine… Era acolo… adormită… sau moartă!

Se aplecă să arate locul. Un obiect de culoare albă îi atrase atenţia şi se repezi să-l ridice. Era o batistă de pânză purtând iniţialele C.M.F. brodate deasupra unei ramuri de tisă. Moşierul se ridică; ochii săi aruncau flăcări; scoase un geamăt surd.

— Şi Clary! exclamă el, cu glas întristat. Amândouă!… Amândouă deodată!

Pe chipul moşierului se putea citi o ameninţare atât de feroce, încât hangiţa o luă la goană tremurând şi închise uşa în urma ei, lăsându-şi bărbatul în plata Domnului.

Angus înaintă încet spre el, îl luă de piept şi-l trânti la pământ.

— Îndurare! Îndurare! horcăi hangiul, pe jumătate mort de spaimă…

Angus, ai cărui dinţi scrâşneau înfiorător, se opri de trei ori înainte de-a rosti aceste cuvinte:

— Sunt… sunt… moarte?

— Nu, Înălţimea Voastră, pe sănătatea mea! exclamă Gruff. Li s-a dat să bea opium, atâta tot.

Un oftat prelung ţâşni din pieptul moşierului.

— Ascultă — spuse el — dacă minţi, te ucid… Unde au fost duse?

— Pe Dumnezeul meu, că nu ştiu nimic! răspunse Gruff. Angus îl târî până la fereastra pe care o deschise. Vedeţi barca aceea?

Bob întârziase, deoarece voise să se asigure că marfă nu era vătămată; barca se afla la vreo două sute cincizeci de metri de ţărm. Gruff o arătă moşierului cu degetul. Acesta se urcă pe prichiciul ferestrei şi se aruncă în Tamisa.

Capitolul IV - Un abordaj

Meşterul Gruff se ridică încet, îşi scutură praful de pe haine şi-şi pipăi mâinile şi picioarele zdrobite.

— Drace, slavă Domnului c-am scăpat numai cu atât — mormăi el. M-aşteptam la mai rău.

Îşi puse coatele pe canatul ferestrei şi încerca să străpungă bezna cu privirea pentru a vedea ce se va petrece între moşier şi Bob Lantern.

Ceaţa se ridicase din pricina unui vânt dinspre sud-est, care gonea din calea lui norii albicioşi de pe cer. Luna se arăta la intervale scurte şi aproape egale pentru a se ascunde după câteva secunde şi a ieşi iar la lumină, între doi nori.

Bob depăşise ultimele ambarcaţiuni ancorate şi se afla acum în spaţiul liber din mijlocul curentului. Dimpotrivă moşierul înota încă prin vălmăşagul de bărci legate la ţărm. Moşierul era un înotător viguros. Despica apa cu mişcări regulate şi câştigă văzând cu ochii teren asupra bărcii lui Bob, care, nebănuind nimic, nu se grăbea deloc.

"Îl ajunge, pe legea mea că-l ajunge! îşi spunea meşterul Gruff. El şi apa se cunosc bine... l-am văzut... în vremurile bune... înotând, timp de o oră, în Solway, alături de calul lui, care-şi pierduse suflul... Ah, a pus-o de mămăligă Bob!... Dacă moşierul are cumva la el un pumnal, o să-l prindă cu cangea, ca pe-un somn... O să-l scarmene bine."

— Pe cine să scarmene, dobitocule? întrebă o voce ascuţită în spatele lui.

— Aici erai, draga mea?... bâigui hangiul, descumpănit.

— Da, meştere Gruff, aici eram... Nu-ţi crapă obrazul de ruşine? Eşti mai fricos că un iepure! Când mă gândesc c-o biată femeie ca mine nu se poate bizui pe bărbatul ei, s-o apere!... Ai fost în stare să mă laşi în ghearele furiosului ăla, meştere Gruff!

— Vai de mine, scumpa mea!... strigă hangiul.

— Taci din gură! Sau mai bine vorbeşte!... Bătrânul ăla smintit s-a aruncat în apă?

— S-a aruncat, Baby.

— Ca să se-nece?

Meşterul Gruff şovăi.

— S-ar putea întâmpla să se-nece, Baby — răspunse el în cele din urmă.

Mrs. Gruff îi aruncă o privire bănuitoare şi aspră, făcându-l să se dea la o parte ca să-i ia locul la fereastră.

— Moşierul are toanele lui — mormăi ea — dar pun rămăşag că, mai-nainte de a-i fi dat prin cap să se-nece, ar fi-nceput prin a-i sparge devia lui Gruff. Avea nişte ochi de diavol adineauri şi, pe legea mea, mai bine să-l ştiu în apă decât în casa noastră!... De unde a răsărit batista aia, făptură nevolnică!? Ia să vorbim niţel despre batistă! De ce-ai lăsat-o să cadă?

— Batista aia, Baby, ieşise din buzunarul micuţei domnişoare...

— Ai să duci casa de râpă, domnule! Eşti un blestem pe capul meu, o pacoste!... Dacă moşierul n-ar fi văzut batista aia, am fi putut... adică eu aş fi putut să-l îmbrobodesc cum aş fi dorit... Nu visează el toată ziulica cu ochii deschişi?...

— Adevăru-i că, dragă Baby...

— Gura!... Batista aia putea să ne bage-n bucluc. Dar, slavă Domnului, Tamisa e-adâncă... Drace, m-ai minţit! Văd un om ieşind din umbră... Să nu minţi, meştere Gruff, că-i vai de capul tău, omul ăla-i moşierul?

— Da — spuse hangiul, cu inima cât un purice.

— Moşierul! exclamă hangiţa, care se făcu albă ca varul de teamă şi de furie. Barca aia care se târăşte la câţiva metri de el e barca lui Bob?

— Da — spuse iar hangiul.

— Şi nu-l pui în gardă, nenorocitule? continuă Mrs. Gruff, ale cărei mâini se înghieroşară de parcă ar fi vrut să sfâşie mutra soţului ei. Stai acolo ca un popândău şi nu faci nimic?... Semnalul, imediat semnalul!

Meşterul Gruff avu, pentru prima oară de mulţi ani, veleitatea s-o-nfrunte. Şovăi, se îndreptă de şale şi privi la nevastă-sa, încruntând sprâncenele: dar îşi plecă numaidecât ochii. Lumina felinarului galben, carie scotea în relief chipul livid al tigroaicei, dădea trăsăturilor ei o expresie de răutate atât de înspăimântătoare, încât Gruff îşi simţi trupul străbătut de fiori.

"Mâine e-n stare să-mi toarne otravă în ciorbă! gândi el. Nu te poţi pune cu dracu."

— Ei, ce mai aştepţi! continuă hangiţa, pe un ton poruncitor.

Meşterul Gruff se aplecă pe fereastră, stinse felinarul şi-şi duse mâinile la gură. În aceeaşi clipă se auzi un lătrat nemaipomenit ale cărui ecouri grave trebuie să fi străbătut desigur toată lăţimea Tamisei. Meşterul Gruff îşi vârî mâinile la loc în buzunare şi lătratul încetă.

— Foarte bine! strigă hangiţa într-un acces de bucurie respingătoare. Vino să te pup, borţos afurisit!... Nu găseşti în toată Londra doi câini care să latre ca tine... Acum meşterul Bob e pus în gardă şi vai de capul bătrânului moşier!... Aş pune prinsoare că n-are să mai vină vreodată pentru a ne cere explicaţii în legătură cu cele petrecute astă-seară.

Mrs. Gruff tăcu şi-i făcu loc soţului, lângă ea, pe prichiciul ferestrei. Scena devenea interesantă: în momentul critic al unei drame şi cel mai înrăit limbut încetează ostilităţile.

Moşierul şi barca pe care o urmăreau se vedeau perfect. Luna strălucea în toată puterea ei. Fereastra hotelului *Regele George* era un fel de avanscenă de unde se putea vedea, dacă nu auzi, totul. Angus Mac-Farlane continua să înoate cu o energie bine dozată, care dovedea că forţele sale erau departe de capăt. Nu se îndrepta direct spre barcă, ci tăia fluviul în linie dreaptă pentru a profita de avantajul curentului la momentul oportun.

Lătratul lui Gruff trecuse pe deasupra capului său, fără să-i trezească câtuşi de puţin interesul. Continuă să taie curentul, având totodată grijă să-şi încetinească mişcările, astfel încât să nu fie zărit de pradă sa.

Barca lui Bob părea pustie; mergea încet în derivă, ţinându-se foarte aproape de malul sting. Bob se culcase pe fundul bărcii, astfel încât să nu fie văzut. Drumul pe care-l avea de parcurs era scurt. Dan îl interesa mult mai mult s-ajungă cu bine, decât să-l parcurgă rapid. Le întinsese pe cele două surori în fundul bărcii şi, din când în când, se uită să vadă dacă stăteau bine.

În clipa când răsunase lătratul, tocmai îşi scosese vesta ca s-o pună sub capul Annei. Sunetele acelea bine cunoscute avură asupra lui efectul unui şoc electric. Mai întâi, rămase nemişcat, apoi, ridicând încet capul deasupra bordului bărcii, aruncă în jur priviri iscoditoare.

— Ce dracu o fi asta? murmură el. Nu mai sunt în stare să desluşesc o şalupă a poliţiei pe lună plină!... Ei, trebuie să fie un câine de-adevăratelea care seamănă la glas cu ticălosul ăla de Gruff...

Liniştit oarecum în urma investigaţiei pe care o făcuse, întoarse totuşi ochii — prudenţa excesivă intră în firea oamenilor ce-şi fac din josnicie o meserie — spre hanul *Regele George*. Felinarul galben încetase să strălucească. Bob păli. Deci nu lătrase un câine. I se semnala o primejdie, o primejdie cu-atât mai de temut, cu cât nu-şi putea da seama despre ce era vorba. Se ridică din nou şi examină minuţios fiecare punct din preajma bărcii. Nu observă nimic suspect.

— Dracu să mă ia! mormăi el, nespus de îngrijorat. Marinarii cam trăncănesc despre un *olandez zburător*, cică ar fi o fantomă a corăbiilor care ciocneşte o fregată fără să-i vezi scheletul său catargele... Oare să-mi dea târcoale vreo fantomă sub înfăţişarea unei şalupe de-a poliţiei?... Ar fi tare, o luptă navală la ora asta... Şi totuşi, să mor dacă văd măcar o coajă de nucă în apele mele...

Se opri, se aplecă cu capul înainte şi-şi ascuţi privirea. Observase ceva, mişcându-se la vreo câţiva metri în urma bărcii.

— Oh! Oh! exclamă el. Ce se vede acolo?... Pe legea mea că-i un om... un înotător îndrăzneţ... Nu cumva jinduieşte după marfa mea?

Bob părăsi mijlocul bărcii şi se furişă încet la pupa. Trecând pe lângă Clary, lovi cu cotul braţul tinerei fete, care gemu uşor.

Bob trase o înjurătură.

— Ia te uită, altă dănănaie acum! mormăi el. Nu mi le-a adormit cum trebuie!... Dacă Temperance n-ar fi fost beată opt ore din douăsprezece, i-aş fi dat ei misiunea asta, deşi nu-mi place s-o vâr în toate chestiile, sărmănică de ea!... Noroc că-i totdeauna criţă!

— S-a mişcat! spuse Mus. Gruff la fereastra *Regelui George*. Sunt sigură că l-am văzut mişcându-se în barcă... Ah! Ah! O să avem un spectacol grozav!

Mr. Gruff nu răspunse. Interesul ciudatei scene îl captivase.

Moşierul înota la aproximativ douăzeci şi cinci de metri de barcă, de care se apropiase vizibil, cu fiecare din mişcările sale. Nu ştia că fusese descoperit şi nici nu-i putea distinge mişcările lui Bob, deoarece luna, strălucind deasupra podului Blackfriars, lăsa în umbră tot câmpul vizual al lui Angus. Speranţa de a-şi surprinde duşmanul, precum şi faptul că era conştient de iscusinţa lui de înotător îi dublau forţele. Înainta fără zgomot, scoţând capul la suprafaţă doar ca să respire şi luându-şi toate măsurile să sară în barcă pe neaşteptate.

Bob, care se găsea în umbră, vedea perfect porţiunea în care înota moşierul şi avea posibilitatea să calculeze exact clipa când va ajunge în dreptul bărcii. Dar sclipirile apei tulburate de pieptul lui Angus îl împiedicau să-i desluşească trăsăturile. Era clar că omul îl urmărea. Dar de ce se ţinea după el? În ce scop necunoscutul înotător îşi dădea atâta osteneală? Şi nici nu putea fi vorba de vreo trădare din partea lui Gruff sau a neveste-si, de vreme ce avertismentul caritabil pornise de la fereastra hanului. De altfel, misteriosul adversar nu era, după toate probabilităţile, un om de-al poliţiei.

Atunci cine să fie?

Neputând răspunde la această întrebare într-un mod satisfăcător sau măcar plauzibil, Bob se gândi o clipă să pună mâna pe vâsle şi să-i iasă în întâmpinare. Dar dacă omul îi era duşman, fără îndoială că avea să strige îndată ce s-ar fi văzut descoperit; or, pe lângă pericolul de-a atrage astfel atenţia poliţiei fluviale, Bob avea lângă el un pericol şi mai greu de evitat.

Clary, care nu băuse decât o cantitate foarte mică de narcotic, începea să simtă efectul înviorători al aerului proaspăt. Se mişca încet şi scotea gemete slabe care vesteau o trezire apropiată. Cel mai mic şoc, cel mai mic zgomot puteau provoacă o criză.

Bob îşi recăpătă calmul. Continua să fixeze cu ochii săi pătrunzători şi larg deschişi inamicul necunoscut, hotărât să procedeze în funcţie de împrejurări.

"În definitiv — îşi spuse el — poate că nu-i decât un hoţ care-şi închipuie că barca-i părăsită şi vrea s-o cerceteze..."

În clipa aceea, îl despărţeau cel mult şaisprezece metri de moşier. Acesta îşi luă un avânt mai puţin prudent calculat decât celelalte şi capul îi apăru pe de-a-ntregul deasupra apei. Bob îl recunoscu.

— Ia te uită! murmură el, fără pic de emoţie. Cine dracu s-ar fi aşteptat la asta?... Mai degrabă aş fi zis că-i poliţist... Trebuie să joc tare, căci tipul e ţeapăn şi dacă nu-i vin de hac de la prima lovitură, s-a zis cu marfa mea!

Îşi pipăi cămaşa şi puse mâna pe cuţit, dar nu-l scoase, ci se strecură până la vâsle şi apucă una din ele.

— Tată — rosti cu glas slab Clary, fără a deschide ochii.

— E aici! mormăi Bob. S-ar zice că suntem foarte aproape de el. Răbdare, micuţa mea, o să-l primim aşa cum se cuvine.

— Anna! bâigui apoi Clary, care se cufundă din nou în somnul ei.

Bob se duse la postul său de observaţie. Moşierul se afla la numai vreo cinci metri. După un minut, Bob se ridică deodată în picioare; vâsla descrise o curbă rapidă; moşierul dispăru sub apă şi nu mai ieşi la suprafaţă.

— Straşnică lovitură! strigă hangiţa, entuziasmată. Ai văzut, meştere Gruff?... Tu n-ai fi fost în stare de-aşa ceva!...

— Angus Mac-Farlane era un om cumsecade, Boby — spuse trist hangiul. Dumnezeu să aibă milă de sufletul lui.

— Crezi că lui Dumnezeu îi pasă de urările tale, meştere Gruff?... Ah, ce lovitură frumoasă zău aşa! Era şi timpul!... Luna a şi-nceput să se ascundă după un nor... Dacă mai trecea un minut, n-am mai fi văzut nimic.

Bob puse liniştit vâsla la locul ei şi-şi frecă mulţumit mâinile, privind locul unde dispăruse moşierul. Nu se vedea nimic. Apa îi înghiţise prada.

"Gata! îşi spuse Bob. Îmi pare bine că l-am lichidat cu vâslă şi n-a trebuit să folosesc cuţitul... Odinioară am mâncat din pâinea bătrânului Angus şi i-am băut berea... grozavă bere, pe legea mea!... E-ntotdeauna trist când trebuie să scoţi cuţitul în faţa unui camarad".

În clipa când Bob îşi termină de formulat această cugetare, a cărei înaltă moralitate nu poate fi contestată, auzi un zgomot uşor la prova bărcii şi se întoarse nepăsător. Dar această nepăsare nu ţinu mult. Un horcăit surd ieşi din pieptul lui Bob, care-şi scoase cuţitul în grabă şi se sculă în picioare. Văzuse o siluetă lungă şi neagră ridicându-se la prova bărcii. O secundă după aceea, se trezi faţă-n faţă cu moşierul.

Fără îndoială, vâsla alunecase în mâna lui Bob, care, în loc să lovească cu partea tăioasă, lovise cu latul, iar moşierul, excelent înotător, ferindu-se, profitase de greşala lui Bob şi încercase abordajul pe la proră.

Bob avea cuţitul la el; moşierul ţinea în mână un pumnal scoţian: amândoi erau vânjoşi, deci şansele lori păreau egale. Cum am spus, luna se strecurase sub un nor. Cei doi adversari rămaseră o secundă nemişcaţi, privindu-se cu atenţie înainte de a lovi.

— Şterge-o! spuse în cele din urmă moşierul, cu un glas stăpânit. Pumnalul meu e mai lung decât cuţitul tău; dar fetele mele trăiesc; aud respiraţia Claryei... Cară-te, ai fi putut să le ucizi: nu vreau să te omor.

Bob era ispitit să profite de această îngăduinţă. Elementul de prudenţă, sau mai bine spus de frică înnăscută care-i caracteriza, într-o mare măsură, fiinţa morală, fu puternic îndemnat spre această poartă deschisă care demonstra o clemenţă neaşteptată. Dar la el frica dispărea în faţa avariţiei, dominându-i, victorioasă, sufletul mocirlos; orice alt sentiment, orice altă pasiune pierea atunci când avariţia îi era aţâţată. Bob se gândea că cele două surori reprezentau un capital de trei sute de lire şi hotărî să moară vitejeşte, ca un om cu sufletul curat.

— Nu ştiu să-not — spuse el, ironic.

— Pleacă! repetă moşierul, a cărui cumplită indignare făcea să-i tremure vocea.

— Stai puţin! exclamă Bob. Am putea cădea la-n-voială...

Chiar în clipa când rosti aceste cuvinte ce păreau să anunţe un soi de capitulare, Bob se năpusti asupra moşierului cu agilitatea unui tigru şi încercă să-i împlânte cuţitul drept în inimă. Dar Angus era în gardă şi evită lovitura. Urmă o încăierare scurtă, tăcută, teribilă. După un minut, Bob se clătina, rănit de o lovitură de pumnal la gât. Angus îl trânti şi-i puse un genunchi pe piept. În cădere, Bob atinsese cu capul umărul Claryei, care, pe jumătate trează, se trezi.

Moşierul ridică braţul pentru a-i da o ultimă lovitură, în clipa aceea, luna, desprinzându-se din norul care-o acoperea, îşi aruncă razele asupra chipului lui Angus, lăsându-l în umbră pe cele al lui Bob Lantern.

— Tată! strigă Clary, socotindu-se la capătul unui coşmar.

Moşierul se întoarse fără voia lui. Profitând de această mişcare, Bob Lantern se ridică dintr-un salt şi, fără a mai pierde timp să-şi caute cuţitul, care-i căzuse în timpul luptei, îl apucă pe moşier de gât şi-l strânse plin de furie.

Clary îşi ascunse capul în mâini, scoţând un strigăt de spaimă.

Angus horcăia înăbuşit. Strângându-l de gât cu degetele lui de oţel, Bob împinse capul lui Angus spre bordul bărcii şi-l lovi de câteva ori. Apoi îl apucă pe moşier de şale şi-l ridică în sus. Trupul moşierului se clătină şi căzu, ca un sac de pământ, în Tamisa.

— De data asta nu. se mai întoarce! mormăi Bob, apucând vâslele pentru a se îndepărta de locul luptei. Să ne ocupăm acum de puicuţe.

Capitolul V - Belgrave Square

În spatele grădinilor palatului Buckingham, departe, foarte departe de cartierele acelea extrem de populate în care se îngrămădesc slujitorii famelici ai comerţului, se întinde un scuar vast, în linii drepte, al cărui parc interior nu are forma rotundă sau ovală ce se întâlneşte în tot restul Londrei.

Clădirile din jurul acelui frumos covor de verdeaţă sunt adevărate palate. Dacă eşti numai pair al Angliei, nu prea ai cutezanţa să te instalezi în cartier. Acolo îşi fixează domiciliul prinţii străini care vizitează Londra şi, uneori, chiar capete încoronate.

Locul se numeşte Belgrave Square.

Dintre toate palatele, Don José Maria Tellès de Alarcaon, marchiz de Rio Santo, îl ocupa pe cel mai mare, cel mai strălucitor, cel mai minunat, situat în nordul scuarului, între piaţa şi strada cu acelaşi nume, în faţa drumului care duce spre Pembroke Street. Luxul acestei locuinţe aristocratice devenise proverbial; întrecea până şi cele mai somptuoase clădiri din West End; iar nobilimea engleză, atât de bogată, atât de vanitoasă, atât de pasionată de renumele pe care-l dă, în Regatul-Unit, exagerarea unui lux împins până la nebunie, îşi plecă fruntea în faţa fastului babilonian etalat de un străin.

Rio Santo, al cărui gust artistic capricios nu se putea acomoda cu amenajările burgheze ale arhitecturii engleze, care n-are decât un singur proiect pentru orice edificiu, fie că-i vorba de-un coteţ, palat sau capelă, îşi schimbase complet interiorul locuinţei. Palatul avea scări largi de marmură, ca în Italia, şi nu scările acelea înguste, lustruite şi acoperite cu un covor subţire pe care lorzii l-au împrumutat parcă de la una din prăvăliile de pe Fleet Street. Ornamentaţia interioară imita stilul vast şi armonios pe care-l poţi admira la Paris şi care pare necunoscut la noi.

Fireşte că Rio Santo, înzestrat cu gusturi alese şi pasiune pentru frumos, nu putea accepta moda engleză. Alcibiade, spune istoria, se transforma instantaneu şi se adapta într-o singură zi la moravurile fiecărei ţări pe care o străbătea. Ceea ce nu-i spre lauda lui Alcibiade. Desigur, e mai bine să impui frumosul decât să accepţi, din complezenţă, urâtul.

La parterul locuinţei marchizului, trei saloane superbe, despărţite doar prin uşi duble care se închideau singure, dădeau în Belgrave Square. În spatele saloanelor, o

serie de apartamente luxoase erau situate deasupra bucătăriilor şi grajdurilor, vaste construcţii ce dădeau în Belgrave Street. La primul etaj se găseau apartamentele particulare ale marchizului. Se vorbea foarte vag despre eleganţa lor feerică, dar nimeni nu putea furniza amănunte prea precise în privinţa lor.

În acest palat din Belgrave Square primea marchizul de Rio Santo elita societăţii engleze. Înalţii funcţionari de stat nu se simţeau umiliţi vizitându-l şi toată lumea ştia că avea legături foarte strânse cu ambasadorii marilor puteri. Acest fapt contribuia, în mare măsură, la întreţinerea părerii că prezenţa lui la Londra avea un scop politic. Dacă acest scop exista într-adevăr, era mascat cu multă grijă şi îndemânare. Viaţa lui Rio Santo era atât de plină de acele lucruri pe care unii le socotesc frivole, iar alţii le situează deasupra celor mai grave, încât se considera o imposibilitate ca marchizul să mai găsească timpul necesar unor preocupări serioase.

Lumea îşi imagina deci că Rio Santo avea probabil o misiune politică, dar şi c-o neglija la extrem, ceea ce făcea ca piedestalul său să crească nespus în înălţime.

Era aproximativ opt seara. Nici o lumină nu strălucea în cele trei mari saloane ale lui Irish House (numele pe care Rio Santo îl dăduse, nu se ştie de ce, palatului său). Uşa de la intrare, în pragul căreia se aflau de obicei doi groomi înalţi, în livrea, era închisă. Stăpânul nu se afla acasă. Într-unui din apartamentele situate în spate, luminat blând de o lampă acoperită cu un glob de sticlă mată, un tânăr şedea tolănit pe catifeaua albastră a unui divan şi se juca cu părul mătăsos al unui minunat câine de rasă. În mijlocul camerei se afla, în picioare, Tyrrel Orbul.

— Ce părere ai despre Lovely, Sir Edmund? întrebă deodată tânărul.

Lovely era numele câinelui de rasă.

— Consider impertinentă întrebarea, signor Angelo Bembo — răspunse orbul — nu cunoşti infirmitatea mea?

— Ai dreptate, Sir Edmund, ai dreptate — murmură Bembo, al cărui chip frumos şi nepăsător exprima o nuanţă de batjocură — infirmitatea dumitale e bine cunoscută. Reprezintă cea mai frumoasă pană a aripii dumitale şi sunt sigur că n-ai schimba-o nici pentru o mie de lire sterline.

— Într-adevăr — spuse sec Tyrrel.

— Adevărat?... De fapt, te-ai putea face şi surd... poate să fie nevoie... Jos Lovely!... Zău dacă fata aceea, pe care ai dezgropat-o nu ştiu de unde, nu-i cea mai frumoasă făptură din lume, Sin Edmund.

— Găseşti, signor?

— Da, pe Dumnezeul meu! Sir Edmund... Nu te-ncrunta... n-am nici o pretenţie la ea... chiar de-ar fi fost şi mai frumoasă... ceea ce-i greu de imaginat! Din moment ce are

o legătură cu dumneata, pentru mine a devenit la fel de venerabilă ca o centenară... Vă stimez mult pe toţi câţi sunteţi, dan nu vă iubesc.

— Asta-i o mare nenorocire pentru noi, signor.

— Nu vă iubesc — continuă cavalerul Bembo — şi dacă n-ar fi fost Don José, pentru care m-aş lăsa ucis de-o mie de ori, de mult aş fi trimis la dracu organizaţia voastră!

— Ar fi pentru noi o mare pierdere, signor — spuse iar Tyrrel, cu răceală.

— Mare sau mică, ăsta-i adevărul... Există printre voi o duzină de mutre care-mi calcă pe nervi... în primul rând, a dumitale, Sir Edmund... Nu te supăra, te rog... Pe urmă, doctorul Moore, care are aerul unui vampir, pe-onoarea mea!... Apoi, mutra fanfaronului ăluia de maior Borougham... un adevărat englez, ăsta! În sfârşit, ca să nu lungesc prea mult lista, cea a pretinsului doctor Muller, căruia tare aş vrea să-i văd diploma!...

— N-ai decât să i-o ceri, signor; se spune că-i în stare să despice în două un glonţ de revolver, şi încă de la douăzeci de paşi, pe lama unui brici.

— Ca să revenim la subiect, nici eu nu valorez poate mai mult ca voi, şi tocmai ăsta-i lucrul cel mai îngrozitor!... Dar cel puţin îmi petrec timpul distrându-mă, şi-apoi, nu sunt un om care...

— Signor — îl întrerupse Tyrrel — puteam să gândesc astfel, dar nu să-mi şi exprim părerea.

— Răzbună-te, Sir Edmund; ţi-am oferit un subiect gras... Ca să-mi continui ideea, eu sunt un biet sclav; m-am dăruit fără rezerve...

— Ştiam că te-ai *vândut*, signor.

Angelo se ridică brusc şi-l dădu la o parte pe Lovely cu piciorul.

— M-am dăruit, domnule, m-am dăruit! strigă el. Eu sunt un gentilom, m-auzi? Şi dacă mi-am pus voinţa în serviciul unei voinţe mai puternice, n-am făcut-o pentru bani...

— S-ar putea ca zvonul public să se-nşele, signor — replică Tyrrel, cu o ironie muşcătoare.

— Zvonul public ai zis?... Aha! Mă socotiţi după chipul şi asemănarea voastră!... Credeţi că vă semăn. Dar voi nu vedeţi în Don José, prietenul, stăpânul meu — o mărturisesc cu orgoliu — voi nu vedeţi în el decât faţeta pe care v-o înfăţişează vouă, unelte ticăloase ale uriaşelor sale planuri... Dacă aţi şti...

— Ce să ştim? întrebă Tyrrel, apropiindu-se cu un aer lacom.

Angelo îşi muşcă buza până la sânge.

— Jos, Lovely! mormăi el roşind. Ce naiba, domnule Tyrrel, sau Sir Edmund, nu te mai uita aşa la mine; tot n-ai să vezi nimic de vreme ce eşti orb!... Ce vrei să afli?... Dacă nu m-ai fi întrerupt, lucru pentru care-ţi mulţumesc, era să spun o prostie.

— Marchizul are deci planuri pe care noi nu le cunoaştem? întrebă încet orbul.

— Am spus eu aşa ceva?... S-ar putea... Un singur lucru e cert: aceste planuri îmi sunt la fel de necunoscute ca şi vouă... Don José ţine la mine, dar, slavă Domnului, nu sunt confidentul lui, căci sunt cam limbut din fire... Tot ceea ce ştiu e că are un suflet mare, o inteligenţă vie şi o voinţă neînduplecată... îmbinarea acestor trei lucruri se numeşte geniu, Sir Edmund, şi când ai geniu, nu te mărgineşti să pescuieşti în ape tulburi, ca dumneata, care, trebuie s-o recunosc, pui uneori mâna pe nişte peştişori drăguţi... Spune-mi, te rog, cum o cheamă pe fata aceea frumoasă?

— Susannah, signor.

— Şi ce-ai de gând să faci cu ea?

— E şi asta o-ntrebare!

Orbul începu să străbată din nou camera în lung şi în lat, părând că meditează. Cavalerul Angelo Bembo îl urmărea cu o privire înciudată şi tristă.

"Ce nevoie aveam să stau de vorbă cu omul acesta! îşi spuse el, recăpătându-şi în cele din urmă buna dispoziţie. Un cuvânt în plus şi-aş fi trădat un secret ce nu-mi aparţine... un secret ce nu mi-a fost încredinţat, pe care l-am descoperit întâmplător şi pe care sărmana mea minte este prea strâmtă ca să-l cuprindă!... Poate c-am şi vorbit prea mult."

Angelo părea să aibă vreo douăzeci şi doi de ani. Era unul din acei tineri frumoşi, cu profil grec, pe care pictorii Italiei îi căutau odinioară dincolo de mări, în insulele mediteraneene, pentru a-i zugrăvi pe pânze, cu nume de zei sau eroi mitologici. În ochii săi mari, negri pătrunzători şi blânzi totodată, sălăşluiau laolaltă o inteligenţă vie şi un avânt plin de cutezanţă; dar ansamblul trăsăturilor sale, cu toată perfecţiunea armoniei, lăsa să se observe un fel de sensibilitate feminină excesivă şi o slăbiciune capricioasă, amestecată cu nepăsarea copilărească. Angelo putea fi un fermecători partener de bal, un aprig adversar în câmpul de luptă, dar în împrejurări în care trebuia să dovedească tărie de caracter, prudenţă şi răbdare bărbătească, Angelo era handicapat.

Se născuse în Malta, unde părinţii săi, de origine veneţiană, avuseseră odinioară o situaţie nespus de înfloritoare. Cucerirea insulei de către englezi îi ruinase familia, a cărei decădere începuse odată cu campania generalului Bonaparte pentru cucerirea Egiptului. Familia Bembo a fost obligată să părăsească Malta în urma jignirilor aduse de agenţii colonizării engleze, iar Angelo, rămas orfan la vârsta adolescenţei, se trezi azvârlit în vârtejul vieţii, fără avere şi fără nici un sprijin. Începu să cutreiere Europa, avântându-se, cu ochii închişi, în viaţa întâmplătoare a aventurierului. La Paris, Angelo îl întâlni pe marchizul de Rio Santo.

La Paris, ca şi la Londra, Rio Santo avea nenumărate legături misterioase ale căror ramificaţii diverse se întindeau cu mult peste frontierele Franţei. Ar fi prematur să dăm acum cititorului cheia uriaşelor lui planuri puse la cale de-atâta vreme. Prea multe

evenimente bizare ne despart încă de peripeţiile finale pentru a ne fi îngăduit să riscăm de pe acum o indiscreţie cât de neînsemnată.

Tânărul italian fu prezentat lui Rio Santo, care-i arătă un interes aproape subit, după ce ascultă odiseea persecuţiilor îndurate de familia sa din partea Angliei. Angelo rămase de-atunci în preajma marchizului, şi când acesta plecă la Londra, îl însoţi. Acolo se despărţiră de ochii lumii. Angelo îşi reluă calitatea de tânăr gentilom italian, precum şi poziţia de independenţă. Rolul lui era să îngroaşe numărul admiratorilor dezinteresaţi ai lui Rio Santo şi să contribuie astfel la creşterea prestigiului acestuia. L-am văzut în exerciţiul funcţiunii la balul de la Trevor House. Dar putea să intre oricând în palatul din Belgrave Square. Rio Santo ţinea într-adevăr la el, iar Angelo răspundea acestei prietenii printr-un devotament fără margini.

Tyrrel continua să se plimbe. Angelo îşi recăpătase seninătatea şi zâmbea, gândindu-se probabil la dragoste, în timp ce degetele lui subţiri, lungi şi albe se jucau cu părul mătăsos al lui Lovely.

Deodată câinele se aşeză în patru labe şi scoase un lătrat de mulţumire. Apoi sări spre una din uşile apartamentului care se deschise numaidecât. Rio Santo intră în odaie, urmat de doctorul Moore. Era palid şi părea foarte obosit. Avea cearcăne mari în jurul ochilor săi stinşi.

— Linişteşte-te, Lovely, linişteşte-te! spuse el, dând la o parte câinele, care, neobişnuit să fie tratat cu indiferenţă, se refugie, trist, la picioarele divanului. Bună seara, Ange!

Îi strânse mâna şi-i şopti:

— Du-te şi ia banii din trăsură; sunt zece mii de lire sterline... Provin de la casa din Cornhill... Îi pui în seif.

Angelo salută şi ieşi.

— Ce s-a întâmplat, Sir Edmund? întrebă apoi marchizul. Doctore, te rog să mă ierţi; vă rog să luaţi loc: sunt al dumneavoastră.

— Aş vrea să ştiu — răspunse orbul — dacă planul meu a avut succes.

— Eşti un om abil, Sir Edmund — replică glacial Rio Santo. Totul a ieşit bine şi ai câştigat astăzi o sută de guinee pe care trezorierul meu ţi-o ţine la dispoziţie.

— Milord!... începu orbul, făcând o plecăciune.

— Asta-i tot? îl întrerupse marchizul.

— Nu, nu-i tot, milord. Am ţinut să vă vorbesc despre tânăra aceea, Susannah.

— Susannah! îl întrerupse din nou marchizul, dar de data aceasta cu blândeţe, ca şi cum numele rostit i-ar fi mângâiat plăcut auzul.

Orbul nu reuşi să-şi reţină un surâs, dar, curând, îl alungă, simţind privirea plictisită pe care i-o aruncă Rio Santo.

— Vorbeşte! porunci acesta din urmă, tolănindu-se pe divan.

Tyrrel rămase în picioare şi continuă:

— Fata aceea tânără, milord, nespus de frumoasă, după cum aţi putut constata, este foarte potrivită pentru rolul ce i se va încredinţa. Dar e-ndrăgostită şi mă tem...

— De cine? îl întrerupse brusc marchizul.

— De smintitul acela de Brian de Lancester — răspunse Tyrrel.

— Brian!... E unul din oamenii noştri — murmură marchizul, prea încet ca Tyrrel să-l poată auzi, în ciuda dorinţei nestăvilite a acestuia. Şi cu toate păcatele pe care aristocraţii le lasă moştenire copiilor lor, el şi-a păstrat sufletul curat... — apoi rosti cu glas mai tare: îmi pare bine că-l iubeşte pe Brian de Lancester, Sir Edmund.

— Serios, milord?! zise orbul. În cazul acesta, nu poate decât să-mi pară bine şi mie. Dar e-o fată cam ciudată...

— O fată adorabilă! spuse Rio Santo, cu un aer melancolic.

— Adorabilă, desigur, milord, de vreme ce Senioria Voastră o găseşte astfel, dar nu seamănă deloc cu celelalte femei. Teama n-are nici o putere asupra ei şi mi-e frică de indiscreţii...

— Îl iubeşte mult, Sir Edmund?...

— Cu pasiune şi înfocare, milord... Aş spune că nutreşte pentru el o dragoste sublimă, dacă n-aş dispreţui cuvintele mari, pe care poeţii le-au făcut ridicole:

— Eşti prea aspru, Sir Edmund, iar Brian e-un om fericit!

Orbul îşi stăpâni un zâmbet, iar Rio Santo continuă, după câteva clipe de tăcere:

— Se-apropie momentul, Sir Edmund, când toţi cei ce m-au slujit vor fi răsplătiţi peste aşteptările lor... Fii cu ochii pe Susannah, căci, e-adevărat, orice indiscreţie ar putea, dacă nu să anihileze, cel puţin să întârzie succesul, dar nu o despărţi de Brian... Fata a ştiut să-mi stârnească interesul, Sir Edmund, nu uita acest lucru şi procedează în consecinţă.

Tăcu. Orbul făcu o plecăciune adâncă şi ieşi. Rio Santo rămase singur cu doctorul Moore.

Capitolul VI - Diplomaţie

După plecarea orbului, marchizul rămase o clipă pe gânduri. Chipul lui frumos, chinuit de oboseală, căpătase o expresie înduioşată. Murmură de două trei ori numele Susannah, ca şi cum acesta ar fi trezit în sufletul lui o rezonanţă plăcută.

— Are ochii ei — murmură în cele din urmă — dar mai aprigi; are fruntea ei, dar mai lată; are frumuseţea ei, dar mai trufaşă şi mai puternică... Aş vrea s-o fac fericită, întru amintirea fericirii mele trecute...

Îl chemă, printr-un gest, pe doctorul Moore, care stătuse deoparte în timpul convorbirii lui cu Tyrrel. Doctorul se apropie şi rămase, la rândul lui, în picioare lângă divan.

— Cum ţi s-a părut bolnavă noastră? se interesă marchizul.

— Situaţia-i proastă, milord, foarte proastă! răspunse doctorul Moore, clătinând, cu un aer grav, din cap. Natura strict morală a suferinţei ei face tratamentul dificil, ca să nu spun imposibil... Ar exista un singur leac...

— Care?

— Fericirea!

Rio Santo făcu un gest care-i trăda nerăbdarea. O umbră de tristeţe i se aşternu pe frunte.

— Nu crezi deci c-aş putea-o face fericită? murmură el.

— Nu despre asta-i vorba, milord, dacă mi-e îngăduit s-o spun. Dumneavoastră cunoaşteţi mai bine decât oricine starea de tulburare morală în care trăieşte de multă vreme Miss Mary Trevor... În clipa de faţă, nimeni nu poate şti ce ne rezervă viitorul, acuma îl iubeşte pe tânărul Frank Perceval; îl iubeşte la nebunie, milord... obsesia impusă firii ei slabe i-a tulburat judecata şi i-a ascuns propriile-i sentimente, dar, printr-o reacţie explicabilă din punct de vedere psihologic...

— Intră în subiect, te rog! spuse nerăbdător Rio Santo.

— Printr-o reacţie explicabilă — continuă încet doctorul — inima ei se revoltă, iar Frank Perceval este cel care, în sfârşit, culege roadele atâtor suferinţe.

— Crezi, într-adevăr?

— Sunt absolut convins, milord. După cele ce s-au petrecut azi, căsătoria dumneavoastră cu Miss Mary este un lucru sigur, stabilit... Dar chiar în clipa aceasta,

când vă vorbesc, Miss Mary se gândeşte la Frank; zdrobită de emoţii pe care temperamentul ei vlăguit nu le poate îndura, Miss Mary se chinuie acum în pragul morţii...

— În pragul morţii! exclamă Rio Santo, făcându-se alb ca varul.

— Da, milord... adică e posibil să fi exagerat. Miss Trevor o mai poate duce aşa câteva luni...

— Ce fatalitate! murmură Rio Santo, cu mânie şi durere. De ce oare a trebuit s-o întâlnesc?

— Cum spuneam — continuă doctorul, al cărui chip îşi păstra aerul nepăsător — Miss Mary trăieşte cu gândul la tânărul Perceval. Dragostea pentru el o ţine în viaţă şi, în acelaşi timp, o ucide... Ah, milord, e-un caz dificil, dar extrem de interesant.

Rio Santo nu mai auzea ce-i spune. Sprâncenele sale se încruntară sub povara unei nelinişti mute şi amare.

— Trebuie! spuse el, în cele din urmă. Această căsătorie este o necesitate.

— Fără îndoială, milord, fără îndoială... dar acestea sunt mijloacele pe care stadiul actual al ştiinţei ni le poate pune la dispoziţie... Aparent, boala Lady-ei Mary este o afecţiune nervoasă care progresează cu repeziciune spre limitele ei extreme. Am tratat-o în consecinţă: din păcate însă, îngrijirile mele n-au fost încununate de succes... Era şi de aşteptat. Maladia ei nu poate fi învinsă cu ajutorul sedativelor...

— Bine, bine, şi nu mai e nici o speranţă?

— Daţi-mi voie, milord; dacă Senioria Voastră are timp să mă asculte până la capăt, voi răspunde implicit întrebării sale... Dar mai întâi trebuie să vă aduc la cunoştinţă că alaltăieri am încercat o soluţie care ar fi putut da rezultate excelente.

— Ce soluţie?

— Am încercat să-l otrăvesc pe Frank Perceval — răspunse doctorul, cu un sânge rece de necrezut.

Rio Santo sări de pe divan. Fruntea lui palidă se înroşi brusc.

— Ai încercat... — începu el, pe un ton violent.

— Să-l otrăvesc pe Frank Perceval, milord — completă Moore, fără să se emoţioneze.

Rio Santo se ridicase. Privirea lui exprima indignare, apoi se fixă, greoaie şi aspră, pe chipul doctorului. O clipă, acesta rezistă curajos privirii marchizului, dar ochii lui Rio Santo aveau ceva fascinant, irezistibil. Moore încruntă sprâncenele, bolborosi câteva cuvinte şi, în cele din urmă, îşi plecă privirea.

— Ţi-am dat, domnule, o misiune de încredere — spuse Rio Santo, pe un ton de stăpân — te-am însărcinat să-l salvezi pe Frank Perceval, căruia i-am cruţat viaţa, o ştii prea bine, deliberat... Iar dumneata, în loc să-l salvezi, ai vrut să-l asasinezi, fără să te

gândeşti că un asemenea act, lăsând deoparte caracterul lui infam, de neiertat, ar fi putut arunca asupra mea bănuieli odioase... Ţi-ai permis un lucru, domnule, pentru care, dacă aş vrea, te-aş face să te căieşti amarnic...

— Ştiam că este rivalul dumneavoastră, milord, şi voiam...

— Oamenii care mă slujesc, domnule, renunţă la voinţa lor...

— Vai, milord! insistă doctorul, cu un gest de nerăbdare. Ştim cu toţii că sunteţi puternic; dar interesele organizaţiei cer în mod imperios această căsătorie, iar eu sunt un lord al nopţii ca şi Senioria Voastră.

— Ca mine?! repetă marchizul cu un suprem dispreţ.

— Iertaţi-mă, milord... ca dumneavoastră. Ştiţi prea bine, milord — continuă el, dând brusc vocii o expresie de umilinţă — avem o încredere nemărginită în dumneavoastră. Statutul nostru nu vă leagă cu nimic; aveţi numai drepturi şi nici o obligaţie. Chiar dacă e-o cutezanţă din parte-mi, să mă socotesc egalul dumneavoastră, sunt nevoit să vă comunic părerea mea, cum că această căsătorie vă scapă printre degete... Şi nu cunosc în toată Londra alt pair al Angliei fără moştenitori de sex masculin şi cu o singură fiică.

Marchizul nu-i răspunse imediat. Se mai învârti puţin prin cameră şi apoi se instală în faţa lui Moore.

— Dacă ai fi izbutit să-l otrăveşti pe Perceval — spuse el — îţi jur pe onoarea mea că te-aş fi spânzurat.

Moore tresări atât de puternic, încât era evident pentru oricine că ameninţarea nu constituia o simplă lăudăroşenie. Rio Santo se trânti pe divan.

— Dar n-ai izbutit — continuă el — aşa că te graţiez.

În clipa aceea, pendula bătu orele opt. Marchizul urmă:

— Nu mai am decât cinci minute pentru dumneata, domnule, şi nu mi-ai răspuns încă la întrebare.

Moore ezită o clipă. În cercul lui, era şi el un om mândru şi puternic. Acest rol de vasalitate pasivă care-i era impus fără menajamente îi zgândărea orgoliul, dar probabil că o legătură strânsă şi puternică îl reţinea, căci se înclină şi răspunse:

— Ne mai rămâne o singură soluţie, milord. Trebuie să recunosc că e precară şi, de altfel, cine ştie dacă nu va ridica una din acele obiecţii generoase care pot să ne uimească uneori, dar pe care nu avem dreptul să le combatem, după cât se pare.

— Explică-te şi grăbeşte-te! spuse Rio Santo.

— Orice boală îşi are antidotul, milord; natură e complexă: doar ştiinţa este insuficientă şi limitată... Trebuie să experimentăm. Or, a experimenta pe Miss Trevor...

— Ia seama! exclamă cu înflăcărare marchizul.

— Îmi pare bine că mi-aţi devansat gândul, milord: nu ne mai rămâne decât să experimentăm pe altcineva. Dar un cadavru tăiat în bucăţi n-ar putea să-mi lumineze ignoranţa. Trebuie să pun întrebări vieţii; trebuie să provoc în chip artificial nişte fenomene asemănătoare cu cele care constituie simptomele bolii domnişoarei Mary, folosindu-mă de o tânără de vârsta ei...

— Dar e-ngrozitor! spuse marchizul, cu dezgust.

— Da, milord... Odată provocate aceste simptome, trebuie să lupt împotriva lor, tatonând, încercând, orbecăind în întuneric...

— Dar ăsta poate însemna o crimă!

— Da, milord: există posibilitatea — zece contra una — că tânăra despre care vă vorbesc să piară.

— În chinuri groaznice! După un lung supliciu!

— Da, milord.

— Dar alt mijloc nu poţi găsi, domnule? întrebă Rio Santo, agitat.

— Dacă Senioria Voastră doreşte, voi mai încerca; dar timpul ne zoreşte şi fiecare oră de întârziere agravează starea domnişoarei Trevor.

Rio Santo îşi trecu mâna peste fruntea îmbrobonată de sudoare.

— Senioria Voastră n-a avut pentru mine decât cinci minute — spuse Dr. Moore — cele cinci minute s-au scurs.

— Salveaz-o pe Mary! rosti Rio Santo, cu o voce abia inteligibilă.

Doctorul se îndreptă spre uşă.

— Ascultă-mă! continuă marchizul. O faci pentru bani?

— Ne aflăm la Londra — răspunse Moore, cu o jumătate de zâmbet — iar eu sunt englez: întrebarea-i inutilă, milord.

— Ah, oraş blestemat! murmură Rio Santo. Ei bine, domnule, dacă vrei să câştigi... să câştigi mult... să câştigi o avere, salveaz-o pe Mary, cruţând viaţa acestei fete.

Doctorul îl privi pe Rio Santo, de parcă nu l-ar fi văzut niciodată până atunci.

— Am să-ncerc, milord — făgădui el.

Trecând pragul, adăugă printre dinţi:

— Oare pot convieţui în acelaşi suflet îngerul şi diavolul? Acest om a făcut mai mult rău decât noi... iar adineauri l-am văzut lăcrimând numai la gândul suferinţelor unei tinere pe care nici n-o cunoaşte...

Rio Santo trase cordonul de mătase al soneriei. Un servitor ridică o perdea ce se afla de cealaltă parte a uşii prin care ieşise doctorul Moore.

— Mă aşteaptă cineva, Toby? întrebă Rio Santo.

— Un gentleman înveşmântat într-o mantă, milord... A intrat singur pe uşa din spate...

— Pofteşte-l!

Perdeaua se ridică brusc şi un bărbat înalt, al cărui chip era în mare parte ascuns de blană unei mantale largi, intră în cameră cu un pas apăsat, făcând să răsune pe covor pintenii cizmelor sale moi, bine lustruite.

— Cum se mai simte cu sănătatea, Luminăţia Voastră? întrebă Rio Santo, schiţând un salut de curtean.

— Bine, bine, milord — răspunse noul venit, scoţându-şi mantaua şi descoperindu-şi astfel faţa-i osoasă, cu pomeţii foarte proeminenţi, cu fălci puternice şi cu fruntea vârâta până la sprâncene într-o claie deasă de păr.

Luminăţia Sa era un tătar. Un prinţ tătar, Dmitri Nikolai Pavlovici, prinţul Tolstoi, ambasadorul ţarului Nicolae pe lângă Maiestatea Sa Britanică Wiliam IV. Dmitri Tolstoi se pricepuse să ocupe la Londra o poziţie de prim ordin, deţinând, ca să spunem aşa, preşedinţia efectivă a corpului diplomatic. Se trânti uşor pe divan, lângă Rio Santo.

— Marchize — spuse el — povestea tărăgănează prea mult şi stăpânul meu, împăratul, a cam început să-şi piardă răbdarea.

— Îmi pare foarte rău, milord — răspunse blajin Rio Santo.

Prinţul îşi stăpâni un gest de nerăbdare.

— S-ar părea că priveşti într-un mod filozofic nemulţumirea ţarului — spuse el.

— Îmi pare foarte rău — repetă Rio Santo. Nu pot spune nimic mai mult şi obişnuiesc să privesc astfel toate evenimentele nefericite pe care n-am posibilitatea să le evit.

— Foarte bine, marchize, foarte bine! Cu alte cuvinte: o ştire dezastruoasă, o lovitură cumplită...

— Exageraţi, milord! Un lucru supărător şi nimic mai mult.

Diplomatul îşi încruntă sprâncenele stufoase.

— Pe sfântul Nicolaie, domnule! exclamă el. Dumitale ţi-e uşor să vorbeşti astfel!... Când Majestatea Sa Imperială se-nfurie pe unul din agenţii săi, domnule, agentul acela trebuie să tremure şi să se umilească...

— Eu nu ştiu să tremur, milord — îl opri Rio Santo, fără să ridice tonul — şi sunt prea puţin orgolios ca să am prilejul de-a mă umili vreodată... Permiteţi-mi, de altfel, să rectific o expresie care, fără îndoială, v-a scăpat: m-aţi inclus printre agenţii Majestăţii Sale Imperiale...

— Şi, mă rog, ce eşti dumneata, milord?

— Prinţe, ar trebui să depăn — o poveste prea lungă pentru a răspunde acestei întrebări; or, nici eu n-am răgazul s-o istorisesc, nici dumneavoastră s-o ascultaţi. Mă voi mărgini deci să vă spun ceea ce nu sunt: nu sunt agentul stăpânului dumneavoastră, milord.

Diplomatul lovi covorul cu pintenul.

— La naiba! continuă el, fără să-şi mai ascundă mânia. Iată o îndrăzneală ciudată la care nu mă aşteptam! După ce ţi-am pus la dispoziţie sume enorme...

— Pentru care mulţumesc Luminăţiei Voastre, sincer şi din toată inima. Ele mi-au slujit foarte bine ţelurile.

— După ce m-am lăsat tras pe sfoară cu făgăduieli mincinoase...

— Nici un cuvânt mai mult, milord! replică Rio Santo, pe-un ton sec şi cu o privire mândră, în faţa căreia orgolioasa mânie a diplomatului se stinse ca prin minune. Rog să fiu iertat, milord, că v-am întrerupt — continuă numaidecât Rio Santo, pe tonul său obişnuit. Eraţi pe punctul de a rosti cuvinte care necesită o ripostă severă, iar eu nu-mi pot permite să pierd colaborarea Majestăţii Sale Imperiale... Vă rog să mă înţelegeţi bine, milord, şi să nu distrugeţi un pact care ne este reciproc avantajos.

— Admirabil! murmură Tolstoi. După cât se pare, vom trata pe picior de egalitate, de la naţiune la naţiune: adică, dumneata, domnule marchiz, pentru Senioria Voastră, iar eu, pentru stăpânul meu, împăratul... Minunat?

— Cel puţin e-adevărat, milord! răspunse calm Rio Santo.

Diplomatul încercă din nou să se certe cu covorul.

— Cu-atât mai adevărat — continuă marchizul — cu cât instrucţiunile dumneavoastră, milord, cuprind un paragraf special care mă priveşte.

— De unde ştii?...

— Daţi-mi voie... Sumele de care faceţi atâta caz nu completează adunate, suma pe care aţi fost însărcinat de Majestatea Sa Imperială să mi-o înmânaţi...

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că sunteţi debitorul meu cu aproximativ trei sute de mii de ruble, milord.

Prinţul deschide gura şi îl privi pe Rio Santo, înmărmurit.

— Între trei sute şi trei sute cincizeci de mii — încheie liniştit Rio Santo. Am borderourile în casa mea de bani... Sunt convins că Luminăţia Sa va avea bunul-gust de a nu pune la îndoială calculul meu.

— Nu... nu, pe cuvântul meu! spuse prinţul, agitat, într-adevăr, Majestatea Sa m-a însărcinat... De necrezut! Fii convins că n-aveam de gând... Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ai un ambasador la St. Petersburg?

Rio Santo se înclină graţios, în semn de încuviinţare.

— După cum vedeţi, milord, tratăm de la naţiune la naţiune; adică, Luminăţia Voastră cu mine; trimisul meu cu stăpânul dumneavoastră.

— E ceva diabolic aici... — murmură diplomatul. Oricum, domnule marchiz — adăugă el, cu o oarecare curtoazie — îţi datorez scuze... Ştiam că ţarul stimează înaltele dumitale merite, dar habar n-aveam că...

— Să lăsăm asta, milord.

— Cât despre cele trei sute de mii de ruble...

— Să le lăsăm şi pe ele... Doresc ca Luminăţia Voastră să ştie, spre a se lămuri o dată pentru totdeauna asupra mea, că aurul Rusiei nu constituie decât o parte destul de neînsemnată a resurselor mele... Iar dacă veţi avea nevoie, milord, pentru stăpânul dumneavoastră, de vreun avans... două sau trei milioane de franci... sau de două ori pe atâta... sau chiar mai mult, v-aş ruga să ţineţi seama de faptul că vă stau oricând la dispoziţie.

Rio Santo rosti toate acestea pe un ton simplu şi serios care nu îngăduia nici măcar umbra unei îndoieli asupra sincerităţii afirmaţiilor sale. Copleşit de această ofertă regească, prinţul părăsi atitudinea prea semeaţă pe care o luase pe divan şi-şi ascunse picioarele, să nu i se mai vadă pintenii.

Capitolul VII - Politica

Prinţul Dmitri Tolstoi păstră timp de câteva secunde o tăcere stingheritoare. Se uita la Rio Santo pe furiş, ca şi cum ar fi vrut să ghicească dintr-o dată secretul acestui om care, dezvăluind o mică parte a misterului ce-l înconjura, i se înfăţişa într-o lumină stranie.

— Îmi este-ngăduit să adresez o întrebare Senioriei Voastre? vorbi el, în cele din urmă.

— De obicei — răspunse Rio Santo, surâzând — Luminăţia Voastră mă chestionează fără să se întrebe dacă-mi face plăcere sau nu... Vă rog, milord, poftiţi!

Tolstoi se înroşi şi ochii săi mici se plecară odată cu linia groasă a sprâncenelor.

— Este un reproş — spuse el — şi de fapt nu ştiu dacă trebuie să-mi permit...

— Vă rog, milord, nu vă sfiiţi.

Prinţul şovăi încă o clipă, apoi continuă:

— Îl cunoaşteţi personal pe ţar, domnule marchiz?

— Da, milord.

— Ah! exclamă Tolstoi, acoperindu-şi atitudinea cu un nou veşmânt de rezervă curtenitoare.

— Nikolai Pavlovici — preciză Rio Santo — mi-a făcut cinstea de a-mi asculta unele planuri care, pe vremea aceea, nu erau, în mintea mea, decât nişte vagi proiecte... Stăteam de vorbă cu el, seara, după recepţia de la curte, şi foarte adesea zorii zilei puneau capăt discuţiilor noastre.

— Adevărat, domnule marchiz?! spuse prinţul, devenind din ce în ce mai mic pe divan.

— Da, de foarte multe ori — continuă Rio Santo, care părea transportat de amintirile sale. Odată, după o lungă conversaţie când i-am explicat cu entuziasm crezul meu politic, Majestatea Sa a binevoit să-mi strângă mâna şi mi-a agăţat pe piept crucea pe care o vedeţi aici.

Îi arăta crucea Sfântului Gheorghe al Rusiei, care strălucea printre decoraţiile Vulturul Roşu al Prusiei şi Maria Tereza a Austriei.

Prinţul se ridică pe jumătate şi, îndreptându-se de mijloc, luă o atitudine protocolară.

— Nikolai Pavlovici — vorbi mai departe Rio Santo — îşi aduce aminte de mine, milord, iar eu, la rându-mi, îi păstrez un loc respectuos în adâncul memoriei. Crezul meu politic se deosebeşte de-al lui ca ziua de noapte, dar o pasiune comună ne apropie: ura faţă de acelaşi duşman...

Marchizul tăcu, lăsând impresia că retrăieşte în gând timpuri de mult trecute. Tolstoi, ţeapăn, mut, stătea nemişcat ca orice soldat în faţa superiorului său. Rio Santo căpătase în ochii săi proporţii fantastice, iar mâna aceea care atinsese mâna lui Nikolai îi părea că iradiază o lumină supraomenească.

— Iertaţi-mă, milord — spuse deodată Rio Santo, trezindu-se din visare. Iată că ne-am îndepărtat foarte mult de scopul vizitei dumneavoastră. Aţi venit să-mi cereţi o explicaţie...

— Să vă cer o explicaţie, dumneavoastră, domnule marchiz? Ferească Dumnezeu!

— Luminăţia Voastră are memoria scurtă! replică Rio Santo, surâzând. Nu-i nici un sfert de oră de când îmi cereaţi socoteală, considerându-mă agentul dumneavoastră...

— Rog pe Senioria Voastră să nu mi-o ia în nume de rău! rosti pe un ton vrednic de milă prinţul. Majestatea Sa împăratul, augustul meu stăpân, nu mi-a spus niciodată cui voi avea cinstea să transmit fondurile pe care mi le încredinţa, iar eu am crezut...

— Ce-aţi crezut, milord?

— Senioria Voastră nu se poate declara satisfăcută cu scuzele mele sincere şi respectuoase? bâigui Tolstoi, cu o umilinţă sub care se şi ascundea o doză apreciabilă de ranchiună.

— Aţi crezut — continuă Rio Santo — c-aveţi de-a face cu unul din acei aventurieri disperaţi care speculează pasiunile secrete ale capetelor încoronate şi izbutesc, prin

minciuni, intrigi şi uneltiri, să stoarcă prinţilor o anumită subvenţie, considerabilă sau neînsemnată, după cum poartă, ca mine, un nume nobil şi decoraţii pe piept, sau, ca alţii, un nume de împrumut şi-un frac uzat… Cu alte cuvinte, credeaţi că vă înjosiţi stând de vorbă cu mine…

— Vai, domnule marchiz!… exclamă prinţul.

— V-aţi întrebat, probabil, milord, dacă nu cumva era şocant şi intolerabil ca un om de rangul Luminăţiei Voastre să se deranjeze pentru un marchiz oarecare… poate de contrabandă… Într-adevăr, nu pot fi supărat pe dumneavoastră.

— Pe onoarea mea, domnule marchiz!…

— Dar ceea ce v-a indispus cel mai mult, prinţe, a fost faptul că anonimul marchiz n-a cerşit Luminăţiei Voastre un sprijin deosebit de inteligent… c-a avut stângăcia nepermisă de a-şi păstra pentru el planurile şi proiectele sale… Mărturisesc, milord, în privinţa asta am greşit… Dar dacă trebuie s-o spun, viaţa mea-i mai agitată decât a altor oameni, pentru că plăcerile lumeşti şi ceasurile de singurătate forţată pe care mi le impun moda constituie pentru mine o obligaţie gravă… Dacă aş fi silit să-mi deschid sufletul în faţa tuturor celor ce se socot în drept să mă interogheze, n-aş mai avea timp să mă plimb şi aş trece în ochii doamnelor nobile un om de afaceri… Se-ntâmplă un lucru îngrozitor: lumea a şi început să mă ia drept diplomat.

Rio Santo trase o pernă de pe divan şi şi-o puse sub cap.

Prinţul se sculă în picioare.

— Milord — spuse el, salutând respectuos — ştiu că nu mă bucur de încrederea Senioriei Voastre… Mărturisesc sincer că misterul comportării dumneavoastră m-a intrigat nespus până acum, nu ca simplu particular, ci ca reprezentant al împăratului, stăpânul meu. Ştiam că plănuiţi să îndepliniţi o misiune importantă pe care o întrevedeam până la un anumit punct, deşi nu cunoşteam mijloacele; v-ara pus la dispoziţie sume pe care îmi era îngăduit să le consider drept considerabile; poate era firesc…

— Foarte firesc, prinţe; şi nu vă puteaţi gândi la altceva, decât că banii suveranului dumneavoastră servesc la întreţinerea acestui lux, aproape regesc, de care mă bucur…

— N-am spus asta, domnule marchiz.

— Dar aţi gândit-o, milord.

Tolstoi se înclină din nou.

— Domnule marchiz — spuse el, lăsând să i se vadă limpede starea de iritare — am vrut să vă cer scuze; nu se poate cere mai mult unui gentilom, şi, cu toate acestea, după cât se pare, nu doriţi să răspundeţi cu aceeaşi monedă atitudinii mele… întrucât nu prea văd utilitatea unei explicaţii continuată pe acest ton ostil sau, cel puţin, echivoc, mă voi

despărţi de Senioria Voastră, declarându-mă la ordinele, sale ori de câte ori va binevoi să stea de vorbă cu mine.

Rio Santo se ridică pe jumătate.

— Oare v-am jignit fără să vreau, milord? întrebă el. Apoi, pe un ton aspru: Să nu mai discutăm despre asta, vă rog, milord. Aţi venit la mine să mă interogaţi, ca un superior pe subalternul său. A trebuit să restabilesc adevărul poziţiilor noastre respective şi să prelungesc lecţia, pentru ca Luminăţia Voastră să nu mai fie expusă a uita de-aci înainte... Acum, milord, vă rog să luaţi loc şi să m-ascultaţi, deoarece vreau să vă supun o propunere importantă.

Diplomatul încercă să zâmbească, dar acest efort nefericit nu produse decât o strâmbătură tristă sub care se întrezărea o ciudă violentă, înăbuşită de teamă. Îşi reocupă, crispat, locul pe divan.

— Am auzit, milord — începu Rio Santo, aţintind asupră-i o privire senină — că Luminăţia Voastră obişnuieşte să-şi exprime despre mine o părere dintre cele mai severe... După dumneavoastră... aş fi preocupat în mod exclusiv de intrigi galante, de prinsori nesăbuite, pe scurt, m-aş vântura de colo până colo, fără nici un rost... Mi s-a spus chiar că mă acuzaţi de a-mi petrece ceasuri de-a rândul, meditând asupra croielii unui frac...

Tolstoi făcu un gest de nerăbdare vehementă.

— Spuneaţi, domnule marchiz — îl întrerupse brusc — că ne vom ocupa de lucruri serioase.

— Faptul că m-aţi întrerupt, milord — răspunse Rio Santo — constituie o dovadă că însuşi dumneavoastră consideraţi aceste afirmaţii drept nişte glume fără haz... Sper să nu vă schimbaţi părerea în urma convorbirii noastre şi sunt convins că nu veţi mai vorbi despre mine, cu uşurinţă, în momentele dumneavoastră de rătăcire... Să trecem la fapte: vreau să vă cer un serviciu, milord.

— Domnule marchiz, sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Rio Santo deschise sertarul unei mese şi scoase de-acolo o hârtie pe care o întinse ambasadorului.

— Citiţi mai întâi ce scrie în acest document, milord — spuse el.

Diplomatul desfăcu hârtia şi începu numaidecât să citească. În timpul acesta, Rio Santo scosese din buzunarul de la piept un portofel şi-şi punea în ordine diverse hârtii, fără să se ostenească a urmări pe faţa prinţului efectul produs de materialul pe care acesta îl avea în mână.

Terminând de citit, prinţul scoase o exclamaţie de uimire.

— Bine, dar acesta-i planul lui Napoleon! murmură el.

Rio Santo îşi închise portofelul.

— Planul lui Napoleon, dezvoltat şi adaptat la nivelul păcii europene — continuă diplomatul, vorbind de unul singur.

— Am avut cinstea să mă întâlnesc cu Maiestatea Sa împăratul francezilor la Sfânta Elena, în anul care a precedat moartea sa — răspunse Rio Santo. Şi el ura cu ardoare ceea ce urăsc eu... Am avut prilejul să trag învăţăminte, milord, din înţelepciunea sa luminoasă. Acest proiect, care nu reprezintă decât o părticică din planul meu, mi-a fost într-adevăr sugerat de acest mare om. Luminăţia Voastră este de-acord cu acest proiect?

— Proiectul n-are nevoie de aprobarea mea, milord — răspunse Tolstoi, punându-se numaidecât în gardă.

— Dimpotrivă, milord, contez foarte mult pe dumneavoastră pentru a continua efectiv operaţia începută.

— Pe mine? zise Tolstoi.

— Pe dumneavoastră, numai pe dumneavoastră, milord, pentru că abilitatea dumneavoastră, binecunoscută, v-a creat o poziţie importantă în corpul diplomatic, la care se adaugă rangul puterii ce-o reprezentaţi.

— Dar, domnule marchiz, există atâţia alţii care ar putea...

— Nu sunt de aceeaşi părere, milord.

— Ambasadorul Franţei...

— Nu neg c-ar putea fi la fel de influent ca dumneavoastră... dar n-am nici un mijloc de a acţiona asupră-i, iar teritoriul lui rămâne în afara relaţiilor mele diplomatice personale.

— Asta-i o adevărată nenorocire, domnule marchiz — spune prinţul, al cărui chip căpătă o expresie rigidă şi îngheţată.

Rio Santo nu dădu nici o importanţă vorbelor lui Tolstoi, care continuă, după câteva secunde de tăcere:

— Oricâtă admiraţie mi-ar inspira acest produs al imaginaţiei dumneavoastră foarte fecunde, domnule marchiz, oricâtă simpatie aş avea, în mod firesc, pentru un proiect a cărui îndeplinire, trebuie să recunosc, ar sluji în cel mai înalt grad politica stăpânului meu, împăratul, mă văd silit, cu îngăduinţa Senioriei Voastre, să stau deoparte.

— Aş putea îndrăzni să vă întreb motivul, milord?

— Pentru că, domnule marchiz — răspunse Tolstoi, ai cărui ochi mici scăpărară o lumină de ironie răutăcioasă — eu sunt un om practic, şi nu un poet, pentru că, în ciuda dorinţei mele de a vă fi agreabil, n-am putut să văd în planul dumneavoastră decât o foarte ingenioasă utopie şi pentru că ambasadă rusă are misiunea de a se ocupa în mod exclusiv de lucruri reale.

— Prin urmare, îmi refuzaţi concursul dumneavoastră, milord?

— Vă rog să credeţi că sunt sincer dezolat, domnule marchiz... Visul dumneavoastră, înfăptuit, ar însemna, în mod sigur, o teribilă lovitură de spadă în inima duşmanului nostru comun... dar...

Tolstoi simulă o ezitare politicoasă.

— Dar ce? întrebă Rio Santo, pe un ton calm.

— Dar nu-i decât un vis, domnule marchiz, un vis în care există mult geniu şi oarecare pasiune... Dacă mi-ar fi îngăduit să-mi exprim umila părere faţă de Senioria Voastră, aş sfătui-o să se trezească şi să gândească puţin la Napoleon, care a murit la Sf. Elena, tocmai pentru c-a încercat ceea ce îmi propuneţi. Şi totuşi, Napoleon, împăratul, comanda una din cele mai curajoase naţiuni de pe suprafaţa pământului... Şi totuşi, Napoleon, luptător fără rival, om politic de primă mână, a avut iniţiativa proiectului dumneavoastră, lucru capital pentru izbândă, trebuie s-o recunoaşteţi, milord... Astfel încât, dacă vrem să fim drepţi, tot ceea ce este geniu în visul dumneavoastră trebuie să-i atribuim lui, în vreme ce pasiunea...

Tolstoi zâmbi, se înclină şi se îndreptă pentru a doua oară spre uşă.

— Sunteţi aspru, milord — spuse Rio Santo, fără a da impresia că încearcă să-l oprească — mă voi vedea silit să apelez la stăpânul dumneavoastră, împăratul.

— Foarte bine, domnule marchiz, dar de-aci înainte...

— De cât timp credeţi că este nevoie, milord, pentru a obţine o scrisoare din partea Maiestăţii Sale Imperiale? îl întrerupse Rio Santo, cu un aer nepăsător.

Spunând acestea, îşi scoase din nou portofelul. Tolstoi părea neliniştit.

— Cât timp? bâigui. Cred că...

— Un minut, milord — continuă Rio Santo, ridicându-şi privirea semeaţă asupra lui Tolstoi, care rămăsese pironit în prag, rog pe Luminăţia Voastră să se apropie şi să citească... De data aceasta, nu va mai fi vorba de-un vis.

Scoase din portofel un plic impresionant pe care se aflau însemnele coroanei imperiale şi blazonul Romanovilor. De îndată ce zări aceste însemne, Tolstoi îşi înclină capul şi-şi încrucişă mâinile pe piept, cum se spune că fac vizirii turci în faţa cordonului de mătase cu care urmează să fie strangulaţi. Prinţul desfăcu încet plicul, fără a rupe firul de mătase cere-l lega, şi scoase o foaie de hârtie de care atârna sigiliul particular al împăratului. Hârtia era albă, dar Tolstoi ştia ce trebuia să facă şi nu mai avea chef să se arate recalcitrant. Se apropie de şemineu şi apropie hârtia de flacără. După jumătate de minut, nişte litere scrise cu cerneală verzuie apărură pe albul hârtiei. Nu erau decât două rânduri, scrise în cifre, şi o iscălitură.

Tolstoi scoase la rândul său din portofel o hârtie mototolită, uzată din pricina prea desei folosiri, şi o întinse pe tăblia şemineului, lângă hârtia cu sigiliul imperial. Hârtia uzată era un cod cifrat. Iată ce silabisi ambasadorul:

"Voinţa noastră este ca Dmitri Nikolai Pavlovici Tolstoi să se supună instrucţiunilor pe care eventual i le va da Don José, Maria Telles de Alarcaon, marchiz de Rio Santo".

Prinţul întoarse misiva în toate sensurile; o compară cu atenţie cu codul cifrat şi, în cele din urmă, o restitui marchizului, spunând:

— Milord, lucrurile sunt foarte clare. Dispuneţi de mine cum doriţi.

Urmă o lungă şi serioasă discuţie între marchiz şi ambasador. Acesta din urmă cedă la toate punctele şi, se angajă să ia contact cu toţi însărcinaţii de afaceri aflaţi la Londra pentru a-i convinge să acţioneze în sensul proiectelor lui Rio Santo; doar această era voinţa Maiestăţii Sale Imperiale.

— Milord — spuse marchizul în încheiere — misiunea dumneavoastră va fi uşoară. Tirania pe care vrem s-o zdrobim ameninţă să oprime în curând întreaga lume şi, în consecinţă, întreaga lume are interes s-o doboare... Greutatea cuvântului Maiestăţii Sale Imperiale, exprimat prin dumneavoastră, reprezentantul său oficial, va fi de ajuns să încline balanţa, căci fiecare dintre diplomaţii cu care veţi lua contact şi fiecare dintre stăpânii lor a fost solicitat în parte, aşa: încât nu aşteaptă decât semnalul de trecere la acţiune... De altfel, gândiţi-vă că vor fi luate şi alte măsuri pentru a se lovi colosul din toate părţile în acelaşi timp... încă un cuvânt... Sper că veţi înţelege de-aci înainte pentru ce îmi dăruiesc întreaga viaţă, viaţa mea aparentă, acestor preocupări frivole pe care dumneavoastră le-aţi considerat adevărate crime. Veţi înţelege de ce-am ţinut să devin regele modei, de ce trăiesc într-un lux oriental, — e cuvântul dumneavoastră preferat, milord — de ce, în sfârşit, acopăr toate şoaptele din West End cu zgomotul intrigilor mele amoroase... O fac pentru că... pentru că, Dumnezeu să mă ierte, milord, mă supun firii mele... Apoi, pentru că Londra trebuie să vadă în mine opusul celui ce sunt, sau, să mă exprim mai bine, Londra nu trebuie să mă vadă decât sub unul din aspectele mele şi să creadă că sunt pur şi simplu bărbatul cel mai elegant, cel mai galant şi posesorul celor mai frumoşi cai din trei regate... Sub acest rol te-ascunzi mai bine decât sub o mască.

Prinţul Dmitri Tolstoi se retrase prin uşa din spate, pe unde intrase.

Rămas singur, Rio Santo se trânti, epuizat, pe divan. Era zece seara. De obicei, marchizul îşi petrecea o mare parte din noapte, recuperând timpul pe care i-l fura lumea, dar în seara aceea, oboseala fu mai puternică decât voinţa lui. În timp ce încerca să mediteze, capul îi căzu pe pernele de pe divan: adormi. Avu un somn neliniştit şi agitat. Când pendula bătu de douăsprezece ori, anunţând miezul nopţii, tresări. Se sculă în

picioare, dar, la primul pas pe care-l făcu, se izbi de corpul unui om întins pe covor. Nu era un răufăcător, căci vigurosul şi frumosul Lovely se culcase lângă el şi-i lingea faţa, lătrând jalnic.

Rio Santo îngenunche. Omul care zăcea pe covor avea faţa pătată de sânge şi părul ud răvăşit. Veşmântul lui scoţian era, de asemenea, ud leoarcă şi mânjit de sânge. Rio Santo scoase un strigăt de uimire când desluşi trăsăturile acestui om. Alergă şi puse mâna pe-o lumânare, căci nu putea să-şi creadă ochilor. Lumânarea îi arătă că nu se înşelase.

— Angus! Angus! strigă el. Frate!

Moşierul nu se clinti.

Rio Santo îl ridică şi-l întinse pe divan; în ochii marchizului sclipeau lacrimi.

— Angus! Angus! repetă el.

Moşierul deschise ochii şi-şi plimbă în jur privirea stinsă.

— Amândouă! Amândouă. Dumnezeule! gemu el, cu-o voce sfâşietoare. Amândouă-s pierdute!

Apoi ochii i se închiseră, iar el căzu greoi pe spate.

Capitolul VIII - Singurătate

Trecuse aproape o săptămână de la evenimentele pe care le-am povestit în capitolele precedente.

Susannah se afla singură în salonaşul în care am văzut-o stând de vorbă cu Brian de Lancester. Ţinea în mână o carte, dar privirea-i tristă rătăcea vag peste chiciura depusă de ger pe caldarâm. Era calmă, iar în priviri avea mai multă hotărâre ca altădată.

În ultimele opt zile, Susannah făcuse paşi mari pe drumul vieţii. Nefericirea ei mută luase brusc sfârşit. Elanurile sufletului îi fuseseră stârnite şi ocrotite de două fiinţe binevoitoare. Ignoranţa şi durerea chinuitoare care o apăsaseră atâta vreme erau acum luminate de o rază de soare. De-o săptămână se întâlnea aproape în fiecare zi cu Lady Ophelia şi cu Brian de Lancester.

Lady Ophelia îi dădea cu blândeţe lecţii despre viaţă. Nu încercase niciodată să afle secretul Susannei, deşi, înzestrată cu bagheta aceea magică ce se află în mâinile

oricărei femei de lume, ar fi putut ghici de la prima vedere misterul straniu existent sub titlul de prinţesă, purtat de-o fetişcană. E adevărat, că era mândră, nobilă şi superbă şi ştia să poarte cu distincţie egreta de diamant care făcea să-i strălucească părul negru, dar în acelaşi timp străină de nenumăratele reguli care constituie sintaxa gramaticii mondene; există apoi misterul văduvei ei suspecte: Susannah avea şi inima, şi trupul neprihănite; or, Lady Ophelia nu putea să nu ştie aceste lucruri, după ce vorbiseră atât de des şi atât de mult despre dragoste.

Între Lady Ophelia şi Susannah se-nfiripase o afecţiune reciprocă predestinată. Se plăcuseră de la prima vedere, în modul acela romantic pe care poeţii se străduiesc să-l explice în multe versuri, deşi e lucrul cel mai firesc şi mai obişnuit din lume. După opt zile deveniseră ca nişte surori. Lady Ophelia, mai puţin tânăra dar mai expertă în problemele mondene, juca rolul surorii mai mari, acel mentor tandru şi răbdător care ar ţine loc de mamă, dacă o mamă ar putea fi înlocuită. Susannah, mai neştiutoare dar mai puternică şi înzestrată, poate, cu o inteligenţă superioară, era eleva care se pregătea să devină profesoară.

Conversaţiile celor două tinere femei aveau un aer straniu şi fermecător; în vreme ce una descoperea, la. fiecare cuvânt, un sentiment necunoscut sau nemărturisit, cealaltă, pentru care viaţa nu mai avea nici un secret, se minuna, înduioşată, urmărind, în adâncul unui suflet nou şi pasionat efectul iniţierii în problemele vieţii. Căci Susannah, ca şi mama noastră Eva, ajunsese la vârsta femeii, cu ignoranţa absolută a copilului. Doar de opt zile gusta fructul adevărului despre bine şi rău. Un văl gros fusese aşternut, cu perfidie şi cu un ţel anume, în faţa ochilor ei. I se tăinuise cu grijă tot ceea ce o femeie trebuie să ştie. Fusese învăţată să cânte, să danseze şi să se gătească. Încă din primii ani ai vieţii fusese legată la ochi, pentru ca atunci când avea să devină femeie să poată cădea, fără să-şi dea seama, în păcat şi să intre de bună voie într-o lume infamă.

Biata fată era victima unui complot oribil, urzit cu răbdare. Dar, din fericire pentru ea, avea o fire simplă şi sănătoasă, în care viciul putea pătrunde doar prin trădare, fără însă a-i întina sufletul. Susannah era neprihănită, deşi ar fi putut privi fără dezgust ruşinea pe care n-o cunoştea. Susannah era pură, deşi doar opt zile o despărţeau de vremea când ignorase pudoarea. Dragostea fusese pentru ea un scut de apărare.

Cum spuneam, se afla singură în salonaşul care-i slujea drept budoar. Toaleta se schimbase întrucâtva, ca şi fiinţa sa. Purta o rochie de mătase neagră, închisă la gât, cu un guler de dantelă.

Acest, veşmânt simplu, căruia Susannah îi împrumuta o eleganţă cuceritoare, îi redă în schimb tinereţea, pe care o ascundea luxul celorlalte podoabe. Acum era, într-adevăr, o fată tânără.

Brian întârzia mult. În ziua aceea. De obicei, frumoasă fată. nu trebuia să-i dorească prezenţa, deoarece niciodată nu se lăsa atât de mult aşteptat. Într-adevăr, strălucitorul *eccentric man* adormea la picioarele prinţesei de Longueville. Iubea cu-atât mai mult şi mai puternic, cu cât inima lui, pusă la încercare, se socotise prea robustă pentru a fi doborâtă. Lupta pasionată împotriva fratelui său, sau mai bine zis împotriva dreptului conferit de vârstă, încetase. Susannah şi amintirea ei, când nu era lângă el, îi umpleau viaţa. Iubea ca un cavaler rătăcitor, ca un paj, ca un sclav.

La rândul ei, Susannah iubea la fel, ba poate chiar mai mult decât Brian. Iubea cu-atâta pasiune, încât gingăşia lui, depăşind cele mai nebuneşti speranţe ale ei, o întrista şi o înspăimânta. Ea, fiinţa perfectă, întruchipare a purităţii sufleteşti şi trupeşii, se întreba: "Ce sunt eu, să mă iubească atâta!" Nu era un semn de modestie exagerată, deoarece Susannah, fiică a naturii, nu învăţase să se umilească. Era o admiraţie imensă, un cult, să spunem aşa, şi o convingere fermă că lumea nu era demnă de Brian.

În afară de aceasta, simţea acum, din ce în ce mai mult, nenorocirea care se ascundea sub strălucirea situaţiei ei actuale. Pe măsură ce se iniţia în tainele vieţii, înţelegea goliciunea şi primejdiile acelei existenţe deosebite care-i era impusă. Se ştia prizonieră, cumpărată, sclavă. Bănuia că în jurul ei se ţeseau intrigi, că era spionată şi tremura la gândul că, în orice clipă, putea să apară un om care să-i vorbească pe un ton de stăpân. Biata fată îşi amintea de scena jucată la căpătâiul lui Perceval şi, deşi se străduise să-şi înăbuşe vocea conştiinţei în această împrejurare, un murmur vag îi răsuna adesea în inimă, spunându-i că participase la o intrigă mârşava şi că sărutul acela pe fruntea muribundului făcuse să curgă multe lacrimi...

În asemenea clipe, firea ei mândră, revoltată pe neaşteptate, o sfătuia să scuture jugul tiraniei şi să-l calce în picioare. Dar oamenii aceia, atât de puternici, care i-l aduseseră pe Brian de Lancester la picioare, nu aveau s-o zdrobească, după ce-i întinseseră o mână de ajutor?! Ce-ar fi însemnat fără ei? O biată fată nefericită care nu putea să-şi găsească izbăvirea decât în moarte. Să moară, tocmai acum când sorbise din cupa fericirii!... N-avea curaj. Adeseori, când Brian era lângă ea, gura i se deschidea odată cu inima: era pe punctul de a dezvălui totul omului care avea dreptul să ştie totul. Dar oare nu fusese prevenită că primejdia nu o pândea numai pe ea, că, sabia misterioasă a organizaţiei ameninţa şi capul lui Lancester?

Tăcea, fiind convinsă că undeva, în apropierea ei, exista o ureche gata s-o asculte. Această obsesie îi ucidea bucuria, îi otrăvea clipele pe care prezenţa lui Lancester le umplea cu atâta fericire; dar nu se putea plânge şi-şi ascundea durerea sub un surâs.

Suferinţa ei avea însă să devină şi mai chinuitoare. Lancester îi ceru mâna. La început, fu fericită, nespus de fericită, căci nu vedea în căsătorie decât o legătură indisolubilă pe care n-o putea desface decât moartea. Ce-şi putea dori mai mult? Dar în

fiecare zi descoperea lucruri noi despre oameni şi viaţă. Acum ştia că lumea pusese în calea legăturii lor, care-i părea atât de simplă şi frumoasă, nişte obstacole şi gândindu-se la ceea ce era ea în realitate, sub titlul de prinţesă, simţi un fior în inimă. Se temea pentru Brian: nu se temea decât pentru el.

El îşi formulă, în fiecare zi, din ce în ce mai insistent, cererea de căsătorie, iar biata Susannah nu ştia cum să o evite. Era prinţesa de Longueville. Cine ar fi putut crede că refuzul ei era un gest delicat?

Brian îi spuse într-o bună zi:

— Înţeleg, nu vrei să te cobori până la mine.

Aceste cuvinte îi zdrobiră inima, dar tăcu din nou.

Astăzi, aşteptându-l pe Brian, care nu mai venea, se gândea la toate aceste lucruri. Era copleşită de tristeţe.

— Poate că nu mai vrea să vină! murmură ea. Ochii ei frumoşi se înălţară spre cer, în timp ce-şi frământa agitată mâinile. Doamne! Doamne! continuă ea. Te voi sluji... fie-ţi milă de mine!...

Se ridică şi-şi plimbă degetele pe claviatura unui pian minunat pe care ducesa de Gêvres i-l instalase în budoar. Acordurile se succedară mai întâi oarecum la întâmplare. Apoi, armonia lor confuză se transformă într-o melodie pură, suavă. Vocea Susannei, la fel de suavă, şi mai cristalină decât sunetele limpezi ale instrumentului, îşi uni apoi timbrul cu armonia. Un concert minunat se înfiripă în odaia tristă.

Cântând, Susannah uita de tristeţea ei şi, lăsându-se purtată pe aripile poeziei, îşi dăruia în întregime sufletul cântului. Uşa se deschisese de un minut, iar Brian de Lancester apăruse în prag, cu părul răvăşit, cu faţa scăldată de transpiraţie şi cu veşmintele în dezordine. Văzând-o pe Susannah, ale cărei trăsături erau reflectate de-o oglindă atârnată în faţa ei pe perete, Lancester schiţă un gest de admiraţie mută. Apoi înaintă în vârful picioarelor şi-şi puse mâinile pe spătarul scaunului pe care şedea Susannah.

Capitolul IX - Ruby

Susannah, care nu auzise paşii lui Brian de Lancester, era transportată de poezia cântecului. Brian asculta şi încerca să-şi ţină răsuflarea, dar nu reuşea fiindcă fusese nevoit să alerge. Pieptul îi palpita împotriva voinţei şi efortul pe care-l făcea îi aducea pe frunte broboane de sudoare. Nu se mai simţea el însuşi. Susannah era atât de frumoasă în clipele acelea! Privea, asculta: vocea aceea minunată, cântecul divin, frumuseţea splendidă şi inspirată îl cufundaseră într-o admiraţie plină de extaz. Ultimele vibraţii, ale vocii Susannei se stinseră sub un mănunchi de acorduri. Frumoasă fată ridică ochii şi întâlni, în oglindă, privirile aprinse ale lui Brian. Tresări şi se înroşi, nu de ruşine, ci de plăcere. Brian îi sărută mâna.

Se aşezară unul lângă altul pe sofa şi rămaseră tăcuţi câteva clipe. Susannah era. fericită pentru că-l vedea pe. Brian. Brian era încă sub influenţa vrăjii: admira în tăcere, din adâncul sufletului.

— Te aşteptam, milord — spuse, în sfârşit, Susannah. Niciodată n-ai întârziat atât de mult!

— Ruga de-adineauri era pentru mine? întrebă Brian, ocolind răspunsul. Probabil numai îngerii cântă ca dumneata, Susannah.

Susannah nu-şi plecă ochii.

— Întotdeauna când mă rog, milord, o fac pentru dumneata!... Dar cine te-a reţinut departe de mine? Sunt întristată dacă nu te afli alături... Într-o bună zi, de n-ai mai veni...

— În ziua aceea aş fi mort, milady.

Ochii frumoasei fete scânteiară de plăcere.

— Îţi mulţumesc! spuse ea, cu glas liniştit. Te cred, Brian, şi sunt mândră că te iubesc. Îşi puse mâna în mâna lui Brian şi continuă deodată: De unde vii, milord?

Privirea ei înfricoşată îl examină pe Lancester de jos până sus. Într-adevăr, aspectul lui era de natură să surprindă.

Cum spuneam, părul răvăşit îi acoperea o parte din obraz. Fruntea îi era leoarcă de năduşeală amestecată, ici-colo, cu picături de sânge. Veşmintele i se aflau într-o dezordine surprinzătoare, cu atât mai ciudată, cu cât, de obicei, costumul său avea o linie elegantă, atingând limitele extreme ale modei. Stofa fină a fracului său negru era sfâşiată în mai multe locuri; cravata, desfăcută, avea un nod neglijent şi tras într-o parte. Pete mari de noroi îi întinau luciul pantofilor, iar dantela jaboului, şifonată, ruptă în mai multe locuri, atârna pe reverele zgâriate ale vestei de satin. Pălăria, pe care, când intrase, o lăsase pe un scaun, nu mai avea forma ei obişnuită. S-ar fi zis că venea de la o orgie sau că se-ntorcea dintr-o luptă crâncenă în care fusese zdrobit.

Întrebarea, desigur foarte firească, pusă de Susannah îl scoase brusc pe Brian de Lancester din atmosfera sentimentală în care lâncezea de câteva minute. Se ridică deodată şi se duse în faţa oglinzii.

— Te rog să mă ierţi, milady, mii de scuze! spuse el. Îţi mărturisesc pe fericiră mea că nu-mi închipuiam să fi fost atât de maltratat.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, milord, ce ţi s-a întâmplat? strigă Susannah, vădit îngrijorată.

— Ceva foarte grav — răspunse Lancester, surâzând — tot ce poate fi mai grav, milady... M-am făcut vinovat de crimă de înaltă trădare.

Acest termen n-avea nici o semnificaţie pentru prinţesa de Longueville.

— Înaltă trădare! repetă ea, pe tonul pe care-l foloseşti atunci când nu înţelegi ceva.

— Da, milady — continuă Brian, care-şi dăduse pe spate frumosul păr buclat şi încerca să repare oarecum dezordinea aspectului său — dar asta nu mă scuză întru nimic şi te rog să crezi că, dacă m-aş fi văzut într-o oglindă înainte de-a intra aci...

— Dar, bine, milord — îl întrerupse prinţesa, cu un uşor gest de nerăbdare — tot n-am înţeles de ce...

— Ai dreptate — răspunse Brian, care nu putea bănui până unde voia să ajungă Susannah — vrei să cunoşti cum am putut s-o jignesc pe Majestatea Sa regală...

— Să insulţi pe Majestatea Sa?! îl întrerupse iar Susannah, pentru care aceste ultime cuvinte erau un fel de cheie la primul răspuns al lui Brian. Bine, dar asta-nseamnă să înfrunţi o primejdie îngrozitoare, milord.

— Da, milady... O primejdie de moarte — spuse nepăsător Lancester — s-ar fi putut să nu mă mai întorc aici... Susannah păli. Lancester continuă surâzând: Dar n-a murit decât bietul meu cal de curse... L-ai cunoscut pe Ruby? Era un animal nobil!... Regele *steeplechase*[19]-ului!... Azi-dimineaţă a alergat pentru ultima oară, milady... Ruby a lăsat în urmă un întreg escadron de cavalerie, pe onoarea mea!

— Şi crezi că-n clipa asta nu mai există nici o primejdie? întrebă prinţesa, a cărei frunte îşi păstra paloarea.

Brian o conduse la loc pe sofa şi se aşeză lângă ea.

— Am să-ţi povestesc totul — spuse el, pe un ton mângâietor şi glumeţ. Mai întâi de toate, pentru a găsi o scuză aventurii mele, trebuie să ştii că, de trei zile, caut în toată Londra ceva ce nu poate fi găsit...

— Ce anume, milord?

— Acesta-i secretul meu — răspunse grav Lancester. Căutam deci şi nu găseam. Era groaznic căci aveam absolută nevoie de acel ceva; îmi trebuia... Azi-dimineaţă mi-a trecut prin cap că, eventual, aş putea să-l împrumut, să-l fur, dacă preferi, milady, de la

[19] Cursă cu obstacole. (n.t.)

binevoitorul nostru suveran, regele William. Era o idee fericită. L-am înşeuat pe Ruby, bietul Ruby, şi-am pornit-o la galop spre Windsor-Castle… La Windsor, hazardul mi-a fost la început favorabil. Regele nu se afla în castel. Toate uşile mi-erau deschise şi am putut pătrunde într-o încăpere mare, plină de obiecte asemănătoare celui pe care-l doream… Erau sute, mii. Aveam posibilitatea să aleg, dar, printr-o fatalitate stranie, nici unul nu era exact ceea ce căutam… Erau de toate soiurile, dar al meu nu se afla printre ele.

— Nu vrei să-mi spui despre ce vorbeşti, milord? întrebă prinţesa, cu o inflexiune mângâietoare în voce.

— E secretul meu — spuse invariabil Lancester, dar de data aceasta zâmbind. Văzând că nu găsisem la Windsor ceea ce căutam, m-am urcat din nou în şa şi curajosul meu Ruby a pornit-o iar în galop. Fugea ca vântul şi, după un ceas, am zărit chioşcurile chinezeşti şi pagodele de la Kew… Aici există un obstacol. Stindardul regal flutura deasupra castelului: regele era la Kew.

Pe măsură ce Brian înainta în povestire, vocea i se însufleţea şi chipul lui, atât de grav de obicei, căpăta o expresie de veselie molipsitoare. Susannah mergea pe calea aceleiaşi veselii neobişnuite. Zâmbea la zâmbetul lui Brian şi se simţea veselă pentru că el se arăta astfel.

— Când regele se află la castel — continuă Lancester — grădinile şi terasele rezervate sunt închise pentru public mai cu seamă de la pozna nebunului care a tras un foc de pistol asupra tinerei prinţese Alexandrina-Victoria, fiica răposatului duce de Kent, în mijlocul unui *pleasure ground*[20] din Hampton Court. Toate barierele sunt păzite de santinele, iar străji pedestre fac tot timpul de gardă pe terase. Cu toate acestea trebuia să ajung la castel, dincolo de şanţuri, la acea frumoasă peluză pe care se înalţă marea seră japoneză. Era absolut necesar.

— Dar de ce, milord, de ce?

— Vei vedea… Trecerea barierelor era o joacă, graţie curajosului meu Ruby… bietul Ruby!… Am ajuns fără dificultate până în dreptul terasei, de care mă mai despărţeau doar şanţul şi zidul… Ruby era sigur pe picioarele lui. A coborât în şanţ; eu m-am ridicat în scări, în şa, şi dintr-un salt, m-am trezit pe gazon, la treizeci de paşi de o santinelă.

— Ţi-ai riscat viaţa, Brian! spuse Susannah, pierzându-şi zâmbetul.

— E singura miză care-mi poate face interesantă o partidă — răspunse Brian, a cărui veselie se ascunse pentru o clipă sub un nor.

Şi întrucât prinţesa îi adresă o privire plină de învinuiri lipsite de răutate, adăugă:

— Sunt ingrat şi-am întrevăzut fericirea în viitor. Nu te poţi dezbăra atât de uşor de vechile deprinderi… Duşmănia mea împotriva vieţii a durat atât de mult!… Acum te iubesc, Susannah, şi Dumnezeu ştie că moartea mi-ar fi amară de vreme ce m-ar

[20] Peluză, rond de flori. (n.t.)

despărţi de dumneata; dar aşa sunt eu: între mine şi ceea ce doresc nu există obstacol... Şi doream să intru la Kew.

Lancester continuă cu veselia lui de mai-nainte.

— De altfel, te rog să mă ierţi, milady, că ţi-am stârnit teama şi-am alungat pentru o clipă fermecătoru-ţi surâs. Santinela despre care vorbeam dormea, sprijinită de armă... Era o strajă pedestră care, fără îndoială, îşi petrecuse noaptea bând în cinstea Graţioasei Sale Majestăţi regele William. După ce-am trecut şanţul, am păşit cu un aer grav spre serele japoneze, ca să par un obişnuit al castelului; dar, în colţul unei alei, m-am trezit faţă-n faţă cu două doamne: prinţesa văduvă Marie-Louise-Victoria de Kent şi fiica ei Alexandrina-Victoria. Am salutat respectuos, cum era de datoria mea, şi am trecut mai departe. În timp ce mă îndepărtam, tânăra prinţesă, o fată încântătoare, mă urmărea cu o privire uimită şi trebuie să mărturisesc că recenta mea escaladă îmi şi pusese ţinuta într-o oarecare dezordine, foarte puţin potrivită cu eticheta reşedinţei regale... Întorcându-mă, am văzut-o pe tânăra prinţesă alergând la postul de străji pedestre, urmată de augusta ei mamă. Era un fenomen nu prea încurajator...

— Ai fugit, milord?

— Mi-am continuat drumul spre sere, milady. Am intrat înăuntru. Mi-a trebuit mult timp până m-am hotărât ce să aleg. Când am ieşit, aleile erau pline de străji... Milady — continuă Lancester, oarecum stingherit — aproape că mi-e ruşine să mărturisesc unei franţuzoaice că noi, gentilomii englezi, practicăm, în majoritate, cu o oarecare superioritate, arta puţin cavalerească a atleţilor din. antichitate... Mai multe străji pedestre fără arme s-au înfăţişat să-mi. aţină calea. Le-am doborât, una după alta, pe nisipul aleilor, dar stârnind un scandal enorm. Ferestrele castelului erau împodobite cu spectatori. Din toate părţile, şefii strigau să fiu prins cu orice preţ, viu sau mort. Înainte de-a ajunge la marginea terasei, două santinele au tras în mine...

— Oare-i cu putinţă?! exclamă Susannah, pălind. Şi nu eşti deloc rănit, milord?

— Nu — răspunse vesel Lancester. N-am nici cea mai mică rană cu care să mă pot lăuda... Doar pălăria mea a primit un foc de armă destul de bine ţintit.

Susannah se ridică în grabă şi luă pălăria, care, într-adevăr, era găurită la mijloc, în mai multe locuri.

— Dumnezeule — murmură ea — ai fost atât de-aproape de moarte! Şi de ce, milord, pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Restul povestirii mele — continuă Lancester — reprezintă o simplă cursă de obstacole. De pe marginea ieşită în afară a zidului ce împrejmuia terasă, am sărit pe spinarea bietului meu Ruby, care urcă povârnişul şanţului, ea şi cum ar fi posedat ghearele unei pisici sălbatice, şi o luă numaidecât la goană... Toată suflarea din castel era în stare de alarmă. Mi se făcu iar cinstea de-a mi se adresa două sau trei focuri şi, de

fapt, trebuie să recunosc că dreptatea nu era de partea mea... Probabil că fusesem luat drept un răufăcător venit la castel, cu gânduri criminale. Dar Ruby nu stătea pe gânduri, ci alerga... Fugea ca vântul. Făcuse mai bine de treizeci de mile în cursul dimineţii, nobilul animal! Scotea aburi pe nări, gâfâia, dar nu încetinea ritmul cursei sale nebuneşti. Depăşeam cu o iuţeală care ţine de magie călăreţii trimişi să mă abată din drum. La un moment dat, n-am mai văzut înaintea mea decât un singur pilc, alcătuit din trei călăreţi, care manevra în aşa fel, încât să-mi taie calea. În dreapta, aveam grilajul unui parc... Ei veneau din stânga... Pentru prima oară în viaţa mea l-am lovit cu pintenul pe Ruby. Făcu un salt uluitor: mă aflam în parc, de cealaltă parte a grilajului. "Foc!" strigă cineva în urma mea. "Trageţi în asasinul Majestăţii Sale!" Se crezuse, păcatele mele, că voisem să-l ucid pe bătrânul rege! Cei trei călăreţi îşi descărcară armele printre gratiile grilajului. L-am simţit pe Ruby tresărind sub mine, dar el continuă să alerge... Numai că, la vreo patru mile de-acolo, în Regent's Park, când nimeni nu mă mai urmărea, bietul Ruby se prăbuşi deodată pe nisipul unei alei. Am încercat să-l ridic: era mort.

— Focurile trase de călăreţi îl nimeriseră? întrebă Susannah, fremătând la gândul morţii care trecuse atât de aproape de Brian.

— Îl atinsese un glonţ — răspunse trist Lancester. Sărmanul Ruby!... Dar am reuşit să pun mâna pe ceea ce căutam — adăugă el, scoţând din buzunar o cutie cu multe încrustaţii... Sunt mulţumit.

Susannah nu rosti o vorbă, dar se aplecă nerăbdătoare să vadă, în sfârşit, misteriosul obiect pentru care Lancester înfruntase atâtea primejdii. Acesta deschise cutia, surâzând. Conţinea o camelie albă cu vinişoare albastre, Susannah îşi duse mâna la inimă, iar ochii ei lăcrimară.

— Vai, milord, milord! a. exclamă ea. Pentru mine ai făcut toate astea?

— Dar pentru cine altcineva? răspunse Lancester, a cărui privire strălucind de tandreţe se odihnea pe ochii plecaţi ai prinţesei.

Susannah luă camelia şi întinse fruntea, pe care Lancester o sărută.

— Eu te-am văduvit de cealaltă floare, Susannah — murmură el — ai plâns după ea... multe îi semănau, multe aveau aceleaşi nuanţe, dar îmi trebuia una absolut identică... Aş fi cules-o şi din gura unui tun.

Susannah atinse floarea cu buzele.

— Nu mă voi mai despărţi niciodată de ea, milord!

Cealaltă floare, cea după care plânsese, era o camelie albă cu vinişoare albastre, aidoma acesteia. Susannah o purta, veştejită şi uscată cum era, de multă vreme, într-un mic medalion de aur. Într-o zi i-o arătase lui Brian, care, fie din neatenţie, fie dintr-o răutăcioasă gelozie, o fărâmase între degete, făcând-o pulbere. În materie de dragoste,

nu există nimicuri. Văzându-şi floarea distrusă, Susannah izbucnise în lacrimi şi Brian se căi de parcă ar fi săvârşit o crimă. Căută în toate grădinile Londrei, dar nu găsi nimic care să semene perfect cu camelia din medalion. De aici bizara lui idee de a scotoci prin serele de la Windsor şi Kew.

Susannah nu se mai gândea la floare. Durerea ei se consumase în întregime în clipa aceea de nelinişte pe care o încerci atunci când te desparţi de-un simbol îndrăgit multă vreme. Dar noua ei viaţă era prea plină, ca s-o mai preocupe biata floare, unică rămăşiţă a visărilor de odinioară, de care recenta mizerie o despărţea ca o prăpastie. Ofranda lui Brian o emoţionă profund, dar nu atât în amintirea florii pierdute cât că o dovadă a unei iubiri nechibzuite, pătimaşe, împinsă până la nebunie. Împrejurările legate de această ofrandă aveau darul să-i impresioneze firea energică, curajoasă şi spontană în hotărârile ei. Frivolitatea scopului, împletită cu primejdiile înfruntate, dădea aventurii un nimb romantic pe care poate o lady cu inima blazată l-ar fi luat în derâdere, dar care avea clarul să electrizeze un suflet proaspăt şi neîntinat de atmosfera superficială a saloanelor.

Susannah scoase de la piept medalionul de aur şi-l deschise pentru a pune în el floarea. Brian îi opri mâna.

— Cum?! spuse el, cu tristeţe. În locul celeilalte?

— O voi iubi la fel, milord.

— Ca pe cealaltă! îngână încet Brian de Lancester. Şi, poate, într-o bună zi, ai s-o arăţi... cuiva... milady... iar acel cineva va luă floarea uscată, cum am luat-o eu pe cealaltă... Nu mi-ai spus că reprezenta şi un fel de amintire!

Susannah se înroşi şi-şi plecă ochii.

— Amintirea unui bărbat! completă Lancester, cu glas înăbuşit.

— A unui bărbat, da, milord — răspunse Susannah.

Brian îi lăsă mâna. Susannah închise floarea în medalion.

— A unui bărbat frumos, nobil şi mândru! adăugă prinţesa, cu un zâmbet fermecător. A unui bărbat pe care l-am iubit, milord, cu înfocare, din tot sufletul, a singurului bărbat pe care l-am iubit vreodată.

— Cine era — întrebă Brian, cu dinţii strânşi — cine era bărbatul acela?...

— Dumneata, milord.

Capitolul X - Santinela adormită

Brian de Lancester şi Susannah stăteau astfel de vorbă, uitând de restul lumii; Susannah nu se mai gândea nici la iscoadele permanente care o pândeau din toate părţile. Dar asta nu însemna că spionajul nu-şi urma cursul.

În spatele geamului înnegrit al cabinetului obscur în care l-am văzut cândva pe Tyrrel Orbul, întrerupând brusc prima întrevedere între patru ochi a lui Brian cu prinţesa, ducesa de Gêvres, încotoşmănită în halatul ei matlasat de mătase şi cu picioarele încălzite de o blană, era numai ochi şi urechi.

Poziţia Susannei, faţă de Tyrrel şi de bătrâna franţuzoaică, nu mai era exact aceeaşi ca atunci când venise întâia oară în casa din Wimpole Street; continua să se afle sub supraveghere, dar bunăvoinţa şi respectul ce i se arătau sporiseră considerabil, iar ameninţările vagi cu ajutorul cărora se încerca odinioară a i se inspira groază luaseră sfârşit. Faptul se datora recomandărilor marchizului de Rio Santo. Marchizul lăsase impresia că voia s-o ia sub protecţia lui. Oricare ar fi fost motivele bunăvoinţei — Tyrrel ca şi bătrâna franţuzoaică nu-şi făceau scrupule în a presupune mai degrabă răul decât binele — marchizul vorbise. Şi era de ajuns.

De la postul ei de observaţie, pe care, de altfel, îl luă în primire de îndată ce Brian sau chiar contesa de Derby trecea pragul casei, ducesa de Gêvres nu pierduse nici un cuvânt din romantica povestire a lui Lancester. Se amuzase copios, din toată inima, pe socoteala lui Brian.

— *Eccentric man*-ul a devenit trubadur! îşi spuse ea. E şi mai amuzant în rolul ăsta... Dacă ticălosul de Tyrrel — mă arde pe limbă de câte ori trebuie să-i spun milord — dacă ticălosul de Tyrrel ar fi fost aici, am fi putut sta puţin de vorbă... Dar se pare că are o afacere grandissima de pus la punct... Am să aflu eu despre ce-i vorba până diseară...

La un moment dat, ducesa de Gêvres adormi. De fapt, nu era vina ei. Mai întâi închise ochii fiindcă, socotea ea, ca să asculţi, îţi sunt de ajuns urechile. Evident, ducesa de Gêvres avea dreptate în această privinţă. Închizând ochii, mai urmări câteva minute conversaţia celor doi îndrăgostiţi, apoi cuvintele începură să i se învârtească nedesluşite în auz. Era un moment penibil, dar în cele din urmă ducesa ieşi învingătoare, adormind destul de adânc pentru a visa că stă la pândă. Astfel, conştiinţa ei fu împăcată. Aceasta se întâmpla în clipa în care Brian se întrista la gândul de a împărţi cu altul amintirile Susannei; astfel încât micuţa franţuzoaică nu auzi fermecătorul răspuns al pretinsei ei nepoate. Pierdu şi multe altele.

— Cum?! Eu eram acela, milady?! exclamă Brian, încântat. Amintirea pe care o invidiam era a mea!... Dar oare-i cu putinţă?! continuă el, aruncând Susannei o privire plină de îndoială. Abia ai venit în Anglia, iar eu n-am fost niciodată în Franţa.

Susannah păli şi deschise gura, gata să răspundă, dar nu rosti nici un cuvânt.

— Ca să păstrezi amintirea cuiva — urmă Brian, cu acea naivitate de expresie proprie limbajului pasional — trebuie să-l fi văzut, să-l fi cunoscut...

— Oh, milord, te cunoşteam! murmură Susannah.

— De unde mă cunoşteai?

Desigur, întrebarea era firească. Totuşi Susannah nu putea răspunde fără a-şi dezvălui întreaga viaţă. Şi-avea o mulţime de motive pentru a nu face acest lucru. Susannah era atât de vizibil stingherită şi atât de aproape de deznădejde, încât era imposibil ca Brian să n-aibă bănuieli. Simţi în suflet un freamăt, apoi fu cuprins de un fior. Deveni iar omul de odinioară, englezul flegmatic.

— Fiecare om îşi are secretele sale şi nu mă socot îndreptăţit a pătrunde în intimitatea altora... Mi-ai spus că mă iubeşti, ceea ce-i nespus de mult... faţă de ceea ce merit, e, într-adevăr, foarte mult şi te rog să-mi ierţi întrebările indiscrete...

— Brian!... Brian!... Nu vorbi astfel! îl întrerupse Susannah, adânc mâhnită.

— Întrebările indiscrete — continuă cu răceală Lancester — pe care nimic nu-mi dă dreptul să ţi le adresez.

— Milord — spuse Susannah, ridicându-se, palidă şi semeaţă — nu-ţi bate joc de mine. Nu merit această batjocură şi n-aş putea-o îndura... Deasupra capetelor noastre atârna o mare primejdie...

— Nu te-nţeleg, prinţesă...

— Nu sunt prinţesă; milord... Trebuie să m-asculţi!... Dacă eram prinţesă, acuma ţi-aş fi fost soţie; dacă eram prinţesă, bogată şi puternică, aşa cum crede lumea, de multă vreme nobleţea şi averea mea ar fi fost la picioarele dumitale.

Brian o privea uluit. Vocea Susannei, stinsă până atunci, izbucni deodată vibrantă şi cu un accent provocator.

— Ascultă-mă! Ascultă-mă! continuă ea, pe un ton violent. Ascultă şi nu mă acuza pentru nenorocirile care se vor abate asupra noastră... Îţi repet că nu-s prinţesă; sunt doar o unealtă oarbă în mâinile unor oameni puternici... Sunt Susannah, milord, fiica lui Ismail Spencer, care a fost spânzurat toamna trecută, în faţa lui Newgate.

Brian făcu câţiva paşi înapoi.

— Ismail Spencer! murmură el. Cămătarul Ismail!

— Ismail falsificatorul, milord, Ismail hoţul!

Vocea Susannei se stinse. Totuşi rostise aceste cuvinte cu mândrie şi pe un ton vehement. Apoi îşi roti în jur privirea speriată, ca şi cum se aştepta la o catastrofă inevitabilă. Urmă o tăcere adâncă. Susannah căzu epuizată pe fotoliu. Brian, palid şi înspăimântat, o privea ca şi cum ar fi avut un vis oribil.

— Oh, milord, milord! exclamă frumoasă fată, avântându-se spre el. Îmi voi putea deschide sufletul, fără să mă tem că ţi-aş aduce nenorocirea sau moartea?... N-ai de unde să ştii ce mi s-a spus: "Dacă vorbeşti, fiecare cuvânt va cădea ca o sabie asupra capului lui Brian de Lancester"... de aceea tăceam, milord... Ţi-am respins cererea în căsătorie, fiindcă mă ştiam nedemnă...

— Eşti într-adevăr nedemnă de mine, Susannah? întrebă deodată Brian, cu glas grav şi profund. Răspunde-mi, răspunde-mi imediat. În secunda asta trebuie sau să-ţi cer iertare în genunchi, sau să-ţi spun adio pentru totdeauna.

Susannah tăcu. Clipă era solemnă. Simţea, prin neliniştea ei, că viitorul, dragostea şi toate speranţele de fericire pe care le nutrise în ultimele zile erau în pericol şi atârnau de un singur cuvânt. Dar experienţa ei de o săptămână nu o învăţase suficient, ca să poată desprinde dintr-o dată sensul întrebării lui Lancester. Şovăia pentru că nu ştia şi, chiar cu preţul fericirii ei, n-ar fi vrut să-l înşele pe Brian.

— Răspunde! repetă Brian, cu şi mai multă asprime.

— Milord — şopti Susannah — sunt o fată sărmană, fiica unui spânzurat. Apoi ridică fruntea şi-şi privi judecătorul.

Lancester se sprijini de pian şi-şi duse mâna la frunte.

— Ce să cred, Doamne, ce să cred! murmură el. Susannah! strigă apoi cu pasiune, în timp ce tot sângele i se ridică în obraji. Tot te iubesc... Te iubesc şi mai mult... Oh, nu mă-nşela prin tăcerea dumitale... Fie-ţi milă de mine şi spune-mi cine eşti... Nu-mi mai vorbi de mizerie: şi eu sunt sărac... Nu-mi mai vorbi de tatăl dumitale, nu mă interesează!... Dumneata, pe dumneata vreau să te cunosc. Cine eşti? De ce porţi acest titlu fals? De unde ai podoabele astea care te fac atât de frumoasă? Cu ce drept locuieşti în aceste apartamente somptuoase?... De ce nu vrei să apelezi la ajutorul meu?

— Aş vrea, Brian, aş vrea să-ţi aparţin, fie şi cu preţul sângelui meu, să-ţi datorez totul — spuse Susannah, a cărei frunte dezolată era luminată de-o rază de speranţă. Dar ce să-ţi spun, Dumnezeule?! Mă tem că nu m-ai putea înţelege... Nu cunosc nimic din ceea ce ştiu celelalte femei... Iată-mă sperând, biată smintită ce sunt, pentru că văd o licărire de dragoste în mânia dumitale... Dar întrebările pe care mi le pui mă înspăimântă... Tot ce pot să-ţi răspund, Brian, este că nu te iubesc decât pe dumneata şi că n-am iubit niciodată un alt bărbat.

Brian era descumpănit, între îndoială şi emoţie. E adevărat că faţa nobilă a Suzannei spunea ceea ce nu reuşiseră să exprime cuvintele ei neîndemânatice, dar prea multe dovezi îi erau potrivnice. Brian se simţi ruşinat de slăbiciunea lui.

— Doamnă — spuse el, cu voce stinsă, chinuită, ca şi cum fiecare cuvânt rostit i-ar fi sfâşiat inima — nu iubeşti de două ori în viaţă, aşa cum iubesc eu, şi niciodată n-aş dărui altei femei viaţa mea, aşa cum ţi-am dăruit-o dumitale... A te crede vinovată, pentru

mine înseamnă cea mai amară suferinţă. Am stat la îndoială, te-am întrebat, în vreme ce altul, în locul meu, te-ar fi respins cu dispreţ...

— Dumnezeule! Dumnezeule! murmură frumoasa fată; simţind că se sfârşeşte.

Lui Lancester i se făcu milă de ea; totuşi continuă:

— Când ar fi fost de ajuns să rosteşti un singur cuvânt...

— Dar nu cunosc acest cuvânt, Brian! îl opri Susannah, ai cărei ochi mari se umplură de lacrimi fierbinţi. Nu mă osândi astfel, te rog, în numele mamei dumitale!... Căci şi dumneata ai o mamă! Am lăsat să mi se dea un nume de împrumut, am acceptat o situaţie dubioasă fiindcă voiam să trăiesc... Iar dacă am vrut să trăiesc, Brian, eu, care am fost oprită în pragul morţii de cel ce m-a dus în ispită, am vrut să trăiesc pentru dumneata!

Brian nu înţelegea nimic, dar vocea, lacrimile Susannei îi mergeau la inimă, convingându-l pe jumătate.

— Crede-mă — continuă deodată Susannah, a cărei privire înlăcrimată părea aprinsă de focul unei inspiraţii neaşteptate — nu sunt nedemnă de dumneata, Brian!

— Într-adevăr? Spui adevărul? exclamă el, făcând un pas spre ea.

Biata fată credea că găsise un talisman; nouă întrebare o întristă iar.

— Tot te mai îndoieşti! suspină ea, mâhnita. Nu sunt în stare să găsesc cuvântul care te-ar putea face să mă crezi, milord.

După vreo zece minute de la aceste afirmaţii ale Susannei, Brian de Lancester şedea lângă ea pe sofa. Fruntea excentricului nu-şi recăpătase încă expresia de fericire calmă care-i adusese din partea ducesei de Gêvres calificativul de *trubadur*, dar, oricum, nu mai avea cutele nefaste ce-o întristaseră pe Susannah. Iar ea ascundea sub lacrimi un surâs, Susannah găsise faimosul cuvânt cerut de Brian, talismanul; şi spusese:

— Între noi nu există decât supliciul tatălui meu şi distanţa dintre o fată săracă şi un gentilom.

Procedând aidoma tuturor îndrăgostiţilor, Brian trecuse de la o extremă la cealaltă. Nu mai voia explicaţii, le respingea: îi făceau milă.

— Am învăţat multe lucruri de când mă iubeşti, Brian — continuă frumoasă fată, ai cărei ochi erau încă umezi — dar încă nu ştiu să răspund la toate întrebările, nici să-nţeleg toate suspiciunile...

— Nu mai vorbi aşa, scumpa mea! exclamă Lancester. Uită că te-am bănuit!... Bărbatu-i slab şi răutăcios. Cei ce se cred la adăpost de prejudecăţile prosteşti; cei care se laudă că au un suflet nobil şi o judecată lipsită de orice influenţă mondenă nefericită sunt nişte fanfaroni orgolioşi... La primul şoc, se încovoaie... Ar fi trebuit să-ţi cad la picioare când mi-ai spus: "Nu sunt prinţesă"; ar fi trebuit să-ţi mulţumesc în genunchi că mi-ai acordat încredere, prin dragostea ce mi-o porţi, şi că ai înfruntat, ca să-mi

răspunzi, primejdia, o primejdie despre care afirmi că-i teribilă şi pe care o mână puternică o ţine în cumpănă deasupra capului dumitale... Această primejdie, imaginară sau reală, te înspăimântă...

— Numai pentru dumneata, Brian, numai pentru dumneata! îl opri Susannah.

Lancester îi luă mâna şi i-o sărută.

— Pentru mine! repetă el. Oare m-ai iertat?

Susannah nu-i răspunse decât printr-o privire în care strălucea dragostea ei fără margini.

— Oare nu ştiam că eşti o fiinţă curată — continuă Brian, mâniat pe sine — nu citesc de opt zile în sufletul dumitale? Ah! Când te credeam prinţesă, eram supus, tandru şi plin de pasiune, Dumnezeule!... Iar când mi-ai spus: "Sunt săracă, sunt fiica unui criminal", am devenit aspru, poruncitor, crud... am ameninţat...

— Dar ţi-a fost şi milă — îl întrerupse blând Susannah — şi, la urma urmelor, mă iubeşti, mi-ai mărturisit-o; ce contează restul? Brian încercă să răspundă, dar ea îi puse un deget pe buze. Trebuie să ne grăbim — spuse ea în şoaptă — nu vrei să ştii care-i primejdia despre care vorbeam adineauri?

— Trebuie să-ţi cunosc viaţa — replică Brian — trebuie să te-aud vorbind despre dumneata, ca să ştiu cât sunt de vinovat.

— Atunci de ce m-ai întrerupt adineauri? continuă Susannah, surâzând. Voiam să-ţi spun totul... Eram atât de bucuroasă să-mi deschid sufletul în faţa dumitale!... În loc să mă asculţi, m-ai interogat... m-ai întrebat dacă sunt demnă de dragostea dumitale... Ah, cum puteam să răspund, Brian, eu care nu cred să existe pe lume o femeie demnă de dumneata?!

Lancester se întristă şi-şi plecă ochii. Se căia pentru bănuielile lui, ca şi cum ar fi săvârşit o crimă.

— N-am să te mai întrerup — spuse el, cu o privire în care pasiunea se împletea cu respectul.

— Deci să ne grăbim — continuă Susannah. Cei ce mă spionează au încetat pentru o clipă să mă iscodească, fiindcă, dacă am fi fost auziţi, răzbunarea oamenilor care mă tratează ca pe-o sclavă, nu s-ar fi lăsat atât de mult aşteptată... Am să-ţi povestesc mai întâi viaţa mea, Brian, toată viaţa mea... După aceea îţi voi spune ce ştiu despre această organizaţie puternică şi misterioasă a cărei forţă ne învăluie şi ne-ar putea zdrobi...

În cabinul obscur, micuţa franţuzoaică dormea dusă în halatul ei matlasat de mătasă. Se visă stând de veghe şi-l auzea pe Brian povestindu-i Susannei ingenioasa aventură a lui Robinson Crusoe, azvârlit de furtună pe o insulă pustie.

Susannah se reculese o clipă şi începu.

Capitolul XI - Un sărut în vis

— În spatele locuinţei tatălui meu — spuse Susannah — în Goodman's-Fields, se afla o grădină unde se înălţau doisprezece arbori frumoşi, doisprezece stejari mari, asemănători celor din parcurile regelui. Grădina nu avea nimic altceva decât aceşti copaci. Eram pe-atunci o fetiţă. În cele mai îndepărtate amintiri ale mele mă văd jucându-mă pe gazon, la picioarele stejarilor înalţi care, dispuşi în cerc, ascundeau casele dimprejur, nelăsându-mă să văd decât cerul cenuşiu al Londrei şi, uneori, soarele împurpurat de ceaţă. Mă jucam singură, întotdeauna singură. Erau zile când, la gratiile ferestrelor noastre, plângeam privind la fetele care râdeau şi se jucau vesele pe frumoasa pajişte din scuar.

Eram tristă. Mi-aduc aminte că, o dată sau de două ori, am plâns amar deoarece îmi închipuisem ce-nseamnă să fii liber. Dar m-am resemnat curând. Eram tare, milord, mult mai tare decât acum şi mă consolam la gândul că fetiţele acelea ar fi dorit poate să trăiască în saloanele aurite ale tatălui meu. Nu ieşeam niciodată. În casă nu erau decât tatăl meu, o presbiteriană, Temperance, care se îmbăta de dimineaţa până seara, şi-un servitor pe nume Roboam. Roboam era mut. Temperance îndeplinea funcţia de cameristă sau, dacă preferi, guvernantă. N-avea voie să vorbească cu mine, iar tata a ameninţat-o odată c-o va ucide fără milă, fiindcă, în beţia ei, îmi adresase în faţa lui câteva cuvinte bizare al căror înţeles obscur nu-l pricepusem. Dar cuvintele au rămas în memoria mea, ca şi cele mai mici întâmplări din vremea copilăriei. Era vorba de-un lord rău şi nemilos... de-un conte, mi se pare... care-şi părăsise fiica şi de-o biată femeie care-şi plângea copilul dincolo de Clyde.

Dacă stau să mă gândesc acum, cred că erau nişte versuri luate la întâmplare din vreo baladă scoţiană. Temperance nu îndrăznea să le mai rostească. Tatăl meu o înspăimânta; ori de câte ori îl zărea, tremura ca varga şi obrajii ei înroşiţi de gin deveneau palizi. Era o fată înaltă, cu un aer bărbătos şi un chip stupid. Nu avea altceva de făcut decât să mă îmbrace şi să pună în mişcare balansoarul, în care mă legănam aproape zile întregi sub stejarii din grădină. În restul timpului bea sau dormea. Cred că era o fiinţă lipsită de răutate, în stare de fapte bune.

Roboam servea la masă. Mutismul lui nu era o infirmitate din naştere, căci avea pe faţă urmele unei mutilări barbare pe care am observat-o mai târziu, în Orient, la

nefericiţii de care se slujesc musulmanii în nu ştiu ce scop. De fapt, era un adevărat sclav. Tata îl bătea. Din cauza lui a urcat pe eşafod.

Dumneata îl cunoşteai pe tata, milord. Te-am văzut adeseori venind în locuinţa din Goodman's-Field. Dar ai venit acolo cu mulţi ani mai târziu faţă de perioada despre care îţi vorbesc. Ismail Spencer era pe vremea aceea un om tânăr. Nu-mi pot aminti de el decât c-un sentiment de spaimă. Parcă văd şi acum ochii lui pătrunzători aţintiţi asupra mea, expresia lor stranie de batjocură. Nu mă iubea, deşi îmi aruncă uneori, în treacăt, un zâmbet, şi cu toate că îşi petrecea ore întregi povestindu-mi deliciile ameţitoare ale moravurilor orientale şi învăţându-mă că datoria femeii este să placă, să seducă şi să se supună...

Eu însă îl iubeam. O iubeam şi pe Temperance şi mi-era milă de sărmanul mut Roboam.

Uneori treceau trei sau patru zile fără ca tatăl meu să vină să mă vadă. Nu fiindcă ar fi fost absent, dar pe-atunci locuia în altă aripă a casei, unde eu n-aveam voie să intru. Rămâneam singură, cu Temperance şi Roboam. Roboam sculpta bucăţele de lemn al căror scop l-am aflat mai târziu. Temperance bea rachiu până ce cădea, în nesimţire, pe parchet.

Eu alergam pe sub copacii înalţi, împreună cu ciuta mea. Nu ţi-am vorbit de ciuta mea, Brian, sărmana mea Corah, care era atât de blândă şi de frumoasă şi mă iubea atât de mult! Tata o instalase în grădină, iar Roboam îi meşterise o cuşcă din scânduri. La început mi-a fost frică, dar Ismail m-a împins spre ea şi Corah s-a culcat cu atâta graţie la picioarele mele, încât am îndrăznit să întind mânuţa s-o ating. Corah îmi linse mâna. Era pentru prima oară în viaţa mea când primeam o mângâiere. Am fost mai fericită ca niciodată. M-am aruncat la gâtul Corei şi-am îmbrăţişat-o cu căldură. Tata a început să râdă. Râsul lui m-a-ngheţat.

— De azi înainte o să-ţi ţină de urât, Suky — îmi spuse el — n-o să mai iasă din această grădină.

M-am întristat. De unde venea oare această făptură minunată, care avea să trăiască închisă în temniţa mea? Părea că se sufocă între zidurile grădinii, pe care-o străbătea în toate direcţiile, ca şi cum ar fi căutat o ieşire. Desigur că ieri mai era liberă, ca şi fetiţele acelea care alergau vesele pe gazonul din Goodman's-Field. Eu, cel puţin, nu fusesem niciodată liberă.

Când tata ieşi din grădină, Corah se reîntoarse pentru a se ghemui la picioarele mele. Îi vorbeam de parcă m-ar fi putut înţelege; nu era în stare să-mi răspundă, Brian, dar putea să plângă. În clipa în care soarele se ascunse în spatele zidurilor grădinii, se sculă în picioare, scoase un geamăt şi-şi lungi cât putu gâtul ca să respire aerul de afară. Două lacrimi i se prelinseră pe botul fraged şi moale.

Toată noaptea aceea, în loc să dorm, m-am gândit; m-am gândit la lucrurile pe care nu aveam voie să le ating, la libertate, al cărei nume nu-l cunoşteam, pe care mi-o imaginam vag, plină de bucurii necunoscute. Apoi, furată de somn, am visat că mă jucam şi eu pe gazonul unui scuar frumos, cu fetiţe pe care le iubeam şi care mă iubeau.

Susannah se opri şi rămase pe gânduri. Brian, care până atunci o ascultase cu o uimire mută, profită de-acest moment de tăcere.

— N-ai cunoscut-o pe mama dumitale, nu-i aşa, Susannah? întrebă el.

— Nu — răspunse frumoasă fată — tata mi-a vorbit despre ea… spre a mă îndemna s-o urăsc…

Brian făcu un gest de mirare.

— Să-ţi urăşti mama?! repetă el. Dar n-ai şi alte amintiri, mai îndepărtate, în afară de cuvintele tatălui dumitale?

— Nu.

— N-a existat nici o femeie lângă leagănul dumitale?

— Temperance — răspunse Susannah — care bea şi dormea.

— Ce vârstă aveai pe vremea aceea?

— Au trecut de atunci zece ani şi cred că am optsprezece.

Brian tăcu. Susannah se reculese o clipă, apoi chipul îi fu străluminat de un reflex de fericire. Continuă brusc:

— Să-ţi povestesc un eveniment misterios care a rupt în vremea aceea monotonia vieţii mele singuratice… poate c-a fost numai un vis… tatăl meu şi Temperance mi-au spus adesea că visasem… dar dacă a fost un vis, n-am mai avut de-atunci un altul la fel de frumos, şi fiecare din amănuntele lui mi-a rămas pecetluit în adâncul sufletului… Mult timp, foarte mult timp după aceea, când voiam să fiu fericită, închideam ochii şi mă rugam să retrăiesc acel vis sau amintirea lui.

Era într-o seară; Ismail nu venise de două zile în aripa casei unde locuiam eu. Mă aflam în salon, unde adormisem cu capul pe umărul ciutei mele Corali. Când dormeam astfel, Corah rămânea neclintită ore întregi şi nu se mişca decât dacă mă trezeam… Totuşi atunci a făcut o mişcare care m-a silit să deschid ochii şi-am văzut… în vis sau trează, nu ştiu, o femeie ce se furişa în salon, urmată de Temperance. Ah, ce frumoasă era, milord, şi câtă bunătate avea întipărită pe faţa ei blândă! De îndată ce-am zărit-o, inima mi s-a avântat spre ea; dar nu îndrăzneam să mă mişc, deoarece copilăria mea tristă şi solitară mă sălbăticise. Ţineam ochii pe jumătate închişi şi mă prefăceam că dorm.

Temperance şi frumoasa doamnă s-au oprit în mijlocul salonului; coastele Corei tresăreau sub mine pentru că şi Corah era sălbatică şi se temea de-o străină… Eram

prea copil, nu-i aşa, milord, ca să născocesc asemenea amănunte? Temperance şi tata m-au minţit. Am văzut-o pe femeia aceea; am simţit-o pe Corah tresărind: nu era un vis!

Privirea Susannei se opri întrebătoare pe chipul lui Brian.

— Cât de mult ţi-ai fi iubit mama! şopti Brian, emoţionat.

— Crezi, aşadar, că era un vis? întrebă cu tristeţe frumoasă fată.

— Cred că Dumnezeu a fost milostiv cu mine, dăruindu-mi dragostea dumitale, pe care n-o merit, Susannah… Continuă, oh, povesteşte-mi mai departe viaţa dumitale… Încep să-nţeleg ce fel de fiinţă eşti… încep să descopăr opera divinităţii, care-a făcut să se-ntrupeze un înger acolo unde se aruncase doar sămânţa de infern…

— Vai, milord — spuse Susannah, clătinând din cap — ai uitat că sunt o sclavă nenorocită în mâinile unor oameni ticăloşi şi puternici, o simplă unealtă?!…

Brian îi luă mâna şi o opri surâzând.

— Eşti o biată copilă înşelată — replică el — ne aflăm la Londra, Susannah, la Londra, unde două milioane de ochi stau deschişi, la Londra, unde crima există, fără îndoială, dar unde nu poate fi vorba de nici o putere ocultă şi aproape magică, asemănătoare celei despre care mi-ai vorbit în termeni vagi… Nişte oameni vor să se slujească de dumneata într-un scop pe care eu nu-l cunosc dar îl vom afla, asta-i tot… însă puterea lor stă numai în ignoranţa dumitale…

— Ia seama, milord!… Am văzut unele lucruri…

— Ai să-mi povesteşti tot, Susannah — continuă Brian. De altfel — adăugă el, pe tonul glumeţ pe care-l folosim faţă de copii când ne prefacem că împărtăşim spaimele lor himerice — dacă-i vorba de nişte uriaşi, îi vom sfârteca, iar dacă sunt nişte diavoli, îi vom izgoni prin vrăji.

Se ridică, deschise una după alta cele două uşi ale budoarului şi constată că odăile învecinate sunt goale.

— În primul rând — continuă el, instalându-se din nou pe sofa — nu te mai teme de spionii aceia fantastici care-ţi pricinuiesc atâta groază. Doar în cărţile vechi de basme mai există pereţi care au urechi.

Dacă ducesa de Gêvres n-ar fi dormit ca un puişor în clipa aceea, ar fi dezminţit cu siguranţă convingerea lui Brian de Lancester; dar pirpiria franţuzoaică urmărea mai departe în vis faimoasele aventuri ale lui Robinson Crusoe.

Susannah nu părea deloc dispusă să împărtăşească în întregime încrederea lui Brian. Totuşi, faptul că putuse vorbi liber aproape o oră era o dovadă că supravegherea slăbise. Continuă:

— Nici nu-ţi închipui, Brian, cât de mult aş dori să pot crede că doamna aceea frumoasă, cu aerul atât de binevoitor şi blajin, nu era o nălucă. Este singura amintire fericită pe care o am din copilăria mea. Mă privea cu nişte ochi încântaţi. "Ce frumoasă

el", spunea cu un aer trist şi vesel în acelaşi timp. În mod excepţional, Temperance nu băuse în seara aceea. "Doamnă, fata-i leit portretul dumneavoastră!" răspunse ea. Se auzi un zgomot de paşi la capătul coridorului. "Plecaţi, doamnă, plecaţi! zise Temperance, făcându-se albă ca varul. Pentru numele lui Dumnezeu, plecaţi!" Doamna făcu o mişcare, vrând să se retragă, dar ceva o reţinu şi, dând-o la o parte pe Temperance, care voia s-o scoată afară, se îndreptă spre mine şi mă strânse cu putere la piept.

Mi-ar fi imposibil să-ţi spun ce-am simţit în clipa aceea. Sufletul mi s-a topit, ochii mi s-au umplut de lacrimi: nu mai vedeam nimic.

Ah, nu putea fi un vis, căci, uite, Brian, am şi început să plâng, numai gândindu-mă la sărutul ei, unicul sărut pe care l-am simţit pe fruntea mea... Oh, da, ai dreptate... Cât de mult mi-aş fi iubit mama, milord!

— Dar era chiar mama dumitale! exclamă Lancester. Era mama dumitale, milady... mama dumitale, care, fără îndoială, a fost ţinută departe de dumneata prin violenţă...

Susannah îşi împreună mâinile şi-şi îndreptă privirea spre cer.

— Mama mea! repetă ea. Mama mea! Am văzut-o pe mama! Se lăsă pe marginea divanului şi căzu în genunchi. Doamne! Doamne! murmură ea. Fă-o fericită... nespus de fericită... Şi ajută-mă, înainte de-a muri, să mai simt o dată pe frunte buzele mamei!...

— Viaţa mea îţi aparţine — spuse Lancester, ajutând-o să se ridice — timpul pe care-l iroseam cu duşmănia şi nebuniile mele ţi-l voi pune de-aci înainte la dispoziţie, fără rezerve... Vom căuta... Şi dacă regăsirea mamei dumitale e un lucru posibil, o vom regăsi, Susannah...

Frumoasă fată întoarse ochii plini de lacrimi spre Brian:

— Cerul m-aude — continuă ea — de vreme ce mi-a trimis ajutorul dumitale... Mai spune-mi o dată, Brian, c-o vom regăsi...

— Pe cuvântul meu de onoare, mă voi strădui din răsputeri!... Apoi vom vorbi despre ea... Vom lăsa la o parte toate amintirile dureroase, gândindu-ne numai la clipa aceea fericită şi dătătoare de speranţe.

— O, ce bun eşti, milord! spuse Susannah, a cărei privire tulburată deveni plină de-o recunoştinţă nemărginită. Da... vom vorbi despre ea... O vom căuta...

Rosti anevoie aceste ultime cuvinte, apoi tăcu, pierzându-şi zâmbetul care-i strălucea sub lacrimi.

— Nu! Nu!... continuă ea, cu amărăciune. Mă faci să nutresc iluzii deşarte... Ştiu bine că n-am nici o mamă... Degeaba încerc să dau viaţă acelei amintiri unice şi vagi... Adevărul se-ntoarce mereu, Brian... adevărul care nu iartă şi te duce la disperare... totul n-a fost decât un vis!

— Nu pot să cred...

— Ascultă-mă!... Atunci când buzele acelea dragi mi-au atins fruntea, am scos un strigăt de bucurie şi am întins braţele să răspund îmbrăţişării... Dar, vai, braţele mele n-au cuprins decât aerul. Frumoasa doamnă nu mai era acolo, să mă sărute. Am deschis ochii: o beznă adâncă învăluise încăperea. E-adevărat c-am auzit nişte paşi care se îndepărtau în grabă, dar trebuie să fi fost Temperance. Vocea ameninţătoare a tatei răsună aproape numaidecât în uşa coridorului. Nu puteam înţelege ce spunea, fiindcă vorbea cu Temperance într-o limbă necunoscută mie... Mai târziu am aflat că era dialectul din Irlanda occidentală. Temperance răspundea cu glasul sugrumat de emoţie. Ismail continua s-o ameninţe. În sfârşit, biata fată scoase nişte ţipete stridente şi, printre ţipete, auzeam cum taică-meu o pălmuia neîndurător. Când s-a făcut din nou lumină, am văzut-o pe Temperance lungită pe jos, cu chipul însângerat şi învineţit. M-am apropiat de ea, s-o consolez, dar tata m-a dat la o parte cu asprime.

— Ai dormit bine, Suky? mă întrebă el.

— Nu dormeam — i-am răspuns — şi-am văzut...

— Ai să-mi povesteşti altă dată visul tău, Suky... Dar să nu mai dormi niciodată pe jos: serile sunt reci şi, ai văzut, din cauza ta a trebuit s-o pedepsesc pe Temperance.

— Cum?! am strigat. Din cauza mea?!

— Ascultă, Suky — continuă Ismail, cu zâmbetul lui răutăcios; căci când zâmbea, Brian, mă treceau întotdeauna fiorii — să nu mai dormi niciodată în salon, fata mea... şi... când ai să mai ai astfel de visuri, să vii să mi le povesteşti numaidecât... Ai să faci aşa cum ţi-am spus, Suky?

O întrebare a tatălui meu, milord, era întotdeauna o poruncă sau o ameninţare. Am plecat capul şi am început să tremur.

— Ai să faci aşa cum ţi-am spus? repetă Ismail, scuturându-mi braţul.

— Da!

— Aşa, Suky, eşti o fată cuminte... De altfel, dacă n-ai să faci aşa, am să-ţi omor ciuta.

Această ameninţare îmi încrâncena inima şi aprinse în mine o indignare mai presus de vârsta mea. N-aveam pe nimeni altcineva pe lume să iubesc în afară de biata mea Corah. Pentru prima oară l-am privit pe Ismail drept în faţă şi sprâncenele lui încruntate nu m-au făcut să plec privirea.

— Dacă ai să-ncerci s-o omori pe Corah, am s-o apăr!

Mă lovi uşor pe obraz.

— Sângele adevărat nu minte! şopti el, sau ceva de felul ăsta, al cărui sens nu l-am priceput atunci şi nu mi-e prea clar nici acum. Suky — adăugă el, reluându-şi aerul serios — dacă ai să-ţi aperi ciuta, când am să vreau s-o omor, draga mea, atunci am să vă ucid pe-amândouă.

Brian tresări.

— Mizerabilul! rosti el fără voia sa.

— A murit — spuse încet Susannah. Era tatăl meu, milord… Când a ieşit din cameră, m-am apropiat de Temperance, care zăcea pe parchet, şi-am încercat s-o ridic.

— Gin! îmi spuse ea cu vocea ei răguşită şi dogită.

M-am dus după rachiu. Bău cu lăcomie, de mai multe ori. După aceea începu să cânte. Am întrebat-o imediat, în genunchi, cine era doamna aceea frumoasă care se aplecase asupra mea să mă sărute. Izbucni în râs şi bău din nou. Apoi, în loc să se ridice, se întinse cât era de lungă pe jos şi spuse:

— Afurisitul mă bate, dar îmi dă voie să beau… Ce-mi pasă de bătaie, dacă am gin?

— Temperance, scumpa mea Temperance! am strigat eu. Răspunde-mi, fie-ţi milă de mine!

— Când am gin, nu mă tem de lovituri — repetă ea — n-are decât să dea în mine, afurisitul, eu îmi văd de băutura mea!…

Capitolul XII - Corah

— Din ziua aceea — continuă Susannah — am încercat de multe ori s-o descos pe Temperance. Când nu era beată, mă asculta tremurând şi nu voia să-mi răspundă… Când era beată, se uita la mine, cu rânjetul ei stupid şi cânta.

Nu mi s-a mai dat voie să dorm în salon. Dumneata care, desigur, ai avut o copilărie fericită, care ai avut un tată bun, nobil şi virtuos, care ai fost răsfăţat de sărutările mamei, poate că dumneata nu poţi înţelege asta: una din cele mai arzătoare dorinţe ale mele e s-o revăd pe Temperance, biata fiinţă decăzută, şi să-i pun din nou întrebarea, atât de des repetată: "A fost un vis?"

— Nu, n-a fost un vis — o întrerupse Brian de Lancester. Crede-mă, Susannah, în timp ce vorbeai, mă gândeam: cel mai elementar bun-simţ, unit cu cea mai obişnuită experienţă de viaţă, te face să-ţi dai seama c-a fost vorba de altceva decât de-un vis. Omul acela, tatăl dumitale, avea un anume interes, pe care, deocamdată, nu-l înţeleg, să te mintă. O câştigase de partea lui pe Temperance, cu ajutorul viciului nenorocitei, şi-o îmblânzise prin teama de pedepsele lui brutale. Tăcea fiindcă-i era frică. Aş putea să

jur că doamna aceea, a cărei imagine ţi-a rămas atât de adânc întipărită în amintire, era mama dumitale.

— Îţi mulţumesc, milord, îţi mulţumesc! spuse încet Susannah. Trecură zile, milord, apoi luni, iar după aceea ani. Creşteam. Tata îmi spunea că mă făcusem frumoasă. Totuşi nici o schimbare nu se petrecea în viaţa mea. Continuam să rămân prizonieră în casa din Goodman's-Field, neavând în jurul meu decât pe mutul Roboam, Temperance şi ciuta. Dispariţiile tatălui meu deveneau din ce în ce mai frecvente. Aproape că nu-l mai vedeam deloc. Mai târziu am aflat ce făcea în timpul absenţelor. Îşi risca viaţa pentru bani. La început a câştigat mult aur; când norocul îi întoarse spatele şi-a pierdut viaţa.

Doamne, cât am mai plâns în vremea aceea despre care-ţi vorbesc, milord! Trecuseră mai bine de doi ani de când eu şi biata Corah ne legaserăm una de alta… Dac-ai şti ce frumoasă, ce bună, ce blinda era Corah! Cum asculta atentă şi-nţelegea fiecare cuvânt ce-mi ieşea din gură! Cum îmi ghicea tăcerea! Era singura mea prietenă, singura mea bucurie. Când începeam să zâmbesc, zburda, nebună de fericire, pe iarbă în jurul meu. Când eram tristă — şi asta se întâmpla destul de des — venea să se culce la picioarele mele, îşi aţintea ochii asupră-mi şi gemea uşor… Nu o dată am zărit-o lăcrimând… Sărmana Corah!… După moartea ei, s-a scurs multă vreme până ce-am găsit o altă fiinţă care să fie alături de mine în momentele de tristeţe.

Căci a murit, milord. Corah nu era, ca mine, o fiică a nenorocirii. Ea cunoscuse libertatea. Se stingea, biata de ea, fiindcă un zid o despărţea de libertate, pentru că nările ei larg deschise nu mai puteau adulmeca adierea răcoroasă ce cutreieră pajiştile înalte, pentru că-i lipsea totul: oboseala, mişcarea, soarele.

Într-un fel, îi semănăm. Aerul sufocant al închisorii mele mă apăsa din ce în ce mai mult. Dar în această stare de nefericire există o rază întunecată de speranţă: nădăjduiam să mor. Eram însă prea tare. Moartea mă ocoli…

Într-o dimineaţă, coborând în grădină, am găsit-o pe Corah întinsă pe gazon; abia mai răsufla, iar pieptul îi sălta în spasme convulsive. Mi s-au tăiat picioarele: aveam o bănuială… Am îngenuncheat lângă ea. Lacrimi mari îmi şiroiau pe obraji… Se uită la mine şi încercă să se ridice în picioare pentru a-mi dărui mângâierea obişnuită. Dar căzu din nou, milord, şi acesta i-a fost sfârşitul. Corah nu s-a mai ridicat…

Brian luă batista brodată a Suzannei şi-i şterse o lacrimă ce i se rostogolea încet pe obraz. Susannah încercă să zâmbească.

— Vei spune poate că durerea mea a fost exagerată, nu-i aşa? continuă ea. Dar un lucru e sigur: a trebuit să treacă şapte ani de la moartea Corei ca să întâlnesc în viaţa mea o clipă de uşurare, o dovadă de dragoste, o privire prietenoasă, o mângâiere sinceră… Şapte ani, milord, din viaţa mea care nu numără prea multe primăveri… În ultimele opt zile, fericirea m-a copleşit. Dumnezeu mi l-a trimis pe omul pe care-l iubesc

şi o femeie ca un înger, care mă socoteşte sora ei. Aşa încât, orice se va mai întâmpla, nu mă voi plânge. Mi-ai dăruit dragostea, iar Lady Ophelia mi-a oferit un loc în sufletul ei…

Am rămas toată ziua lângă trupul neînsufleţit al Corei. Zadarnic au încercat să mă ia de acolo. Voiam să mor alături de ea. Seara, ah, s-a întâmplat un lucru îngrozitor, milord! Temperance a adus un om în grădină. Un om cu o înfăţişare hidoasă; pe un corp diform, purta nişte zdrenţe nenorocite; când mergea, toate membrele i se dislocau în chip oribil.

Temperance îmi spuse:

— Miss Susannah, acesta-i Bob, cerşetorul, care-a venit după ciută. Trebuie să vă duceţi în camera dumneavoastră, dacă nu vreţi să vă-mbolnăviţi.

Nu m-am clintit din loc. Dar îngrozitorul cerşetor se îndreptă şchiopătând spre mine; cuprinsă de un dezgust peste puterile mele, am fugit în salon. Cerşetorul Bob şi Temperance rămaseră singuri lângă sărmana mea Corah.

— Haide, dragă Bob — spuse Temperance — ia-o în cârcă.

Bob se lăsă în genunchi, chiar în locul unde stătusem eu cu o clipă mai înainte, şi puse mâinile pe trupul ciutei.

— E tare slăbănoagă vita asta — mormăi el. De-ar fi fost dată gata c-o lovitură de cuţit, scoteam pe ea vreo treizeci de şilingi.

Auzeam şi mă treceau fiorii.

— Ţi-o dau aşa cum e, pentru o cană de gin — continuă Temperance. Dar hai mai repede, dragul meu Bob!

— Gin! mormăi Bob. Mereu gin!… O femeie frumoasă ca tine!… Ascultă, Temperance, am să-ţi aduc o cană de bere… Nenorocita asta nu merită mai mult.

— Fie şi-o cană de bere! spuse Temperance. Dar grăbeşte-te!

Bob îşi vâră mâna în sân şi scoase un cuţit lung a cărui lamă strălucea în ultimele licăriri ale amurgului.

— După sau înainte — spuse el — nu contează!… Ar fi păcat să pierd atâtea kilograme de carne; am s-o aranjez atât de bine, încât negustorul o să creadă c-am ucis-o înainte de-a muri…

L-am auzit scoţând un hohot de râs ascuţit, apoi lama cuţitului său dispăru în beregata Corei… N-am putut să-mi înăbuş un ţipăt de groază. Am căzut pe spate. Când mi-am revenit, tata era la căpătâiul meu împreună cu un doctor.

— Fetiţa are nevoie de o îngrijire specială, domnule — spunea medicul — e bolnavă, grav bolnavă! Are nevoie de aer, de libertate, de bucuriile vârstei, altminteri…

Nu-şi termină fraza, dar eu am înţeles şi-am început să nutresc speranţe.

— Situaţia e chiar atât de proastă, domnule doctor? întrebă Ismail. E voinică, frumoasă, uitaţi-vă la ea... Trebuie să fie vorba de-o durere trecătoare... Am să-i dau altă ciută şi-o să-şi revină.

Doctorul clătină din cap şi luă de pe tăblia şemineului o muşcată ale cărei flori veştede stăteau aplecate, frânte, pe tulpinile lor.

— Florile şi copiii au nevoie de soare — spuse el — iată o biată plantă care mâine nu va mai fi... credeţi-mă, domnule, plămânii obosiţi ai fiicei dumneavoastră au nevoie de aer curat, altminteri va păţi că floarea...

Medicul se înclină şi ieşi. În tot timpul acelei discuţii mă prefăcusem că dorm. Rămas singur, tata se aşeză lângă minei şi-mi luă pulsul.

— Ticăloşii ăştia de medici fac pe poeţii! murmură el, indispus. Florile şi copiii!... Totuşi Susannah e bolnavă... Pe legea mea! Prefer să fac un sacrificiu decât s-o pierd! Copilul ăsta-i toată averea mea. Într-un fel sau altul, o să-mi aducă o rentă bunicică, fără nici un risc...

A doua zi, milord, am fost urcată într-o trăsură închisă care m-a plimbat o zi întreagă, fără să se oprească. Când am coborât, era noapte şi, a doua zi dimineaţa, m-am trezit într-o cameră mare în care năvăleau razele soarelui. Am sărit jos din pat şi m-am repezit la fereastră. Mi-au dat lacrimile, milord. În faţa mea se afla un orizont vast, păduri, un lac, munţi. Peste toate acestea, razele soarelui lunecau, împrăştiindu-şi pulberea lor de aur. Era o privelişte nespus de frumoasă, atât de frumoasă, încât am dat-o uitării pe sărmana mea Corah. Dar imaginea ei îmi reveni curând în amintire. O vedeam alergând sub copacii înalţi, de-a lungul malurilor înverzite ale lacului sau culcată în iarba câmpiei. Plângeam iar, dar nu de bucurie.

În fond însă, eram un copil. Toate aceste lucruri atât de frumoase şi-atât de noi pentru mine, mi-au biruit părerile de rău. Îmi aminteam de Corah şi-mi amintesc şi acum, ca de singură fiinţă care-a adus o rază de blândeţe tristei singurătăţi a copilăriei mele, şi totuşi, atunci că şi acum, amintirea ei nu mai avea amărăciunea de la început. Mi-o închipuiam pe Corah culcată la picioarele mele, lingându-mi mâna care-i aducea o bucăţică de pâine sau o mângâiere.

Locul unde fusesem transportată era foarte departe de Londra. E, tot ce pot spune, deoarece n-am ştiut niciodată numele sau poziţia lui pe hartă. Mi se dădea voie să ies cât voiam, dar nu mi-era îngăduit să vorbesc cu oameni străini. Temperance şi Roboam-mutul mă întovărăşeau în toate plimbările pe câmpii, ridicându-se ca un zid de piatră între mine şi ţăranii de treabă care mă salutau când mă vedeau.

Tata rămăsese la Londra. Când o întrebam pe Temperance de el, îmi spunea că va sosi curând şi-mi va aduce rochii de mătase şi catifea, perle de pus în păr şi inele cu pietre preţioase. În privinţa obiectelor de lux, nu eram cu totul neştiutoare. Ismail îmi

repetase neîncetat, că sunt frumoasă şi adesea mă gătise cu podoabe strălucitoare, ca şi cum ar fi vrut să-mi întărite cochetăria mea ce abia se trezea la viaţă.

Părăsisem Londra la începutul primăverii. Am stat în casa aceea de la ţară aproape până în toamnă. Cele opt luni de relativă libertate au avut asupra mea un efect extraordinar. Înainte de a pleca, fusesem sănătoasă şi numai covârşitoarea povară a singurătăţii mele în atmosfera viciată a Londrei reuşise să mă doboare. Viaţa de la ţară m-a făcut să înfloresc deodată. Trupul îmi deveni robust, inima prinse puteri, iar mintea mea, deşi necultivată, începu să arunce unele priviri cutezătoare, dincolo de barierele impuse, asupra acelei lumi pe care nu aveam voie s-o cunosc. Am. Învăţat să călăresc, să înot, iar mutul se minuna adesea de îndemânarea mea de a mânui arma de vânătoare pe care Ismail o pusese printre lucrurile mele.

Vai, milord, nu acestea sunt lucrurile pe care trebuie să le ştie o femeie. În ultimele opt zile am aflat că astfel de biete talente nu se potrivesc unei fete tinere. Le voi da uitării, fiindcă vreau să-ţi fiu pe plac, Brian.

Lancester se înclină zâmbind.

— Nu uita, Susannah — spuse el — eu te iubesc aşa cum eşti... îmi place totul: neştiinţa dumitale şi chiar acea tiranie care ţi-a adumbrit anii tineri, făcându-te atât de diferită de celelalte femei... Oh, dacă mă iubeşti, vom fi foarte fericiţi!

— Dacă te iubesc! repetă Susannah, a cărei privire moleşită de amintiri scăpără deodată. Dumnezeu mi-e martor că viaţa mea îţi aparţine de mult timp, milord... Dar îţi voi spune mai târziu cât am suferit fără dumneata şi pentru dumneata, care nici nu mă cunoşteai... îţi voi spune cum, fără să ştii, mi-ai schimbat resemnarea apatică în agonie, indiferenţa ursuză în martiriu... Şi-ţi voi mai spune cât de mult ţineam la suferinţa mea, Brian, şi cită fericire ciudată găseam în amărăciunea chinurilor mele...

Pe la începutul toamnei, o scrisoare a lui Ismail ne cerea să ne reîntoarcem. Ne-am urcat iar într-o trăsură închisă, care ajunse la Londra noaptea. Nu ştiu dacă am eu o fire ciudată, sau aşa sunt toţi oamenii. Dar mi-a făcut plăcere să revăd casa în care plictiseala mă apăsase într-atât; mi-a făcut plăcere să stau lângă cuşca goală a sărmanei Corah. Copacii înalţi mi-au părut nişte vechi prieteni, iar cămăruţa mea mai puţin tristă. Nu le mai invidiam pe fetiţele care se jucau pe gazonul scuarului. De altfel, nici ele nu mai erau aceleaşi: crescuseră ca şi mine. Ce se întâmplase cu ele de nu mai apăreau în scuar?... Trăiau şi ele, la rândul lor, retrase de lume? Bietele fete! Mi-era milă de soarta lor şi-mi spuneam că vor păţi ca biata mea ciută Corah, deoarece deveniseră prizoniere după ce cunoscuseră libertatea.

Revăzându-mă, tata păru uimit.

— Ce mare şi frumoasă te-ai făcut, Susannah! spuse el, cuprins de-o adevărată admiraţie. Afurisitul ăla de doctor a avut dreptate cu floarea şi copilul lui... Ei, Susannah,

fata mea, ai devenit o domnişoară şi va trebui să fii tratată ca atare. Îţi plac rochiile frumoase?

Am roşit de plăcere la această întrebare.

— Vei avea rochii frumoase — continuă tata, strecurând puţină batjocură în surâsul lui — vei avea găteli şi dantele… Apoi, fata mea, vei vedea în curând feţe noi… Oh, ai să te distrezi ca o regină, Susannah!

După plecarea lui Ismail am rămas pe gânduri. Curiozitatea mea se prefăcuse într-o teamă sălbatică. Ideea de a vedea pe cineva, de-a sta de vorbă cu cineva, în afară de tata, Temperance şi Roboam, mă înfricoşa. Dar, pe de altă parte, rochiile frumoase, bijuteriile, dantelele mă ameţeau. Cred c-aveam pe atunci vreo unsprezece ani şi ceva. Asta se întâmpla acum şase ani.

În seara aceleiaşi zile, se petrecu un eveniment mai aparte. Temperance îmi despletea părul, pregătindu-mi toaleta de noapte. Ca de obicei, nefericita mirosea a gin de trăsnea. Totuşi nu era chiar beată, ci doar veselă, având acea bună dispoziţie comunicativă şi exaltată, atât de respingătoare la cei pasionaţi de viciul ei.

— Miss Susannah — îmi spuse deodată, izbucnind în râs — am fost însărcinată să vă sărut… să vă sărut pe amândoi obrajii, la naiba! Miss Susannah… am păcătuit, scumpă domnişoară! Cartea sfântă spune: "Să nu iei numele Domnului în deşert"… dar drăguţul meu Bob mă pune să jur… Ce ziceam, Miss Susannah?

— Ziceai că băutura e-un nărav foarte urât, Temperance — i-am răspuns, cu răutatea mea de copil.

— Aşa am spus?! se miră ea. Ptiu, drace! înseamnă că-s beată… Nu-i adevărat, copil răutăcios… Ziceam c-am fost însărcinată să vă sărut şi să vă pun fleacul ăsta la gât.

Înainte de-a avea timp să răspund, mă sărută zgomotos pe amândoi obrajii şi-mi trecu pe după gât o panglică de mătase de care atârna medalionul cu floarea noastră, Brian.

— Ce-i asta? am ţipat. Cine ţi-a dat-o?…

— Ssst!… mă întrerupse Temperance. E-o taină mare…

— Te rog, draga mea Temperance, spune-mi cine mi-a trimis cutiuţa asta frumoasă.

— O…

Se opri, izbucnind în râs.

— O zână — continuă cu veselia ei vulgară — o zână care dă târcoale prin Goodman's-Field în fiecare seară şi-mi oferă bani să-mi cumpăr gin când… are chef, fir-ar ea să fie!

Capitolul XIII - Medalionul

— Mi-a fost imposibil — continuă Susannah — să mai scot şi-altceva de la Temperance, care alergă, îmi spuse ea, să-şi ia jumătatea de cană de gin oferită de zână.

Îmi lăsă medalionul pe care mi-l atârnase la gât. L-am sucit pe toate părţile şi am admirat fineţea lucrăturii. În locul unde se găseşte acum această zgârietură — Susannah ţinea medalionul în mână în timp ce vorbea — se vede o mică stampă, nişte arme, cred, gravate extrem de delicat. Sub ecuson, un cuvânt fusese adăugat cu un ac, un singur cuvânt, gravat de-o mână tremurândă...

Nu ştiam încă să citesc, Brian, aşa că n-am putut descifra cuvântul, dar fiecare literă care-l alcătuia şi-a păstrat forma gravată în adâncul memoriei mele şi, mai târziu, am putut să le silabisesc pe toate în amintire. Cuvântul scris sub ecuson era un nume, iar numele. În măsura în care o impresie de acest gen poate deveni o certitudine, era Mary.

— Mary, repetă Brian, părând a scormoni prin memorie. O clipă lăsă impresia că-şi continuă cercetările, apoi adăugă brusc: Dar există atâtea Mary!

— Şi-apoi, poate mă-nşel — vorbi mai departe Susannah — căci acest nume, acest cuvânt n-a rămas decât foarte puţin timp sub ochii mei.

Între timp, Brian rămăsese pe gânduri: în mintea lui încolţise vag o idee. Luă medalionul şi-l examină cu minuţiozitate. Căută în zadar cei doi vulturi pe care-i recunoscuse în cele două părţi ale ecusonului. Acum i se păreau nişte simpli câini de vânătoare. Doar blazonul de conte rămânea vizibil sub arme.

— Tatăl dumitale a distrus gravura, milady? întrebă el.

— Tocmai despre asta voiam să-ţi vorbesc — răspunse Susannah. Toată seara n-am făcut altceva decât să-mi admir medalionul. Nu ştiu de ce-mi era mai drag decât toate celelalte podoabe ale mele. Fără să vreau, făceam o legătură între acest dar, oferit de o mână necunoscută, şi apariţia despre care ţi-am vorbit. Trebuia să fie vorba de aceeaşi persoană...

— Te-ai gândit la mama dumitale, Susannah?

Frumoasă faţă îşi plecă fruntea.

— Milord — spuse ea — mă gândeam la o femeie blândă şi bună, care mă iubea. Nu mă gândeam la mama, deoarece îmi închipuiam că mama mă ura... Oare nu mă părăsise?... Nu, Brian, trebuie să-ţi mărturisesc că ideea de mamă nu trezea în mine decât sentimente dureroase... Tata îmi spusese de-atâtea ori că...

— Tatăl dumitale — o întrerupse Brian, cu amărăciune şi compasiune — voia să-ţi mutileze sufletul şi să şteargă din el dragostea faţă de mamă, aşa cum a şters semnele şi cuvântul gravate pe acest medalion. A murit şi n-a mai putut să-şi ducă intenţia până la capăt... Dumnezeu să-l ierte!

— Oh, da, milord, Dumnezeu să-l ierte, dacă asta i-a fost intenţia... căci, dintre cele mai amare amintiri care-mi alcătuiesc trecutul, cea mai dureroasă este aceasta: mi-am blestemat deseori mama... Când Ismail a venit să-mi facă obişnuita vizită de seară, continuam să mă uit la medalionul meu drag. Am încercat să-l ascund la piept, dar el a sesizat gestul şi m-a apucat de braţ.

— Oh, oh! exclamă el. Suky, am şi-nvăţat să folosim sânul drept ascunzătoare, deşi la vârsta ta încă nu se prea obişnuieşte? Arată-mi ce ai ascuns acolo, copila mea... Sper că nu-i vorba de-un bileţel de dragoste!

— Nu mi-l lua, te rog — am strigat — te rog din suflet, lasă-mi-l...

— Carevasăzică, Miss Suky, nu vrei să-l laşi din mână. Bine, am să ţi-l dau înapoi, dar trebuie să mi-l arăţi numaidecât.

Îmi spuse toate acestea pe tonul de poruncă batjocoritoare la care, spre nefericirea mea, n-am rezistat decât rareori. Îţi mai aduci aminte de Ismail, milord?... Dumitale nu-ţi poruncea niciodată, iar faţă de străini, trăsăturile lui aveau întotdeauna expresia slugarnică a cămătarilor. La el acasă însă era un om cumplit. Parcă văd şi-acum chipul lui palid a cărui parte de jos era acoperită de-o barbă deasă, neagră, mătăsoasă şi-atât de frumoasă, încât semăna c-un ciucure de satin. Temperance spunea că era bărbat frumos. Oricum, frumuseţea lui avea ceva înspăimântător... Iar vocea lui izbucnea întotdeauna înăbuşită, batjocoritoare, ameninţătoare. De-atunci, o singură dată am mai auzit o voce asemănătoare, Brian, o voce care, când mi-a ajuns pentru prima oară la ureche, mi-a îngheţat sângele în vine şi m-a înfiorat până în măduva oaselor. Era vocea unui om...

Susannah coborî tonul şi se apropie de Brian.

— Era vocea omului care mi-e acum stăpân! încheie ea. Brian deveni mult mai atent. Susannah continuă: Nu ştiu ce să cred despre el. Vreau să-ţi spun doar un lucru ciudat. Acest om, care mi s-a recomandat sub numele de Tyrrel şi căruia Lady Ophelia îi spune Sir Edmund Makensie...

— Sir Edmund Makensie! exclamă Lancester. Prin urmare...

— Îl cunoşti, milord?

— Fireşte că-l cunosc... Ce voiai să-mi spui despre Sir Edmund Makensie?

— Voiam să-ţi spun, milord... dar ai să judeci singur dacă am sau nu dreptate, de vreme ce-l cunoşti, voiam să-ţi spun că vocea lui a avut asupră-mi un efect extraordinar. Îl auzisem vorbind încă înainte de această împrejurare, l-am auzit de multe ori după

aceea şi am impresia că vocea lui e-acum prefăcută, în timp ce atunci, milord, o singură dată, a vorbit firesc, cu mine, cu pasiune, vocea lui devenind identică cu cea a lui Ismail.

Brian zâmbi, cu un aer de îndoială.

— M-am înşelat, nu-i aşa? continuă Susannah. Se poate, milord. Însăşi situaţia în care mă aflam în ziua aceea a contribuit desigur mult la eroarea mea, căci mă regăseam — ca odinioară în casa din Goodman's-Field — sub tiranica voinţă a unui om care-mi spunea: "Ai să faci aşa!", iar eu eram silită să acţionez împotriva inimii şi conştiinţei mele... Ah, ce clipă dureroasă am trăit! adăuga frumoasă fată, a cărei minte părea stăpânită de-un gând amar. Există acolo un bolnav care dormea şi mi s-a poruncit să-l sărut pe frunte... L-am sărutat, milord, fiindcă am fost ameninţată că te voi pierde. Mă rog cerului să nu fi ieşit ceva rău din asta...

Brian o privi liniştit.

— Cuvintele dumitale încep să devină enigme pentru mine, Susannah — spuse el. Pentru numele lui Dumnezeu, explică-te!

— Răbdare, milord, răbdare. Înainte de-a ajunge la acest trist episod, mai sunt de povestit şi alte episoade, nespus de triste... îţi vorbeam despre Tyrrel pentru că vocea lui... Şi-acum, când mă gândesc iar, inima mi se strânge... Oh, era vocea lui... era vocea lui!

Rostind aceste cuvinte, Susannah îşi duse mâinile la ochi, de parcă ar fi încercat să înlăture o nălucă înfricoşătoare.

— Draga mea — spuse pe un ton blând Lancester — ai avut destule nenorociri reale care ţi-au apăsat şi-ţi apasă încă existenţa, ca să-ţi mai creezi şi fantome... Ce legătură poate exista între chipul blând al lui Sir Edmund şi figură aspră, plină de răutate a lui Ismail?... Poate că trăsăturile şterse ale lui Sir Edmund orbul nu sunt decât o mască, de vreme ce susţii că-i amestecat în tenebroasele intrigi ce te înconjoară; dar Ismail n-ar fi izbutit niciodată să şi-o aplice pe chipul lui în continuă mişcare. Totul este diferit, ba chiar contrar, la ei... De altfel, mai este oare nevoie să-ţi amintesc că Ismail a murit?

— Pe eşafod, Doamne! murmură Susannah. Ştiu... l-am văzut... am asistat la spânzurarea tatălui meu, milord!

Se opri, cuprinsă de-un tremur nervos, sufocată, şi vreme de câteva clipe, nu mai fu în stare să vorbească.

În timpul acesta, Brian se gândea la Sir Edmund, faţă de care, până atunci, nutrise sentimente de milă din pricina nenorocirii lui, şi care, după spusele Susannei, era capul unei misterioase organizaţii criminale. Nu cunoştea încă ţolul şi mijloacele acelei organizaţii, dar se şi gândea la măsurile ce trebuiau luate pentru a smulge masca omului care abuza de infirmitatea lui şi înşela cu-atât mai uşor lumea, cu cât inspira mai multă milă, compasiunea înlăturând bănuielile. Faptul era foarte primejdios pentru Sir Edmund

Makensie, căci poziţia ocupată în societate de Brian de Lancester făcea din el unul din cei mai temuţi duşmani cu care să aibă de luptat. În plus, Sir Edmund nu ştia nimic despre primejdia care-l ameninţa.

— Cum îţi spuneam, milord — continuă Susannah, scuturându-se brusc pe povara imaginii recent evocate — tata mi-a poruncit să-i dau obiectul pe care-l ascunsesem la piept. A trebuit să mă supun, deşi îmi venea tare greu să mă despart de medalion. L-a luat şi, de îndată ce şi-a aruncat ochii asupra cuvântului scris cu acul şi asupra armelor, a exclamat mânios:

— Mizerabilă de Temperance! Hotărât lucru, nu te poţi încrede în ea... Cine ţi-a dat bijuteria?

N-am răspuns nimic.

— E drăguţă, fata mea — continuă el — vrei să mi-o dăruieşti?

— Nu, oh, nu! Lasă-mi-o mie! Te implor să nu mi-o iei!

— Am să ţi-o las', Suky, dacă eşti faţă cuminte, adică dacă-mi mărturiseşti că Temperance ţi-a dat bijuteria.

Probabil că Dumnezeu m-a înzestrat cu o oroare instinctivă faţă de minciună, milord, căci eu, care eram cu totul neştiutoare în această privinţă, de altfel că şi-n toate celelalte, am rostit cu foarte mare greutate prima mea minciună. Dar ştiam că tata o va bate pe Temperance şi mi-era milă de ea.

— Nu — am răspuns, încurcată — nu mi-a dat-o Temperance.

— Atunci Roboam? exclamă el, pălind.

— Vai, nu.

De data aceasta, răspunsul pornea din inimă. Ismail mă privi necruţător.

— A şi-nvăţat să mintă! şopti el, cu un surâs şiret. Aş pune rămăşag că educaţia nu va fi nici lungă, nici dificilă... Destul, Miss Suky! adăugă el, cu voce tare. Acuma ştiu ceea ce-am vrut să ştiu şi am să-ţi dau înapoi bijuteria.

Se aşeză lângă mine şi începu să întoarcă medalionul pe toate feţele, ca şi cum ar fi vrut să-l deschidă. Eu nici nu bănuisem măcar că poate fi deschis. După câteva minute, în timpul cărora discută cu mine lucruri neînsemnate, degetul lui apăsă întâmplător resortul secret şi medalionul se deschise. Am scos un strigăt de uimire.

— Ah, ah, Suky! spuse el. La asta nu te-aşteptai.

— Ce-i înăuntru? am întrebat, curioasă.

— Apă de Portugalia şi câţiva peri de pisică.

Pronunţând aceste cuvinte pe care le însoţi cu un râs sec şi forţat, se apropie de grătarul sobei unde mocneau câţiva cărbuni şi aruncă un obiect luat din medalion. Obiectul scăpără la atingerea cu cărbunele, se aprinse şi scoase o trâmbă de fum gros. Trebuie să fi fost o şuviţă de păr.

— Vai! am exclamat. Mi-ai promis că mi-o dai înapoi...

— Taci, Miss Suky! m-a întrerupt el. Eu îmi ţin făgăduielile, m-auzi, şi în ce mă priveşte, decât să nu-mi ţin cuvântul, am preferat să dau cinci falimente... Dar tu nu ştii ce-nseamnă un faliment, Miss Suky; într-o bună zi am, să-ţi spun... şi multe alte lucruri, deşi amândoi avem foarte puţin timp liber.

Scoase din medalion o bucăţică mică de hârtie extrem de fină care însoţea părul. Îşi puse ochelarii pe nas şi citi: "Suzannei, când va şti să citească".

— Bravo! exclamă el. Cuceritoare naivitate!... Fireşte, Suky, nu vei fi în stare să citeşti mai înainte de a învăţa alfabetul.

— Dar îl voi învăţa — l-am întrerupt eu — biletul e-al meu, dă-mi-l, te rog!

— E-adevărat, Suky, ai să-nveţi; chiar de mâine ai să-nveţi să citeşti, să cânţi, să dansezi... ai să-nveţi tot ce trebuie să ştie o fată frumoasă pentru a cuceri inima unui bărbat... în ce priveşte biletul, asta-i altceva... lasă-mă pe mine să-l descifrez.

Începu, într-adevăr, lectura biletului închis în medalion.

Hârtiuţa era foarte mică, milord: cu toate acestea cuprindea fără îndoială multe lucruri, deoarece tatii i-a trebuit timp îndelungat s-o citească. În timp ce citea, murmura cuvinte amare şi ridică din umeri, dispreţuitor.

— Grozavă! spuse el în cele din urmă. Cu hârtiuţa asta mizerabilă poţi stoarce lacrimi unui întreg batalion de băbătii!... Dacă persoana care-ţi scrie aceste nerozii, Suky, ar fi bogată, cred c-am duce-o amândoi de minune...

— Cine-i această persoană, tată? am întrebat rugător. Şi ce vrea de la mine?

— Te vrea pe tine, Suky; atâta tot. Iar în ce priveşte numele ei, iată-l scris aici. Îmi arătă numele gravat sub ecuson. Ce păcat că n-ai luat prima lecţie de citire, nu-i aşa?

— Ce nume-i? am întrebat din nou.

— E numele... şovăi apoi continuă: E numele unui tânăr frumos care se prăpădeşte de dragoste pentru tine, Suky... îl cheamă Henry.

N-am înţeles nimic din acest răspuns, după cum cred că-ţi închipui, milord.

— Aşa îţi vorbea Ismail?! spuse Lancester, ale cărui sprincene se încruntaseră. Tatăl dumitale!...

— Cred că era groaznic din partea lui, milord, devreme ce aceste cuvinte par să-ţi stârnească indignarea, dar Ismail a mers şi mai departe... În seara aceea, pentru prima oară, rosti faţă de mine nişte cuvinte care, la început, neînţelese, alunecară pe scutul ignoranţei mele, dar care, repetate adesea şi explicate cu răbdare, îmi pătrunseră în cele din urmă în gând... Acum opt zile ţi-aş fi repetat, fără să roşesc, tot ce-mi spunea Ismail, deoarece credeam că lecţiile acelea erau cele pe care orice părinte le dă fiicelor sale... De opt zile încoace, gândurile mele nu mai sunt cufundate în beznă: acum ştiu că

înaintea cerului, ca şi înaintea oamenilor, aceste învăţăminte sunt infame şi că, rostite de un părinte, devin odioase.

— Cum?! sări Brian Trebuie să presupun că...

— Nu mă-ntreba nimic, milord spuse Susannah, a cărei tristeţe era luminată de un zâmbet nobil şi pur... Poate nu-ţi voi înţelege întrebările... Îţi voi povesti totul, oricât mi-ar fi de greu, iar în ceea ce priveşte dragostea, îţi spun de pe acum că nu ştiu să existe ceva în viaţa mea din care aş putea face un mister.

Brian de Lancester roşi şi se simţi ruşinat, într-atât de străină de candoarea fermă şi demnă a Suzannei era întrebarea pe care se pregătea s-o formuleze.

— Ismail continua să ţină în mână medalionul — urmă Susannah. Părea că ezită să mi-l dea. Deodată scoase din buzunar o unealtă asemănătoare celor de care se slujea Roboam pentru a-şi sculpta bucăţelele de lemn şi se aşeză lângă mine. Apoi, cu ajutorul uneltei, începu să zgârie ecusonul.

— Ce faci, tată? l-am întrebat.

— Vezi bine ce fac, Suky... Dar să lăsăm asta, te rog, şi să vorbim despre lucruri serioase... Am de gând să-ţi ţin un lung discurs, vezi tu, şi-n timpul ăsta îmi place să lucrez... Ascultă-mă bine: Eşti o fetiţă fermecătoare, Susannah, şi dacă vei continua aşa cum promiţi, în doi sau trei ani, cel mult patru, vei fi cea mai frumoasă faţă din Londra... Te bucură?

— Vai, tată! am răspuns, izbucnind în plâns. Ştergi numele persoanei care mă iubeşte...

— Ţii atât de mult să-i cunoşti numele, Susannah?... Dacă eşti Cuminte, am să ţi-l spun mai târziu... De altfel, fata mea, peste câtva timp, oamenii care te vor iubi se vor număra cu zecile... Pe cuvântul meu, Suky, vei fi o fiinţă fericită... Îţi voi dărui podoabe cu care să pui în umbră pe cele mai strălucitoare ladies... Vei fi steaua care va lumina Londra, vei fi leoaica... în jurul tău se vor îmbulzi admiratori. Toţi vor nădăjdui să-ţi câştige inima... Mă asculţi, Suky?

Urmăream cu privirea întristată opera de distrugere pe care o săvârşea în timp ce-mi vorbea.

— Mă asculţi? Foarte bine! continuă el. Spuneam că ţi se va cere să priveşti la dreapta, la stânga, în sfârşit, în toate părţile, draga mea; aşa-i viaţa femeilor, cel puţin cea a femeilor frumoase... Or, Suky, multe îşi pierd capul din prea mult orgoliu, multe ameţesc uşor... Orgoliul, pe care proştii şi ipocriţii îl numesc pudoare, te va sfătui să treci nepăsătoare şi semeaţă printre osanalele ce vor fi cântate în cinstea ta... uşurinţa, despre care vei auzi vorbindu-se... când îţi vei face intrarea în lume... vocea inimii îţi va spune să iubeşti vreun tânăr gentleman cu vocea blindă, cu surâsul drăgăstos... la

seama, Susannah!... Vai, ia seama, fata mea!... Datoria unei femei... Dar iute, îţi restitui bijuteria, aşa cum ţi-am făgăduit.

Îmi dădu, într-adevăr, înapoi medalionul, gol şi în starea în care-l vezi.

Apoi continuă cu o voce aproape solemnă:

— Datoria unei femei este să iubească, Susannah, să iubească şi să se dăruiască fără rezerve şi fără împotrivire... Ai să-nţelegi asta mai târziu... Dar datoria ei este şi să aleagă... şi cea mai bună cale de-a se orienta în alegerea ei, fata mea, este să nu respingă pe nimeni, în afară de acei nenorociţi aventurieri care n-au nimic pe lume decât mutra lor şi-un costum; să treacă de la unul la altul... cu condiţia ca toţi să fie bogaţi şi generoşi... Pe mâine, Suky!

Brian rămase împietrit.

— Ce infamie! Ce infamie!... murmură el, în sfârşit.

Se ridică şi făcu câţiva paşi agitaţi prin odaie. Când se întoarse spre Susannah, avea fruntea senină.

— Draga mea — îi spuse el pe un ton plin de convingere, omul acela, — monstrul! — nu era tatăl dumitale!...

Capitolul XIV - Budoarul lui Ismail

Spunându-i Suzannei că Ismail nu era tatăl ei, Brian de Lancester n-avea nici o dovadă materială în sprijinul aserţiunii sale. Vorbele rostite cu-atâta convingere şi căldură nu reprezentau decât elanul unui suflet loial şi generos care refuză să creadă în această culme a infamiei: un tată strecurând spiritul răului în sufletul copilului său.

Ea îi înţelese starea de spirit şi aşteptă un cuvânt, o dovadă care să-i poată susţine afirmaţia atât de neaşteptată.

— Există lucruri — continuă Lancester, răspunzând gândului tainic al Susannei — există lucruri pe care le simţi, dar nu le poţi demonstra. Simt, ştiu că medalionul provenea de la mama dumitale, ştiu că omul acela nu-ţi putea fi tată... dar mi-e imposibil să spun de unde ştiu...

Susannah duse medalionul la buze şi-l sărută îndelung.

— În ce priveşte misterioasa provenienţă a medalionului vreau să te cred... De-aci înainte îmi va fi de două ori mai drag, fiindcă-mi va vorbi despre tot ce iubesc... despre mama şi despre dumneata... După întrevederea pe care ţi-am relatat-o adineauri, Ismail mă părăsi, dar mai întâi îmi repetă că, începând de a doua zi, pentru mine va începe o viaţă nouă.

După câteva minute, am auzit plânsete şi ţipete pe coridor. Era glasul Temperancei, care ispăşea astfel crima de a-mi fi înmânat medalionul. Apoi se aşternu tăcerea. De-atunci n-am mai văzut-o niciodată pe Temperance şi adeseori m-am înfiorat la gândul că poate... Dar vreau să sper că tatăl meu a alungat-o doar; de ce-ar fi ucis-o pe fiinţa aceea nenorocită şi inofensivă?

Lancester nu reuşi să-şi stăpânească un gest de repulsie, la gândul că ar fi putut să săvârşească o crimă asupra unei femei, chiar dacă era vorba de o decăzută.

— Astfel am ajuns la o altă perioadă a poveştii mele — continuă Susannah. Viaţa mi s-a schimbat deodată, fără nici o tranziţie.

A doua zi dimineaţă m-am trezit la căpătâiul meu cu o femeie străină. Sălbăticia înnăscută mă-ndemna să nu-i adresez cuvântul; dar, pe de altă parte, voiam să aflu ce s-a-ntâmplat cu Temperance. Această dorinţă, stimulată de-o vagă nelinişte în legătură cu soarta bietei fete, se dovedi mai puternică decât timiditatea mea. Am descusut-o pe noua venită, care începu să zâmbească şi rosti câteva cuvinte într-o limbă străină. Nu ştia deloc englezeşte. Se ocupă apoi de toaleta mea. Veşmintele cu care mă îmbrăcă nu mai erau cele din ajun. Aveam o rochie frumoasă, nouă, al cărei cordon de mătase îmi strângea bine talia, care până atunci nu fusese niciodată cuprinsă, îmi pieptănă după aceea părul, care, pentru întâia oară, cădea în cârlionţi simetrici de-a lungul obrajilor.

Când m-am privit în oglindă, milord, după ce-am ieşit din mâinile noii cameriste, am scos un strigăt de bucurie. Pentru prima oară am devenit conştientă de frumuseţea mea. Nu mă recunoşteam. Mă înroşeam, zâmbeam, eram fericită şi mândră, dar în acelaşi timp mă ruşinam. Aş fi vrut să mă expun privirilor şi, în acelaşi timp, să-mi acopăr obrajii. Devenisem femeie, de vreme ce încercam sentimentul dublu şi contradictoriu al femeii: dorinţa de a străluci şi dorinţa de a ridica un zid între tine şi privirile mulţimii.

În ziua aceea, încă de dimineaţă, am fost condusă într-o încăpere de la primul etaj al casei din Goodman's-Field pe care n-o cunoşteam. Era o cameră-salon spaţioasă, minunată, având peste tot, pe pereţii căptuşiţi cu catifea roşie, tablouri rare. Existau, de asemenea, un pian frumos, o harpă, cărţi bogat ornamentate pe feţele de masă şi albume deschise pe pian, pe măsuţe joase, peste tot.

Tablourile reprezentau teme mitologice tratate cu un sentiment neînfrânat de voluptate; cât despre albume... milord, abia de opt zile am învăţat să roşesc şi nu pot să-ţi spun ce conţineau. Toate lucrurile acelea m-au şocat, prima impresie fiind foarte

plăcută. Admiram frumoasele nimfe, culcate în mijlocul unor peisaje splendide sau arătându-şi formele divine ale trupurilor prin apa cristalină a unor izvoare. Albumele erau luxoase, legate în piele; admiram poleiala cu aur, dar conţinutul nu-mi stârnea nici măcar curiozitatea.

Nu pot crede, milord, în ciuda tuturor celor încercate de Ismail împotriva spiritului şi inimii mele, nu pot crede că imaginile acelea au fost plasate acolo special pentru mine. Ismail era prea îndemânatic pentru a proceda astfel. Salonul îi ţinea loc de budoar; era deci locul firesc al albumelor. De altfel, a doua zi au dispărut.

Cerul m-a apărat tot timpul, milord, şi-i mulţumesc din adâncul sufletului. Câtă vreme n-a existat nimic între Ismail şi mine, câtă vreme sufletul meu a rămas fără nici o apărare în faţa sugestiilor lui perfide, m-a ocrotit vârsta; apoi, în clipa când poveţele lui ar fi putut acţiona cu putere asupra simţurilor, dacă nu asupra inimii mele, a! apărut dumneata, care, fără s-o ştii, mi-ai fost scut împotriva răului, înger păzitor!

Am rămas singură în salon şi, trebuie să mărturisesc, în cele câteva minute pe care le-am petrecut acolo, m-am privit de mai multe ori în oglindă. Rochia cea nouă mă ameţea şi-aş fi sărit în sus de bucurie, dacă n-aş fi încercat un sentiment de nelinişte la gândul că voi fi prezentată unor bărbaţi străini.

— Bravo, Miss Suky, foarte bine! strigă tatăl meu când mă surprinse depunând eforturi să mă văd în întregime, cu ajutorul a două oglinzi. Foarte bine, fata mea! Admiră-te! Peste puţină vreme, cu ajutorul lui Dumnezeu, sper că mulţi lorzi te vor privi şi admira.

Ruşinea de a fi fost surprinsă astfel, ruşine firească, cred, milord, şi care ne cuprinde pe noi, femeile, independent de orice lecţie, mă făcu să roşesc.

— De ce roşeşti, Suky? continuă tatăl meu. Bineînţeles, aşa eşti şi mai frumoasă, dar n-ai de ce să roşeşti... Primul, cel mai mare, singurul merit al unei femei este frumuseţea; de ce i s-ar interzice să se mândrească cu ea?

Un personaj cu aer slugarnic, care intrase după Ismail şi stătea lângă uşă, începu să zâmbească aprobator.

— Aveţi dreptate, domnule Spencer — spuse el, înclinându-se respectuos — dar şi domnişoara Susannah are dreptate.

Era un francez care avea să mă-nveţe limba lui şi să dansez după moda de la Paris. De asemenea, trebuia să învăţ italiana şi germana cu profesori din ţările respective care, împreună, urmau să mă-nveţe, în acelaşi timp, muzica. Aşa s-au petrecut lucrurile, milord. Zilele care au urmat au fost atât de încărcate, încât nu-mi mai rămânea timp pentru plictiseală sau visare.

Deşi nu eram conştientă de scopurile pentru care trebuia să mă instruiesc, studiam cu foarte multă râvnă. Tot ce mi se arăta era pentru mine atât de nou, încât mă interesa

în cel mai înalt grad. Cred că nu-i nevoie să-ţi mai spun, milord, că atunci când profesorul m-a învăţat să citesc, temelia tuturor lecţiilor, primele litere pe care le-am reţinut au fost cele gravate în adâncul memoriei mele şi pe care tata le ştersese de pe medalion.

Era cât pe-aci să mă înşel, căci Ismail avusese o mare prezenţă de spirit. Pentru cel ce nu ştie să citească, Henry seamănă mult cu Mary, or tatăl meu aruncase, ca din întâmplare, acest nume de Henry drept răspuns la întrebările mele. Dar, din fericire, am o memorie precisă şi, pe vremea aceea, păstra cu multă minuţiozitate cele mai mici amintiri încredinţate ei.

Când am ştiut să silabisesc cuvântul Mary, m-am socotit o adevărată savantă; eram fericită, milord, fiindcă, după judecata dumitale, ca şi după speranţele mele instinctive şi secrete, numele aparţinea mamei...

Am învăţat tot ce mi s-a predat, cu o iuţeală care-i uimea pe profesori, făcându-l în acelaşi timp pe tata să se felicite. O singură ramură a educaţiei mele nu corespundea dorinţelor sale: tocmai aceea pe care şi-o luase asupră-şi.

Într-adevăr, tata continua între timp să discute foarte des cu mine; dar învăţăturile profesorilor le contraziceau fatalmente pe-ale sale. Nu există carte, milord, cât de proastă, care să nu conţină câteva maxime împrumutate din adevărata morală. Or, profesorii mei erau siliţi să se servească de cărţi pentru a mă învăţa limbile străine.

Ici-colo, milord, găseam deci adevărul sau crâmpeie de adevăr. Nu era suficient să mă instruiască în chip sistematic, dar era destul să mă pună în gradă împotriva paradoxurilor profesate de tatăl meu. Ai fi zis, milord, că-şi luase trista misiune de a-mi întoarce sufletul pe dos pentru a-l goli de orice sentiment nobil sau virtuos. Îl iert, vai, dar acum când îmi dau seama de înspăimântătoarea mişelie a operei lui, tremur la gândul ce-ar fi putut reuşi în acţiunea-i de distrugere nesăbuită. Îmi înfăţişa minciuna şi ipocrizia drept virtuţi. Ca să nu mă mai opresc la toate detaliile respingătoare, e de ajuns să spun că toate viciile care dezonorează biata noastră fire erau urcate de el pe-un piedestal perfid şi oferite admiraţiei mele în fiece zi!... Ce scop urmărea oare?...

— Ce scop?! izbucni Brian de Lancester, care, palid şi scrâşnind din dinţi, îşi înăbuşea anevoie indignarea. Scopul lui!... Oh, n-aş putea să ţi-l spun, căci depăşeşte tot ce-am auzit mai josnic şi mai odios... A murit!... Dreptatea oamenilor s-a abătut asupra lui... Legea umană l-a ucis; răzbunarea divină îl ţine acum în mână-i teribilă.

Dar oricare ar fi chinurile acestui supliciu, sunt prea blânde pentru crima lui mârşava...

— De opt zile încoace mă rog lui Dumnezeu, în fiecare seară, milord, să aibă milă de el — răspunse Susannah, cu un zâmbet iertător, — eu l-am iertat; nu mai văd în el decât

pe tatăl meu şi, dacă-ţi spun toate aceste lucruri care-l acuză, Brian, o fac fiindcă nu cred că am dreptul a-ţi ascunde ceva…

Cum ţi-am mai spus, lecţiile lui aveau foarte puţin efect asupră-mi. Nu uram viciul pentru că nu cunoşteam virtutea, dar întâmpinam cu răceală vorbele lui, iar imaginile seducătoare pe care mi le zugrăvea uneori, cu o elocvenţă plină de patos, nu-mi impresionau deloc nici gândurile, nici sufletul.

Era foarte surprins şi, căutând pricina acestei rezistenţe pasive în altă parte decât la mine, copil lipsit de apărare şi de voinţa de a respinge necunoscută otravă oferită, îi muştruluia pe profesori, acuzându-i că nu-i respectau indicaţiile; îi alungă şi-i înlocuia mereu cu alţii, mai devotaţi. Greşea. Profesorii mei se achitau conştiincios de misiunea lor. Executau orbeşte ordinele primite. Aurul le închidea ochii şi le reducea la tăcere conştiinţa. Nu s-ar fi supus, decât dacă n-ar fi fost plătiţi.

Dar oricâte schimbări făcea Ismail în rândurile celor ce mă înconjurau, eu rămâneam mereu aceeaşi, pasionată de orice lucruri noi, însă nereceptivă la lecţiile lui. Cele câteva crâmpeie de gânduri generoase descoperite în cărţile frivole sau primejdioase ce mi se puneau în mâna îmi dădeau posibilitatea să bănuiesc existenţa unei alte lumi, în afara cercului viciat unde se desfăşura viaţa mea. Nu ştiam, dar aveam îndoieli şi se pare că îndoiala este de ajuns atunci când te bizui pe câteva instincte curate pentru a purta un timp lupta împotriva răului. Nu obţii victoria, dar nu eşti înfrânt, atâta vreme cât n-ai atins vârsta când pasiunea înclină balanţa. Când am atins această vârstă, milord, Dumnezeu mi te-a trimis în cale.

După un an, cunoşteam franceza şi celelalte limbi. Începusem să cânt, acompaniindu-mă singură la pian sau la harpă; dansam ca o adevărată balerină. În sfârşit, eram aşa cum tata mă dorise sub aceste diverse aspecte. Într-o seară, după lecţii, a venit la mine.

— Suky — îmi spuse — în noaptea asta ofer pâine şi vin fraţilor mei; le datorezi dragoste şi respect, căci sunt nişte oameni cum îmi plac mie, îndemânatici, îndrăzneţi şi destul de şireţi ca să înşele adunătura de proşti şi neisprăviţi din care-i alcătuită omenirea… Am să te prezint lor… Fă-te foarte frumoasă, Suky, ca toţi fraţii mei să mă socotească un părinte fericit.

Era un ordin. În clipa când mă îndreptam spre camera mea, care era mereu aceeaşi, lângă salonul ce dădea în grădină, mă chemă înapoi.

— Nu ţi-ar face plăcere să-l revezi pe Roboam? mă întrebă el.

Trecuse un an de când nu-l mai văzusem pe sărmanul mut, care fusese îndepărtat odată cu Temperance; aveam atât de puţine amintiri, milord, încât fiecare din ele mi-era dragă. Mi-am exprimat bucuria la gândul de a-l revedea pe Roboam.

— Atunci, haide, vino! îmi spuse tata, luându-mă de mână.

Am intrat pe uşa din faţa budoarului său şi, în loc să ne oprim în sufragerie, a deschis o uşiţă laterală aflată în zici, între cele două încăperi. Nici nu bănuisem existenţa acelei uşi. Am străbătut un coridor foarte îngust, luminat de-o lampă şi, după vreo zece paşi, ne-am găsit la picioarele unei scări drepte, a cărei casă se termina într-un turnuleţ.

— Urcă, Suky, urcă — îmi spuse Ismail. Roboam locuieşte colo sus.

Am urcat fără nici un sentiment de teamă, fiind animată doar de-o curiozitate destul de vie. Ajunsă la al doilea etaj, care de fapt era al treilea al clădirii, deoarece misterioasa scară începea la primul, tata bătu încet la o uşă joasă, care se deschise aproape imediat. Înainte de-a intra, se uită la mine zâmbind, dar, de data aceasta, aerul său batjocoritor ascundea o nuanţă de teamă.

— Suky — îmi spuse, cu un aer lăudăros şi amar totodată — acesta-i cabinetul meu de lucru... Am să-ţi dezvălui un secret, fata mea: dacă cineva va pătrunde aici, o doua zi, tatăl tău, Ismail Spencer, va fi spânzurat.

— Ce-nseamnă, tată, să fii spânzurat? l-am întrebat.

Zâmbetul îl dădu de gol, şi fălcile începură să-i tremure nervos.

— E-un lucru foarte drăguţ — răspunse el — îţi făgăduiesc, că-ntr-o bună zi, am să te duc să vezi despre ce-i vorba.

Capitolul XV - Cabinetul de lucru

— Cuvintele acelea care urmau să aibă mai târziu, pentru el ca şi pentru mine, un înţeles atât de îngrozitor — continuă Susannah — nu-mi făcuseră atunci nici o impresie.

Încăperea pe care tata o numea cabinetul lui de lucru era un vast laborator plin de tot felul de obiecte aruncate la întâmplare. Când am intrat, am văzut în stânga, pe o masă imensă, un mare număr de costume felurite. Erau acolo haine militare din diferite ţări, veşminte persane, turbane arăbeşti, o uniformă de poliţist, veşminte elegante şi mantale largi de pânză, fără mâneci, cum poartă muncitorii portuari. Alături, pe o măsuţă de toaletă, borcane cu alifii de diferite nuanţe, sticluţe, bărbi false şi, pe un manechin cu perucă, buclele mătăsoase ale unui păr blond minunat despre care ai fi zis c-a fost smuls de pe capul unui om, atât era de bine imitat. Mai departe, într-un dulap, o grămadă de unelte mari şi mici, despre care am aflat mai târziu că erau scule de lăcătuşerie. Imediat după dulap veneau armele. Pumnale de forme şi mărimi diferite, pistoale, bice cu şfichiuri de plumb, care provoacă, după cum se spune, răni mortale.

Treceam pe lângă toate acestea, milord, ca un copil prin faţa exponatelor rare ale unei *exhibition* (expoziţii) publice. Priveam cu curiozitate, dar fără nici o emoţie, obiectele acelea care aveau, fiecare, destinaţia lui proprie, adaptată unui gen aparte de crimă.

Oh! Acum ştiu la ce slujeau, milord. Să nu te mire cunoştinţele mele: am asistat la procesul lui Ismail Spencer. Am văzut cum au fost aduse, una după alta, în incinta tribunalului, toate *piesele* din cabinetul de lucru al tatălui meu. Judecătorul îşi luase sarcina de a explica destinaţia fiecărui instrument. Fiecare din ele a contribuit, într-o oarecare măsură, la verdictul de condamnare la spânzurătoare a tatălui meu.

— Ce părere ai, Suky? m-a întrebat Ismail.

— Oh, tată! am exclamat. Cuţitul ăsta-i aidoma celui cu care cerşetorul i-a tăiat beregata sărmanei Corah.

— Douăsprezece ore după ce-a murit!... adăugă el, rânjind. Am auzit povestea... Diavolul ăla de Bob o s-ajungă departe.

La capătul cabinetului, în dreapta intrării, se afla o nişă din scânduri. Nişa alcătuia un mic birou la care stătea Roboam. Cât de mult se schimbase, milord, într-un an! Obrajii lui palizi şi scofâlciţi erau acoperiţi de o barbă dezordonată şi murdară; părul îi crescuse într-atât, încât îi ajungea până la umeri. Avea înfăţişarea unui bătrân sălbatic, bolnav, istovit. Ridică spre mine privirea-i mohorâtă, dar, la început, nu mă recunoscu. Apoi îşi văzu mai departe de treabă pe care ţi-o voi explica numaidecât.

— Ei bine, Roboam — îi spuse tata — n-o recunoşti pe Miss Suky?

Mutul îşi ridică privirea uimită, apoi scoase un mormăit vesel şi un surâs blând îi străbătu fugitiv trăsăturile răvăşite. Îmi făcu un semn prietenos şi-n acelaşi timp respectuos cu capul.

— Dragă Roboam — i-am spus — de ce nu te mai vede omul la faţă?

Se uită la tata cu un aer temător, care vorbea limpede despre poziţia lui faţă de stăpânul casei. Am desluşit în privirea lui o supunere silită şi, sub această supunere, ură. Prin ce mijloc reuşise Ismail să-l sechestreze pe omul acela, să-i reducă aversiunea la tăcere şi să se facă ascultat? N-am ştiut niciodată, milord, dar se spune că unii oameni curajoşi şi puternici au izbutit adesea să îmblânzească lei şi tigri, să se joace cu ei şi să le impună chiar capriciile voinţei lor.

Iată ce făcea Roboam în acel laborator din care nu ieşise, nici măcar o singură dată, de un an de zile. În jurul lui, pe-o masă ce ocupa aproape în întregime nişa, o mulţime de hârtiuţe acoperite cu iscălituri, tipărite după un clişeu săpat în lemn sau aramă. Ici-colo, unelte de gravor, cerneluri de nuanţe diferite şi bucăţele de lemn tare, sculptate, despre care ţi-am mai, vorbit. Roboam falsifica pentru tatăl meu valori ale principalelor case de comerţ din Londra. Sau, mai bine zis, încerca să le falsifice, căci nefericitul nu reuşise să

producă încă nici o imitaţie destul de izbutită, după părerea lui Ismail, şi Dumnezeu ştie câte pedepse aspre căpătase după fiecare din încercările lui infructuoase.

Nu era o treabă uşoară şi puteai foarte lesne să greşeşti. Trebuia să imiţi peste o sută de iscălituri, tot atâtea sigilii şi ştampile; trebuia să sesizezi şi să reproduci cu minuţiozitate miile de nuanţe reprezentând diferenţele dintre valorile cutărei sau cutărei mari întreprinderi pe care negustorii le recunosc, pare-se, dintr-o privire. Iar nefericitul de Roboam încerca, se străduia mereu. De dimineaţă până seara retuşa matriţe, corecta ştampile spre a-şi forma mâna să redea capricioasele meandre ale unei parafe comerciale.

După fiecare tentativă, tata venea să inspecteze rezultatul; iar tata, milord, era un inspector nemilos. Ochiul său ager descoperea greşelile cele mai imperceptibile. Or, fiind capul lui în joc, nici o greşeală cât de mică nu se putea trece cu vederea. Atunci, Roboam, descurajat, se cufundă într-o disperare de brută îmblânzită. Îşi distrugea uneltele şi se culca pe jos în laborator. Tata luă un ciomag şi lovea. Lovea până ce Roboam, zdrobit de durere, se ridica şi lua totul de la început. Iată de ce nefericitul era atât de palid şi de ce chipul lui căpătase trăsăturile unui bătrân.

În ce mă priveşte, sărmanul mut fusese pentru mine un paznic sever, dar, ca şi în cazul lui Temperance, aveam despre el o părere bună. În comparaţie cu profesorii care-mi fuseseră impuşi în ultimul an, cele două fiinţe nenorocite puteau fi socotite cumsecade. Amândouă îmi arătaseră uneori simpatie, dacă nu afecţiune. După cum ţi-am mai spus, milord, ţineam la ei. I-am întins mâna; el mi-a luat-o şi a sărutat-o. Apoi, cu un gest pasionat, mi-a arătat fereastra sau, mai degrabă, aerul liber din spatele ferestrei, prefăcându-se că respiră adânc...

Bietul Roboam!

În casa tatălui meu, totul era servitute şi captivitate. Sărmanul mut, care-mi fusese temnicer, purta la rândul lui lanţuri. Aşa proceda Ismail cu toţi cei de care avea nevoie. La gestul lui Roboam, atât de expresiv şi disperat, la gestul acela care cerşea puţină libertate, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Ismail ridică din umeri şi începu să râdă.

— Pe legea mea, Suky — spuse el — ai putea juca foarte bine rolul unei tinere persecutate, virtuoase şi compătimitoare, la teatrul regal din Hay-Market. Nu-i un compliment, Suky; poate vom încerca să te lansăm în cariera dramatică... Dar n-am venit până aici numai să ne înduioşăm, şi dacă brută de Roboam vrea cu orice preţ să respire aer curat, n-are decât să-şi facă o gaură în zid... Haide, Roboam, să lăsăm fleacurile! Ai înaintat cu lucrul astăzi?

Roboam vârî mâna într-o cutie ascunsă în spatele meşei sale şi scoase de acolo un teanc de hârtii pe care i le întinse tatei. Acesta se aşeză pe scaun, îşi puse ochelarii şi începu să le examineze. Ţi se rupea inima, milord, văzându-l pe bietul Roboam cum

urmărea neliniştit fiecare din gesturile tatălui meu. Ochii lui încercau să citească pe chipul impasibil al lui Ismail. Uneori tremura, nenorocitul; alteori îşi încrunta sprâncenele groase, de parcă s-ar fi gândit la o încăierare. Dar muşchii feţei i se destinseră curând; privirea lui îşi pierdu până şi neliniştea care-l însufleţise. Pe chipul devenit inert nu mai era decât expresia unei descurajări fără margini. Între timp, tata lua documentele bancare unul câte unul, le pipăia, le privea cu atenţie, le întorcea pe ambele feţe.

— Să fiu al naibii dacă ticălosul ăsta fără limbă nu-i bun la ceva! spuse el în cele din urmă. Uite semnătura lui Dawes, Peebles and Sons, din Ludgate-hill, imitată de-o mână de maestru!... Astă-seară ai să capeţi o cană de sherry, Roboam!... E bine... E chiar foarte bine, pe legea mea!

Roboam primi aceste complimente fără să manifeste vreun sentiment. Singurul care-l domina era teamă... Ba nu, mă-nşel, milord. Mai era ceva în Roboam: ura şi speranţa răzbunării. Tata puse la o parte o jumătate de duzină de hârtii şi-i dădu lui Roboam restul.

— Acuma e mai bine, Lord Tăcere — îi spuse — mult mai bine. În curând ai s-atingi perfecţiunea, Roboam, şi-o să te poţi lăuda că eşti cel mai bogat şi mai fericit mut din lume... Continuă... N-am nimic de zis despre Dawes, Peebles and Sons, absolut nimic!... Nici despre Fauntlee din. Thames Street, nici despre Davys, Blount şi Davys, bancherii curţii regale!... Celelalte mai lasă oarecum de dorit... foarte puţin, Roboam!... încă vreo câteva luni de muncă şi-ai să ajungi stăpânul City-ului din Londra.

Îşi vârî în buzunar cele cinci sau şase valori comerciale pe care le pusese deoparte şi se îndreptă spre uşă.

— La revedere, Roboam — i-am spus sărmanului mut — am să mai vin să te văd.

Îşi duse mâna la inimă. Tata mă strigă. Roboam scoase capul afară din nişă, urmărindu-ne până la uşă, cu o privire plină de invidie. Noi porneam spre libertate, în vreme ce bietul mut rămânea între zidurile închisorii sale! Vai, milord, deşi şi eu eram prizonieră, am ieşit adânc mâhnita.

— Vezi tu, Suky — îmi spuse tata — aşa cum omu-i făcut să domine animalele lipsite de facultatea înţelegerii, tot aşa, printre oameni, spiritele viguroase trebuie să le domine pe cele slabe sau obtuze, astfel încât cele dintâi să devină stăpânele absolute ale celor din urmă... Văd că ţi-e milă de Roboam; ai merita să te dojenesc pentru asta... Mai întâi, Suky, crede-mă, mila este un sentiment minor; inutilitatea este cel mai mic defect al lui... Apoi, eu sunt stăpânul, el e sclavul... Ce contează dacă moare! Dar am vorbit destul despre asta... Să nu sufli nimănui vreo vorbă despre cabinetul meu de lucru. Hârtiuţele pe care le-am avut adineauri în mână valorează aur, mult aur; dar dacă un poliţist le-atinge sau numai le vede, se prefac într-o otravă ucigătoare... Or, dacă ai să vorbeşti despre cabinetul meu secret, Suky, poliţiştii vor veni şi mă vor ucide...

Coborâsem scara şi ne aflam lângă uşa ascunsă care dădea în salon. Am auzit zgomot de voci venind din partea cealaltă a uşii şi m-am ascuns, înfiorată, în spatele lui Ismail. Erau invitaţii tatălui meu care stăteau de vorbă în aşteptarea lui. Mă conduse prin budoar şi-mi porunci să mă îmbrac elegant. Când m-am întors, gătită de camerista pe care Ismail o angajase pentru mine, printre invitaţi se stârni un murmur. Erau doisprezece la număr şi se şi instalaseră în jurul mesei; lăsau impresia unor oameni foarte respectabili. Tata era cel mai tânăr dintre toţi; ceilalţi aveau bărbi albe sau pe cale de a încărunţi, bărbi din acelea frumoase care au un aer atât de maiestuos pe pieptul înţelepţilor Orientului. În faţa acelei adunări impunătoare m-am simţit cuprinsă de respect.

— Ia loc, Susannah — îmi spuse tata cu blândeţe — mănâncă şi bea împreună cu fraţii mei, care te iubesc.

Mărturisesc, milord, că-mi trecuse spaima. Vocile pe care le auzeam erau grave şi calde. În comportarea tuturor se vedea cea mai riguroasă decenţă şi discuţia nu aluneca deloc spre temele acelea atât de îndrăgite de Ismail, care mie mi-erau nesuferite, fără să-mi dau prea bine seama de ce. Vorbeau despre comerţ, despre bani şi uneori despre moravurile şi obiceiurile ţărilor străine pe care le străbătuseră.

Nişte valeţi pe care nu-i mai văzusem în casa tatălui meu serveau la masă şi turnau vin, pe care toţi convivii, fără excepţie, mă invitau, cu o mare discreţie, să-l gust. Dar când se strânse masa pentru a lăsa loc deşertului, valeţii aduseră nenumărate sticle şi, la un gest al lui Ismail, plecară, închizând uşile în urma lor.

Atunci scena se schimbă cu desăvârşire. Câteva dintre bărbile venerabile, care-mi inspiraseră atâta respect, căzură de pe feţele invitaţilor, descoperind nişte chipuri de bărbaţi tineri. În acelaşi timp, trăsăturile personajelor se schimbară, ca şi cum o mască, lipită pe fiecare dintre ele, ar fi fost smulsă brusc. Un murmur de voie bună străbătu asistenţa. Ismail destupă câteva sticle; paharele au fost umplute până la buză. Se bău: vocile îşi ridicară tonul, dar fără s-atingă încă diapazonul orgiei.

— Ei bine — spuse Ismail — ce părere aveţi de Miss Susannah, dragii mei?

— E drăguţă — spuse unul.

— Fermecătoare — adăugă un al doilea.

— Admirabilă! spuse un al treilea. Mai ales când roşeşte ca acum... Ai să poţi face din ea tot ce-ţi va pofti inima, Ismail.

— Nu-ncape nici o îndoială în privinţa asta — răspunse tata.

— Dar ce-ai de gând cu ea? întrebă negustorul Eliezer.

— Trebuie să mai reflectez — spuse tata — cuget la o mulţime de lucruri, din care aproximativ jumătate sunt secretul meu. Restul post să vi-l spun.

— Suntem numai urechi — mărturisiră convivii.

Sticlele circulară în jurul mesei; Ismail continuă:

— Nu credeţi, dragii mei, că Susannah ar putea fi considerată, în orice ţară, drept fiica unui lord?

— A unui prinţ! exclamă tânărul care se numea Reuben, lovind în masă cu paharul gol.

Ceilalţi încuviinţară dând din cap.

— Ei bine, dragii mei — continuă Ismail — în scurt timp va trebui să devin lord, iar Susannah, fiica mea, va fi una din piesele deghizării mele... Nu holba ochii, prietene Eliezer! Îmi pot permite să vorbesc astfel în faţa Susannei, care-i o fată binecrescută.

Toţi mă mângâiară atunci cu privirea, iar telalul Samuel murmură ceva care semăna a rugă.

— Ăsta ar fi începutul — continuă Ismail, atingându-mi părinteşte obrazul cu dosul mâinii — dar Susannah nu se va opri aici... Aflaţi, dragii mei, că-mi trebuie o sirenă care să readucă jucătorii în salonul meu de jocuri din Leicester-Square. Afacerile merg prost acolo... Un nenorocit a instalat un *hell*[21] în Coventry-Street, la vreo sută de paşi de-al meu... Jucătorii se duc la el, fiindcă acolo găsesc femei şi muzică... La mine nu prea se câştigă des, dragii mei...

Un hohot de râs general sublinie aceste cuvinte.

— V-am dezvăluit două din scopurile pentru care va fi folosită Susannah — continuă tata. Există şi-un al treilea pe care nu trebuie să vi-l explic prea amănunţit... Slavă Domnului, grangurilor noştri le place să se distreze din când în când şi, în ce mă priveşte, n-am prejudecăţi...

Alt hohot de râs zgomotos.

Broboane de sudoare se iviseră între sprâncenele încruntate ale lui Lancester. Milord — continuă Susannah — toţi bărbaţii aceia mă priveau cu lăcomie, ca şi cum s-ar fi uitat la o bucată de stofă fină pe care poţi să iei un preţ bun. Tata se bucura de invidia generală şi se fălea cu comoara lui.

— După cum vedeţi, dragii mei — continuă el, surâzând — Susannah nu-i pentru mine o chestiune de lux. Şi totuşi nu v-am spus totul. Scopul principal, pe care mă va sluji să-l ating, trebuie să rămână secret; dar, credeţi-mă, sub acest mister se-ascunde poate suma de cincizeci de mii de lire sterline. Convivii făcură ochii mari. Ismail scoase din buzunar, cu o neglijenţă afectată, portofelul în care vârâse hârtiile falsificate de Roboam. Să bem — exclamă el — şi să vorbim despre altceva!... Eliezer frate, vrei să-mi scontezi o valoare emisă de Dawes, Peebles and Sons?

— Banii sunt rari — spuse Eliezer, a cărui frunte surâzătoare deveni deodată serioasă. Despre ce valoare e vorba, frate Ismail?

---

[21] *Hell* (iad), nume dat de obicei tripourilor. (n.t.)

— Patru sute douăzeci şi cinci de lire şi nouă şilingi, Eliezer... Ţi-aş lăsa cei nouă şilingi pentru scont...

— În regulă! murmură Eliezer. Nouă şilingi şi nouă lire, pe deasupra, pentru scont, dragul meu... îţi ofer atât, fiindcă-i vorba de dumneata... Comisionul, după cum ştii, e de doi la sută, ceea ce face opt lire, zece şilingi, doi penny şi jumătate.

— Fie! încuviinţă bucuros Ismail. Te iubesc chiar când mă jupoi de viu, frate Eliezer... Iată hârtia semnată de Mac-Duff şi Staunton d'York.

Îi întinse lui Eliezer hârtia, iar acesta îşi puse ochelarii pe nasul subţire şi ascuţit. Ceilalţi convivi, cărora tata le făcuse un semn cu ochiul, beau, zâmbeau şi priveau pe furiş la Eliezer, care supuse hârtia unui examen minuţios. După două sau trei minute, îşi scoase ochelarii şi restitui tatei hârtia.

— Mi-am făcut socotelile, frate Ismail, n-am bani disponibili — spuse el pe un ton hotărât.

Tata îşi încruntă sprâncenele. O vădită indispoziţie i se aşternu pe chip. Cei care râdeau trecură de partea lui Eliezer.

— Bine, dar adineauri erai dispus... — începu el.

— M-am răzgândit — îl opri brusc Eliezer.

— De ce?

— Pentru că biletu-i fals, dragul meu.

Ismail lovi violent cu pumnul în masă. Vinele frunţii i se umflară şi două brazde adânci i se iviră deasupra colţurilor mustăţii.

— E-adevărat — spuse el, încercând să-şi păstreze calmul — fraţii noştri ştiu că nu ţi-aş fi luat banii, Eliezer. Erau preveniţi; am vrut să fac o încercare.

— Foarte bine! murmură Eliezer, sorbind încet din paharul cu vin. Încercarea a dat greş, asta-i tot. Individul care-a falsificat biletul este un dobitoc.

— Unde-a greşit?

— În mai multe locuri, frate. Parafa lui Dawes, Peebles and Sons are un inel în plus...

— E-adevărat! murmură tata.

— Există apoi — continuă Eliezer — o trăsătură de pană tremurată chiar în iscălitură, or Peebles, care semnează de obicei, are o mână sigură şi dibace; niciodată n-ar fi făcut un P atât de stângaci.

— Ai dreptate! mormăi Ismail, a cărui mânie sporea.

— În sfârşit — reluă Eliezer — mai există o greşeală de ortografie, iar funcţionarul lui Peebles e renumit pentru respectarea regulilor gramaticale...

— Da, aici e-o greşeală de ortografie! exclamă tata, cuprins de furie. Pe Belzebuth, există într-adevăr!... Ah, mizerabilul ăsta de Roboam îşi bate joc de mine... am să-l omor!

Bău, unul după altul, două pahare mari de vin şi se întoarse spre mine.

— Du-te şi adu-l aici pe Roboam, Suky — îmi spuse el — du-te numaidecât!

Tremuram ca frunza, dar nu mă mişcăm. Aş fi preferat să mor, milord, decât să mă duc după Roboam în clipa aceea. Între timp, tata îmi repetă porunca, cu o voce tunătoare şi, văzând că nu mă supun, ridică mâna asupră-mi, furios la culme.

— Te-a lovit, milady?... o opri Brian, care pălise şi tremura.

— Nu, milord. A renunţat şi a zbughit-o pe uşă.

O clipă mai târziu, a reapărut târându-l de păr pe Roboam.

Capitolul XVI - Sclavie

În momentul în care-şi făcu reapariţia în prag, tata avea chipul răvăşit. Roboam, pe jumătate mort de spaimă, scotea nişte gemete nearticulate. Deşi în aparenţă nu era mai robust decât un om obişnuit, tata se bucura de nişte adevăraţi muşchi de atlet. Îl îmbrânci pe Roboam cu-atâta violenţă, încât nenorocitul se prăbuşi la celălalt capăt al camerei. Convivii se întoarseră liniştiţi pe scaunele lor pentru a asista mai comod la ceea ce avea să se întâmple. Roboam rămase nemişcat şi prosternat în locul unde căzuse. Privirea lui înspăimântată stătea aţintită asupra tatei. Era palid ca un mort, iar şuviţele răvăşite ale părului îi acopereau pe jumătate fruntea şi obrajii.

Mi se strângea inima de teamă şi milă, milord; interogam cu privirea pe convivi în căutarea unui sprijin pentru sărmanul Roboam. Dar pe chipurile acelea de marmură nu exista nimic altceva decât curiozitatea rece şi o oarecare nerăbdare în aşteptarea deznodământului.

Eliezer era şchiop şi când mergea se sprijinea într-un baston de bambus. Acest baston se afla lângă perete, într-un ungher al salonului. Tata, a cărui privire străbătea în clipa aceea camera în căutarea unei arme, zări bambusul şi puse lacom mâna pe el. Furia lui atinsese paroxismul.

— Spuneţi voi, fraţilor, spuneţi — strigă el, gâfâind — spuneţi ce merită un sclav mârşav care-şi expune stăpânul la spânzurătoare?

— Depinde de împrejurări şi de locul unde te afli — răspunse Samuel. La ţară, poţi face ce vrei; la Londra însă-i nevoie de prudenţă; o ciomăgeală bună poate fi de ajuns la nevoie.

— O ciomăgeală mi se pare soluţia menită să-mpace prudenţa şi dreptatea — susţinu Eliezer, cu un aer grav.

Ismail ajunse din două salturi lângă Roboam şi-i aplică o lovitură puternică cu bastonul care scoase un zgomot sec. Sărmanul mut întinse mâinile, implorând îndurare. Ismail îl lovi a doua oară, apoi, mânia lui crescând pe măsură ce lovea, mânui arma cu o furie oarbă, neîntrerupt, timp de mai bine de un minut. Se auzeau numai horcăitul înăbuşit al lui Roboam, care zăcea prăbuşit la pământ, şi zgomotul necontenit al lemnului ce-i stâlcea carnea.

În timp ce lovea, Ismail se atâta singur, spunând:

— Aha, ai făcut o buclă în plus la parafa lui Dawes Peebles and Sons, nemernicule! ... Brută infamă, tremuri când îl faci pe P de la Peebles... Trădătorule, nepriceputule, asasinule, faci greşeli de ortografie... Vrei să fiu spânzurat din pricina ta, bestie nenorocită şi mârşava... Na! Na! Ţine, mizerabile, ţine, Iudă!...

Ismail se opri gâfâind; bastonul de bambus îi căzu din mână, iar el însuşi se prăbuşi, epuizat, pe un scaun.

Închisesem ochii, pentru a evita, pe cât posibil, spectacolul acela oribil. Când loviturile au încetat, i-am auzit pe convivi şuşotind în jurul meu.

— E mort — spuse Samuel, rânjind.

— Fratele Ismail are forţă, nu glumă! adăugă un altul. Teribil mai mânuia bastonul! ...

— Cred că mi-a rupt bastonul de bambus! mormăi Eliezer, indispus.

Am deschis ochii şi, acolo unde Roboam stătuse mai înainte îngenuncheat, am zărit o masă informă care nu dădea nici un semn de viaţă. Dar deodată această masă se mişcă încet şi Roboam se ridică în picioare în faţa lui Ismail, care gâfâia. Ţinea în mână groaznicul baston. Printr-o mişcare instinctivă, mai puternică decât voinţa mea, m-am aruncat între Ismail şi Roboam; de data aceasta tremură tata. Mutul, ţeapăn, cu corpul uşor înclinat spre spate, părea pregătit să lovească. Ochii lui zvârleau săgeţi de foc, muşchii feţei i se contractau ameninţători. Toată nevolnicia aceea care îmi inspirase atâta milă dispăruse. O văpaie virilă înlocuise povara bătrâneţii pe care suferinţa şi captivitatea o aruncaseră asupra lui. Era teribil şi puternic pentru că era liber.

În timpul acesta, convivii stăteau nemişcaţi. Deznodământul neprevăzut dădea o notă de interes dramei. Priveau.

— Fie-ţi milă, dragă Roboam! am exclamat. Fie-ţi milă de tata, de dragul meu!

Schiţă un gest imperios şi violent, poruncindu-mi astfel să mă dau la o parte. Dar nu voiam să mă supun, aşa cum nu mă supusesem nici faţă de Ismail. Acesta avusese timp să reflecteze, şi nu era omul care să nu profite de momentul de răgaz oferit de intervenţia mea.

— Reuben — strigă el în germană, limbă pe care Roboam nu o înţelegea — ia-l de gât, frate, şi capeţi de la mine zece lire.

— Sunteţi martori — spuse Reuben celorlalţi.

— Suntem martori — răspunseră aceştia — Ismail Spencer a făgăduit zece lire.

Auzind cuvintele acelea rostite într-o limbă necunoscută, Roboam şovăi o clipă; Reuben se ridicase încet şi se îndreptă spre el, în vârful picioarelor. Am deschis gura să-l previn. Dar tata mi-a astupat-o brusc cu batista. În aceeaşi clipă, braţele lui Reuben s-au încolăcit în jurul gâtului lui Roboam, al cărui chip se înroşi numaidecât. Bastonul îi căzu

din mână, nenorocitul scoase un urlet înăbuşit şi închise ochii, fără să încerce a mai opune Vreo rezistenţă.

— Dă-i drumul, Reuben — spuse tata — nu trebuie să-l omori... Dă-i drumul, mai am nevoie de el... i-a trecut furia. Îl cunosc: acum are să stea liniştit.

— Treaba ta, frate Ismail — răspunse Reuben, slobozind din strânsoare gâtul nenorocitului Roboam.

Convivii trecură printr-un moment de groază. Fiecare se aştepta să-l vadă pe mut azvârlindu-se asupra tatălui meu; dar nu se întâmpla nimic.

— În genunchi! îi strigă cu asprime tata.

Roboam îngenunche. Tata învârti deasupra capului său bastonul de bambus, dar nu lovi.

— Te iert — spuse el — fiindcă, eşti o brută. Te-am bătut aşa cum aş fi bătut un câine sau un cal; or, când îmi bat câinele său calul, mă opresc înainte de a-l ucide, nu de dragul lui, ci ca să n-am vreo pagubă... Urcă sus şi lucrează... lucrează, m-auzi? Dacă nu, va fi vai de tine!

Roboam se ridică şi se îndreptă spre uşă, cu capul plecat. Nu se întoarse decât când ajunse în prag; tremur şi-acum când mă gândesc la privirea pe care i-a aruncat-o tatei în momentul acela. Toată răzbunarea lui îi era concentrată în privire. Invitaţii simţiră ca şi mine acest lucru. După ce Roboam dispăru definitiv, Eliezer clătină din cap.

— Animalul ăsta sălbatic o să te strângă de gât într-o bună zi, frate Ismail — şopti el.

Tata ridică din umeri, dispreţuitor, şi un zâmbet de orgolioasă superioritate îi apăru pe buze.

— N-aveţi grijă de asta, dragii mei — spuse el — numai un călăreţ neîndemânatic nu ştie să evite lovitură neaşteptată a unui cal nărăvaş.

— Ei bine! îi replică Reuben, râzând. Cred că ultima lovitură n-a fost tocmai uşor de parat, frate Ismail, dat fiind că mi-ai cumpărat ajutorul la preţul de zece lire.

Tata îi aruncă banii.

— Beţi, fraţilor — spuse el — sau căraţi-vă de-aici! Subiectul discuţiei nu mi-e pe plac.

Invitaţii îşi înăbuşiră surâsurile batjocoritoare şi continuară să bea. Ismail avea motivele sale, milord, să înfrunte astfel răzbunarea lui Roboam. Socotea că-l cunoaşte pe sărmanul mut şi, într-adevăr, nenorocitul era domesticit în aşa măsură, încât nu mai îndrăznea să se împotrivească decât în împrejurări extreme. În afară de asta, exista între ei o legătură pe care n-am reuşit niciodată s-o definesc. Roboam păstra în adâncul sufletului un respect pios faţă de tata, un fel de afecţiune superstiţioasă, aidoma celei pe care o poartă indienii înspăimântătorilor lor idoli. În cabinetul de lucru avea la dispoziţie

arme din belşug, dar nu încercase niciodată să se slujească de ele împotriva lui Ismail. În călătoriile în care ne-a însoţit tot timpul, în Franţa, în Italia, în Orient, era liber şi totuşi nu încercase niciodată să fugă. Sclavia lui era oarecum voluntară. Tata avea asupra lui o putere absolută, care se dispensa de sprijinul brutal al forţei.

După scena pe care ţi-am povestit-o, am mai rămas vreo şase luni la Londra, dar captivitatea mea luase sfârşit. Tata îmi dădu de-nţeles că o persoană de care trebuia să mă feresc părăsise oraşul. În consecinţă, avem voie să călăresc, să mă plimb prin Park şi uneori chiar să petrec câteva ceasuri la un spectacol. Tata mă însoţea pretutindeni, îndeplinind fostul rol al lui Roboam.

— Ai văzut, toată lumea te găseşte frumoasă, Suky — îmi spunea el — peste doi sau trei ani, aceste complimente pe care ţi le aştern în cale nobilii lorzi, îţi vor pătrunde drept în inimă... Vei iubi, Suky, şi vei fi fericită.

Toată casa din Goodman's-Fields era acum la dispoziţia mea; numai că valeţii primiseră ordin să nu-mi vorbească.

Cel mai mult, în perioada aceea, îmi plăcea să petrec câteva ceasuri în închisoarea bietului Roboam. Prezenţa mea îi consola, şi-acest lucru mă făcea să mă simt fericită. În absenţa tatălui meu, îmi arătă lucruri ciudate, dându-mi să-nţeleg la ce foloseau esenţele şi alifiile rânduite pe măsuţa de toaletă a laboratorului. Într-o zi se ridică de la masă la care lucra fără răgaz şi se întinse pentru a-şi mai dezmorţi oasele. Apoi îşi scutură părul lung şi nepieptănat şi începu să zâmbească.

Probabil nu ştii, milord, cât de expresiv este chipul oamenilor lipsiţi de grai. Surâsul bietului Roboam grăia cu naivitate, părând a spune:

— Ah, miss Suky, vreau să-ţi arăt ceva neobişnuit!

Mă luă de mână şi mă duse lângă măsuţa de toaletă în faţa căreia se aşeză. Gestul lui era plin de importanţă, semănând cu cele ale prestidigitatorilor înainte de a-şi executa numărul cel mai grozav. Luă, una după alta, cinci sau şase sticluţe, pe care le mirosi şi le puse deoparte, apoi îmi făcu semn să închid ochii. Ca să-i fac pe plac, m-am supus.

Cred că ţi-am spus, milord, că Roboam era originar din Orient. Tenul lui oacheş şi lucios avea o culoare deosebită; care se apropia, de altfel, într-o anumită măsură, de cea a tenului lui Ismail. Părul era negru ca tăciunele, iar barba la fel.

Am stat aproximativ două minute cu ochii închişi. După aceea, Koboam mi-a atins braţul, scoţând un mormăit răguşit, gutural, care era felul lui de-a râde. Am deschis ochii. Îţi dau cuvântul, milord, că nu l-am mai recunoscut şi m-am dat câţiva paşi înapoi, speriată, în timp ce Roboam râdea cu toată gura. Se petrecuse cu el o schimbare care ţinea de magie. Tenul atât de smolit adineauri căpătase o nuanţă spălăcită, palidă... O

nuanţă care semăna cu a lui Tyrrel Orbul, căruia dumneata îi spui Sir Edmund Mackensie...

— Sir Edmund Mackensie! repetă maşinal Brian de Lancester, a cărui minte părea tulburată de un gând neplăcut.

— Nici o altă comparaţie n-ar fi mai izbitoare — continuă Susannah. Prin reflexele palide ale pielei mate şi albicioase, ochii lui Roboam îşi pierduseră strălucirea sălbatică... semăna c-un european, c-un englez, un cerşetor din Londra, abrutizat de mizerie; părul negru, lung îi cădea acum în şuviţe incolore pe fruntea albită. Într-un cuvânt, pe chipul său nu se mai afla nici un fir de păr care să-şi fi păstrat culoarea naturală.

— Schimbarea aceea îi îndulcea expresia figurii? întrebă Brian, gânditor.

— I-o îndulcea, milord, în sensul c-o văduvea de orice personalitate... chipul lui aspru devenise deodată insignifiantei asemănător cu al tuturor nenorociţilor pe care-i întâlnim pe stradă.

— Ah! exclamă Brian, cu un aer distrat, ca unul care gândeşte cu voce tare. Aş da mult să-l aud vorbind pe Sir Edmund Mackensie când nu-şi falsifică vocea.

Susannah ridică spre el privirea-i neliniştită şi întrebătoare.

— Mi-a trecut prin cap o idee trăznită — răspunse el — te rog, continuă... De când te-ascult, gândurile mi-au cam luat-o razna, ducându-mă spre imposibil... Dar curând vom intra în realitatea vieţii, Susannah, — adăugă el, cu voce tandră, surâzând — vom fi fericiţi ca toată lumea. Astăzi se va consuma ultimul capitol al aventurilor dumitale bizare... Slavă Domnului, vom încheia acest roman fantastic... Vei fi o femeie fericită, Susannah, dumneata care-ai rezistat atâta timp influenţelor nefaste ale atmosferei de vicii şi crime în care ţi-ai petrecut tinereţea...

Frumoasă fată părea să se reculeagă pentru a savura mai intens cuvintele dătătoare de speranţă.

— Sărmanul Roboam se bucura ca un copil de uimirea mea — continuă ea după câteva secunde de tăcere, îmi arăta părul său, apoi sticluţele, ca să mă facă să-nţeleg că ele conţineau lichidul care-i schimbase instantaneu culoarea părului; apoi îmi arătă obrazul şi alifia, dovedind prin mormăitul lui gutural buna-i dispoziţie. Deodată i-am văzut muşchii feţii tresărind. Nu se înroşi, deoarece nu mai putea roşi sub masca ce-i acoperea trăsăturile, dar privirea lui se întoarse, îngrozită, spre uşă.

Ismail se afla în prag.

— Ce înseamnă asta? întrebă el, încruntând sprâncenele.

— Eu l-am rugat pe Roboam, tată...

— Minţi, Suky, minţi, fata mea — mă întrerupse el, cu blândeţe — nu te pricepi s-ascunzi adevărul... dar, pe Belzebuth, nu trebuie să roşeşti pentru atât de puţin, Susannah... Numai când cineva face un lucru urât roşeşte, draga mea.

Se îndreptă spre Roboam şi-l trase cu putere de păr.

— Cât despre dumneata, meştere Tăcere — îi spuse el — acum arăţi şi mai urât ca de obicei... Nu tremura, brută ce eşti, nu te bat! Aveam de gând să-i fac lui Suky, într-o bună zi, aceeaşi demonstraţie... Ticălosule, nu eşti chiar atât de stângaci pe cât s-ar crede... L-ai fi recunoscut pe stradă, Suky?

— Nu, tată.

Începu să zâmbească.

— Mulţi oameni ar da bani grei, să aibă reţeta mea — spuse el cu o evidentă mulţumire de sine. Haide, lord Tăcere, treci la treabă! Ne apropiem de sfârşitul suferinţelor.

Roboam se întoarse în nişă şi puse sub ochii tatălui meu o cantitate de bilete de bancă. Pesemne erau perfecte, întrucât Ismail nu găsi nimic de obiectat.

— Foarte bine! murmură el. Vom putea începe campania... în curând Suky va fi demnă să aparţină nobilimii... Ai lucrat bine, Roboam, foarte bine... Am să te iau cu mine, ca paj al domnişoarei Susannah... Eşti mulţumit?

Mutul îşi arătă dinţii lungi, albi într-un surâs sincer de bucurie. Eram, probabil, singura fiinţă de pe lume faţă de care avea o afecţiune, căci nu pot numi afecţiune lanţul ce-l lega de taică-meu, deşi ultima acţiune din viaţa lui ar fi putut demonstra că ţinea la el în felul său.

Câteva zile mai târziu am plecat în Franţa, milord. N-am să-ţi povestesc ce mi s-a întâmplat în Franţa, Italia, în Orient. Am rămas patru ani în aceste ţări, pe care le cunosc ca şi cum m-aş fi născut acolo. În special Franţa, frumoasa Franţă, unde aş vrea să trăim împreună, milord! Ce-am făcut acolo, poate fi spus în două cuvinte pentru că, în timpul celor patru ani, am dus o viaţă extrem de monotonă.

Am participat la înşelătorii, Brian, ţi-o spun cu ruşinea în suflet, înşelându-mă totodată pe mine însămi. Într-adevăr, edificiul moralei pe care mi-l clădisem pe bâjbâite şi fără nici un sprijin avea multe fisuri. Nu ştiam, de pildă, ce înseamnă ideea de proprietate: furtul nu mă îngrozea, iar cuvântul însuşi nu avea nici un sens reprobabil pentru mine. M-aş fi împotrivit tatei, m-aş fi împotrivit energic, aşa cum am făcut-o uneori în viaţa mea, dacă ar fi fost vorba de un rău fizic în dauna cuiva. Dar a stoarce aurul, cu ajutorul fraudei, nu mi se părea deloc un lucru condamnabil, şi convingerea mea intimă era că fiecare om pe lume tinde să obţină acelaşi rezultat.

După cum vezi, tristele învăţăminte ale tatălui meu nu fuseseră toate zadarnice; într-un sens, meritam de pe atunci dispreţul lumii şi, cine ştie, Doamne! unde m-aş fi oprit dacă aş fi continuat să înaintez pe panta aceea alunecoasă. Eram legată la ochi şi-auzeam mereu şoptindu-mi-se la ureche sfaturi perfide şi otrăvite!...

Susannah îşi plecă privirile şi tăcu. Brian îi luă mâna şi i-o sărută respectuos.

— Oh, ridică-ţi fruntea, draga mea — spuse el, cu glas grav, în care se simţea un entuziasm reţinut, — ridică-ţi fruntea, Susannah, şi priveşte totul drept în faţă! Nu te-ai temut niciodată să-ţi dezvălui sufletul curat, în conştiinţa dumitale nu există nici un loc în care să ţii ascunsă o parte din amintiri... De ce să roşeşti pentru crimele altuia? Ai putea fi socotită vinovată dacă, pierdută în beznă, ţi-ai îmbrânci semenul aflat pe marginea unei prăpăstii? Sau dacă cineva ar sili mâna dumitale, înarmată c-un pumnal, să lovească în pieptul unui om?... Oh! Ce-nseamnă să fii o sfântă şi să plângi pentru greşeli pe care nu le-ai săvârşit! îţi spun din adâncul sufletului: ruşine celui care ar vedea în viaţa dumitale frumoasă o singură faptă demnă de dojană sau de suspiciune!... Te iubesc şi te admir, Susannah!

— Îţi mulţumesc, milord, îţi mulţumesc — murmură ea, cu lacrimi în ochi — ştiam că eşti bun, nobil şi generos... dar nu speram atât de mult... nu credeam să pot cere mai mult decât indulgenţă... Ah, şi eu te iubesc... cu fiecare minut mai mult!...

Unicul ţel al tatălui meu în timpul îndelungatului voiaj a fost scontarea valorilor comerciale falsificate de Roboam; reuşi în mare parte şi, probabil, ai auzit de furtuna stârnita pe piaţa Londrei de furtul colectiv săvârşit în dauna celor mai importante întreprinderi comerciale din City. Când am părăsit Damascul pentru a ne reîntoarce la Londra, tata poseda peste cincizeci de mii, de lire sterline. Crescusem. Gânduri grave îmi frământau mintea în ceasurile de meditaţie şi o nevoie nedesluşită de a iubi şi de a fi iubită îmi tulbura visele.

Ismail mă socotea coaptă pentru partea cea mai odioasă a planurilor sale: voia să-mi vândă trupul şi inima...

Capitolul XVII - Sirena

Rostind aceste cuvinte, frumoasă fată se simţi cuprinsă de un tremur brusc şi obrajii îi păliră.

— Ar fi fost îngrozitor pentru mine, milord, dacă aş fi ghicit de la început intenţiile lui Ismail. Dar ignoranţa m-a scutit într-o oarecare măsură de tragedia situaţiei în care mă aflam. Când am înţeles, în sfârşit, ce mi se cerea, eram puternică: te iubeam... în afară de asta, tata n-a mai avut timp...

Reîntorcându-se la Londra, prima lui grijă a fost să repună pe picioare tripoul din Leicester Square. Ştii, desigur, milord, de ce vogă se bucura *infernul* în cea mai mare parte a anului. I se spunea Clubul de aur (Golden Club), iar clientela obişnuită era alcătuită exclusiv din marea nobilime a celor trei regate.

Dar tata nu abandonase nici casa din Goodman's-Field. Acolo făcea camătă şi biroul său de scont, instalat în odăile de la parter, care-mi slujiseră atâta vreme drept locuinţă, erau pline în tot cursul zilei.

Încăperea în care veneai uneori să-mprumuţi bani de la Ismail era fosta mea odaie. Chiar pe locul unde se află biroul tatei fusese instalat odinioară patul meu de copil; prima oară când te-am văzut, printre graţiile ferestrei ce dădea în grădină, şedeai în locul unde adormisem, cu capul sprijinit de grumazul sărmanei Corah, în seara aceea când o văzusem pe mama în vis...

Era la puţin timp după sosirea noastră la Londra. Mă plimbam în grădină, dând aripi gândurilor tulburi care le frământa pe tinere. Primele adieri răcoroase ale vântului de primăvară ajungeau până la mine şi câteva păsărele, rătăcite în imensitatea Londrei, ciripeau pe ramurile copacilor.

Am auzit un zgomot în anticameră. Erai dumneata, milord, care tocmai intraseşi. Un straniu hazard... fără îndoială, destinul... m-a făcut să întredeschid curioasă uşa din grădină şi să privesc. Te-am văzut şi mi-ai părut nespus de chipeş.

Tata adusese din Franţa doi lachei înalţi care-ţi barau drumul. Nu te-ai supărat deloc, ţi-ai păstrat aerul de indiferenţă orgolioasă şi totuşi s-au dat la o parte când le-ai adresat câteva cuvinte însoţite de un gest imperios. Faptul m-a surprins, milord, căci îi văzusem adesea pe aceiaşi oameni înfruntând cu neruşinare clienţii. Mă uimea mai ales puterea pe care o aveai de a obţine supunere fără a ridica vocea, fără ameninţări şi fără mânie. Şi tata ştia să se facă ascultat, dar numai prin teroare.

Era pentru prima oară, milord, când vedeam un om născut să poruncească. Vocea dumitale liniştită mi-a stârnit în urechi vibraţii neobişnuite; privirea rece, lipsită de mânie, dar care sprijinea, ferm şi hotărât, imperiosul laconism al ordinului dumitale, m-a umplut de admiraţie şi de teamă.

Susannah se opri. Surâzând, Brian îşi dusese la gură batista brodată, pe care-o ţinea încă în mână. Frumoasa fată răspunse zâmbetului prin alt zâmbet plin de bucurie calmă.

— Îmi pare bine că m-ai oprit, milord — continuă ea. Nu mai găseam cuvinte, să spun tot ce simte inima mea...

— Mă îndemni să devin orgolios! murmură Lancester.

— Aş vrea să-mi deschid sufletul ca o carte, Brian, ca o carte ale cărei pagini să poată fi citite deodată, dintr-o singură privire, spre a-ţi da seama că-n fiinţa mea nu te afli decât dumneata.

— Vei fi întotdeauna astfel, nu-i aşa, Susannah? vorbi Lancester, cu blândeţea magică pe care dragostea fericită ştie s-o strecoare în glas.

— Întotdeauna! repetă ea. Oh, întotdeauna, milord!

Se simţea apropierea amurgului. Ceasurile acelea scurte, în timpul cărora soarele de ianuarie izbuteşte să destrame ceaţa densă suspendată deasupra Londrei ca o mantie apăsătoare, se apropiau de sfârşit. Ceaţa devenea şi mai groasă afară, iar colţurile mobilelor proiectau umbre sub care nu mai desluşeai nimic.

Susannah continuă:

— Când ai intrat în biroul tatei, milord, m-am furişat pe lângă zidul casei şi m-am instalat în faţa ferestrei, într-un loc de unde puteam să te văd fără a fi văzută. Inima-mi bătea nespus de puternic şi nu ştiam de ce: ochii îmi ardeau ca atunci când te podideşte plânsul, şi totuşi în adâncul sufletului simţeam o bucurie nouă şi necunoscută. Am rămas la postul meu tot timpul cât ai stat de vorbă cu tata; te priveam, ceva din dumneata răzbătea până la mine şi contactul acela tainic mă ameţea. Ştii, milord, încă de pe atunci te iubeam aproape tot atât de mult ca acum!

Când ai trecut din nou pragul casei, când nu te-am mai zărit, am simţit o înfrigurare şi lacrimile mele au devenit amare. Apoi m-am aşezat lângă un copac şi-am început să-ţi mângâi imaginea întipărită cu jeratic în memoria mea.

— L-ai văzut pe gentlemanul care a fost la mine, Suky? mă întrebă tata.

— Oh, da, tată — i-am răspuns.

— Ce aprinsă eşti la faţă, Suky! exclamă el, râzând. Pariez că te-ai speriat... Este un smintit, Susannah, care mai are doar doi ani din ce să trăiască şi face tot posibilul să reducă aceşti doi ani la şase luni.

— Cum îl cheamă, tată?

— Brian de Lancester.

Cred că niciodată o muzică nu mi-a fermecat mai încântător auzul, milord... Brian!... Oh, numele îţi seamănă; e dulce şi frumos, iar inima nu-l poate da uitării...

Pentru mine n-a mai existat somn. M-am gândit la dumneata toată noaptea şi, în zori, continuam să mă gândesc... În celelalte nopţi s-a întâmplat la fel. Iar când adormeam, Brian, te vedeam în somn.

Ah, de câte ori m-am văzut, ca acum, lângă dumneata, ţinându-ne de mână, răspunzând zâmbetului dumitale c-un alt zâmbet... Dar mă trezeam, milord, şi trezirea după un vis atât de frumos e-ngrozitoare!

Susannah rosti aceste cuvinte cu glas tremurat. Fruntea îi era adumbrită de tristeţe.

— Sărmana Ophelia! murmură ea. Uneori trezirea e groaznică şi după clipe de fericire trăite în realitate!... Totuşi, nu găseşti, milord, că-i frumoasă şi nobilă?...

— Într-adevăr, e frumoasă şi nobilă — răspunse Lancester — cea mai frumoasă şi cea mai nobilă, după dumneata, Susannah.

— Iar el n-o mai iubeşte! încheie cu voce stinsă frumoasă fată.

— N-a iubit-o niciodată... Domnul marchiz de Rio Santo e un ambiţios.

— Dar dumneata, milord? întrebă cu naivitate Susannah.

Lancester scutură din cap, surâzând.

— Eu sunt un nebun — răspunse el.

— După aceea nu te-am mai văzut multă vreme, milord — continuă Susannah. Tatăl meu îţi împrumutase fără îndoială o sumă mare. N-ai mai revenit curând în Goodman's-Fields. Dar nu te uitasem; te aşteptam.

A doua oară te-am întâlnit în Park. Te-am recunoscut de departe printre toţi gentilomii care umpleau aleile şi inima mi-a zburat spre dumneata. Erai călare pe-un frumos cal roib a cărui alură mândra stârnea invidia şi admiraţia rivalilor dumitale...

— Ruby! o întrerupse suspinând fără voie Brian.

Susannah sărută medalionul. Era un fel de rugăciune mută pentru curajosul animal.

— Înaintai — continuă Susannah — plin de graţie în strălucitorul dumitale costum de călărie, strunindu-ţi calul care dănţuia pe nisip. Aveai la butonieră o camelie, floarea pe care-am păstrat-o atât de mult timp în amintirea dumitale, milord.

Deodată lumea începu să ţipe. O caleaşcă trasă de patru cai minunaţi, lansaţi în galop, răsturnase o biată femeie care zăcea pe jos, plină de sânge.

— Uite, Suky, uite — spuse tata — uită-te bine! White-Manor a călcat o bătrână... Nici n-a întors capul, să se uite înapoi, pe legea mea!

— Am s-o ajut eu să se ridice! am exclamat, dând o lovitură de cravaşă calului meu.

Dar Ismail mă opri, apucând calul de căpăstru.

— N-are nici un rost, e-o prostie ce vrei să faci!... Dacă bătrâna-i moartă, la ce bun s-o mai ridici? Dacă n-a murit, o să se găsească vreun prost să-i dea ajutor... *Prostul* ai fost dumneata, milord... îţi mai aduci aminte?...

— Cred că-mi amintesc vag... zise Brian.

— Oh, eu îmi amintesc bine, Brian, parcă te văd şi-acum. Ai sărit jos şi-ai luat-o în braţe pe femeia leşinată.

— O sticluţă cu săruri! O sticluţă, frumoase doamne! ai strigat, agitându-ţi batista.

Zece echipaje s-au oprit deodată şi multe femei frumoase te-au salutat zâmbind. În loc de o sticluţă, au căzut douăzeci la picioarele dumitale. Aplecându-te să iei una, ţi-a picat floarea de la butonieră. M-am repezit, Brian, şi, înainte ca tată să-şi dea seama de ceea ce-aveam de gând, floarea se află ascunsă la pieptul meu.

Ai ridicat-o pe bătrâna şi i-ai trecut sărurile pe la nas... Apoi, când şi-a revenit, i-ai dat o pungă cu bani, Brian.

— Foarte frumos — mormăi Ismail. Asta-nseamnă să-ţi cheltuieşti banii aşa cum se cuvine... Dar, în definitiv, nu-i chiar atât de nebun cum pare şi se pricepe să-şi aleagă victimele lui White-Manor...

Brian se înroşi. În fundul sufletului recunoştea adevărul învinuirii. Fireşte, în orice alte împrejurări, generozitatea lui înnăscută l-ar fi îndemnat să sară în ajutor, dar nenorocirea provocată de fratele său avea de două ori mai multe drepturi la ajutorul său, nu dintr-un sentiment fratern, ci din antagonism.

Brian se înroşi fiindcă simţea că, în cazul respectiv, nu merita entuziasmul Susannei. Aceasta continuă:

— Tata nu putea înţelege generozitatea nemotivată. Oameni ca dumneata, milord, reprezentau pentru el adevărate enigme a căror cheie încerca s-o găsească. Asta m-a făcut să te iubesc şi mai mult, prea mult, căci deveniseşi o obsesie pentru mine. Pretutindeni şi tot timpul erai înaintea ochilor mei. Îţi vedeam necontenit fruntea semeaţă şi calmă, privirea îndrăzneaţă şi liniştită.

Era o suferinţă reală şi cu-atât mai de netămăduit, cu cât nu-ncercam să scap de ea. Mă complăceam în această situaţie. Făuream, trează, nişte visuri care apoi îmi reveneau în somn. Doream cu pasiune, dar orbeşte; speram fără să-mi pot defini speranţa.

În acea primă fază a iubirii mele plângeam adesea, iar atunci când tata îmi surprindea lacrimi în ochi spunea:

— Răbdare, Suky, răbdare! Vom avea grijă de tine fata mea, în scurt timp te voi duce într-un loc unde vei putea alege.

Cred că acum înţeleg sensul brutalelor sale cuvinte. Pe vremea aceea îmi treceau pe lângă urechi ca nişte sunete fără sens.

Într-adevăr, îşi ţinu făgăduiala şi, într-o seară, mă duse într-un loc unde-aş fi putut să aleg. Dar la început avusese alt scop. Se bizuia pe mine să joc o comedie menită a-i sluji la realizarea unei speculaţii.

Îţi aminteşti, poate, milord, de cină în cadrul căreia Ismail a enumerat fraţilor săi diversele servicii pe care spera să le obţină de la mine. În seara aceea spusese că-i trebuia o sirenă menită să atragă jucătorii la *hell*-ul lui. Splendidele saloane de la Golden-Club erau întotdeauna pline de femei frumoase, împodobite ca nişte regine; totuşi se pare că Ismail voia să mă atragă şi pe mine să joc rolul de sirenă.

Imaginase ceva neprevăzut şi teatral, legat de magnificile decoraţiuni ale clubului. În salonul principal, montase o cortină luxoasă în spatele căreia erau plasate harpa şi pianul meu. În faţa cortinei, o balustradă înaltă şi trainică interzicea accesul publicului.

Când am intrat acolo pentru întâia oară, aerul cald şi parfumat al sălii mi-a biciuit nervii, în vreme ce zgomotul conversaţiilor mi-a accentuat timiditatea sălbatică. Tata m-a instalat la pian.

— Nu-ţi fie teamă, Suky — îmi spuse el — şi cântă cât mai frumos... Nimeni nu te vede.

Nu minţea. Cortina mă ferea de orice privire. Mi-am trecut degetele peste claviatura pianului şi câteva voci îmbufnate au răsunat de cealaltă parte a cortinei.

— Nefericită inspiraţie, Spencer — spuneau vocile — fă să tacă odată pianul ăla care ne pisează nervii!

— Continuă, Suky! îmi spuse tata.

Puţin îmi păsa, milord, dacă plăceam sau nu celor care se aflau dincolo de cortină. Am mai exersat câteva secunde, apoi am cântat o arie de operă franceză pe care o auzisem la Mile Falcon. La început, vocea mea era rece şi nesigură, de parcă aş fi cântat în faţa profesorului meu; dar apoi muzica m-a prins şi n-am mai putut rezista avântului ei. Cântam cu pasiune. Îmi dăruiam, ca întotdeauna, sufletul cântecului. Uitasem de tot ce mă înconjura, uitasem locul unde mă aflam; cântam pentru mine.

— Foarte bine, Suky! spuse încet tata când am terminat.

În aceeaşi clipă, bravo-uri frenetice izbucniră în sală. Era ciudat, după nemulţumirile provocate de primele note ale cântecului meu.

— E Malibran — spuse cineva.

— E Catalani — afirmă altă voce.

— E Pasta, care-a descoperit note de soprano în geniul ei!

— Dragii mei! exclamă un glas piţigăiat. E mai degrabă Grisi... N-o cunoaşteţi încă pe Grisi...Os-o cunoaşteţi pe Grisi... vorbesc foarte serios.

Tata îşi freca mâinile şi zâmbea tăcut.

— Milorzi — spuse el, în sfârşit — nu-i nici Malibran, nici Pasta, nici Grisi.

— Dar atunci cine-i, patroane Spencer?

— *Sirena*, milorzi.

Se auziră şuşoteli de cealaltă parte a cortinei; tata aştepta nerăbdător urmarea. Eu ascultam, milord, sperând vag să-ţi aud vocea printre celelalte... Nu erai acolo în seara aceea?

— Nu, dar am auzit mai târziu, ca de altfel întreaga Londră, despre misterioasă şi incomparabila Sirenă de la Golden-Club... Acum înţeleg de ce vocea ei neasemuită avea un ecou atât de profund în inima mea... Nu puteam să iubesc atunci decât ceea ce cunoşteam... şi-ţi iubeam vocea.

După câteva secunde, şuşotelile se transformară în adevărate strigăte. Toată lumea voia să mă vadă şi cerea, prin ţipete, deschiderea balustradei.

— Milorzi — spuse tata — sunt dezolat că trebuie să refuz ceva Senioriilor Voastre, dar Sirena nu va apărea în faţa dumneavoastră.

— O sută de lire, dacă-mi faci cunoştinţă cu ea, Ismail — propuse o voce.

— Cinci sute de lire! spuse alta.

Tata abia îşi putea stăpâni bucuria.

— E-o afacere, pe Belzebuth! O afacere! murmură el.

— O mie de lire! strigă cineva din spatele cortinei.

— Pentru nici un preţ, milorzi — răspunse Ismail — daţi-mi voie să invit pe Senioriile Voastre a-şi continua jocurile... Sirena a plecat.

— Se va întoarce?

— Mâine, milorzi, Sirena va cânta din nou.

Spunând acestea, tata mă luă cu el şi mă urcă într-o trăsură care mă readuse în Goodman's-Fields.

A doua zi, saloanele de la Golden-Club erau prea strâmte pentru a cuprinde mulţimea care năvălise încă de la căderea nopţii. Am cântat. Lumea a doborât balustrada, să mă vadă. Dar între timp plecasem, caii tatălui meu purtându-mă în galop spre locuinţa noastră.

Era într-adevăr un om abil, milord. Îşi făcuse bine socotelile în privinţa bărbaţilor eleganţi care-i alcătuiau; clientelă. Misterul aţâţase la culme curiozitatea blazată a nobililor lorzi. Londra începuse să vorbească despre mine...

— Vrei să spui că vorbea numai despre dumneata — o întrerupse Brian. Pictori care nu te văzuseră niciodată ţi-au făcut portretul, iar ziarele din Paris ne-au retrimis ecoul renumelui dumitale, care depăşise graniţele... Dar nimănui nu i s-a-ngăduit să te vadă?

— Nimănui — milord — nimeni nu se putea lăuda c-a văzut-o pe Sirena de la Golden-Club. Tata aştepta şi miza pe efectul curiozităţii împinse până la nebunie; cred că aştepta paroxismul celebrităţii pentru... pentru a mă sacrifica, milord. De altfel, faţă de mine nu făcea nici un secret din planurile sale, dar ele nu mă speriau, fiindcă nu le-nţelegeam sensul.

— Susannah — îmi spuse într-o seară tata — vei fi foarte fericită. Vreau să fac din tine o lady, şi-n curând vei putea alege dintre lorzii care te-aplaudă în fiecare — zi...

Capitolul XVIII - Clubul de aur

— Chiar tatăl meu mi-a spus-o, Brian — continuă frumoasa fată — să aleg pe unul din lorzi! Ideea aceasta pătrundea, confuză, în mintea mea. N-aş fi putut spune de ce mi-era silă de ea, şi totuşi o vagă şi apăsătoare suferinţă mă aruncă în braţele deznădejdii. Mă gândeam la dumneata. Inima mea te chemă în ajutor şi-mi spuneam că erai singurul în stare să mă salveze de pericolul acela apropiat şi necunoscut.

Îmbrăcată cu o rochie strălucitoare, m-am urcat în trăsura tatei şi am plecat din Goodman's-Fields. În tot timpul drumului, tata se arătă nespus de vesel, dar veselia lui Ismail avea un gust amar ascuns care te-ntrista şi-ţi inspira teamă.

Când am ajuns în Leicester Square, în faţa Clubului de Aur, se şi formase o coadă lungă de trăsuri cu blazoane.

— Straşnic, straşnic! murmură bucuros tatăl meu. Singurul necaz e că n-ai să ştii ce s-alegi, Suky.

Am trecut de faţada Clubului pentru a intra pe uşa de serviciu. În fiecare seară procedam aşa, fiindcă, dacă aş fi urcat scările intrării principale, incognitoul meu, la care tata ţinea atât de mult, ar fi fost curând dezvăluit. Când am intrat după cortină, ne-am putut convinge, după zgomotul asurzitor al conversaţiilor, că publicul era mai numeros ca de obicei.

— Stau de vorbă, pălăvrăgesc, săracii de ei... Cu gândul la concert, vor uita că Golden-Club e un tripou... Vezi dacă s-au aşezat în jurul meselor verzi, Suky!

Abia atunci am observat nişte orificii foarte mici, capsate cu alamă, ca ochiurile unui corset, care se aflau din loc în loc în cortină. Dacă-ţi apropiai un ochi de aceste orificii, vedeai perfect tot ce se petrecea dincolo de cortină.

— Priveşte, Suky — îmi spuse Ismail — priveşte cât vrei... Priveşte! De-asta te-am adus aici!...

De cealaltă parte a cortinei se afla o mulţime compactă şi nerăbdătoare; toţi vorbeau deodată şi numai despre mine... Privirile le erau aţintite cu o curiozitate atât de avidă spre cortină, încât, tulburată, m-am dat înapoi câţiva paşi, ca şi cum m-ar fi putut vedea.

— Haide, Suky, nu-ţi fie teamă! continuă tata. Lornioanele Seniorilor Lor, ca şi ale Înălţimilor Lor, căci sunt în sală şi duci, se opresc în faţa cortinei, ca în faţa unui zid... Ah, fata mea, dac-ar bănui că te afli aici şi că-i vezi, ce s-ar mai umfla în pene... Nici nu-ţi dai seama, Suky, toţi nobilii aceia, tineri şi bătrâni, de la primul până la ultimul, sunt nebuni după tine... S-a făcut un fel de prinsoare — şi asta-mi convine, pe legea mea, căci eu voi fi câştigătorul, până la urmă — un fel de prinsoare, ziceam, cine va pune stăpânire pe inima ta... Vrei să-ţi spun părerea mea în privinţa asta, Suky?

— Gentilomii aceia mă cunosc deci, tată? l-am întrebat eu în loc să-i răspund.

— Nu, Suky, slavă diavolului!... Dacă te-ar cunoaşte, ţi-ai pierde jumătate din prestigiu... Deşi eşti frumoasă, imaginaţia lor găseşte mijloace pentru a te înfrumuseţa şi mai mult... Şi-apoi, ai încredere în mine, primul tău iubit te va descrie astfel, încât nenorociţii lui de rivali să moară de necaz, iar jumătate din parlament să-şi fiarbă creierii pentru a-ţi câştiga favorurile... Nădăjduiesc să fii măgulită, fata mea.

— E blondă — spunea cineva de dincolo de cortină — blondă şi fermecătoare. Un înger, pe Dumnezeul meu!

— N-ai nimerit-o, milord — răspunse un altul — afurisitul ăla de Spencer e originar din Orient... e-o orientală... O odaliscă...

— Mi s-a spus — continuă un al treilea — că are un cap rafaelic, că-i o fecioară a Romei, o madonă...

— Ascultă-i, ascultă-i, Suky! repetă tata, râzând fericit. Deodată deveni serios. Dar iată că dau semne de nerăbdare — continuă el — şi cu nerăbdarea oamenilor nu-i bine să te joci, Susannah. Ar putea ieşi prost, mai ales când eşti patronul unui *hell*... Stai să vedem. N-aş vrea să-ţi influenţez inima, Suky... Am să-ţi spun care sunt cei mai respectabili din lorzii ăştia şi pe urmă ai s-alegi.

— De ce trebuie s-aleg, tată? l-am întrebat.

Bătu din picior şi se încruntă.

— Nu te mai preface că nu înţelegi, Susannah! spuse el, cu o voce poruncitoare şi tăioasă. Dacă joci teatru, termină, iar dacă într-adevăr nu-nţelegi, lasă-te călăuzită, căci, altminteri, va fi vai de tine! Haide, haide, prostuţo — continuă el, după o clipă, reluându-şi zâmbetul — îmi strici toată buna dispoziţie de astă-seară... Apropie-te, uită-te şi fii cuminte! Ne-am înţeles?... Acum, te rog să fii atentă. Uită-te, te rog, la domnul acela cu părul alb care posedă cea mai venerabilă figură din cele Trei Regate. Nu-i altcineva decât Înălţimea Sa ducele de Marlborough, mai puţin celebru decât gloriosul lui omonim despre care vorbeşte cântecul, dar mai aprig jucător... într-o seară a pierdut aici optzeci de mii de lire, Suky, şi a doua zi şi-a plătit datoria. Ce zici de asta?

N-am răspuns.

— Nu spui nimic?... Minunat, fata mea!... Acolo, lângă Înălţimea Sa, e tânărul marchiz de Danby, fiul mai mare al ducelui de Maitland... Senioria Sa este, fără îndoială, o urâţenie, dar are milioane de lire, ceea ce constituie un atu demn de luat în seamă. Ce părere ai despre ducele de Danby, Susannah?

— Puţin îmi pasă dacă-i bogat sau nu, tată.

— Minunat, Suky! înseamnă că nu-ţi place... Uite! Asta poate are să-ţi placă. E unul din regii sportului, un excentric de calitate superioară, care-şi toacă averea incalculabilă cu o originalitate demnă de toată laudă. Îţi place, fata mea?

— Nici mai mult, nici mai puţin decât ceilalţi, tată — i-am răspuns eu.

— Nu?... Atunci să trecem la altul... Iată un bărbat gras şi frumos, după care unele doamne se dau în vânt... Are calităţi, Suky, mari calităţi. Este un glumeţ recunoscut, un poznaş de-o sută cincizeci de kilograme. Bate toţi poliţiştii din Londra şi paznicii din City. Mai demult, Daniel O'Connell, într-un elan puţin curtenitor, l-a botezat cu numele de porc *(hog)*, în prezenţa contelui de White-Manor, fostul lui camarad. Dar toate acestea nu-l împiedică să fie un bărbat foarte galant, şi-mi fac o cinste din a ţi-l prezentă: primul marchiz al Irlandei, Harry de la Poër Beresford, marchiz de Waterford, conte de Tyrone, viconte de Poer, lord de Curraghmore etc. Senioria Sa are darul de a-ţi fi pe plac?

— Nu, tată.

— Fir-ar să fie, Suky!... Eşti cam mofturoasă... îţi place mai mult Don Juanul acela cu privirea îndrăzneaţă, colonelul Rabican? Te previn, Susannah, acest nobil conte îşi ucide toţi adversarii în duel, câştiga la toate jocurile de noroc şi trăieşte cu nevestele tuturor prietenilor săi: e un lord distins... Nu-ţi place?... Foarte bine! Uite, nu departe de el, se află duşmanul lui intim, Lordul William Bagget... Nici acest lord nu-i lipsit de unele calităţi. Recent, şi-a pus valetul, ascuns sub o canapea, să-i surprindă soţia legitimă într-o *conversaţie criminală*, cu scopul lăudabil de a scoate o sumă frumuşică din buzunarul seducătorului... Dar Lordul Rabican nu-i omul care să se lase dus de nas. Avocatul lui a pledat foarte bine... A dat la iveală munţi de gunoi, iar cei doi nobili lorzi continuă să ocupe fotolii înalte, înconjuraţi de stimă tuturor... Văd că Lord Bagget nu te-atrage; cu-atât mai bine! Nu-i bogat... Atenţie! Susannah, te rog, aici nu mai e cazul să refuzăm cu uşurinţă... Priveşte-l pe domnul acela care se află între două doamne şi ţine în mâna lui albicioasă şi plină de zbârcituri o tabacheră ornamentală cu briliante. E Lordul Clankildare, draga mea, amantul devotat al întregului sex frumos răspândit pe suprafaţa globului... În fiecare lună aşterne o mare cantitate de bancnote la picioarele unei franţuzoaice de-o anumită vârstă, care joacă, de bine de rău, tot felul de roluri într-un micuţ teatru la modă. Se spune că Senioria Sa are drept rival pe bucătarul lui... Tipic englezesc... Gândeşte-te, Susannah, vei putea face din Lord Clankildare tot ce vei voi.

— Nu vreau să fac nimic, tată! am replicat mânioasă. — într-o bună zi o să-ţi vină mintea la cap, Susannah — continuă tata, adăugind o nuanţă de amărăciune eternei şi nemiloasei lui ironii. Mă rog, dacă asta-i voinţa ta, să-l lăsăm deoparte pe Lordul Clankildare... Ţi-l prezint, numai ca să-l ţii minte, pe onorabilul John Tantivy, fratele Senioriei Sale Lord Ross de Stablefool. Este personajul acela înalt, cu figură de ibis, care se uită încoace atât de languros... John este asul gentlemenilor călăreţi. Se hrăneşte cu sparanghel crud şi zeamă de carne de cocoş ca să-şi păstreze silueta... Sunt sigur că l-ai remarcat, lângă el, pe bărbatul acela urât. E-un poet, Suky, un mare poet care scrie epopei divine. I se spune Sir Arcadius Bambastic şi e foarte apreciat de gentlemenii

tulburaţi de insomnie... Notează, Suky, nu ţi-l propun pe Sir Arcadius: n-are o para chioară.

Între timp, nerăbdarea îi cuprindea, în mod evident, pe toţi nobilii lorzi. Era un fel de agitaţie generală, de cealaltă parte a cortinei. Vocile începeau să devină mai puternice şi să se transforme în strigăte.

— La naiba! mormăi tata. Va trebui să punem punct... După cum îţi poţi închipui, Suky, nu mi-aş fi pierdut timpul să-ţi *explic* Senioriile Lor, cum sunt explicate figurile de ceară dintr-un muzeu, dacă n-aş fi avut motivele mele s-o fac... Vezi tu, trebuie să-ţi mărturisesc: cel pe care-am pus ochii, cel pe care-l vei alege, în deplină libertate, n-a venit încă... Sper că va veni şi, cu riscul de-a nemulţumi puţin pe nobilii mei clienţi, am să-l mai aştept... Astă-seară n-ai să cânţi, Suky, şi nimeni de-aici nu va avea dreptul să se scandalizeze când voi anunţa că Sirena noastră se află între patru ochi cu milordul ambasador...

Îţi dai seama, Brian, era imposibil să nu înţeleg până la urmă. N-aş fi putut numi cu precizie obiectul fricii, dar teama mea se materializase. Mă temeam în mod sigur de întrevederea între patru ochi cu bărbatul numit milordul ambasador...

— Întrevederea a avut loc? întrebă Brian, încercând să pară calm.

Susannah zâmbi uşor.

— Vezi că şi dumitale ţi-e teamă, milord! spuse ea. Aşteaptă... Am să procedez ca autorii acelor cărţi pe care mi le-mprumuţi şi-am să urmez firul povestirii.

După o tăcere, tata continuă:

— Suky, n-am vrut să spun că n-ai avea voie, sub nici un motiv, s-alegi pe vreunul dintre gentilomii de-aici... Alegerea însă o vei face mai târziu... Ce părere ai, de pildă, de francezul acela micuţ care umblă cu lornionul, de parcă ar fi o pereche de foarfeci?... Este vicontele de Lantures-Luces, un parizian amabil... Lângă el se află onorabilul Noisy Trumpet, membru whig al Camerei Comunelor. Pare stingherit, nu-i aşa? *Commonersii* noştri se simt foarte mici în prezenţa nobililor regatului. Dar, iată şi-un fiu al lui Adam, sincer convins de importanţa lui. Priveşte, Suky, priveşte! Ce mândrie sublimă în ochii ăia mari, bulbucaţi, câtă demnitate magnifică în poza acelui bondoc bine hrănit!... Nu râde, te rog! Acest grăsan cumsecade, care pare un bucătar-şef ieşit la pensie, nu-i altcineva decât Înălţimea Sa "prin divina Providenţă", arhiepiscopul de... Înălţimea Sa are vreo patru sau cinci milioane de rente episcopale şi plăteşte două sute de lire unui biet reverend pentru a conduce biserica în locul lui... Să mănânce, să doarmă, să se-ngraşe, asta-i tot ce cere el de la viaţă... De altfel, e-un bun jucător, un excelent tată de familie, deşi vine din când în când să joace în *hell*-ul meu şi este în stare să predice timp de trei ceasuri, fără să ştie despre ce vorbeşte. Toată lumea vede în el una din cele mai

luminate minţi ale bisericii anglicane... Te previn, Suky, că-n ciuda caracterului venerabil al Înălţimii Sale, nu-ţi interzic să te fixezi asupra lui: Înălţimea Sa nu-i puritan.

Nu mai ascultăm, milord. Imaginaţia mea încerca să măsoare, să definească primejdia viitoare. Şi cu cât mă străduiam mai mult, cu-atât simţeam o durere mai mare în suflet.

Ismail continua să-mi arate pretendenţii săi ridicoli, îmi prezentă, de la distanţă, încă mulţi lorzi, mari seniori străini, medici celebri, avocaţi de renume. Mă clătinam pe picioarele mele zdrobite şi simţeam că-mi vine să leşin.

— Iată-l! Iată-l! exclamă deodată tata, punându-mi mâna pe umăr. Priveşte, Suky!

Am privit, milord, şi te-am văzut pe dumneata...

— Pe mine?! o întrerupse Brian, stupefiat.

— Tocmai intrai... Nu te-am văzut decât pe dumneata!... Vai, dar nu pe dumneata te arăta tata.

— Ah, tată! am exclamat, emoţionată de-o dulce speranţă. Nu-ţi baţi joc de mine?... Lui vrei să mă dăruieşti?

Ismail mă privi fix:

— Lui, Suky, desigur... Îl cunoşti?...

— Dacă-l cunosc, tată?! am zis eu, cu lacrimi de bucurie în ochi.

— S-a brodit de minune! murmură tata printre dinţi. Dar trebuie să mărturisesc că tinerele fete au gusturi tare ciudate!... Al naibii să fiu dac-aş fi îndrăznit să sper că Înălţimea Sa... în sfârşit, n-are importanţă!... Mă duc să ţi-l aduc pe milord ambasadorul, Suky.

Se îndreptă spre uşă. Nu mai dădeam nici o atenţie cuvintelor sale. Te priveam, milord, mă îmbătăm privindu-te: eram fericită...

Înainte de-a trece pragul, Ismail se răzgândi deodată şi se întoarse în grabă spre mine.

— Stai, Suky — îmi spuse el — sper că nu-i vorba de-o neînţelegere; eu îţi vorbesc despre prinţul Dmitri Tolstoi, care tocmai a intrat în salon. Bărbatul acela înalt, cu figura puţin... puţin caracteristică, cu pieptul plin de tinichele... Cred că vorbim de aceeaşi persoană, nu?

Îmi pierise graiul. Bărbatul pe care mi-l arăta era... Dar probabil că-l cunoşti, Brian?

— Îl cunosc — răspunse Lancester, a cărui respiraţie devenea din ce în ce mai greoaie. Te rog, continuă!...

— Mi-ai inspirat oroare şi groază, milord.

Mi-am împreunat mâinile şi mi-am privit tatăl implorându-l.

— Ah!... izbucni el, încruntându-şi sprâncenele. După cum văd, ne jucăm de-a v-aţi-ascunselea... Dar despre cine-mi vorbeai, Suky, dacă-mi este îngăduit să-ntreb?...

— M-am referit la Brian de Lancester, tată.

Tata izbucni într-un râs sec şi strident.

— Fratele contelui! exclamă el. Pe legea mea, asta ar fi o glumă bună... O glumă excelentă, pe Belzebuth!... Dacă Brian ar fi avut... Ah, ah, ah!... Numai când mă gândesc, nu-mi pot stăpâni râsul... Dar n-are o para chioară, Suky!...

— Iartă-mă, draga mea — o întrerupse Brian — cuvintele acestea rostite de Ismail par să aibă un sens ascuns... S-a explicat vreodată în această privinţă?

— Niciodată, milord.

Brian vru parcă să mai pună o întrebare, dar se răzgândi şi adăugă:

— Continuă, te rog.

— Tata părea, într-adevăr, s-acorde o semnificaţie stranie sentimentului care mă atrăgea spre dumneata... îi stârnea râsul... iar Ismail nu râdea niciodată, decât atunci când un gând răutăcios îi trecea prin minte... Dar eşti mai în măsură decât mine, milord, să-ţi dai seama dacă împrejurarea aceea ascundea vreun mister dureros.

— Într-adevăr, Suky — zise Ismail — ar fi foarte amuzant... nemaipomenit de amuzant... Dar, vezi tu, n-are un sfanţ şi trebuie să-ţi iei gândul de la el... Haide, uită de nebunia asta şi pregăteşte-te să-l întâmpini pe prinţul Dmitri Tolstoi, ambasadorul Rusiei.

— Dar ce legătură am eu cu omul ăsta? am întrebat, mânioasă.

Un surâs cinic i se ivi pe buze.

— Aceeaşi pe care ai vrea s-o ai cu Brian de Lancester, Suky — îmi răspunse. De altfel, ţi-o va spune el însuşi.

— Nu vreau să-l văd! am strigat. Tată, n-am să-l văd!

— Ba ai să-l vezi, domnişoară Suky! răcni el, cu vocea aceea poruncitoare şi plină de ameninţări pe care o folosea faţă de bietul Roboam. — Oh, pe Belzebuth! Ai să-l întâmpini şi încă imediat!

Sufeream cumplit, milord, simţeam cum mă părăsesc puterile şi totuşi i-am răspuns hotărât:

— Nu, tată, n-am să-l întâmpin.

Prezenţa dumitale, Brian, îmi dădea curaj...

Ismail îmi luă braţul şi-l strânse atât de tare, încât degetele lui de oţel mi se încrustară în carne. Ochii săi căpătaseră o expresie de răutate sinistră, infernală. Îşi apropie obrazul de-al meu.

— Eşti a mea — spuse el, cu glasul întretăiat de furia care-l stăpânea — nu eşti decât a mea... Sunt stăpânul tău... Te-aş putea ucide, m-auzi?

Brian se ridică, fără să-şi dea seama, şi-şi duse mâinile la inimă, care parcă voia să-i sară din piept.

— Te-aş putea ucide — repetă Susannah, care tremura şi ea amintindu-şi de teribila ameninţare — dar prefer să te vând şi trebuie să te vând.

Privirea lui înflăcărată mă ardea.

— Nu mă-nfrunta! continuă el, scuturându-mi brutal braţul — dacă nu vrei să te calc în picioare şi să te bat ca pe Roboam.

Capitolul XIX - Cinci mii de ruble

— Când mă gândesc că eram acolo — spuse Brian — atât de aproape de dumneata, care suportai ameninţarea unui laş... Oh, de ce n-ai apelat la ajutorul meu!

— Eram zdrobită, milord — răspunse Susannah — dar rezistam. Mă ajutai fără s-o ştii, căci altminteri cum aş fi rezistat brutalităţii nemiloase a lui Ismail, dacă inima mea nu s-ar fi bizuit, instinctiv, pe dumneata? Din pricina dumitale şi pentru dumneata mă împotriveam. Prezenţa dumitale îmi dădea putere. Chiar de-ai fi fost absent, tot m-ai fi sprijinit, căci îţi aparţineam şi începusem oarecum a înţelege că, dându-mă altuia, tatăl meu voia să mă smulgă de lângă dumneata pentru totdeauna. Pentru totdeauna, milord! Ceea ce atunci era pentru mine o bănuială confuză acum este un sentiment precis, neîndoielnic; dacă aş fi căzut în cursă, nu m-ai fi cunoscut niciodată.

Ultima ameninţare a lui Ismail mă înverşună în hotărârea de-a mă împotrivi.

— Poţi să mă ucizi — i-am spus — dar nu să mă sileşti să cedez.

— Ei bine, am să te ucid! ţipă el, făcând spume la gură. Am să te ucid... Oh, dar nu dintr-o dată!... Ai să mori încetul cu încetul, puţin câte puţin, în fiecare zi... Blestem! Ce diavol ţi-a strecurat în suflet pudoarea, mizerabilo? Cincisprezece ani te-am legat la ochi, să nu vezi, şi tot n-ai orbit! Cincisprezece ani m-am străduit răbdător să-ţi distrug voinţa, să-ţi întunec mintea şi tot vezi limpede! Iar voinţa ta rezistă... Zău dacă nu-ţi vine să-l renegi pe Diavol şi să crezi că există Dumnezeu acolo, sus!...

Se opri, îşi şterse gura umedă cu batistă şi se strădui din răsputeri să-şi readucă pe buze obişnuitul zâmbet rece.

— M-am prostit şi eu, Suky — continuă Ismail, cu un calm prefăcut — zău aşa, fac o tragedie din asta, ca şi cum aş fi un lord cumsecade care vrea să-şi silească fiica la încheierea unei căsătorii c-un cocoşat milionar... E ridicol, pe legea mea!... Ascultă-mă! Am greşit amândoi; hai să stăm de vorbă ca nişte oameni cu scaun la cap; îţi cer un lucru foarte simplu: de ce mă refuzi?

— Vrei să mă dai unui bărbat, tată — i-am răspuns — iar eu doresc să fiu a altuia.

Acest răspuns era cât pe ce să-l înfurie din nou, dar se stăpâni.

— Doreşti! repetă el. Sună cam fără drept de replică, Suky!... Uiţi că sunt tatăl tău?!

— Ce importanţă are asta? l-am întrebat.

Îşi muşcă îndârjit buza.

— E-adevărat — continuă el — n-are prea mare importanţă… numai că, dragă Suky, uiţi că sunt mai puternic.

— Nu, tată.

— Deci mi te supui?

— Nu!

Se îndepărtă de mine brusc şi începu să se plimbe prin cameră. Am profitat de această clipă de răgaz, pentru a arunca o privire de cealaltă parte a cortinei. Erai vesel în felul dumitale, aveai veselia aceea care-ţi păstrează un aer de gravitate pe chip şi-aduce surâsul pe toate chipurile care te-nconjoară. Vorbeai despre fratele dumitale; povesteai unul din episoadele straniei lupte în care te angajaseşi împotriva lui.

Trebuie să mărturisesc că, în clipa aceea, milord, am dorit mult să-ţi pronunţ numele şi să-ţi cer ajutorul. Dar nu mă văzuseşi niciodată… şi apoi mă temeam pentru dumneata, deoarece cunoşteam răutatea tatălui meu.

Acesta se întoarse spre mine şi-şi schimbă iarăşi tonul.

— Susannah — îmi spuse cu răceală şi sarcasm — desigur, eşti o fată virtuoasă, dar şi eu sunt negustor cinstit… Or, te-am vândut, am fost plătit dinainte, şi cumpărătorul aşteaptă livrarea… Deci, de bună voie sau silită, Suky, ai să primeşti omagiile Excelenţei Sale prinţul Dmitri Tolstoi… Poartă-te cum trebuie cu el… Peste zece minute, prinţul va fi aici; peste zece minute, un lacăt trainic vă va pune pe-amândoi la adăpost de nepoftiţi… Pe curând, Susannah!

Spunând aceste cuvinte, ieşi în grabă.

Dumneata nu mai erai acolo, milord!…

— M-ai fi chemat? întrebă Brian, învinuindu-se pentru absenţa lui întâmplătoare.

— Nu ştiu… Eram atât de disperată!… Dar plecaseşi!… N-am văzut în salon decât chipuri necunoscute, reci, pe care egoismul englez îşi pecetluise stigmatul… Iar printre ei am zărit chipul omului cu care mă ameninţa Ismail. Am vrut să ţip: n-am putut. O greutate copleşitoare îmi apăsa pieptul…

În clipa aceea, Ismail intră în sala de jocuri şi se duse de-a dreptul la prinţ, li vorbi în şoaptă. Prinţul zâmbi. Privirea lui scânteietoare se îndreptă spre cortină. Această privire a fost salvarea mea, milord. Mi-a insuflat o spaimă atât de cumplită, încât am avut puterea să mă trezesc din toropeală. M-am ridicat şi-am străbătut coridoarele în fugă. Un minut mai târziu, mă aflam în stradă…

Brian răsuflă uşurat.

— Am continuat s-alerg câteva clipe la întâmplare, apoi, m-am prăbuşit, zdrobită, într-un colţ din Leicester Square. Nu ştiam încotro s-o iau: tremuram toată de frig; singură în toiul nopţii, în Londra necunoscută, mi-era teamă, dar eram fericită că ocolisem primejdia. Mă gândeam cu drag la dumneata, milord; mi se părea că luptasem

pentru dumneata şi că aveai o parte de contribuţie la victoria mea. Ţineam mult la această victorie!...

Vai, nu mă gândeam că n-aveam alt adăpost decât locuinţa lui Ismail şi că primejdia de care mă ferisem astăzi vă reapare mâine la fel de îngrozitoare. Nu mă gândeam că voinţa de fier a lui Ismail, odată dezlănţuia, nu se va potoli, că lăcomia-i aţâţata trebuia într-un fel potolită şi că, lipsită de apărare în faţa lui, eram fatal condamnată să-i suport, mai devreme sau mai târziu, tirania. Mă gândeam atât de puţin la ce va urma, încât, de îndată ce mi-am revenit puţin din starea de surescitare, m-am aruncat într-o trăsură de piaţă şi-am cerut să mă ducă în Goodman's-Fields.

— Cum?! Te-ai dus iar în văgăuna aceea infamă?

— Da, milord... Tata încă nu se întorsese acasă când am ajuns în Goodman's-Fields. În loc să mă duc în camera mea, ca de obicei, am pândit un moment când valeţii lui Ismail nu mă puteau vedea şi-am urcat alergând în laboratorul lui Roboam. Era singura fiinţă care nutrea pentru mine o oarecare afecţiune. Nu speram nimic de la el, care, ca şi mine, era oprimat, dar mă duceam, călăuzită de instinct, să-mi unesc disperarea cu sclavia lui. Bietul mut stătea întins, complet îmbrăcat, pe o rogojină în mijlocul camerei. Era patul lui. Dormea. Când l-am trezit, a făcut un gest de uimire şi, într-adevăr, milord, prezenţa mea la ora aceea, la care se adăugă dezordinea luxoasei mele toalete, era normal să-l uimească. Cu ajutorul gesturilor sale, aproape la fel de grăitoare ca şi cuvintele, mi-a pus numeroase întrebări, iar eu i-am povestit, cu vocea întretăiată de emoţie, odioasa purtare a lui Ismail şi fuga mea de la Golden-Club.

Lăsă capul în jos şi căzu pe gânduri. După câteva minute, îmi luă mâna şi mi-o sărută, apoi mă conduse în nişa lui şi-mi arătă un loc îngust, atât cât să încapă în el corpul meu; apoi lovi cu degetele o farfurie goală ce se afla pe masă. Asta însemna, milord, în limbajul lui, că mă va ascunde în nişă şi-şi va împărţi mâncarea cu mine.

Era o idee lipsită de sens; la întoarcere, tata şi-ar fi dat numaidecât seama că eram acasă, m-ar fi căutat, iar Roboam ar fi căzut victimă propriei sale compasiuni. Iată ce ar fi trebuit să-mi spun şi la ce se gândea, fără îndoială, Roboam, căci era abătut şi resemnat. Dar nu puteam să văd atât de departe, milord.

— Da — i-am răspuns — da, dragă Roboam, am să m-ascund aici şi-am să stau tot timpul cu fine.

Mi-a făcut un semn grav de încuviinţare. Acum sunt sigură, milord, că-şi dădea seama de primejdia apropiată şi ucigătoare la care se expunea. Mă simţeam oarecum liniştită. Pericolul îmi părea îndepărtat şi cu putinţă de evitat. Eram deci cu-atât mai expusă, cu cât nu-mi dădeam seama de situaţia în care mă aflam; o siguranţă iluzorie luând locul neliniştii mele.

Şi totuşi, milord, ce-ngrozitoare era primejdia care mă pândea! Dacă ignoranţa mea despre lume n-ar fi fost desăvârşită, ar fi trebuit să tremur mult mai mult! La Golden-Club, Ismail nu era decât un traficant de vicii, abia tolerat, patronul suspect şi necontenit supravegheat al unui local care numai datorită clientelei sale nobile nu simţea rigorile legii. În Goodman's-Fields era rege, stăpân absolut, tiran necontrolat. Dincolo de cortină, mă aflam la zece paşi de o gloată de bărbaţi dezmăţaţi şi înclinaţi spre desfrâu, fără îndoială, dar oricum nobili, păstrând în adâncul sufletului o rămăşiţă de mândrie, dacă nu de virtute. Laolaltă, fie numai din pudoare aristocratică, bărbaţii m-ar fi apărat, dar, luaţi în parte, fiecare dintre ei ar fi abuzat fără milă de situaţia mea disperată; ar fi intervenit cu ostentaţie între mine şi tata; ar fi profitat numaidecât de acest prilej pentru a-şi preamări generozitatea. Acasă, la Ismail, dimpotrivă, eram singură, singură într-un colţişor a cărui existenţă n-o bănuiau nici valeţii. Nici o ureche care să-mi audă strigătele; nimic, milord, nimic altceva decât o biată fiinţă mutilată, abrutizată de sclavie, devotată totuşi, dar lipsită de viaţă şi obişnuită de mulţi ani să se încovoaie sub voinţa lui Ismail.

Acolo, milord, aveam să mor sau să fiu învinsă, dacă salvarea nu mi-ar fi venit de la o catastrofă imposibil de prevăzut... Ca să fiu salvată, trebuia să piară tatăl meu. Dumnezeu s-a răzbunat pe Ismail. A fost zdrobit chiar în clipa când mă-mpingea în prăpastie...

Nu ştiu ce s-a petrecut la "Clubul de aur" după plecarea mea. Tot ce-am putut afla, a fost că tata nu s-a mai întors în noaptea aceea în locuinţa lui din Goodman's-Fields. Pesemne, neputând să mă creadă atât de oarbă, încât să mă fi întors acasă de bună voie pentru a mă supune tiraniei lui, îşi petrecu noaptea căutându-mă prin împrejurimile din Leicester Square. Pe la unsprezece dimineaţa, Roboam şi cu mine am auzit vocea stăpânului răsunând la intrarea casei. Tremurând, m-am ascuns în locul care avea să-mi fie de-aci înainte adăpost, iar Roboam s-a aşezat în faţa mesei, în aşa fel încât să mă mascheze. Desigur, valeţii îi spuseră tatei că mă aflu în odaia mea. Dar el avea altceva mai bun de făcut decât să se convingă şi, curând, i-am auzit pasul pe scara secretă. Roboam îmi făcu semn să tac, străduindu-se să-şi ascundă neliniştea. Am rămas nemişcată; îmi ţineam răsuflarea: tata îşi făcu apariţia.

— Frumoasă treabă! mormăi el, închizând uşa. Frumoasă treabă, n-am ce zice!... Prinţul îmi cere să-i restitui cele cinci mii de ruble...

Scoase o hârtie din buzunar şi-o despături.

— Pregăteşte hârtie de calc — continuă el, adresându-se lui Roboam cu asprimea obişnuită. Ascute-ţi penele şi exersează-ţi degetele... am să-ţi dau numaidecât de lucru.

Roboam se supuse. Tremura scaunul sub el. Îşi căuta briceagul şi nu-l găsea. Spaima îl făcea să-şi piardă capul.

Tata se plimba de colo până colo.

— Afurisită treabă! murmură el. Mizerabila asta mă face să pierd o afacere de aur!... Unde-o să mai găsesc un prost că Excelenţa Sa, care să-mi iscălească un cec de cinci mii de ruble înainte!... Aveam în perspectivă milioane, zău aşa, căci prinţul posedă o mulţime, ale sale şi-ale stăpânului său, iar micuţa e-atât de frumoasă, încât poate suci trei sute de capete de bărbaţi!... Oare unde s-o fi ascunzând virtutea?! adăugă el, cu o ocară josnică. Eu sunt de vină! Trebuia să n-o scap din ochi nici o clipă... Probabil că i-o fi dat careva nişte sfaturi perfide, i-o fi suflat la ureche minciuna aia orgolioasă căreia i se spune onoarea unei femei... Onoarea! Totul nu-i decât fatalitate!... Cele învăţate să respecte onoarea îşi fac de cap, în vreme ce ea... Dracul şi-a vârât şi el coadă aici şi-a aranjat să-l întâlnească pe Brian de Lancester ăla!.... Să mai poftească la mine, să-mi ceară bani împrumut!... Of, Doamne! Femeile ghicesc totul! Pudoarea-i ca şi dragostea... sau poate dragostea le învaţă pudoarea!... E ceva diabolic!

Se apropie de Roboam şi aruncă pe masă hârtia pe care-o avea în mână.

— Ţine! îi spuse el. Calchiază-mi semnătura asta. O să ne servim de ea la nevoie, iar Excelenţa Sa o să rămână cu buzele umflate... Ia seama să n-o strici, meştere Tăcere!... Dacă rămâne vreo urmă, îţi crăp capul cu biciul.

Roboam luă hârtia, o obligaţie a prinţului Dmitri Tolstoi — preţul stabilit pentru vânzarea persoanei mele, milord — şi începu să copieze iscălitura.

Tata îşi reluă plimbarea şi monologul.

— Dacă ar fi fost numai atât! spunea el, înfierbântându-se treptat. Cinci mii de ruble se pot recupera... Dar dacă a refuzat o dată, poate îşi va mai repeta refuzul! Cu siguranţă! Şi toate speranţele pe care le-am pus în ea se vor destrăma ca fumul... Mizerabilă!... Dacă nu cedează, cum să-l domin pe conte?!... Ce efect vor avea ameninţările mele, dacă nu mă pot bizui pe infamia lui... cel puţin aşa o numeşte lumea; infamia lui patentă, publică, care poate fi adusă la cunoştinţa tuturor, de la o zi la alta!...

Oare ce să fi însemnat aceste cuvinte ciudate, milord?... Ismail avea evident un scop, altul şi mult mai important decât simpla vânzare a tinerii mele. În spatele cuvintelor lui se ascundea o intrigă ale cărei fire îmi scapă... Dumneata, care cunoşti lumea, Brian, înţelegi la ce se referea Ismail?

Lancester tăcu câtva timp înainte de a răspunde.

— Nu ştiu ce să cred — spuse el în cele din urmă — desigur că omul pe care-l numeşti tată era în stare de orice, iar inteligenţa lui îi servea de minune scopurile nefaste... Cred... dar e-o bănuială tulbure pe care n-o justifică nimic, în afară de coroană contelui gravată pe medalionul dumitale... De un singur lucru sunt convins, milady, pentru că inima şi raţiunea îmi spun acelaşi lucru, şi anume că Ismail nu-ţi era tată!

Frumoasa fată clătină trist din cap.

— Nu ştiu dacă trebuie să spun că aşa a vrut Dumnezeu, milord! răspunse ea. Ismail mi-a făcut mult rău şi numeroase crime ruşinoase îi apasă amintirea, dar casa lui mi-a fost adăpost multă vreme!... Şi-apoi, oricât de vinovat ar fi un părinte, presupun că săvârşeşti un mare păcat renegându-l!... Continuă timp de încă vreo câteva minute să vorbească despre lucruri pe care nu reuşeam deloc să le pricep. Vorbea despre un lord foarte, foarte bogat, care şi-ar cheltui jumătate din avere ca să nu-şi vadă blazonul târât în mocirlă...

— N-a menţionat niciodată numele acelui lord? o întrerupse Lancester.

— Nu, milord... îi spunea contele... De fapt, poate că-i scăpaseră unele cuvinte care pe oricare altul în afară de mine l-ar fi îndreptat pe făgaşul gândurilor sale, dar eu nu-nţelegeam, iar scena îngrozitoare ce-a urmat mi-a tulburat mult amintirile...

— Unde ţi-e capul, meştere Tăcere? întrebă el deodată, adresându-se lui Roboam.

Am simţit scaunul nefericitului tremurând violent lângă mine şi m-am temut, deoarece ghiceam că săvârşise o greşeală. Tata luă hârtia pe care Roboam şovăia să i-o dea şi strigă furios:

— Sceleratule! ţipă el. Brută afurisită! Ţi-am spus să ai grijă!... Ah, de data asta, ai să mi-o plăteşti!

Iată ce s-a întâmplat, milord. Prinţul, căruia tata îi făcuse promisiunea pe care-o cunoşti, îi dăduse înainte o obligaţie de cinci mii de ruble, socotind că nu plătea prea scump pentru faimoasa Sirenă şi gloria de-a închide gura rivalilor săi de la Golden-Club... Când tata, silit de refuzul meu să-şi calce cuvântul, i-a mărturisit încurcătura în care se afla, prinţul i-a cerut să-i restituie banii, iar tata, profitând de cele câteva ceasuri de păsuire îngăduite de convenienţe, i-a poruncit lui Roboam să falsifice iscălitura bogatului străin spre a se putea sluji de ea la nevoie. Dar Roboam îşi pierduse sângele rece. În loc să ia unealta potrivită pentru calchiere, folosise un fel de dăltiţă care tăiase hârtia. Hârtia pe care i-o întinse tatei era găurită peste tot. Or, cum mai putea restitui prinţului o hârtie ce purta atâtea dovezi de fraudă?

Tata se înfuria în fiecare zi pentru nişte fleacuri, milord. Orice fleac aţâta iritabilitatea nestăpânita a firii sale. De data aceasta, toate concurau ca mânia lui să ajungă la culme: fuga mea, speranţele năruite, pericolul la care-l expunea greşeala lui Roboam...

Era de nerecunoscut. Ochii injectaţi i se rostogoleau convulsiv în orbitele mărite peste măsură. Muşchii feţei zvâcneau, cuprinşi de spasme. Barba îi unduia, de parcă o adiere de vânt ar fi trecut printre şuviţele-i zbârlite. Nu-l mai văzusem niciodată în aşa hal, şi numaidecât m-am gândit c-a sosit sfârşitul lui Roboam.

Sărmanul mut, lovit de-o înspăimântătoare moleşeală, nici măcar nu mai tremura. Picăturile de sudoare rece, ce i se prelingeau din abundenţă de-a lungul tâmplelor erau

singurele indicii că mai avea viaţă în el. După ce rămase câteva clipe în faţa victimei sale, tata, ca şi cum ar fi vrut să-l sfâşie cu propriile mâini, se năpusti dintr-un salt spre arsenalul lui şi-alese cel mai gros, cel mai solid din bicele plumbuite. Am simţit tresărind uşor scaunul lui Roboam, care totuşi nu făcu nici o mişcare.

Tata se întoarse spre el, cu paşi număraţi. Părea să-şi aleagă, cu o bucurie plină de cruzime, locul unde va lovi mai întâi. Am închis ochii, milord, ca în noaptea când Ismail îl lovise pe Roboam cu bastonul de bambus al lui Eliezer. Dar acum nu mai exista nici un mijloc de a scăpa de ororile scenei.

La prima lovitură, scaunul lui Roboam sări în sus. Pe lângă şfichiuirea plumbului care sfârteca trupul bietului sclav, simţeam urmările fiecărui atac. Parcă-mi sfredelea cineva inima. Sufeream... Nu-ţi pot spune cât de mult sufeream! Am auzit şi simţit astfel trei lovituri date cu furie. Apoi scaunul mă izbi pe neaşteptate. Două horcăituri sălbatice îmi asurziră urechile; am deschis ochii fără să vreau.

Roboam nu mai era lângă mine. Intensitatea durerii, certitudinea că va muri sub loviturile repetate ale lui Ismail, poate şi dorinţa de a mă proteja, toate acestea electrizaseră supunerea apatică a bietului sclav. Se ridicase în picioare, fierbând de mânia pe care şi-o înăbuşise atâta vreme şi, dintr-un salt, trecu dincolo de masa ce-l despărţea de tata. Acuma se găseau faţă-n faţă.

A fost o luptă atroce, milord, o luptă odioasă, în care unul dintre combatanţi, rănit, plin de vânătăi, n-avea drept scut de apărare decât mâinile goale, în timp ce celălalt folosea o armă ale cărei lovituri puteau fi mortale. Dar cel lipsit de armă avea de răzbunat douăzeci de ani de sclavie şi mucenicie.

Într-o clipă, toată faţa i se umpluse de răni oribile. Totuşi nu cădea, fiindcă forţa fiecărei lovituri era slăbită, dacă nu evitată, de braţul său întins. Aştepta. Ismail continua să lovească în neştire. Respiraţiile lor gâfâite se-nvălmăşeau într-un sunet groaznic. După un minut sau două, l-am văzut, înspăimântată, pe Roboam, coborând mâna cu care se apăra. Biciul descrise şuierând o arcuire năvalnică. Am crezut că lupta se sfârşise.

Într-adevăr, lupta se sfârşise, milord, dar învinsul nu era Roboam. Într-o mişcare iute ca fulgerul, evitase plumbul ucigător şi, profitând de clipa în care Ismail îşi ridică arma, îl înhăţase de gât. Tata, sufocat, nu scoase nici măcar un ţipăt. Roboam trebui să-l susţină pentru a nu se prăbuşi ca o masă inertă pe duşumea. Atunci mutul începu să râdă, dându-şi la iveală dinţii lungi, albi, ascuţiţi ca şi colţii unei fiare sălbatice. Instinctul lui primitiv, violent surescitat, revenea în clipa aceea cu o energie de necrezut.

Îl târî pe tată până la celălalt capăt al laboratorului, puse mâna pe o funie groasă şi-l legă, întrerupându-şi din când în când operaţia pentru a hohoti răguşit. Vedeam toate acestea, milord, dar nu puteam nici să mă mişc, nici să scot vreun sunet. Eram ca lovită

de trăsnet şi mintea-mi tulburată abia de-avea puterea să-nţeleagă. Priveam, stupefiată, aproape scoasă din minţi, ca şi cum luptă aceea s-ar fi dat între nişte străini.

După ce-l legă pe tata, Roboam se îndreptă spre uşă şi dispăru, scoţând un strigăt de triumf sălbatic. Câteva minute mai târziu, sângerând încă şi cu faţa hidos învineţită, trecu din nou pragul. Era urmat de un magistrat şi de doi poliţişti pe care-i chemase el. Cu toţii pătrunseră în cabinetul secret al lui Ismail.

Capitolul XX - Pe neaşteptate

Înainte de sosirea magistratului şi a poliţiştilor aduşi de Roboam, rămăsesem singură cu tata. Ismail era plin de viaţă, milord. Văzându-se învins de sclavul lui, se prefăcuse că-şi pierde răsuflarea pentru a scăpa din strânsoare. După aceea se lăsase legat, fiindcă nu bănuia intenţiile lui Roboam. Dacă stau acum şi mă gândesc, anevoie îmi închipui cum de i-a putut trece mutului prin minte o asemenea idee, şi nu mi-o explic decât presupunând că fusese împiedicat de o teroare superstiţioasă, chiar în acea clipă de mânie supremă, să-l ucidă pe Ismail cu mâna lui. Când plecase, Roboam îmi interzisese categoric, prin gesturi expresive, să-l dezleg pe tata.

Astfel şi-a dat Ismail seama de prezenţa mea. S-a schimbat la faţă, fizionomia lui mobilă exprimând cele mai contradictorii sentimente: mai întâi mânie, apoi speranţă.

N-am scos o vorbă, milord, şi nu m-am mişcat. Cum spuneam, eram literalmente paralizată. Chiar de s-ar fi prăbuşit tavanul camerei peste mine, şi tot n-aş fi putut face vreo mişcare pentru a fugi.

— Susannah! imploră Ismail, cu o inflexiune mângâietoare în glas.

Aceeaşi tăcere, aceeaşi imobilitate din parte-mi.

Tata încruntă sprâncenele şi făcu o sforţare să-şi rupă legăturile. Dar Roboam înnodase funiile cu vigoarea pe care-o generează furia. Ismail căzu la loc, istovit, şi-şi lăsă capul în piept.

Cerul mi-e martor, milord, aş fi vrut să-l salvez. Nu pentru c-aş fi prevăzut deznodământul pregătit de Roboam acestei scene, ci fiindcă suferea... Dar eram în continuare neputincioasă. Parcă o mână grea şi îngheţată îmi strângea capul. Nu suferearn. Aşa trebuie să fie moartea, Brian.

— Susannah, Susannah! rosti Ismail după câteva minute de tăcere. Am fost crud cu tine, fata mea... Sunt plin de căinţă... Îţi cer îndurare... Fie-ţi milă, Susannah, funiile astea îmi intră în carne... sufăr!

Am făcut un efort de voinţă atât de mare, încât am izbutit să mă dezmorţesc pentru o clipă şi să mă ridic în genunchi. Dar asta a fost tot; mă sprijineam, gâfâind, de scaunul gol al lui Roboam.

— Haide, Suky! Curaj, fata mea! mă îndeamnă Ismail. Uite, lângă mine e un cuţit, dar nu-l pot apuca! adăugă el, cuprins de-un acces de furie... Ah, l-aş ucide fără milă, mizerabilul!... Ba nu, Suky, oh, nu, n-am să mai omor pe nimeni dacă ai să mă eliberezi... Ştiu că ţii la Roboam: am să-i redau libertatea!... Ştii, fata mea... am să-ţi dau casa de la ţară, unde-ai petrecut odinioară câteva luni, şi-acolo ai să-l găseşti pe Brian de Lancester... O să-l vezi mereu... la orice oră, Suky... şi Brian are să te iubească!

— Brian! am repetat c-un glas atât de slab, încât fără îndoială nu m-a auzit.

Atunci şi-a dat seama că nu eram în stare să-l salvez, şi-o expresie de amărăciune colerică îi înlocui blândeţea prefăcută cu care-şi mascase chipul. Cred, milord, că Ismail cunoştea din clipa aceea pericolul care-l ameninţa, căci din minut în minut privirea lui se îndrepta tot mai îngrijorată spre uşă. Încercă să mă sperie.

— Nu ştii ce ne-aşteaptă aici, Susannah — continuă el, cu acel aer serios şi afectat pe care-l foloseşti ca să convingi copiii. E-un lucru fioros, fata mea... Roboam a-nchis ambele uşi... De-aici nu ne poate auzi nimeni... Ne va lăsa să murim de foame.

Această idee îngrozitoare nu avu nici un efect asupra mea. Pe scara dosnică se auzeau paşi.

— Ascultă, Suky — spuse el, schimbând brusc tonul. Faptul e consumat! Sunt un om pierdut... Mizerabilul ăsta s-a răzbunat, cum n-ar fi putut-o face decât un om civilizat... Ascultă! Vor veni nişte oameni... nişte judecători... Oameni înţelepţi, fata mea, care învârtesc legea ca pe-o funie şi se slujesc de ea pentru a strânge de gât din când în când pe vreunul din semenii lor... Să nu le spui că sunt tatăl tău; te vor băga la închisoare şi nu-mi vei mai putea fi de folos... Căci ştiu că eşti bună, Suky, şi când ai să-ţi recapeţi forţele, ai să faci tot ce-ţi va sta în putinţă pentru a împiedica moartea mea.

— Oh, da, tată! i-am răspuns eu.

— Iată-i c-au venit!... Păcat, Suky, că nu ţi-ai revenit mai devreme... dar e mult de-aici până la Newgate şi sper...

Uşa care se deschise îi întrerupse şirul vorbelor. Roboam năvăli în cameră şi arătă gesticulând frenetic toate obiectele suspecte despre care ţi-am vorbit, milord. Iuţeala, care dovedea că mânia mutului nu se potolise câtuşi de puţin, fu egalată doar de repeziciunea cu care omul din urmă lui străbătu camera cu privirea. Individul era mic şi slab. Purta pe nas nişte ochelari cu rame de metal, iar părul lui lins, lipit de frunte, părea

obişnuit să fie acoperit de o perucă. În spatele său veneau doi bărbaţi vânjoşi, îmbrăcaţi în costumele acelea ciudate, jumătate civile, jumătate militare, ale poliţiştilor.

Omuleţul era comisar de poliţie. Se pare că o singură privire îi fusese de ajuns, căci îşi luă un scaun şi se aşeză lângă Ismail, pe care Roboam îl târâse triumfător în mijlocul odăii.

— Domnule Ismail Spencer — spuse omuleţul, cu o evidentă mulţumire de sine — sunt Robert Plound, adjunct al comisarului de poliţie din White-Chapel... Cunoaşteţi biroul lui Lambert Street, domnule Spencer... Ah, ah! Ciudată oficină, domnule... ciudată... Jem Wood — adăugă el, întorcându-se spre poliţist... — foarte ciudată, Peter Beloughby!... Nu?... Aţi avut grijă, domnule Spencer, s-adunaţi aici nişte probe atât de convingătoare, nişte probe atât de frumoase, aş îndrăzni să spun, încât, pentru moment, nu mai e nevoie să întocmesc nici un act... voi pune pur şi simplu un sigiliu la uşa acestui cabinet. Un cabinet foarte surprinzător, nu, Jem?... Surprinzător la maximum, nu, Beloughby? Şi-am să vă conduc la închisoare, domnule Spencer, vă rog.

Tata nu răspunse nimic la acest straniu discurs, dar Roboam, care stătea în picioare în spatele lui şi a cărui atitudine exprima bucuria sălbatică a răzbunării satisfăcute, întâmpină concluzia cu strigătul acela răguşit şi îngrozitor care era surâsul lui.

— Ciudat băiat, pe legea mea! spuse Robert Plound, uitându-se la el pe deasupra ochelarilor. Ciudat băiat, Jem Wood, nu?... Dacă n-ar fi o stupiditate patentă să-i spui unui mut să tacă, m-aş socoti obligat să-i impun tăcerea, Peter Beloughby... Haideţi! Aranjaţi-l pe Mr. Spencer, ca să ne poată urma, dragii mei... Omul ăsta fără limbă l-a legat atât de straşnic, de parcă n-ar fi făcut nimic altceva toată viaţa.

Îi dezlegară picioarele lui Ismail. Numai încheieturile mâinilor rămaseră în starea în care le priponise Roboam.

— Amice — îi spuse acestuia din urmă comisarul — am să te găsesc fără nici o dificultate la momentul potrivit. Ceea ce-ai făcut dumneata, denotă că eşti un om de caracter şi dovedeşte că ne vei ajuta, cu prilejul instrucţiei, să punem funia în jurul gâtului domnului Spencer... Ascultă, Jem Wood, şi dumneata, Peter Beloughby, cine-i domnişoara?

Cei doi poliţişti se uitară la mine.

— Trebuie să fie fiică domnului Spencer — continuă Plound. Are tot dreptul să se mândrească cu o fată atât de frumoasă... O s-o conducem la închisoare.

Cei doi poliţişti făcură un pas spre mine, dar Roboam se repezi în faţa lor şi mă luă în braţe.

— Cum? spuse comisarul. Omul ăsta fără limbă îndrăzneşte să înfrunte justiţia regatului?!...

Roboam îşi înmulţi gesturile expresive. Nutrind sentimente total diferite de-ale tatălui meu, se întâlnea cu el în aceeaşi idee, iar gesturile-i voiau să spună că sunt fiica lui.

Comisarul şi poliţiştii nu pricepeau nimic.

— Ce vrea omul ăsta, Jem Wood?... întrebă Robert Plound. Ce vrea, Peter Beloughby, spune-mi, te rog?... Omul ăsta se-agită ca un posedat de diavol şi, în ce mă priveşte, a-nceput să mă cam plictisească... Faceţi-vă datoria, dragii mei!

Figura lui Roboam exprima în momentul acela o hotărâre sălbatică. Se aşeză, cu pumnii strânşi, în faţa mea şi, evident, milord, cel care, fără a dispune de vreo armă, reuşise să-i vină de hac lui Ismail înarmat, nu era un adversar de dispreţuit, chiar pentru doi poliţişti şi un comisar adjunct. Robert Plound simţi acest lucru, căci îşi anunţă intenţia de a sta de vorbă.

— În fond — continuă el — gesturile acestea trebuie să-nsemne ceva... Hai, amice, explică-te mai clar.

Roboam îmi luă mâna şi o duse în dreptul inimii sale.

— Ei, fir-ar să fie!... exclamă omuleţul. Nu-nţeleg nimic.

Atunci, tatăl meu deschise gura pentru prima şi ultima oară în cursul scenei.

— Nu pricepi că fata-i fiica lui? rosti el, ridicând din umeri.

— Îţi mulţumesc, domnule Spencer, îţi mulţumesc! Ai tăiat, dacă pot să mă exprim astfel, nodul dificultăţilor... Trebuie să recunosc că omul fără limbă pare să aibă dreptatea de partea lui... Bine, Jem Wood... foarte bine, Peter Beloughby!... Hai să mergem!

Eu şi Roboam am ieşit primii, apoi tata, între cei doi poliţişti, a trecut pentru cea din urmă oară pragul cabinetului secret. Comisarul aplică pe broasca uşii o fâşie de pergament pe care-o sigilă.

Am coborât scara şi-am ajuns în dreptul camerei pe care tata o numea budoarul lui.

— Nu stăteai deloc rău, domnule Spencer — spuse Robert Plound. Dar cine dracu o să pună mâna pe toate mobilele astea frumoase când ai să fii spânzurat?...

Tata devenise parcă de marmură. Străbătu budoarul cu pas ferm şi dispăru prin uşa din faţă. Roboam şi cu mine am rămas în budoar. Încă nu-mi dădeam bine seama, Brian, care va fi soarta tatei. Calmul şi mai cu seamă starea de spirit cu desăvârşire indiferentă a omului care-l arestase nu-mi permiteau să presupun c-ar putea fi vorba de viaţă şi de moarte. Singurul lucru sigur pentru mine era că pe Ismail îl pândea o mare nenorocire, pricina ei fiind Roboam.

N-aveam deloc puterea să aprofundez această idee şi, încă mai puţin, să-l învinuiesc pe Roboam. Sfârşeala mea, însufleţită o clipă de rugăminţile lui Ismail şi de prezenţa neaşteptată a celor trei străini, revenise şi mai copleşitoare. Stăteam întinsă

într-un fotoliu şi nu simţeam nimic. Cred că trecuse mai bine de-o oră. Când am redeschis ochii, l-am văzut pe Roboam plimbându-se prin cameră, pradă unei agitaţii neobişnuite. Era complet schimbat, milord; o expresie de profundă căinţă luase locul triumfului sălbatic care-i însufleţise mai înainte fizionomia. Se bătea cu pumnii în piept şi plângea ca un copil. După cum ţi-am spus, între el şi tata exista o legătură misterioasă pe care numai teribila exaltare a mâniei putuse s-o frângă. Odată furia potolită, îşi analiza greşeala şi plângea.

Când a văzut că mi-am revenit puţin, s-a repezit la mine, mi-a căzut la picioare şi-a început să-mi sărute bezmetic mâinile. Apoi, lovindu-şi buzunarele în care avea aur, mă trase după el spre uşă. Am înţeles că voia să mă scoată afară din casă şi n-am opus nici o rezistenţă. Nu-mi păsa de nimic în clipa aceea. În afară de scurte perioade, în care o suferinţă prea mare avea să mă scoată din toropeală, aceasta mi-a fost starea de spirit un an de zile. În tot acest timp am fost de piatră, milord, şi mulţumesc lui Dumnezeu, căci dacă mi-ar fi rămas o fărâmă de simţire, aş fi murit. Acum, de opt zile, viaţa mi-a devenit nespus de dragă!...

Se întunecase de-a binelea când Susannah ajunse la această parte a povestirii. Vorbea de multă vreme şi fu silită să se oprească, atât din cauza oboselii cât şi din pricina dureroasei amărăciuni a emoţiilor retrăite. Camera nu era complet în întuneric, deoarece lumina de afară izbea suprafaţa albă a tavanului şi trimitea obiectelor reflexe vagi, nesigure.

Între timp, ducesa de Gêvres se trezi tresărind. Se frecă la ochi şi începu să-şi facă ordine în gânduri. Adormise când era încă zi. Cei doi îndrăgostiţi se aflau împreună. Dar acum? Ce-şi spuseseră?

Aceasta era întrebarea, o întrebare înspăimântătoare.

— Proasta de mine! murmură bătrânică, regretând sincer Am adormit! Am dormit mai bine de două ceasuri!... În timpul ăsta, scumpa mea nepoată putea să-i spună tot ce nu trebuie să ştie... Ah, Doamne! de-ar afla ticălosul de Tyrrel.

În timp ce rostea aceste cuvinte, o mână din beznă îi apucă braţul şi i-l strânse puternic. Scoase un ţipăt de spaimă.

— Erai aici, milord! — spuse ea.

— Ticălosul de Tyrrel era aici, doamnă ducesă, după cum vezi — răspunse orbul.

— Îţi jur că...

— Taci!... Foarte bine c-ai dormit, Maudlin, dar spunând că-s un ticălos, n-ai făcut nici o descoperire, gaiţă caraghioasă!... Numai că, pe viitor, asigură-te mai întâi dacă sunt sau nu de faţă înainte de a o spune...

— Milord...

— Gura, Maudlin!... Să nu crezi că-ţi port pică, nătângo!... Îţi repet: ai făcut bine c-ai dormit... Dac-ai fi fost trează. Maudlin, ai fi auzit nişte lucruri pe care, poate, le-ai fi înţeles, căci te pricepi să-ţi vâri nasul în lucruri ce nu te privesc, şi-atunci aş fi fost nevoit să-ţi închid gura, trimiţându-te pe lumea aialaltă...

De obicei, Tyrrel Orbul nu se arăta atât de comunicativ. Micuţa franţuzoaică găsi, de asemenea, în cuvintele lui un ton de voioşie, amestecat cu amărăciune, pe care nu-l observase niciodată până atunci la el.

— Da — continuă orbul, cu un soi de umor sarcastic — prinţesa a vorbit, Maudlin, a vorbit mult... A fost adeseori vorba despre un om pe care l-am cunoscut destul de bine odinioară... între mine şi-acest om s-a făcut o comparaţie care ar putea să aibă, pe cuvântul meu, urmări foarte neplăcute, dacă nu ne grăbim să punem ordine în această chestiune... Ce-şi spuneau înainte ca tu să adormi, Maudlin?

Bătrânica povesti isprava romantică a lui Brian în grădinile regale ale castelului din Kew.

— Ah, el era! exclamă Tyrrel. Smintitul a făcut ispravă!... Tot oraşul nu vorbeşte decât despre asta, zău aşa!... Ah, ah! Iată o întâmplare fericită; această veste bună te absolvă complet, Maudlin...

Între timp, în camera unde se aflau Susannah şi Lancester se făcuse lumină. Un valet adusese nişte lumânări.

— Ascultă, Maudlin, ascultă!... Iată că doamna continuă, şi sfârşitul povestirii te va interesa, nereprezentând nici un pericol pentru mine... pentru organizaţie vreau să spun, după cum îţi închipui... E vorba de-o execuţie capitală... Ştii, spânzurătoarea lui Spencer... Eram acolo, Maudlin, dar plasat în aşa fel, încât nu mă bucuram deloc de spectacol... tare aş vrea să aflu ce mutră făcea osânditul atunci.

Tyrrel rosti aceste cuvinte pe un ton de fanfaronadă cinică, dar sub îngâmfarea lui palpita o tainică oroare, iar micuţa franţuzoaică avu impresia că vede, la lumina slabă a lumânărilor de alături ce pătrundea prin orificiile geamului opac, broboane de sudoare strălucind pe fruntea palidă a orbului.

Capitolul XXI - Old-Court

Un lucru o uimea nespus pe ducesa le Gêvres. Uşurinţa cu care orbul, de obicei atât de sever, îi ierta astăzi neglijenţa.

— Nu crezi, milord — întrebă ea, cu acea curiozitate sinuoasă, care nu merge niciodată drept la ţintă, ocolind ca o corabie prinsă de vânturi — nu crezi c-ar fi mai bine să punem capăt acestei întrevederi?...

— Nu, Maudlin, nu. El ştie acum ceea ce n-ar fi trebuit să ştie, şi nu mai are nici o importanţă dacă află mai mult sau mai puţin... De altfel, în timp ce dormeai, mi-am făcut un plan, aşa încât cutezătorul cavaler va fi dezumflat înainte de-a putea întreprinde ceva... Dar ascultă, guralivă de nelecuit!... Ascultă sau culcă-te iar!... Sunt lucruri pe care nu le-ar comunica altcuiva decât iubitului ei şi-i bine să le cunosc, vreau să zic să le cunoaştem...

De îndată ce Tyrrel tăcu, glasul frumoasei fete se auzi desluşit în cabinetul obscur.

— Nu mai am multe lucruri de spus. Acum mă cunoşti, şi dacă-ţi povestesc mai departe, o fac fiindcă vreau să fie totul limpede în istorisirea mea.

Roboam închirie un mic apartament în Faringdon Street, nu departe de închisoarea Newgate, unde tata a fost transportat după două zile. Părăsind casa din Goodman's-Fields, luase cu el mult aur; dar trăiam foarte modest deoarece aurul era folosit de Roboam mai mult spre a uşura întemniţarea tatălui meu. Fostul sclav se căia amarnic. Liber, era mai nefericit decât în timpul robiei sale. Ii părea rău că-şi pierduse lanţurile. Numai Ismail singur ar fi putut spune ce pact ciudat există între el şi mut. Fapt e că Roboam ţinea la el. Roboam şi-ar fi dat viaţa acum ca s-o salveze pe cea a stăpânului nemilos, care, timp de douăzeci de ani, îl urgisise cu-atâtea chinuri. Dar nu stătea în puterea lui să schimbe ceva.

N-aş putea spune exact câte zile s-au scurs între arestarea lui Ismail şi procesul lui. Într-o dimineaţă au venit nişte oameni de la tribunal şi ne-au luat, pe Roboam şi pe mine, la Old'Bailey. Am fost puşi să sărutăm o carte pe care n-o văzusem niciodată în casa din Goodman's-Fields, Biblia, milord, şi ni s-a cerut să jurăm, după care un grefier a rostit formula unui jurământ. Am jurat. Roboam a făcut un semn echivalent unei afirmaţii. Grefierul ne-a interogat. Roboam a răspuns negativ, prin semne, la toate întrebările care i s-au pus. Eu, dimpotrivă, n-am ascuns adevărul. În felul acesta, milord, desăvârşeam opera lui Roboam.

Marele juriu s-a adunat într-o marţi, în sala joasă din Old-Bailey, pentru a decide în prealabil dacă era sau nu cazul să continue acuzaţia intentată împotriva tatălui meu. Deliberarea n-a durat mult şi un verdict unanim îl trimitea pe tata în faţa judecătorilor regelui din Old-Court. Am fost de faţă cu prilejul deliberării marelui juriu, însă nu l-am văzut pe tata în sală; dar când am ieşit, protejată de Roboam, am auzit chiar lângă mine o voce care-mi spunea:

— Ce mai faci, Susannah?

M-am întors. Era Ismail.

Purta uniforma deţinuţilor de la Newgate şi avea cătuşe la mâini. Era foarte palid; dar ochii lui obosiţi îşi păstrau expresia de ironie amară şi necruţătoare...

— Oh, tată... tată!... am strigat.

— Taci, Suky! spuse tatăl meu. Roboam se căieşte probabil pentru ceea ce a făcut, nu-i aşa, şi-mi trimite ajutoare?

— Da, tată.

— Biet nebun!... murmură el.

Îl împinse cu cotul pe Roboam, care nu-l zărise încă. Am crezut că Roboam se va prosterna în faţa lui, într-atât de respectuoasă îi devenise înfăţişarea. Tata îl opri din priviri şi-i spuse în şoaptă:

— Mi-ai făcut-o, dar ştiu c-ai vrea să m-ajuţi... Aranjează în aşa fel ca doctorul Moore să vină la închisoare să mă vadă şi spune-i să-mi aducă un pumnal.

Paznicii lui Ismail, evident mituiţi, nu interziseră această scurtă conversaţie; dar în clipa aceea, unul dintre ei, temându-se desigur de mustrările şefilor, îi porunci cu asprime s-o ia din loc. Ismail îmi făcu din cap un mic semn protector, exact ca pe vremea lui de glorie, apoi păşi, cu fruntea sus, înaintea paznicilor săi.

Roboam mă trase după el, silindu-mă să merg mult pe jos şi nelăsându-mă să-mi trag sufletul pentru a se achita numaidecât de misiunea primită. Am scris cu creionul pe o filă de carnet ce dorea tatăl meu, iar Roboam s-a dus la doctor acasă. Cred, milord, că locuinţa acelui doctor Moore se află chiar pe această stradă şi foarte aproape de aici, deoarece prima oară când am intrat în locuinţa asta, mi s-a părut că recunosc împrejurimile...

— Ei bine — l-am întrebat pe Roboam când a coborât — ce-a spus doctorul, se va duce la tata, la închisoare?

Îmi făcu semn că doctorul Moore se îmbrăca tocmai să plece. Era fără îndoială medicul de casă al lui Ismail; căci pe urmă am aflat că, în ciuda ordinelor severe care ne interziceau, lui Roboam şi mie, intrarea în închisoarea lui Ismail, doctorul Moore. reuşise să pătrundă acolo.

Sosi ziua procesului. Încă de dimineaţă, Roboam şi cu mine ne-am îndreptat spre Old-Bailey. Mi-am pus pe faţă un văl gros, deoarece ştiam că voi fi silită să vorbesc în faţa multor oameni şi fiindcă timiditatea de odinioară nu mă părăsise. Totuşi timiditatea nu mă tulbura deloc în perioada despre care-ţi vorbesc, milord Ştiam acum ce primejdie îl ameninţa pe Ismail şi descurajarea lui Roboam mă câştigase de partea tatei.

Am străbătut mai întâi vestibulul în care se îmbulzea o mulţime compactă de solicitanţi, avocaţi, martori şi slujitori mărunţi ai justiţiei. Apoi am urcat o scară îngustă de lemn în spirală ce ducea direct spre Old-Court.

În sala tribunalului era un judecător, un asesor, un grefier, iar la dreapta judecătorului, pe un scaun, la mare distanţă, un bătrân gras, membru al consiliului municipal, care moţăia.

După cum probabil ştii, milord, Old-Court n-are nimic impunător sau teribil în sine. Este o sală de mărime mijlocie, dreptunghiulară, lipsită de orice măreţie. Totuşi, intrând acolo, am început să tremur, deoarece ştiam că oamenii aceia care se aflau în faţa mea aveau să hotărască soarta tatei. Tot ceea ce am văzut în împrejurarea aceea a rămas adânc întipărit în amintirea mea.

Am fost instalată de cealaltă parte a băncii judecătorilor. În mijloc, sub un baldachin, şedea magistratul principal, în spatele căruia, fixată de-o pânză roşie, atârna o spadă. La dreapta magistraţilor, dincolo de consilierul care moţăia, o duzină de gentlemeni discutau veseli despre afacerile lor. Erau juraţii. La stânga, avocaţii. În spatele băncii lor se deschise o uşă prin care fu introdus tata. În spatele meu se afla publicul, în rândurile căruia, milord, am recunoscut cu uimire, ascunşi sub veşminte obişnuite, pe mai toţi nobilii ce frecventau Golden-Club.

Îi vine foarte greu unui mut să explice, cu ajutorul gesturilor, idei abstracte. De câteva zile, Roboam se străduia, în faţa mea, făcând risipă de gesturi, dar cărora nu reuşeam să le prind sensul. Mai târziu mi-am dat seama că mă sfătuia să răspund negativ la toate întrebările magistratului, însă atunci habar n-aveam ce voia să spună. Bietul Roboam era disperat. Putea să falsifice cu o meticulozitate scrupuloasă o bancnotă sau să copieze o iscălitură, dar nu ştia deloc să scrie, iar atunci când imita poliţele nu făcea decât să deseneze un model, fără a se preocupa de sensul cuvintelor.

Am ajuns deci la Old-Court, fără nici o pregătire. Mi s-a spus să iau loc pe-un scăunel, să-mi scot vălul şi să sărut biblia. Apoi judecătorul, procurorul regal şi avocaţii m-au încolţit, rând pe rând, cu întrebări şiret puse. Am răspuns respectând adevărul, iar Roboam n-a fost interogat decât foarte puţin. Spusesem de ajuns pentru a determina condamnarea tatălui meu. Când am terminat, înainte de a-mi trage iar vălul pe faţă, mi-am întors instinctiv privirea spre el. Mi-a făcut un semn amical cu capul, semn pe care l-a însoţit de un zâmbet. Faţa lui exprima calmul cel mai desăvârşit.

Procurorul se ridică şi ceru unui aprod să ridice o cuvertură ale cărei cute vaste acopereau o masă plină cu diverse obiecte. Erau toate uneltele din laboratorul lui Roboam, măsuţa de toaletă, cheile false, armele, daltele, matriţele. Procurorul îl întrebă pe Ismail dacă recunoştea acele obiecte.

— Le recunosc, domnule — răspunse tata, trecându-şi neglijent un pieptene mic prin valurile mătăsoase ale bărbii sale lungi şi negre. Vă rog să credeţi că sunt nişte instrumente excelente, care m-au costat o avere… mai cu seamă armele ar decora foarte bine cabinetul unui sportman… şi, după câte am auzit, vă place sportul, domnule… îmi pare nespus de rău că legea mă împiedică să dispun de aceste fleacuri… m-aş fi simţit foarte onorat să vi le pot oferi.

Ismail se aşeză din nou pe scaun. Procurorul îşi îndreptă peruca cenuşie şi-i aruncă o privire mânioasă la care Ismail răspunse printr-un salut adânc şi ironic. Gentlemenii juraţi începură să râdă. Aprodul bătu cu bastonul de ceremonii în podea, strigând c-un glas fornăit şi adormit:

— Linişte!

Nu ştiu, milord, care era gândul tainic al tatălui meu, dar sunt sigură că o nădejde misterioasă îl susţinea, căci, în tot cursul procesului, nici măcar o singură dată nu manifestă dorinţa de a fi achitat sau teamă de a se vedea osândit. Dimpotrivă, în mai multe rânduri, îşi ironiză judecătorii, provocă juriul şi nici chiar pe apărătorul lui nu-l scuti de amărăciunea muşcătoare a sarcasmelor sale. Poate că întocmise un plan de evadare, poate se bizuia pe intervenţia unor oameni influenţi care frecventaseră atât de mult timp *infernul* lui. Dar se mai bizuia pe ceva, căci chiar când ajunsese în dreptul eşafodului, îşi păstrase seninătatea. Nu credea în nimic. A muri însemna pentru el a trece pragul neantului. Cred, milord, că, învins şi demascat, Ismail prefera să se odihnească în moarte, decât să reînceapă cu şanse scăzute lupta lui înverşunată împotriva lumii.

Îşi făcuse un duşman din procuror care, în ciuda vârstei şi a funcţiei sale publice, trecea drept un om frivol, ducând o viaţă foarte puţin exemplară. Acest magistrat susţinu acuzarea cu o patimă nemaipomenită; nemulţumit să demonstreze ceea ce era adevărat şi suficient pentru a-l pierde pe tata, construi nişte ipoteze nebuneşti şi alunecă alături de crimă reală spre a combate monstruozităţi himerice. Ori de câte ori procurorul se oprea pentru a-şi trage sufletul, Ismail dădea din cap în semn de aprobare. Consilierul municipal sforăia, judecătorii căscau, juraţii vorbeau despre opium, bumbac şi preţuri consolidate; aprodul rostea din când în când:

— Linişte!

Toate dovezile de acuzare au fost trecute rând pe rând în revistă, şi-atunci mi-am dat bine seama despre ce era vorba. Piesele de la dosar dovedeau, milord, că Ismail, pe lângă afacerile lui culpabile, practica, de asemenea, furtul, folosindu-se de chei false şi, poate, la nevoie, de asasinat. Dar aceste fapte nu puteau fi invocate, deoarece, după expresia unui dintre judecători, lipsea *corpul delict*.

În încheiere, avocatul Coroanei somă juriul să-l declare pe acuzat vinovat, ameninţându-l, în caz contrar, cu toate răzbunările cerului. Apoi se ridică apărătorul

tatălui meu. Era un tânăr îmbujorat la faţă, a cărui perucă albă părea un travesti de carnaval.

— Tinere gentleman — îi spuse tata — cred c-ai de gând să vorbeşti pentru propria dumitale satisfacţie. În ce mă priveşte, m-aş lipsi bucuros de ajutorul dumitale convingător, tinere gentleman.

— Oh, oh! murmură juriul.

— Linişte! rosti aprodul, care dormea de-a-npicioarelea.

Consilierul protestă împotriva acestui ordin printr-un sforăit sonor.

Apărătorul rămase neclintit. Făcu un semn protector tatălui meu şi îşi începu pledoaria, afirmând pe cuvânt de onoare că vă scoate la iveală, mai limpede ca lumina zilei, nevinovăţia clientului său. Anunţă aceasta cu atâta siguranţă, milord, încât mi-am simţit sufletul năpădit de bucurie, gândind că tatăl meu va fi salvat. Dar această speranţă a avut o viaţă scurtă. Tânărul a vorbit timp de două ceasuri, fără a spune un singur cuvânt în legătură cu procesul. După ce tânărul avocat şi-a terminat pledoaria, un murmur măgulitor s-a iscat în rândurile auditoriului. Era un început. Lumea îl declară un pledant strălucit. Iar familia tânărului *pleading counsellor*, prezentă în sală, ca să-i sărbătorească primele succese, aplaudă vărsând lacrimi de bucurie.

Aprodul a fost silit să strige de cinci sau şase or, "linişte" spre a potoli veselia acelor oameni cumsecade care nu vedeau în tatăl meu decât un *subiect* de pledoarie, de care eroul sărbătorit de familie profitase în chip glorios...

Exista perspectiva unor guinee, milord, iar familia aceea era Londra reprezentată la scară redusă.

Spectacolul se apropia de sfârşit. Magistratul care şedea sub sabia dreptăţii vorbi timp de câteva minute, cu o voce nepăsătoare şi plictisită, apoi îl întrebă pe tatăl meu dacă mai avea ceva de adăugat. Tata nu răspunse decât printr-un salut cavaleresc, însoţit de o mişcare a buzelor plină de bravadă.

Juraţii îşi părăsiră locurile, se grupară şi începură o conversaţie activă. Ar fi odios să credem, milord, că nu discutau chestiunea gravă pe care trebuiau s-o soluţioneze. Şi totuşi, Doamne, cita indiferenţă se putea citi pe toate chipurile acelea. După zece minute, unul dintre ei se răsuci pe călcâie şi se aşeză din nou pe scaun. Aproape numaidecât un altul îl imită, apoi încă unul, astfel încât în curând toţi juraţii îşi reluaseră locurile şi stăteau picior peste picior, cu privirile plictisite aţintite spre tavan. Numai şeful juriului rămăsese în picioare. La cererea preşedintelui, rosti verdictul, cu o mână în buzunarul de la pantaloni şi cu cealaltă la guşă. Tatăl meu era declarat vinovat, în unanimitate.

Atunci, milord, s-au încins noi dezbateri. Procurorul şi apărătorul au deschis nişte cărţi groase şi şi-au aruncat în faţă citate latineşti, după care magistratul i-a chemat la

ordine. Consilierul a fost trezit din somn şi a început să se frece la ochi, iar judecătorii au deliberat la rândul lor. În clipa când pronunţau sentinţa, care hotăra pedeapsa cu moartea pentru tata, zgomotul plin de voioşie al felicitărilor prezentate tânărului avocat deveni atât de scandalos, încât aprodul fu silit să adreseze sălii monotonul său apel: "Linişte".

Tata ascultă sentinţa, fără să arate cea mai mică emoţie. Roboam, dimpotrivă, scoase un strigăt surd şi se bătu în piept cu disperare. Tata îi adresă o privire compătimitoare.

— Biet nebun! spuse el. La revedere, Suky!

Gardienii îl luară cu ei.

Ne-am întors în locuinţa noastră din Faringdon Street. Moleşeala mea ajunsese la culme. Aveam o stare de insensibilitate absolută şi generală. Tot ceea ce ţi-am povestit, milord, n-a reuşit să mă facă a vărsa măcar o lacrimă. Două zile mai târziu, am primit o scrisoare printr-un mesager necunoscut.

"Am vrut să fac din tine o lady, Susannah; dacă n-ar fi fost idiotul acela nenorocit de Roboam, aristocraţia Londrei ar fi înălţat un tron *Sirenei*, un tron cu trepte de aur.

Acum totul s-a sfârşit. Şi totuşi, cine ştie ce ne rezervă viitorul, ţie şi mie, Suky?... îţi mai aduci aminte?... Odată ţi-am făgăduit că într-o bună zi îţi voi arăta ce înseamnă să fii spânzurat: vino joi în Old-Bailey, înainte de răsăritul soarelui... vino! Este dorinţa mea — ultima mea dorinţă! Am să-mi îndeplinesc făgăduiala, Susannah.

Să nu lipsească nici Roboam şi să-mi urmărească toate mişcările. Voi avea nevoie de el.

La revedere, Suky! Nu cred în Dumnezeu; altminteri, ţi-aş spune: «Dumnezeu să te binecuvânteze!» Vei fi bogată ori când vei vrea, fiindcă eşti frumoasă... încearcă să vrei."

Capitolul XXII - Poarta datoriei

— Fireşte, milord — spuse, adresându-se lui Tyrrel, bătrâna franţuzoaică, care de câteva clipe abia îşi mai putea ţine gura — am auzit vorbindu-se despre execuţia necredinciosului Ismail Spencer, dar nu mi-aş fi închipuit că era atât de nesimţitor!... Să

scrii o astfel de scrisoare, în pragul morţii, fiicei tale!... în ce mă priveşte, când o să-mi simt sfârşitul aproape, o să mă gândesc puţin şi la veşnicie.

— Ismail a făcut cum l-a tăiat capul lui, Maudlin — răspunse Tyrrel, care părea să acorde un interes extraordinar povestirii Susannei. Tu ai să procedezi cum o să te taie capul tău... Până atunci, ascultă!

Frumoasă fată îşi reîncepuse povestirea.

— Scrisoarea tatei — rosti ea, cu un glas a cărui oboseală începuse să-i slăbească timbrul sonor şi pur — mi-a pricinuit un sentiment penibil. Era tot ce puteam simţi, milord. Vremea emoţiilor sfâşietoare trecuse. Acum totul aluneca peste învelişul de insensibilitate în care se înfăşură sufletul meu.

I-am citit lui Roboam partea care îl privea. O lumină de bucurie însenină fruntea mohorâtă a sărmanului mut. Cred că spera să găsească o ocazie de a-l servi pe Ismail şi să repare, pe cât posibil, opera fatală a mâniei sale.

Era aproximativ unsprezece seara. Ajunul zilei fixate în scrisoarea tatălui meu. Adormisem, dar aveam un somn agitat şi tresăream întruna, ceea ce făcea din nopţile mele o lungă oboseală, când Roboam a năvălit în odaia mea. Prin gesturi m-a făcut să înţeleg că era timpul să plecăm. M-am îmbrăcat în grabă. Am ieşit.

În Faringdon Street, ca şi în Fleet-Lane, nu era nici un om pe stradă când am pornit-o la drum să ajungem în Old-Bailey, peste drum de poarta tribunalului. În clipa când am zărit zidurile negre ale temniţei Newgate, în Skinner Street bătu biezul nopţii. Totul era adormit pe strada aceea largă şi cu aspect atât de sinistru, care se numeşte Old-Bailey. Se auzeau, doar ca un murmur, nişte discuţii vesele de-a lungul caselor din faţa tribunalului şi închisorii, ca şi în primele clădiri de pe Newgate Street ce dădeau în Old-Bailey. Am ridicat privirea să văd de unde pornea acel murmur voios care contrasta în chip atât de crud cu locul evenimentului anunţat. La început n-am zărit nimic; dar, curând, privirile mele, deprinse cu întunericul, au desluşit la toate ferestrele bărbaţi şi femei, iar în preajma prăvăliilor se îmbulzeau câţiva copii. Toţi oamenii aceia aşteptau, milord. Îşi reţinuseră locuri. Lumea se plânge dacă-i nevoită să stea la codă, vreme de-un ceas, la Italian-Opera-House, dar poate să aştepte răbdătoare o noapte întreagă, să vadă cum e spânzurat un om.

Se spune că aşa se întâmpla la fiecare execuţie. O fereastră cu vedere bună se plăteşte până la zece guinee, iar preţul se triplează atunci când e cazul unor condamnaţi de vază. Lumea râdea. Câţiva gentlemeni fluierau, câteva ladies fredonau arii la modă: fiecare îşi omora timpul cum putea.

Roboam şi cu mine şedeam pe o grindă mică culcată în mijlocul străzii, peste drum de Debt's-Gate (Poarta Datoriei). Roboam îşi pusese capul pe genunchi Eu mă ţineam dreaptă, nemişcată, fără să mă străduI a-mi analiza gândurile întunecate. Nu sufeream;

eram amorţită moralmente; numai că mi-era tare frig şi ceaţa pătrunzătoare a nopţilor Londrei îmi stârnea o tuse cumplită. Era singurul zgomot care răspundea şuşotelilor animate de la răspântii.

Pe la douăsprezece şi jumătate, o ceată de lucrători, condusă de poliţişti şi urmată de trei sau patru căruţă, o coti pe Ludgate-Hill, intrând în Old-Bailey. Grupul înainta liniştit şi se opri chiar în faţa Porţii Datoriei. Roboam şi cu mine am fost împinşi înspre casele situate de cealaltă parte a închisorii. Grinda pe care ne aşezasem era stâlpul de susţinere al spânzurătorii.

Lucrătorii începură să descarce numaidecât căruţele care conţineau bârne, scânduri şi pari. Curând se auzi în toate direcţiile zgomotul ciocanului. Unii ridicau planşeul mobil al eşafodului, alţii înfigeau parii în pământ, legându-i cu bârne care constituiau barierele menite să oprească mulţimea.

Totul se făcea în mare grabă. Oamenii se temeau să nu-i prindă zorile, iar şefii zoreau necontenit pe cei ce rămâneau în urmă. La fiecare lovitură de ciocan, milord, îl vedeam pe bietul Roboam tresărind. Parcă îl lovea în inimă. Eu ascultam, nu indiferentă, dar toropită; începeam să simt în suflet o durere înăbuşită, fără zvâcniri, una din acele dureri care amorţesc şi pot duce apatia până la nepăsare.

Lucrul înainta rapid. Lucrătorii n-aveau pentru a se orienta decât lumina şovăielnică a lămpilor cu gaz răspândite în piaţă; dar erau obişnuiţi cu această muncă şi loviturile lor de ciocan trezeau necontenit ecoul profund al bătrânelor ziduri de la Newgate.

Pesemne că Ismail auzea zgomotul acelor pregătiri. Culcat pe rogojină întinsă pe pământul gol, care serveşte drept pat condamnaţilor la moarte, putea să numere, una câte una, scândurile care, odată fixate, aveau să alcătuiască platforma eşafodului său.

Atunci nu simţeam nimic, milord, dar azi mi se strânge inima. Era cutremurător spectacolul oferit de toţi oamenii aceia mişcându-se în umbră, grăbiţi să înalţe scena pe care unul din semenii lor avea să moară. De asemenea, era un lucru respingător, un contrast hidos, o ruşine, să auzi, peste drum de unealtă morţii, vocile acelea blânde de femei ce vorbeau despre nimicuri, poate despre dragoste!...

Pe la vreo două dimineaţa, primele valuri ale mulţimii au apărut nedesluşit la cele două capete ale străzii Old-Bailey. În Ludgate-Hill, o barieră puternică stăvilea apropierea de eşafod. Dinspre Newgate puteai înainta până aproape de piciorul parilor. Vreme de-un ceas, mulţimea spori necontenit. Barierele, supuse unei presiuni ce devenea din minut în minut mai puternică, trosneau şi ameninţau să se prăbuşească. De peste tot se auzeau ocări, glume brutale, ţipete de nerăbdare.

Încă şase ore de aşteptare! Costa scump plăcerea făgăduită, dar nu exagerat. Plăcerea avea să fie mai completă ca de obicei, iar drama rezerva spectatorilor o peripeţie neprevăzută.

Eu şi Roboam eram, între două bariere, aproape lipiţi de zidul casei din faţa Porţii Datoriei. Doar o duzină de persoane reuşiseră să pătrundă până acolo. Un spaţiu de câteva picioare, şi bariere care se clătinau ne despărţeau de grosul mulţimii. Locul în care ne aflam era invidiat teribil, milord, şi, în jur, mulţi se întrebau cum de picase atâta fericire pe capul nostru!...

Susannah se opri şi-şi duse mâna la frunte. De câteva clipe, glasul îi devenise tărăgănat şi greoi.

— Suferi, draga mea — spuse Lancester, îngrijorat — lasă pe altă dată urmarea acestei povestiri care-ţi trezeşte amintiri prea dureroase.

— Nu, milord, — răspunse Susannah. — Trebuie să ştii totul astăzi, să pot rupe cu trecutul acesta lugubru ce-mi apare ca o viziune de coşmar... Sufăr... Oh, ai dreptate!... Astăzi sufăr mai mult decât în noaptea aceea oribilă; dar sunt tare, milord... Orele nopţii trecură şi primele licăriri ale zilei, ale unei sumbre zile de iarnă, iluminară scena.

Ceea ce am zărit la început, chiar în faţa mea, a fost o masă neagră, pătrată, deasupra căreia se înălţa braţul ameninţător al spânzurătorii; era eşafodul pe care lucrătorii abia îl terminaseră, acoperit în întregime cu o pânză neagră. Spaţiul dintre noi şi eşafod rămase gol până în jurul orei opt, când un grup de poliţişti înarmaţi cu bastoane veni să-l ocupe.

La dreapta şi la stânga, cât vedeai cu ochii, o mulţime imensă unduia, se agită, tremura din cauza ceţii geroase a dimineţii. Pe măsură ce miile de chipuri ale uriaşei gloate ieşeau la lumină, îţi dădeai seama de sentimentul ei comun, nerăbdarea, o nerăbdare cinică, brutală, de a urmări îngrozitorul spectacol.

Glasurile blajine de la ferestrele deschise deasupra noastră tăcuseră. Aici, respectul uman era înlocuit de pudoare. Când am ridicat întâmplător ochii, să-i văd pe cei ale căror cuvinte frivole sau vesele le auzisem în timpul nopţii, n-am zărit nici un chip de femeie. Toate purtau elegante pălării italiene de pai şi văluri de dantelă. Ici şi colo, cele mai îndrăzneţe îşi ascundeau faţa în spatele unor evantaie. Gentlemenii aveau gulerele redingotelor ridicate sau se ascundeau îndărătul lornioanelor.

Dar mulţimea se răzbuna pe această pudoare ipocrită şi tardivă. O ploaie de insulte urca din stradă, împroşcând cealaltă gloată, care nu se deosebea de prima decât prin veşminte şi care, la adăpostul catifelelor, ascundea, ca şi cealaltă sub zdrenţele ei, o sete nemărginită de emoţii sângeroase şi dorinţa nesăbuită de a surprinde moartea în ultimele zbateri ale unui om în agonie. Erau văluri prea străvezii şi evantaie prea înguste.

De câteva minute sunase orele şapte şi jumătate. Se apropia clipa. O tăcere profundă domnea în mijlocul mulţimii. Gloata era cuprinsă de neliniştea care precede orice spectacol aşteptat, nelinişte ce nu reprezintă decât paroxismul nerăbdării. Nu se

mai auzea nici o şoaptă pe stradă, la ferestre, pe acoperişuri, unde se îmbulzea o altă mulţime, aproape tot atât de numeroasă ca şi cea din stradă.

La orele opt fără un sfert, un vuiet lent şi sinistru răsună din clopotniţa de la Saint-Sépulcre. În acelaşi timp, doi oameni îmbrăcaţi în negru urcară treptele eşafodului şi depuseră pe estradă o ladă lungă din lemn de brad. Clopotul bătea, vestind, funebru, sfârşitul tatii, iar lada adusă de oamenii îmbrăcaţi în negru era sicriul lui... Un freamăt străbătu mulţimea.

— În sfârşit! În sfârşit! se auzea de pretutindeni.

Clopotul bătea de zece minute când se deschise Poarta Datoriei. De la această poartă şi până la platforma eşafodului se aruncase un fel de pod mobil înclinat. Toată lumea se ridică în vârful picioarelor. La ferestre, capetele se aplecaseră. Toate privirile erau îndreptate cu lăcomie spre poarta care se deschisese.

Primul personaj care-şi făcu apariţia fu un preot protestant, cu o biblie în mână. Acest preot era *the ordinary* din Newgate, însărcinat să-i asiste pe condamnaţi în ultimele lor clipe. Păşea drept spre platformă, fără să întoarcă un moment capul. După el venea Ismail. Tatăl meu era nespus de palid, milord, dar nici o tulburare nu se citea pe chipul lui, care-şi păstra expresia de ironie amară şi sarcastică. Străbătu podul mobil cu pas hotărât şi se opri în mijlocul estradei. Avea cătuşe de oţel la încheietura mâinilor, iar o funie groasă, care-i lega coatele la spate, împiedica orice mişcare a braţelor. De coatele astfel legate atârna o altă funie, al cărei capăt cu nod era petrecut în jurul gâtului său gol.

— Uite-l! Uite-l! şopti lumea în jurul nostru.

— Un scelerat neruşinat!

— Se hrănea cu carne de om, într-o cameră fără ferestre şi fără uşi, păgânul!

— Ah! Slavă Domnului! Asta merită să fie spânzurat de două ori!

Tatăl meu se oprise la câţiva paşi de stâlpul spânzurătorii, lângă sicriul deschis. Se aplecă să-l vadă mai de aproape, apoi îl împinse cu dispreţ, lovindu-l cu piciorul. Sicriul alunecă pe rumeguşul de lemn, care era presărat pe estradă, până la marginea platformei. Tata se ridică apoi şi aruncă mulţimii o privire calmă.

— Ce ticălos fără simţire! se auzi în mulţime.

— Are ceva romantic în privire! murmură o voce de la fereastră. E bărbat frumos!

— Ei, milady, urât sau frumos — replică vocea dojenitoare şi spartă a unui bătrân — în curând n-o să mai fie decât cadavrul unui spânzurat!

Între timp, preotul din Newgate îşi deschisese biblia şi citea, plictisit, câteva pasaje. Ismail nu-l asculta. După câteva secunde, încruntă din sprâncene şi porunci preotului să se îndepărteze. Acesta, care nu punea prea mult suflet în predica sa, îşi luă biblia sub braţ şi se retrase prin stânga spânzurătorii.

Nu ţi-aş putea spune, milord, de unde răsăriseră executorii, dar i-am văzut deodată în spatele condamnatului.

Clopotul continua să bată la biserica Saint-Sépulcre. Am auzit în jurul meu că peste un minut totul va fi gata!

Mulţimea era străbătută de-un freamăt de nerăbdare. Toate feţele acelor englezi, de obicei atât de flegmatici, aveau muşchii agitaţi de contorsiuni bizare. Unii îşi mişcau fălcile, fără să vorbească. Alţii aveau gura larg deschisă şi un zâmbet stupid pe buze; alţii, cu sprâncenele încruntate, cu nările fremătând, păreau să-şi savureze metodic satisfacţia. Oh, milord, nu exagerez cu nimic, amărăciunea amintirilor mele nu înlocuieşte aici realitatea: în toţi ochii aceia aprinşi se putea citi fericirea. Old-Bailey era în sărbătoare. Nicăieri în altă parte a Londrei nu există atâţia oameni fericiţi ca în faţa închisorii Newgate în ziua unei execuţii!

Între timp, tata, după ce cercetase din ochi mulţimea dinspre Ludgate-Hill, îşi înălţă privirea spre ferestrele în care erau încadrate mii de capete avide şi părea să caute pe cineva. Privirea lui se opri în colţul cu Fleet-Lane şi am avut impresia că-i văd fruntea înclinându-se într-un salut imperceptibil. Îşi îndreptă apoi imediat ochii spre stradă şi, în sfârşit, ne zări în faţa lui. Un licăr de bucurie sălbatică îi lumină pe dată trăsăturile palide la vederea lui Roboam, care plângea cu braţele întinse spre el. Tata îmi făcu, ca de obicei, un semn prietenos cu capul şi-mi zâmbi blând.

Roboam era într-o stare de deznădejde care-ţi stârnea mila. Toată noaptea, durerea se manifestase în chip violent, dar de la apariţia lui Ismail, sărmanul mut părea într-un fel de agonie. Horcăia înăbuşit, lacrimi fierbinţi îi curgeau din ochi, iar cu mâna crispată încerca să-şi sfâşie pieptul.

Executorul spuse ceva cu glas tare. Se aduse o scară pe care o sprijini de braţul ce susţinea spânzurătoarea. Scara, ale cărei trepte le urcă, îi servi la fixarea capătului funiei ce lega coatele lui Ismail. După aceea, executorul coborî, iar scara îu luată de acolo.

Funia atârna acum de gâtul lui Ismail; un simplu gest al călăului, care se instalase lângă resortul ce ţinea trapă în poziţie orizontală, avea să fie de ajuns pentru a-l trimite în eternitate, i în clipa aceea supremă când conversaţiile încetaseră peste tot, când nu se mai auzea decât zgomotul a trei mii de respiraţii gâfâite, soarele, înălţându-şi discul voalat prin ceaţa din spatele lui Old-Bailey, aruncă un reflex roşietic în ferestrele înalte ale caselor situate de cealaltă parte a temniţei Newgate. Ismail tresări. Privi mai întâi raza aceea de soare cu melancolie, apoi, vrând, fără îndoială, să vadă astrul pentru ultima oară, se întoarse brusc; dar Newgate ridica în spatele lui zidurile sale sumbre. Tata îşi lăsă capul în piept. Dârzenia lui părea pe punctul de-a slăbi.

— *Cheer up!* (curaj) strigă în clipa aceea o voce gravă şi răsunătoare care pornea de la o fereastră din colţul lui Fleet-Lane.

Toate privirile se îndreptau într-acolo. Tata se înclină uşor, apoi îşi înălţă mândru capul şi, îndreptându-se spre noi, îi făcu lui Roboam un semn prin care-i cerea ajutor.

Ora fatală avea să sune peste două sau trei secunde. Dar lui Roboam nu-i trebui decât una singură ca să treacă, dintr-un salt, peste bariera din faţa lui, să trântească la pământ poliţiştii aflaţi în drumul său şi să sară pe platformă. Mulţimea, stupefiată şi viu impresionată de acest eveniment neaşteptat, îl văzu curând alături de Ismail, ale cărui cătuşe, pilite dinainte, cedară la o mişcare bruscă. Uitându-şi ura, gloata strigă bravo, deoarece incidentul promitea să devină dramatic. Batistele fluturară la ferestre, iar vocea din Fleet-Lane repetă:

— *Cheer up!*

Capitolul XXIII - The launch into eternity[22]

— Mişcarea lui Roboam fusese atât de rapidă, încât nimănui nu-i dădu prin cap să i se opună. Executorul, împietrit, îl privea cu nişte ochi stupizi şi nu făcea nici o mişcare. Ajutoarele sale coborâseră de pe eşafod.

Nu ştiu, milord, dacă tata ar fi avut vreo şansă încercând să fugă. Mulţimea, care părea să creadă posibil acest lucru, izbucni în aclamaţii frenetice. Proiectile de tot soiul se abătură asupra poliţiei. Exista ameninţarea unei răzmeriţe. Dar tata nici nu se gândea să fugă. Nu pentru asta îl chemase pe Roboam. În clipa când acesta puse mâna pe funie ca să-i desfacă nodul, Ismail, care-şi vârâse mâna în sân, scoase un pumnal scurt, pumnalul adus desigur de doctorul Moore, şi-l împlânta furios în pieptul lui Roboam. Roboam căzu mort, între taică-meu şi călău. Ismail se întoarse spre fereastra din Fleet-Lane, învârti pumnalul însângerat cu un aer triumfător şi strigă:

— *Thank you* (mulţumesc), milord!

Mulţimea scoase un ţipăt prelung de spaimă.

În clipa aceea, clopotul din turnul de la Saint-Sépulcre bătu orele opt. Executorul, mai mult din obişnuinţa meseriei decât în mod conştient, căci părea înmărmurit de stupoare, apăsă resortul cu piciorul. Trapa se clătină, funia se întinse, jumătate din corpul lui Ismail dispăru în gol. Chipul lui se contractă, apoi rămase imobil. Funia întinsă se dezrăsucea încet, imprimând corpului, care nu mai era decât un cadavru, o mişcare de rotaţie imposibil de privit.

Am închis ochii, milord, simţeam că nu mă mai ţin picioarele. O mână de gheaţă îmi strângea inima. După aceea n-am mai văzut, n-am mai simţit nimic...

Susannah se opri. Brian, profund emoţionat de povestea acestei oribile drame, rămase tăcut.

În cabinetul obscur, micuţa franţuzoaică tremura din toate mădularele. Tyrrel însuşi părea emoţionat peste măsură şi, la un moment dat, când se clătina, părând că e gata-gata să se prăbuşească, Maudlin simţi cum i se prelinge pe mâna, de pe fruntea orbului, o picătură de sudoare rece.

— Da — murmură el în cele din urmă, după o tăcere — aşa a fost!... N-a uitat nimic... nici măcar lovitura de pumnal... Roboam nu merita lovitura de pumnal, dar

[22] Saltul în eternitate (în limba engleză în text). (n.t.)

diavolul de doctor Moore... Mă asculţi, Maudlin?... De ce-mi spionezi cuvintele, mizerabilo?!... Ştii că uneori te poţi otrăvi ascultând spusele altora, şi sunt oameni care şi-au pierdut viaţa fiindcă au aflat prea multe?

— Milord!... — bâigui franţuzoaica.

— Taci!... N-a spus ea că funia s-a-nvârtit, Maudlin?... S-a-nvârtit încet!... Trebuia să fi văzut cadavrul urmărind, neînsufleţit, răsucirea funiei ăleia afurisite... Trebuie să fi fost îngrozitor... îngrozitor!

Îşi trecu mâna pe sub cravată, ca şi cum şi-ar şi pierdut deodată răsuflarea.

— O funie în jurul gâtului, Maudlin — continuă el, cu glas sugrumat — îţi poţi închipui răul pe care e-n stare să-l facă?

— Pe cinstea mea — răspunse ea, râzând — n-am fost niciodată spânzurată, milord, dar dumneata?

Tyrrel se ridică şi se îndreptă de şale.

— Eu? — rosti el încurcat. — Eu?... Oh! Maudlin, trebuie să fi fost hidos cadavrul învârtindu-se astfel!...

Aceste cuvinte stranii contrastau atât de mult cu nepăsarea obişnuită a orbului, încât micuţa franţuzoaică se gândi o clipă că el înnebunise subit. Dar, chiar în clipa când această idee îi trecea prin minte, Tyrrel se aşeză din nou liniştit şi spuse pe tonul cel mai firesc:

— Pe cinstea mea, Maudlin, Ismail Spencer se-nvârtea ca un titirez... Şi ori de câte ori am văzut pe cineva spânzurat, pirueta aceea postumă mi-a sugerat întotdeauna o imagine infernală... Atenţie la piruetă, Maudlin, cu viitorul prilej!

— Când mi-am venit în fire, milord — continuă Susannah — soarele se afla deasupra bisericii. Funebrul decor dispăruse cu desăvârşire; mulţimea se scursese, iar căruţele negustorilor urcau şi coborau ca de obicei trista văgăună din Old-Bailey.

M-am trezit, deoarece un poliţist care observase că încurcam circulaţia mă scutura brutal. De două ore zăceam acolo. Mai bine de-o mie de persoane trecuseră pe lângă mine, dar, după cum ştii, milord, la Londra caritatea se mărgineşte la a nu-l călca pe nenorocitul care zace pe caldarâm. A face un pas în afara drumului lor reprezintă ceva extraordinar pentru aceşti oameni aferaţi, vasali ai avariţiei, la care egoismul a luat proporţii atât de monstruoase, încât întreg universul se găseşte în ei, iar sufletul lor miop nu vede nici la doi paşi!... Ah, cunosc Londra, milord! Am suferit atâta în acest oraş!

Mi se părea că avusesem un vis fantastic prin oroarea lui. Instinctiv m-am îndreptat spre locuinţa noastră din Faringdon Street, dar, înainte de-a ajunge acolo, am redevenit conştientă de ceea ce se petrecuse. Tata şi Roboam! Eram singură pe lume, singură, milord, eu care continuam să fiu un copil şi nu ştiam nimic, în afara câtorva lucruri infame sau uşuratice...

— M-am gândit adesea la dumneata după plecarea noastră din Goodman's-Fields, dar în clipa aceea faptul că eram părăsită mă copleşea. Ca şi bietul Roboam, regretam zilele de sclavie...

Am petrecut două zile închisă în cameră. Mi-era teamă de lumea de-afară. Totul pentru mine era necunoscut şi necunoscutul îţi inspiră teamă. După aceea, o speranţă nesăbuită mi-a trecut prin minte. O asemenea speranţă nu putea fi concepută decât de mine, milord, care eram ignorată şi lipsită de orice noţiune despre viaţă. M-am hotărât să te caut, milord, spre a-ţi mărturisi dragostea mea...

Brian îi luă mâna, strângându-i-o încet.

— De ce n-ai venit, Susannah? o opri el.

— Te-am căutat timp de şase luni, milord. Londra-i nemaipomenit de mare, iar dumneata te ascundeai fiindcă cei ce-ţi împrumutaseră bani voiau să te-arunce în închisoare.

— E-adevărat — murmură Brian — e-adevărat! Mâna misterioasă care-mi umple acum buzunarele nu apăruse încă între mine şi creditorii mei.

Tyrrel începu să râdă.

— Ai auzit, Maudlin, de ticăloşii care au curajul să încheie un pact cu diavolul? zise el.

— De ce mă întrebi, milord?

— Afurisită să-ţi fie curiozitatea asta de netămăduit, Maudlin... Cavalerul acesta chipeş mă face să cuget la vechea poveste... Mâna misterioasă despre care vorbeşte e ceva în genul diavolului, şi, după cum ştii, diavolul îşi gâtuie întotdeauna clienţii, mai devreme sau mai târziu...

— Mi s-a spus că locuiau în Clifford Street, Brian — continuă Susannah — altceva n-am reuşit să aflu. Timp de şase luni am venit în fiecare zi în Clifford Street. Dar nu te-am întâlnit niciodată. Nu răbdarea era ceea ce-mi lipsea, milord; n-am mai venit fiindcă n-am mai putut.

Într-o seară, când m-ara întors în odaia mea singuratică, mi s-a cerut să plătesc chiria. Nu mai aveam un ban. Am fost alungată.

Londra este strălucitoare şi splendidă la căderea nopţii. La început nu mi-a fost teamă. Somnolenţa nepăsătoare ce mă cuprindea de îndată ce nu mă mai gândeam la dumneata, a constituit atunci un sprijin pentru mine, aşa cum a fost în atâtea rânduri după aceea. Mergeam prin faţa magazinelor puternic luminate de pe Fleet Street, mergeam fără să gândesc şi fără să-mi fie teamă. Când eşti atât de-aproape de opulenţă, ceva te împiedică să-ţi fie frică de ultimele limite ale mizeriei.

Mergeam la întâmplare, gândindu-mă desigur la dumneata. Era târziu. Ceasurile treceau unul după altul... După ce-am depăşit Church-Yard, am văzut magazinele închizându-se pe rând.

Pentru întâia oară m-am întrebat unde voi găsi un adăpost. În colţul străzii Cornhill, un bărbat intră în vorbă cu mine; îmi spuse că sunt frumoasă şi mă-ntreba dacă voiam să-l urmez la el acasă. Am acceptat fără să şovăi, manifestându-mi făţiş bucuria. Dar, pe drum, individul mi-a vorbit în aşa fel, încât a trebuit să-l părăsesc. Aveam în mine ceva care-mi suplinea ignoranţa, milord: dragostea mea. Ideea de a mă vinde altuia nu mă scârbea decât în legătură cu dumneata. Ruşinea vagă şi. confuză care sălăşluia în sufletul meu nu m-ar fi împiedicat să fac pasul. Dar dumneata erai acolo, mereu, între mine şi prăpastie. O voce îmi striga necontenit în adâncul inimii: "Mai bine să mori"...

Veni miezul nopţii. Trecătorii erau din ce în ce mai rari. Mi-era foame şi mă simţeam frântă de oboseală: m-am culcat lângă grilajul bisericii Saint-Paul şi-am adormit. Înainte de-a se ivi zorile, m-am trezit îngheţată, paralizată, incapabilă să mă mişc. Un *watchman*[23] trecu pe lângă mine: l-am strigat şi i-am spus că mi-e foame.

— Oh, oh! exclamă acesta, târându-mă după el sub un felinar. Dar eşti frumoasă foc, draga mea... Cum dracu-i cu putinţă să-ţi fie foame?

Mă clătinam şi capul ca de plumb îmi cădea când pe un umăr când pe celălalt.

— Dar — continuă paznicul — poate că, la urma urmei, eşti o fată cinstită, deşi asemenea exemplare se găsesc greu la Londra: am să te duc la un azil.

Mă luă de braţ şi, sprijinindu-mă din răsputeri, mă duse într-adevăr la un azil pentru săraci, unde-am fost primită fără nici o dificultate. Mi s-au dat numaidecât îngrijiri. Mă credeam salvată. Ah, cum mă mai căiam pentru faptul de-a fi gândit că la Londra nimănui nu-i i-e milă de cei ce se află în suferinţă. Acolo aveam de-a face cu compasiunea organizată, caritatea supusă regulilor unei vaste administraţii şi exercitată pe o scară imensă. Iată ce-mi spuneam, milord, şi inima mi-era plină de o recunoştinţă nemărginită.

Dar a doua zi, exact după douăzeci şi patru de ore de la momentul intrării mele acolo, unul din funcţionarii azilului mi-a deschis uşa şi m-a poftit să ies. Douăzeci şi patru de ore! Acesta-i răstimpul pe care caritatea Londrei îl oferă nenorociţilor ce vor muri. Douăzeci şi patru de ore! Timpul necesar pentru a recăpăta puţină viaţă, pentru a-ţi aduna în grabă ceva forţe spre a lupta din nou şi a mai suferi câteva zile în plus!

Asta-i legea.

— Eşti tânără şi voinică — mi s-a spus — munceşte!

[23] Watchman — paznic, gardian. (n.t.)

Cât de mult aş fi vrut să muncesc. Ignoräm însă până şi semnificaţia precisă a cuvântului muncă. Muncisem ca să învăţ limbi străine, muncisem în faţa pianului şi a harpei... Despre asta îmi vorbea oare funcţionarul de la azil?

Trecu o zi, apoi două. Foamea reveni şi mai îngrozitoare... Oh, milord, printre întâmplările triste ale acelei perioade, a fost şi una căreia îi păstrez o amintire neştearsă. În seara celei de-a două zile, mergeam sfârşită pe trotuarul din Cheapside, căci nu mă îndepărtam niciodată de centrul metropolei. Foamea începuse să-şi arate asupră-mi efectele obişnuite — efecte pe care le-am îndurat în atâtea rânduri! îmi simţeam capul greu, ochii tulburi nu mai vedeau lumină decât printr-o ceaţă colorată în mii de nuanţe schimbătoare; aveam o durere groaznică de cap. Simţeam că mă voi prăbuşi; de altfel, mai căzusem de două ori. În momentul când mă clătinam, nemaivăzând în jurul meu decât un vârtej luminos şi tulbure, o mână mă apucă de braţ şi mă susţinu.

— Ce are biata fată? întrebă în aceeaşi clipă o voce blajină.

În astfel de momente, orice şoc, moral sau fizic, restabileşte pentru o clipă echilibrul simţurilor. Uimirea mi-a redat facultatea de a vedea. Am zărit în jurul meu două tinere domnişoare la braţul unui bărbat ceva mai în vârstă decât ele. Chipurile suave ale celor două încântătoare fete îmi apar şi acum în faţa ochilor, milord. Câtă bunătate în privirile lor! Câtă compasiune blinda în zâmbetele lor! Cât de bune şi frumoase erau!

— Biata fată moare de foame! spuse gentlemanul după ce m-a examinat cu atenţie.

— De foame?! repetară tresărind cele două copile.

Fata cea mai mare îşi petrecu de îndată braţul în jurul mijlocului meu; am văzut lacrimi în frumoşii ochi ai celei mai tinere.

— Oh, Stephen! exclamă aceasta din urmă. Trebuie s-o ducem la mama dumitale acasă.

— Imediat — adăugă cea mare, care mă şi luă cu ea.

Cel căruia îi spuneau Stephen le opri şi continuă să mă examineze cu răceală. Şi trăsăturile sale exprimau bunătate, dar o bunătate prudentă, chibzuită, care contrasta cu tinereţea lui.

— Nu se poate, Clary — spuse el în cele din urmă — nu insista, Anna, nu se poate! N-o putem duce pe doamna în casa mamei mele... dar putem, trebuie s-o ajutăm.

Scoase din buzunar o pungă cu bani şi-mi puse în mână două monede de aur.

— Nu-i de ajuns, Stephen, nu-i de ajuns! strigară în acelaşi timp cele două tinere. Poftim, poftim, domnişoară.

Pungile lor cu bani alunecară laolaltă în buzunarul rochiei mele. I-am sărutat mâna celei mici, iar cea mare mi-a spus:

— Casa noastră-i acolo, în colţ, în Cornhill; când ţi-o fi foame, vino!

— Da, da, vino! repetă cealaltă. Stephen e-un rău, dar mama lui e bună şi te va primi...

Nu i-am mai revăzut niciodată pe cei doi îngeri, milord. Mai târziu, când suferinţa s-a abătut din nou asupra mea, am căutat casa lor în Cornhill, dar n-am izbutit s-o găsesc. Dar numele lor dulci şi chipurile lor fermecătoare au rămas în inima mea şi rog cerul să-mi ofere prilejul de-a le înapoia tot binele pe care mi l-au făcut. Deoarece faptul c-am întâlnit întâmplător în drumul meu puţină bunătate a reprezentat pentru mine o consolare supremă. Astfel am căpătat forţă şi speranţă; am început să văd viitorul şi lumea sub un aspect mai puţin sinistru.

Cu banii fetelor am cumpărat pâine. Când nu mi-a mai rămas nimic, am început să cânt în Cheapside, seara, în faţa unei taverne unde se adunau tot felul de negustori. Am primit la început mai mult decât îmi trebuia; dar mulţimea se strângea în jurul meu... Şi-atunci poliţiştii mi-au interzis să cânt.

În vremea aceea, Brian, mi-a trecut întâia oară prin minte ideea unei morţi voluntare. Nu voiam s-accept ofertele acelor bărbaţi care speculează nenorocirea unei femei, pentru că-ţi aparţineam şi nimic altceva nu mai putea să existe între mine şi deznodământ. Or, ştiind acum cât înduri înainte de-a muri de foame, teama mă împingea spre sinucidere. Văzusem odinioară un copil înecându-se în lacul pe marginea căruia fusesem fericită timp de câteva luni; m-am îndreptat spre Tamisa. În drum, pe-o străduţă numită Water Street, m-am oprit, obosită, şi m-am aşezat pe treptele unei cârciumi. Patroana localului mă zări şi ieşi să mă izgonească, dar avea nevoie de-o slujnică; mă găsi frumoasă, şi slujnicele drăguţe sunt un lucru preţios pentru un local ca *Armele Coroanei*.

Aici Susannah îşi povesti viaţa din timpul celor trei luni petrecute la *Armele Coroanei*, muncile înjositoare la care fusese supusă, insolenţele obişnuiţilor salonului, brutalele insulte ale băutorilor de la *tap*, tirania hărţuitoare, arţăgoasă şi tenace a doamnei Burnett însăşi, care, pentru bucăţica de pâine pe care i-o dădea, se socotea în drept s-o trateze ca pe-o sclavă. Ajunse, în sfârşit, la seara aceea de duminică când Mrs. Burnett, exasperată, o pălmuise.

— Mi-am reluat drumul spre Tamisa, Brian — continuă ea — şi în clipa când eram pe cale de-a săvârşi o crimă, iertată poate de Dumnezeu datorită ignoranţei şi nenorocirii mele, în clipa aceea l-am întâlnit pe Tyrrel Orbul.

— Ah, ah! exclamă în surdină micuţa franţuzoaică, devenind şi mai atentă.

Tyrrel nu scoase un cuvânt.

— Pe vremea aceea, milord — continuă Susannah — după cum ţi-am mai spus, nu observam nimic; parcă aveam un văl pe faţă; nu eram sensibilă la nimic altceva decât la amintirea dumitale care constituia în acelaşi timp unica mea consolare şi cea mai amară

suferinţă; totuşi, figura orbului, care venea din când în când în local, mă izbise oarecum. Mi se părea uneori că ochii săi, lipsiţi de lumină, se aţinteau stăruitori asupră-mi... Dar, în seara aceea, pe malul Tamisei, am avut o halucinaţie ciudată şi îngrozitoare. În timp ce Tyrrel mă ţinea de braţ, lumina unei lumânări aprinse într-o casă vecină a trecut fulgerător pe chipul său şi mi s-a părut că-l văd pe...

Frumoasă fată ezită.

— Continuă, draga mea — spuse Lancester, curios.

Micuţa franţuzoaică îşi plecă înainte capul, să audă mai bine, dar în clipa aceea mâinile orbului se lipiră de urechile ei, lăsând-o surdă.

— Mi s-a părut că văd spectrul tatălui meu, milord! spuse Susannah, fremătând.

Brian schiţă un gest de uimire.

— Ciudat — murmură el — ciudat!... Oh, aici se-ascunde un mister tenebros... îl voi dezlega, scumpă copilă!

Tyrrel ridică din umeri cu dispreţ şi-şi retrase mâinile, redând astfel ducesei de Gêvres auzul. Continuându-şi povestirea, Susannah istorisi sosirea ei în Wimpole Street, luxul de care fusese înconjurată deodată şi ameninţările ce-i fuseseră adresate. Vorbi despre scena jucată la căpătâiul lui Perceval şi rosti chiar faimoasa parolă: *Gentleman of the night*. Când isprăvi, se întoarse spre Lancester, aţintindu-şi asupra lui ochii mari, negri, ale căror pleoape coborâră curând; adăugă pe un ton blând:

— Acum ştii totul, milord: nu ţi-am ascuns nimic; ţi-am deschis larg poarta sufletului meu şi rămâne să-mi spui dacă mai sunt vrednică să te iubesc. Brian nu răspunse numaidecât. Două lacrimi se prelingeau printre genele mătăsoase ale frumoasei fete. Milord, aştept — murmură ea — aştept şi sufăr...

Brian tresări şi sărută pătimaş mâna Susannei.

— Draga mea — zise el, cu tandreţe şi respect — omul pe care-l iubeşti îţi este îndatorat; dacă are vreun drept la orgoliu, îl are faţă de restul lumii, nu faţă de dumneata care eşti mândria lui. Ai suferit mult... ai suferit cu demnitate. Aurul pur al inimii dumitale a rămas neatins în ciuda atâtor încercări de întinare... Oh! Cerul ţi-a zămislit un suflet la fel de frumos ca şi chipul, Susannah!... Îngenunche pe covor: Vrei să porţi numele de Lancester, draga mea?

— Dacă vreau, milord?! bâigui Susannah. Dacă vreau să fiu soţia dumitale?!...

Se aplecă tulburată, negăsind cuvinte să-şi exprime bucuria.

— Vino cu mine — izbucni Brian — oh, vino cu mine! Nu trebuie să mai rămâi o clipă sub acest acoperiş necurat... Contesa de Derby ţi-e prietenă; casa ei îţi va fi un adăpost potrivit până în ziua când mi se va acorda dreptul de a te ocroti eu însumi... Vino!

Susannah se ridică, radioasă.

— Sunt gata să te urmez, Brian — spuse ea.

Se îndreptară spre uşă. Dar în clipa în care Lancester punea mâna pe clanţă, uşa se deschise singură şi Tyrrel Orbul apăru în prag. În spatele lui se aflau patru indivizi viguroşi, cu aer hotărât.

— Ai intrat singur în casa aceasta, domnule de Lancester — spuse orbul — vei ieşi în acelaşi fel.

Susannah, înspăimântată, se agăţase de braţul lui Brian. Acesta se desprinse uşor. O clipă, se gândise pare-se să lupte. Privirea lui aruncă fulgere şi lăsă impresia că-şi alege dintre adversari pe cel pe care va fi doborât primul. Dar se răzgândi şi răspunse cu glas reţinut:

— Fie, Sir Edmund, voi ieşi singur... Pe curând, draga mea — adăugă, aplecându-se iute la urechea Susannei — îţi jur că nu mă vei aştepta mult timp!

Trecu repede prin faţa lui Tyrrel şi a acoliţilor săi, coborî scara şi ieşi afară. O luă în grabă pe Wimpole Street şi intră în Marylebone. Ajuns în High Street, nu se opri decât în faţa comisariatului de poliţie. Introdus imediat în biroul comisarului, Brian avu cu el o scurtă discuţie, în urma căreia magistratul îi puse la dispoziţie un ofiţer de poliţie şi un pluton de poliţişti. Stimulaţi de Brian, aceştia o porniră în pas alergător spre Wimpole Street. Trecuse cel mult o jumătate de oră de la plecarea lui Brian şi sosirea plutonului de poliţişti în faţa clădirii cu numărul 9.

Ofiţerul bătu şi ceru, în numele regelui, să i se deschidă.

— Dumnezeu s-o binecuvânteze pe preagraţioasa sa Majestate — răspunse o voce batjocoritoare de la una din ferestrele primului etaj.

Fereastra se închise la loc. După o jumătate de minut, uşa se deschise. Poliţia năvăli în clădire, luându-şi precauţiunile cuvenite. Nimeni nu apăru să opună rezistenţă investigaţilor ei.

Locuinţa fu scotocită din pivniţă până la ultimul etaj. Dulapurile deschise şi dezordinea arătau o plecare precipitată. De altfel, nici un valet, nici urmă de stăpânul casei. Nici un cal în grajd, nici o trăsură în curte.

Casa era părăsită.

Partea a treia — Marea familie

Capitolul I - Veghe

La primul etaj al magnificei locuinţe pe care marchizul de Rio Santo o ocupa în Belgrave-Square se afla, pe lângă apartamentul său particular, o sumedenie de camere mobilate cu acelaşi lux risipitor şi de bun-gust, făcând din întregul Irish-House un tot omogen într-adevăr minunat. Acele încăperi n-aveau o destinaţie proprie; totuşi nu fuseseră întotdeauna nelocuite de la sosirea lui Rio Santo în Anglia, iar şoaptele care circulau în cercurile elegante din Londra lăsau să planeze un vag mister asupra destinaţiei lor.

Ipotezele cele mai hazardate erau puse în circulaţie de doamnele din înalta societate. Cea mai puţin îndrăzneaţă din supoziţii a fost emisă de Cicely Kemp, mezina contelui de Drummolon-Castle, oare, dându-şi la o parte buclele blonde şi lungi ce-i jucau pe obrajii de copilă, spuse într-o seară că Rio Santo avea acolo un harem ale cărei pensionare fuseseră culese cu grijă din cele cinci colţuri ale lumii.

Onorabila Cicely Kemp urma să împlinească peste unsprezece luni şaptesprezece ani. Ipoteza s-a bucurat de oarecare succes, un succes de stimă, dar a fost detronată de strălucita născocire lansată de Lady Margaret Wawerbembilwoodie, care pretindea că marchizul posedă douăsprezece camere la acelaşi etaj, ornate fiecare cu câte douăzeci şi patru de portrete de femei. Cele două sute optzeci şi opt de portrete erau, după părerea isteţei Lady Wawerbembilwoodie, ale principalelor iubite din galeria lui Rio Santo.

Cuvântul *principale* a fost socotit sublim. Într-adevăr, cuvântul respectiv dădea calculului Lady-ei Margaret proporţii gigantice.

Oricum, într-una din acele camere, în care nici unul din nobilii prieteni ai lui Rio Santo nu pătrunsese vreodată, îl vom regăsi pe eroul nostru. Camera n-avea nici o legătură cu ideea pe care şi-o făceau despre ea imaginaţiile exaltate ale doamnelor. Nu exista acolo decât un singur portret de femeie; celelalte douăzeci şi trei nici n-ar fi încăput, deoarece odaia nu era prea lungă, iar două oglinzi mari încadrate de tapiseria de catifea închisă la culoare ocupau aproape toată lăţimea.

Portretul femeii era atârnat între două ferestre ale căror perdele groase îşi coborau faldurile până la pământ. În faţa portretului se afla un pat. În spatele perdelelor patului se auzea răsuflarea şuierătoare a unei fiinţe chinuite de febră. O lampă, acoperită de un abajur, ardea pe masă şi lumina ei voalată se lupta cu primele raze ale zorilor. Rio Santo şedea într-un fotoliu, la căpătâiul patului.

Cea al cărei portret apărea vag în luminile lămpii ce se estompau şi ale zilei ce lua naştere era o femeie frumoasă şi blândă. Expresia de bunătate evidentă ce-i domina trăsăturile nu excludea nici nobleţea, nici chiar acea atracţie nedefinită şi invidiată pe care experţii o numesc picanterie. Părea foarte tânără şi purta îmbrăcămintea domnişoarelor aparţinând micii aristocraţii, din epoca ultimelor bătălii împotriva Franţei. Tânăra fată din portret ar fi fost poate şi mai frumoasă dacă ar fi purtat un costum modern, dar veşmântul ei din 1815 îi şedea bine. Părul, de un castaniu limpede şi nehotărât acoperea în bucle uşoare, aproape străvezii, cea mai armonioasă frunte cu putinţă. Ochii, gura şi zâmbetul ei erau cele ale unui copil, dar ale unui copil pe care primă adiere de dragoste îl face să viseze. Exista fineţe, înţelepciune şi ingenuitate în privirea care dădea în vileag o fire hotărâtă şi blândă totodată, şi un întreg ansamblu fermecător de puritate, supunere feminină, sinceritate şi reflexiune.

De cealaltă parte a portretului, cum am spus, se afla un pat ale cărui perdele întredeschise lăsau să răzbată gemetele unui bolnav chinuit de febră. Când flacăra ce pâlpâia în lampă se înteţea brusc, se putea zări, în fundul alcovului, faţa slabă şi palidă a unui bărbat. Omul nu dormea, dar suferinţa îl ţinea legat de pat. Ochii i se deschideau în răstimpuri, când strălucitori şi roşii, când abătuţi, stinşi, lipsiţi de viaţă. Ar fi fost foarte greu să-i desluşeşti trăsăturile, căci, pe lângă întunericul în care-i era cufundat chipul răvăşit, o barbă deasă i-l acoperea aproape în întregime.

Marchizul de Rio Santo, aşezat într-un fotoliu, privea îngrijorat bolnavul şi părea cuprins de-o febră la fel de mistuitoare. Era livid şi într-o stare de totală epuizare. Respira greu, iar chipul lui exprima o amară tristeţe.

Pendula din camera vecină bătu orele şapte. Rio Santo făcu un efort să se întoarcă şi privi spre fereastră.

— Încă o noapte de veghe, după o zi de trândăvie — murmură el — omul acesta are dreptate: mă va ucide!

O convulsie neaşteptată a bolnavului agită brusc cuverturile.

— Amândouă!... Amândouă! strigă el, cu o voce cavernoasă.

Rio Santo se ridică şi trecu peste fruntea bolnavului o batistă muiată în apă rece şi oţet.

— Amândouă!... Amândouă!... spuse iar bolnavul, a cărui voce se stinse într-un murmur nedesluşit.

— Amândouă! repetă Rio Santo, de parcă ar fi vrut să surprindă pe chipul bolnavului o explicaţie a acestui cuvânt. De şase zile repetă necontenit acelaşi cuvânt... Nu sunt în stare să-mi dau seama ce semnificaţie are...

Îşi împreună mâinile şi pe trăsăturile lui apăru deodată o descurajare şi mai amară.

— Oh, când mă gândesc — continuă el — când mă gândesc!... Eu care, de cincisprezece ani, n-am irosit o oră, iată c-am pierdut şase zile tocmai într-un moment când fiecare din zilele mele poate însemna un an!... Sărmanul Angus! Suferă, şi e fratele ei, al aceleia pe care atâtea obstacole nu m-au putut face s-o dau uitării!... Trebuie să-l îngrijesc eu însumi, deoarece interesul securităţii mele îmi cere să îndepărtez toate ajutoarele de patul lui de suferinţă... Ah, ceea ce fac e necesar, dar aş da un an din viaţă să am dreptul de a părăsi acest pat douăzeci şi patru de ore!... Douăzeci şi patru de ore! în timpul acesta ar putea muri de douăsprezece ori!

Se prăbuşi în fotoliu.

— Doamne! continuă el după câteva secunde de tăcere, cu glasul înfiorat de emoţia care-l făcea să tremure. Ferice de cei care, spre a îndeplini o nobilă misiune, se străduiesc la lumina zilei şi nu folosesc decât mijloace ce pot fi mărturisite... ţelul meu e măreţ... măreţ şi sublim! adăugă, ridicând deodată capul. Dar am fost atât de slab! Între mine şi ţelul meu au existat atâtea obstacole imposibil de trecut... Oh, am greşit... şi, odată ce m-am abătut din calea cea dreaptă, m-am lăsat pradă pasiunilor mele nesăbuite... După o muncă uriaşă, m-am odihnit în orgii uriaşe... Nu îndrăznesc să privesc înapoi la viaţa mea... Ca să rămân puternic, trebuie să-mi îndrept mereu privirea înainte... trebuie ca, fugind de trecutul meu, să mă refugiez în viitor... trebuie să merg mai departe... Şi iată, mă opresc, Doamne, şi iată un om punându-mi-se de-a curmezişul!... Un om care mi-e frate şi-a cărui stare îmi răzvrăteşte conştiinţa... un om care-mi cunoaşte îndeajuns secretele ca să mă ducă la pieire!...

— L-am văzut, l-am văzut! şopti Angus Mac-Farlane în clipa aceea. I-am văzut pieptul străpuns de o gaură rotundă şi roşie... şi vocea visurilor mi-a spus: "Sângele din vinele tale trebuie să-l ducă la pieire!"

Rio, Santo îl privi pe bolnav cu o vagă spaimă.

— Să mă ducă la pieire — repetă el încet. Ar fi o pedeapsă îngrozitoare să mor de mâna ta, Mac-Farlane!... Dar n-aş avea dreptul să mă plâng...

După cuvintele acelea urmă o lungă tăcere. Rio Santo, cu faţa ascunsă în mâini, părea absorbit de gânduri sfâşietoare.

Între timp, se lumina de ziuă.

— Pune şaua pe Billy, calul meu cel negru, Duncan de Leed! spuse deodată moşierul, cu glas răsunător. Trebuie să trec râul chiar astăzi, să ajung la Londra, unde-l voi ucide pe Fergus O'Breane, asasinul fratelui meu Mac-Nab!

Rio Santo îşi descoperi faţa şi făcu un gest de resemnare mută.

— Am să-l înşeuez pe Billy, Mac-Farlane — răspunse el — dar Fergus O'Breane e şi fratele tău... După ce-l vei ucide, nu vei mai avea nici un frate.

— Adevărat — murmură moşierul, cutremurându-se dureros sub plapumă — adevărat!... Apoi adăugă c-un glas atât de neclar, încât Rio Santo nu reuşi să-l înţeleagă. Nici frate, nici fiice! Le-am văzut!... Pe amândouă! Amândouă!...

Capul îi căzu greoi pe pernă.

Rio Santo se ridică şi-şi întinse braţele obosite; apoi se îndreptă spre fereastră şi trase perdelele.

Camera în care se afla dădea spre un drum îngust ce ducea de la grajdurile casei sale la Belgrave-Lane. Drumul forfotea de rândaşi şi de groomi. Rio Santo se uită la ei, cu o expresie de invidie în privire.

— Ce fericiţi sunt! murmură el, în sfârşit. Ei nu cunosc altă oboseală decât cea a trupului... Au prieteni care i-ar înlocui la nevoie şi şi-ar continua misiunea întreruptă fortuit... în vreme ce eu! Oh! eu sunt singur! Opera mea este în mine, numai în mine! Iată singurul om căruia i-am dezvăluit un colţ din sufletul meu; şi-acest om delirează... îmi epuizează forţele în lupte nesăbuite. Mă asasinează treptat înainte de-a mă ucide dintr-o singură lovitură, cum o va face într-o bună zi în nebunia lui.

Îşi suflecă mânecile halatului.

— Mi-a învineţit braţele — continuă el — şi-a înfipt unghiile în pieptul meu!... Febra i-a dat putere... Ieri îmi pierdusem răsuflarea şi eram convins că voi muri gâtuit... Doamne, fie-ţi milă! Nu de mine, ci de atâţia nenorociţi care suferă şi-al căror salvator am vrut să fiu...

— Rio Santo! reluă Angus, pe un ton batjocoritor, îl cheamă Rio Santos acum... Dar eu ştiu cine-i acest Rio Santo... E Fergus, banditul de la Teviot-Dale, Fergus asasinul... Fergus, pe care nu-l omor, fiindcă inima-mi se dovedeşte laşă în faţa unui om pe care l-am iubit... Dar am să-mi fac curaj pentru a da ascultare visurilor mele. Pune şaua pe cal, Duncan de Leed!

Rio Santo îl asculta mâhnit. Tocmai delirul indiscret al lui Angus îl ţintuia pe marchiz la căpătâiul lui. Rio Santo n-avea nici un confident şi nici o ureche nu trebuia să audă aceste secrete. El, a cărui luptă; începută cu cincisprezece ani în urmă şi purtată de

atunci cu, o încăpăţânare neobosită se apropia de lovitură decisivă, stătea acolo cu riscul de a eşua în clipa în care ajunsese la liman.

Îl iubea pe Angus; iar la Rio Santo toate sentimentele erau puternice; doar dragostea lui, care de asemenea era puternică, avea momente de nehotărâre.

După ce rosti ultimele cuvinte, Angus se răsuci în pat, ca şi cum ar fi încercat să adoarmă. Rio Santo răsuflă uşurat. Dar aproape numaidecât un freamăt convulsiv îi cuprinse tot corpul. Moşierul se ridicase pe jumătate şi stătea sprijinit într-un cot. Rio Santo se apropie încet de pat, îşi suflecă mânecile şi-şi strânse cordonul halatului, de parcă s-ar fi pregătit pentru o încăierare disperată.

Între timp, moşierul, zâmbind în barbă, îşi duse mâna pâlnie la gură şi se prefăcu a bea un pahar de whisky. Apoi, cu o voce veselă şi răsunătoare, intonă:

Moşierul din Killarwan
Avea două fete;
Nicicând n-au existat mai iubitoare
Mai seducătoare
În Glen-Girvan.

Se opri; pleoapele îi tremurau; continuă mai încet:

Într-o dimineaţă, moşierul
Văzu, de la fereastra sa,
În pădurea vecină,
Îndărătul unui fag,
Zburdând un căprior.

În timp ce rostea a doua strofă, vocea i se stinse; avea o privire rătăcită. Rio Santo tremura. Angus continuă iar:

Moşierul, ca un bun vânător ce era,
O luă pe urmele vânatului,
Apoi sună din goarnă
Şi spuse: *"La vânătoare!"*
Din tot sufletul.

Mac-Farlane gâfâia; mâinile-i crispate sfâşiau plapuma; un văl însângerat cobora peste ochii săi ieşiţi din orbite. Rio Santo îşi adună toate forţele, de parcă s-ar fi pregătit să sară şi să atace un duşman primejdios.

Capitolul II - Agonie

Legenda lui Killarwan are multe cântece şi orice copil din ţinut le cunoaşte pe de rost. Este povestea, istorisită cu naivitate, a unui brav gentilom din valea Girvan care pleacă la vânătoare, lăsându-şi acasă cele două fiice, cele mai frumoase şi mai iubitoare din câte au existat vreodată. Vânătoarea îl mâna departe de casă, dincolo de Pasley, în apropiere de Glasgow. Rămâne patru zile pe drum, îşi omoară frumosul cal roib şi, în fond, nu săvârşeşte nici o ispravă. Dar când se întoarce la castel, află că muntenii i-au nimicit recolta, i-au incendiat hambarele şi i-au răpit fiicele.

Cele mai frumoase fete din Glen-Girvan!

Dacă Rio Santo ar fi putut asculta până la capăt această baladă, ar fi ghicit fără îndoială pricina violentei dureri care alimenta necontenit delirul lui Angus! Ar fi înţeles sensul acelei exclamaţii atât de des repetate:

— Amândouă! Amândouă!

Dar febra nu-i lăsa niciodată nefericitului părinte răgazul de a-şi sfârşi baladă. După câteva strofe, durerea lui atingea paroxismul; vedea înspăimântătoarea imagine a răpirii celor două biete fete adormite pe fundul bărcii lui Bob şi sărea să le salveze. Când ajungea la strofa a patra, făcea spume la gură şi tot trupul îi era cutremurat de furie.

Rio Santo cunoştea foarte bine aceste simptome de temut. De şase zile se lupta, seara şi dimineaţa, şi uneori chiar mai des, cu moşierul, care, în zbuciumul lui, voia să sară pe fereastră, crezând că-n spatele acesteia se află Tamisa. Iar Rio Santo, epuizat de veghea continuă, ca şi de acele bătălii stranii în care moşierul demonstra o vigoare supraomenească a celor cuprinşi de febră, simţea că se apropie clipa când îl vor părăsi forţele.

Moşierul intonă cu o voce răguşită, care contrasta cu vigoarea cuvintelor celei de-a patra strofe:

Moşierul din Killerwan,
Prin bălării,
Alergând ca vântul,
Nu-şi cruţa deloc
Calul roib.

Aceste ultime cuvinte, ce răsunau lugubru, fură urmate de un horcăit sfâşietor. Apoi moşierul îşi aruncă furios plapumă, dezgolindu-şi picioarele păroase şi slabe.

— Sunt acolo! Sunt acolo! ţipă el. Amândouă... amândouă-s în barcă!... Dar ştiu să-not bine!...

Încercă să se repeadă la fereastră, ca de obicei, amintindu-şi de cealaltă fereastră de la hanul *Regele George*, care dădea spre Tamisa. Rio Santo îl înşfăcă numaidecât. Atunci, bolnavul scoase un ţipăt teribil; ochii i se înroşiră, de parcă ar fi fost scăldaţi în sânge, răsuflarea lui fierbinte ardea chipul marchizului, în timp ce unghiile se înfigeau cu furie în carne. Însufleţit de un delir care ajunsese la culme, Angus lovea, sfâşia, muşca; parcă era un tigru scăpat din cuşcă. Rio Santo încerca zadarnic să-l potolească. Se auzea doar horcăitul furibund al bolnavului şi răsuflarea întretăiată a marchizului. Moşierul îl răsturnase pe Rio Santo pe covor şi se lăsase cu toată greutatea pe pieptul lui.

În timpul supliciului său, Rio Santo, zărind portretul de pe perete, rosti încet:

— Marie!

Angus Mac-Farlane tresări uşor şi-i dădu numaidecât drumul.

— Marie! repetă el. Cine vorbeşte de Marie?

Îşi plecă urechea până la gura lui Rio Santo. Rio Santo nu-i rosti numele a doua oară. Nu mai respira. Angus se ridică în picioare. Mintea lui tulburată de febră era dominată de o idee nouă.

— Ce caut aici? murmură el. Ah, ah! Foarte bine! Am să mă duc în Cornhill, să-rai văd fetele... Trebuie să se fi făcut tare frumoase!

Privirea îi căzu iar asupra lui Rio Santo. Făcu un salt înapoi, care-l aduse până în dreptul portretului.

— Fergus! mormăi el, cu groază şi mânie. Fergus O'Breane!... Mereu îmi apare chipul lui Fergus, mort, ucis de mine!... Vocea viselor îmi spunea încă din noaptea aceea... Oh, mi-aduc aminte... vocea viselor, care-i vocea fratelui meu Mac-Nab, îmi spunea: "Sângele tău, sângele din vinele tale trebuie să-l ducă la pieire"...

Doamne, trebuie să fie un lucru groaznic să ucizi un om pe care l-ai iubit... Un om pe care l-ai iubit!

Întoarse capul, îngrozit, de la ceea ce credea a fi o viziune supranaturală. Făcând această mişcare, privirea-i întâlni portretul atârnat între cele două ferestre.

— Mary! murmură el. Ştiam că ţi-am auzit numele rostit de cineva... Iat-o... buna mea surioară Mary!... Nu mă vede pentru că-n curând va veni să-şi sărute bătrânul frate... da, sunt bătrân... Iar ea... ea ce tânără-i! Totuşi a suferit atât de mult.

Simţi deodată o răceală la picioare, fiind desculţ, şi-şi dădu seama că era aproape gol. Pe chipul răvăşit, căruia barba zbârlită îi dădea o expresie de sălbatică ferocitate,

apăru deodată buimăceala unui copil vinovat de o poznă oarecare şi prins de un profesor sever. Întinse braţele descărnate spre portret şi zâmbi măgulitor.

— Mary, surioara mea dragă, Mary — spuse el, păşind îndărăt spre pat — nu mă dojeni... Am să mă culc la loc... Mi-e tare sete... Am vrut să beau ceva... De ce nu mi s-a înşeuat calul negru, Mary? Voiam să plec la Londra, să-mi vizitez fetele... Şi mai voiam... Dar... Mary, tu nu trebuie să ştii asta — continuă el, coborând glasul — mai voiam să-l ucid pe Fergus O'Brean, asasinul fratelui meu Mac-Nab...

În timp ce vorbea astfel, continua să meargă de-a-ndăratelea spre pat. Lovi cu piciorul umărul lui Rio Santo, care zăcea nemişcat pe covor. Scoase un ţipăt de groază şi începu să tremure. Apoi îşi trecu mâna peste fruntea scăldată de sudoare.

— Mereu nălucirea asta îngrozitoare! îngână el. Mereu...

Se prăbuşi ca o masă inertă în pat, cu capul răsturnat pe spate. O tăcere profundă domnea în odaie. Angus dormea istovit de lupta pe care mintea lui bolnavă n-o ştia, dar care-i pricinuise o oboseală ale cărei efecte se făceau simţite din punct de vedere fizic. Rio Santo, întins pe jos, nu mai dădea nici un semn de viaţă. Ochii îi erau deschişi pe jumătate, iar gura, deschisă şi ea, lăsa să i se vadă dinţii strânşi într-un spasm.

Soarele sângeriu al dimineţilor ceţoase ale Tamisei arunca peste această scenă lugubră o lumină ciudată şi înroşea în chip hidos goliciunea păroasă a moşierului întins pe pat.

Doar portretul părea că-i viu şi surâde fericit posedatului şi victimei sale.

Se scurseră astfel câteva minute. După aceea, dacă o ureche ar fi ascultat în cameră, ar fi auzit un zgomot vag, nehotărât, continuu, ce părea să pornească din căptuşeala de lemn a peretelui din dreapta portretului. Era zgomotul unei chei introduse de-o mână neîndemânatică într-o broască necunoscută. Dar în locul acela nu exista nici urmă de uşă. Cu toate acestea, zgomotul continua. Era într-adevăr o broască solicitată de o cheie răsucită cu stângăcie.

Peretele rămase nemişcat. După aproximativ un minut, o tăblie a lambrisajului începu să se mişte uşor. În spatele acestei tăblii întredeschise se ivi chipul palid al doctorului Moore. Era mai palid ca de obicei şi părea speriat de indiscreţia îndrăzneaţă pe care tocmai o săvârşise. De altfel, indiscreţia lui nu avu un rezultat prea fericit; căci chiar în clipa când scoase capul din spatele tăbliei, se auzi un zgomot de paşi de afară venind din partea opusă a camerei. Doctorul închise încet tăblia, manifestându-şi, printr-o clătinare semnificativă a capului, ciuda pentru eşec.

Aproape numaidecât cavalerul Angelo Bembo dădu buzna în cameră, urmat de frumosul său câine Lovely. Lovely făcu un salt până în dreptul tăbliei care se închisese şi lătră zgomotos; apoi, întorcându-se lângă stăpânul său, se ghemui lângă el, scoţând gemete tânguitoare.

Capitolul III - În preajma unui cadavru

Cavalerul Angelo Bembo ridică îndată capul marchizului şi-l susţinu pe genunchi. Îi ascultă inima, care nu mai bătea; îi luă pulsul şi totuşi respingea mărturiile morţii. Nu putea crede.

— Signore! strigă el. Signore!... Răspunde-mi!... Mi-ai interzis să mă apropii de această parte a casei şi totuşi am vegheat zi şi noapte îndărătul uşii... Nu m-am supus... şi fiindcă mi-am părăsit postul doar câteva minute!... Fie-ţi milă, răspunde-mi!

Lovely adulmeca, se învârtea şi gemea.

— Stai liniştit! strigă Bembo, mânios. Nu te grăbi cu plânsul; n-a murit... Jos, Lovely, vezi bine că doarme!... Don José, pentru numele lui Dumnezeu, răspunde-mi, don Jose.

Bembo încercă să ridice trupul marchizului, dar emoţia îi răpea orice forţă; nu izbuti. Atunci se lungi pe covor şi puse capul lui Rio Santo pe pieptul lui.

Cu ochii umeziţi, Lovely se culcă la picioarele stăpânului său şi-şi vârî botul în părul moale al covorului.

Bembo era distrus; în ciuda convingerii lui, ideea morţii i se cuibărise în suflet şi simţea că se află lângă un cadavru. Bembo avea inima tânără şi fierbinte; voinţa lui slabă, supusă voinţei superioare a marchizului, nu avea momente de răzvrătire, precum cele ale unui vasal care protestează din când în când împotriva stăpânului său. Îl iubea pe marchiz, avea încredere în el. Devotamentul lui, poate nechibzuit, era înfocat şi absolut. Îl admira, îl respecta peste măsură pe Rio Santo, ale cărui proiecte măreţe şi cutezătoare nu-i erau cu totul necunoscute.

De multă vreme, zilele lui se scurgeau în preajma marchizului, şi acesta, discutând tot timpul cu el însuşi şansele şi primejdiile jocului său îndrăzneţ, lăsase să-i scape o parte din secret. De altfel, inteligenţa vie a lui Angelo Bembo n-avusese nevoie de indicii foarte precise ca să înţeleagă: era un spirit poetic şi subtil care intuia, pornind de la o fărâmă de realitate; dar, în acelaşi timp, era un om timid şi cinstit. Nu voise niciodată să depăşească ceea ce imaginaţia sa presupunea fără ştirea şi parcă în ciuda lui, îşi astupase urechile şi ochii pentru a nu fi niciodată expus ispitei de a afla mai mult şi de a pătrunde în adâncul misterului pe care-l întrevăzuse doar la suprafaţă.

O confidenţă a marchizului l-ar fi umplut de bucurie, l-ar fi făcut să se simtă mândru şi l-ar fi înălţat poate atât de mult în propria lui stimă, încât ar fi devenit deodată un om

puternic. Dar dacă Rio Santo nu vorbea, nu se socotea îndreptăţit să-şi destăinuie gândul.

Rio Santo îl iubea, Rio Santo era pentru el expresia cea mai aleasă a noţiunii de frumos, de nobil, de măreţ, îi aparţinea cu totul lui Rio Santo: devotamentul lui n-avea margini.

Din seara aceea, când îl primise în audienţă pe prinţul Dmitrie Tolstoi, ambasadorul Rusiei, marchizul rămăsese închis în Irish-House. Pricina acestei recluziuni subite şi complete nu constituie un mister pentru cititor. Rio Santo, trezindu-se din somnul care-l cuprinsese chiar pe sofaua părăsită de prinţ, îl găsise pe Angus Mac-Farlane, plin de sânge, pe jumătate mort, întins la picioarele sale. Doar împrejurarea aceea poate să aibă nevoie de o scurtă explicaţie.

După furiosul atac al lui Bob Lantern, care-l azvârlise în apă pe Angus Mac-Farlane, acesta, ameţit de loviturile repetate, se scufundă ca o masă neînsufleţită, incapabil de orice efort pentru a se salva. Dar momentul acela de descumpănire n-a durat mult. Instinctul înotătorului a biruit înainte chiar ca Angus să-şi poată da seama de situaţia lui, şi câteva mişcări viguroase l-au readus la suprafaţă. Trase adânc aer în piept şi se menţinu deasupra apei, ca o focă, fără să-şi dea seama că înota. După numai un minut, ochii săi îşi recăpătară vederea. Luna strălucea încă pe podul Blackfriars, iar curentul Tamisei îşi arăta în depărtare pânza de apă iluminată. Angus Mac-Farlane privi în jurul lui. Nu ştia ce caută, dar căuta ceva.

În clipa aceea, barca lui Bob lunecă fără zgomot pe sub arcadele podului, vâra la babord şi atingea pământul în apropiere de Bridge-Street, la debarcaderul particular al unei mari clădiri de pe Upper-Thames Street.

Aceste debarcadere, care seamănă toate între ele şi au o boltă ce le leagă de stradă, nu prea sunt supravegheate de poliţia fluvială. Cine ar putea suspecta firmele Coventry and Sons sau Redgow and Co. că se îndeletnicesc cu contrabandă? Datorită neglijenţei poliţiei, întemeiată, de altfel, pe un sentiment lăudabil şi adânc întipărit în sufletul oricărui englez, respectul cuvenit milioanelor, aceleaşi debarcadere slujesc uneori celor mai nefaste scopuri.

Sub boltă, printre căruţele care încărcau marfă pentru casa Coventry and Sons se găsea o trăsură cu doi cai puternici. Trăsura îl aştepta pe Bob şi îi mai servise în seara aceea la transportarea celor două fiice ale moşierului de la locuinţa lor din Cornhill până la hanul *Regele George*.

— Hello! strigă Bob. Domnul Pritchard e-aci?

— Nu — răspunseră hamalii.

— Trăsni-l-ar Dumnezeu! mormăi Bob. Cine-mi recepţionează baloturile de bumbac?

Mr. Pritchard era unul din principalii funcţionari ai casei Coventry.

— *Gee!* (dii!) strigă un hamal, pocnind caii cu biciul.

O căruţă mare se puse în mişcare pe şinele care facilitau urcuşul gangului.

În timp ce lampagii se ciorovăiau cu căruţaşii şi copitele cailor, lunecând pe pavajul mâzgos, zvârleau în bezna bolţii jerbe de scântei, vizitiul trăsurii mai sus pomenite coborî încet de pe capră, deschise portiera şi-l ajută pe Bob Lantern să debarce cele două baloturi de bumbac. Odată ce surorile fură urcate în trăsură, Bob împinse cu piciorul barca, în largul apei, apoi se trânti pe perne, mormăind:

— Pot spune că mi-am câştigat anevoie banii în seara asta! Hei! strigă el apoi prin portieră în clipa când trăsura trecea pragul bolţii. Să-i spuneţi lui Mr. Pritchard că-i stau la dispoziţie.

Caii o porniră la galop pe Upper-Thames Street. De aci încolo, Bob era la adăpost, şi numai Dumnezeu singur le putea ajuta pe cele două sărmane fete care constituiau prada lui.

Între timp, moşierul îşi revenise oarecum. În mintea lui zbuciumată se făcu pentru o clipă lumină. Îşi aduse aminte; un ţipăt sfâşietor izbucni din pieptul lui.

— Anna, Clary! strigă el, ridicându-se deasupra apei.

Astfel, domină timp de câteva secunde curentul Tamisei inundată de lumina lunii, în sfârşit victorioasă în lupta ei împotriva norilor. Nu văzu nimic. Întâmplător, nici un vas nu străbătea în clipa aceea fluviul. Angus se simţi din nou zdrobit. Apoi o ceaţă deasă îi acoperi iar gândurile. Bizuindu-se pe forţele oarbe ale instinctului, înotă spre mal şi ajunse în dreptul ţărmului, la o sută de paşi de bolta unde debarcase Bob Lantern.

Moşierul venise la Londra să-l vadă pe marchizul de Rio Santo, cu care avea legături strânse şi secrete. Trebuie să adăugăm numaidecât că facultăţile sale mintale se aflau adesea, de mai mulţi ani, într-o stare anormală. Nu era nebun, dar o idee fixă îi stăpânea creierul şi-i tiraniza voinţa. Voia să-l vadă pe Rio Santo pentru că-l iubea şi fiindcă o forţă invincibilă îl împingea spre el să-l ucidă.

Era pentru a treia oară, de la sosirea marchizului, că părăsea astfel Scoţia, fără ştirea fiicelor sale, şi venea la Londra. Cunoştea drumul spre Belgrave-Square şi intrările la Irish-House.

Odată ajuns la mal, îngheţat, însângerat, pe jumătate mort, se îndreptă, clătinându-se şi sprijinindu-se de zidurile caselor, spre Belgrave-Square. Drumul de la Temple-Gardens la Pimlico e lung. Era trecut de unsprezece noaptea când moşierul, istovit, ajunse în Grosvenor-Place. Nu o luă spre Belgrave-Square. Fără să-şi dea seama, se îndreptă spre *Lane*, care poartă acelaşi nume, fiindcă era obişnuit, ca mulţi alţii, să intre pe acolo în Irish-House.

Într-adevăr, la mijlocul lui Belgrave-Lane, o coti într-un mic pasaj şi se furişă de-a lungul zidului, până ce găsi o uşă închisă. După câteva minute, uşa se deschise şi în

cadrul ei apăru silueta unui bărbat înalt, înfăşurat într-o mantă. Omul care ieşise, mormăind cuvinte de mânie şi uitând să închidă uşa la loc, nu era altcineva decât înălţimea sa prinţul Dmitri Tolstoi, ambasadorul maiestăţii sale împăratul tuturor ruşilor.

Angus Mac-Farlane intră. Veşmintele ude leoarcă îl îngheţau; oboseala îl zdrobea; rana de la cap sângera şi-i dădea dureri cumplite. Abia mai răsufla. Totuşi se îndreptă, fără să ezite, printr-un labirint de coridoare cunoscute, până la parterul lui Irish-House, şi ajunse în dreptul uşii salonului rezervat, unde avusese loc întrevederea dintre prinţ şi marchiz.

Intră şi se târî, împleticindu-se pe covor, până la picioarele lui Rio Santo, care aţipise pe sofa. Acolo, puterile îl părăsiră şi se prăbuşi murmurând numele Annei şi al Claryei.

Restul îl cunoaştem.

Din ziua aceea, după cum am spus, Rio Santo se izolă într-o cameră a locuinţei sale, situată în spatele cabinetului, unde obişnuia să se retragă în orele de lucru. Uşa camerei era riguros păzită. În timpul meselor, Rio Santo se afla în cabinetul său; mâncărurile ce i se aduceau erau luate a doua zi aproape neatinse.

Tot din ziua aceea, cavalerul Angelo Bembo dădea tot timpul târcoale încăperii în care se afla culcat moşierul, îl zărise de două sau de trei ori pe Rio Santo, fără să poată sta de vorbă cu el, iar oboseala nesfârşită, expresia de amară descurajare care înlocuia calmul obişnuit pe chipul marchizului îl făcură pe Bembo să încerce o nelinişte ce sporea cu fiecare zi.

Un singur om. doctorul Moore, avea uneori acces în cabinetul lui Rio Santo. Tânărul italian încerca să vadă şi să asculte prin uşa ce dădea în coridorul interior, uşă prin care l-am văzut intrând adineauri. Multă vreme nu auzi şi nu văzu nimic. În sfârşit, într-o seară, nişte zgomote ciudate ajunseră până la el. O voce răguşită şi monotonă cânta refrenul popular al unei balade scoţiene. Apoi se făcu o linişte desăvârşită. Puţin după aceea, lui Bembo i se păru că aude din nou un horcăit şi nişte gemete înăbuşite. Neliniştea lui nu mai cunoscu margini; apăsă încet pe clanţă şi uşa se întredeschise.

Bembo avea impresia că visează. Îl văzu pe don Jose luptându-se cu un soi de fantomă, un cadavru viu ale cărui braţe păroase, negricioase, slăbănoage făceau eforturi disperate să-l strângă de gât. Primul îndemn al tânărului italian fu să sară în ajutorul marchizului; dar acesta opunea fantasticului său adversar o forţă atât de superioară, încât finalul acelei stranii încăierări nu putea fi pus la îndoială. Or, Bembo se temea să intervină într-o taină atât de bizară.

Se hotărî să aştepte şi închise uşa la loc. Astfel, Bembo fu martor la toate luptele următoare dintre bolnav şi Rio Santo. Între timp, îl vedea pe marchiz, ale cărui cunoştinţe erau universale, îngrijindu-l pe înfierbântatul adversar cu iscusinţa unui medic

experimentat şi cu solicitudinea afectuoasă a unui frate. Nu mai înţelegea nimic. Cine era omul acela?

De altfel, pe Bembo nu-l preocupa secretul decât în măsura în care îl privea pe marchiz. Ghicea că sub veghea aceea extraordinară ia căpătâiul unui bolnav se afla ceva grav, dar nu se socotea îndreptăţit să pătrundă mai adânc în mister, dacă nu era absolută nevoie.

Între timp, Rio Santo îşi irosea cu fiecare zi forţele. Devenise mai palid chiar decât omul care zăcea în pat, iar Bembo, cu solicitudinea lui atentă, vedea apropiindu-se momentul când luptele acelea reluate mereu vor prezenta un pericol real. De aceea aştepta, gata să sară în. ajutor, însă numai atunci când intervenţia lui, devenită, indispensabilă, avea să-şi justifice încălcarea consemnului dat de marchiz.

Aştepta, petrecându-şi zilele şi foarte adesea nopţile în preajma uşii închise. Dar nu-i nevoie de cine ştie cât timp pentru a pierde, în orice împrejurare, momentul oportun. Cea mai bună santinelă poate adormi în post, şi se cunosc cazurile unor soldaţi disciplinaţi care au dezertat de la datorie vreme de câteva minute.

Din pricina acestor câteva minute de uitare, Bembo se găsea acum în prezenţa cadavrului unui om pentru care şi-ar fi dat viaţa...

Capitolul IV - Colţişorul lordului

La capătul coridorului în care cavalerul Angelo Bembo îşi petrecea de câteva zile aproape tot timpul exista o fereastră joasă care se deschidea într-o curticică împrejmuită de un zid. Dincolo de curte se afla pasajul care răspundea în Belgrave-Lane.

În Belgrave-Lane, chiar în faţa ferestrei joase, se ridica o casă din cărămizi roşii, bronzate de ceţurile Londrei, impregnate de funinginea neagră a cocsului. Această casă, tristă şi părăsită, avea în cartier o proastă reputaţie. Negustorul de ţigări din Grosvenor-Place povestea binevoitor celui ce voia să-l asculte că slujise multă vreme drept *free and easy*[24] unui nobil lord. Se auzise adesea, acolo, zgomotul nocturn al unor orgii şi, uneori,

[24] Garsonieră, hogeag, rezidenţă secundară, pentru evitarea contactului cu lumea cunoscută. (n.t.)

de la ferestrele înguste, strigătele de ajutor ale unor femei ajunseseră până la urechile trecătorilor întârziaţi pe aleea Belgrave.

De câţiva ani nu se mai ridicau jaluzelele acelui *free and easy* pe care bârfitoarele cartierului Pimlico îl numeau "Lord's Corner" (colţişorul lordului). Casa era nelocuită şi, din când în când doar, rareori, în câte o seară, se zărea lumină la ferestre. Fără îndoială, lordul îmbătrânea şi excentricităţile sale deveneau din ce în ce mai rare.

De altfel, în Pimlico, nu se cunoştea numele Senioriei Sale, ale cărui vizite erau învăluite totdeauna în cel mai mare mister.

Lord's Corner avea o poziţie admirabilă pentru folosinţa pe care i-o atribuia bârfa oamenilor. Nimic nu se afla deasupra ferestrelor sale, care erau orientate oblic către o parte din spatele lui Irish-House. Numai de-acolo s-ar fi putut arunca o privire indiscretă. Trebuie să presupunem că Senioria Să îşi dăduse seama de acest inconvenient, căci, cu doisprezece sau cincisprezece ani în urmă, fuseseră plantaţi nişte arbori în curticica strâmtă ce despărţea Irish-House de pasaj.

Se spunea că numai pentru sădirea acelor pomi, Senioria Sa plătise trei mii de guinee fostului proprietar al lui Irish-House.

În timp ce veghea asupra lui Rio Santo, mai cu seamă în primele zile, cavalerul Bembo pleca şi venea, petrecea uneori câteva ceasuri în camera sa situată la etajul superior şi ieşea chiar din casă pentru câteva clipe. Deşi nu locuia la Irish-House, era o figură atât de familiară pentru anturajul marchizului, încât oamenii din casă nu se mai mirau de prezenţa lui permanentă. Pe de altă parte, dat fiind că nimeni n-ar fi avut curajul să pătrundă până în coridor, încălcând astfel interdicţia marchizului, nimeni nu-l putea surprinde pe Bembo, spionând.

Altminteri, bucătarii şi grăjdarii de la Irish-House ar fi clevetit, în ultimele opt zile, pe seama bizarei fantezii a lui signor Bembo de a-şi stabili domiciliul, în cursul iernii, într-o galerie neîncălzită. Trebuie spus totuşi că bucătarii şi grăjdarii de la Irish-House nu duceau lipsă de subiecte pentru bârfeala. Oricât de distanţi ar fi stăpânii faţă de valeţi în Anglia, servitorii cu urechea lungă se pricep să prindă câteva cuvinte din zbor, şi nici pereţii cei mai groşi n-au puterea de-a le stăvili privirea curioasă. Astfel, la Irish-House, valeţii şi groomii, fără a cunoaşte exact marea şi misterioasa dramă al cărei erou principal era stăpânul lor, flecăreau despre o mulţime de lucruri care li se păreau neobişnuite.

Într-o dimineaţă — era a treia zi de veghe a lui Bembo — soarele se ridicase mai limpede ca de obicei şi lupta victorios împotriva valului opac pe care i-l opunea aburul dens, suspendat necontenit deasupra locuitorilor oraşului Bembo stătea sprijinit în coate la fereastra de pe coridor şi urmărea distrat liniile nehotărâte ale profilului clădirii Irish-

House, a cărui siluetă elegantă era proiectată de soare în partea cealaltă a lui Belgrave-Lane.

Privirea lui era aţintită, aproape fără să-şi dea seama, asupra faţadei cenuşii a lui Lord's Corner. Arborele care se ridica între el şi *free and easy* atingea literalmente fereastra şi, prin urmare, nu-i putea stăvili privirea.

Bembo asistase tocmai la una din acele încăierări tăcute şi teribile, precedate totdeauna de cântecul răguşit al bolnavului, după care urmau pentru cei doi combatanţi câteva ore de odihnă, consecinţă a unei oboseli cumplite. Bembo era nespus de trist. Deodată, tristeţea lui făcu loc unei expresii de uimire. Pătrunzând în una din încăperile lui Lord's Corner, soarele îi înfăţişase o tânără fată dormind într-un fotoliu.

Trecuse un an de când Bembo venea aproape în fiecare zi la Irish-House. Observase adesea singurătatea şi starea de părăsire a căsuţei, din Belgrave-Lane, a cărei destinaţie nefastă nu-i era deloc necunoscută. Dar niciodată, în cursul acestui an, nu văzuse jaluzele ridicate.

Ce fată minunată!... Soarele o lumină din plin şi Bembo îşi spuse că niciodată soarele n-a mângâiat o frunte mai neprihănită şi un chip mai fermecător. Fata părea să aibă un somn agitat. De două sau de trei ori întinse mâinile, de parcă ar fi încercat să respingă un duşman invizibil. Poate că o tulburau razele soarelui ce-i cădeau pe obraz; totuşi, chiar de la distanţa aceea, se putea vedea pe trăsăturile ei frumoase şi palide o expresie de oboseală şi descurajare. Fata se mai agită vreo câteva clipe, apoi se trezi tresărind. Când ridică pleoapele, ochii blânzi ai Annei Mac-Farlane străluceau în lumina soarelui.

Anna, credem că nu mai e nevoie s-o spunem cititorului, se afla acolo prin grija lui Bob Lantern, plătit de intendentul Paterson, iar Lord's Corner aparţinea Senioriei Sale contele de White-Manor.

Trecuseră două zile de când, într-o dimineaţă, biata fată se trezise în camera aceea necunoscută, de la ferestrele căreia nu se zărea nimic, în afară de acoperişul clădirii Irish-House şi crengile înnegrite ale câtorva copaci desfrunziţi; trecuseră două zile de când n-o văzuse pe Clary, surioara ei iubită, două zile de când nu-l văzuse pe Stephen. Camera în care se afla era frumoasă, ornată cu oglinzi mari şi tablouri cu rame aurite. Patul era îmbrăcat cu o mătase ale cărei reflexe îţi luau ochii. Pe canapele se aflau rochii din stofe scumpe, iar pe măsuţa de toaletă bijuterii de mare preţ. Dar sărmana Anna nu avea decât priviri dezolate pentru toate lucrurile acelea preţioase. Îi era teamă. Femeile care o slujeau o înspăimântau, iar rând erau absente, se simţea şi mai speriată de singurătatea ei.

De două zile nu contenise să plângă, gândindu-se la Clary şi la Stephen. De fapt, nu ştia încă în ce scop fusese răpită. În afară de cele două slujnice, nimeni nu intrase în

odaia ei. Noaptea, nu îndrăznea să se întindă în patul acela vast cu coloane sculptate, având în apropierea lui o oglindă în care propria ei imagine reflectată o îngheţase de spaimă de la început. Instinctul de conservare îi spunea că, dacă nu stătea culcată, era mai puţin expusă primejdiei necunoscute care-o ameninţa. De aceea dormea în fotoliul în care o zărise Bembo. Era culcuşul ei.

Cât de lungi îi păreau nopţile! Biata fată tremura la cel mai mic zgomot al vântului ce şuiera: la lumina pâlpâitoare a lămpii i se părea că vede pereţii mişcându-se încet, uşile ieşind din ţâţâni şi perdelele patului solitar agitându-şi faldurile.

Trezindu-se în dimineaţa aceea, se simţea fericită; soarele o mângâia adesea în dimineţile frumoaselor zile petrecute în Cornhill; se credea în cămăruţa ei şi-şi spunea că avusese un coşmar.

Apoi cavalerul Angelo Bembo, care o devora din priviri, o văzu deodată tresărind şi ridicându-se cu teamă. Trăia din nou în plină realitate. Clary nu se afla lângă ea.

— Oh, Doamne, Doamne! murmură ea, căzând în genunchi. Nu vrei să mi-l trimiţi pe Stephen în ajutor?

Angelo Bembo îşi dădu seama că ochii fetei erau scăldaţi de lacrimi. Anna rămase multă vreme îngenuncheată. Biata fată, pentru care viaţa fusese o înşiruire de zile liniştite, surâzătoare, fericite, nu ştia să lupte împotriva nenorocirii şi se încovoia, zdrobită, la primă adiere a suferinţei.

Din dimineaţa aceea, cavalerul Angelo Bembo veni adeseori să-şi petreacă timpul la fereastra joasă. Visător şi poet, având prin firea lui cavalerească unele asemănări cu Rio Santo, Bembo nu ştia să se ferească de impresiile neaşteptate care-ţi pătrund întâmplător în suflet. Nu iubise încă niciodată cu adevărat, iar legăturile acelea trecătoare, în care frumuseţea lui fizică şi mintea strălucită îl târâseră prin saloanele din West End, fuseseră pentru el o petrecere a timpului său chiar mai puţin decât atât.

În dimineaţa aceea simţea că începe să se îndrăgostească. În zilele următoare, sentimentul deveni din ce în ce mai puternic. De altfel, starea în care se afla se potrivea de minune: era trist şi singur.

Într-o dimineaţă, Bembo văzu ceva ciudat. Ziua nu se desprinsese încă bine de ultimele umbre ale nopţii; Anna dormea în fotoliul ei. O uşă se deschise în fundul camerei şi doi bărbaţi îşi făcură apariţia. Unul dintre ei ţinea în mână un sfeşnic; celălalt, înfăşurat într-o mantă îmblănită, îl urma păşind indolent. Bembo deschise ochii mari. Primul bărbat înaintă încet şi schimbă un gest de uimire văzând-o pe Anna în fotoliu. Fără îndoială o credea în pat, iar chipul său, în timp ce se întorcea zâmbind servii spre însoţitor, voia să spună:

— Doarme... ce importanţă are că doarme într-un fotoliu!

Omul cu mantaua îmblănită nu găsi de cuviinţă să-i răspundă, iar celălalt, care părea să-i fie un fel de valet, dacă nu ceva mai rău, ridică sfeşnicul astfel încât lumina să cadă asupra chipului Annei. Bembo îi urmărea cu atenţie pe cei doi, dintre care unul se numea Gilbert Paterson, iar celălalt Godfrey de Lancester, conte de White-Manor.

Capitolul V - Prin fereastră

Cavalerul Angelo Bembo era numai ochi şi simţea cum îi fierbe sângele în vine, gândindu-se la presupusul plan al celor doi bărbaţi care violau în ascuns refugiul iubitei lui. Căci era iubita lui. Cel puţin aşa credea cavalerul Angelo Bembo.

Între timp, contele se oprise, nemişcat, la trei sau patru paşi de Anna şi, în timp ce Peterson vorbea gesticulând cu emfază, White-Manor îşi plimba încet privirea stinsă în jurul camerei. Lui Bembo nu-i fu greu să interpreteze această scenă. Evident, valetul lăuda farmecele tinerei fete, fără îndoială o achiziţie nouă, în timp ce paşa — vrem să spunem lordul — reflecta melancolic la fragilitatea voluptăţilor omeneşti.

Angelo simţi o dorinţă neînfrânată să-i spargă capul. De altfel, nici nu-l recunoscuse. Când Gilbert Paterson îşi termină tirada convingătoare, contele scoase un lung oftat şi clătină din cap, spunând:

— Aş vrea ca la fiecare fereastră să existe opt bare de fier solide...

— Mi-aş putea îngădui s-o întreb pe Senioria Voastră de ce?... întrebă Paterson, uimit.

— Patru culcate şi patru în picioare — continuă lordul — aş vrea, Gilbert, să-l ţin aici, în locul prostuţei ăsteia, pe fratele meu, care, o jur în faţa lui Dumnezeu, nu va mai ieşi din încăperea asta înainte de ziua morţii sale!

Contele rosti ultimele cuvinte cu o hotărâre înspăimântătoare. Ochii lui posomorâţi se aprinseră deodată, aruncând o lumină sinistră.

Paterson îşi plecă privirea.

— Iar diavolul ăla de Brian! mormăi el. Milord nu-l poate uita o clipă.

— Se face ziuă! strigă deodată White-Manor. Oricât aş fi de bine travestit, ştiu un demon care m-ar recunoaşte dintr-o singură privire... Haide!... Haide, Gilbert... Brian de Lancester mă pândeşte poate în pasaj, să-mi străpungă inima c-un vârf de lance... Aici

nu sunt în siguranţă. Contele era palid şi tremura. Oh, am să mor, o simt! continuă el, cu glas înăbuşit. Iar Brian va deveni conte de White-Manor.

Contele se îndreptă spre uşă.

— Dar măcar uitaţi-vă o clipă la ea, milord! spuse Paterson, deznădăjduit. Priviţi ce mâini, ce păr!... Există pe lume o talie mai frumoasă ca asta?! Sprâncene atât de frumos arcuite, un ten mai alb, o frunte mai nevinovată?!...

Neguţătorii de sclave care aprovizionează haremurile trebuie să fie mari poeţi!

Contele se întoarse maşinal spre Anna, care dormea, îşi puse ochelarii pe nas şi contemplă o clipă, cu răceala stupidă a unui eunuc de o sută de ani, pe fermecătoarea fată care se afla în faţa lui. Privirea lui trecu de la piciorul încântător la talia mlădie, de la talie la gât, de la gât la păr; apoi îşi scoase ochelarii.

— Pasabilă — murmură el, plictisit. Altă dată, meştere Gilbert... Am să revin.

Lordul şi intendentul său ieşiră.

Angelo Bembo era mai mult mort decât viu. Se sufoca. Plecarea celor doi intruşi îi luă o piatră de pe inimă. Imaginaţia lui întocmi numaidecât nişte planuri minunate pentru eliberarea bietei prizoniere, căci nu se mai îndoia de faptul că era închisă împotriva voinţei ei, fiind victima vreunei maşinaţii infernale.

Dar Rio Santo...

Gândul acesta îi seceră deodată toate elanurile cavalereşti şi căzu ca o bucată de gheaţă peste fierbinţeala frumosului cavaler Angelo Bembo. Deşi nu cerea niciodată ajutor, marchizul avea nevoie de el; or, mai mult decât frumoasei necunoscute, aparţinea marchizului.

White-Manor spusese: "Altă dată!" Desigur că o spusese într-o doară şi nu se gândea să-şi pună planul, de altfel vag, în aplicare, dar lângă el se afla Gilbert Paterson. Intendentul îl manevră atât de viclean pe conte, încât îl făcu să-şi uite pentru o clipă ideea lui fixă. Pasiunile amorţite i se treziră, solicitate de abilele descrieri ale intendentului. Îşi aminti de Anna şi imaginea ei îl stimula.

Astfel, în noaptea următoare, tulburat de insomnia lui cronică, porunci să se înhame caii la trăsură şi se duse în Belgrave-Lane. Începeau să mijească zorile când trecu pragul lui Lord's Corner. Era în aceeaşi dimineaţă, şi-aproape în aceeaşi clipă în care l-am regăsit pe marchizul de Rio Santo la căpătâiul lui Angus Mac-Farlane.

Anna adormise şi visa poate — fără îndoială visa — pe Stephen sau pe Clary, sau pe amândoi deodată.

Dimpotrivă, cavalerul Angelo Bembo se trezise şi părăsea, zdrobit, covoraşul întins în faţa uşii de la odaia lui Angus, pe care obişnuia să se odihnească din când în când. Îşi lipi un ochi de gaura cheii. Bolnavul stătea nemişcat în pat, iar Rio Santo, de asemenea

nemişcat, în fotoliu. Nimic nu anunţa o nouă criză. Bembo se duse la fereastră. Străjuia şi acest loc, căci plănuise s-o ocrotească din toate puterile pe biata prizonieră.

Venise clipa. În momentul când îşi sprijinea coatele de bara ferestrei joase, Bembo văzu, ea şi data trecută, o uşă deschizându-se în fundul camerei şi doi bărbaţi făcându-şi apariţia. Erau aceiaşi: valetul şi stăpânul. Fără să scoată o vorbă, Paterson trase perdelele patului şi ridică plapuma. Apoi se apropie de Anna, care dormea, de parcă ar fi vrut s-o ia în braţe şi s-o răpească. Bembo avea fruntea scăldată de o sudoare rece. Dar contele făcu un gest şi Paterson ieşi, salutând respectuos. În loc să se îndrepte spre tânăra fată, contele se aplecă şi luă de pe jos o hârtie ce căzuse de pe plapuma patului. Gestul acesta nu-l linişti deloc pe Bembo căruia-i fierbeau creierii în cap. Sacrificiul avea să se săvârşească; o clipă de întârziere şi orice protecţie avea să fie ineficace.

Bembo începu să-şi frece tâmplele. Un impuls irezistibil îl împingea spre casa aceea blestemată unde avea să se înfăptuiască o crimă infamă, dar gândul de a-l părăsi pe marchiz, fie chiar şi pentru o clipă, îl oprea. Într-adevăr, în ajun i se păruse că Rio Santo îşi pierduse forţele în ultima încăierare cu bolnavul şi-şi dădea seama că niciodată prezenţa lui nu fusese mai necesară. Se întoarse la uşă şi se uită din nou pe gaura cheii. Marchizul şi bolnavul stăteau amândoi nemişcaţi. Nefericită inspiraţie. Într-adevăr, dacă Bembo ar mai fi rămas o clipă la fereastră, n-ar mai fi găsit necesar să-şi abandoneze postul de observaţie.

Iată ce se petrecea în camera din Lord's Corner.

Contele se aşezase lângă masa pe care se afla lampa. Pusese pe masă hârtia căzută din pat şi nu se mai gândea la ea. O contemplă pe Anna, care dormea, şi o găsea frumoasă.

— Aş vrea să mă iubească şi pe mine cineva — gândi el, cu glas tare, după câteva secunde. Apoi continuă cu o amărăciune stranie: Să mă iubească cineva... şi pe mine!... Sunt bogat şi puternic... Am fost şi eu tânăr; se spunea despre mine că eram frumos... dar cine m-a iubit vreodată?... Singura femeie pe care am iubit-o, pe care am adorat-o, femeia căreia i-am dat numele, inima, totul... femeia aceea nu mă iubea şi mă-nşela... într-o zi, aplecat deasupra leagănului copilului pe care-l numeam fetiţa mea... Cât de frumoasă era fetiţa mea!... Am putut să gândesc că un altul!... Oh, am izgonit-o pe mamă, am izgonit copilul... Am avut dreptate!... Am făcut bine!... Astăzi aş face la fel.

Se opri şi un zâmbet crud îi apăru pe buzele crispate.

— Au trecut şaisprezece ani de atunci — continuă el — trebuie să fi suferit mult, căci am dat copilul pe mâna unui om nemilos... Era în stare să se ridice ca un zid de piatră între mamă şi fiică... Cu-atât mai bine!... Cu-atât mai bine dacă a murit din pricina lacrimilor vărsate!... Cu-atât mai bine dacă mai trăieşte, să plângă şi să sufere!

Obrazul congestionat şi împietrit al lui White-Manor exprima o cruzime fără margini. Deodată privirea lui se îmblânzi atunci când se opri asupra Annei, care zâmbea în somn.

— Aşa era şi ea — murmură el — frumoasă şi fericită, când am văzut-o pentru întâia oară... Am răpit-o... Nu-i un lucru obişnuit, s-o răpeşti pe femeia care ţi-e dragă; dar oare n-am făcut un gest caritabil, oferindu-mi mâna fiicei unui mic moşier din Scoţia... Cu toate acestea nu m-a iubit... Iubea pe-un nenorocit de irlandez! Un cerşetor catolic... Ah, n-am putut niciodată să pun mâna pe individ şi să-l strivesc ca pe o gânganie!... Dar ce importanţă mai au acum toate astea?... Au trecut de-atunci şaisprezece ani!

Se ridică brusc.

— Să uităm! strigă el, umplându-şi un pahar eu sherry din sticla pe care Gilbert Paterson o pusese pe masă. Haide, să uităm trecutul şi prezentul pentru un ceas... Fetişcana-i frumoasă... şi, slavă Domnului, fratele meu n-are cum să mi-o răpească!

Trânti cu zgomot paharul pe masă. Anna se trezi tresărind şi era cât pe-aci să moară de spaimă. Dar contele nu mai prezenta nici o primejdie pentru ea. În momentul când pusese la loc paharul pe masă, hârtia căzută de pe plapuma patului îi izbi privirea. O desfăcu maşinal şi deveni mai palid ca un cadavru. Dinţii începură să-i clănţăne, figura i se schimonosi în chip hidos, iar pumnii strânşi ameninţau nebuneşte vidul.

— Iarăşi el! Veşnic el! horcăia contele.

Hârtia conţinea următoarele cuvinte scrise cu creionul:

"Curaj, milord, fratele meu; îţi veghez iubirile!

BRIAN DE LANCESTER"

După cum ştim, în ultimele opt zile, Brian avea altceva de făcut decât să-l tulbure pe conte, dar trecuse multă vreme de când acesta nu-şi mai folosise misteriosul refugiu Lord's-Corner. Biletul se afla acolo poate de peste un an. Dar contele nu-şi dădea seama de acest lucru. El credea că Brian, invizibil, îl pândea, îl aştepta în pasaj să-i dezvăluie mârşăviile şi să-l acopere de ruşine! Credea că valeţii îl trădau, că Paterson îl trăgea pe sfoară, că era înconjurat numai de duşmani şi primejdii. Căzu sleit pe scaun.

Anna, îngrozită, nu îndrăznea să se mişte şi privea la conte cu ochii holbaţi de spaimă, că bietele păsări imobilizate de privirea hipnotizatoare a unui şarpe. Nu avea nici măcar puterea să se roage.

Contele mototolea hârtia, furios, bâiguia cuvinte nedesluşite şi-şi ameninţa zadarnic duşmanul pe care nu-l putea atinge. După un minut, îl chemă pe Paterson cu glas tunător. Anna se făcu mică în fotoliul ei. Paterson apăru.

— Apropie-te! spuse contele, apucând de gât sticla de sherry.

Sticlă era din cristal; putea deveni o armă redutabilă. Paterson îşi citi destinul în privirea cumplită a stăpânului. În loc să înainteze, se dădu repede îndărăt. În clipa când atinse din nou pragul, sticla de cristal îi şuieră prin dreptul urechii şi se zdrobi în mii de bucăţele de canatul uşii la câteva degete de capul lui. Anna închise ochii.

"Mai e paharul! gândi Gilbert Paterson, care nu se hotăra să intre din nou. Dar Senioria Să o să cadă ca un bivol sugrumat în cel mult trei secunde... Al naibii să fiu dacă ştiu cum să-l iau acum!"

Paterson nu se înşela. Când Anna deschise iar ochii, îl văzu pe omul care o înspăimântase atât de tare întins pe parchet şi agitându-se în spasme. Paterson şi un groom încercară să-l ridice pentru a-l duce la trăsură.

Cavalerul Angelo Bembo nu văzuse nimic din toate acestea. După ce constatase că marchizul şi misteriosul său bolnav se odihneau amândoi, se repezi în apartamentul său şi-şi încărcă în grabă pistoalele. Operaţia îi lua câteva minute. Înainte de a ieşi, vru să mai arunce o privire în camera în care veghea Rio Santo. Marchizul era acum în picioare şi părea că se uită neliniştit la bolnav. Bembo simţi că hotărârea lui slăbeşte, căci se apropia o criză: cunoştea simptomele. Dar imaginea sărmanei Anna îi trecu prin faţa ochilor. Sângele îi clocotea. Îşi spuse: "Am destul timp, să mă întorc la momentul potrivit".

Coborî în grabă scara. În clipa când se afla pe ultimele trepte, ar fi putut auzi vocea răguşită a lui Angus Mac-Farlane intonând prima strofă din balada moşierului din Killarwan. Era un semn sigur. Luptă avea să înceapă. Angelo se afla în pasajul care ducea spre Belgrave-Lane. Ajunse în stradă alergând, dar intervenţia lui devenise printr-un hazard providenţial, de prisos.

Poarta lui Lord's-Corner era deschisă. O trăsură fără blazon staţiona în dreptul intrării. În clipa când Bembo ajunse în stradă, înarmat şi hotărât să pătrundă în casă, eventual folosind forţa, văzu doi valeţi coborând şi purtându-l pe braţe pe omul cu mantaua îmblănită. Acesta nu mai dădea nici un semn de viaţă. Cei doi valeţi îl săltară cu mare greutate în trăsură, unde unul din ei urcă împreună cu el. Aproape numaidecât caii o porniră la galop.

Poarta de la Lord's-Corner se închise.

Bembo se întoarse în grabă la postul său. Absenţa lui durase cu totul câteva minute. Când reintră în coridor, zări de departe pe frumosul câine Lovely, care râcâia la uşa bolnavului, chelălăind şi gemând. Un fior de gheaţă se strecură în inima lui Bembo, care

ajunse dintr-un salt la uşă şi-şi lipi urechea de ea. Înăuntru domnea o tăcere desăvârşită. Lovely continua să scheaune.

Bembo deschise uşa. Cele eîteva minute de absenţă fuseseră de ajuns să facă inutile şase zile nesfârşite de veghe. Rio Santo sucombase...

Trecuse aproximativ un sfert de oră de când cavalerul Angelo Bembo stătea în poziţia pe care am descris-o într-una din paginile precedente, ţinând la piept capul îngreunat al marchizului. Lovely, întins lângă stăpânul său, îşi pusese botul pe umărul lui şi îl privea. Deodată câinele tresări brusc şi începu să latre. În acelaşi timp, Bembo simţi pe dosul palmei sale un suflu cald dar extrem de slab!... Rio Santo trăia. Cavalerul Bembo sărută mâna care simţise suflul. Era cât pe-aci să leşine de bucurie. Lovely, ridicat în patru labe, continua să se uite la stăpânul lui şi să scheaune uşor.

Când Bembo voi să simtă din nou suflul acela binecuvântat care-i adusese atâta veselie în suflet, Rio Santo nu mai respira. Bembo îi puse mâna pe inimă, inima nu mai bătea.

"Trăieşte, Doamne, trăieşte! gândi tânărul, frecându-şi fruntea. Dar are nevoie de ajutor... Numaidecât... Ce-i de făcut?"

Chiar în clipa aceea supremă, Bembo nu îndrăznea să-i aducă pe valeţi într-un loc unde, conform consemnului lui Rio Santo, n-aveau voie să intre. Încercă să-i ridice singur trupul, dar emoţia îl irita: se simţi prea slab pentru această acţiune. Şi totuşi trebuia să facă ceva.

Lovely, nobilul şi puternicul animal, era tot acolo. Privirea lui Bembo căzu asupra animalului; nu mai ezită.

Îl ridică pe Rio Santo şi-i sprijini coapsele de crupa lui Lovely. Greutatea astfel împărţită devenea suportabilă, iar frumosul Lovely începu să-l târască încet spre uşă, ca şi cum ar fi înţeles importanţa misiunii încredinţate. Ajuns afară, Bembo încuie uşa de două ori. Valeţii, strigaţi, alergară.

— Chemaţi repede un medic! le spuse Bembo. Numaidecât un medic!

Valeţii erau prea obişnuiţi să vadă lucruri stranii petrecându-se în Irish-House pentru a se mai miră.

— Doctorul Moore se află în cabinetul marchizului — spuse unul dintre ei.

Bembo îşi încruntă sprâncenele. Doctorul Moore îi inspira de multă vreme o repulsie instinctivă, dar nu era momentul potrivit să şovăie şi, la porunca lui Bembo, marchizul fu transportat în cabinetul său şi întins pe o canapea.

Într-adevăr, doctorul Moore se afla acolo. Câteva hârtii răvăşite pe birou şi însăşi indolenţa afectată a lui Moore, instalat cu un aer plictisit într-un fotoliu depărtat de birou, ar fi determinat pe un observator neîncrezător să-l suspecteze că tocmai săvârşise un examen indiscret; dar Bembo, în tulburarea lui, nu putea să observe asemenea lucruri.

La vederea lui Rio Santo, care avea aspectul unui adevărat cadavru, doctorul nu manifestă nici grabă, nici surpriză. Se ridică, îşi apropie scaunul de canapea şi apucă braţul marchizului, să-i ia pulsul. Apoi îl palpă încet în jurul gâtului şi-i apăsă stomacul.

— Ieşiţi! le porunci el valeţilor, care aşteptau, curioşi şi avizi, să afle veşti.

Valeţii se supuseră.

— Signore — continuă doctorul, adresându-se lui Bembo — prefer să fiu singur cu bolnavii mei.

— Bine, dar, domnule doctor!...

— Vă rog să nu vă opuneţi, signore!... Timpul e preţios... chiar foarte preţios... Şi eu nu operez decât atunci când sunt singur.

— Cel puţin spuneţi-mi — exclamă Bembo — dacă e vreo speranţă?!

— Nu-ţi spun nimic, signore.

Bembo simţi impulsul unei mânii violente, dar se stăpâni şi se îndreptă spre uşă.

— Signore! continuă doctorul în clipa când Bembo trecea pragul. Tânărul se întoarse. Ia dinele de aici, te rog — adăugă doctorul Moore — mă stinghereşte.

Bembo îl apucă pe Lovely de zgardă şi-l trase, în ciuda refuzului bietului animal, care se uita când la stăpânul lui, când la medic, chelălăind jalnic. Ai fi zis că bănuieşte ceva.

Uşa se închise în urma lui Bembo. Doctorul Moore trase zăvorul şi astfel rămase singur cu Rio Santo.

Capitolul VI - Argou

Doctorul Moore se aşeză lângă canapeaua pe care Rio Santo zăcea nemişcat. Îi ridică mâna, care, lăsată brusc, căzu la loc, inertă, săltând de două ori pe perna elastică. Un surâs straniu, plin de orgoliu triumfător, apăru pe buzele palide ale doctorului. Se ridică, îşi încrucişă braţele pe piept şi-l privi îndelung pe marchiz, fără să spună un cuvânt.

— Frumos specimen! murmură el apoi. Când îi bate inima, e multă forţă în ochii lui, acum stinşi şi fără viaţă... De câte ori nu m-a silit să-mi plec privirea!...

Doctorul îşi încruntă sprâncenele.

— De câte ori — continuă el, cu amărăciune şi mânie — n-a trebuit să-mi plec fruntea sub voinţa lui inflexibilă... Dacă n-ar fi el, aş fi primul printre egalii mei; dacă n-ar fi el, eu aş ţine în mână sceptrul ocult şi redutabil care, mai bine decât pârghia lui Arhimede, ar putea pune în mişcare lumea, deoarece domină Londra, iar Londra-i centrul universului... Da... Omul acesta îmi stă în cale; superioritatea lui mă striveşte; în comparaţie cu vigoarea lui, par prăpădit şi nenorocit... şi iată că, astăzi, omul acesta pe care-l urăsc şi care mă umileşte se află la discreţia mea!... Ca să-l ucid, n-ar trebui să fac nimic altceva decât să-l las să moară!

Surâse în tăcere şi, pentru a doua oară, fruntea lui radia nimbul unui orgoliu sinistru.

— Da, milord — continuă el, batjocoritor — eşti al meu. Acum sunt Dumnezeul tău... Clemenţa mea, iată unica-ţi speranţă... clemenţa mea!

Ridică din umeri şi făcu câţiva paşi prin cameră.

— Cred e-am să-l las să moară! spuse el, după câteva minute, oprindu-se în faţa marchizului. Apoi adăugă pe-un ton aspru: M-auzi, marchize, te condamn!... Mâine, lorzii nopţii se vor întruni să aleagă un nou şef... Edward, fantasticul Edward, părintele marii familii... Edward nu va mai fi decât un cadavru... Înălţimea Sa, cum îi spun soldaţii de rând ai imensei noastre armate, va avea o grădiniţă pe piept... Vai, milord, ce greu e să suporţi pământul pe piept... — adăugă el, rânjind... Oh, casa Edward and Co. n-o să moară din cauza asta; Senioria Voastră poate fi liniştită. Ea va continua să-şi aibă birourile în Cornhill, miile de depozite în Londra şi invalizii în purgatoriile din White Chapel şi Saint Giles... A existat un Edward înainte de dumneata, milord, va exista şi un Edward după dumneata... Edward e-un nume regesc, ca odinioară Faraon în Egipt... Mâine, marchize, mă va chema pe mine Edward... Ce părere ai?

Puse mâna în dreptul inimii lui Rio Santo şi o cută îi încreţi adânc pielea întinsă a frunţii.

"Credeam c-a fost sugrumat ca lumea — continuă el, fără să-şi rostească cuvintele, deoarece tocmai descoperise că Rio Santo era plin de viaţă — va trebui să-l ucid, dacă vreau să moară... Peste zece minute va respira... Omul ăsta-i tare ca şi sufletul lui... M-am cam grăbit să jubilez... Ce-i de făcut?... Iată că inima a-ncetat iarăşi să bată... Un organism atât de perfect nu se predă fără luptă... Dar, până la urmă, tot moare"...

Doctorul scoase din buzunar o trusă de piele şi alese de acolo o lanţetă ascuţită. Tăie cu bisturiul mâneca halatului marchizului şi se prefăcu că-i înţeapă vina.

— Atâta ar fi de ajuns! murmură el.

Dar instrumentul îşi reluă locul în trusă şi doctorul se aşeză pe scaun, cu capul între mâini.

"Şovăi să-l salvez, aşa cum ezit să-l ucid! gândi el. Are o mână puternică... Cine ştie dacă a mea ar putea ţine în frâu neastâmpăratul cal care poartă în spinare averea noastră?... Dar, la urma urmei, principalul nu este să parvii?"

Lanţeta fu scoasă pentru a doua oară din trusă şi curăţată cu grijă. Atingând peticul de pânză care servea la ştergerea lui, instrumentul lăsă o urmă ruginie, ca şi cum ar fi fost atacat de un coroziv extrem de violent.

"Dar secretul lui?! continuă iar Moore, a cărui privire strălucea de o dorinţă aprigă. Dacă moare, cine-mi va dezvălui secretul lui?!... Omul ăsta nu urmăreşte ceea ce urmărim şi noi... el ţinteşte mai sus... atât de sus, încât închipuirea mea nici nu poate visa ce încearcă el să obţină... Şi totuşi va obţine, căci nu există obstacol să-i poată sta în cale. Vreau să ştiu ce urmăreşte! continuă Moore, încălzindu-se treptat. Ceea ce pentru noi reprezintă ţelul suprem, pentru el nu-i decât un mijloc; noi ne vom opri la punctul lui de plecare: urmărim să adunăm aur pentru aur, în vreme ce el... Jur că-i voi cunoaşte gândul... Şi-atunci, viaţa lui nu-mi va aparţine pentru totdeauna, aşa cum îmi aparţine astăzi?... N-am vreme?... Ce nebun am fost! Era să procedez întocmai ca şi copiii prostuţi care-şi strică jucăriile pentru a afla ce ascund în ele... Secretul unui mort e prea bine păstrat Marchize... îţi amânam sentinţa!"

Se auzi un ciocănit uşor în uşă.

— Sunt foarte nerăbdători! mormăi doctorul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fie-vă milă de neliniştea mea — se auzi prin uşă glasul cavalerului Bembo. Aştept!

— Aşteaptă! răspunse cu răceală doctorul Moore.

— Un cuvânt, vă rog, un singur cuvânt, domnule!

În loc să răspundă, de data aceasta doctorul se îndreptă cu paşi de lup spre acea parte a cabinetului opusă uşii în spatele căreia aştepta Bembo şi vârî o cheiţă în broască unui sertar.

— Era să uit motivul vizitei mele — murmură el — ar fi prea de tot dacă domnul marchiz nu m-ar mai aştepta încă vreo câteva minute.

Înainte de-a trece mai departe, socotim oportun să spunem aici cititorului că imensa organizaţie căreia i se spune la Londra *Familia (The Family)* e constituită aproximativ, pe-aceleaşi baze ca şi societatea pe care-o jupoaie. Numai că-i mai bine organizată. Are şi public, şi gentry şi nobilime, oameni de rând, cavaleri şi Senat. Are şi un şef, care-i suveran în toată splendoarea termenului.

În afară de gradele distincte ale unei ierarhii fără pereche în lumea întreagă, şi teribil de complicate, *Familia* se compune din trei corpuri constituite: *oamenii de rând*, *gentlemenii* şi *lorzii*. Probabil că titlul de gentleman se obţine prin forţa lucrurilor; cel de lord este supus unui soi de alegeri. Deasupra tuturor se află *părintele*, pe care *oamenii*

de rând îl numesc *Înălţimea Sa*, sau îl desemnează printr-un nume propriu care este supus schimbării, dar nu prin moartea titularului. Numele e dat din când în când la reformă, ca un costum uzat. Pe la 1811, Înălţimea Sa se numea Jack şi unii susţineau chiar că-i Jack Ketch, călăul Londrei; mai târziu a început dinastia Edward.

În 183..., Edward domnea, foarte probabil, mai degrabă prin dreptul de cucerire decât prin dreptul de naştere. Sub domnia lui, *Familia* a făcut progrese de temut. S-au furat diamante ale coroanei, s-au săvârşit furturi eroice... Dar s-a aflat întâmplător că Înălţimea Sa era un om croit cu totul altfel decât supuşii săi iubiţi. Lorzii nopţii, consiliul privat au descoperit cu stupefacţie, într-o bună zi, că şeful lor nu era deloc un hoţ. S-ar fi răspândit un straniu val de zvonuri în sânul *Familiei*, dacă această revelaţie ar fi coborât de la lorzi la gentlemeni şi de la gentlemeni la ostaşii de rând ai armatei. Dar milorzii nopţii erau nişte sceleraţi discreţi. De altfel, aveau motive să tacă: în definitiv nu ştiau nimic.

Rio Santo era pentru ei o problemă, atâta tot. Descoperiseră că între ei şi marchiz se afla o prăpastie. Înălţimea Sa vedea mai departe şi mai sus decât ei; ambiţia lor sordidă nu era deloc ambiţia lui. Încotro mergea Rio Santo? Evident, Rio Santo se sprijinea pe ei, aşa cum te rezemi într-un baston; îşi dădeau seama că sunt în mâinile lui nişte instrumente vulgare. Care era scopul eforturilor lui? Nimeni nu ştia, nimeni nici nu putea măcar bănui, deoarece Rio Santo ţinea sceptrul cu mână-i puternică şi de la el până la primul dintre supuşii săi se aflau toate treptele tronului.

N-avea nici un favorit, nici confident. În principiu, n-ar — fi trebuit să fie decât primul dintre egali, dar voinţa lui viguroasă şi împrejurările conferiseră puterii sale o amploare uriaşă. Din rege constituţional, se transformase singur în suveran absolut. De altfel, faptul nu constituia o raritate.

Câţiva dintre patricienii *Familiei* erau foarte puţin preocupaţi de această stare de lucruri. Aceştia primeau nişte dividende excelente: scopul lor era atins. Dar existau şi alţii — printre care ar trebui să-i numărăm pe doctorul Moore şi pe Tyrrel Orbul — care nu se-nvoiau atât de lesne cu faptul împlinit.

Tyrrel fusese însărcinat de marchiz cu câteva misiuni secrete care-i tulburaseră mintea, într-atât de mult se străduise să descopere scopul urmărit. Una din aceste misiuni consta în a remite o sută de lire sterline, în fiecare lună, lui Brian de Lancester, care, în mod cert, nu făcea parte din organizaţie. Tyrrel avusese, de altfel, prilejul să se convingă că Rio Santo nu-l cunoştea îndeaproape pe fratele mai mic al contelui de White-Manor. Îşi frământa zilnic creierii să ghicească motivul acelei mărinimii al cărei scop îi scăpa. Îşi pierdea timpul degeaba, deoarece raţiunile marchizului erau prea în afara cercului de idei în care gravitau de obicei gândurile lui Tyrrel, pentru ca acesta să descopere întâmplător adevărul.

Cât despre doctorul Moore, el avea mai multe mijloace să ridice vălul. Rio Santo îi acceptase nu intimitatea, sau măcar ceva asemănător, ci stabilirea unor legături favorabile dorinţelor sale curioase. Doctorul avea dreptul să intre în Irish-House: era medicul Maryei Trevor şi juca, oarecum, între marchiz şi tenebrosul lui senat, rolul pe care miniştrii îl joacă între rege şi parlament. Numai că doctorul nu-l iubea pe marchiz. În ciuda relaţiilor care existau între Rio Santo şi Moore, inima marchizului era o carte închisă pentru doctor. Moore, spirit subtil, îndrăzneţ, dar rece în îndrăzneala să, răbdător, orgolios şi abil în a-şi ascunde orgoliul sub supunere, excesiv de practic, lacom mai degrabă decât ambiţios şi capabil să comită orice crimă fără să se emoţioneze sau să se înflăcăreze, nu semăna deloc cu Tyrrel Orbul, a cărui fire, de asemenea plină de răutate şi la fel de puternică, se mişca împinsă de alte resorturi şi mergea pe alte cărări; dar, ca şi Tyrrel, doctorul Moore căuta secretele lui Rio Santo într-o sferă prea restrânsa sau prea josnică; îl cobora pe marchiz la dimensiunile lui, iar dispreţul sistematic pe care-l manifesta faţă de om în general îl făcea pur şi simplu incapabil să înţeleagă planurile marchizului.

El îşi închipuia că Rio Santo, a cărui superioritate era silit s-o recunoască, urmărea un alt ţel, mai măreţ decât al lui, dar în fond de aceeaşi natură. Invidia acest ţel, fără să-l cunoască, şi voia să-l descopere pentru a şi-l însuşi, să profite singur de această cucerire pe care o întrezărea minunată şi atingând ultimele limite ale lăcomiei umane. Odată secretul descoperit, plănuia să-l înlăture pe Rio Santo, cu mijloacele facile şi sigure pe care un savant ca doctorul Moore le are totdeauna la dispoziţie.

De şase zile de când Rio Santo nu se mai arăta deloc, dorinţa aprigă a lui Moore sporise în chip ciudat; absenţa aceasta trebuia să aibă motive serioase şi ascundea, poate, nişte uneltiri ciudate. Moore venea în fiecare zi la Irish-House. Dar în zadar: Rio Santo nu se arăta deloc. Totuşi doctorul nu-şi pierduse vremea degeaba în cursul celor şase zile. Introdus în cabinetul marchizului, spionă, scotoci, violă secretul dosarelor închise şi-şi vâri nasul în toate hârtiile. Dar hârtiile erau, în majoritatea cazurilor, scrise în cifre a căror cheie Moore n-o deţinea. Altele erau acoperite cu caractere chinezeşti, iar pe unele doctorul recunoscu idiomul folosit în Afganistan.

Moore nu ştia ce să mai creadă! Rio Santo avea înclinaţii literare? Se ocupa de întocmirea unei istorii generale a călătoriilor? Sau avea în China şi în India agenţi însărcinaţi să devalizeze, în contul lui, pe oamenii avuţi ai celor două bogate ţări?

Ideea aceasta i se păru doctorului că fiind cea mai rezonabilă, iar Rio Santo crescu în stima lui. O clipă, îi trecu prin gând că Rio Santo încerca să pună bazele unei întreprinderi comerciale gigantice, dar, după ce se gândi bine, renunţă la ea. Nu există comerţ mai rentabil decât furtul, pur şi simplu, de vreme ce, la drept vorbind, comerţul nu-i decât un furt camuflat.

În cele din urmă, Moore trebui să-şi mărturisească, fără voia lui, că nu ştia mai mult decât la început. Pentru a se consola, îşi spuse că, în sertarele închise cu cheia, ar fi găsit fără îndoială dovezi mai precise. Lucrul nu era deloc imposibil. După ce scotoci prin hârtii, cotrobăi prin cabinet, sperând să descopere vreo ascunzătoare. De la prima cercetare fu convins c-a găsit-o. Aceasta se întâmpla chiar în dimineaţa zilei când reîncepe povestirea noastră.

Cititorul îşi aminteşte că, în clipa când cavalerul Angelo Bembo, întors din expediţia lui cavalerească, deschidea uşa să sară în ajutorul lui Rio Santo, una din tăbliile lambrisajului camerei lui Angus Mac-Farlane, care se mişcase lăsând să se zărească mutra curioasă a doctorului Moore, se închisese brusc la loc. Această tăblie dădea în cabinetul marchizului. Deschizându-l, Moore era convins că descoperise un dulap secret. Ceea ce zărise îi stârnise uimirea şi nu mai avea decât o dorinţă: să vadă mai bine şi mai mult.

Vârâse o cheiţă în broască tăbliei tocmai în clipa când vocea rugătoare a cavalerului Angelo Bembo cerea un cuvânt de consolare pentru a-şi potoli neliniştea. Am auzit cum i-a răspuns doctorul Moore. Apoi a împins uşor tăblia. După care a băgat capul prin deschizătură, tot atât de timid ca prima oară, de parcă s-ar fi temut să nu se trezească faţă-n faţă cu o umbră ameninţătoare. Dar camera moşierului era goală şi cufundată în tăcere: nu se auzea nici măcar respiraţia lui Angus Mac-Farlane, înăbuşită de perdelele baldachinului de la pat.

Moore aruncă o ultimă privire asupra lui Rio Santo, care continua să zacă nemişcat, şi trecu pragul. Primul obiect care-i atrase atenţia fu portretul agăţat între cele două ferestre. Pe chipul lui apăru o expresie de uimire extraordinară. Îl privi din mai multe unghiuri, închizând o clipă ochii, apoi deschizându-i din nou, să vadă mai bine. Pe măsură ce privea astfel, urma de îndoială întipărită pe fizionomia lui se risipi treptat.

— Ea e! murmură Moore în cele din urmă. După cum arată, nu-i de mirare c-a sucit capul moştenitorului prezumtiv al unui conte... Minunată femeie!... Oh, nu, nu mă-nşel, ea e!... Dar ce caută aici portretul contesei de White-Manor?...

Capitolul VII - Delir

Doctorul Moore rămase încă vreo câteva clipe cufundat într-o uimire stranie în faţa portretului graţioasei femei, îmbrăcată după moda din 1815, despre care am vorbit într-unul din capitolele precedente.

— Nu mai înţeleg nimic! murmură el apoi. Portretul contesei de White-Manor aici!... În casa lui Rio Santo! E ceva fabulos, diabolic... îmi amintesc de pata aceea drăgălaşă pe care o avea sub buze... Rio Santo nu-i aici decât de-un an... Totuşi nu se poate ca el... Pe cinstea mea că-nnebunesc!

Se învârti pe loc şi aruncă în treacăt o privire distrată pe fereastră.

— Ia te uită! exclamă el, râzând mai sincer ca de obicei. Hazardul este uneori nemaipomenit de spiritual!... Dacă nu mă-nşel, peste drum se află *free and easy* al lui White Manor... Lord's-Corner... Ehei, White-Manor a fost mare crai la vremea lui!... Dar aş jura că portretul acesta frumos n-a fost pictat pentru Senioria Sa... şi dacă privirea lui ar fi putut trece prin zid... ehei!... e nostim, pe cuvântul meu!... Cred că n-ar mai fi păcătuit acolo, peste drum, atât de des şi cu-atâta plăcere.

Aruncă o ultimă privire portretului, făcu un nou gest de uimire şi se îndreptă spre pat.

— Ăsta e un secret — îşi spuse el — şi încă unul din cele mai afurisit de misterioase... Nu mă aşteptam deloc... dar, în definitiv, ce mă priveşte pe mine?... Oh, oh! adăugă el, oprindu-se deodată la doi paşi de pat. Aici e-un bărbat!

Zărise piciorul slăbănog şi păros al lui Angus Mac-Farlane, ieşind pe jumătate din cuverturi.

Doctorul intrase în camera aceea, cu speranţa atât de fermă că va descoperi nişte lucruri ciudate, imposibil de bănuit, încât şovăi o clipă, cuprins parcă de o teamă copilărească. Îi treceau tot felul de idei nebuneşti prin creierul surescitat. El, care de obicei era atât de stăpân pe sine, atât de nepăsător, se simţi deodată transportat în lumea necunoscută a închipuirii. Cine era omul întins în pat?

La prima vedere, faptul nu părea să aibă nici o legătură directă cu obiectul cercetărilor doctorului. Dar îşi imagină că se află pe marginea unei trame circulare şi, după părerea lui, fiecare fir putea să-l conducă spre centru.

Se apropie de pat în vârful picioarelor şi ridică perdeaua, cu un fel de solemnitate. Avea impresia că dincolo de draperie trebuia să aibă revelaţia neaşteptată a secretului dorit cu atâta ardoare.

Angus era cu spatele întors. Fruntea îi atingea peretele. Fără îndoială că, înnebunit de febră, capul căutase acolo puţină răcoare.

Moore nu putea deci să-i vadă chipul. Îşi întrerupse o clipă investigaţiile. Instinctul de medic îi birui curiozitatea. Luă braţul lui Angus şi-i pipăi pulsul.

— Febră cerebrală! murmură el. Congestie iminentă. De ce m-au chemat atât de târziu?

Atât de mare este puterea obişnuinţei, încât fraza consacrată îi scăpase fără să-şi dea seama. Începu să zâmbească.

— Dar nu m-a chemat nimeni! continuă el. Şi nu mi s-a cerut să-l salvez pe-acest om... Aş vrea să-i văd faţa.

Puse un genunchi pe pat şi îşi lipi, la rândul lui, capul de perete. În această poziţie reuşi să distingă trăsăturile lui Angus. Examinarea dură două sau trei secunde.

— Nu-l cunosc! spuse el, decepţionat. Apoi, răzgândindu-se deodată, adăugă: Ba da!... Cred că-mi aduc aminte... Dar e mult schimbat!... Este ţăranul din Scoţia, pe care Rio Santo ni l-a adus odată la întrunire... Moşierul... i-am uitat numele... în sfârşit, moşierul care ţine castelul nostru de la Crewe... De ce dracu îl lasă Rio Santo să moară ca un câine?... Mie mi-e totuna.

Doctorul se ridică şi clătină din cap, indispus.

— Ce prost sunt! murmură el. Oricât aş căuta, n-aş găsi nimic. Secretul marchizului ăsta infernal se află cuibărit în creierul lui, şi nu în altă parte... Am întâlnit ici-colo câteva pagini răzleţe din cartea conştiinţei sale... destul pentru a-mi da seama că viaţa lui n-a fost decât un lung mister; prea puţin ca să ghicesc primul cuvânt al secretului său... Atâta tot: restul e-n capul lui.

În clipa aceea se auzi vocea îndepărtată a lui Bembo, care continua să vorbească afară, la uşa cabinetului.

Moore nici nu se întoarse.

— Domnişorul este grăbit — spuse el, râzând — să mergem! N-am altceva mai bun de făcut decât să-l satisfac. Să-l repunem pe picioare pe domnul marchiz de Rio Santo.

În timp ce intenţiona să se întoarcă în cabinet, moşierul făcu o mişcare, Era nevoie de foarte puţin pentru a trezi curiozitatea decepţionată a doctorului. Acesta rămase pe loc. Angus se întoarse anevoie în culcuşul său.

— Mă frige apa! spuse el încet. Ce tare arde fluviul ăsta! Izvorul lui e-n iad!... Luna Londrei e roşie... Pretutindeni numai foc...

— Omul ăsta se va însănătoşi singur! murmură doctorul Moore, cu un fel de ciudă profesională. Febra-i un rău sucit şi bizar. Când o combaţi, se îndârjeşte; când o laşi de capul ei, se stinge de la sine... Evident, individul a depăşit perioada critică... Mâine va fi în convalescenţă.

— Ah, dacă aş fi fost în apele-mi dragi ale Solwayului — continuă Angus — ticălosul nu mi-ar fi scăpat... Dar Tamisa asta-i fierbinte şi grea ca plumbul topit... Ah, ah, ah!... Au dispărut... amândouă... amândouă!...

Îşi înfundă fruntea în perne.

Moore îi puse mâna pe puls şi-o ţinu mai mult de un minut.

"O criză — gândi el — poate două şi gata... Nenorociţii ăştia de scoţieni au capul atât de bine crăpat, încât febra le iese prin fisuri..."

— Pune şaua pe calul meu cel negru, Duncan de Leed! strigă moşierul, a cărui voce deveni deodată puternică. Am să trec apa şi mă voi duce la Londra să-l ucid!

— Pe cine să ucizi? întrebă involuntar doctorul.

Angus se ridicase pe jumătate, aţintind asupra lui Moore nişte ochi holbaţi, înspăimântători. Dar Moore era medic. Privirea aceea sălbatică nu reuşi să-l impresioneze.

— Calul meu! Calul meu! repetă poruncitor moşierul, lăsându-şi picioarele desculţe pe covor.

Moore nu-l împiedică.

— Vocea visurilor nu poate să mintă — continuă el încet — şi porunca Domnului este sânge pentru sânge, orice-ar spune preoţii... Mi se pare că l-am văzut pe Fergus O'Breane în noaptea asta... De ce nu l-am ucis?... O să-mi vină greu să-l omor, din pricina soră-mi Mary... Dar am să-l omor.

Îşi aşeză cu familiaritate mâinile pe umerii doctorului, care nu păru deloc încântat de această dovadă de încredere.

— Ţi-am spus, prietene Duncan? continuă iar Angus, cu o solemnitate plină de groază. Când l-am văzut pentru a doua oară, avea în mijlocul pieptului o gaură rotundă şi roşie... Stătea pe iarbă, la marginea unui drum, şi era foarte palid, Duncan de Leed!... Palid ca fratele meu Mac-Nab, asasinat de el... Atunci vocea visurilor străpunge noaptea şi-mi spune la ureche: "Sângele tău, sângele din vinele tale îl va răzbuna pe Mac-Nab!"

— Mac-Nab! repetă doctorul în sinea sa. Mi-e cunoscut numele... Mi se pare... Eh, da!... Tânărul acela pretenţios pe care l-am găsit la căpătâiul lui Perceval... Stephen Mac-Nab; dar scoţienii ăştia n-au nici unul un nume propriu... Poate că există un întreg clan Nac-Nab?!

— Cine mi-a spus că se numeşte acum Rio Santo? strigă pe neaşteptate moşierul. Marchizul de Rio Santo... tu mi-ai spus, Duncan?

Moore tresări auzind numele marchizului şi era numai urechi.

— Nu eu — spuse el, sperând să lege prin acest răspuns ideile împrăştiate ale bolnavului şi să-l îndemne să facă destăinuiri mai puţin neclare.

— Rio Santo! repetă Angus. Pune şaua pe cal, Duncan de Leed! Înşeuează-mi-l pe bunul meu Billy!... Am să trec graniţa, să mă supun vocii visurilor.

— După părerea Înălţimii Voastre — spuse doctorul, încercând să imite accentul şi expresiile scoţiene — Rio Santo e deci un asasin?

Moşierul îşi luă mâinile de pe umerii doctorului şi privi la el, bănuitor.

— Cei care susţin asta — răspunse el — mint... Ce vrei de la mine?

Privirea moşierului îşi pierduse expresia de rătăcire. Trăia, evident, o clipă de luciditate. Dar nu ţinu mult. Îşi vântura pumnul pe sub nasul doctorului, bombăni cuvinte de mânie şi se trânti la loc, zgâlţâit de friguri, între pleduri.

— Ce rece-i Tamisa — bâigui el, tremurând. Luna-i verde la Londra, iar razele ei te-ngheaţă... Oh, de-aş fi în Solway!

Apoi cântă cu glas adormit:

Moşierul din Killarwan
Avea două fete;
Nicicând n-au existat
Mai seducătoare
În Glen-Girvan...

— Două fete! repetă el, plângând înăbuşit. Două fete... Dumnezeu n-a vrut să am două fete!...

Doctorul Moore se aplecă să audă restul, dar vocea bolnavului se stinse cu desăvârşire într-un murmur de neînţeles. Moore aşteptă încă vreo câteva clipe, apoi se lovi cu palma peste frunte şi spuse:

— Ce-o fi cu marchizul?

În clipa când se întorcea pentru a ajunge cât mai degrabă în cabinetul lui Rio Santo, simţi apăsarea unei mâini pe braţul său; privi repede îndărăt, crezând că fusese surprins de cavalerul Bembo. Dar n-apucă să se uite bine la omul a cărui mână îi strângea braţul căci scoase un strigăt de groază şi se clătină de parcă ar fi fost gata să leşine. O spaimă fără margini i se putea citi în privire. Încercă să vorbească, dar gâtlejul lui, sugrumat de stupoare, nu lăsă să treacă nici un sunet. În sfârşit, genunchii începură să-i tremure şi căzu, prosternat, pe covor, ca un învins care imploră îndurare.

Sfârşitul volumului 1

Continuarea altor aventuri o poţi afla din următorul volum din serie:

Misterele Londrei vol. 2

* * *

* * *

E-book realizat după: Paul Féval – Misterele Londrei vol. 1

Seria "Fracurile Negre" II [ciclul englez] – 02
Misterele Londrei vol. 1

(ediţie prescurtată)
Editura Universul Familiei
1992
Versiune românească de: Vlad Muşatescu
ISBN: 973–9059–16–3

Ediţie originală: Paul Féval – Les mystères de Londres

* * *

O formatare unitară făcută de BlankCd. Pentru a fi evidenţiată de alte formatări, fiecare volum va purta pe lângă numele fişierului şi menţiunea: [v. BlankCd]. În aceeaşi formatare unitară mai puteţi citi:

Ciclul **"Fracurile Negre III"** (ciclul francez):

Paul Féval – 01 Mănuşa de oţel
Paul Féval – 02 Inimă de Oţel
Paul Féval – 03 Turnul Crimei
Paul Féval – 04-05 Secretul Fracurilor Negre
Paul Féval – 06 Înghiţitorul de Săbii
Paul Féval – 07 Cavalerii Tezaurului
Paul Féval – 08 Banda Cadet

Ciclul **"Fracurile Negre II"** (ciclul englez):

Paul Féval – 02 Misterele Londrei vol. 1

Paul Féval-tatăl

În pregătire:

Paul Féval – 02 Misterele Londrei vol. 2

Notă: Dacă ţi-a plăcut formatarea şi îţi lipseşte una sau mai multe cărţi formatate unitar, le poţi găsi (cu ctrl+click-stânga) aici.

Cronologie Ciclul "Fracurile Negre" de Paul Féval – tatăl & fiul			
I I.	Le cycle italien — Veste Nere / 2-e Camorre:	1. Bel Demonio [autre titre: Beau Démon]. (temps d'action: 1625-1655)	Nu am informaţii dacă s-a tipărit în limba română.
		2. Les Compagnons du Silence (temps d'action: 1823): –1vol. Les Compagnons du Silence; – 2vol. Prince Coriolani.	Nu am informaţii dacă s-a tipărit în limba română.
I II.	Le cycle anglais — Black Coats / Great Family:	1. Jean Diable. (temps d'action: 1817)	Nu am informaţii dacă s-a tipărit în limba română.
		2. Les Mystères de Londres (temps d'action: 1830-36): –1 partie. Les Gentilshommes de la nuit; –2 partie. La fille du pendu; –3 partie. La grande Famille; –4 partie. Le Marquis de Rio-Santo.	2. Misterele Londrei – 2 vol. de Paul Féval-tatăl
		+ Les Mystères de Londres, (1900-01, continué par Paul Féval fils), (temps d'action: 1840): – 5 partie. Guerre à l'Angleterre!; – 6 partie. Le grain de sable] [*? = Les Amours de Rio Santo (1905*)].	Nu am informaţii dacă s-a tipărit în limba română.
		+ Les Bandits de Londres, (1905, par Paul Féval fils):	+ Bandiţii Londrei de Paul Féval-fiul

		– 1 vol. L'Œil de diamant; – 2 vol. La Belle Indienne; – 3 vol. Trois policiers].	
III.	Le cycle français — Habits Noirs	1. Les Habits Noirs. (temps d'action: 1825-26, 1842)	1. Mănuşa de oţel
		2. Cœur d'Acier. (temps d'action: 1832, 1842-43)	2. Inimă de Oţel
		3. La Rue de Jérusalem (temps d'action: 1834-38 septembre, [+1843, 1848]): – 1 vol. Les Aventures de Pistolet (Clampin dit Pistolet); – 2 vol. Les Demoiselles de Champmas.	3. Turnul Crimei
		4-5. Le Secret des Habits Noirs (temps d'action: 1838 septembre, novembre): – I. L'Arme invisible; – II. Maman Léo.	4-5. Secretul Fracurilor Negre
		6. L'Avaleur de sabres (temps d'action: 1852-63, 1866): – 1 vol. La Petite Reine; –2 vol. Mademoiselle Saphir.	6. Înghiţitorul de Săbii
		7. Les Compagnons du Trésor (temps d'action: 1835-43): – 1 vol. L'aventure de Vincent Carpentier; – 2 vol. Histoire d'Irène.	7. Cavalerii Tezaurului
		8. La Bande Cadet (temps d'action: 1840-43, 1853): –1 vol. Une Évasion et un contrat; –2 vol. Clément-le-manchot.	8. Banda Cadet

Atenţie: Pentru a vă deplasa mai uşor prin e-book, plasaţi cursorul mouse-ului în Cuprins e-book pe un anumit capitol, apoi apăsaţi tasta ctrl apoi click-stânga.

Cuprins e-book Paul Féval – Misterele Londrei vol. 1

Coperţile originale:

